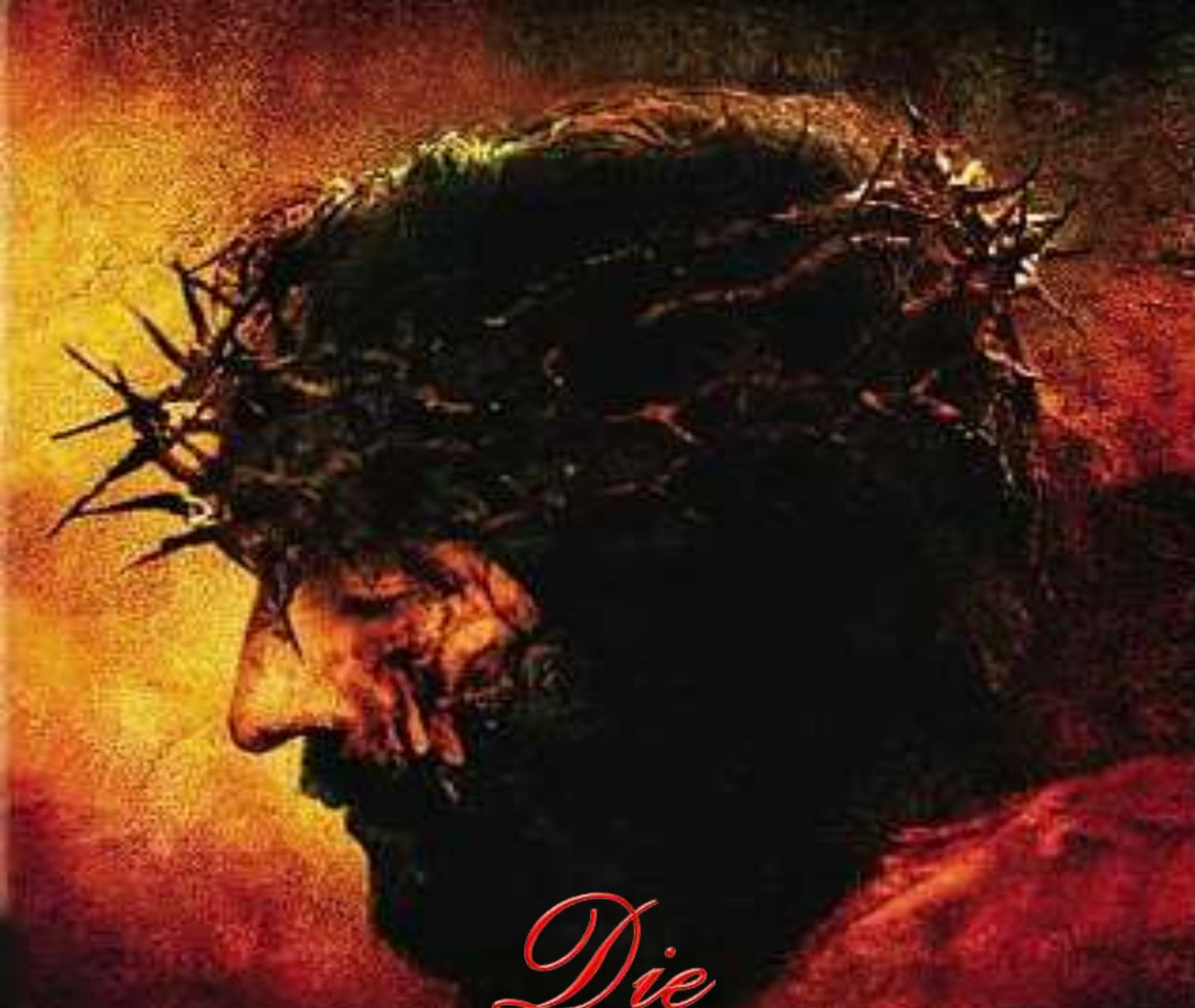

Die PASSIE *van* KRISTUS

New Covenant Publications International. Dutch

Auteursrecht © 2020. Internationale Publicaties van het Nieuwe Verbond

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd of verzonden in welke vorm dan ook of op welke wijze dan ook zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur, behalve in het geval van korte citaten belichaamd in kritische artikelen en beoordelingen. Stuur alle relevante vragen door naar de uitgever.

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd of verzonden in welke vorm dan ook of op welke wijze dan ook, elektronisch of mechanisch, met inbegrip van fotokopiëren, opnemen of door een informatieopslag- en ophaalsysteem - behalve door een recensent die korte passages kan citeren in een recensie die in een tijdschrift of krant moet worden afgedrukt - zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogiseren in Publicatiegegevens

Redactie en Ontwerp door : Internationale Groep van het Nieuwe Verbond

Gedrukt in het Verenigd Koninkrijk.

Eerste druk op 26 mei 2020

Gepubliceerd door : Internationale Publicaties van het Nieuwe Verbond

Postbus 7777-777

Devon, Londen, UK 234-543

Bezoek de Website: www.newcovenant.co.uk

DE PASSIE VAN KRISTUS

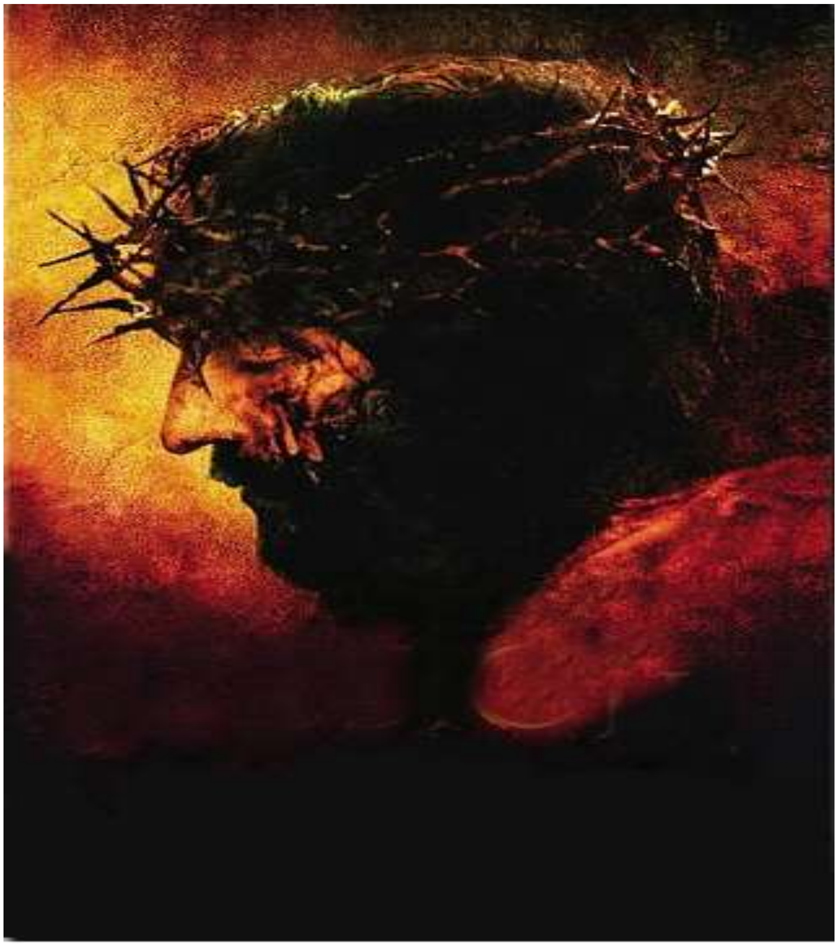

Korte tijd tevoren had Jezus gestaan als een machtige cederboom, en de storm van tegenstand die in woede over Hem losbarstte, weerstand geboden; Jezus die alleen streed met de machten der duisternis. Koppigheid en harten vervuld van kwaadwilligheid en arglistigheid hadden tevergeefs getracht Hem te verwarren en te overmeesteren. Hij stond in goddelijke majesteit als de Zoon van God. Nu was Hij als een riet, geslagen en gebogen door een woedende storm, onder de last van de zonde en onderworpen aan bovennatuurlijke marteling... Eeuwen voor de kruisiging. Er is geschreven: “Want honden hebben Mij omringd, een bende boosdoeners heeft Mij omsingeld, die Mijn handen en voeten doorboren. Al mijn beenderen kan Ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar Mij. Zij verdelen Mijn klederen onder elkander.” De vijanden van Jezus gaven uiting aan hun woede jegens Hem, toen Hij aan het kruis hing. Priesters, oversten en schriftgeleerden sloten zich aan bij de menigte, die de stervende Heiland bespotte. Dit boek getuigt van de kostbare liefde, het eindeloze leven en de vurige passie van Christus.

Deze pagina is opzettelijk leeg gelaten.

New Covenant Publications

International Inc.

Gereformeerde Boeken, Getransformeerde Gedachten

Alt-Heerdt 104, 40549 Düsseldorf, Germany
Tel : +49 211 399 435 234

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Dankwoord

Dit boek wordt opgedragen aan Here God.

Voorwoord

New Covenant Publications International verbindt de lezer opnieuw met het goddelijke plan dat hemel en aarde verbindt en de eeuwigheid van de wet van liefde versterkt. Het logo, de Ark van het Verbond, vertegenwoordigt de intimiteit tussen Christus Jezus en zijn volk en de centrale plaats van Gods wet. Zoals er staat geschreven: “Maar dít is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des HEREN: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.” (Jeremia 31: 31-33; Hebreeën 8: 8-10). Inderdaad, het nieuwe verbond getuigt van een verlossing, geboren door onverminderde strijd en verzegeld door bloed.

Gedurende ontelbare eeuwen hebben velen lijdende kwelling en onbegrijpelijke onderdrukking doorstaan, berekend om de waarheid uit te wissen. Vooral in de donkere middeleeuwen was dit licht enorm in de war en verduisterd door menselijke tradities en populaire onwetendheid, omdat de inwoners van de wereld de Opperste Wijsheid hadden veracht en verworpen en het verbond hadden overtreden. De plaag van het compromis met zich wijdverbreid kwaad veroorzaakte zo'n gesel van ongebreidelde degeneratie en duivelse onmenselijkheid, dat veel levens ten onrechte werden opgeofferd en weigerden zich over te geven aan de gewetensvrijheid. Niettemin werd een om verloren kennis te herstellen, met name in de tijd van de Reformatie.

De plaag van het compromis met zich uitbreidende kwaden veroorzaakte zo'n gesel van ongebreidelde degeneratie en duivelse onmenselijkheid, dat veel levens ten onrechte werden opgeofferd vooral al degenen die weigerden zich over te geven aan de gewetensvrijheid. Niettemin werd een verloren kennis nieuw leven ingeblazen, met name in de tijd van de Reformatie. De hervorming van de 16e eeuw leidde tot een moment van waarheid, fundamentele verandering en de daaruit voortvloeiende turbulentie, zoals weerspiegeld in de contrareformatie. Door dit boek ontdek je echter de onmiskenbare betekenis van deze unieke revolutie vanuit het perspectief van de hervormers en andere moedige pioniers. Uit hun verslagen kan men de verwoestende veldslagen, de redenen voor dergelijke fenomenale weerstand en bovennatuurlijke interventies begrijpen.

Ons motto: “Gereformeerde Boeken, Getransformeerde Gedachten,” benadrukt het onderscheidend genre van de literatuur, gecomponeerd in een kritisch tijdperk en de impact ervan. Het benadrukt ook de urgentie van persoonlijke hervorming, wedergeboorte en transformatie. Al sinds de uitvinding van de boekdrukkunst de Gutenberg, in combinatie met het kracht van vertaling, de principes van het hervormde geloof verspreidde, ongeveer 500 jaar geleden, zouden de gedigitaliseerde pers en

elektronische media in elke taal het licht van de waarheid communiceren in deze laatste tijden.

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1—"God met ons" 7
Hoofdstuk 2—Het uitverkoren volk 13
Hoofdstuk 3—"De volheid des tijds" 16
Hoofdstuk 4—"U is de Heiland geboren" 21
Hoofdstuk 5—De voorstelling in de tempel 25
Hoofdstuk 6—"Wij hebben Zijn ster gezien" 31
Hoofdstuk 7—De kinderjaren 37
Hoofdstuk 8—Op het Pascha 43
Hoofdstuk 9—Dagen van strijd 49
Hoofdstuk 10—De stem in de woestijn 55
Hoofdstuk 11—De doop 65
Hoofdstuk 12—De verzoeking 69
Hoofdstuk 13—De overwinning 77
Hoofdstuk 14—"Wij hebben de Messias gevonden" 82
Hoofdstuk 15—Op het bruiloftsfeest 91
Hoofdstuk 16—In Zijn tempel 99
Hoofdstuk 17—Nicodemus 108
Hoofdstuk 18—"Hij moet wassen" 115
Hoofdstuk 19—Bij de Jakobsbron 119
Hoofdstuk 20—"Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet" 128
Hoofdstuk 21—Bethesda en het Sanhedrin 132
Hoofdstuk 22—Gevangenneming en dood van Johannes de Doper 143
Hoofdstuk 23—"Het Koninkrijk Gods is nabijgekomen" 153
Hoofdstuk 24—"Is dit niet de zoon van de timmerman?" 157
Hoofdstuk 25—De roeping bij het meer 164
Hoofdstuk 26—Te Kapernaüm 169
Hoofdstuk 27—"Gij kunt mij reinigen" 177
Hoofdstuk 28—Levi Mattheüs 185

Hoofdstuk 29—De Sabbat 193
Hoofdstuk 30—Hij stelde er twaalf aan 200
Hoofdstuk 31—De bergrede 207
Hoofdstuk 32—De Hoofdman 220
Hoofdstuk 33—Wie zijn mijn broeders? 225
Hoofdstuk 34—De uitnodiging 231
Hoofdstuk 35—“Zwijg, wees stil” 235
Hoofdstuk 36—De aanraking van het geloof 242
Hoofdstuk 37—De eerste evangelisten 246
Hoofdstuk 38—Komt, rust een weinig 254
Hoofdstuk 39—“Geeft gij hun te eten” 259
Hoofdstuk 40—Een nacht op het meer 265
Hoofdstuk 41—Het keerpunt in Galilea 270
Hoofdstuk 42—Overlevering 280
Hoofdstuk 43—Scheidsmuren neergehaald 284
Hoofdstuk 44—Het ware teken 288
Hoofdstuk 45—De voorafschaduwing van het kruis 293
Hoofdstuk 46—Hij werd verheerlijkt 301
Hoofdstuk 47—Dienstbetoon 305
Hoofdstuk 48—Wie is de grootste? 309
Hoofdstuk 49—Op het Loofhuttenfeest 318
Hoofdstuk 50—Te midden van valstrikken 324
Hoofdstuk 51—Het licht des levens 331
Hoofdstuk 52—De Goddelijke Herder 342
Hoofdstuk 53—De laatste reis vanuit Galilea 347
Hoofdstuk 54—De barmhartige Samaritaan 355
Hoofdstuk 55—Niet met uiterlijke vertoning 361
Hoofdstuk 56—Het zegenen van de kinderen 365
Hoofdstuk 57—”Eén ding ontbreekt u” 369
Hoofdstuk 58—”Lazarus, kom uit!” 373

Hoofdstuk 59—Samenzwering van de priesters........ 383
Hoofdstuk 60—De wet van het nieuwe koninkrijk........ 388
Hoofdstuk 61—Zacheüs........ 392
Hoofdstuk 62—Het feest in het huis van Simon........ 396
Hoofdstuk 63—”Uw Koning komt”........ 405
Hoofdstuk 65—De tempel opnieuw gereinigd........ 417
Hoofdstuk 66—Strijd........ 427
Hoofdstuk 67—Wee over de Farizeeën........ 434
Hoofdstuk 68—In de buitenste voorhof........ 443
Hoofdstuk 69—Op de Olijfberg........ 448
Hoofdstuk 70—”Eén van deze Mijn minste broeders”........ 456
Hoofdstuk 71—Een dienstknecht van dienstknechten........ 460
Hoofdstuk 72—”Tot Mijn gedachtenis”........ 468
Hoofdstuk 73—Uw hart worde niet ontroerd........ 475
Hoofdstuk 74—Gethsemane........ 490
Hoofdstuk 75—Voor Annas en het hof van Kajafas........ 499
Hoofdstuk 76—Judas........ 512
Hoofdstuk 77—In het gerechtsgebouw van Pilatus........ 518
Hoofdstuk 78—Golgotha........ 533
Hoofdstuk 79—”Het is volbracht!”........ 546
Hoofdstuk 80—In het graf van Jozef........ 552
Hoofdstuk 81—”De Here is opgestaan!”........ 561
Hoofdstuk 82—“Waarom weent gij?”........ 567
Hoofdstuk 83—De wandeling naar Emmaüs........ 572
Hoofdstuk 84—“Vrede zij u”........ 576
Hoofdstuk 85—Nog eens bij het meer........ 581
Hoofdstuk 86—“Gaat heen, onderwijst alle volkeren”........ 587
Hoofdstuk 87—“Naar Mijn Vader en uw Vader”........ 597

Hoofdstuk 1—"God met ons"

"Men zal Hem de naam Immanuel geven, ... God met ons." Het licht "van de kennis der heerlijkheid Gods" wordt gezien "in het aangezicht van Jezus Christus". Van de dagen der ecuwigheid was de Here Jezus Christus één met de Vader; Hij was "het beeld Gods", het beeld van Zijn grootheid en majesteit, "de afstraling Zijner heerlijkheid". Om deze heerlijkheid ten toon te spreiden, kwam Hij naar onze aarde. Hij kwam naar deze door de zonde verduisterde aarde om het licht van Gods liefde te openbaren om "God met ons" te zijn. Daarom was van Hem geprofeteerd: "Men zal Hem de naam Immanuel geven".

Door onder ons te komen wonen, zou Jezus aan mensen en engelen God openbaren. Hij was het Woord van God Gods uitgesproken gedachte. In Zijn gebed voor de discipelen zegt Hij: "Ik heb Uw naam geopenbaard aan de mensen", "barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw", "opdat de liefde waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij, en Ik in hen". Maar deze openbaring werd niet alleen voor Zijn kinderen op deze aarde gegeven. Onze kleine wereld is het leerboek van het heelal. Gods heerlijke plan van genade, het geheim van de verlossende liefde, is het onderwerp waarin "engelen begeren een blik te slaan", en dat zij tot in alle eeuwigheid zullen bestuderen. Zowel de verloste als de niet gevallen wezens zullen in het kruis van Christus hun wetenschap en lofzang vinden. Men zal dan erkennen, dat de heerlijkheid die van het gelaat van Jezus afstraalt, de heerlijkheid van de zelfopofferende liefde is. In het licht van Golgotha zal men zien, dat de wet van de zelfverloochenende liefde de wet des levens voor aarde en hemel is; dat de liefde die "zichzelf niet zoekt", zijn oorsprong heeft in het hart van God; en dat in de Zachtmoedige en Nederige het karakter wordt getoond van Hem Die een ontoegankelijk licht bewoont.

In den beginne werd God door al de werken der schepping geopenbaard. Het was Christus Die de hemelen uitspande en de grondvesten der aarde legde. Hij was het Die de werelden in de ruimte ophing en de bloemen van het veld formeerde. "Die de bergen vastzet door Uw kracht." "Wiens de zee is, daar Hij ze heeft gemaakt." Hij heeft de aarde vervuld met schoonheid en de lucht met gezang. En op alle dingen op de aarde, in de lucht en aan het uitspansel schreef Hij de boodschap van de liefde Zijns Vaders. Nu heeft de zonde Gods volmaakte werk geschonden, maar het handschrift blijft. Zelfs nu nog verkondigt al het geschapene de heerlijkheid van Zijn majesteit. Niets, behalve het zelfzuchtige hart van de mens, leeft voor zichzelf. Er is geen vogel die de lucht doorklieft, geen dier dat zich op de aarde beweegt, of het is een ander leven dienen. Elk blad in het bos, elk nederig grassprietje heeft zijn taak. Elke boom, elke struik, elk blad brengt dat levenselement voort zonder welke mens noch dier zou kunnen bestaan; en op hun beurt dienen mens en dier het leven van boom en struik en blad. De bloemen ademen hun geuren uit en ontvouwen hun schoonheid als een zegen voor de wereld. De zon doet haar licht uitstralen om duizend werelden te verblijden. De oceaan, de bron van al onze bronnen en fonteinen, ontvangt de

stromen van elk land, doch neemt om te geven. De dampen die uit de boezem van de oceaan opstijgen, vallen als regen weer neer om de aarde te bevochtigen, opdat zij kan bloeien en vrucht dragen.

De engelen der heerlijkheid vinden hun vreugde in het geven het geven van liefde en onvermoeibare zorg aan zielen die gevallen en onheilig zijn. Hemelse wezens zoeken de harten der mensen; zij brengen licht van de hemelse hoven aan deze donkere wereld; door zachtmoedige en trouwe hulp bewegen zij de geest van de mens om de verlorenen te brengen in gemeenschap met Christus, Die nog dichterbij is dan zijzelf kunnen vermoeden.

Wanneer wij ons van alle beperkte voorstellingen afwenden, aanschouwen we God in Christus. Op Jezus ziende, ontdekken we, dat de heerlijkheid Gods uit geven bestaat. “Ik doe niets uit Mijzelf”, zei Christus; “de levende Vader heeft Mij gezonden en Ik leef door de Vader”. “Ik zoek niet Mijn eer”, maar de eer van Hem Die Mij gezonden heeft. In deze woorden komt het grote beginsel tot uitdrukking dat de levenswet voor het heelal vormt. Christus ontving alle dingen van God, doch Hij nam om te geven. Zo is het ook in de hemelse hoven, in Zijn dienstwerk voor alle geschapen wezens: door de geliefde Zoon vloeit het leven van de Vader tot allen; door de Zoon keert het, in lofzegging en vreugdevolle dienst, een stroom van liefde, terug tot de grote Bron aller dingen. En zo is door Christus de cirkelgang der weldadigheid volkomen, waardoor het karakter van de grote Gever, de wet des levens, wordt geopenbaard.

In de hemel zelf werd deze wet verbroken. De zonde ontstond door zelfzucht. Lucifer, de overdekkende cherub, wenste de eerste in de hemel te zijn. Hij probeerde over de hemelse wezens macht te verkrijgen, hen van hun Schepper af te trekken en eerbetoon voor hemzelf af te dwingen. Daarom stelde hij God op verkeerde wijze aan hen voor, door Hem een verlangen naar zelfverheffing toe te schrijven. Hij trachtte de liefhebbende Schepper te bekleden met zijn eigen boze karaktertrekken. Zo misleidde hij de engelen. Zo misleidde hij de mensen. Hij bracht hen ertoe om aan het woord van God te twijfelen en Zijn goedheid te wantrouwen. Omdat God een God van gerechtigheid en van geduchte majesteit is, bewerkte Satan, dat ze Hem als streng en onverzoenlijk gingen zien. Op deze wijze haalde hij de mensen ertoe over zich bij hem in zijn opstand tegen God aan te sluiten, en de nacht van weedom viel over de wereld.

De aarde was donker, doordat men God miskende. Om de donkere schaduwen te verdrijven en de wereld tot God terug te brengen, moest Satans misleidende macht worden verbroken. Dit kon niet door geweld gebeuren. Het uitoefenen van geweld is in strijd met de beginselen van Gods regering. Hij wil alleen in liefde worden gediend; en liefde kan niet worden gedwongen; ze kan niet worden gewonnen door geweld of macht. Liefde wordt alleen door liefde opgewekt. God kennen is Hem liefhebben; Zijn karakter moet geopenbaard worden als tegengesteld aan het karakter van Satan. Dit werk kon slechts door één Wezen in het ganse heelal worden verricht. Alleen Hij Die de hoogte en diepte van de

liefde Gods kent, kon deze bekendmaken. Over de donkere nacht van de wereld moest de Zon der Gerechtigheid opgaan met “genezing onder haar vleugelen”.

Het plan voor onze verlossing was niet een latere overweging, niet een plan dat opgesteld werd na de val van Adam. Het was een openbaring van “het geheimenis, eeuwenlang verzwegen”. Het was een openbaring van de beginselen die van eeuwigheid af de grondslag van Gods troon zijn geweest. Van den beginne aan wisten Christus en God van de val van Satan, en van de val van de mens door de misleidende macht van de afvallige. God bestemde het niet zo, dat er zonde moest komen, maar Hij voorzag het bestaan van de zonde, en Hij trof voorzieningen om die verschrikkelijke omstandigheid tegemoet te treden. Zo groot was Zijn liefde voor de wereld, dat Hij Zich verbond om Zijn eniggeboren Zoon te geven, “opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe”.

Lucifer had gezegd: “Ik zal... boven de sterren Gods mijn troon oprichten... Ik wil... mij aan de Allerhoogste gelijkstellen”. Maar Christus, “in de gestalte Gods zijnde, heeft het Gode gelijk zijn niet als roof... geacht, maar heeft Zichzelf ontledigd, en de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en is de mensen gelijk geworden”. Dit was een vrijwillig offer. Jezus had aan de zijde van Zijn Vader kunnen blijven. Hij had de heerlijkheid van de hemel en de eerbewijzen van de engelen kunnen behouden. Maar Hij verkoos de scepter terug te geven in de handen van Zijn Vader en de troon van het heelal te verlaten, om licht te brengen aan hen die onwetend waren, en leven aan hen die zouden verloren gaan.

Bijna tweeduizend jaar geleden werd in de hemel van de troon van God een stem van oneindig grote betekenis gehoord, die zei: “Zie, hier ben Ik”. “Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid... Zie, hier ben Ik in de boekrol staat van Mij geschreven om Uw wil, o God, te doen”. Met deze woorden wordt de vervulling aangekondigd van het plan dat vanaf den beginne verborgen was geweest. Christus stond op het punt naar onze wereld te komen en in het vlees te verschijnen. Hij zegt: “Gij hebt Mij een lichaam bereid”. Wanneer Hij verschenen zou zijn met de heerlijkheid die Hij bij Zijn Vader had voordat de wereld bestond, zouden wij het licht van Zijn tegenwoordigheid niet hebben kunnen verdragen. Opdat wij het zouden kunnen aanschouwen en toch niet omkomen, werd de openbaring van Zijn heerlijkheid omhuld. Zijn goddelijkheid werd bekleed met menselijkheid de onzichtbare heerlijkheid in de zichtbare, menselijke vorm.

Dit grote plan was in voorafschaduwingen gegeven in voorbeelden en zinnebeelden. Het brandende braambos, waarin Christus aan Mozes verscheen, openbaarde God. Het zinnebeeld dat was verkozen om de Godheid uit te beelden, was een heel gewone struik die ogenschijnlijk geen enkele aan-trekkelijkheid bezat. Hierin hulde zich de Oneindige. De barmhartige God hulde Zijn heerlijkheid in een zo bescheiden mogelijke vorm, opdat Mozes haar zou kunnen aanschouwen en in leven blijven. Zo had God des daags door een wolkkolom en des nachts door een vuurkolom gemeenschap met Israël, en openbaarde Hij Zijn wil aan de mensen en schonk hun Zijn genade. Gods heerlijkheid was getemperd en

Zijn majesteit omsluierd, opdat het zwakke gezichtsvermogen van de sterfelijke mens haar zou kunnen aanschouwen. Daarom zou Christus komen in “ons vernederd lichaam”, “de mensen gelijk”. In de ogen van de wereld bezat Hij geen schoonheid, dat zij Hem begeerd zouden hebben; toch was Hij de vleesgeworden God, het licht van hemel en aarde. Zijn heerlijkheid was omhuld, Zijn grootheid en majesteit waren verborgen, opdat Hij de berouwvolle, verzochte mensen zou kunnen benaderen.

God beval Mozes voor Israël: “Zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen”, en Hij vertoefde in het heiligdom, te midden van Zijn volk. Gedurende al hun moeitevolle omzwervingen door de woestijn was het teken van Zijn tegenwoordigheid bij hen. Zo heeft ook Christus Zijn tent opgeslagen midden in ons kamp. Hij plaatste Zijn tent naast de tenten van de mensen, opdat Hij onder ons kon wonen en ons vertrouwd zou kunnen maken met Zijn goddelijk karakter en leven. “Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid”. Aangezien Jezus kwam om onder ons te wonen, weten we dat God van onze beproevingen op de hoogte is en dat Hij mee lijdt wanneer wij verdriet hebben. Iedere zoon en dochter van Adam mag daaruit opmaken dat onze Schepper de vriend van zondaars is. Want in iedere leerstelling van genade, in iedere belofte van vreugde, in iedere liefdedaad, iedere goddelijke aantrekkingskracht die naar voren komt in het leven van de Heiland op aarde, zien we “God met ons”.

Satan stelt Gods wet der liefde voor als een wet van zelfzucht. Hij beweert dat het voor ons onmogelijk is aan de voorschriften daarvan te voldoen. De val van onze eerste voorouders, met alle ellende die daarvan het gevolg was, wijt Hij aan onze Schepper, en op deze wijze brengt hij de mensen ertoe God te beschouwen als de aanstichter van zonde, lijden en dood. Jezus zou dit bedrog openbaar maken. Als één van ons zou Hij een voorbeeld van gehoorzaamheid geven. Daartoe nam Hij onze natuur aan en maakte onze ervaringen door. “Daarom moest Hij in alle opzichten aan Zijn broeders gelijk worden”. Wanneer wij iets zouden moeten verdragen dat Jezus niet heeft doorstaan, dan zou Satan aantonen dat de kracht Gods niet voldoende was voor ons. Daarom is Jezus “in alle dingen op gelijke wijze als wij verzocht”. Hij doorstond iedere beproeving waaraan wij worden blootgesteld. En Hij wendde voor Zichzelf geen kracht aan die ons niet vrijelijk wordt aangeboden Als mens trad Hij de verzoekingen tegemoet en overwon in de kracht die Hem door God werd gegeven. Hij zegt: “Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste”. Terwijl Hij rondtrok, goeddoende en genezende allen die door Satan werden gekweld, openbaarde Hij het karakter van Gods wet en de aard van Zijn dienst aan de mensen. Zijn leven getuigt, dat het ook voor ons mogelijk is, de wet van God te gehoorzamen.

Door Zijn mensheid verbond Christus zich met de mensheid, door Zijn goddelijkheid maakt Hij aanspraak op de troon van God. Als Zoon des mensen gaf Hij ons een voorbeeld

van gehoorzaamheid; als Zoon van God geeft Hij ons de kracht om te gehoorzamen. Het was Christus Die vanuit de struik op de berg Horeb tot Mozes sprak, zeggende: “IK BEN DIE IK BEN... Aldus zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK BEN heeft mij tot u gezonden”. Dat was de belofte van Israëls bevrijding. Toen Hij ”de mensen gelijk” werd, maakte Hij Zich dan ook bekend als de grote IK BEN. Het Kind van Bethlehem, de zachtmoedige, nederige Heiland, is God “geopenbaard in het vlees”. En tot ons zegt Hij: “IK BEN de goede Herder”. “IK BEN het levende Brood.” “IK BEN de Weg, de Waarheid en het leven.” “Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.” IK BEN de borg van iedere belofte. IK BEN; vreest niet. “God met ons” is de zekerheid van onze verlossing van de zonde, de verzekering van onze kracht om de wet des hemels te gehoorzamen.

Door zich te vernederen en de menselijke gestalte aan te nemen, openbaarde Christus een karakter dat het tegengestelde is van Satans karakter. Maar Hij ging nog verder op de weg der vernedering. “In Zijn uiterlijk als mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises”. Evenals de hogepriester zijn prachtige hogepriesterlijke gewaden terzijde legde en dienst deed in het wit linnen van de gewone priester, zo nam Christus de gestalte van een dienstknecht aan en bracht offerande, terwijl Hijzelf de priester èn het offer was. ”Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem.”

Christus werd behandeld zoals wij verdienen, opdat wij behandeld zouden kunnen worden zoals Hij het verdient. Hij werd veroordeeld om onze zonden, waaraan Hij geen deel had, ópdat wij zouden kunnen worden gerechtvaardigd door Zijn gerechtigheid, waaraan wij geen deel hadden. Hij onderging de dood, die ons toekwam, opdat wij het leven zouden mogen ontvangen, dat Hem toebehoorde. “Door Zijn striemen is ons genezing geworden.”

Door Zijn leven en Zijn dood volbracht Christus zelfs meer dan een herstel van het verderf dat door de zonde was bewerkstelligd. Het was Satans opzet om een eeuwige scheiding tussen God en de mens tot stand te brengen; maar in Christus worden we nauwer met God verbonden dan wanneer we ooit zouden zijn gevallen. Door onze natuur aan te nemen, heeft de Heiland. Zich met het mensdom verbonden door een band die nooit zal worden verbroken. Tot in alle eeuwigheid is Hij met ons verbonden. “Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft”. Hij gaf Hem niet alleen om onze zonden te dragen en als onze offerande te sterven; Hij gaf Hem aan een gevallen geslacht. Ten einde ons te verzekeren van Zijn onveranderlijke vrederaad, gaf God Zijn eniggeboren Zoon om lid te worden van het menselijk gezin en voor altijd Zijn menselijke natuur te behouden. Dit is de belofte, dat God Zijn Woord gestand zal doen. “Een kind is *ons* geboren, een Zoon is *ons* gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder.” In de persoon van Zijn Zoon heeft God de menselijke natuur aangenomen en heeft deze tot in de hoogste hemelen gedragen. De “Zoon des mensen”38 heeft deel aan de troon van het heelal. De Zoon des mensen zal genoemd worden “Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige

Vader, Vredevorst". De IK BEN is de Schakel tussen God en het mensdom, door Zijn hand op beiden te leggen.

Hij die "heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van zondaren"40 is, schaamt Zich niet ons broeders te noemen.41 In Christus zijn het aardse en het hemelse gezin met elkaar verbonden. De verheerlijkte Christus is onze Broeder. De hemel is in de mensheid gehuld, de mensheid ligt besloten in de boezem van de Oneindige Liefde. God zegt van Zijn volk: "Zij zijn kroonjuwelen die zullen blinken in Zijn land. Waarlijk hoe groot is Zijn geluk, ja, hoe groot Zijn schoonheid". De verheerlijking van de verlosten zal een eeuwig getuigenis zijn van Gods genade. Hij zal "in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom Zijner genade tonen naar Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus". "Opdat... aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd".

Door het verlossingswerk van Christus is de regering van God gerechtvaardigd. De Almachtige is geopenbaard als een God van liefde. De beschuldigingen van Satan zijn ontzenuwd en zijn ware aard is geopen-baard. Er kan nimmermeer opstand ontstaan. De zonde kan nooit weer in het heelal terugkeren. Tot in alle eeuwigheid zijn allen nu tegen afval beveiligd. Door het offer der liefde zijn de bewoners van aarde en hemel met hun Schepper verbonden door banden van een onverbreekbaar verbond. Het verlossingswerk zal volkomen zijn. Op de plaats waar de zonde overvloedig was, zal Gods genade nog veel overvloediger zijn. De aarde zelf, het terrein waarvan Satan beweert dat het van hem is, zal niet alleen vrijgekocht, maar ook verheerlijkt worden. Onze kleine wereld, die onder de vloek der zonde de enige donkere plek in Zijn heerlijke schepping is, zal boven alle werelden in Gods heelal worden geëerd. Hier, waar de Zoon van God heeft gewoond in het menselijk vlees, waar de Koning der heerlijkheid leefde en leed en stierf, hier zal, wanneer Hij alle dingen nieuw zal maken, de tent Gods onder de mensen zijn, "en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn". En wanneer door de eeuwen heen de verlosten zullen wandelen in het licht van de Here, zullen ze Hem prijzen voor Zijn onuitsprekelijke gave — IMMANUEL, "GOD MET ONS".

Hoofdstuk 2—Het uitverkoren volk

Gedurende meer dan duizend jaar had het Joodse volk gewacht op de komst van de Heiland. Op dit gebeuren was al hun hoop gericht. In zang en profetie, in de tempeldienst en in het huiselijk gebed hadden ze Zijn naam geëerd. En toch kenden ze Hem niet, toen Hij kwam. De Beminde des hemels was voor hen “als een wortel uit dorre aarde”; Hij had “gestalte noch luister”, en ze vonden in Hem geen schoonheid, dat ze Hem zouden begeerd hebben. “Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.”

Toch had God Israël uitverkoren. Hij had hen geroepen om onder de mensen de kennis van Zijn Wet te bewaren, zowel als van de symbolen en profetieën die heenwezen op de Heiland. Hij wenste dat ze bronnen van heil voor de wereld zouden zijn. Wat Abraham was in het land van zijn vreemdelingschap, wat Jozef was in Egypte, en wat Daniël was aan het hof te Babel, moest het Hebreeuwse volk zijn onder de volkeren. Ze moesten God aan de mensen openbaren. Toen Hij Abraham riep, had de Here gezegd: “Ik zal u... zegenen ;... en gij zult tot een zegen zijn... en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden”. Deze boodschap werd herhaald door de profeten. Zelfs nadat Israël was uitgedund door oorlog en ballingschap, gold voor hen de belofte: “Het overblijfsel van Jakob zal te midden van vele volkeren zijn als dauw van de Here, als regenstromen op het groene kruid, dat niet wacht op de mens, noch mensenkinderen verbeidt”. Betreffende de tempel te Jeruzalem, verklaarde de Here door Jesaja: “Mijn huis zal een bedehuis heten voor alle volken”.

Maar de Israëlieten hadden hun hoop gericht op wereldse grootheid. Vanaf hun komst in het land van Kanaän waren ze afgeweken van de geboden van God, en hadden de wegen der heidenen gevolgd. Tevergeefs waarschuwde God hen door Zijn profeten. Tevergeefs leden ze onder de kastijding van heidense verdrukking. Elke hervorming werd gevolgd door een grotere afval. Als Israël trouw was gebleven aan God, zou Hij Zijn doel bereikt hebben door hen te verheffen en te eren. Als ze gewandeld zouden hebben in de weg der gehoorzaamheid, zou Hij hen hebben verheven “tot een lof, een naam en een sieraad, boven alle volken die Hij geschapen”6 had. Mozes zei: “Dan zullen alle volken der aarde zien dat de naam des Heren over u uitgeroepen is, en zij zullen voor u vrezen”. “De volken”, ” bij het horen van al deze inzettingen, zullen zeggen: Waarlijk, dit grote volk is een wijze en verstandige natie”. Maar omdat zij ontrouw waren, kon Gods plan alleen door aanhoudende tegenslag en vernedering ten uitvoer worden gebracht.

Zij werden aan Babylon onderworpen en in de heidense landen verspreid. In de beproevingen vernieuwden velen hun trouw aan Zijn verbond. Terwijl ze hun harpen hingen aan de wilgen en treurden om de heilige tempel die verwoest was, straalde het licht der waarheid door hen uit, en werd de kennis van God onder de volken verbreid. De heidense offerstelsels waren een verdraaiing van het stelsel dat door God was aangewezen; en menigeen die oprecht deelnam aan de heidense erediensten, leerde van de Hebreeën de

betekenis van de door God ingestelde dienst, en aanvaardde in het geloof de belofte van een Verlosser. Velen van de ballingen werden vervolgd. Niet weinigen van hen verloren het leven, omdat ze weigerden de sabbat te vertreden en de heidense feestdagen te onderhouden. Wanneer afgodendienaars werden opgehitst om de waarheid te vernietigen, stelde de Here Zijn dienaars voor het aangezicht van koningen en heersers, opdat zij en hun volk het licht zouden mogen ontvangen. Keer op keer werden de grootste vorsten ertoe gebracht het oppergezag uit te roepen van de God die door hun Hebreeuwse gevangenen gediend werd.

Door de Babylonische ballingschap werden de Israëlieten afdoende genezen van het aanbidden van gehouwen beelden. Gedurende de eeuwen die daarop volgden, leden zij onder de druk van heidense vijanden, tot zij de vaste overtuiging kregen dat hun voorspoed afhing van hun gehoorzaam-heid aan de wet van God. Bij zeer velen van hen werd echter de gehoorzaamheid niet gedreven door liefde. Het motief was zelfzuchtig. Zij dienden God uiterlijk als middel tot het verkrijgen van nationale grootheid. Zij werden niet het licht der wereld, maar sloten zich van de wereld af om te ontkomen aan de verleiding weer afgoden te gaan dienen. In de aanwijzingen die God hun door Mozes had gegeven, had Hij aan hen beperkingen opgelegd betreffende de omgang met afgodendienaars, maar deze leer werd verkeerd uitgelegd. De aanwijzingen waren gegeven om te voorkomen dat ze zich zouden overgeven aan heidense gebruiken. Nu werden ze echter gebruikt om een scheidsmuur op te trekken tussen Israël en andere volken. De Joden beschouwden Jeruzalem als hun hemel, en ze waren afgunstig, uit vrees dat de Here aan de heidenen genade zou bewijzen.

Na de terugkeer uit Babylon werd veel aandacht aan het godsdienstonderwijs besteed. Overal in het land werden synagogen opgericht, waar door priesters en schriftgeleerden de wet werd verklaard. Er werden scholen opgericht waar behalve kunsten en wetenschappen ook de beginselen der gerechtigheid zouden worden onderwezen. Maar deze instellingen geraakten verdorven. Tijdens de ballingschap hadden velen van het volk heidense denkbeelden en gewoonten aangenomen, en deze werden nu in hun godsdienst ingevoerd. In vele dingen pasten zij zich bij de gebruiken der afgodendienaars aan.

Toen de Joden van God afdwaalden, verloren zij in hoge mate uit het oog hetgeen zij omtrent de plechtige offerdienst hadden geleerd. Die dienst was door Christus Zelf ingesteld. Ieder onderdeel daarvan was een zinnebeeld van Hem; en deze dienst was vol van levenskracht en geestelijke schoonheid geweest. Maar de Joden verloren het geestelijk leven uit hun erediensten, en klemden zich vast aan de dode vormen. Zij vertrouwden op de offers en voorschriften zelf, in plaats te steunen op Hem op Wie ze heenwezen. Ten einde de plaats van hetgeen ze verloren hadden, aan te vullen, vermeerderden de priesters en de rabbi’s eigen eisen, en hoe strenger deze werden, des te minder bleek Gods liefde daaruit. Zij maten hun heiligheid af aan de veelheid van ceremoniën terwijl hun harten vervuld waren van trots en huichelachtigheid.

Met al hun omstandige en bezwarende inzettingen werd het een onmogelijkheid de wet te gehoorzamen. Zij die God wilden dienen, maar ook de voorschriften van de rabbi's probeerden na te volgen, gingen onder een zware last gebukt. Zij konden door de beschuldigingen van een bezwaard geweten geen rust vinden. Zo deed Satan zijn best de mensen te ontmoedigen, door hun begrip van het karakter van God omlaag te halen en het geloof van Israël in verachting te brengen. Hij hoopte op deze wijze de bewering die hij naar voren had gebracht toen hij in de hemel in opstand kwam — dat Gods eisen onrechtvaardig waren en niet gehoorzaamd konden worden — waar te maken. Zelfs Israël hield de wet niet, verklaarde hij. Terwijl de Joden verlangden naar de komst van de Messias, hadden ze geen juist begrip van Zijn zending. Zij zochten geen verlossing van zonden, maar bevrijding van de Romeinen. Zij keken uit naar een Messias die zou komen als een overwinnaar om de macht van de onderdrukker te verbreken en Israël te verheffen tot de wereldheerschappij. Zo werd voor hen de weg voorbereid om de Heiland te verwerpen.

Ten tijde van de geboorte van Christus mokte het volk onder de heerschappij van vreemde meesters en werd het door onderlinge strijd gekweld. De Joden hadden toestemming verkregen om de vorm van een aparte regering te handhaven, maar niets kon het feit verbergen dat zij onder het Romeinse juk waren, of hen met de beperkingen die aan hun macht gesteld waren, verzoenen. De Romeinen eisten het recht voor zich op, de hogepriester aan te stellen of uit zijn macht te ontzetten, en dit ambt werd dikwijls verkregen door bedrog, omkoperij en zelfs door moord. Zo werd het priesterschap steeds corrupter. Toch hadden de priesters nog grote macht, en ze gebruikten die voor zelfzuchtige en baatzuchtige doeleinden. Het volk was onderworpen aan hun genadeloze eisen en moest bovendien zware belasting aan de Romeinen betalen. Deze toestand ver-oorzaakte grote ontevredenheid. Oproer onder het volk kwam veelvuldig voor. Hebzucht en geweld, wantrouwen en geestelijke onverschilligheid verteerden de ziel van de natie.

Haat jegens de Romeinen en nationale en geestelijke trots bracht de Joden steeds ertoe zich streng aan de vormen van hun eredienst vast te houden. De priesters probeerden een reputatie van heiligheid te bewaren door nauwgezet aandacht te besteden aan de godsdienstige gebruiken. Het volk in zijn duisternis en onderdrukking, en de heersers in hun dorst naar macht, verlangden naar de komst van Degene Die de vijanden zou overwinnen en het koninkrijk Israël in zijn macht zou herstellen. Zij hadden de profetieën bestudeerd, maar zonder geestelijk inzicht. Daardoor zagen zij de Schriften die op de vernedering van Christus' eerste komst heenwijzen, over het hoofd en gebruikten op verkeerde wjize die welke over de heerlijkheid van Zijn tweede komst spreken. Trots verduisterde hun inzicht. Zij legden de profetie uit overeenkomstig hun zelfzuchtige verlangens.

Hoofdstuk 3—"De volheid des tijds"

"Toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God Zijn Zoon uitgezonden... om hen die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen". De komst van de Heiland was in Eden voorzegd. Toen Adam en Eva de belofte voor het eerst hoorden, zagen ze naar de spoedige vervulling daarvan uit. Vol vreugde begroetten zij hun eerstgeboren zoon, in de hoop dat hij de Verlosser zou zijn. Maar de vervulling van die belofte bleef uit. Zij die ze het eerst ontvangen hadden, stierven zonder het aanschouwen ervan. Van de dagen van Henoch af werd de belofte door patriarchen en profeten herhaald en zodoende de hoop op Zijn verschijning levendig gehouden, en nog kwam Hij niet. De profetie van Daniël openbaarde de tijd van Zijn komst, maar niet allen verklaarden die boodschap op de juiste wijze. Eeuw na eeuw ging voorbij; de stemmen der profeten zwegen. De hand van de verdrukker lag zwaar op Israël, en velen riepen lichtvaardig: "De tijd verstrijkt, maar geen enkel gezicht komt uit".

Maar evenals de sterren in de vaste baan van hun aangewezen weg, kennen ook Gods plannen geen haast en geen uitstel. Door middel van de symbolen van de grote duisternis en de rokende oven had God aan Abraham de slavernij van Israël in Egypte geopenbaard, en Hij had verklaard dat de tijd van hun verblijf daar vierhonderd jaar zou zijn. "Daarna", zei Hij, "zullen zij met grote have uittrekken". Tegen dit woord heeft de gehele macht van Farao's trotse rijk tevergeefs gestreden. En "juist op de dag af", vastgesteld in de goddelijke belofte, "gingen al de legerscharen des Heren uit het land Egypte". Zo was in de hemelse raad ook het uur van Christus' komst vastgesteld. Toen de grote klok des tijds dat uur aanwees, werd Jezus geboren in Bethlehem. "Toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God Zijn Zoon uitgezonden". De voorzienigheid had de handelingen der naties en de loop van de menselijke dadendrang en invloed geleid, totdat de wereld rijp was voor de komst van de Verlosser. De volken waren onder één regering verenigd. Er was één taal die wijd en zijd werd gesproken en erkend werd als de taal van de letterkunde. Vanuit alle landen verzamelden zich de Joden uit de verstrooiing, voor de jaarlijkse feesten in Jeruzalem. Wanneer dezen naar hun woonplaatsen zouden terugkeren, konden ze de tijding van de komst van de Messias door de gehele wereld verbreiden.

In die tijd waren de heidense stelsels bezig hun invloed op het volk te verliezen. De mensen waren praalvertoon en fabel moe. Zij verlangden naar een godsdienst die het hart bevrediging kon schenken. Terwijl het licht der waarheid de mensen scheen te hebben verlaten, waren er zielen die verward en bedroefd naar licht zochten. Zij dorstten naar kennis van de levende God, naar enige zekerheid betreffende het leven aan gene zijde van het graf.

Toen de Joden van God afdwaalden, verzwakte hun geloof, en was er bijna geen hoop meer die de toekomst verlichtte. De woorden van de profeten werden niet begrepen. Voor de meerderheid van de mensen was de dood een verschrikkelijk geheim; daarachter lag

onzekerheid en droefgeestigheid. Het was niet alleen het geschrei van de moeders van Bethlehem, maar de kreet vanuit het hart der mensheid die door de eeuwen heen naar de profeet werd overgedragen de stem die in Rama werd gehoord, “geween en veel geklaag: Rachel wenend om haar kinderen, weigert zich te laten troosten omdat zij niet meer zijn”. “In het land en schaduw des doods”7 zaten de mensen ongetroost terneer. Met verlangende blikken zagen ze uit naar de komst van de Verlosser, als de duisternis verdreven en het geheim van de toekomst geopenbaard zou worden.

Buiten het Joodse volk waren er mensen die de verschijning van een goddelijke leraar voorspelden. Deze mensen zochten naar de waarheid, en hen werd de Geest der Inspiratie gegeven. Als sterren aan een duistere hemel waren deze leraars één voor één opgestaan. Hun woorden der profetie hadden in de harten van duizenden in de heidenwereld hoop doen ontstaan.

Reeds honderden jaren geleden waren de Schriften vertaald in het Grieks, dat in die tijd alom in het Romeinse Rijk werd gesproken. De Joden waren overal verstrooid, en hun verwachting van een komende Messias werd tot op zekere hoogte onder de heidenen gedeeld. Onder hen die door de Joden als heidenen werden beschouwd, waren mensen die een beter begrip hadden van de Bijbelse profetieën betreffende de Messias dan de leraars van Israël. Sommigen onder hen hoopten op Zijn komst als een bevrijder van zonde. Wijsgeren legden zich toe op een studie van de geheimen van het Hebreeuwse stelsel. De dweepzucht van de Joden verhinderde echter de verspreiding van het licht. In hun streven om de scheiding tussen henzelf en de andere volken te handhaven, wilden ze de kennis die zij betreffende de zinnebeeldige dienst nog bezaten, niet met anderen delen. De ware Verklaarder moest komen. Degene op Wie al deze zinnebeelden heenwezen, moest de betekenis daarvan verklaren.

God had door de natuur, door zinnebeelden, door patriarchen en profeten tot de wereld gesproken. Aan het mensdom moesten lessen gegeven worden in de taal van het mensdom. De Engel des verbonds moest spreken. Zijn stem moest gehoord worden in Zijn eigen tempel. Christus moest komen om woorden te spreken die helder en duidelijk te begrijpen waren. Hij, de Schepper der waarheid, moest de waarheid scheiden van het kaf van menselijke uitspraken, dat het krachteloos gemaakt had. De beginselen van Gods regering en van het verlossingsplan moesten duidelijk worden vastgesteld. De lessen van het Oude Testament moesten de mensen volledig voor ogen worden gesteld.

Onder de Joden waren toch nog getrouwe zielen, afstammelingen van de heilige lijn, waarlangs de kennis van God bewaard was gebleven. Deze zagen nog uit naar de hoop van de belofte die aan hun vaderen was gedaan. Zij versterkten hun geloof door de stellige belofte die door Mozes was gegeven, te overdenken. “De Here God zal u een profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij: naar deze zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal”. En op een andere plaats lazen ze, hoe de Here Iemand zou zalven “om een blijde

boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen", en "om uit te roepen een jaar van het welbehagen des Heren". Zij lazen, hoe Hij "op aarde het recht" zou brengen, hoe "op Zijn wetsonderricht" "de kustlanden" zouden "wachten", hoe volken zouden opgaan naar Zijn licht en koningen naar Zijn stralende opgang."

De laatste woorden van Jakob vervulden hen met hoop: "De schepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt". De tanende macht van Israël getuigde ervan dat de komst van de Messias nabij was. De profetie van Daniël schilderde de heerlijkheid van Zijn regering over een rijk dat zou volgen na alle aardse koninkrijken; en, zei de profeet: "het zal bestaan in eeuwigheid". Terwijl slechts weinigen de aard van Christus' zending begrepen, was de verwachting wijd en zijd verbreid dat er een machtig vorst zou komen die zijn koninkrijk in Israël zou oprichten, en die zou komen als een bevrijder der volken.

De volheid des tijds was gekomen. De mensheid, die gedurende eeuwenlange wetsovertreding steeds meer ontaard was, had behoefte aan de komst van de Verlosser. Satan had zijn best gedaan om de kloof tussen hemel en aarde diep en onoverkomenlijk te maken. Door zijn bedrog had hij de mensen verstout in zonde. Het was zijn doel de lankmoedigheid van God uit te putten en Zijn liefde voor de mens uit te blussen, zodat Hij de wereld aan de heerschappij van Satan zou overlaten. Satan trachtte de mensen van de kennis van God af te snijden, om hun aandacht van Gods tempel af te trekken, en zijn eigen koninkrijk te bevestigen. Zijn streven naar opperheerschappij scheen bijna een volledig succes te zijn geworden. Het is waar dat God in iedere generatie Zijn getuigen had. Zelfs onder de heidenen waren mensen door wie Christus werkte om het volk uit hun zonde en verval te verheffen. Maar deze mensen werden veracht en gehaat. Velen van hen stierven een gewelddadige dood. De duistere schaduw die Satan over de wereld geworpen had, werd dieper en dieper.

Door middel van het heidendom had Satan al eeuwenlang de mensen van God afgekeerd, maar zijn grote overwinning behaalde hij toen hij erin slaagde het geloof van Israël te verdraaien. Door hun eigen opvattingen te overpeinzen en te dienen, hadden de heidenen de kennis van God verloren en waren steeds meer verdorven geworden. Zo ging het nu ook met Israël. Het beginsel, dat de mens zichzelf door eigen werken kan redden, ligt aan iedere heidense godsdienst ten grondslag; nu was dit ook het beginsel van de Joodse godsdienst geworden. Satan had dit beginsel erin gelegd. Overal waar men dit huldigt, heeft de mens geen slagboom tegen de zonde.

De boodschap des heils wordt aan de mensen gebracht door menselijke vertegenwoordigers. Maar de Joden hadden getracht het alleenrecht van de waarheid die het eeuwige leven inhoudt, te verkrijgen. Zij hadden het levende manna opgespaard, en het was bedorven geraakt. De godsdienst die zij voor zichzelf probeerden te houden, werd een

ergernis. Zij beroofden God van Zijn heerlijkheid, en bedrogen de wereld door een vervalsing van het evangelie. Zij hadden geweigerd zich aan God over te geven voor de redding van de wereld, en werden medewerkers van Satan om haar te vernietigen.

Het volk dat door God was geroepen om een pijler en fundament der waarheid te zijn, was de vertegenwoordiger van Satan geworden. Zij deden het werk dat hij van hen verlangde, door een gedragslijn te volgen waardoor ze het karakter van God verkeerd voorstelden en de wereld aanleiding gaven om Hem als een tiran te beschouwen. Zelfs de priesters die in de tempel dienden, hadden de betekenis van de dienst die zij verrichtten, uit het oog verloren. Zij keken niet meer over het zinnebeeld heen naar de zaak die het voorstelde. Bij het brengen van de offeranden geleken zij op acteurs in een toneelspel. De instellingen die God Zelf gegeven had, werden de middelen om de geest te verblinden en het hart te verharden. Langs deze wegen kon God niets meer voor de mens doen. Het gehele stelsel moest worden weggevaagd.

Het bedrog van de zonde had zijn hoogtepunt bereikt. Alle machten waardoor de zielen der mensen te gronde konden worden gericht, waren aan het werk gezet. Toen de Zoon van God op de aarde neerzag, aanschouwde Hij lijden en ellende. Met medelijden zag Hij hoe de mensen het slachtoffer van satanische wreedheid waren geworden. Hij zag met mededogen neer op hen die tot het kwade verleid werden, vermoord werden en verloren gingen. Zij hadden een heerser verkozen die hen als krijgsgevangenen aan zijn wagen bond. Verbijsterd en bedrogen bewogen ze zich in een sombere optocht naar de eeuwige ondergang naar de dood waarin geen hoop op leven is, naar de nacht waarop geen morgen volgt. Satanische machten waren met de mensen verenigd. De lichamen van menselijke wezens, die geschapen waren tot een woonstede van God, waren nu woonplaatsen van demonen geworden. De zintuigen, de zenuwen, de hartstochten en de organen van de mens werden door bovennatuurlijke machten ertoe gebracht zich aan de laagste lusten over te geven. De stempel van de duivelen werd op de gezichten van mensen gedrukt. Menselijke aangezichten weerspiegelden de uitdrukkingen van de menigten duivels waardoor ze bezeten waren. Dit was het beeld dat de Verlosser der wereld zag. Welk een schouwspel om gade te slaan voor de Oneindige Reinheid!

De zonde was een wetenschap geworden, en de ondeugd werd geheiligd als een deel van de godsdienst. Opstandigheid had in het hart diep wortel geschoten, en de vijandigheid van de mens was het allerhevigst tegen de hemel. Aan het heelal was getoond dat, buiten God, het mensdom niet meer uit de diepte kon worden opgeheven. Door Hem Die de wereld geschapen had, moest een nieuw element van leven en kracht worden geschonken.

Met intense belangstelling hadden de niet gevallen werelden toegekeken, of Jehova zou opstaan om de inwoners van de aarde weg te vagen. En wanneer God dat zou doen, dan stond Satan gereed zijn plannen ten uitvoer te brengen, om zich van de trouw van de hemelse wezens te verzekeren. Hij had verklaard, dat de beginselen van Gods regering

vergeving onmogelijk maakten. Wanneer de wereld verwoest zou zijn geworden, zou hij beweerd hebben dat zijn beschuldigingen waar waren. Hij stond gereed om de schuld op God te werpen, en om zijn opstand uit te breiden tot de werelden hierboven. Maar in plaats van de wereld te vernietigen, zond God Zijn Zoon om ze te behouden. Hoewel men overal in het van God vervreemde gebied bederf en verzet kon zien, werd er een weg tot behoud opengesteld. Juist op het kritieke ogenblik, toen Satan op het punt stond te triomferen, kwam de Zoon van God met de boodschap van goddelijke genade. In iedere eeuw, op ieder uur, was de liefde van God naar het gevallen geslacht uitgegaan. Niettegenstaande de verdorvenheid der mensen, waren de tekenen van genade aanhoudend getoond. En toen de volheid des tijds gekomen was, werd de Godheid verheerlijkt door over de wereld een stroom van genezende genade uit te gieten die nooit belemmerd of teruggetrokken zou worden, totdat het verlossingsplan zou zijn vervuld.

Satan juichte dat hij erin geslaagd was het beeld van God in de mens te verlagen. Toen kwam Jezus om in de mens het beeld van Zijn Maker te herstellen. Niemand behalve Christus kan het karakter herstellen dat door de zonde verwoest is. Hij kwam om de duivelen die de wil beheersten, uit te drijven. Hij kwam om ons uit het stof op te heffen, om het verwrongen karakter opnieuw naar het beeld van Zijn goddelijk karakter te vormen, en om het met Zijn eigen majesteit heerlijk te maken.

Hoofdstuk 4—"U is de Heiland geboren"

De Koning der heerlijkheid vernederde zich diep door mens te worden. Ruw en afstotend was Zijn aardse omgeving. Zijn heerlijkheid was bedekt, opdat de majesteit van Zijn gedaante geen voorwerp van bekoring zou worden. Hij vermeed alle uiterlijk vertoon. Rijkdom, wereldse eer en menselijke grootheid kunnen nooit een ziel van de dood redden; het was Jezus' bedoeling dat geen enkele aardse aantrekkelijkheid de mensen aan Zijn kant zou brengen. Alleen de schoonheid van de hemelse waarheid moest degenen die Hem wilden volgen, aantrekken. Het karakter van de Messias was reeds lang in de profetieën voorzegd, en Hij verlangde dat de mensen Hem op het getuigenis van het Woord van God zouden aanvaarden.

De engelen hadden zich over het heerlijke verlossingsplan verbaasd. Zij waren in afwachting om te zien, hoe het volk van God Zijn Zoon, gekleed in het gewaad der menselijkheid, zou ontvangen. Er kwamen engelen naar het land van het uitverkoren volk. Andere volken hielden zich op met fabels en dienden valse goden. De engelen kwamen naar het land waar de heerlijkheid van God was geopenbaard en waar het licht der profetie had geschenen. Zij kwamen ongezien naar Jeruzalem, naar de aangewezen uitleggers van de heilige godsspraken, en naar de dienaars van Gods huis. Reeds was aan de priester Zacharias, toen hij dienst deed bij het altaar, de nabijheid van de komst van Christus verkondigd. Reeds was de voorloper geboren en was zijn zending door de profetie en een wonder bevestigd. De tijding van zijn geboorte en de heerlijke betekenis van zijn zending was wijd verbreid. Toch bereidde Jeruzalem zich niet voor om Zijn Verlosser te verwelkomen.

Met verbazing aanschouwden de hemelse boodschappers de onverschilligheid van dat volk, dat door God was geroepen om het licht van de heilige waarheid aan de wereld mee te delen. De Joodse natie was bewaard als een getuigenis dat Christus uit het zaad van Abraham en uit het geslacht van David zou worden geboren; toch wisten ze niet dat Zijn komst nu voor de deur stond. In de tempel wezen morgenen avondoffer dagelijks op het Lam van God; doch zelfs daar had men zich niet voorbereid om Hem te ontvangen. De priesters en de leraars van het volk wisten niet, dat de grootste gebeurtenis aller eeuwen ieder ogenblik kon plaatsvinden. Zij herhaalden hun zinloze gebeden, en hielden zich aan de godsdienstige voorschriften om door de mensen te worden gezien, maar in hun streven naar rijkdommen en wereldse eer waren ze niet gereed voor de openbaring van de Messias. Dezelfde onverschilligheid vond men overal in het land Israël. De harten, zelfzuchtig en vol wereldzin, werden niet geraakt door de vreugde die de gehele hemel doortrilde. Slechts enkelen verlangden ernaar de Ongeziene te aanschouwen. Tot hen werd het gezantschap van de hemel gezonden.

Engelen begeleiden Jozef en Maria, als ze van hun huis in Nazareth naar de stad van David reizen. Het bevel van het keizerlijke Rome, dat de volken van zijn uitgestrekt

machtsgebied moeten worden ingeschreven, heeft ook de bewoners van de heuvels van Galiléa bereikt. Zoals in oude tijden Kores geroepen werd op de troon van het wereldrijk, zodat hij de gevangenen des Heren zou kunnen bevrijden, zo wordt ook keizer Augustus tot een werktuig gemaakt voor de vervulling van Gods plan, door de moeder van Jezus naar Bethlehem te doen trekken. Zij stamt af van David, en de Zoon van David moet in de stad van David worden geboren. Uit Bethlehem, zegt de profeet, “zal Mij voortkomen Die een heerser zal zijn over Israël en Wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid”. Maar in de stad van hun koninklijke afkomst worden Jozef en Maria niet gekend en niet geëerd. Vermoeid en zonder onderdak, trekken ze de gehele lengte van de nauwe straat door, vanaf de poort tot de oostgrens van de stad, terwijl ze tevergeefs naar een rustplaats zoeken voor de nacht. Er is geen plaats voor hen in de drukbezochte herberg. In een primitief gebouw waar de dieren zijn ondergebracht, vinden ze ten slotte een toevlucht, en hier wordt de Verlosser der wereld geboren.

De mensen weten het niet, maar de tijding vervult de hemel met vreugde. Met diepe en nog tederder belangstelling worden de heilige wezens uit de wereld van het licht naar de aarde getrokken. De gehele wereld wordt lichter vanwege Zijn tegenwoordigheid. Boven de heuvels van Bethlehem is een ontelbare schare engelen verzameld. Zij wachten op het teken om het blijde nieuws aan de wereld te vertellen. Wanneer de leiders van Israël getrouw zouden zijn geweest aan de hun toevertrouwde boodschappen, zouden zij hebben kunnen delen in de vreugde van het aankondigen van de geboorte van Jezus. Maar nu worden zij voorbijgegaan. God verklaart: “Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge”. “Voor de oprechten gaat het licht in de duisternis op.” Zij die het licht zoeken en het met blijdschap willen aannemen, zullen door heldere stralen van de troon van God worden beschenen.

In de velden waar eenmaal de jonge David zijn kudden had gehoed, hielden herders nog steeds nachtwacht. In die stille uren spraken ze samen over de beloofde Heiland, en ze baden om de komst van de Koning tot de troon van David. “En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreze. En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.”

Bij deze woorden komen de herders visioenen van heerlijkheid voor de geest. De Verlosser was naar Israël gekomen! Macht, verheffing, triomf worden verbonden met Zijn komst. Maar de engel moet hen erop voorbereiden dat ze hun Heiland zullen herkennen in armoede en vernedering. “En dit zij u het teken”, zegt hij, “gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe”. De hemelse boodschapper had hun vrees verdreven. Hij had hun verteld hoe ze Jezus zouden vinden. Met tedere aandacht voor hun menselijke zwakheid had hij hun tijd gegeven om aan de goddelijke glans te wennen. Toen konden vreugde en heerlijkheid niet langer verborgen blijven. De gehele vlakte werd

verlicht met het heldere schijnsel van de heerscharen Gods. De aarde werd stil en de hemel boog zich neer om te luisteren naar het lied: *"Ere zij God in de Hoge en vrede op aarde bij mensen des welbehagens"*.

O, kon de de mensheid op dit ogenblik dat lied herkennen! De verklaring die toen werd gegeven, de toon die toen werd aangeslagen, zullen aanzwellen tot het einde der tijden, en weerklinken tot de einden der aarde. Wanneer de Zon der Gerechtigheid zal opgaan, met genezing onder Zijn vleugelen, zal dat lied opnieuw weerklinken uit de mond van een grote schare, als de stem van vele wateren, zeggende: "Halleluja! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard".

Toen de engelen verdwenen, doofde het licht weer uit, en de schaduwen van de nacht vielen opnieuw over de heuvels van Bethlehem. Maar het schitterendste schouwspel dat ooit door mensenogen werd gezien, bleef achter in de herinnering van de herders. "En het geschiedde, toen de engelen van hen heengevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Bethlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door de Here is bekendgemaakt. En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het Kind liggende in de kribbe". Met grote vreugde gingen ze weg en maakten de dingen die ze gehoord en gezien hadden, bekend. "En allen die ervan hoorden, verbaasden zich over hetgeen door de herders tot hen gezegd werd. Doch Maria bewaarde al deze woorden, die overwegende in haar hart. En de herders keerden terug, God lovende en prijzende."

Hemel en aarde zijn op het ogenblik niet verder van elkaar verwijderd dan toen de herders naar het lied van de engelen luisterden. De mensheid is nog altijd evenzeer het voorwerp van 's hemels zorg als in de tijd dat gewone mannen met gewone bezigheden engelen ontmoetten midden op de dag, en met de hemelse boodschappers spraken in de wijngaarden en de velden. In de eenvoudige dingen van het leven kan de hemel voor ons zeer dichtbij zijn. Engelen uit de hemelse hoven zullen waken over de schreden van hen die komen en gaan op het bevel van God. De geschiedenis van Bethlehem is een onuitputtelijk onderwerp. Daarin ligt verborgen "de diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods".

We verwonderen ons over het offer van de Heiland Die de troon in de hemel verwisselde voor de kribbe, en het gezelschap van aanbiddende engelen voor de beesten in de stal. Menselijke trots en zelfgenoegzaamheid worden schuldig bevonden in Zijn tegenwoordigheid. Toch was dit nog maar het begin van Zijn wonderbaarlijke afdaling. Het zou een bijna oneindige vernedering geweest zijn voor de Zoon van God om de menselijke natuur aan te nemen zelfs toen Adam nog onschuldig in Eden vertoefde. Maar Jezus nam de menselijke gestalte aan op het ogenblik dat het menselijk geslacht verzwakt was door vierduizend jaar zondigen. Evenals ieder kind van Adam aanvaardde Hij de gevolgen van de werking van de grote wet der erfelijkheid. Wat deze gevolgen waren, weten we uit de

geschiedenis van Zijn aardse voorvaderen. Hij kwam met zo’n erfdeel om onze smarten en beproevingen te delen en ons een voorbeeld van een zondeloos leven te geven.

Satan had Christus in de hemel gehaat om Zijn plaats in de hoven van God. Hij haatte Hem nog meer, toen hijzelf onttroond was. Hij haatte Hem Die plechtig beloofde, dat Hij de zondaren verlossen zou. Toch stond God toe, dat Zijn Zoon als hulpeloos Kind, ten prooi aan de zwakheden van het mensdom, kwam in de wereld waar Satan de heerschappij voor zich opeiste. Hij stond toe, dat Hij de gevaren van het leven zou tegemoet treden zoals iedere menselijke ziel moet doen, dat Hij de strijd zou strijden zoals ieder mensenkind deze moet strijden, op gevaar af te falen en voor eeuwig verloren te gaan. Het hart van een aardse vader is met liefde voor zijn zoon vervuld. Hij kijkt in het gezicht van zijn kleine kind en beeft bij het denken aan de gevaren des levens. Hij verlangt ernaar zijn geliefde kind te beschermen tegen de macht van Satan, om hem beproeving en strijd te besparen. God gaf Zijn eniggeboren Zoon om een grotere strijd te strijden en een verschrikkelijker gevaar te lopen, opdat het pad des levens veilig voor onze kleinen zou worden gesteld. “Hierin is de liefde”. Verbaast u, o hemelen! en verwonder u zeer, o aarde!

Hoofdstuk 5—De voorstelling in de tempel

Ongeveer veertig dagen na de geboorte van Christus namen Jozef en Maria Hem mee naar Jeruzalem, om Hem aan de Here voor te stellen en een offer te brengen. Dit was in overeenstemming met de Joodse wet, en als de plaatsvervanger van de mensen moest Christus de wet in ieder onderdeel nakomen. Hij had al de plechtigheid van de besnijdenis ondergaan, als een onderpand voor Zijn gehoorzaamheid aan de wet.

Als offerande voor de moeder vereiste de wet een eenjarig lam als brandoffer, en een jonge duif of een tortelduif als zondoffer. Maar de wet had erin voorzien dat, wanneer de ouders te arm waren om een lam te brengen, een paar tortelduiven of twee jonge duiven aanvaard zouden kunnen worden, één als brandoffer en de andere als zondoffer. De offeranden die aan de Here werden gebracht, moesten zonder gebrek zijn. Deze offeranden stelden Christus voor, en hieruit blijkt duidelijk, dat Jezus Zelf geen lichamelijke gebreken had. Hij was het "onberispelijk en vlekkeloos lam". Zijn lichamelijke verschijning was niet getekend door enig gebrek; Zijn lichaam was sterk en gezond. En gedurende Zijn gehele leven leefde Hij volgens de wetten van de natuur. Zowel op geestelijk als op lichamelijk gebied was Hij een voorbeeld van wat God voor de gehele mensheid door gehoorzaamheid aan Zijn wetten had bestemd.

De voorstelling van de eerstgeborene vond in de vroegste tijden zijn oorsprong. God had beloofd om de Eerstgeborene des hemels te geven om de zondaar te redden. In ieder gezin moest men zijn dankbaarheid voor deze gave tonen door de heiliging van de eerstgeboren zoon. Hij moest, als een vertegenwoordiger van Christus onder de mensen, aan het priesterschap worden gewijd. Bij de bevrijding van Israël uit Egypte werd de toewijding van de eerstgeborene opnieuw geboden. Terwijl de kinderen Israëls in slavernij onder de Egyptenaren dienden, gaf de Here aan Mozes aanwijzingen om naar Farao de koning van Egypte te gaan, en te zeggen: "Zo zegt de Here: Israël is Mijn eerstgeboren zoon, daarom zeg Ik u: Laat Mijn zoon gaan, opdat hij Mij diene; zoudt gij echter weigeren hem te laten gaan, dan zal Ik uw eerstgeboren zoon doden". Mozes bracht deze boodschap over; maar het antwoord van de trotse koning luidde: "Wie is de Here, naar wie ik zou moeten luisteren om Israël te laten gaan? Ik ken de Here niet en ik zal Israël ook niet laten gaan".

De Here werkte voor Zijn volk door tekenen en wonderen. Hij zond verschrikkelijke oordelen over Farao. Ten slotte werd aan de engel des verderfs gezegd, dat hij de eerstgeborenen van mensen en dieren onder de Egyptenaren moest slaan. Aan de Israëlieten werden aanwijzingen gegeven om het bloed van een geslacht lam aan de deurposten te strijken, opdat zij gespaard zouden worden. Ieder huis moest gemerkt worden, opdat, wanneer de engel zou komen met zijn dodelijke opdracht, hij de huizen van de Israëlieten zou voorbijgaan. Nadat Hij dit oordeel over Egypte gezonden had, zei de Here tot Mozes: "Heilig Mij alle eerstgeborenen... zowel van mens als van dier; zij zijn Mijn eigendom". "Ten dage dat Ik alle eerstgeborenen in het land Egypte sloeg, heiligde Ik Mij alle

eerstgeborenen in Israël, zowel van mens als van dier; zij zijn Mijn eigendom; Ik ben de Here". Nadat de tempeldienst was ingesteld, koos de Here de stam van Levi, in plaats van de eerstgeborenen van geheel Israël, om dienst te doen in het heiligdom. Maar de eerstgeborenen moesten nog als het eigendom des Heren worden beschouwd, en zij moesten door een losprijs worden teruggekocht.

Zo kreeg de wet voor de voorstelling van de eerstgeborene een bijzondere betekenis. Terwijl het een herinnering was aan de wonderbaarlijke verlossing van de kinderen Israëls uit Egypte door de Here, duidde het ook op een grotere verlossing, die door de eniggeboren Zoon van God tot stand zou worden gebracht. Zoals het bloed dat op de deurposten was gesprenkeld, de eerstgeborenen van Israël had gered, zo heeft ook het bloed van Christus macht om de wereld te redden.

Welk een betekenis lag er dus in de voorstelling van Christus! Maar de priester zag niet door de sluier heen; hij las niet het geheim dat daarachter lag. Het opdragen van kleine kinderen was een gewoon tafereel. Dag in dag uit ontving de priester het losgeld wanneer er baby's aan de Here werden opgedragen. Dag in dag uit verrichtte hij dit als routinewerk, en schonk daarbij weinig aandacht aan de ouders en de kinderen, tenzij hij een aanwijzing van rijkdom of hoge positie van de ouders meende te bespeuren. Jozef en Maria waren arm, en toen zij daar met hun kind kwamen, zag de priester alleen een man en een vrouw die als Galileeërs gekleed waren, en de eenvoudigste kleren droegen. Er was niets in hun verschijning dat de aandacht trok, en zij brachten slechts de offerande die door de armere klasse werd gebracht.

De priester verrichtte de plechtigheid van zijn officiële werk. Hij nam het Kind in zijn armen en hief Het op voor het altaar. Nadat hij Het aan Zijn moeder had teruggegeven, schreef hij de naam "Jezus" op de rol van de eerstgeborenen. Terwijl de baby zo in zijn armen lag, had hij er geen vermoeden van, dat het de Majesteit des hemels, de Koning der heerlijkheid, was. De priester vermoedde niet, dat deze baby Degene was van Wie Mozes had geschreven: "De Here God zal u een profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij; naar deze zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal." Hij dacht niet, dat deze baby Degene was, Wiens heerlijkheid Mozes had willen zien. Maar Iemand groter dan Mozes lag in de armen van de priester, en toen hij de naam van het Kind inschreef, schreef hij de naam in van Hem Die de grondslag van het gehele Joodse stelsel was. Die naam zou het doodvonnis van het volk Israël worden, want de offerdienst had bijna afgedaan, het type had bijna zijn antitype bereikt, de schaduw raakte bijna de werkelijkheid. De Schechina had het heiligdom verlaten, maar in het Kind van Bethlehem was de heerlijkheid gehuld waarvoor engelen buigen. Deze onschuldige Baby was het beloofde Zaad, op Wie het eerste altaar in de poort van Eden reeds had gewezen. Dit was Silo, de vredegever. Hij was het Die zich aan Mozes had geopenbaard als de IK BEN. Hij was het Die in een wolkkolom en in een vuurkolom de gids van Israël was geweest. Dit was Degene van Wie zieners reeds lang tevoren hadden gesproken. Hij was de Wens van alle volken, de Wortel en het Geslacht van

David, en de Blinkende Morgenster. De naam van die hulpeloze kleine Baby, Die ingeschreven werd in de rol van Israël, waardoor Hij tot onze broeder werd verklaard, was de hoop van het gevallen mensdom. Het Kind voor Wie het losgeld betaald was, was Degene Die het losgeld voor de zonden van de gehele wereld zou moeten betalen. Hij was de ware "grote priester over het huis Gods", het hoofd van "een priesterschap dat op geen ander kan overgaan", de Middelaar "aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge".

Geestelijke dingen worden op geestelijke wijze onderscheiden. In de tempel werd de Zoon van God toegewijd aan het werk waarvoor Hij was gekomen. De priester beschouwde Hem zoals hij ieder kind zou beschouwen. Maar hoewel hij niets ongewoons zag of voelde, werd Gods daad, het geven van Zijn zoon aan de wereld, erkend. Deze gelegenheid ging niet voorbij zonder dat Christus door iemand was herkend. "Er was een man in Jeruzalem wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom, en hij verwachtte vertroosting van Israël, en de Heilige Geest was op hem. En hem was door de Heilige Geest een godsspraak gegeven, dat hij de dood niet zou zien, eer hij de Christus des Heren gezien had."

Wanneer Simeon de tempel binnenkomt, ziet hij een gezin dat zijn eerstgeborene aan de Here opdraagt. Hun uiterlijk spreekt van armoede, maar Simeon verstaat de waarschuwingen van de Geest en is er diep van onder de indruk, dat de Baby Die aan de Here wordt voorgesteld, de Vertroosting van Israël is, Degene Die hij verlangd had te zien. In de ogen van de verbaasde priester schijnt Simeon als een in vervoering gebrachte man. Het kind is aan Maria teruggegeven, en hij neemt het in zijn armen en stelt het aan de Here voor, terwijl een vreugde die hij tevoren nooit had beleefd, zijn hart binnenstroomt. Terwijl hij het Kind, Dat de Heiland is, opheft naar de hemel, zegt hij: "Nu laat Gij, Here, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord, want mijn ogen hebben Uw heil gezien, dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor Uw volk Israël".

De Geest der Profetie was op deze man Gods, en terwijl Jozef er Maria terzijde stonden en zich verbaasden over zijn woorden, zegende hij hen en zei tot Maria: "Zie, Deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een teken dat weersproken wordt en door uw eigen ziel zal een zwaard gaan -, opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden". Ook Anna, een profetes, kwam binnen en bevestigde het getuigenis van Simeon aangaande Christus. Terwijl Simeon sprak, werd haar gezicht verlicht met de heerlijkheid Gods, en ze uitte de dank die ze in haar hart voelde, omdat haar was toegestaan Christus de Here te aanschouwen.

Deze nederige aanbidders hadden niet tevergeefs de profetie bestudeerd. Maar zij die de posities van priesters en heersers van Israël bekleedden, wandelden niet in de wegen des Heren, hoewel ook zij kostelijke uitspraken van de profetie voor ogen hadden, en hun ogen waren niet open om het Licht des levens te aanschouwen. Zo is het nu nog. Gebeurtenissen

waarop de aandacht van de gehele hemel gevestigd is, worden door de godsdienstige leiders en aanbidders in het huis van God niet opgemerkt. De mensen erkennen Christus in de historie, terwijl ze zich van de levende Christus afwenden. Christus, Die in Zijn Woord tot zelfopoffering oproept voor de armen en lijdenden die om hulp smeken, en voor de rechtvaardige zaak, hetgeen armoede, inspanning en blaam met zich meebrengt, wordt op het ogenblik evenmin ontvangen als negentienhonderd jaar geleden.

Maria dacht na over de kostbare en vérstrekkende profetie van Simeon. Wanneer ze neerkeek op het Kind in haar armen en terugdacht aan de woorden die door de herders van Bethlehem waren gesproken, was ze vol dankbare vreugde en stralende hoop. Simeons woorden herinnerden haar aan de profetische uitspraken van Jesaja: “Er zal een rijsje voortkomen uit de tronk van Isaï, en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht dragen. En op Hem zal de Geest des Heren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des Heren... Gerechtigheid zal de gordel Zijner lendenen zijn, en trouw de gordel Zijner heupen” “Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht... Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst”.

Toch begreep Maria de zending van Christus nog niet. Simeon had Hem in zijn profetie genoemd een Licht dat de heidenen zou verlichten, en ook een heerlijkheid van Israël. Zo hadden ook de engelen de geboorte van de Heiland als een vreugdetijding voor alle volken verkondigd. God trachtte de bekrompen Joodse opvatting over het werk van de Messias te verbeteren. Hij verlangde dat de mensen Hem niet alleen als de Verlosser van Israël, maar als de Bevrijder der wereld zouden beschouwen. Maar er zouden nog vele jaren voorbijgaan voordat zelfs de moeder van Jezus Zijn zending zou begrijpen.

Maria zag uit naar de regering van de Messias op de troon van David, maar ze zag niet de doop van het lijden, waardoor die regering moest worden gewonnen. Door Simeon is geopenbaard, dat de Messias hier op aarde geen weg zonder hindernissen zou gaan. In de woorden die hij tot Maria sprak: “En door uw eigen ziel zal een zwaard gaan”, geeft God in Zijn tedere genade de moeder van Jezus een vage aanduiding van de zieleangst die zij reeds was begonnen te dragen om Zijnentwille. ”Zie,” had Simeon gezegd, “deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een teken dat weersproken wordt”. Zij die weer zouden opstaan, moesten eerst vallen. Wij moeten op de Rots vallen en gebroken worden, voordat we door Christus kunnen worden opgeheven. Het eigen ik moet onttroond worden, trots moet vernederd worden wanneer wij de heerlijkheid van het geestelijk koninkrijk willen kennen. De Joden wilden de eer die door vernedering uitgereikt wordt, niet aanvaarden. Daarom konden ze hun Verlosser niet ontvangen. Hij was een teken dat weersproken werd.

"Opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden." In het licht van het leven van de Heiland werden de harten van allen, van de Schepper af tot de vorst der duisternis toe, geopenbaard. Satan heeft God voorgesteld als een zelfzuchtig en heerszuchtig God, Die alles eist en niets geeft, Die de dienst van Zijn schepselen voor Zijn eigen heerlijkheid verplicht stelt en Die niets opoffert voor hun heil. Maar het geven van Christus openbaart het hart van de Vader. Het getuigt ervan, dat de gedachten die God jegens ons heeft, "gedachten van vrede en niet van onheil"18 zijn. Het verklaart, dat terwijl Gods haat tegen de zonde zo sterk is als de dood, Zijn liefde voor de zondaar sterker is dan de dood. Hij heeft onze verlossing op Zich genomen, en Hij zal niets sparen dat noodzakelijk is voor de voltooiing van Zijn werk, hoe kostbaar dit ook moge zijn. Geen waarheid die noodzakelijk is voor ons behoud, wordt achterge houden, geen wonder van genade wordt verwaarloosd; geen goddelijke macht wordt ongebruikt gelaten. Gunst wordt op gunst geladen en gave op gave. De gehele schatkamer des hemels staat open voor degenen die Hij tracht te redden. Nadat Hij alle rijkdommen van het heelal heeft verzameld en alle bronnen van oneindige kracht heeft opengesteld, geeft Hij dit alles in handen van Christus, en zegt: Dit alles is voor de mens. Gebruik deze gaven om hen ervan te overtuigen dat er geen grotere liefde op aarde of in de hemel is dan Mijn Liefde. Zijn grootste geluk zal hij vinden wanneer hij Mij liefheeft.

Bij het kruis van Golgotha stonden liefde en zelfzucht tegenover elkaar. Hier was hun bekronende openbaring. Christus had alleen geleefd om te troosten en te zegenen, en door Hem ter dood te brengen, toonde Satan de boosaardigheid van zijn haat tegen God. Daarmee gaf hij te kennen dat het werkelijke doel van zijn opstand was, God te onttronen en Hem door Wie de liefde van God werd getoond, te gronde te richten. Door het leven en de dood van Christus worden ook de gedachten van de mensen aan het licht gebracht. Van de kribbe tot het kruis was het leven van Jezus een oproep tot zelfovergave en gemeenschap in het lijden. Het ontsluierde de bedoelingen van de mensen. Jezus kwam met de waarheid des hemels, en allen die luisterden naar de stem van de Heilige Geest, werden tot Hem getrokken. De dienaars van het eigen ik behoorden tot het koninkrijk van Satan. In hun houding jegens Christus zouden allen tonen aan wiens zijde ze stonden. En zo veroordeelt een ieder zichzelf. Op de dag van het laatste oordeel zal iedere verloren ziel begrijpen op welke wijze hijzelf de waarheid heeft verworpen. Het kruis zal voorgesteld worden, en de ware betekenis hiervan zal worden gezien door iedere geest die door overtredingen verblind is.

Door het zien van Golgotha met zijn geheimzinnig Slachtoffer, zullen de zondaars daar verdoemd staan. Iedere leugenachtige verontschuldiging zal worden weggevaagd. De menselijke afval zal verschijnen in zijn afzichtelijk karakter. De mensen zullen zien wat ze gekozen hebben. Iedere vraag over waarheid en dwaling in de langdurige strijd zal dan duidelijk gemaakt worden. In het oordeel van het heelal zsl God staan, vrij van de beschuldiging voor het bestaan of het voortbestaan van het kwaad. Er zal worden

aangetoond, dat de goddelijke besluiten niet medeschuldig zijn aan de zonde. Er was geen onvolkomenheid in de regering van God, geen reden tot ontevredenheid. Wanneer de gedachten van alle harten geopenbaard zullen worden, zullen de oprechten en de opstandigen eenparig verklaren: “Rechtvaardig en waar-achtig zijn Uw wegen, Gij, Koning der volkeren! Wie zou niet vrezen, Here, en Uw naam niet verheerlijken?... omdat Uw gerichten openbaar zijn geworden”.

Hoofdstuk 6—"Wij hebben Zijn ster gezien"

"Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: Waar is de Koning der Joden, Die geboren is? Want wij hebben Zijn ster in het Oosten gezien, en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen." De wijzen uit het Oosten waren wijsgeren. Zij behoorden tot een grote en invloedrijke groep mensen, waaronder mensen van adelijke afkomst waren, en zij bezaten veel van de rijkdom van het land en waren grote geleerden. Onder hen waren er velen die misbruik van de goedgelovigheid van het volk maakten. Anderen waren oprechte mensen, die de aanwijzingen van de Voorzienigheid in de natuur bestudeerden, en die geëerd waren om hun onaantastbaarheid en wijsheid. Tot die groep behoorden de wijzen die naar Jezus kwamen.

Het licht van God schijnt steeds in de duisternis van het heidendom. Wanneer deze magiërs de sterrenhemel bestudeerden en het geheim trachtten te peilen van hun lichte paden, aanschouwden ze de heerlijkheid van de Schepper. Op zoek naar helderder kennis, wendden zij zich tot de He-breeuwse geschriften. In hun eigen land werden profetische geschriften die de komst van een goddelijke leraar voorspelden, verzameld. Bileam behoorde tot de magiërs, hoewel hij eenmaal een profeet van God was; geleid door de Heilige Geest had hij de voorspoed van Israël en de verschijning van de Messias voorzegd, en zijn profetieën waren door de overlevering van eeuw tot eeuw bewaard gebleven. Maar in het Oude Testament werd de komst van de Heiland duidelijker geopenbaard. De magiërs hoorden met vreugde, dat Zijn komst nabij was, en dat de hele wereld met een kennis van de heerlijkheid des Heren zou worden vervuld.

De wijzen hadden in die nacht, toen de heerlijkheid van God over de heuvels van Bethlehem daalde, een geheimzinnig licht aan de hemel gezien. Toen het licht verdwenen was, verscheen een heldere ster die in de lucht bleef hangen. Het was geen vaste ster of planeet, en het wonder wekte levendige belangstelling bij hen op. De ster was een groep engelen op grote afstand, maar dit wisten de wijzen niet. Toch hadden ze de indruk dat de ster een bijzondere betekenis voor hen had. Zij raadpleegden priesters en wijsgeren en onderzochten de rollen van de oude gedenkschriften. De profetie van Bileam had verklaard: "Een ster gaat op uit Jakob, een schepter rijst op uit Israël". Zou deze vreemde ster gezonden kunnen zijn als een voorbode van de Beloofde? De magiërs hadden het licht van de door de hemel gezonden waarheid aanvaard; nu werd het in helderder stralen over hen uitgegoten. Door dromen kregen zij aanwijzingen om naar de nieuwgeboren Vorst op zoek te gaan.

Zoals Abraham, na de oproep van God, door het geloof op weg ging "zonder te weten waar hij komen zou", zoals Israël door het geloof de wolkkolom volgde naar het Beloofde Land, zo trokken deze heidenen uit om de beloofde Heiland te zoeken. Het oosterse land vloeide over van kostbaarheden, en de magiërs gingen niet met lege handen op reis. Het was

de gewoonte om, als een bewijs van eer, aan vorsten en andere hooggeplaatste personen geschenken aan te bieden, en de rijkste geschenken die het land voortbracht, werden als offerande gebracht tot Hem in Wie alle geslachten der aarde gezegend zouden worden. Het was noodzakelijk gedurende de nacht te reizen, zodat ze de ster in het oog konden houden, maar de reizigers bekortten de uren door aloude gezegden en profetische uitspraken betreffende Degene Die zij zochten, te herhalen. Telkens wanneer ze moesten stilhouden om te rusten, onderzochten zij de profetieën, en zij geraakten er steeds dieper van overtuigd, dat zij door God werden geleid. Terwijl ze de ster als een uiterlijk teken voor zich hadden, hadden ze ook het innerlijke bewijs van de Heilige Geest, Die op hun harten inwerkte en hen met hoop vervulde. Het was weliswaar een lange, doch vreugdevolle reis.

Wanneer zij het land Israël hebben bereikt en, met Jeruzalem in zicht, de Olijfberg afdalen, zie, de ster die hen de gehele weg geleid heeft, blijft boven de tempel staan en verdwijnt na verloop van tijd uit hun gezichtsveld. Haastig gaan ze verder, in het volste vertrouwen dat de geboorte van de Messias het vreugdevolle onderwerp van ieder gesprek zal zijn. Maar tevergeefs vragen zij om inlichtingen. Zij gaan de Heilige Stad binnen en begeven zich naar de tempel. Tot hun verbazing vinden ze niemand die iets van de nieuwgeboren Koning schijnt af te weten. Hun vragen brengen geen uitingen van vreugde teweeg, maar eerder verwondering en angst, met verachting vermengd.

De priesters kunnen alleen overleveringen navertellen. Zij verheerlijken hun eigen godsdienst en vroomheid, terwijl ze de Grieken en Romeinen voor heidenen en nog groter zondaren dan anderen uitmaken. De wijzen zijn geen afgodendienaars, en in de ogen van God staan ze veel hoger dan deze mensen die belijden dat ze Hem aanbidden; toch worden ze door de Joden als heidenen beschouwd. Zelfs bij diegenen die ertoe zijn aangewezen om de heilige godsspraken te bewaren, verwekken hun verlangende vragen geen enkele zweem van sympathie.

Het gerucht van de komst van de magiërs verspreidde zich snel door geheel Jeruzalem. Hun vreemde boodschap veroorzaakte onder de mensen een opwinding, die tot het paleis van koning Herodes doordrong. De sluwe Edomiet werd woedend toen hij over een mogelijke rivaal hoorde. Talloze moorden hadden zijn weg naar de troon bevlekt. Daar hij van vreemde afkomst was, werd hij gehaat door de mensen over wie hij heerste. Zijn enige zekerheid was de gunst van Rome. Maar deze nieuwe Vorst kon Zich op iets hogers beroepen om aanspraak te maken op de troon. Hij was voor het koningschap geboren.

Herodes verdacht de priesters ervan dat ze samenspanden met de vreemdelingen om een volksopstand te verwekken en hem van de troon te stoten. Hij verborg zijn wantrouwen evenwel, daar hij vastbesloten was hun plannen door zijn grote slimheid te doen mislukken. Hij riep de overpriesters en schriftgeleerden bij zich en vroeg hun wat hun heilige boeken leerden over de plaats waar de Messias zou worden geboren.

Deze vraag uit de mond van een man die zich op onrechtmatige wijze meester had gemaakt van de troon, en die op verzoek van vreemdelingen werd gesteld, stak de trots van de Joodse leraars. De onverschilligheid waarmee ze zich tot de profetische rollen wendden, maakte de jaloerse tiran woedend. Hij dacht dat ze trachtten te verbergen, wat ze van deze zaak wisten. Met een gezag dat zij niet durfden weerstaan, gaf hij hun bevel dat ze een nauwkeurig onderzoek moesten instellen, en hem dan moesten vertellen welke de geboorteplaats van hun verwachte Koning zou zijn. "Zij zeiden tot hem: Te Bethlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet: *En gij, Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen die Mijn volk Israël weiden zal".* Herodes nodigde nu de magiërs uit voor een privégesprek. Er woedde een storm van wraakgevoelens en angst in zijn hart, maar uiterlijk bewaarde hij zijn kalmte en hij ontving de vreemdelingen beleefd en hoffelijk. Hij vroeg wanneer de ster verschenen was en deed alsof hij de aankondiging van de geboorte van Christus met vreugde begroette. Hij verzocht de bezoekers: "Gaat en doet nauwkeurig onderzoek naar dat kind; en zodra gij het vindt, bericht het mij, opdat ook ik hem hulde ga bewijzen". Met deze woorden zond hij hen op weg naar Bethlehem.

De priesters en oudsten van Israël waren niet zo onwetend aangaande de geboorte van Christus als ze wel voorwendden. Het verhaal van het bezoek van de engelen aan de herders was naar Jeruzalem overgebracht, maar de rabbi's hebben het behandeld als onwaardig daar hun aandacht aan te besteden. Zij hadden zelf Jezus kunnen vinden en de magiërs naar Zijn geboorteplaats brengen, maar in plaats daarvan kwamen de wijzen om hun aandacht op de geboorte van de Messias te vestigen. "Waar is de Koning der Joden, die geboren is?" zeiden ze. "Want wij hebben Zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen".

Nu sloten trots en afgunst de deur voor het licht. Wanneer men geloof zou hechten aan de verhalen van de herders en van de wijzen, zou dat de priesters en de rabbi's in een geenszins benijdenswaardige positie plaatsen, omdat daardoor werd bewezen, dat het niet juist was dat ze beweerden dat zij de uitleggers van de waarheid Gods waren. Deze kundige leraars wilden zich niet vernederen door zich te laten onderwijzen door mensen die zij heidenen noemden. Het was niet mogelijk, zo zeiden ze, dat God hun was voorbijgegaan, om te spreken tot onwetende schaapherders of onbesneden heidenen. Zij besloten hun verachting te laten blijken voor de verhalen die koning Herodes en heel Jeruzalem in opwinding brachten. Zij zouden zelfs niet naar Bethlehem gaan om te zien of die dingen waar waren. En zij brachten het volk ertoe, de belangstelling in Jezus te beschouwen als een fanatieke opwinding. Hier begon het verwerpen van Christus door de priesters en rabbi's. Vanaf dit ogenblik groeide hun trots en koppigheid tot een ingewortelde haat tegen de Heiland. Terwijl God de deur voor de heidenen opende, sloten de Joodse leiders de deur voor zichzelf.

De wijzen vertrokken alleen uit Jeruzalem. De schaduwen van de nacht vielen toen ze de poorten uittrokken, maar tot hun grote vreugde zagen ze de ster weer, en zo werden ze naar Bethlehem geleid. Zij hadden niet, zoals de herders, gehoord van de nederige staat van Jezus. Na hun lange reis waren zij teleurgesteld door de onverschilligheid van de Joodse leiders, en ze hadden Jeruzalem met minder vertrouwen verlaten dan ze er waren binnengetrokken. In Bethlehem vonden ze geen koninklijke wacht op post staan om de pasgeboren Koning te beschermen. Niemand van de geeerde mannen van de wereld was daar aanwezig. Jezus lag daar in een kribbe. bewakers. Kon Hij degene zijn van Wie geschreven stond, dat Hij “de stammen van Jakob weder” zou “oprichten” en “de bewaarden van Israël terugbrengen”; zou Hij “een licht der volken” zijn en “heil tot het einde der aarde”?7

“En zij gingen het huis binnen en zagen het Kind met Maria, Zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen Hem hulde.”8 Onder het nederig uiterlijk van Jezus herkenden zij de aanwezigheid van de Godheid. Zij gaven hun harten aan Hem als hun Heiland, en schonken Hem hun gaven “goud en wierook en mirre”. Wat hadden zij een geloof! Van de wijzen uit het Oosten zou men kunnen zeggen, evenals later van de Romeinse centurio: “Bij niemand in Israël heb Ik een zó groot geloof gevonden”.

De wijzen hadden niet begrepen wat Herodes van plan was met Jezus te doen. Toen zij het doel van hun reis hadden bereikt, maakten ze zich gereed om terug te keren naar Jeruzalem, met de bedoeling hem op de hoogte te brengen van hun succes. Maar in een droom kregen ze de boodschap zich niet verder met hem in te laten. Zij vermeden dus Jeruzalem en trokken langs een andere weg naar hun land terug. Op dezelfde wijze ontving Jozef een waarschuwing dat hij naar Egypte moest vluchten met Maria en het Kind. En de engel zei: “Blijf aldaar, totdat Ik het u zeg; want Herodes zal alles in het werk stellen om het Kind om te brengen”. Jozef gehoorzaamde zonder uitstel, en hij ging in de nacht op reis, omdat dat veiliger zou zijn.

Door de wijzen had God’de aandacht van het Joodse volk op de geboorte van Zijn Zoon gevestigd. De vragen die zij in Jeruzalem stelden, de belangstelling van het volk die gewekt was, en de jaloersheid van Herodes, die de aandacht van de priesters en rabbi’s dwong, vestigden de aandacht op de profetieën betreffende de Messias en op de grote gebeurtenis die kort geleden had plaatsgevonden. Satan was erop uit om het goddelijk licht uit de wereld te verbannen, en hij gebruikte zijn grootste listen om de Heiland te vernietigen. Maar Hij Die nooit sluimert of slaapt, waakte over Zijn geliefde Zoon. Hij Die het manna van de hemel had doen regenen en Die Elia in tijd van hongersnood had gevoed, wees nu een heidens land aan waarheen Jozef en Maria met het Kind Jezus konden vluchten. En door de geschenken van de magiërs uit een heidens land verschafte de Here hun middelen voor de reis en voor het verblijf in een land te midden van vreemdelingen.

De magiërs behoorden tot de eersten die de Verlosser verwelkomden. Hun geschenken waren de eerste die aan Zijn voeten werden gelegd. En welk een voorrecht verkregen zij, Hem door hun gift te kunnen dienen! God schept behagen in het offer van een liefhebbend hart en Hij eert dit offer door het, in dienst van Hem, de hoogste doelmatigheid te verlenen. Wanneer wij ons hart aan Jezus gegeven hebben, zullen wij ook onze gaven aan Hem brengen. Ons goud en zilver, onze kostbaarste aardse bezittingen, onze hoogste verstandelijke en geestelijke gaven zullen vrij worden gewijd aan Hem, Die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft gegeven.

In Jeruzalem wachtte Herodes ongeduldig op de terugkeer van de wijzen. Toen de tijd verstreek en ze niet terugkeerden, werd zijn wantrouwen opgewekt. De onwil van de rabbi's om hem op de hoogte te brengen van de geboorteplaats van de Messias scheen erop te wijzen dat ze zijn plannen hadden begrepen, en dat de magiërs hem met opzet hadden ontweken. Hij maakte zich woedend bij die gedachte. List had gefaald, maar hij kon zijn toevlucht nog nemen tot zijn macht. Hij zou deze kind-koning tot een voorbeeld stellen. Die verwaande Joden zouden eens zien wat ze konden verwachten bij hun pogingen om een eigen vorst op de troon te stellen.

Er werden terstond soldaten naar Bethlehem gezonden, met het bevel om alle kinderen van twee jaar en jonger ter dood te brengen. De stille huizen in de stad Davids waren getuige van die verschrikkelijke tonelen, die zeshonderd jaar geleden aan de profeet waren geopenbaard: "Een stem is te Rama gehoord, geween en veel geklaag: Rachel, wenend om haar kinderen, weigert zich te laten troosten, omdat zij niet meer zijn". Deze ramp hadden de Joden over zichzelf gebracht. Wanneer ze in getrouwheid en nederigheid voor God gewandeld zouden hebben, zou Hij op een opmerkelijke wijze de wraak van de koning onschadelijk voor hen hebben gemaakt. Maar zij hadden zich door hun zonden van God afgescheiden en ze hadden de Heilige Geest, Die hun enig schild was, verworpen. Zij hadden de Schriften niet bestudeerd met een verlangen zich te voegen naar de wil van God. Zij hadden gezocht naar profetieën die zó konden worden uitgelegd, dat zij erdoor werden verhoogd en die aantoonden hoe God alle andere volken verachtte. Vol trots pochten zij erop, dat de Messias zou komen als een koning die zijn vijanden zou overwinnen en de heidenen in zijn toorn zou vertreden. Zo hadden zij de haat van hun overheersers opgewekt. Door hun verkeerde voorstelling van de zending van Christus probeerde Satan de vernietiging van de Heiland tot stand te brengen, maar in plaats daarvan kwam deze op hun eigen hoofden neer.

Deze wrede daad was een van de laatste dingen die de regering van Herodes versomberden. Spoedig na het vermoorden van de onschuldigen was hijzelf gedwongen zich gewonnen te geven aan de bestemming die niemand kan keren. Hij stierf een vreselijke dood. Jozef, die nog steeds in Egypte vertoefde, kreeg nu bevel van de engel des Heren om naar het land Israël terug te keren. Daar hij Jezus beschouwde als de erfgenaam van de troon van David, wilde Jozef zich in Bethlehem vestigen, maar toen hij vernam dat Archilaüs in

Judea regeerde in plaats van zijn vader, vreesde hij dat de plannen die de vader tegen Christus had gesmeed, door de zoon ten uitvoer zouden worden gebracht. Van alle zonen van Herodes leek Archilaüs het meest op hem in karakter. Zijn opvolging op de troon was reeds getekend door een opstand in Jeruzalem en door het doden van duizenden Joden door de Romeinse lijfwacht.

Weer werd Jozef de weg gewezen naar een veilige plaats. Hij keerde terug naar Nazareth, zijn vroegere woonplaats, en hier verbleef Jezus bijna dertig jaar lang, “opdat in vervulling zou gaan hetgeen door de profeten gesproken is, dat Hij Nazoreeër zou heten”. Galilea werd bestuurd door een zoon van Herodes, maar er woonden veel meer vreemdelingen dan in Judea. Daardoor bestond er minder belangstelling voor zaken die in het bijzonder de Joden betrofffen, en de aanspraken van Jezus zouden daar waarschijnlijk minder de jaloezie van de machthebbers opwekken. Zo was de ontvangst die de Heiland ten deel viel, toen Hij naar de aarde kwam. Het scheen dat er geen plaats voor rust of veiligheid was voor de Verlosser als klein kind. God kon Zijn geliefde Zoon niet aan de mensen toevertrouwen, zelfs niet terwijl Hij bezig was met het verrichten van Zijn werk tot hun verlossing. Hij gaf aan engelen de opdracht bij Jezus te blijven en Hem te beschermen, totdat Hij Zijn werk op aarde ten einde zou hebben gebracht, en,zou sterven door de hand van hen voor wier redding Hij was gekomen.

Hoofdstuk 7—De kinderjaren

De kinderjaren en jeugd van Jezus werden doorgebracht in een klein dorpje in de bergen. Er was geen plaats op aarde die niet door Zijn tegenwoordigheid zou Zijn geëerd. De paleizen van koningen zouden bevoorrecht geweest zijn, wanneer ze Hem als gast hadden mogen ontvangen. Maar Hij ging de huizen van de rijken voorbij, de koninklijke hoven en de vermaarde plaatsen waar de geleerden vertoefden, om een tehuis te vinden in het onbekende en verachte Nazareth. Het korte verhaal over zijn eerste levensjaren heeft een heerlijke betekenis: “Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op Hem”. Verlicht door Zijns Vaders aangezicht, “nam Jezus toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen”. Zijn geest was actief en scherpzinnig, met een bedachtzaamheid en wijsheid die Zijn jaren ver vooruit waren. Toch bezat Zijn karakter een prachtige evenwichtigheid. De krachten van lichaam en geest ontwikkelden zich geleidelijk in overeenstemming met de wetten van het kind-zijn.

Als kind bleek Jezus een bijzonder vriendelijke aard te hebben. Zijn gewillige handen waren steeds bereid anderen te dienen. Hij legde een geduld aan de dag dat door niets kon worden verstoord, en een waarheidsliefde die nooit de rechtschapenheid zou opofferen. In beginsel zo standvastig als een rots, openbaarde Zijn leven de gratie van onbaatzuchtige hoffelijkheid. Met diepe ernst sloeg de moeder van Jezus de ontwikkeling van Zijn krachten gade en ze zag het stempel van volmaaktheid dat op Zijn karakter lag. Met grote vreugde trachtte zij die heldere, open geest aan te moedigen. Door de Heilige Geest ontving zij wijsheid om samen te werken met de hemelse machten bij de ontwikkeling van dit Kind, dat alleen God als Zijn Vader kon aanwijzen.

Vanaf de vroegste tijden hadden de getrouwen in Israël veel zorg besteed aan de opvoeding van de jeugd. De Here had erop gewezen, dat de kinderen, wanneer ze nog zuigelingen waren, moesten leren van Zijn goedheid en Zijn grootheid, in het bijzonder zoals die in Zijn wet zijn geopenbaard en zoals ze blijken uit de geschiedenis van Israël. Gezang en gebed, en lessen uit de Schriften moesten worden aangepast aan de zich langzaam ontplooiende geest. Vaders en moeders moesten hun kinderen leren, dat de wet van God een uitdrukking is van Zijn karakter, en dat, wanneer zij de beginselen van de wet in hun hart sloten, het beeld van God in de geest en ziel gegraveerd zou worden. Veel van deze lessen werden mondeling gegeven, maar de jeugd leerde ook de Hebreeuwse geschriften lezen, en de perkamenten rollen van de Oudtestamentische Geschriften lagen voor hun studie geopend.

In de dagen van Christus werd de stad of het dorp waar niet voor het godsdienstig onderwijs aan jongeren werd gezorgd, beschouwd als staande onder de vloek van God. Het onderwijs was echter formeel geworden. De overlevering had voor een groot deel de Schriften verdrongen. Het juiste onderwijs zou de jeugd ertoe brengen, God te “zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten”. Maar de Joodse leraars gaven hun aandacht aan

ceremoniële zaken. De geest werd overladen met leerstof die waardeloos was voor het onderwijs en die in de hogere school der hemelse hoven niet zou worden erkend. De ervaring die door het persoonlijk aanvaarden van Gods Woord wordt verkregen, kreeg geen plaats in het opvoedingswerk. Volkomen in beslag genomen door de routine van de uiterlijke dingen, vonden de leerlingen geen rustige uren meer om God te zoeken. Zij hoorden Zijn stem niet tot hun hart spreken. In hun zoeken naar kennis wendden zij zich af van de Bron van wijsheid. De belangrijkste dingen in de dienst van God werden verwaarloosd. De beginselen van de wet werden verdoezeld. Datgene wat als de beste opvoeding werd beschouwd, werd de grootste belemmering voor werkelijke ontwikkeling. Door het onderwijs van de rabbi’s werden de capaciteiten van de jeugd onderdrukt. Hun geest werd bekrompen en eng.

Het kind Jezus ontving geen onderwijs aan de synagogescholen. Zijn moeder was Zijn eerste menselijke onderwijzeres. Van haar lippen en uit de boekrollen der profeten leerde Hij de hemelse dingen kennen. De woorden die Hijzelf voor Israël tot Mozes had gesproken, werden Hem nu geleerd aan de schoot van Zijn moeder. Toen Hij van kind opgroeide tot jongeman, bezocht Hij niet de scholen van de rabbi’s. Hij had de opvoeding die hij die bron verkregen kon worden, niet van node, want God was Zijn leermeester. De vraag die gesteld werd tijdens het dienstwerk van de Heiland: “Hoe is deze zo geleerd, zonder onderricht te hebben ontvangen?”wijst er niet op, dat Jezus niet kon lezen, maar alleen, dat Hij geen opleiding bij de rabbi’s had genoten. Aangezien Hij kennis vergaarde op dezelfde wijze als wij dat kunnen doen, toont Zijn grote kennis van de Schriften aan, hoe ijverig Zijn jeugdjaren aan de studie van Gods Woord werden besteed. En voor Hem uitgespreid lag de grote bibliotheek van Gods geschapen werken. Hij Die alles gemaakt had, bestudeerde de lessen die Zijn eigen hand in de aarde, zee en lucht had geschreven. Los van de onheilige methoden van de wereld, vergaarde Hij een grote wetenschappelijke kennis uit de natuur. Hij bestudeerde het leven van planten en dieren, en het leven van de mens. Vanaf Zijn vroegste jeugd was Hij van één doel vervuld: Hij leefde om anderen te zegenen. Hiertoe vond Hij hulpmiddelen in de natuur, nieuwe ideeën voor middelen en wegen schoten door Zijn gedachten terwijl Hij het plantenen dierenleven bestudeerde. Voortdurend trachtte Hij uit de dingen die Hij zag, voorbeelden te halen waardoor Hij de levende woorden van God aan de mensen kon voorstellen. De gelijkenissen waardoor Hij tijdens Zijn dienstwerk zo gaarne Zijn lessen in de waarheid mededeelde, tonen ons hoe Zijn geest openstond voor de indrukken uit de natuur, en hoe Hij geestelijke lessen vond in de dingen die Hem in Zijn dagelijks leven omringden.

Zo openbaarden de betekenis van het Woord en de werken Van God zich aan Jezus terwijl Hij trachtte de oorzaak der dingen op te sporen. Hemelse wezens waren Zijn begeleiders, en Hij koesterde heilige gedachten en sprak met God. Vanaf het ogenblik, dat Hij Zich voor het eerst bewust werd van Zijn denken, groeide Hij voortdurend in geestelijke genade en kennis der waarheid. Ieder kind kan kennis verkrijgen zoals Jezus dat deed.

Wanneer we trachten bekend te worden met onze hemelse Vader door Zijn Woord, zullen engelen tot ons naderen, zal onze geest versterkt worden en zullen onze karakters veredeld en verfijnd worden. We zullen meer gelijk worden aan onze Heiland. Wanneer we de pracht en grootheid van de natuur beschouwen, gaan onze gevoelens uit naar God. Terwijl de geest zich verwondert, wordt de ziel versterkt, doordat ze in contact komt met de Oneindige door Zijn werken. Gemeenschap met God door het gebed ontwikkelt de geestelijke en zedelijke vermogens, en de geesteskrachten worden versterkt wanneer we gedachten koesteren die het geestelijke betreffen.

Het leven van Jezus was een leven in overeenstemming met de wil van God. Toen Hij een kind was, dacht en sprak Hij als een kind, maar geen spoor van zonde mismaakte het beeld van God dat in Hem was. Toch was Hij niet vrijgesteld van verzoeking. De bewoners van Nazareth waren spreekwoordelijk bekend om hun verdorvenheid. Welk een lage dunk men over het algemeen van hen had, blijkt uit de vraag van Nathanaël: “Kan uit Nazareth iets goeds komen?” Jezus werd gesteld op een plaats waar Zijn karakter op de proef gesteld zou worden. Hij moest voortdurend waakzaam zijn om Zijn reinheid te kunnen behouden. Hij stond bloot aan alle strijd die wij krijgen, opdat Hij voor ons een voorbeeld zou kunnen zijn als kind, als jongeman en als man.

Satan was onvermoeibaar in zijn pogingen om het Kind van Nazareth te overwinnen. Vanaf Zijn eerste levensjaren werd Jezus beschermd door engelen des hemels, en toch was Zijn leven één lange strijd tegen de machten der duisternis. Het feit dat er op aarde één leven kon zijn dat vrij was van de bezoedeling van het kwaad, was een ergernis en iets verbijsterends voor de vorst der duisternis. Hij liet geen middel onbeproefd om Jezus te verleiden. Geen mensenkind zal ooit geroepen worden om een heilig leven te leiden te midden van zo’n heftige strijd met de verleiding als onze Heiland.

De ouders van Jezus waren arm en afhankelijk van hun dagelijkse arbeid. Hij kende armoede, zelfverloochening en gebrek. Deze ervaring was een beveiliging voor Hem. In Zijn werkzaam leven waren geen ledige momenten die tot verleiding nodigden. Geen doelloze uren openden de weg voor verderfelijke omgang. Hij sloot zover mogelijk de deur voor de verleider. Winst noch genoegen, bijval noch afkeuring konden Hem ertoe brengen toe te stemmen in een boze daad. Hij was wijs in het onderkennen van het kwaad, en sterk in het weerstaan ervan. Christus was de enige zondeloze die ooit op deze aarde heeft geleefd; toch leefde Hij bijna dertig jaar onder de verdorven inwoners van Nazareth. Dit feit is een berisping voor hen die menen dat ze afhanelijk zijn van plaats, fortuin of welvaart om een ‘zondeloos leven te kunnen leiden. Verleiding, armoede en tegenstand vormen juist de tucht die nodig is om reinheid en vastheid te ontwikkelen.

Jezus leefde in een plattelandsgezin en vervulde getrouw en opgewekt Zijn taak door mee te dragen in de lasten van het huishouden. Hij was de Heerser van de hemel geweest, en engelen hadden vol vreugde gedaan wat Hij zei; nu was Hij een gewillige dienaar, een

liefhebbende, gehoorzame zoon. Hij leerde een ambacht en met Zijn eigen handen werkte Hij in de timmermanswerkplaats bij Jozef. In het eenvoudige kleed van een gewoon arbeider liep Hij door de straten van het stadje, wanneer Hij naar Zijn nederig werk ging of vandaar terugkeerde. Hij gebruikte Zijn goddelijke kracht niet om Zijn lasten of zware arbeid te verlichten.

Terwijl Jezus werkte, als kind en als jongeman, ontwikkelden zich geest en lichaam. Hij gebruikte Zijn lichamelijke kracht niet roekeloos, maar op zo'n manier, dat Hij gezond bleef, opdat Hij in ieder opzicht het beste werk zou kunnen doen. Zelfs het hanteren van het gereedschap wilde Hij niet gebrekkig doen. Hij was volmaakt als vakman zoals Hij ook volmaakt van karakter was. Door Zijn eigen voorbeeld leerde Hij ons, dat het onze plicht is, ijverig te zijn, zodat ons werk verricht zal worden met nauwgezetheid en degelijkheid, en dat zulke arbeid eervol is. De oefening die de handen leert nuttig te zijn en jonge mensen leert hun deel te dragen van de lasten des levens, geeft lichamelijke krachten en ontwikkelt ieder talent. Allen moeten leren iets te doen dat heilzaam is voor henzelf en tot nut van anderen. God heeft het werk tot een zegen gesteld, en alleen de ijverige werker vindt de ware schoonheid en levensvreugde. De goedkeuring van God rust met liefdevolle zekerheid op kinderen en jonge mensen die opgewekt hun aandeel vervullen in de huiselijke bezigheden en zo de lasten van vader en moeder helpen dragen. Zulke kinderen zullen hun ouderlijk huis verlaten om nuttige leden van de maatschappij te worden.

Gedurende Zijn gehele leven hier op aarde was Jezus een ernstig en toegewijd werker. Hij verwachtte veel; daarom ondernam Hij veel. Nadat Hij Zijn dienstwerk begonnen was, zei Hij: "Wij moeten werken de werken Desgene Die Mij gezonden heeft, zolang het dag is; er komt een nacht waarin niemand werken kan". Jezus ontweek zorg en verantwoordelijkheid niet, zoals zovelen doen die belijden Zijn volgelingen te zijn. Omdat zij deze tucht proberen te ontwijken, zijn zovelen zwak en onbekwaam. Zij bezitten wellicht kostbare en beminnelijke karaktertrekken, maar ze zijn slap en bijna nutteloos wanneer moeilijkheden of hindernissen overwonnen moeten worden. De zekerheid en de werklust, de vastheid en sterkte van karakter, die ons in Christus getoond zijn, moeten in ons ontwikkeld worden door dezelfde discipline waaraan Hij Zich had onderworpen. En de genade die Hij ontving, zal ons ook ten deel vallen.

Zolang Hij hier op aarde leefde, deelde onze Heiland het lot van de armen. Hij kende uit ervaring hun zorgen en moeilijkheden, en Hij kon alle eenvoudige arbeiders troosten en bemoedigen. Zij die een juist begrip hebben van hetgeen Zijn leven ons leert, zullen nooit het gevoel hebben dat er onderscheid tussen de verschillende klassen moet worden gemaakt, en dat de rijken meer geëerd moeten worden dan de achtenswaardige armen.

Jezus bracht opgewektheid en tact naar voren bij Zijn arbeid. Het vereist veel geduld en geestkracht om bijbelgodsdienst uit te dragen in het huiselijk leven en in de werkplaats, om de spanning van wereldse zaken te doorstaan en toch het oog alleen op de heerlijkheid van

God gericht te houden. Hierin was Christus een helper. Hij was nooit zozeer van wereldse zorgen vervuld dat Hij geen tijd of aandacht meer voor het hemelse had. Dikwijls bracht Hij de vreugde van Zijn hart tot uiting door het zingen van psalmen en hemelse liederen. Dikwijls hoorden de bewoners van Nazareth hoe Hij Zijn stem verhief in lof en dank aan God. Door het lied hield Hij gemeenschap met de hemel, en wanneer Zijn metgezellen klaagden dat ze de arbeid moe waren, werden ze aangemoedigd door de lieflijke melodie die van Zijn lippen klonk. Zijn lofzang scheen de boze engelen te verbannen, en gelijk wierook de plaats met aangename reuk te vervullen. De gedachten van Zijn toehoorders werden van hun aardse ballingschap afgeleid naar het hemels tehuis. Jezus was voor de wereld de bron van genezende genade, en gedurende al die jaren van afzondering in Nazareth vloeiden uit Zijn leven stromen van medeleven en tederheid. De bejaarden, de bedroefden, zij die gebukt gingen onder de last der zonde, de kinderen in hun onschuldige vreugde in hun spel, de diertjes in het struikgewas, de geduldige lastdieren allen waren gelukkiger in Zijn tegenwoordigheid. Hij Wiens machtwoord de werelden in stand hield, boog Zich om een gewonde vogel te helpen. Niets was te gering voor Zijn aandacht, er was niets dat Hij beneden Zich achtte om te dienen.

Naarmate dan Jezus toenam in wijsheid en grootte, nam Hij toe in genade bij God en mensen. Hij verkreeg de sympathie van ieders hart, door te tonen dat Hij in staat was met allen mee te leven. De sfeer van hoop en moed die Hem omgaf, maakte Hem tot een zegen voor ieder huis. En op de sabbatdag werd Hij dikwijls in de synagoge naar voren geroepen om een gedeelte uit de Profeten voor te lezen, en de harten van de toehoorders werden ontroerd wanneer er een nieuw licht straalde uit de bekende woorden van de heilige boeken. Toch vermeed Jezus uiterlijk vertoon. Gedurende al de jaren van Zijn verblijf in Nazareth maakte Hij geen gebruik van Zijn wonderbare kracht. Hij zocht geen hoge positie en matigde zich geen titels aan. Zijn rustig, eenvoudig leven, en zelfs het zwijgen van de Schriften over Zijn jonge jaren, leren ons een belangrijke les. Hoe rustiger en eenvoudiger het leven van een kind is, hoe meer vrijgesteld van kunstmatige opwinding, en hoe meer in harmonie met de natuur des te gunstiger is dat voor zijn lichamelijke en verstandelijke vermogens en voor zijn geestkracht.

Jezus is ons voorbeeld. Er zijn vele mensen die Zijn openbaar dienstwerk met veel belangstelling bestuderen, terwijl ze de les uit Zijn eerste levensjaren niet opmerken. Maar juist in Zijn huiselijk leven is Hij een voorbeeld voor alle kinderen en jonge mensen. De Heiland daalde af tot armoede, opdat Hij ons zou kunnen leren hoe dicht we in nederige omstandigheden bij God kunnen leven. Hij leefde om Zijn Vader te behagen, te eren en te verheerlijken in de gewone dingen des levens. Hij begon Zijn werk door zich te wijden aan het nederige werk van de werkman die zwoegt voor zijn dagelijks brood. Hij diende God evengoed toen Hij zich moeite gaf aan de werkbank in de timmermanswerkplaats als toen Hij wonderen verrichtte voor de ogen van de menigte. En ieder jongmens die het voorbeeld volgt van Christus' trouw en gehoorzaamheid in Zijn nederig huis, kan zich beroepen op de

woorden die door de Vader van Hem werden gezegd door middel van de Heilige Geest: "Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun; Mijn uitver-korene, in Wie Ik een welbehagen heb".

Hoofdstuk 8—Op het Pascha

Bij de Joden vormde het twaalfde levensjaar de scheidingslijn tussen de kinderen jeugdjaren. Aan het einde van dat jaar werd een Hebreeuwse jongen een zoon van de wet genoemd, en ook een zoon van God. Hem werd in het bijzonder de gelegenheid gegeven voor godsdienstonderwijs, en er werd van hem verwacht, dat hij deelnam aan de gewijde feesten en gebruiken. Overeenkomstig dit gebruik bezocht Jezus als jongen het Pascha te Jeruzalem. Zoals alle vrome Israëlieten, gingen Jozef en Maria ieder jaar op om het Pascha bij te wonen, en toen Jezus de vereiste leeftijd bereikt had, namen ze Hem mee.

Er waren drie jaarlijkse feesten, Pascha, Wekenfeest en Loofhuttenfeest, waarbij alle Israëlitische mannen voor de Here in Jeruzalem moesten verschijnen. Van deze feesten werd het Pascha het drukst bezocht. Velen waren aanwezig uit alle landen waar de Joden verstrooid waren. Uit alle delen van Palestina kwamen de aanbidders in groten getale. De reis van Galilea naar Jeruzalem duurde enkele dagen, en de reizigers vormden grote groepen om in gezelschap te zijn en voor de veiligheid. De vrouwen en oude mannen reden op ossen of ezels over de steile, rotsachtige wegen. De sterkere mannen en jonge mensen reisden te voet. De tijd van het Pascha viel omstreeks eind maart, begin april, en het gehele landschap was bezaaid met bloemen en verblijd door het gezang van de vogels. Langs de gehele weg waren plaatsen die voor de geschiedenis van Israël gedenkwaardig waren, en de vaders en moeders vertelden aan hun kinderen opnieuw over de wonderen die God in het verleden voor Zijn volk had verricht. Zij kortten de reis met zang en muziek, en wanneer ten slotte de torens van Jeruzalem in zicht kwamen, voegde iedere stem zich in de jubelende zang: *"Onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem... vrede zij binnen uw muur, rust in uw burchten."*

Het vieren van het Pascha begon met de geboorte van het Joodse volk als natie. In de laatste nacht van hun slavernij in Egypte, toen er nog geen schijn was van bevrijding, gaf God hun bevel zich gereed te maken voor een onmiddellijk vertrek. Hij had Farao gewaarschuwd voor het uiteindelijk oordeel dat over de Egyptenaren zou komen en Hij gaf de Hebreeërs de opdracht hun gezinnen in hun eigen huizen bijeen te brengen. Nadat ze het bloed van een geslacht lam aan de deurposten hadden gesprenkeld, moesten ze het lam eten, geroosterd, met ongezuurde broden en bittere kruiden. "En aldus zult gij het eten", zei Hij "Uw lendenen omgord, uw schoenen aan uw voeten en uw staf in uw hand; overhaast zult gij het eten; het is een Pascha voor de Here". Te middernacht werden alle eerstgeborenen van Egypte gedood. Toen zond de koning een boodschap naar Israël: "Maakt u gereed, gaat weg uit het midden van mijn volk... gaat, dient de Here zoals gij gezegd hebt". De Hebreeërs trokken uit Egypte als een onafhankelijk volk. De Here had bevel gegeven dat het Pascha ieder jaar moest worden gevierd. Hij zei: "En wanneer uw zonen tot u zeggen: Wat betekent deze dienst van u, dan zult gij zeggen: Het is een Paasoffer voor de Here, Die in Egypte aan de huizen der Israëlieten voorbijging, toen Hij de Egyptenaren sloeg". Zo moest

van geslacht tot geslacht het verhaal van deze heerlijke bevrijding herhaald worden. Het Pascha werd gevolgd door het zevendaagse feest der ongezuurde broden. Op de tweede dag van het feest werden de eerstelingen van de oogst van dat jaar, een schoof gerst, voor de Here gesteld. Alle plechtigheden van dit feest waren zinnebeelden van het werk van Christus. De bevrijding van Israël uit Egypte was een leerrijke les van de verlossing, waaraan het Pascha steeds weer moest herinneren. Het geslachte lam, het ongezuurde brood, de eerstelingsgarve stelden de Heiland voor.

In de dagen van Christus was dit feest bij de meeste mensen vervlakt tot een vormendienst. Maar wat een betekenis had het voor de Zoon van God! Voor de eerste maal aanschouwde het kind Jezus de tempel. Hij zag de in het wit geklede priesters die hun plechtige dienst verrichtten. Hij zag het bloedende offer op het brandofferaltaar. Met hen die gekomen waren om te aanbidden, boog Hij zich ih gebed, terwijl een wolk van wierook opsteeg naar God. Hij was getuige van de indrukwekkende plechtigheden van de Paschadienst. Iedere dag zag Hij duidelijker de betekenis daarvan. Iedere handeling scheen met Zijn eigen leven verbonden te zijn. Nieuwe beweeggronden werden in Hem wakker. Stil en geheel erdoor in beslag genomen scheen Hij een groot probleem te bestuderen. De verborgenheid van Zijn zending opende zich voor de Heiland.

Verdiept in de overpeinzing van deze dingen, bleef Hij niet naast Zijn ouders. Hij wilde alleen zijn. Toen de paschadiensten voorbij waren, bleef Hij in de voorhoven van de tempel toeven, en toen de tempelgangers uit Jeruzalem wegtrokken, werd Hij achtergelaten. Met dit bezoek aan Jeruzalem wilden de ouders van Jezus Hem met de grote leraars van Israël in contact brengen. Hoewel Hij tot in de kleinste bijzonderheden aan het Woord van God gehoorzaam was, richtte Hij zich niet naar de inzettingen en gebruiken van de rabbi's. Jozef en Maria hoopten, dat Hij ertoe gebracht zou worden de geleerde rabbi's te eerbiedigen en meer acht zou gaan slaan op hun eisen. Maar in de tempel was Jezus door God onderwezen. Dat wat Hij ontvangen had, begon Hij terstond aan anderen mede te delen.

In die dagen was een zaal die in verbinding stond met de tempel, in gebruik als een heilige school, in de geest van de profetenscholen. Hier verzamelden de leidinggevende rabbi's zich met hun leerlingen, en daarheen ging nu het kind Jezus. Hij zette Zich aan de voeten van die gewichtige, geleerde mannen en luisterde naar hun onderwijs. Als iemand die naar wijsheid zocht, vroeg Hij deze leraars over de profetieën en de gebeurtenissen die toen plaatsvonden, en die wezen op de komst van de Messias. Jezus toonde Zichzelf als iemand die dorst naar kennis van God. Zijn vragen brachten diepe waarheden naar voren die reeds lang waren verdoezeld, maar die voor het behoud van zielen van levensbelang waren. Terwijl Hij aantoonde hoe beperkt en oppervlakkig de wijsheid van die wijze mannen was, stelde iedere vraag hen voor een goddelijke les en plaatste de waarheid in een nieuw licht. De rabbi's spraken over de heerlijke verheffing die de komst van de Messias aan het Joodse volk zou brengen, maar Jezus wees op de profetie van Jesaja en vroeg hun naar de betekenis van die Schriftgedeelten die heenwijzen op het lijden en de dood van het Lam Gods.

De geleerden wendden zich tot Hem met hun vragen en verbaasden zich over Zijn antwoorden. Met de nederigheid van een kind herhaalde Hij de woorden van de Schrift, en gaf daaraan een diepte en betekenis die de wijze mannen er niet in hadden gevonden. Indien zij de lijnen der waarheid die Hij hun aanwees, zouden hebben gevolgd, zou' dat een hervorming in de godsdienst van die dagen hebben teweeggebracht. Een grote belangstelling voor geestelijke dingen zou zijn opgewekt, en wanneer Jezus Zijn openbaar dienstwerk begon, zouden velen erop zijn voorbereid geweest Hem te ontvangen.

De rabbi's wisten dat Jezus niet op hun scholen was onderwezen, en toch begreep Hij veel meer van de profetieën dan zij. In deze nadenkende Galilese jongen zagen ze een grote belofte. Zij wilden Hem winnen als hun leerling, opdat Hij een leraar in Israël zou worden. Zij wilden Zijn opleiding op zich nemen, daar ze gevoelden dat een zo oorspronkelijke geest door hen moest worden gevormd.

De woorden van Jezus hadden hun hart bewogen zoals ze nooit tevoren door woorden van menselijke lippen werden bewogen. God trachtte licht te geven aan die leiders van Israël, en Hij gebruikte het enige middel waardoor zij bereikt konden worden. In hun trots zouden zij nooit hebben willen erkennen, dat zij iets van iemand anders zouden kunnen leren. Wanneer Jezus was verschenen en getracht had hun iets te leren, zouden ze zich niet verwaardigd hebben om te luisteren. Maar zij vleiden zich met de gedachte, dat zij Hem iets leerden, of in ieder geval Zijn kennis van de Schriften op de proef stelden. De jeugdige bescheidenheid en prettige manieren van Jezus ontmantelden hun vooroordelen. Onbewust openden zij hun geest voor de woorden van God, en de Heilige Geest sprak tot hun harten.

Zij moesten wel inzien, dat hun verwachtingen betreffende de Messias niet door de profetie gesteund werden, maar zij konden geen afstand doen van de theorieën die hun eerzucht hadden gestreeld. Zij wilden niet toegeven dat zij de Schriften, waarvan zij beweerden dat zij ze onderwezen, verkeerd hadden uitgelegd. Ze stelden elkander de vraag: Hoe kan deze jongeman kennis bezitten, daar Hij niets geleerd heeft? Het licht scheen in de duisternis, maar "de duisternis heeft het niet begrepen".

Intussen verkeerden Jozef en Maria in grote verslagenheid en angst. Bij het vertrek uit Jeruzalem hadden ze Jezus uit het oog verloren, en ze wisten niet dat Hij was achtergebleven. De landstreek was destijds dichtbevolkt, en de reisgezelschappen die van Jeruzalem naar Galilea teruggingen, waren groot. Er heerste veel verwarring toen ze de stad verlieten. Eenmaal op weg, had het genoegen van samen met vrienden te reizen hun aandacht opgeëist en ze merkten Zijn afwezigheid niet op, tot de nacht viel. Toen ze stilhielden om te rusten, misten ze de helpende hand van hun Kind. In de veronderstelling dat Hij zich elders in het gezelschap bevond, hadden zij zich niet verontrust. Zo jong als Hij was, vertrouwden zij Hem volkomen, en verwachtten, dat, als het nodig was, Hij bereid zou zijn hen te helpen en hun wensen te voorkomen zoals Hij dat altijd gedaan had. Maar nu werden ze toch bevreesd. Zij zochten naar Hem tussen het gehele gezelschap, maar

tevergeefs. Bevend herinnerden zij zich, hoe Herodes getracht had Hem te vermoorden toen Hij nog heel klein was. Sombere voorgevoelens vervulden hun hart. Zij maakten zichzelf bittere verwijten.

Zij keerden terug naar Jeruzalem en zetten hun speurtocht voort. Toen ze zich de volgende dag onder de bezoekers van de tempel mengden, trok een bekende stem hun aandacht. Ze konden zich daarin niet vergissen, er was geen stem zoals de Zijne, zo ernstig en waarachtig, en toch zo vol melodie. In de school van de rabbi's vonden ze Jezus. Hoewel ze zich verheugden, konden ze hun verdriet en angst niet meteen vergeten. Toen Hij weer bij hen was, zei de moeder, terwijl een verwijt in haar woorden doorklonk: "Kind, waarom hebt Gij ons dit aangedaan? Zie, Uw vader en ik zoeken U met smart!""Waarom hebt gij naar Mij gezocht?" antwoordde Jezus. "Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?"En daar ze Zijn woorden niet schenen te begrijpen, wees Hij omhoog. Op Zijn gezicht lag een glans waarover zij zich verbaasden. Goddelijkheid scheen door de menselijkheid heen. Toen ze Hem in de tempel vonden, hadden ze geluisterd naar wat er voorviel tussen Hem en de rabbi's, en ze waren zeer verbaasd over Zijn vragen en antwoorden. Zijn woorden wekten een gedachtengang op die nooit meer zou worden vergeten.

En de vraag die Hij aan hen stelde, hield ook een les in. "Wist gij niet", zei Hij, "dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?"Jezus was bezig met het werk waartoe Hij in de wereld was gekomen, maar Jozef en Maria hadden het hunne verwaarloosd. God had hun een grote eer bewezen door Zijn Zoon aan hen toe te vertrouwen. Heilige engelen hadden Jozef de weg gewezen om het leven van Jezus te behouden. Maar nu hadden ze Hem, Die zij geen ogenblik hadden mogen vergeten, een dag lang uit het oog verloren. En toen hun angst verdween, hadden ze zichzelf niet berispt, maar de schuld op Hem geworpen.

Het was heel natuurlijk dat de ouders van Jezus Hem als hun eigen kind beschouwden. Hij was iedere dag bij hen, in vele opzichten was Zijn leven gelijk aan dat van andere kinderen, en het was moeilijk voor hen te beseffen, dat Hij de Zoon van God was. Zij verkeerden in het gevaar, de zegen die hun gegeven was in de tegenwoordigheid van de Verlosser der wereld, niet meer te waarderen. Het verdriet over hun scheiding van Hem en het zachte verwijt dat er in Zijn woorden lag, waren bedoeld om hen weer bewust te doen worden van de heiligheid van hetgeen hun was toevertrouwd.

In het antwoord aan Zijn moeder toonde Jezus voor de eerste maal dat Hij zijn verhouding tot God begreep. Voor Zijn geboorte had de engel tot Maria gezegd: "Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid". Over deze woorden had Maria nagedacht in haar hart, maar hoewel ze geloofde dat haar kind de Messias van Israël zou zijn, begreep ze Zijn zending niet. Nu begreep ze Zijn woorden niet, maar ze wist dat Hij er aanspraak op maakte dat Hij niet

verwant was met Jozef en dat Hij verklaard had, dat Hij de Zoon van God was. Jezus verwaarloosde Zijn verhouding tot Zijn aardse ouders niet. Vanuit Jeruzalem keerde Hij met hen terug naar huis en Hij stond hen bij in hun werkzaam leven. Hij verborg de geheimenis van Zijn zending in Zijn eigen hart, en wachtte nederig op de aangewezen tijd voor Hem om Zijn werk te beginnen. Achttien jaar lang nadat Hij had ingezien dat Hij de Zoon van God was, erkende Hij de band die Hem bond aan het huis in Nazareth, en daar vervulde Hij de taak van een zoon, broer, vriend en burger.

Nadat voor Jezus Zijn zending openbaar was geworden in de tempel, schrok Hij terug voor contact met de menigte. Hij wilde in alle rust van Jeruzalem terugkeren met degenen die het geheim van Zijn leven kenden. Door de paschadienst trachtte God Zijn volk weg te roepen uit hun aafdse zorgen en hen te herinneren aan Zijn heerlijk werk bij hun verlossing uit Egypte. Hij wilde dat zij in dit werk een belofte zagen voor verlossing van zonden. Zoals het bloed van het geslachte lam de huizen der Israëlieten beschermde, zo zou het bloed van Christus hun zielen redden; maar zij konden alleen door Christus worden gered, wanneer zij door het geloof Zijn leven tot het hunne zouden maken. De symbolische dienst had alleen nut wanneer daardoor de aanbidders werden gewezen op Christus als hun persoonlijke Heiland. God wilde, dat zij gebracht zouden worden tot vrome studie en meditatie betreffende de zending van Christus. Maar toen de menigte Jeruzalem verliet, gebeurde het maar al te dikwijls, dat de opwinding van het reizen en de gezelllige omgang hun aandacht opeisten, en de dienst die ze hadden beleefd, werd vergeten. De Heiland voelde Zich niet aangetrokken tot hun gezelschap.

Toen Jozef en Maria alleen met Jezus zouden terugkeren van Jeruzalem, hoopte Hij hun aandacht te kunnen vestigen op de profetieën betreffende de lijdende Heiland. Op Golgotha probeerde Hij het verdriet van Zijn moeder te verzachten. Nu dacht Hij ook aan haar. Maria zou Zijn laatste strijd aanschouwen, en Jezus wenste dat ze Zijn zending zou begrijpen, zodat zij gesterkt zou zijn om het te doorstaan wanneer een zwaard door haar ziel zou gaan. Zoals Jezus van haar gescheiden was geweest, en zij Hem drie smartelijke dagen gezocht had, zo zou Hij, wanneer Hij geofferd zou zijn voor de zonden der wereld, weer drie dagen verloren zijn voor haar. En wanneer Hij uit het graf te voorschijn zou treden, zou haar smart weer in vreugde verkeren. Maar hoeveel beter zou ze de smart om Zijn dood hebben kunnen dragen, wanneer ze de Schriften zou hebben begrepen die Hij nu onder haar aandacht trachtte te brengen!

Als Jozef en Maria hun harten op God gericht zouden hebben door gebed en overpeinzing, zouden ze hebben beseft, hoe heilig datgene was, wat hun was toevertrouwd, en ze zouden Jezus niet uit het oog hebben verloren. Door de onachtzaamheid van één dag verloren ze hun Heiland, maar het kostte hun drie dagen angstig zoeken om Hem weer te vinden. Zo is het ook met ons; door ijdele woorden, kwaadsprekerij of het verwaarlozen van het gebed kunnen we in één dag de tegenwoordigheid van de Heiland verliezen, en het kan ons vele smartelijke dagen kosten om Hem terug te vinden en de vrede die we verloren

hebben, te herwinnen. In onze omgang met elkaar moeten we er acht op slaan dat we Jezus niet vergeten en dat we niet voortgaan zonder te merken dat Hij niet bij ons is. Wanneer we zó in beslag genomen worden door wereldse dingen dat we geen gedachten meer over hebben voor Hem op Wie onze hoop voor het eeuwig leven is gericht, scheiden we onszelf van Jezus en van de hemelse engelen af. Deze heilige wezens kunnen niet blijven op een plaats waar de aanwezigheid van de Heiland niet wordt verlangd en waar Zijn afwezigheid niet wordt opgemerkt. Daarom kan het ook gebeuren, dat er zo dikwijls ontmoediging heerst onder hen die belijden volgers van Christus te zijn.

Velen wonen de godsdienstoefening bij en worden verkwikt en vertroost door het Woord van God, maar doordat ze de overdenking nalaten, de waakzaamheid en het gebed verwaarlozen, verliezen zij de zegen en ze bemerken dat ze wanhopiger zijn dan voor ze die ontvingen. Dikwijls hebben ze het gevoel alsof God Zich nauwelijks met hen bemoeid heeft. Ze zien niet in, dat het hun eigen schuld is. Door zichzelf van Jezus af te scheiden, hebben ze het licht van Zijn tegenwoordigheid buitengesloten. Het zou goed voor ons zijn, om iedere dag een rustig uur te besteden aan het overdenken van het leven van Christus. We moeten het punt voor punt nagaan en onze verbeelding over ieder toneel laten gaan, vooral over de laatste dagen van Zijn leven. Wanneer we nadenken over Zijn offer voor ons, zal ons vertrouwen in Hem vaster worden, onze liefde zal levendiger worden en we zullen meer vervuld worden van Zijn Geest. Wanneer we ten slotte verlost willen worden, moeten we de les leren van berouw en vernedering aan de voet van het kruis.

Wanneer we bij elkaar komen, kunnen we voor elkander tot een zegen zijn. Wanneer we van Christus zijn, zullen onze tederste gedachten voor Hem zijn. We zullen het heerlijk vinden over Hem te spreken, en wanneer we met elkander spreken, zullen onze harten worden verzacht door een goddelijke invloed. Wanneer we de schoonheid van Zijn karakter zien, zullen we "veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid".

Hoofdstuk 9—Dagen van strijd

Vanaf zijn eerste levensjaren werd het Joodse kind omringd door de inzettingen van de rabbi's. Er werden strenge regels gegeven voor iedere daad, zelfs tot de kleinste bijzonderheden van het leven toe. Door de leraars in de synagogen werd de jeugd onderwezen in de talloze voor-schriften waarvan men verwachtte dat orthodoxe Joden ze in acht zouden nemen. Maar Jezus hield Zich met deze dingen niet bezig. Van Kind af aan handelde Hij onafhankelijk van de wetten van de rabbi's. Hij bestudeerde voortdurend de Schriften van het Oude Testament, en de woorden "Zo zegt de Here", waren aanhoudend op Zijn lippen.

Terwijl de toestand van het volk duidelijk werd voor Zijn geest, zag Hij dat de eisen van de gemeenschap en de eisen van God voortdurend met elkaar in botsing kwamen. De mensen dwaalden af van het Woord van God en verheerlijkten theorieën die ze zelf hadden uitgedacht. Zij hielden zich aan traditionele plechtigheden die geen enkel nut hadden. Hun godsdienst was zuiver een reeks ceremoniën; de heilige waarheden die deze had moeten inprenten, bleven voor de aanbidders verborgen. Hij zag dat ze geen vrede vonden in de diensten waaraan geen geloof te pas kwam. Zij kenden niet de vrijheid van geest die ze zouden ontvangen wanneer ze God in waarheid zouden dienen. Jezus was gekomen om te leren wat de betekenis was van het aanbidden van God, en Hij kon Zijn goedkeuring niet eraan hechten dat menselijke inzettingen vermengd werden met goddelijke voorschriften. Hij viel de inzettingen of praktijken van de geleerde leraars niet aan, maar wanneer Hij om Zijn eigen eenvoudige gewoonten werd berispt, bracht Hij het Woord van God als een rechtvaardiging van Zijn daden.

Op allerlei vriendelijke en nederige wijzen trachtte Jezus de mensen met wie Hij in contact kwam, te behagen. Omdat Hij zo vriendelijk en bescheiden was, meenden de schriftgeleerden en oudsten dat Hij Zich wel gemakkelijk door hun leer zou laten beïnvloeden. Zij drongen er bij Hem op aan dat Hij de stelregels en inzettingen die hun door de oude rabbi's waren overgeleverd, zou aanvaarden, maar Hij vroeg naar hun gezag uit de Heilige Schrift.

Hij wilde luisteren naar ieder woord dat uit de mond Gods uitgaat, maar Hij kon niet gehoorzamen aan de verzinsels van mensen. Het scheen dat Jezus de Schriften van het begin tot het einde kende, en Hij toonde hun ware betekenis aan. De rabbi's schaamden zich, onderricht te wordoor een kind. Zij beweerden, dat het hun ambt was om de Schriften te verklaren en dat Hij slechts hun uitleg behoorde aan te nemen. Zij waren verontwaardigd dat Hij Zich tegen hun woorden te weer zou stellen. Zij wisten dat ze in de Schriften geen grond voor hun overleveringen konden vinden. Zij beseften dat Jezus veel verder gevorderd was dan zij, wanneer het ging om het begrip van de geestelijke dingen. Toch waren ze boos, omdat Hij niet gehoorzaamde aan hun voorschriften. Toen ze er niet in slaagden Hem te

overtuigen, zochten ze Jozef en Maria op en vertelden hun over Zijn gebrek aan meegaandheid. Zo had Hij verwijten en straf te dragen.

Reeds zeer jong begon Jezus Zelf handelend op te treden waar het de vorming van Zijn karakter betrof, en zelfs niet Zijn liefde en eerbied voor Zijn ouders konden Hem van Gods Woord doen afdwalen. “Er staat geschreven” was Zijn reden voor iedere daad die van de gewoonten in het gezin afweek. Maar de invloed van de rabbi’s maakte Zijn leven bitter. Reeds in Zijn jeugd moest Hij de moeilijke les van zwijgen en geduldig verdragen leren.

Zijn broers, zoals de zonen van Jozef genoemd werden, kozen de zijde van de rabbi’s. Zij stonden erop, dat men zich hield aan de overleveringen, alsof deze eisen Gods waren. Zij achtten zelfs de voorschriften van mensen hoger dan het Woord van God, en zij ergerden zich bijzonder aan de scherpzinnige wijze waarop Jezus onderscheid maakte tussen de valse en de ware. Zij veroordeelden Zijn strikte gehoorzaamheid aan de wet van God als eigenzinnigheid. Zij waren verbaasd over de wijsheid en kennis die Hij aan de dag legde, wanneer Hij de rabbi’s antwoordde. Zij wisten dat Hij geen onderwijs van de wijze mannen had genoten, maar ze moesten toch wel inzien, dat Hij hun leraar was. Zij zagen in, dat Zijn opvoeding op een hoger plan stond dan de hunne. Maar ze merkten niet op, dat Hij toegang had tot de boom des levens, een bron van kennis waarvan zij niets afwisten.

Christus hield Zich niet afzijdig, en Hij had in het bijzonder de Farizeeën aanstoot gegeven door in dit opzicht af te wijken van hun zeer strenge regels. Hij bemerkte dat het terrein van de godsdienst door hoge muren van de wereld was afgesloten, als een zaak die te heilig was voor het leven van iedere dag. Deze scheidsmuren wierp Hij neer. In Zijn omgang met de mensen vroeg Hij niet: Wat gelooft u? Tot welke kerk behoort u? Hij stelde Zijn helpende kracht ter beschikking van allen die hulp nodig hadden. In plaats van Zichzelf in een kluizenaarshut op te sluiten om Zijn hemels karakter aan te tonen, werkte Hij ernstig voor de mensheid. Hij legde de nadruk op het beginsel dat bijbelse godsdienst niet bestaat in het versterven van het lichaam. Hij leerde dat zuivere onbevlekte godsdienst niet alleen bedoeld is voor vastgestelde tijden en bijzondere gelegenheden. Te allen tijde en overal legde Hij een liefdevolle belangstelling voor de mensen aan de dag en zo verspreidde Hij een licht van blijde vroomheid om Zich heen. Dit alles was een terechtwijzing voor de Farizeeën. Het liet zien dat godsdienst niet bestaat uit zelfzucht, en dat hun ziekelijk vasthouden aan eigenbelang verre van ware godsvrucht was. Dit wekte hun vijandschap jegens Jezus op, zodat zij trachtten Hem te dwingen zich bij hun bepalingen aan te passen.

Jezus werkte om al het lijden dat Hij zag, te verlichten. Hij had slechts weinig geld om weg te geven, maar dikwijls ontzegde Hij Zichzelf voedsel om hen te helpen die het meer nodig schenen te hebben dan Hij. Zijn broers voelden dat zijn invloed de hunne in hoge mate tegenwerkte. Hij bezat een tact die geen van hen had of wenste te hebben. Wanneer ze ruw spraken tot arme gedegenereerde mensen, zocht Jezus juist die mensen op en sprak woorden van bemoediging tot hen. Aan hen die daaraan behoefte hadden, gaf Hij een beker

koud water en legde Hij rustig Zijn eigen voedsel in hun handen. Terwijl Hij hun lijden verlichtte, werden de waarheden die Hij leerde, verbonden met Zijn barmhartige daden, en zo in het geheugen gegrift.

Dit alles mishaagde Zijn broeders. Daar zij ouder waren dan Jezus, waren ze van mening, dat Hij naar hen moest luisteren. Zij beschuldigden Hem ervan dat Hij meende beter te zijn dan zij, en zij berispten Hem omdat Hij Zich stelde boven hun leraars en de priesters en de leiders van het volk. Dikwijls dreigden ze Hem en trachtten zij Hem bang te maken. Maar Hij ging voort en nam de Schriften tot Zijn gids. Jezus had Zijn broeders lief en behandelde hen met voortdurende vriendelijkheid, maar zij waren afgunstig op Hem en legden een vastbesloten ongeloof en verachting aan de dag. Zij konden Zijn gedrag niet begrijpen. Zij zagen grote tegenstellingen in Jezus. Hij was de goddelijke Zoon van God, en toch was Hij een hulpeloos kind. De Schepper der werelden was Hij, de aarde was Zijn bezit, en toch kenmerkte armoede Zijn leven van stap tot stap. Hij bezat een waardigheid en een persoonlijkheid die volkomen onderscheiden waren van aardse trots en aanmatiging; Hij jaagde niet naar aardse grootheid, en zelfs op de laagste plaats was Hij tevreden. Dit maakte Zijn broeders boos. Zij konden Zijn voortdurende rust tijdens beproeving en verlies niet verklaren. Zij wisten niet, dat Hij om onzentwille arm geworden was, opdat wij "door Zijn armoede rijk" zouden "worden". Zij konden evenmin het geheim van Zijn zending begrijpen als de vrienden van Job eertijds diens vernedering en lijden konden vatten.

Jezus werd door Zijn broeders verkeerd begrepen, omdat Hij niet was zoals zij. Zijn maatstaf was hun maatstaf niet. Door op de mensen te zien, hadden zij zich van God afgewend, en kenden ze niet Zijn kracht in hun leven. De vormen van uiterlijke godsdienst waaraan zij zich hielden, konden het karakter niet veranderen. Zij gaven "tienden van de munt, de dille en de komijn", maar zij hadden "het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw". Het voorbeeld dat Jezus hun gaf, was hun een voortdurende ergernis. Hij haatte slechts één ding op de wereld, en dat was de zonde. Zonder smart, die Hij onmogelijk kon verbergen, kon Hij geen getuige zijn van een verkeerde daad. Het contrast tussen de mensen die zich aan de vormendienst hielden, wier schijnheiligheid de liefde verborg die ze koesterden voor de zonde, en een karakter waarin ijver voor Gods eer overheerste, moest wel duidelijk blijken. Omdat het leven van Jezus het boze veroordeelde, ondervond Hij tegenstand, zowel in huis als daarbuiten. Over Zijn onzelfzuchtigheid en onomkoopbaarheid sprak men spottend. Zijn verdraagzaamheid en vriendelijkheid werden met "lafheid" betiteld.

Van al het bittere dat de mensen ten deel kan vallen, proefde Christus ieder deel. Er waren mensen die trachtten Hem vanwege Zijn geboorte verachtelijk af te wijzen, en zelfs als kind moest Hij reeds minachtende blikken en boos gefluister verdragen. Wanneer Hij daarop met een ongeduldig woord of een boze blik zou hebben geantwoord, wanneer Hij Zijn broeders ook maar door één verkeerde daad zou hebben toegegeven, zou Hij er niet in geslaagd zijn een volmaakt voorbeeld te geven. Dan zou Hij er ook niet in geslaagd zijn het

plan voor onze verlossing ten uitvoer te brengen. Zelfs wanneer Hij toegegeven zou hebben dat er een verontschuldiging voor de zonde mogelijk was, dan zou Satan getriomfeerd hebben en de wereld zou verloren zijn geweest. Daarom trachtte de verleider Zijn leven zo moeilijk mogelijk te maken, zodat Hij tot zonde gebracht zou kunnen worden.

Maar op iedere verzoeking had Hij slechts één antwoord: “Er staat geschreven”. Zelden bestrafte Hij een of andere verkeerde daad van Zijn broeders, maar Hij had hen een woord van God te zeggen. Dikwijls werd Hij beschuldigd van lafheid wanneer Hij weigerde met hen samen iets verkeerds te doen, maar Zijn antwoord luidde: Er staat geschreven: “De vreze des Heren, dat is wijsheid, en van het kwade te wijken, is inzicht”. Er waren enkele mensen die Zijn gezelschap zochten, daar ze vrede hadden in Zijn bijzijn, maar velen vermeden Hem, omdat ze door Zijn vlekkeloos leven werden terechtgewezen. Jonge vrienden drongen er bij Hem op aan, dat Hij zou doen zoals zij deden. Hij was vrolijk en opgewekt, zij verheugden zich erover wanneer Hij bij hen was en ze luisterden graag naar Zijn gevatte ideeën, maar zij hadden geen geduld met Zijn gewetensbezwaren, en beweerden dat Hij bekrompen en stijf was. Jezus antwoordde: Er staat geschreven: “Waarmede zal de jongeling zijn pad rein bewaren? Als hij dat houdt naar Uw Woord”. “Ik berg Uw Woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige”.

Dikwijls stelde men Hem de vraag: Waarom wil je toch zo graag een uitzondering zijn, zo anders dan wij allen? Er staat geschreven, antwoordde Hij: “Welzalig zij die onberispelijk van wandel zijn, die in de wet des Heren gaan. Welzalig zij die Zijn getuigenissen bewaren, die Hem van ganser harte zoeken; die ook geen onrecht plegen, maar wandelen in Zijn wegen”. Wanneer men Hem de vraag stelde, waarom Hij niet meedeed met de grappen van de jonge mensen in Nazareth, zei Hij: Er staat geschreven: “In de weg Uwer getuigenissen verblijd ik mij als over allerlei rijkdom. Uw bevelen zal ik overdenken en op Uw paden zal ik letten. In Uw inzettingen zal ik mij verlustigen, Uw woord zal ik niet vergeten”.

Jezus streed niet voor Zijn rechten. Dikwijls werd Zijn werk zonder noodzaak zwaar gemaakt, omdat Hij gewillig was en niet klaagde. Toch faalde Hij niet en Hij werd niet ontmoedigd. Hij stond boven die moeilijkheden, alsof Hij verkeerde in het licht van Gods aangezicht. Hij nam geen wraak wanneer Hij ruw behandeld werd, maar droeg de beledigingen geduldig. Steeds weer stelde men Hem de vraag: Waarom laat je het toe, dat men je zo schandelijk behandelt en misbruik van je maakt, zelfs je broers? Er staat geschreven, zei Hij: “Mijn zoon, vergeet Mijn onderwijzing niet en uw hart beware Mijn geboden, want lengte van dagen, en jaren van leven, en vrede zullen zij u vermeerderen. Dat liefde en trouw u niet verlaten! Bind ze om uw hals, schrijf ze op de tafel van uw hart, dan zult gij genegenheid en goedkeuring verwerven in de ogen van God en mensen”.

Vanaf de tijd dat Zijn ouders Hem in de tempel hadden gevonden, was Zijn handelwijze een mysterie voor hen. Hij bond met niemand de strijd aan, maar Zijn voorbeeld was een

voortdurende les. Hij scheen iemand te zijn die alleen stond. Zijn gelukkigste uren waren, wanneer Hij alleen was met de natuur en met God. Steeds wanneer Hij dat voorrecht had, wendde Hij Zich van het toneel van Zijn arbeid af om de velden in te gaan, om te peinzen in de groene dalen, om op een berghelling of tussen de bomen in het bos gemeenschap met God te hebben. Vroeg in de morgen kon men Hem dikwijls op een eenzame plaats vinden, waar Hij mediteerde, de Schriften onderzocht of in gebed verzonken was. Na deze rustige uren keerde Hij naar huis terug om Zijn plichten weer waar te nemen en een voorbeeld te zijn in geduldige arbeid.

Het leven van Christus werd door eerbied en liefde voor Zijn moeder gekenmerkt. Maria geloofde in haar hart dat het heilige Kind dat uit haar geboren was, de lang beloofde Messias was, maar ze durfde haar geloof niet onder woorden te brengen. Gedurende Zijn gehele aardse leven deelde zij in Zijn lijden. Ze zag met smart de beproevingen die in Zijn kinderen jongelingsjaren over Hem kwamen. Door haar verdediging van datgene waarvan zij wist dat het goed was in Zijn optreden, bracht zij zichzelf soms in een moeilijke positie. Ze beschouwde de omgang thuis en de tedere wakende zorg van de moeder over haar kinderen als iets dat van zeer groot belang was voor de vorming van het karakter. De zonen en dochters van Jozef wisten dit, en door een beroep te doen op haar zorg, probeerden ze de gewoonten van Jezus naar hun eigen maatstaf te veranderen.

Maria onderhield zich dikwijls met Jezus over deze dingen en drong bij Hem erop aan dat Hij Zich aan de gebruiken van de rabbi’s zou houden. Maar Hij kon niet overreed worden een verandering te brengen in Zijn gewoonten de werken van God te overdenken, en het pogen verlichting te brengen in het lijden van mensen en zelfs van stomme dieren. Wanneer de priesters en de leraars Maria’s hulp inriepen om toezicht op Jezus uit te oefenen, was zij zeer verontrust; maar er kwam vrede in haar hart, wanneer Hij haar Schriftgedeelten voorhield die Zijn gewoonten goedkeurden.

Bij tijden aarzelde ze tussen Jezus en Zijn broers, die niet geloofden dat Hij de Afgezant van God was, maar er was overvloedig bewijs dat Zijn karakter goddelijk was. Ze zag hoe Hij Zichzelf opofferde om anderen te helpen. Zijn aanwezigheid maakte de atmosfeer in huis zuiverder, en Zijn leven was als zuurdesem dat werkte in hun gemeenschap. Onschuldig en onbevlekt wandelde Hij te midden van de onnadenkende, ruwe en onbeleefde mensen; tussen de onrechtvaardige tollenaars, de roekeloze verkwisters, de onrechtvaardige Samaritanen, de heidense soldaten, de ruwe buren en de bonte menigte. Hij sprak hier en daar een woord van medeleven, wanneer Hij zag dat mensen vermoeid waren, maar gedwongen werden zware lasten te dragen. Hij deelde hun lasten en verhaalde aan hen de lessen die Hij uit de natuur geleerd had over de liefde, de vriendelijkheid, de goedheid van God.

Hij leerde allen dat ze zichzelf moesten beschouwen als mensen die kostbare talenten ontvangen hadden, die, wanneer ze op de juiste wijze gebruikt werden, hun van de hemelse

rijkdommen zouden verzekeren. Hij verwijderde alle ijdelheid uit het leven, en leerde door Zijn eigen voorbeeld dat ieder ogenblik van het leven geladen is met gevolgen voor de eeuwigheid, dat we daarvoor moeten zorg dragen als voor een schat en het moeten gebruiken voor heilige doeleinden. Hij ging geen enkel mens als waardeloos voorbij, maar trachtte voor iedere ziel het reddende geneesmiddel aan te wenden. In welk gezelschap Hij Zich ook bevond, Hij leerde hun een les die aan tijd en omstandigheden was aangepast. Hij trachtte de meest ruwe en onbuigzame mensen te bezielen met hoop, door hun de verzekering voor te houden dat ze onberispelijk en vlekkeloos konden worden, en zulk een karakter konden verkrijgen, dat men zou kunnen zien dat zij kinderen Gods waren. Dikwijls ontmoette Hij mensen die in de macht van Satan waren geraakt en die de kracht niet hadden om zich uit zijn strikken los te rukken. Tot zo iemand, die ontmoedigd, ziek, verzocht en gevallen was, sprak Jezus dan woorden van teder medeleven, woorden die nodig waren en begrepen konden worden. Hij ontmoette ook anderen, die een strijd van man tegen man voerden tegen de vijand der zielen. Zulke mensen moedigde Hij aan om vol te houden, en verzekerde hun, dat ze zouden overwinnen, omdat de engelen Gods aan hun zijde waren en hun de overwinning zouden geven. De mensen die Hij op deze wijze hielp, waren ervan overtuigd, dat Hij Iemand was Die zij volkomen konden vertrouwen. Hij zou de geheimen die zij Hem mededeelden, niet verraden.

Jezus was de genezer van het lichaam evenals van de ziel. Hij stelde belang in elk lijden dat onder Zijn aandacht kwam, en aan iedere lijder bracht Hij verlichting, daar er een verzachtende balsem in Zijn vriendelijke woorden was. Niemand kon zeggen dat Hij een wonder had verricht, maar een kracht de genezende kracht der liefde ging van Hem uit tot de zieken en wanhopigen. Zo werkte Hij, vanaf de tijd dat Hij nog een kind was, op onopvallende wijze voor de mensen. Daarom ook luisterden zo velen vol vreugde naar Hem, nadat Hij Zijn openbaar dienstwerk was begonnen. Toch wandelde Jezus in Zijn kinderjaren, in Zijn jeugd en als man, alleen. In Zijn reinheid en trouw trad Hij de wijnpers alleen, en van de mensen was er niemand met Hem. Hij droeg de verschrikkelijke last van de verantwoordelijkheid voor de redding der mensen. Hij wist dat, indien er geen snelle verandering kwam in de beginselen en plannen van het menselijk geslacht, allen verloren zouden zijn. Dat was de last die op Zijn ziel drukte, en niemand kon zich er een begrip van vormen hoe zwaar die last woog. Vervuld van dat ene doel, leefde Hij volgens het plan van Zijn leven, dat Hij Zelf het licht der mensen zou zijn.

Hoofdstuk 10—De stem in de woestijn

Uit de getrouwen van Israël, die reeds lang hadden gewacht op de komst van de Messias, stond de voorloper van Christus op. De bejaarde priester Zacharias en zijn vrouw Elisabeth waren "beiden rechtvaardig voor God", en in hun rustig heilig leven scheen het licht van het geloof als een ster in de duisternis van die boze dagen. Aan dit godvrezende echtpaar werd een zoon beloofd, die zou "uitgaan voor het aangezicht des Heren om Zijn wegen te bereiden". Zacharias woonde in "het bergland van Judea", maar hij was naar Jeruzalem gegaan om een week lang dienst te doen in de tempel, een dienst die ieder jaar tweemaal van de priesters van iedere afdeling werd vereist. "En het geschiedde, toen hij de priesterdienst voor God verrichtte in de beurt zijner afdeling, dat hij door het lot werd aangewezen, volgens de regel van de priesterdienst, om de tempel des Heren binnen te gaan en het reukoffer te brengen."

Hij stond voor het gouden altaar in het heilige van de tempel. De wolk van wierook steeg met de gebeden van Israël op naar God. Plotseling -werd hij zich bewust van de aanwezigheid van een hogere macht. Er was een "engel des Heren, staande ter rechterzijde van het reukofferaltaar". De plaats waar de engel stond was een aanduiding van gunst, maar Zacharias lette daar niet op. Jarenlang had hij om de komst van de Verlosser gebeden, nu had de hemel zijn boodschapper gezonden om hem te vertellen dat die gebeden weldra in vervulling zouden gaan; maar de genade van God scheen hem te groot om geloofd te worden. Hij werd vervuld van vrees en zelfveroordeling.

Maar hij werd begroet met de vreugdevolle verzekering: "Wees niet bevreesd, Zacharias, want uw gebed is verhoord, en uw vrouw Elisabeth zal u een zoon baren en gij zult hem de naam Johannes geven. En blijdschap en vreugde zal uw deel zijn en velen zullen zich over zijn geboorte ver-blijden. Want hij zal groot zijn voor de Here, en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de Heilige Geest zal hij vervuld worden... en velen der kinderen Israëls zal hij bekeren tot de Here hun God. En hij zal voor Zijn aangezicht uitgaan in de geest en de kracht van Elia om de harten der vaderen te keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde de Here een weltoegerust volk te bereiden. En Zacharias zeide tot de engel: Waaraan zal ik dit weten? Want ik ben een oud man en mijn vrouw is op hoge leeftijd gekomen."

Zacharias wist heel goed hoe aan Abraham op hoge leeftijd een kind was gegeven, omdat hij geloofd had, dat Hij Die hem dat beloofd had, getrouw is. Maar een ogenblik denkt de bejaarde priester aan de zwakheid van de mensen. Hij vergeet dat God in staat is uit te voeren wat Hij beloofd heeft. Welk een tegenstelling is er tussen dit ongeloof en het lieflijke kinderlijke geloof van Maria, de maagd uit Nazareth, wier antwoord op de heerlijke aankondiging van de engel luidde: "Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar Uw woord"!

De geboorte van een zoon aan Zacharias moest, evenals de geboorte van het kind van Abraham, en van het kind van Maria, een grote geestelijke waarheid aan de mensen leren, een waarheid die we heel moeilijk en traag leren en spoedig vergeten. Van onszelf zijn wij niet in staat iets goeds te doen, maar datgene wat we niet kunnen doen, zal door de kracht van God in iedere nederige en gelovige ziel tot stand worden gebracht. Door het geloof werd het kind der belofte gegeven. Door het geloof wordt het geestelijk leven verkregen en worden we in staat gesteld de werken der gerechtigheid te werken.

Op de vraag van Zacharias antwoordde de engel: “Ik ben Gabriël, die voor Gods aangezicht sta, en ik ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze blijmare te verkondigen”8. Vijfhonderd jaar tevoren had Gabriël aan Daniël het profetische tijdperk bekendgemaakt dat zich zou uitstrekken tot de komst van de Messias. De wetenschap dat het einde van dat tijdperk nabij was, had Zacharias ertoe gebracht te bidden om de komst van de Messias. En nu was dezelfde boodschapper, door wie de profetie gegeven was, gekomen om de vervulling daarvan aan te kondigen.

De woorden van de engel: “Ik ben Gabriël, die voor Gods aangezicht sta”, tonen aan dat hij in de hemelse hoven een zeer eervolle positie bekleedt. Toen hij met een boodschap naar Daniël kwam, zei hij: “Niet één staat mij vastberaden tegen hen terzijde, behalve uw vorst Michaël (Christus)”. De Heiland spreekt over Gabriël in de Openbaring, wanneer Hij zegt: “Welke Hij door de zending van Zijn engel aan Zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven”. En aan Johannes verklaarde de engel: “Ik ben een mededienstknecht van u en van uw broederen de profeten”. Welk een heerlijke gedachte dat de engel die in eer na de Zoon van God komt, degene is die werd uitgekozen om Gods plannen aan de zondige mensen te openbaren.

Zacharias had te kennen gegeven dat hij aan de woorden van de engel twijfelde. Hij zou niet meer mogen spreken totdat ze vervuld waren. “Zie”, zei de engel, “gij zult zwijgen... tot de dag toe, dat deze dingen geschieden, omdat gij mijn woorden niet geloofd hebt, die op hun tijd in vervulling zullen gaan”. Het was de taak van de priester bij het verrichten van zijn dienst om te bidden om vergiffenis van openbare en nationale zonden, en voor de komst van de Messias; maar toen Zacharias trachtte dit te doen, kon hij geen woord uitbrengen.

Toen hij naar voren trad om het volk te zegenen, “wenkte hij hun toe en bleef stom”. Ze hadden lang gewacht, en ze begonnen te vrezen, dat hij neergeveld zou zijn door het oordeel Gods. Maar toen hij uit het heiligdom naar buiten trad, straalde zijn gezicht met de heerlijkheid des Heren “en zij begrepen, dat hij in de tempel een gezicht gezien had”. Zacharias maakte hen duidelijk, wat hij gezien en gehoord had, en “toen de dagen van zijn dienst vervuld waren”, “vertrok hij naar zijn huis”.

Spoedig na de geboorte van het beloofde kind werd de tong van de vader losgemaakt, “en hij sprak, God lovende. En over allen die in hun nabijheid woonden, kwam vrees, en in het gehele bergland van Judea werden al deze dingen besproken. En allen die het hoorden,

namen het ter harte en zeiden: Wat zal er van dit kind worden?" Dit alles was bedoeld om de aandacht te vestigen op de komst van de Messias, voor Wie Johannes de weg moest bereiden. De Heilige Geest rustte op Zacharias, en met de volgende prachtige woorden profeteerde hij aangaande de zending van zijn zoon: *"En gij, kind, zult een profeet des Allerhoogsten heten ; want gij zult uitgaan voor het aangezicht des Heren, om Zijn wegen te bereiden, om aan Zijn volk te geven kennis van heil in de vergeving hunner zonden, door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmede de Opgang uit de hoogte naar ons zalomzien,om hen te beschijnen die gezeten zijn in de duisternis en schaduw des doods, om onze voeten te richten op de weg des vredes".*

"Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de dag dat hij zich aan Israël vertoonde." Vóór de geboorte van Johannes had de engel gezegd: "Hij zal groot zijn voor de Here, en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de Heilige Geest zal hij vervuld worden". God had de zoon van Zacharias geroepen tot een groot werk, het grootste werk dat ooit aan een mens werd opgedragen. Om zijn werk te kunnen verrichten, moest hij de hulp des Heren hebben. En de geest van God zou bij hem zijn wanneer hij zou luisteren naar de aanwijzingen van de engel.

Johannes moest uitgaan als de boodschapper van Jehova, om de mensen het licht van God te brengen. Hij moest hun gedachten in een nieuwe richting leiden. Hij moest hen diep overtuigen van de heiligheid van Gods geboden en hun behoefte aan Zijn volmaakte gerechtigheid. Zulk een boodschapper moest heilig zijn. Hij moest een tempel zijn voor de inwonende Geest van God. Om zijn zending te kunnen vervullen, moest hij een gezonde lichamelijke conditie hebben en verstandelijk en geestelijk sterk zijn. Daarom zou het voor hem noodzakelijk zijn, zijn eetlust en hartstochten te bedwingen. Hij moest ook in staat zijn al zijn krachten te beheersen, zodat hij onder de mensen zou kunnen staan, onbewogen door de omstandigheden, zoals de rotsen en bergen der wildernis.

In de tijd van Johannes de Doper was de begeerte naar rijkdommen en de voorliefde voor luxe en praal nagenoeg algemeen verbreid. Zinstrelende genoegens, feestvieren en drinken veroorzaakten lichamelijke ziekten en verval, de geestelijke vermogens werden afgestompt, en de gevoeligheid voor de zonde werd erdoor verminderd. Johannes moest een hervormer zijn. Door zijn sobere levenswijze en zijn eenvoudige kleding moest hij de uitspattingen van zijn tijd aan de kaak stellen. Vandaar de aanwijzingen die aan zijn ouders gegeven werden een les in matigheid en onthouding door een engel van 's hemels troon.

In de kinderjaren en in de jeugd is een karakter het meest gevoelig voor indrukken. De kracht der zelfbeheersing moet dan worden verworven. Bij de huiselijke haard en in de gezinskring worden invloeden uitgeoefend waarvan de resultaten zelfs tot in de eeuwigheid reiken. Meer dan enige aangeboren gave zijn de gewoonten die men zich in vroegere jaren heeft aangewend, beslissend voor de vraag of een mens zal overwinnen dan wel ten onder

zal gaan in de strijd des levens. De tijd der jonkheid is de zaaitijd. Die is beslissend voor de aard van de oogst, voor dit leven en het leven hierna.

Als profeet moest Johannes “de harten der vaderen” “keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde de Here een weltoegerust volk te bereiden”. Bij het bereiden van de weg voor de eerste komst van Christus was hij een afbeelding van degenen die een volk moeten toebereiden voor de tweede komst van onze Here. De wereld heeft zich overgegeven aan genotzucht. Overal vinden we dwaalleer en fabelen. Satans strikken om zielen tot de ondergang te brengen, zijn steeds talrijker geworden. Allen die volmaakte heiligheid willen bereiken in de vreze Gods, moeten de lessen leren van matigheid en zelfbeheersing. Eetlust en hartstochten moeten aan de hogere machten van de geest ondergeschikt worden gehouden. Deze zelfdiscipline is noodzaak voor het verkrijgen van die verstandelijke kracht en dat geestelijke inzicht die ons in staat zullen stellen de heilige waarheden van Gods heilig Woord te begrijpen en in praktijk te brengen. Daarom hebben matigheid en onthouding zo’n belangrijke plaats in het voorbereidingswerk voor de komst van Christus.

Volgens de natuurlijke gang van zaken zou de zoon van Zacharias voor het priesterschap zijn opgeleid. Maar het onderricht in de leerscholen der rabbi’s zou hem voor zijn werk ongeschikt hebben gemaakt. God zond hem niet naar de leraars in de theologie om hem te leren hoe hij de Schriften moest verklaren. Hij riep hem naar de woestijn, opdat hij de natuur en de God van de natuur zou leren kennen.

Het was een eenzaam gebied waar hij zijn tehuis vond, te midden van kale heuvelen, woeste ravijnen en rotsspelonken. Maar het was zijn keuze de genietingen en de overdaad van het leven op te geven voor de strenge discipline van de wildernis. Hier werkte zijn omgeving mee tot het vormen van gewoonten van eenvoud en zelfverloochening. Zonder door het rumoer der wereld te worden gestoord, kon hij hier de lessen van de natuur, van de openbaring en van de Voorzienigheid bestuderen. De woorden van de engel tot Zacharias zijn dikwijls aan Johannes herhaald door zijn godvrezende ouders. Vanaf zijn kinderjaren was zijn zending hem voor ogen gehouden, en hij had het heilig pand aanvaard. Voor hem was de eenzaamheid van de woestijn een welkome toevlucht vanuit de gemeenschap waar wantrouwen, ongeloof en onreinheid bijna alles had doordrongen.

Hij vertrouwde niet op zijn eigen kracht om de verzoeking weerstand te bieden, en hij schrok terug voor een voortdurende aanraking met de zonde, omdat hij bang was dat hij uit het oog zou verliezen hoe bij uitstek zondig de zonde was.Hij was vanaf zijn geboorte aan God toegewijd als een Nazireeër en maakte de plechtige belofte van levenslange toewijding tot de zijne. Hij droeg de kleding van de oude profeten, een kemelsharen mantel, bijeengehouden door een lederen gordel. Hij at “sprinkhanen en wilde honing”22 die hij in de woestijn vond, en dronk het zuivere water van de heuvelen.

Maar het leven van Johannes werd niet in ledigheid, in ascetische somberheid of in zelfzuchtige afzondering doorgebracht. Van tijd tot tijd ging hij uit om zich onder de mensen te begeven, en hij was steeds belangstellend voor wat er in de wereld gebeurde. Vanuit zijn rustige schuilplaats zag hij toe hoe de gebeurtenissen zich ontwikkelden. Met een inzicht dat verlicht was door de Heilige Geest, bestudeerde hij de karakters der mensen, opdat hij zou weten hoe hij hen met een boodschap van de hemel kon bereiken. De last van zijn zending drukte op hem. In de eenzaamheid, door overdenking en gebed, trachtte hij zijn ziel tot het levenswerk dat voor hem lag, aan te gorden.

Hoewel hij in de woestijn was, ging de verzoeking hem niet voorbij. Zoveel mogelijk sloot hij iedere toegangsweg af waarlangs Satan zou kunnen binnenkomen, maar hij werd toch door de verleider aangevallen. Maar zijn geestelijk waarnemingsvermogen was helder, hij had een sterk en vastbesloten karakter ontwikkeld en door de hulp van de Heilige Geest was hij in staat Satan te zien naderen en weerstand te bieden aan zijn macht. Johannes vond in de woestijn zijn leerschool en zijn heiligdom. Evenals Mozes te midden van de bergen van Midian, zo was hij ingesloten door Gods tegenwoordigheid en omringd door de bewijzen van Zijn macht. Het was niet zijn bestemming te midden van de plechtige majesteit van de eenzame bergen te vertoeven, zoals de grote leider van Israël deed, maar voor hem waren, aan de overzijde van de Jordaan, de hoogten van Moab, die spraken van Hem Die de bergen heeft vastgesteld en ze met sterkte heeft omkleed. De sombere en verschrikkelijke aanblik van de natuur in de woestijn waar hij zijn thuis had, gaf hem een levendig beeld van de toestand van Israël. De vruchtbare wijngaard des Heren was een verlaten woestijn geworden. Maar boven de woestijn was helder en schitterend de hemel. De wolken die zich samenpakten, donker en dreigend, werden door de regenboog der belofte overwelfd. ‘Zo scheen boven Israëls verval de beloofde heerlijkheid van de regering van de Messias. De wolken van toorn werden overspannen door de regenboog van Zijn verbondsgenade.

Alleen in de stille nacht las hij de belofte van God aan Abraham van een zaad zo talrijk als de sterren. Het licht van de dageraad, dat aan de bergen van Moab een glans van goud gaf, vertelde hem van Degene Die zou zijn “als het morgenlicht bij het opgaan der zon, een morgen zonder wolken”. En in het heldere licht van het middaguur zag hij de glans van Zijn openbaring, wanneer “de heerlijkheid des Heren zich zal openbaren en al het levende te zamen dit zal zien”.

Met een verbaasd maar juichend hart onderzocht hij in de profetische rollen de openbaring aangaande de komst van de Messias, het beloofde zaad dat de kop der slang zou vermorzelen; Silo, “de vredegever”, die zou verschijnen voordat een koning zou ophouden te regeren op de troon van David. Nu was de tijd gekomen. Een Romeinse heerser woonde in het paleis op de berg Sion. Volgens het zekere woord des Heren was de Christus reeds geboren.

Jesaja's bezielde beschrijvingen van de heerlijkheid van de Messias waren dag en nacht het onderwerp van zijn studie de Scheut uit de wortel van Isaï; een Koning die in gerechtigheid zou heersen, en "over de ootmoedigen des lands in billijkheid rechtspreken";25 "als een toevlucht tegen de stortbui... als de schaduw van een machtige rots in een dorstig land";26 Israël zou niet langer "Verlatene" genoemd worden, en haar land niet meer "Woestenij", maar hèt zou door de Here "Mijn Welgevallen" genoemd worden, en zijn land "Gehuwde". Het hart van de eenzame banneling werd van dit heerlijk visioen vervuld.

Hij zag op de Koning in Zijn schoonheid en vergat zichzelf. Hij aanschouwde de majestueuze heiligheid en voelde dat hijzelf onbekwaam en onwaardig was. Hij was bereid uit te gaan als de boodschapper des Hemels, onbeschroomd voor de mensen, omdat hij op God zag. Hij kon rechtop en onbevreesd staan in de tegenwoordigheid van aardse vorsten, omdat hij zich diep gebogen had voor de Koning der koningen.

Johannes begreep niet volkomen de aard van het koninkrijk van de Messias. Hij zag uit naar het ogenblik dat Israël van zijn vijanden zou worden bevrijd; maar de komst van een Koning in gerechtigheid, en de bevestiging van Israël als een heilig volk was hetgeen waarop hij vurig hoopte. Hij geloofde dat op deze wijze de profetie die bij zijn geboorte gegeven was, vervuld zou worden: *"Om... Zijn heilig verbond te gedenken..., dat Hij ons zou geven, zonder vreze, uit de hand der vijanden verlost, Hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid voor Zijn aangezicht, al onze dagen".*

Hij zag hoe zijn volk misleid was, zelfgenoegzaam, en ingeslapen in hun zonden. Hij verlangde ernaar hen op te wekken tot een heiliger leven. De boodschap die God hem had gegeven uit te dragen, was bestemd hen uit hun verdoving te doen opschrikken en hen te doen beven vanwege hun grote verdorvenheid. Voordat het zaad des evangelies zou kunnen ontkiemen, moest de bodem van het hart opengebroken worden. Voordat zij genezing zouden zoeken bij Jezus, moesten zij zich het gevaar van de wonden die de zonde veroorzaakt, bewust worden. God zendt Zijn boodschappers niet om de zondaar te vleien. Hij heeft geen boodschap van vrede om de ongeheiligden in slaap te sussen in een noodlottige zekerheid. Hij legt zware lasten op het geweten van de overtreder en doorboort de ziel met pijlen van de overtuigingskracht. De dienende engelen stellen hem de verschrikkelijke oordelen van God voor ogen om het besef van zijn nood te verdiepen en hem te doen uitroepen: "Wat moet ik doen om behouden te worden?" Dan heft de hand, die vernederd heeft tot het stof, de berouwvolle zondaar op. De stem die de zonde aan de kaak heeft gesteld, en trots en eerzucht beschaamd heeft doen staan, vraagt met het tederste medegevoel: "Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?"

Toen het dienstwerk van Johannes begon, was het volk in een toestand van opwinding en ontevredenheid, die hen op de rand van de revolutie bracht. Na de verwijdering van Archelaüs was Judea rechtstreeks onder de regering van Rome gesteld. De tirannie en

afpersingen van de Romeinse stadhouders, en de hardnekkige pogingen om heidense symbolen en gewoonten in te voeren, hadden verzet gewekt, dat in het bloed van duizenden van de dappersten van Israël gesmoord was. Dit alles versterkte de nationale haat tegen de Romeinen en deed het verlangen toenemen uit hun macht bevrijd te worden.

Te midden van tweedracht en strijd werd uit de woestijn een stem vernomen, een stem alarmerend en streng, maar toch vol hoop: “Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”. Met een nieuwe, ongekende kracht bewoog deze stem het volk. Profeten hadden de komst van Christus voorzegd als een gebeurtenis die in de verre toekomst lag; maar hier werd aangekondigd, dat die komst nabij was. Johannes’ bijzondere uiterlijk voerde de gedachten van zijn toehoorders terug naar de oude zieners. In zijn gedrag en kleding leek hij op de profeet Elia. In de geest en kracht van Elia stelde hij de nationale verdorvenheid aan de kaak en bestrafte de zonde die overal overheerste. Zijn woorden waren eenvoudig, scherp en overtuigend. Velen geloofden dat hij een van de profeten was die uit de doden was opgestaan. Het hele volk kwam in beroering. Grote menigten trokken naar de woestijn.

Johannes verkondigde de komst van de Messias en riep het volk tot bekering. Als een zinnebeeld van reiniging van zonden, doopte hij hen in het water van de Jordaan. Zo verklaarde hij door een veelzeggende aanschouwelijke les, dat zij die beweerden Gods uitverkoren volk te zijn, bezoedeld waren door de zonde, en dat zonder een reiniging van hart en leven zij geen deel zouden kunnen hebben aan het koninkrijk van de Messias. Vorsten en rabbi’s, soldaten, tollenaars en landbouwers kwamen naar de profeet luisteren. Een tijdlang deed de plechtige waarschuwing van God hen opschrikken. Velen kwamen tot bekering en ontvingen de doop. Mensen van elke stand onderwierpen zich aan de eis van de Doper om deel te kunnen hebben aan het koninkrijk dat hij aankondigde.

Velen van de schriftgeleerden en Farizeeën kwamen hun zonden belijden en vroegen om de doop. Zij hadden zichzelf verheerlijkt en gemeend dat zij beter waren dan andere mensen en hadden het volk ertoe gebracht een hoge dunk te hebben van hun vroomheid; nu werden de schuldige geheimen van hua leven ontsluierd. Maar Johannes werd door de HeiligeGeest ervan doordrongen, dat velen van deze mensen niet werkelijk overtuigd waren van hun zondigheid. Zij waren mensen die de huik naar de wind hingen. Als vrienden van de profeet hoopten zij in de gunst te geraken bij de komende Vorst. En door zich te laten dopen door deze geliefde jonge leraar, trachtten zij hun invloed bij het volk te versterken.

Johannes begroette hen met de vernietigende vraag: “Adderengebroed, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan? Brengt dan vrucht voort die aan de bekering beantwoordt. En beeldt u niet in dat gij bij uzelf kunt zeggen: Wij hebben Abraham tot vader; want ik zeg u, dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken”.

De Joden hadden een verkeerde uitleg gegeven aan Gods belofte van eeuwige gunst voor Israël: “Zo zegt de Here, Die de zon overdag tot een licht geeft, Die de maan en de sterren verordent tot een licht des nachts, Die de zee opzweept, dat haar golven bruisen, Wiens naam is Here der heerscharen: Als deze verordeningen voor Mijn ogen zullen wankelen, luidt het woord des Heren, dan zal ook het nageslacht van Israël ophouden al de dagen een volk te zijn voor Mijn ogen. Zo zegt de Here: Als de hemel boven te meten is en de fundamenten der aarde beneden na te speuren zijn, dan zal Ik heel het nageslacht van Israël verwerpen om al hetgeen zij gedaan hebben, luidt het woord des Heren”33 De Joden beschouwden het feit dat ze op natuurlijke wijze van Abraham afstamden als een recht om aanspraak te maken op deze belofte. Maar zij zagen de voorwaarden die God hun gesteld had over het hoofd. Voordat Hij Zijn belofte gaf, had Hij gezegd: “Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn... want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken”.

De gunst des Heren is verzekerd aan een volk in wier harten Zijn wet geschreven is. Zij zijn één met Hem. Maar de Joden hadden zich van God afgescheiden. Vanwege hun zonden gingen zij onder Zijn oordelen gebukt. Dit was de oorzaak, dat zij onder de slavernij zuchtten van een heidens volk. Hun geest was verduisterd door hun overtredingen, en omdat God hun in het verleden zo grote gunst bewezen had, zochten zij verontschuldigingen voor hun zonden. Zij vleiden zichzelf met de gedachte dat zij beter waren dan andere mensen en dat ze recht hadden op Zijn zegeningen.

Deze dingen zijn geschreven “ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is”. Hoe dikwijls leggen wij Gods zegeningen verkeerd uit en vleien we ons met de gedachte dat wij begunstigd zijn omdat er zoveel goeds in onszelf is! God kan niet voor ons doen wat Hij graag zou willen doen. Zijn gaven worden gebruikt om onze zelfgenoegzaamheid te doen toenemen en onze harten te verharden in ongeloof en zonde.

Johannes verklaarde aan de leraars van Israël, dat hun trots, hun zelfzucht en wreedheid bewezen dat zij adderengebroed waren, een dodelijke vloek voor het volk, in plaats van kinderen van de rechtvaardige en gehoorzame Abraham. Gezien het licht dat zij van God ontvangen hadden, waren zij nog slechter dan de heidenen boven wie zij zich zo ver verheven voelden. Zij hadden de rots vergeten waaruit ze gehouwen waren en de holte van de put waaruit ze waren gegraven. God was niet van hen afhankelijk voor het volbrengen van Zijn plannen. Zoals Hij Abraham uit een heidens volk geroepen had, kon Hij ook anderen voor Zijn dienst roepen. Hun harten leken nu misschien dode stenen uit de woestijn, maar Zijn Geest kon hen tot leven brengen om Zijn wil te doen en de vervulling van Zijn belofte te ontvangen.

“Ook ligt reeds de bijl aan de wortel der bomen”, zei de profeet. “Iedere boom dan die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen”. Niet door

de naam, maar door de vruchten wordt de waarde van een boom bepaald. Wanneer de vruchten waardeloos zijn, kan de naam de boom niet behouden van de ondergang. Johannes verklaarde aan de Joden dat hun aanzien bij God bepaald werd door hun karakter en leven. Hun belijdenis was waardeloos. Wanneer hun leven en karakter niet in overeenstemming waren met Gods wet, waren ze niet Zijn volk. Onder zijn tot in het hart doordringende woorden, werden zijn toehoorders overtuigd. Zij kwamen tot hem met de vraag: “Wat moeten wij dan doen?” Hij antwoordde: “Wie een dubbel stel klederen heeft, dele mede aan wie er geen heeft, en wie spijze heeft, doe evenzo”. En hij waarschuwde de tollenaars tegen onrechtvaardigheid, en de soldaten tegen geweldpleging.

Allen die onderdanen werden van het koninkrijk Gods, zei hij, zouden laten blijken dat ze geloof en berouw hadden. Vriendelijkheid, eerlijkheid en trouw zouden in hun leven gezien worden. Zij zouden de behoeftigen dienen, en hun offeranden brengen voor God. Ze zouden de kwetsbaren beschermen en een voorbeeld geven van deugd en medeleven. Zo zullen de volgelingen van Christus de hervormende kracht van de Heilige Geest in hun leven doen blijken. In het dagelijkse leven zullen rechtvaardigheid, genade en de liefde van God worden gezien. Indien dit niet het geval is, zijn zij als het kaf dat aan het vuur wordt prijsgegeven.

“Ik doop u met water tot bekering”, zei Johannes, “maar Hij, Die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem Zijn schoenen na te dragen; Die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur”. De profeet Jesaja had verklaard dat de Here Zijn volk zou reinigen van hun ongerechtigheid “door de Geest van gericht en van uitdelging”. Het woord des Heren luidde tot Israël: “Ik wil Mijn hand tegen u keren en Ik zal uw slakken als met loog uitzuiveren en al uw looddelen verwijderen”. Voor de zonde, waar die ook wordt gevonden, is God “een verterend vuur”. In allen die zich aan Zijn kracht onderwerpen, zal de Geest van God de zonde verteren. Maar wanneer de mensen aan de zonden vasthouden, worden ze ermee vereenzelvigd. Dan moet de heerlijkheid van God, die de zonde vernietigt, ook hen vernietigen. Nadat Jakob in de nacht met de Engel had geworsteld, riep hij uit: “Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn leven is behouden gebleven”. Jakob was schuldig aan een grote zonde in zijn gedrag jegens Ezau, maar hij had berouw gehad. Zijn overtreding werd vergeven en zijn zonde uitgewist; daarom kon hij de openbaring van Gods tegenwoordigheid doorstaan. Doch steeds wanneer de mensen voor God kwamen, terwijl zij opzettelijk de zonde koesterden, werden ze vernietigd. Bij de tweede komst van Christus zullen de goddelozen verteerd worden “door de adem Zijns monds” en vernietigd door “Zijn verschijning, als Hij komt”. Het licht van de heerlijkheid van God, dat leven geeft aan de rechtvaardigen, zal de goddelozen doden.

In de tijd van Johannes de Doper stond Christus op het punt te verschijnen als Degene Die het karakter van God zou openbaren. Alleen al Zijn aanwezigheid zou aan de mensen hun zonden openbaar maken. Alleen wanneer ze gewillig waren om van de zonden

gereinigd te worden, konden ze gemeenschap met Hem hebben. Alleen de reinen van hart konden in Zijn tegenwoordigheid vertoeven.

Zo bracht de Doper Gods boodschap aan Israël. Velen gaven acht op hetgeen hij hun leerde. Velen offerden alles op om te kunnen gehoorzamen. Menigten volgden deze nieuwe leraar van plaats tot plaats, en niet weinigen koesterden de hoop dat hij de Messias zou zijn. Maar wanneer Johannes zag dat de mensen zich tot hem wendden, nam hij elke gelegenheid te baat om hun geloof te richten op Hem Die te komen stond.

Hoofdstuk 11—De doop

De geruchten over de profeet in de woestijn en zijn wonderlijke boodschap verspreidden zich door heel Galilea. De boodschap bereikte de boeren in de meest afgelegen dorpen van het heuvelland en de vissers bij het meer, en in deze eenvoudige, ernstige harten vond de boodschap zijn meest oprechte weerklank. In Nazareth werd erover gesproken in de timmermanswerkplaats die van Jozef geweest was, en Iemand herkende daar de oproep. Zijn tijd was gekomen. Hij wendde zich af van Zijn dagelijkse arbeid, zei Zijn moeder vaarwel en volgde de voetsporen van de mensen uit Zijn omgeving die samenstroomden naar de Jordaan.

Jezus en Johannes de Doper waren neven, en nauw met elkaar verbonden door de omstandigheden van hun geboorte; toch kenden ze elkander niet persoonlijk. Jezus had Zijn leven doorgebracht in Nazareth in Galilea, Johannes in de woestijn van Judea. In geheel verschillende omgeving hadden ze in afzondering geleefd en ze hadden geen contact met elkaar gehad. De Voorzienigheid had dit zo bevolen. Er mocht geen aanleiding gegeven worden tot de beschuldiging dat zij hadden samengespannen om elkanders beweringen te ondersteunen.

Johannes was op de hoogte van de gebeurtenissen die de geboorte van Jezus gekenmerkt hadden. Hij had gehoord over Zijn bezoek aan Jeruzalem toen Hij een jongen was, en wat er in de school van de rabbi's was voorgevallen. Hij wist over Zijn zondeloos leven en hij geloofde dat Hij de Messias was; maar hij had daarvan geen positieve verzekering ontvangen. Het feit dat Jezus zovele jaren op de achtergrond was gebleven en niet op speciale wijze blijk gegeven had van het doel van Zijn komst, gaf reden tot twijfel over de vraag of Hij de Beloofde wel kon zijn. De Doper wachtte echter in het geloof af, in de overtuiging dat op zijn tijd God alles duidelijk zou maken. Hem was geopenbaard dat de Messias zou vragen door hem gedoopt te worden en dat een teken gegeven zou worden van Zijn goddelijk karakter. Op die wijze zou hij in staat zijn Hem aan de mensen voor te stellen.

Toen Jezus kwam om gedoopt te worden, herkende Johannes in Hem een reinheid van karakter die hij nooit tevoren had opgemerkt bij een mens. De sfeer in Zijn tegenwoordigheid was heilig en eerbiedwekkend. Onder de menigten die zich om hem heen aan de Jordaan verzameld hadden, had Johannes duistere verhalen gehoord over misdaad en hij had zielen ontmoet die gebukt gingen onder de last van talloze zonden, maar hij was nooit in aanraking gekomen met een menselijk wezen van wie een zo goddelijke invloed uitging. Dit alles was in overeenstemming met datgene wat Johannes geopenbaard was aangaande de Messias. Toch schrok hij terug voor het verzoek van Jezus. Hoe zou hij, een zondaar, de Zondeloze kunnen dopen? En waarom zou Hij, Die geen berouw van node had, zich onderwerpen aan een plechtige handeling die een belijdenis was van schuld die afgewassen moest worden?

Toen Jezus vroeg gedoopt te worden, trok Johannes zich terug, terwijl hij uitriep: “Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?” Met vastbesloten maar vriendelijk gezag antwoordde Jezus: “Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen”. En Johannes gaf toe en leidde de Heiland de Jordaan in en begroef Hem in het water. “En terstond, toen Hij uit het water opsteeg, zag Hij de hemelen scheuren en de Geest als een duif op Zich nederdalen.” Jezus ontving de doop niet als een belijdenis van schuld voor Hemzelf. Hij vereenzelvigde Zich met zondaren, nam de stappen die ook wij moeten nemen en deed het werk dat ook wij moeten doen. Zijn leven van lijden en geduldig dragen na Zijn doop was ook een voorbeeld voor ons.

Nadat Jezus uit het water was opgeklommen, boog Hij Zich in gebed op de oever van de rivier. Een nieuwe, belangrijke periode van Zijn leven lag voor Hem. Hij trad nu op een breder terrein de strijd van Zijn leven tegemoet. Hoewel Hij de Vredevorst was, moest Zijn komst zijn als het trekken van een zwaard. Het koninkrijk dat Hij was komen oprichten, was het tegengestelde van wat de Joden verlangden. Hij Die de grondlegger was van de schaduwdienst en de instellingen in Israël, zou beschouwd worden als de vijand en verwoester ervan. Hij die de wet op Sinaï verkondigd had, zou veroordeeld worden als een overtreder. Hij die gekomen was om de macht van Satan te breken, zou aangeklaagd worden als Beëlzebul Niemand op aarde had Hem begrepen, en gedurende Zijn dienstwerk moest Hij nog steeds alleen door het leven gaan. Gedurende Zijn gehele leven begrepen Zijn moeder en Zijn broeders Zijn zending niet. Zelfs Zijn discipelen begrepen Hem niet. Hij had vertoefd in het eeuwig licht, één met God, maar Zijn leven op aarde moest doorgebracht worden in eenzaamheid.

Als één met ons, moest Hij de last dragen van onze schuld en smart. De Zondeloze moest de schaamte van de zonde gevoelen. De Vredelievende moest wonen te midden van strijd, de waarheid moest vertoeven bij de leugen, reinheid bij verdorvenheid. Iedere zonde, iedere tweedracht, iedere lage begeerte die de wetsovertreding met zich had meegebracht, was pijniging voor Zijn geest. Alleen moest Hij het pad betreden; alleen moest Hij de last dragen. Op de schouders van Hem Die Zijn heerlijkheid had afgelegd en de zwakheid des mensen had aangenomen, moest de verlossing van de wereld rusten. Hij zag en voelde het alles, maar Zijn besluit bleef vaststaan. Van Zijn arm hing de hulp voor het gevallen geslacht af, en Hij stak Zijn hand uit om de hand van de Almachtige Liefde te grijpen.

De glans van de Heiland schijnt tot in de hemel door te dringen wanneer Hij Zijn ziel uitstort in het gebed. Hij weet zeer goed hoe de zonde de harten der mensen verhard heeft, en hoe moeilijk het voor hen zal zijn om Zijn zending te begrijpen en de gave des heils te aanvaarden. Hij smeekt Zijn Vader om kracht om hun ongeloof te overwinnen, om de boeien te verbreken waarmee Satan hen gebonden heeft, en om hunnentwille de vijand te overwinnen. Hij vraagt om het getuigenis dat God het mensdom aanneemt in de persoon van Zijn Zoon. Nooit tevoren hebben de engelen naar zulk een gebed geluisterd. Ze zijn verlangend om hun geliefde Meester een boodschap van geruststelling en vertroosting te

brengen. Maar neen; de Vader Zelf zal het verzoek van Zijn Zoon beantwoorden. Rechtstreeks van de troon komen de stralen van Zijn heerlijkheid. De hemelen worden geopend, en op het hoofd van de Heiland daalt het zuiverste licht in de vorm van een duif een passend beeld voor Hem, de Zachtmoedige en Nederige.

Van de grote menigte bij de Jordaan hebben behalve Johannes slechts weinigen het visioen opgemerkt. Maar de plechtige tegenwoordigheid van God rustte op de vergadering. De mensen stonden zwijgend op Christus te zien. Zijn gestalte baadde in het licht dat de troon van God altijd omgeeft. Zijn opgeheven gelaat was verheerlijkt zoals ze dat nooit gezien hadden bij het gelaat van een mens. Vanuit de hemel werd een stem gehoord, die zei: "Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb".

Deze bevestigende woorden werden gegeven om het geloof te versterken van de mensen die dit gadesloegen, en om de Heiland kracht te geven voor Zijn werk. Niettegenstaande het feit dat de zonden van een schuldige wereld op Christus gelegd waren, niettegenstaande de vernedering dat Hij onze gevallen natuur had aangenomen, verklaarde de stem uit de hemel dat Hij de Zoon van de Eeuwige was. Johannes was diep bewogen toen Hij Jezus gebogen zag als een smekeling, die met tranen in de ogen smeekte om de goedkeuring van Zijn Vader. Terwijl de heerlijkheid van God om Hem heen zweefde en de stem van de hemel gehoord werd, herkende Johannes het teken dat God hem beloofd had. Hij wist dat het de Verlosser der wereld was Die hij gedoopt had. De Heilige Geest rustte op hem, en met uitgestrekte hand wees hij naar Jezus en riep uit: "Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt".

Niemand van de toehoorders, zelfs niet de persoon zelf die deze woorden uitsprak, begreep de draagwijdte van die woorden, "het Lam Gods". Op de berg Moria had Abraham de vraag gehoord van zijn zoon: "Mijn vader... waar is het lam ten brandoffer?" De vader antwoordde: "God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon". En in de ram die door God gegeven werd in de plaats van Izaäk, zag Abraham een symbool van Hem Die eenmaal zou sterven voor de zonden der mensen. De Heilige Geest, ingaande op dit beeld, profeteerde door Jesaja, over de Heiland: "Als een lam dat ter slachting geleid wordt", "de Here heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen". Maar het volk van Israël had die les niet begrepen. Velen van hen beschouwden de offeranden die ze brachten op dezelfde wijze als de heidenen hun offers beschouwen als geschenken, waardoor zijzelf de Godheid gunstig zouden kunnen stemmen. God wilde hun leren dat de gave die hen met Hem verzoent, voortkomt uit Zijn eigen liefde.

En de woorden die tot Jezus gesproken werden bij de Jordaan: "Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in Wien Ik Mijn welbehagen heb", omsloten ook het mensdom. God sprak tot Jezus als onze vertegenwoordiger. Met al onze zonden en zwakheden worden we toch niet als waardeloos terzijde geworpen. "Hij heeft ons begenadigd in de Geliefde". De heerlijkheid die op Christus rustte, is een plechtige belofte van de liefde van God voor ons

allen. Zij spreekt ons van de kracht van het gebed hoe de menselijke stem het oor van God kan bereiken, en hoe onze smeekbeden in de hemelse hoven aangenomen worden. Door de zonde was de aarde afgesneden van de hemel en was vervreemd van de gemeenschap daarmee; maar Jezus heeft de aarde weer verbonden met de sfeer der heerlijkheid. Zijn liefde heeft de mens omgeven en heeft de hoogste hemelen bereikt. Het licht dat door de open poorten viel op het hoofd van onze Heiland, zal ook op ons vallen wanneer we bidden om hulp om de verleiding weerstand te bieden. De stem die tot Jezus sprak, zegt tot iedere gelovige ziel: Dit is Mijn geliefde kind, in wie Ik Mijn welbehagen heb.

“Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is”. Onze Verlosser heeft de weg geopend, zodat de meest zondige, de meest behoeftige, de meest onderdrukte en verachte, toegang kan vinden tot de Vader. Allen kunnen een huis hebben in de woningen die Jezus ons bereiden zal. “Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die de sleutel Davids heeft, Die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent... Zie, Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten.”

Hoofdstuk 12—De verzoeking

“Jezus nu, vol van de Heilige Geest, keerde terug van de Jordaan en werd door de Geest geleid in de woestijn”. De woorden van Marcus hebben een nog diepere betekenis. Hij zegt: “En terstond dreef de Geest Hem uit naar de woestijn. En Hij werd in de woestijn veertig dagen verzocht door Satan en Hij was bij de wilde dieren”. “En Hij at niets in die dagen.”

Toen Jezus in de woestijn geleid werd om verzocht te worden, werd Hij geleid door de Geest van God. Hij daagde de verzoeking niet uit. Hij ging naar de woestijn om alleen te zijn, om Zijn zending en werk te overdenken. Door vasten en gebed zou Hij zich omgorden voor het met bloed bevlekte pad dat Hij zou moeten gaan. Maar Satan wist, dat de Heiland de woestijn ingegaan was, en hij meende, dat dit het beste ogenblik was om Hem te benaderen.

Ontzaglijke belangen stonden er voor de wereld op het spel in de strijd tussen de Vorst des lichts en de leider van het koninkrijk der duisternis. Nadat hij de mensen tot zonde verleid had, eiste Satan de aarde als zijn eigendom op, en hij noemde zichzelf de vorst dezer wereld. Nadat hij de vader en moeder van ons geslacht aan zijn eigen natuur gelijk gemaakt had, meende hij hier zijn rijk te vestigen. Hij verklaarde dat de mensen hem als hun vorst gekozen hadden. Doordat hij de mensen beheerste, had hij ook gezag over de wereld. Christus was gekomen om Satans aanspraak te weerleggen. Als de Zoon des mensen zou Christus trouw blijven aan God. Op deze wijze zou getoond worden, dat Satan geen volledige macht over het menselijk geslacht verkregen had en dat zijn aanspraak op de wereld onwaar was. Allen die verlangden van zijn macht bevrijd te worden, zouden verlost worden. De heerschappij die Adam door de zonde verloren had, zou worden teruggewonnen.

Sinds de boodschap aan de slang in Eden: “Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad”, had Satan geweten, dat hij geen absolute macht over de wereld bezat. In de mensen zag men een kracht aan het werk die zijn heerschappij tegenstond. Met gespannen aandacht zag hij neer op de offeranden die gebracht werden door Adam en zijn zonen. In deze plechtigheden zag hij een teken van contact tussen hemel en aarde. Hij legde zich erop toe dit contact te verbreken. Hij gaf een verkeerde voorstelling van God en van de offerdiensten die op de Heiland wezen. De mensen werden ertoe gebracht God te vrezen als iemand die een behagen had in hun vernietiging. De offeranden, die Zijn liefde hadden moeten openbaren, werden alleen nog gebracht om Zijn toorn te bedaren. Satan wekte de kwade hartstochten der mensen op met het doel zijn macht over hen te bestendigen. Toen Gods geschreven Woord gegeven was, bestudeerde Satan de profetieën betreffende de komst van de Heiland. Van geslacht op geslacht deed hij zijn best de mensen blind te maken voor deze profetieën, opdat zij de Christus zouden verwerpen wanneer Hij zou komen.

Bij de geboorte van Jezus wist Satan, dat er Iemand was gekomen met een goddelijke opdracht om hem zijn heerschappij te betwisten. Hij beefde bij de boodschap van de engel die het gezag bevestigde van de pasgeboren Koning. Satan kende heel goed de positie die Christus in de hemel had ingenomen als de Geliefde des Vaders. Dat de Zoon van God naar deze aarde kwam, vervulde hem met verbazing en vrees. Hij kon het geheim van dit offer niet peilen. Zijn zelfzuchtige ziel kon een dergelijke liefde voor het misleide geslacht niet begrijpen. De heerlijkheid en vrede des hemels, en de vreugde van de gemeenschap met God, konden slechts vaag door de mensen begrepen worden; maar ze waren zeer goed bekend aan Lucifer, de overdekkende cherub. Sinds hij de hemel verloren had, was hij vast besloten wraak te nemen door anderen te doen delen in zijn val. Hij zou dit doen door hen ertoe te brengen de hemelse dingen niet meer op hun juiste waarde te schatten en het hart op aardse dingen te stellen.

De Heerser des hemels zou niet zonder hindernissen de zielen der mensen winnen voor Zijn koninkrijk. Vanaf de tijd dat Hij een klein Kind was in Bethlehem, werd Hij voortdurend aangevallen door de boze. Het beeld van God werd geopenbaard in Christus, en in de raadslagen van Satan was het vastbesloten dat Hij overwonnen zou worden. Geen menselijk wezen kwam in de wereld en ontsnapte aan de macht van de bedrieger. De machten die in het complot van de boze betrokken waren, werden op Zijn pad gebracht om de strijd met Hem aan te binden, zo mogelijk over Hem te zegevieren.

Bij de doop van de Heiland was Satan onder degenen die daarvan getuigen waren. Hij zag hoe de heerlijkheid van de Vader Zijn Zoon overschaduwde. Hij hoorde hoe de stem van Jehova getuigde van de goddelijkheid van Jezus. Sinds de val van Adam was het menselijk geslacht afgesneden geweest van direct contact met God; de omgang tussen hemel en aarde had plaatsgevonden door middel van Christus; maar nu Jezus was gekomen "in een vlees aan dat der zonde gelijk", sprak de Vader Zelf. Tevoren had Hij met de mensen gesproken door middel *van* Christus; nu sprak Hij met de mensen *in* Christus. Satan had gehoopt dat Gods afkeer van het kwade een eeuwige scheiding zou teweegbrengen tussen hemel en aarde. Maar nu was het openbaar dat de gemeenschap tussen God en de mensen hersteld was.

Satan zag in, dat hij moest overwinnen of overwonnen worden. Er hing te veel van de strijd af om die te kunnen overlaten aan de engelen die met hem samenspanden. Hij moest de oorlog persoonlijk leiden. Alle machten van de afval werden opgeroepen tegen de Zoon van God. Christus werd gemaakt tot het doelwit van ieder wapen van de hel.

Velen beschouwen deze strijd tussen Christus en Satan als iets dat niet van bijzonder belang is voor hun leven, en voor hen is daarin weinig belangwekkends. Maar op het terrein van ieder hart wordt deze strijd herhaald. Niemand verlaat ooit de rijen van de boze om in dienst te treden van God zonder dat hij de aanvallen van Satan moet weerstaan. De verleidingen waaraan Christus weerstand bood, waren dezelfde die wij zo moeilijk te

weerstaan vinden. Zij werden Hem in zoveel sterkere mate opgedrongen, als Zijn karakter hoger staat dan het onze. Met de verschrikkelijke last van de zonden der wereld op Zijn schouders, weerstond Christus de beproeving van de eetlust, van de liefde voor de wereld, en van die praalzucht die tot aanmatiging leidt. Dit waren de beproevingen die Adam en Eva deden struikelen, en die ook ons zo gemakkelijk in hun macht krijgen.

Satan had op Adams zonde gewezen als een bewijs dat Gods wet onrechtvaardig was en niet gehoorzaamd kon worden. In de gestalte van ons mensen moest Christus het falen van Adam weer goedmaken. Maar toen Adam door de verleider werd aangevallen, rustte nog geen van de gevolgen der zonde op hem. Hij stond in de kracht van volmaakte mannelijkheid, in het bezit van de volledige kracht van geest en lichaam. Hij was omringd met de heerlijkheid van Eden en stond in een dagelijkse verbinding met hemelse wezens. Zo was het niet met Jezus toen Hij de woestijn inging om weerstand te bieden aan Satan. Vierduizend jaar lang was de lichamelijke kracht van het menselijk geslacht verminderd, evenals de geestelijke kracht en de zedelijke waarde; en Christus nam de zwakheden van een vervallen geslacht op Zich. Alleen op deze wijze kon Hij de mens redden uit de diepste diepten van zijn verval. Velen beweren dat het onmogelijk was voor Christus om te zondigen. Dan had Hij niet in Adams plaats kunnen gesteld worden; Hij zou dan de overwinning niet hebben kunnen behalen die Adam gemist had. Wanneer wij in enige zin een zwaardere strijd zouden hebben dan Christus, zou Hij niet in staat zijn ons te hulp te komen. Maar onze Heiland nam de menselijke natuur aan met alles waaraan deze is blootgesteld. Hij nam de menselijke natuur aan met de mogelijkheid te bezwijken voor de verzoeking. Wij hebben niets te dragen dat Hij niet verdragen heeft.

Bij Christus was, evenals bij het heilige paar in Eden, de eetlust de basis voor de eerste grote verzoeking. Op het punt waar de verleiding begonnen is, moet het werk der verlossing beginnen. Zoals Adam viel door het toegeven aan de eetlust, zo moet Christus overwinnen door het overwinnen van de eetlust. "En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, kreeg Hij ten laatste honger. En de verzoeker kwam en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze stenen broden worden. Maar Hij antwoordde en zeide: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat".

Van Adams tijd tot die van Christus had genotzucht de macht van de eetlust en de hartstochten doen toenemen, tot op een punt waarop ze een bijna onbegrensde macht hadden. Zo waren de mensen verlaagd en verziekt geworden, en uit henzelf was het onmogelijk te overwinnen. In de plaats van de mens overwon Christus door de zwaarste proef te doorstaan. Om onzentwille beoefende Hij een zelfbeheersing die sterker was dan honger of dood. En bij Zijn eerste overwinning waren nog andere belangen betrokken die naar voren komen in al onze strijd met de machten der duisternis. Toen Jezus de woestijn inging, was Hij omgeven door de heerlijkheid des Vaders. Geheel in beslag genomen door de gemeenschap met God, werd Hij opgeheven boven de menselijke zwakheden. Maar de

heerlijkheid verliet Hem, en Hij bleef achter om te strijden tegen de verzoeking. Dit drukte ieder ogenblik op Hem. Zijn menselijke natuur schrok terug voor de strijd die Hem wachtte.

Veertig dagen lang vastte en bad Hij. Zwak en uitgeput van de honger, vermoeid en afgetobd door de geestelijke strijd, "was Zijn verschijning zozeer misvormd, niet meer menselijk, en niet meer als die der mensenkinderen Zijn gestalte". Nu had Satan zijn kans. Nu meende hij dat hij Christus zou kunnen overwinnen. Als in antwoord op Zijn gebeden, kwam er tot de Heiland iemand in de gestalte van een engel des hemels. Hij beweerde dat hij een boodschap van God had, om te verklaren dat de vasten van Christus tot een einde gekomen was. Zoals God een engel gezonden had om de hand van Abraham ervan te weerhouden Izaäk te offeren, zo had de Vader, voldaan over het feit dat Christus gewillig was het met bloed bevlekte pad te gaan, een engel gezonden om Hem te bevrijden; dit was de boodschap die aan Jezus werd gebracht. De Heiland was verzwakt door de honger, Hij hunkerde naar voedsel, toen de Satan Hem opeens aanviel. Wijzende op de stenen die verspreid in de woestijn lagen, en die eruit zagen als broden, zei de verzoeker: "Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze stenen broden worden".

Hoewel hij zich voordoet als een engel des lichts, verraden reeds zijn eerste woorden zijn karakter. "Indien Gij Gods Zoon zijt". Hier wordt wantrouwen gesuggereerd. Wanneer Jezus zou doen wat Satan voorstelt, zou dat een aanvaarden van de twijfel betekenen. De verzoeker is van plan Christus ten val te brengen met dezelfde middelen die zoveel succes hadden bij het mensdom in de beginne. Hoe listig had Satan Eva in Eden benaderd! "God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof?" Tot zover waren de woorden van de verleider waar, maar in de manier waarop hij ze uitsprak, lag een verborgen verachting voor de woorden van God. Er was een bedekte ontkenning, een twijfel aan de waarheidsliefde van God. Satan trachtte in het hart van Eva de gedachte te doen post vatten, dat God niet zou doen wat Hij gezegd had; dat het onthouden van zo'n prachtige vrucht een tegenspraak was van Zijn liefde en mededogen met de mens. En zo trachtte de verleider nu Christus te vervullen met zijn eigen gevoelens. "Indien Gij Gods Zoon zijt." De woorden spreken van bitterheid in zijn hart. In de toon van zijn stem ligt een uitdrukking van volslagen ongeloof. Zou God Zijn eigen Zoon op deze wijze behandelen? Zou Hij Hem in de woestijn achterlaten bij de wilde dieren, zonder voedsel, zonder metgezellen, zonder troost? Hij tracht op bedekte wijze te kennen te geven, dat het nooit in Gods bedoeling gelegen heeft, dat Zijn Zoon in zo'n toestand zou geraken. "Indien Gij Gods Zoon zijt", toon dan Uw macht door Uzelf te verlossen van die knagende honger. Zeg, dat deze steen brood moet worden.

De woorden uit de hemel: "Deze is Mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb", klonken nog na in de oren van Satan. Maar hij was vastbesloten het geloof van Christus in dit getuigenis te doen wankelen. Het woord van God verzekerde Christus van Zijn goddelijke opdracht. Hij was gekomen om als mens onder de mensen te leven, en juist dit woord verklaarde Zijn band met de hemel. Het was Satans opzet Hem aan dat woord te

doen twijfelen. Als hij het vertrouwen van Christus in God aan het wankelen kon brengen, wist Satan dat de overwinning in de gehele strijd de zijne zou zijn. Dan kon hij zegepralen over Jezus. Hij hoopte dat Christus, gedrongen door wanhoop en honger, het geloof in Zijn Vader zou verliezen en een wonder verrichten ten behoeve van Zichzelf. Had Hij dit gedaan, dan zou het verlossingsplan zijn verijdeld.

Toen Satan en de Zoon van God voor het eerst met elkaar in conflict kwamen, was Christus de bevelvoerder van de hemelse legerscharen; en Satan, de leider van de opstand in de hemel, werd uitgeworpen. Nu is ogenschijnlijk de toestand omgekeerd, en Satan gebruikt het voordeel dat hij meent te hebben, zo goed mogelijk. Hij zegt, dat een van de machtigste engelen uit de hemel verbannen is. De verschijning van Jezus wijst erop, dat Hij die gevallen engel is, verlaten van God en begeven door de mensen. Een goddelijk wezen zou in staat zijn zijn bewering door het verrichten van een wonder te ondersteunen: "Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan tot deze steen dat hij brood worde". Zulk een bewijs van scheppende kracht, dringt de verleider aan, zou het doorslaggevend bewijs zijn van Zijn goddelijkheid. Het zou de strijd tot een einde brengen.

Niet zonder strijd kon Jezus in stilte luisteren naar de aartsbedrieger. Maar de Zoon van God behoefde Zijn goddelijkheid niet aan Satan te bewijzen, of de reden van Zijn vernedering aan hem uit te leggen. Door toe te geven aan de eisen van de opstandeling zou er niets goeds worden bereikt voor het heil van de mensen of voor de eer van God. Was Christus ingegaan op het voorstel van de vijand, dan zou Satan toch nog hebben gezegd: Geef mij een teken, opdat ik mag geloven, dat Gij de Zoon van God zijt. Het bewijs zou nutteloos zijn geweest om de opstandigheid in zijn hart te breken. En Christus mocht de goddelijke kracht niet tot eigen voordeel gebruiken. Hij was gekomen om de beproeving te dragen zoals wij dat moeten doen, om ons op die wijze een voorbeeld na te laten van geloof en gehoorzaamheid. Noch hier noch in enige volgende periode van Zijn aardse leven heeft Hij een wonder verricht ten behoeve van Zichzelf. Zijn wonderbare daden waren alle tot heil van anderen. Hoewel Jezus van het begin aan Satan herkende, werd Hij er niet toe verleid met hem de strijd aan te binden. Gesterkt door de herinnering aan de stem uit de hemel, rustte Hij in de liefde Zijns Vaders. Hij wilde niet onderhandelen als het verzoeking betrof.

Jezus trad Satan tegemoet met de woorden der Schrift. "Er staat geschreven", zei Hij. In iedere verzoeking was Zijn strijdwapen het Woord van God. Satan vroeg van Christus een wonder als teken dat Hij de Zoon van God was. Maar dat wat sterker is dan alle wonderen, een vast vertrouwen op het "Zo zegt de Here", was een teken dat niet kon worden weerlegd. Zolang Christus op Zijn standpunt bleef staan, kon de verleider geen voordeel behalen.

Juist op het ogenblik dat Christus het zwakst was, werd Hij in de hevigste verleidingen gebracht. Op die wijze meende Satan te zullen overwinnen. Door deze omzichtigheid had hij de overwinning op de mensen behaald. Wanneer de kracht afnam, en de wilskracht verzwakte, en het geloof niet langer meer in God rustte, werden degenen die lang en moedig

voor het goede hadden standgehouden, overwonnen. Mozes was afgemat door de veertig jaren zwerven met Israël, toen voor een ogenblik zijn geloof de oneindige kracht losliet. Hij faalde juist op de grens van het beloofde land. Zo was het ook met Elia, die onversaagd voor koning Achab had gestaan, die aan het hoofd van vierhonderdvijftig Baälpriesters het tegen het gehele volk van Israël had opgenomen. Na die verschrikkelijke dag op de Karmel, toen de valse profeten waren gedood en het volk weer trouw aan God had beloofd, vluchtte Elia, na de bedreigingen van de afgodische Izebel, voor zijn leven.

Zo heeft Satan van de zwakheid van de mensen gebruik gemaakt. En hij werkt nog op dezelfde manier. Telkens wanneer iemand door moeilijkheden is omringd, door de omstandigheden van zijn stuk gebracht, of wanneer hij te lijden heeft door armoede of ellende, is Satan in de buurt om te verzoeken en te verleiden. Hij valt de zwakke punten van ons karakter aan. Hij tracht ons vertrouwen in God, Die het toelaat, dat er zulke toestanden bestaan, aan het wankelen te brengen. Wij worden in de verzoeking gebracht God te wantrouwen, te twijfelen aan Zijn liefde. Dikwijls komt de verleider tot ons zoals hij tot Christus kwam, door ons onze eigen zwakheid en gebreken voor te houden. Hij hoopt de ziel te ontmoedigen en ons contact met God te verbreken. Dan is hij zeker van zijn prooi. Wanneer wij hem tegemoet treden zoals Jezus dat deed, kunnen we aan menige nederlaag ontsnappen. Door met de vijand te onderhandelen, geven we hem voordeel.

Toen Christus tot de verleider zei: “Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat”, herhaalde Hij de woorden, die meer dan veertienhonderd jaar geleden door Hem tot Israël gezegd waren: “Gedenk dan heel de weg waarop de Here, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid... Ja, Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en gaf u het manna te eten, dat gij niet kendet en dat ook uw vaderen niet gekend hadden, om te doen weten dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat”. In de woestijn, toen er niets meer voor hun levensonderhoud voorhanden was, had God Zijn volk het manna uit de hemel gezonden; en er werd voortdurend voldoende gegeven. Deze voorziening was gegeven om hun te leren dat, zolang ze op God vertrouwden en in Zijn wegen wandelden, Hij hen niet zou verlaten. Nu bracht de Heiland de les die Hij aan Israël had geleerd, in de praktijk. Door het woord van God was hulp gegeven aan het Hebreeuwse leger, en door datzelfde woord zou die hulp nu aan Jezus worden gegeven. Hij wachtte Gods tijd af dat uitkomst gebracht zou worden. Hij bevond Zich in gehoorzaamheid aan God in de woestijn, en Hij wilde geen voedsel krijgen door op de voorstellen van Satan in te gaan. Ten aanschouwe van het universum getuigde Hij, dat het minder erg is te dragen wat er ook over ons komt, dan op enigerlei wijze af te wijken van de wil van God.

“Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat”. Dikwijls wordt de volgeling van Christus gebracht naar een punt waar hij God niet kan dienen maar wel zijn wereldse belangen kan behartigen. Misschien schijnt het, dat gehoorzaamheid aan een eenvoudig gebod van God zijn bron van inkomsten zal afsnijden.

Satan zou hem willen doen geloven, dat hij de overtuiging van zijn geweten moet opofferen. Maar het enige waarop we in deze wereld kunnen vertrouwen, is het Woord van God. “Zoekt eerst Zijn koninkrijk en Zijn gerechtigheid, en dit alles zal u bovendien geschonken worden”. Zelfs in dit leven is het niet goed voor ons af te wijken van de wil van onze Vader in de hemel. Wanneer we de kracht van Zijn Woord leren kennen, zullen we niet ingaan op de voorstellen van Satan om voedsel te verkrijgen of om ons leven te redden. Onze enige vraag zal luiden: Wat is Gods bevel? En wat is Zijn belofte? Wanneer we deze dingen weten, zullen we het ene gehoorzamen en het andere vertrouwen.

In het laatste grote conflict in de strijd met Satan zullen zij die God getrouw zijn, bemerken dat alle aardse hulp voor hen zal worden afgesneden. Omdat ze weigeren in gehoorzaamheid aan aardse machten Zijn wet te verbreken, zal hun verboden worden te kopen of te verkopen. Ten slotte zal bevel worden gegeven hen ter dood te brengen. Zie Openb. 13:11-17. Maar aan degene die gehoorzaamt, is de belofte gegeven: “Die zal op hoogten wonen; rotsvestingen zullen zijn burcht wezen; zijn brood is gewis, zijn water verzekerd”. Volgens deze belofte zullen de kinderen Gods leven. Wanneer de aarde door gebrek ten onder gaat, zullen zij worden gevoed. “In boze tijd zullen zij niet beschaamd worden, in dagen van hongersnood zullen zij verzadigd worden”. De profeet Habakuk zag die tijd van ellende, en zijn woorden brachten het geloof van de gemeente tot uitdrukking: “A1 zou de vijgeboom niet bloeien en er geen opbrengst aan de wijnstokken zijn, de vrucht van de olijfboom teleurstellen; al zouden de akkers geen spijs opleveren, de schapen uit de kooi verdreven zijn en er geen runderen in de stallingen zijn, nochtans zal ik juichen in de Here, jubelen in de God van mijn heil”.

Van al de lessen die we kunnen leren uit de eerste grote verzoeking van de Here, is er niet één zo belangrijk als de les die ons leert dat we onze begeerten en hartstochten moeten beheersen. Door alle eeuwen heen hebben verzoekingen die een beroep deden op de stoffelijke natuur, de meeste uitwerking gehad voor het ontaarden en verlagen van het mensdom. Door onmatigheid tracht Satan de geestelijke en zedelijke krachten die God aan de mens als een onschatbare gave heeft gegeven, te verwoesten. Op deze wijze wordt het voor de mens onmogelijk om dingen van eeuwigheidswaarde op hun juiste waarde te schatten. Door zinnelijkheid en genotzucht tracht Satan ieder spoor van gelijkenis met God uit de ziel uit te wissen.

De onbeheerste uitspattingen en de daaruit voortvloeiende ziekte en verval die bij de eerste komst van Christus bestonden, zullen, in een nog sterkere mate van boosaardigheid voor Zijn tweede komst weer bestaan. Christus verklaart, dat de toestand van de aarde zal zijn als in de dagen voor de zondvloed, en zoals in Sodom en Gomorra. Iedere voorstelling van de overleggingen van het hart zal voortdurend boos zijn. Wij leven nu op de grens van die verschrikkelijke tijd, en wij zouden de les van het vasten van de Heiland ter harte kunnen nemen. Alleen door de onuitsprekelijke zielsangst die Christus doorstond, kunnen we beoordelen welk een kwaad onbeteugeld genot is. Zijn voorbeeld verklaart, dat onze

enige hoop op het eeuwig leven ligt in het onderwerpen van onze begeerten en hartstochten aan de wil van God.

Het is onmogelijk voor ons in eigen kracht de aandrang van onze gevallen natuur te weerstaan. Langs deze weg zal Satan de verleiding tot ons doen komen. Christus wist, dat de vijand tot ieder menselijk wezen zou komen, om misbruik te maken van de aangeboren zwakheid en om door valse voorstellingen allen wier vertrouwen niet in God is, in zijn netten te verstrikken. En door de weg te gaan die ook de mens moet gaan, heeft onze Here voor ons de weg tot overwinning voorbereid. Het is niet Zijn wil, dat wij in een ongunstige positie geplaatst zouden worden in de strijd met Satan. Hij wil niet, dat wij beangstigd of ontmoedigd zullen worden door de aanvallen van de slang. “Houdt goede moed”, zegt Hij; “Ik heb de wereld overwonnen”.

Laat hij die worstelt tegen de macht van de begeerte, zien op de Heiland in de woestijn der verzoeking. Zie op Hem in Zijn doodsstrijd aan het kruis, wanneer Hij uitroept: “Mij dorst”. Hij heeft alles verdragen wat wij mogelijk te dragen kunnen krijgen. Zijn overwinning is de onze. Jezus rustte in de wijsheid en kracht van Zijn hemelse Vader. Hij verklaart: “De Here Here helpt mij, daarom werd ik niet te schande... ik wist, dat ik niet beschaamd zou worden... Zie, de Here Here helpt mij”. Hij wijst op Zijn eigen voorbeeld en zegt tot ons: “Wie onder u vreest de Here?... Wanneer hij in diepe duisternis wandelt, van licht beroofd, vertrouwe hij op de naam des Heren en steune op zijn God”.

“De overste der wereld komt”, zei Jezus, “en heeft aan Mij niets”. In Hem was niets dat inging op de bedrieglijke wijsheid van Satan. Hij stemde niet in met de zonde. Zelfs niet in gedachten gaf Hij toe aan de verleiding. Zo kan het ook met ons zijn. Christus’ menselijke natuur was verbonden met de goddelijkheid. Hij was gereed de strijd aan te binden omdat de Heilige Geest in Hem woonde. En Hij kwam om ons deel te doen hebben aan de goddelijke natuur. Zolang we met Hem door het geloof zijn verbonden, heeft de zonde geen macht meer over ons. God tracht de hand van geloof in ons te grijpen om die hand zo te leiden dat ze zich aan de goddelijkheid van Christus zal vasthouden, opdat wij volmaaktheid van karakter mogen bereiken.

En hoe dit bereikt wordt, heeft Christus ons getoond. Door welk hulpmiddel overwon Hij in de strijd met Satan? Door het Woord van God. Alleen door het Woord kon Hij de verzoeking weerstaan. “Er staat geschreven”, zei Hij. En ons zijn gegeven “kostbare en zeer grote beloften... opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst”. Iedere belofte in Gods Woord geldt ons. “Van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat”30 moeten we leven. Wanneer we aangevallen worden door de verzoeking, moeten we niet letten op de omstandigheden of op eigen zwakheid, maar op de kracht van het Woord. Alle kracht daarvan behoort u toe. De Psalmist zegt: “Ik berg Uw woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige”. “Naar het woord Uwer lippen heb ik mij gewacht voor de paden van de geweldenaar”.

Hoofdstuk 13—De overwinning

"Toen nam de duivel Hem mede naar de heilige stad en hij stelde Hem op de rand van het dak des tempels, en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden; er staat immers geschreven: *Aan Zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande U, en op de handen zullen zij U dragen, opdat gij Uw voet niet aan een steen stoot".* Nu meent Satan, dat hij Jezus tegemoet is getreden op Zijn eigen terrein. De geslepen vijand brengt zelf woorden naar voren die uit Gods mond zijn voortgekomen. Hij doet zich nog steeds voor als een engel des lichts, en hij maakt het duidelijk, dat hij vertrouwd is met de Schriften en de draagkracht begrijpt van wat er geschreven staat. Zoals Jezus tevoren het Woord van God had gebruikt om Zijn geloof te bevestigen, zo gebruikt de verleider dat Woord nu om zijn bedrog kracht bij te zetten. Hij beweert, dat hij alleen de trouw van Jezus op de proef heeft willen stellen, en nu prijst hij zijn standvastigheid. Daar de Heiland vertrouwen in God getoond heeft, dringt de Satan erop aan, dat Hij nog een bewijs zal geven van Zijn geloof.

Maar weer wordt de verzoeking voorafgegaan door dat wantrouwende: "*Indien* Gij Gods Zoon zijt". Christus werd in de verleiding gebracht om te antwoorden op dat "indien", maar Hij weigerde ook maar de geringste twijfel te accepteren. Hij wilde Zijn leven niet in gevaar brengen om Satan een bewijs te geven. De verleider meende dat hij gebruik zou kunnen maken van de menselijke natuur van Christus en dat hij Hem tot aanmatiging zou kunnen aanzetten. Maar hoewel Satan kan aandringen, kan hij niemand dwingen tot zondigen. Hij zei tot Jezus: "Werp Uzelf dan naar beneden", daar hij wist dat hij Hem er niet zou kunnen afwerpen; want dan zou God tussenbeide komen om Hem te verlossen. Indien Christus niet zou toegeven aan de verzoeking, zou Hij niet overwonnen kunnen worden. Alle macht op aarde en in de hel konden Hem niet dwingen om in de geringste mate af te wijken van de wil Zijns Vaders.

De verleider kan ons nooit dwingen om kwaad te doen. Hij kan geen macht uitoefenen over iemands geest tenzij die persoon zichzelf onder zijn macht heeft gesteld. De wil moet toegeven, het geloof moet Christus loslaten, voordat Satan macht over ons kan uitoefenen. Maar ieder zondig verlangen dat wij koesteren, geeft hem houvast. Ieder punt waarin wij falen te voldoen aan de goddelijke maatstaf, is een open deur waardoor Satan kan binnenkomen om ons te verleiden en te vernietigen. En iedere mislukking of nederlaag van ons geeft hem de gelegenheid om Christus te smaden. Toen Satan de belofte citeerde: "Hij zal aangaande U Zijn engelen gebieden", liet hij de volgende woorden weg: "dat zij U behoeden op al uw wegen", dat wil zeggen op alle wegen die God verkiest. Jezus weigerde af te wijken van het pad der gehoorzaamheid. Terwijl Hij een volkomen vertrouwen in Zijn Vader toonde, wilde Hij toch niet, zonder dat Hij daartoe de opdracht kreeg, Zichzelf in een positie brengen die tussenkomst van Zijn Vader noodzakelijk zou maken om Hem van de dood te redden. Hij wilde de Voorzienigheid niet dwingen Hem te redden, en op deze wijze

te kort schieten in Zijn poging de mens een volmaakt voorbeeld te geven van vertrouwen en onderwerping.

Jezus verklaarde aan Satan: “Er staat ook geschreven: Gij zult de Here uw God niet verzoeken”. Deze woorden werden uitgesproken door Mozes tot de kinderen Israëls, toen zij dorstig waren in de woestijn en eisten dat Mozes hun water zou geven, terwijl ze uitriepen: “Is de Here in ons midden of niet?” God had grote wonderen voor hen gedaan; toch twijfelden ze in moeilijkheden aan Hem en ze eisten een bewijs dat Hij in hun midden was. In hun ongeloof wilden ze Hem op de proef stellen. En Satan drong er nu op aan dat Christus hetzelfde zou doen. God had reeds getuigd, dat Jezus Zijn Zoon was; wanneer Hij nu vragen zou om een bewijs dat Hij de Zoon van God was, zou dat betekenen dat Hij Gods Woord op de proef stelde door Hem te verzoeken. Bovendien zou Hij vragen om iets dat God niet beloofd had. Het zou een blijk van wantrouwen zijn en in werkelijkheid betekenen Hem op de proef te stellen of te verzoeken. Wij mogen onze smeekbeden niet voor God brengen om te *beproeven*, of Hij Zijn belofte zal nakomen, maar *omdat* Hij dat zal doen. Niet om te bewijzen dat Hij ons liefheeft, maar *omdat* Hij ons liefheeft.

“Zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken”. Maar geloof heeft in geen enkel opzicht te maken met aanmatiging. Alleen hij die waarlijk gelooft, is veilig voor aanmatiging. Want aanmatiging is Satans surrogaat voor geloof. Geloof doet een beroep op Gods beloften en brengt vruchten in gehoorzaamheid voort. Aanmatiging maakt ook aanspraak op de beloften, maar gebruikt die zoals Satan dat deed, om overtreding te verontschuldigen: Geloof zou onze eerste voorouders gebracht hebben tot vertrouwen in de liefde Gods en tot gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Aanmatiging bracht hen tot overtreding van Zijn wet, omdat zij geloofden dat Zijn grote liefde hen zou redden van de gevolgen van de zonde. Aanspraak op de gunst des hemels zonder te voldoen aan de voorwaarden waarop de genade wordt verleend, is geen geloof. Het wezenlijke geloof vindt zijn grondslag in de beloften en voorzieningen van de Schriften.

Dikwijls wanneer Satan gefaald heeft wantrouwen op te wekken, slaagt hij erin ons tot aanmatiging te brengen. Wanneer hij ons ertoe kan brengen ons zonder noodzaak op het pad der verzoeking te begeven, weet hij dat de overwinning hem toebehoort. God zal allen behouden die wandelen op de weg der gehoorzaamheid; maar daarvan af te wijken, betekent zich wagen op het terrein van Satan. Daar zullen we zeker ten val komen. De Heiland heeft ons gezegd: “Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt”. Meditatie en gebed kunnen ons ervoor bewaren zonder noodzaak de weg van het gevaar op te snellen, en op die manier zouden wij voor menige nederlaag bewaard kunnen blijven.

Toch mogen we de moed niet verliezen, wanneer wij door verzoeking worden aangevallen. Dikwijls wanneer wij in een moeilijke situatie geplaatst worden, twijfelen we eraan of de Geest van God ons wel geleid heeft. Maar het was de leiding van de Geest die

Jezus in de woestijn bracht om door Satan te worden verzocht. Wanneer God ons in beproeving brengt, wil Hij daarmee een doel bereiken dat voor ons bestwil is. Jezus maakte geen misbruik van Gods beloften door ongevraagd in verzoeking te treden, evenmin gaf Hij Zich over aan moedeloosheid toen de verzoeking over Hem kwam, en dat behoren ook wij niet te doen. “God is getrouw, Die niet zal gedogen dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt”. “Offer Gode lof en betaal de Allerhoogste uw geloften; roep Mij aan ten dage der benauwdheid, en Ik zal u uitredden en gij zult Mij eren”.

Jezus was overwinnaar in de tweede verzoeking, en nu openbaart Satan zich in zijn ware karakter. Hij verschijnt niet als een afschuwelijk monster, met gespleten hoeven en vleermuisvleugels. Hij is een machtige engel, hoewel hij gevallen is. Hij belijdt openlijk dat hij de leider van de opstand is en de god dezer wereld. Satan plaatst Jezus op een hoge berg en laat alle koninkrijken der wereld in al hun heerlijkheid als een panorama aan Zijn ogen voorbijgaan. Het zonlicht valt op de van tempels voorziene steden, op marmeren paleizen, vruchtbare akkers en met vruchten beladen wijngaarden. De sporen van het kwaad zijn verborgen. De ogen van Jezus, die de laatste tijd door niets anders begroet zijn dan door somberheid en eenzaamheid, zien nu uit op een toneel van onovertroffen lieflijkheid en voorspoed. Daarop wordt de stem van de verleider gehoord: “U zal ik al deze macht geven en hun heerlijkheid, want zij is mij overgegeven, en ik geef haar wie ik wil. Indien Gij mij dan aanbidt, zal zij geheel van U zijn”.

De opdracht van Christus kon alleen door lijden vervuld worden. Voor Hem lag een leven van smart, moeite en strijd, en een smadelijke dood. Hij moest de zonden van de gehele wereld dragen. Hij moest het ver-dragen gescheiden te zijn van de liefde van Zijn Vader. Nu biedt de verleider Hem aan, dat hij de macht waarvan hij zich ten onrechte heeft meester gemaakt, zal overgeven. Christus zou Zichzelf kunnen verlossen van een verschrikkelijke toekomst, door de oppermacht van Satan te erkennen. Maar door dit te doen zou Hij de overwinning in de grote strijd prijsgeven. Juist door te trachten zichzelf te verheffen boven de Zoon van God, had Satan in de hemel gezondigd. Wanneer hij nu zou overwinnen, zou dat de triomf van de opstandigheid betekenen.

Toen Satan aan Christus verklaarde: Het koninkrijk en de heerlijkheid van de wereld zijn mij overgegeven en ik geef ze aan wie ik wil,13beweerde hij iets dat slechts gedeeltelijk waar was, en hij zei het om hiermee zijn eigen doel van bedrog te dienen. Satans heerschappij was de heerschappij die hij aan Adam ontworsteld had, maar Adam was de plaatsvervanger van de Schepper. Hij bezat geen onafhankelijke heerschappij. De aarde behoort God toe, en Hij heeft alle dingen in handen van Zijn Zoon gegeven. Adam moest regeren in onderwerping aan Christus. Toen Adam door verraad zijn heerschappij in Satans handen bracht, bleef Christus nog steeds de rechtmatige Koning. Daarom zei de Here ook tot koning Nebukadnezar: “De Allerhoogste heeft macht over het koningschap der mensen

en geeft dat aan wie Hij wil". Satan kan zijn onrechtmatig verkregen macht slechts uitoefenen wanneer God dit toelaat.

Toen de verleider aan Christus het koningschap en de heerlijkheid der wereld aanbood, deed hij het voorstel dat Christus het ware koningschap over de wereld zou overgeven, en zou heersen in onderwerping aan Satan. Dit was dezelfde heerschappij als die waarop de hoop van de Joden gevestigd was. Zij verlangden het koninkrijk dezer wereld. Indien Christus erin toegestemd zou hebben hun een dergelijk koninkrijk te geven, zouden ze vol blijdschap Hem ontvangen hebben. Maar de vloek der zonde, met al zijn ellende, rustte daarop. Christus verklaarde aan de verleider: "Ga weg van Mij, Satan, want er is geschreven: Gij zult de Here uw God aanbidden en Hem alleen dienen".

Door degene die in opstand was gekomen in de hemel, werden de koninkrijken van deze wereld Christus aangeboden om Zijn eerbetoon aan de beginselen van de boze te kopen; maar Hij kon niet omgekocht worden; Hij was gekomen om het koninkrijk der gerechtigheid op te richten, en Hij zou Zijn doel niet uit het oog verliezen. Met dezelfde verzoeking komt de Satan tot de mensen, en hier heeft hij meer succes dan bij Christus. Aan de mensen biedt hij het koninkrijk dezer wereld aan op voorwaarde dat ze zijn oppermacht zullen erkennen. Hij eist dat zij hun onkreukbaarheid opofferen, hun geweten ter zijde stellen, en toegeven aan zelfzucht. Christus zegt hun, eerst het koninkrijk Gods te zoeken en Zijn gerechtigheid; maar Satan gaat naast hen en zegt: "Wat er ook waar mag zijn wat betreft het eeuwige leven, om succes te hebben in deze wereld moet je mij dienen. Ik heb je welzijn in mijn handen. Ik kan je rijkdommen geven, genoegens, eer en geluk. Luister naar mijn raad. Sta niet toe dat je wordt meegesleept door zonderlinge begrippen van eerlijkheid of zelfopoffering. Ik zal de weg voor je bereiden. Op deze wijze worden massa's mensen misleid. Zij stemmen erin toe te leven voor zichzelf, en dan is Satan tevreden. Terwijl hij hen lokt met de hoop op wereldse macht, verkrijgt hij de macht over hun ziel. Maar hij biedt dingen aan die niet van hem zijn om te geven, en die hem weldra ontnomen zullen worden. Als tegenprestatie berooft hij hen van hun aanspraak op het erfdeel van de zonen Gods.

Satan had eraan getwijfeld of Jezus de Zoon van God was. In zijn korte afwijzing had hij het bewijs gekregen dat hij het niet kon weerspreken. De goddelijkheid straalde door de lijdende menselijkheid heen. Satan had geen kracht om aan dat bevel ongehoorzaam te zijn. Ineenkrimpend van vernedering en woede was hij gedwongen zich terug te trekken uit de tegenwoordigheid van de Verlosser der wereld. Christus' overwinning was even volledig als de nederlaag van Adam was geweest. Zo kunnen ook wij weerstand bieden aan de verzoeking, en Satan dwingen van ons heen te gaan. Jezus behaalde de overwinning door onderwerping aan en geloof in God, en door de mond van de apostel zegt Hij ons: "Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand aan de duivel en hij zal van u vlieden. Nadert tot God en Hij zal tot u naderen". We kunnen onszelf niet redden uit de macht van de verleider; hij heeft het mensdom overwonnen, en wanneer we trachten staande te blijven in eigen kracht, zullen we ten prooi Vallen aan zijn bedrog; maar "de naam des Heren is een

sterke toren; de rechtvaardige ijlt daarheen en is onaantastbaar”. Satan beeft en vlucht voor de zwakste ziel die zijn toevlucht neemt tot die machtige naam.

Nadat de vijand was heengegaan, viel Jezus uitgeput ter aarde, terwijl Zijn gelaat doodsbleek was. De engelen des hemels hadden de strijd gadegeslagen, en aanschouwden hun geliefde Meester toen Hij onuitsprekelijk lijden doorstond om voor ons een weg tot ontkoming open te stellen. Hij had de proef doorstaan, die moeilijker was dan enige beproeving die wij ooit zullen moeten doormaken. De engelen dienden nu de Zoon van God, terwijl Hij daar lag als iemand die sterven gaat. Hij werd versterkt met voedsel, vertroost door de boodschap van Zijns Vaders liefde en de verzekering dat de gehele hemel jubelde over Zijn overwinning. Wanneer de levenswarmte terugkeert, gaat Zijn hart in erbarmen uit naar de mens, en Hij gaat uit om het werk dat Hij begonnen is, te voltooien; om niet te rusten totdat de vijand verslagen is en ons gevallen geslacht verlost.

Nooit zullen we de prijs van onze verlossing beseffen, totdat de verlosten met de Verlosser zullen staan voor de troon van God. Wanneer dan de heerlijkheid van het eeuwig tehuis zich plotseling zal ontvouwen voor onze verrukte blikken, zullen we ons herinneren dat Jezus dit alles heeft verlaten voor ons, dat Hij niet alleen een banneling uit de hemelse hoven werd, maar om onzentwille het risico op Zich nam, te kunnen falen en alles voor eeuwig te verliezen. Dan zullen we onze kronen aan Zijn voeten werpen en het gezang aanheffen: “Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de rijkdom, de wijsheid en de sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof”.

Hoofdstuk 14—“Wij hebben de Messias gevonden”

Johannes de Doper predikte en doopte nu in Bethanië, aan de overzijde van de Jordaan. Niet ver van deze plaats had God de rivier in zijn stroom gestuit totdat Israël erdoor was getrokken. Op een kleine afstand van deze plaats was de vesting Jericho door de legerscharen des hemels omvergeworpen. De herinnering aan deze gebeurtenissen leefde bij deze gelegenheid weer op, en maakte de boodschap van de Doper nog extra belangwekkend. Zou Hij Die in het verleden zulke grote wonderen gedaan had, niet weer Zijn macht kunnen openbaren om Israël te bevrijden? Dit was de gedachte die de harten beroerde van de mensen die dagelijks samendrongen op de oevers van de Jordaan.

De prediking van Johannes had zo’n diepe indruk gemaakt op het gehele volk, dat de aandacht van de geestelijke gezaghebbers erdoor werd getrokken. Het gevaar voor opstand maakte dat iedere opeenhoping van het volk door de Romeinen met wantrouwen werd bezien, en alles wat wees op een opstand van het volk, wekte de vrees op van de Joodse leiders. Johannes had het gezag van het Sanhedrin niet erkend door niet om hun toestemming voor zijn werk te vragen en hij had heersers en volk berispt, Farizeeën evengoed als Sadduceeën. Toch volgde het volk hem vol verlangen. De belangstelling voor zijn werk scheen voortdurend toe te nemen. Hoewel hij zich niet aan hen onderworpen had, meende het Sanhedrin, dat hij, aangezien hij in het openbaar optrad als leraar, onder hun rechtsgebied viel.

Dit lichaam was samengesteld uit leden die gekozen werden uit de priesters en de voornaamste leiders en leraars van het volk. De hogepriester was gewoonlijk de voorzitter. Alle leden moesten mannen zijn op leeftijd, maar niet bejaard; geleerde mensen, niet alleen onderlegd in de Joodse godsdienst en geschiedenis, maar in algemene kennis. Zij mochten geen lichamelijke gebreken hebben en moesten gehuwd zijn en vader, daar dezulken, meer dan andere mensen, menselijk en bedachtzaam zouden zijn. Hun vergaderplaats was een vertrek dat verbonden was met de tempel in Jeruzalem. In de dagen dat de Joden onafhankelijk waren, was het Sanhedrin het hoogste gerechtshof van het land, en het bezat zowel op wereldlijk als op kerkelijk gebied gezag. Hoewel het nu ondergeschikt gemaakt was aan de Romeinse heersers, oefende het nog steeds een grote invloed uit zowel in burgelijke als in godsdienstige zaken.

Het Sanhedrin kon moeilijk een onderzoek naar het werk van Johannes uitstellen. Er waren er enkelen onder hen, die herinnerden aan de openbaring die gegeven was aan Zacharias in de tempel, en aan de profetie van de vader, die het kind had aangewezen als de heraut van de Messias. In de onrust en de veranderingen van dertig jaar had men deze dingen voor een groot gedeel uit het oog verloren. Zij werden nu weer naar voren gebracht door de opwinding die ontstond omtrent het dienstwerk van Johannes. Het was lange tijd geleden dat Israël een profeet had gehad, het was lang geleden dat een hervorming, zoals deze nu bezig was zich te ontwikkelen, had plaatsgevonden. De eis tot belijdenis van zonden

scheen nieuw en schokkend. Velen onder de leiders wilden niet gaan luisteren naar de oproep van Johannes en naar zijn aanklacht, omdat zij vreesden dat zij ertoe gebracht zouden worden de geheimen van hun eigen leven aan het licht te brengen. Toch was zijn prediking een directe aankondiging van de Messias. Het was heel goed bekend dat de zeventig weken van de profetie van Daniël, die de geboorte van de Messias bestreken, bijna ten einde waren; en allen waren verlangend deel te hebben aan dat tijdperk van nationale heerlijkheid dat dan werd verwacht. De geestdrift van het volk was zó groot, dat het Sanhedrin spoedig gedwongen zou zijn het werk van Johannes hetzij goed te keuren dan wel te verwerpen. Hun macht over het volk nam reeds af. Het was al een ernstige vraag hoe ze hun positie konden behouden. In de hoop dat ze tot een beslissing zouden kunnen komen, zonden ze een afvaardiging van priesters en Levieten naar de Jordaan om met de nieuwe leraar te spreken.

Er was een menigte verzameld die luisterde naar zijn woorden, toen de afgevaardigden aankwamen. Met een air van gezag, dat bestemd was om indruk te maken op het volk en eerbied af te dwingen van de profeet, kwamen de hoogmoedige rabbi's naderbij. Met een eerbiedig, bijna bevreesd gebaar ging de menigte opzij om hen te laten voorbijgaan. De grote mannen in hun dure gewaden, trots op hun rang en macht, stonden voor de profeet van de woestijn.

"Wie zijt gij?" vroegen ze hem.

Omdat hij wist wat in hun gedachten was, antwoordde Johannes: "Ik ben de Christus niet".

"Wat dan? Zijt gij Elia?"

"Ik ben het niet".

"Zijt gij de profeet?"

"Neen".

"Wie zijt gij? Wij moeten toch antwoord geven aan hen die ons gezonden hebben; wat zegt gij van uzelf?"

"Ik ben de stem van een die roept in de woestijn: Maakt recht de weg des Heren, gelijk de profeet Jesaja gesproken heeft".

Het schriftgedeelte waarvan Johannes hier sprak, is de prachtige profetie van Jesaja: "Troost, troost Mijn volk, zegt uw God. Spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe, dat zijn lijdenstijd volbracht is, dat zijn ongerechtigheid geboet is... Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg des Heren, effent in de wildernis een baan voor onze God. Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht, en het oneffene worde tot een vlakte en de rotsbodem tot een vallei. En de heerlijkheid des Heren zal zich openbaren en al het levende te zamen zal dit zien".

Wanneer in oude tijden een koning door de meer afgelegen delen van zijn gebied reisde, werd er een groep mensen vooruitgezonden om steile gedeelten te effenen en gaten in de weg op te vullen voor de koninklijke wagen, zodat de koning veilig en zonder hindernissen zou kunnen reizen. Deze gewoonte wordt door de profeet gebruikt om het werk van het evangelie te illustreren. “Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht”. Wanneer de Geest van God met zijn geweldige opwekkende kracht de ziel beroert, wordt daardoor de menselijke trots vernederd. Wereldse genoegens en positie en macht worden waardeloos geacht. “De redeneringen en elke schans die opgeworpen wordt tegen de kennis van God”, worden geslecht; elk bedenksel wordt als krijgsgevangene gebracht onder de “gehoorzaamheid aan Christus”. Dan worden nederigheid en zelfopofferende liefde, die zo weinig geacht worden onder de mensen, verheven als zaken die alleen waarde hebben. Dit is het werk van het evangelie, waarvan de boodschap van Johannes deel uitmaakte.

De rabbi’s zetten hun ondervraging voort met: “Waarom doopt gij dan, indien gij de Christus niet zijt, noch Elia, noch de profeet?” De woorden “de profeet”13 hadden betrekking op Mozes. De Joden waren geneigd te geloven dat Mozes uit de dood zou herrijzen en ten hemel opvaren. Zij wisten niet dat hij reeds was opgestaan. Toen de Doper zijn dienstwerk begon, dachten velen, dat hij misschien de profeet Mozes kon zijn, herrezen uit de dood, omdat hij een grondige kennis van de profetieën en de geschiedenis van Israël scheen te bezitten.

Men geloofde ook dat vóór de geboorte van de Messias de profeet Elia persoonlijk zou verschijnen. Op deze verwachting doelde Johannes bij zijn ontkenning; maar zijn woorden hadden een diepere betekenis. Later zei Jezus met betrekking tot Johannes: “Indien gij het wilt aanvaarden: Hij is Elia, die komen zou”. Johannes kwam in de geest en de kracht van Elia, om een werk te doen zoals Elia gedaan had. Wanneer de Joden hem aanvaard hadden, zou het voor hen volbracht zijn. Maar ze namen de boodschap niet aan. Voor hen was hij Elia niet. Hij kon voor hen de opdracht niet vervullen waartoe hij was gekomen.

Velen van degenen die bij de Jordaan waren vergaderd, waren aanwezig geweest bij de doop van Jezus; maar het teken dat toen gegeven was, was slechts aan weinigen van hen geopenbaard. Gedurende de voorafgaande maanden van het dienstwerk van de Doper hadden velen geweigerd te luisteren naar zijn oproep tot berouw. Op deze wijze hadden ze hun harten verhard en hun begrip verduisterd. Toen de Hemel getuigde aangaande Jezus bij Zijn doop, bemerkten zij het niet. Ogen die nooit in het geloof gericht geweest waren op Hem Die onzichtbaar is, aanschouwden de openbaring van de heerlijkheid van God niet; oren die nooit geluisterd hadden naar Zijn woorden, hoorden nu de woorden van het getuigenis niet. Zo is het ook nu. Dikwijls is de aanwezigheid van Christus en de dienende engelen duidelijk merkbaar wanneer mensen bijeen zijn, en toch zijn er velen die het niet weten. Zij bemerken niets ongewoons. Maar aan sommigen wordt de aanwezigheid van de Heiland geopenbaard. Vrede en vreugde bezielt dan hun harten. Zij worden vertroost, bemoedigd en gezegend.

De afgevaardigden uit Jeruzalem hadden aan Johannes gevraagd: “Waarom doopt gij?” en zij wachtten op zijn antwoord. Opeens ging zijn blik over de menigte, zijn ogen lichtten op, zijn gelaat verhelderde, zijn hele wezen werd beroerd door een diepe emotie. Met uitgestrekte hand riep hij uit: “Ik doop met (Kanttekening Statenvertaling: in) water; midden onder u staat Hij, van Wie gij niet weet. Hij Die na mij komt, Wie ik niet waardig ben de schoenriem los te maken”.

De boodschap was duidelijk en ondubbelzinnig en kon overgebracht worden naar het Sanhedrin. De woorden van Johannes konden op niemand anders wijzen dan op de reeds lang Beloofde. De Messias was onder hen! In opperste verbazing keken de priesters en heersers om zich heen, in de hoop dat ze Hem zouden ontdekken over Wie Johannes gesproken had. Maar Hij viel niet op onder de menigte.

Toen bij de doop van Jezus, Johannes op Hem gewezen had als het Lam Gods, was een nieuw licht geworpen op het werk van de Messias. De gedachten van de profeet werden gericht op de woorden van Jesaja: “Als een lam dat ter slachting geleid wordt”. In de weken die volgden, bestudeerde Johannes met vernieuwde belangstelling de profeten en de leer van de offerdienst. Hij zag geen duidelijk onderscheid tussen de twee verschillende indelingen van Jezus’ dienstwerk als het lijdende slachtoffer en als de overwinnende Koning maar hij zag dat Zijn komst een diepere betekenis zou hebben dan de priesters of het volk vermoedden. Toen hij Jezus onder de schare opmerkte, nadat Hij uit de woestijn was terugge-keerd, zag hij vol vertrouwen uit naar het ogenblik waarop Hij het volk een teken zou geven van Zijn ware karakter. Bijna ongeduldig verwachtte hij, dat de Heiland Zijn zending openbaar zou maken; maar er werd geen woord gesproken, geen teken gegeven. Jezus antwoordde niet op de aankondiging die de Doper van Hem gaf, maar Hij begaf zich onder de discipelen van Johannes, zonder dat Hij uiterlijk blijk gaf van Zijn bijzondere werk of maatregelen waardoor Hij Zelf zou opvallen.

De volgende dag ziet Johannes Jezus komen. Terwijl het licht van de heerlijkheid Gods op Hem rust, strekt de profeet de handen uit, terwijl hij verklaart: “Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt. Deze is het, van Wie ik zeide: Na mij komt een Man Die vóór mij geweest is... En zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij aan Israël geopenbaard zou worden, daarom kwam ik dopen met water... Ik heb aanschouwd, dat de Geest nederdaalde als een duif uit de hemel, en Hij bleef op Hem. En ik kende Hem niet, maar Hij Die mij gezonden heeft om te dopen met water, Die had tot mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op Hem blijven, Deze is het Die met de Heilige Geest doopt. En ik heb gezien en getuigd dat Deze de Zoon van God is”.

Was dit de Christus? Met verbazing en verwondering keken de mensen naar Hem van Wie juist verklaard was, dat Hij de Zoon van God was. Zij waren diep onder de indruk door de woorden van Johannes. Hij had tot hen gesproken in de naam van God. Zij hadden dag in dag uit naar hem geluisterd wanneer hij hen om hun zonden berispte, en de overtuiging dat

hij door de hemel gezonden was, was dagelijks sterker geworden. Maar wie was de Man Die groter was dan hij? In Zijn kleding en gedrag was niets dat sprak van een hoge positie. Hij was kennelijk een eenvoudig mens, evenals zijzelf gekleed in de eenvoudige kledij der armen. Er waren in de menigte mensen die bij de doop van Christus de goddelijke heerlijkheid aanschouwd hadden en de stem van God hadden gehoord. Maar sinds die tijd was het uiterlijk van de Heiland zeer veranderd. Bij Zijn doop hadden ze gezien hoe Zijn gelaat veranderd werd door het licht des hemels; nu bleek, vermoeid en uitgeteerd, werd Hij alleen door Johannes de Doper herkend.

Maar toen de mensen Hem aanzagen, zagen ze een gelaat waarop goddelijk mededogen vermengd was met bewuste macht. Iedere blik van de ogen, iedere trek van het aangezicht werd getekend door nederigheid en drukte onuitsprekelijke liefde uit. Hij scheen omgeven te zijn door een atmosfeer van geestelijke invloed. Terwijl Zijn optreden vriendelijk en bescheiden was, gaf Hij toch de mensen een indruk van macht die verborgen was, maar niet volkomen verborgen kon blijven. Was Deze Degene op Wie Israël zolang gewacht had?

Jezus kwam in armoede en vernedering, opdat Hij zowel ons Voorbeeld als onze Verlosser zou kunnen zijn. Wanner Hij verschenen zou zijn met koninklijke pracht en praal, hoe had Hij dan anderen nederigheid kunnen leren? Hoe had Hij dan zulke scherpe waarheden naar voren kunnen brengen als Hij in de Bergrede predikte? Waar zou dan de hoop van de geringen in deze wereld gebleven zijn, wanneer Jezus als koning onder de mensen was komen wonen? Voor de menigte echter scheen het onmogelijk dat Degene Die door Johannes werd aangewezen, in verband gebracht kon worden met hun verheven verwachtingen. Velen waren dan ook teleurgesteld en zeer ver-slagen.

De woorden welke de priesters en de rabbi’s zo gaarne hadden willen horen, dat Jezus het koningschap van Israël zou herstellen, werden niet uitgesproken. Op zulk een koning hadden ze gewacht en daarnaar uitgezien; ze waren bereid zulk een koning te ontvangen. Maar iemand die trachtte in hun harten het koninkrijk der gerechtigheid en des vredes op te richten, wilden ze niet aannemen. De volgende dag zag Johannes Jezus weer onder de schare, terwijl twee van zijn discipelen bij hem stonden. Weer lichtte het gelaat van de profeet op met de heerlijkheid van de Ongeziene, terwijl hij uitriep: “Zie het Lam Gods”. De woorden brachten de harten van de discipelen in vervoering. Ze begrepen ze niet volkomen. Wat betekende die naam, die Johannes Hem gegeven had: “Het Lam Gods”?20Johannes zelf had dat niet uitgelegd.

Zij verlieten Johannes en gingen Jezus zoeken. Een van hen was Andreas, de broer van Simon; de ander was Johannes, de schrijver van het evangelie. Zij waren de eerste discipelen van Christus. Gedreven door een onweerstaanbare drang, volgden ze Jezus vol verlangen om met Hem te spreken, maar toch onder de indruk en zwijgend, verloren in de overweldigende betekenis van de gedachte: Is Deze de Messias?

Jezus wist dat de discipelen Hem volgden. Zij waren de eerste vruchten van Zijn dienstwerk, en er was vreugde in het hart van de goddelijke Leraar, daar deze zielen gehoor gaven aan Zijn genade. Toch wendde Hij Zich om en vroeg hun slechts: “Wat zoekt gij?” Hij zou hen vrijlaten om terug te keren óf hun verlangen uit te spreken.

Zij waren zich slechts bewust van één bedoeling. Eén persoonlijkheid vervulde hun gedachten. Zij riepen uit: “Rabbi... waar houdt Gij verblijf?”2 In een kort gesprek aan de kant van de weg konden ze niet datgene ontvangen waarnaar ze verlangden. Zij verlangden alleen te zijn met Jezus, aan Zijn voeten te zitten en Zijn woorden te horen. “Hij sprak tot hen: Komt en gij zult het zien. Zij kwamen dan en zagen waar Hij verblijf hield, en zij bleven die dag bij Hem.”

Als Johannes en Andreas de ongelovige geest van de priesters en oudsten bezeten hadden, zouden ze niet als leerlingen aan de voeten van Jezus gevonden zijn. Ze zouden dan tot Hem gekomen zijn als critici, om te oordelen over Zijn woorden. Velen sluiten op die wijze de deur voor de meest kostbare gelegenheden. Maar dat deden deze discipelen niet. Zij hadden gehoor gegeven aan de oproep van de Heilige Geest, die klonk in de prediking van Johannes de Doper. Nu herkenden ze de stem van de hemelse Leraar. Voor hen waren de woorden van Jezus vol frisheid en waarheid en schoonheid. Er werd een goddelijk licht geworpen op datgene wat de geschriften van het Oude Testament leerden. De veelzijdige onderwerpen der waarheid stonden in een nieuw licht.

Het zijn berouw, geloof en liefde, die de ziel in staat stellen de wijsheid des hemels te ontvangen. Geloof door liefde werkende is de sleutel tot de kennis, en een ieder die liefheeft “kent God”. De discipel Johannes was een man met een ernstige en diepe genegenheid, vurig maar toch beschouwend. Hij was begonnen de heerlijkheid van Christus te zien geen wereldse praal en macht, waarop hij volgens zijn leermeesters had moeten hopen, maar de “heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid”. Hij werd geheel in beslag genomen door het overdenken van dat heerlijke onderwerp.

Andreas trachtte de vreugde die zijn hart vervulde, aan anderen mede te delen. Hij ging zijn broer Simon opzoeken, en riep uit: “Wij hebben gevonden de Messias”. Simon wachtte niet op een tweede uitnodiging. Ook hij had de prediking van Johannes de Doper gehoord, en hij haastte zich naar de Heiland. De ogen van Christus rustten op hem, Hij las zijn karakter en zijn levensgeschiedenis. Zijn impulsieve aard, zijn liefhebbende, medelijdende hart, zijn eerzucht en zelfvertrouwen, de geschiedenis van zijn val, zijn berouw, zijn moeiten en harde arbeid en zijn dood als een martelaar de Heiland las dat alles, en Hij zei: “Gij zijt Simon, de zoon van Johannes; gij zult heten Cephas, wat vertaald wordt met Petrus”.

“De volgende dag wilde Hij naar Galilea vertrekken en Hij vond Filippus. En Jezus zeide tot hem: Volg Mij.” Filippus gehoorzaamde het bevel, en terstond werd ook hij een werker voor Christus. Filippus vond Nathanael. Deze laatste was onder de menigte geweest toen

Johannes de Doper naar Jezus had gewezen dat Hij het Lam Gods is. Toen Nathanaël Jezus aanzag, was hij teleurgesteld. Zou deze man, die de kenmerken van harde arbeid en armoede droeg, de Messias kunnen zijn? Toch kon Nathanaël niet ertoe komen Jezus te verwerpen, want de boodschap van Johannes had overtuiging in zijn hart gebracht.

Op het ogenblik dat Filippus hem riep, had Nathanaël zich teruggetrok: ken in een rustige plaats om na te denken over de aankondiging van Johannes en over de profetieën betreffende de Messias. Hij bad dat, als degene die door Johannes was aangewezen, de Verlosser was, het hem bekendgemaakt zou mogen worden, en de Heilige Geest rustte op hem met de verzekering dat God Zijn volk bezocht had en een hoorn des heils voor hen had opgericht. Filippus wist dat zijn vriend de profetieën onderzocht, en terwijl Nathanaël bad onder de vijgeboom, ontdekte Filippus waar hij zich had teruggetrokken. Zij hadden dikwijls te zamen gebeden op die besloten plaats die schuilging onder de bladeren van de boom.

De boods'chap: "Wij hebben Hem gevonden van Wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten", scheen Nathanaël een rechtstreeks antwoord op zijn gebed te zijn. Maar Filippus had nog een zwak geloof. In twijfel voegde hij eraan toe: "Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth". Weer stond het vooroordeel op in het hart van Nathanaël. Hij riep uit: "Kan uit Nazareth iets goeds komen?"Filippus ging niet met hem redetwisten. Hij zei: "Kom en zie". Jezus zag Nathanaël tot Zich komen en zei van hem: "Zie, waarlijk een Israëliet in wie geen bedrog is"33 In verbazing riep Nathanaël uit: "Vanwaar kent Gij mij? Jezus antwoordde en zeide tot hem: Eer Filippus u riep, zag Ik u onder de vijgeboom". Dat was genoeg. De goddelijke Geest, Die getuigd had tot Nathanaël tijdens zijn afzonderlijk gebed onder de vijgeboom, sprak nu tot hem door de woorden van Jezus. Hoewel hij twijfelde en enigszins toegaf aan zijn vooroordeel, was Nathanaël tot Christus gekomen met een oprecht verlangen naar de waarheid, en nu werd zijn verlangen bevredigd. Zijn geloof werd sterker dan dat van de persoon die hem tot Jezus had gebracht. Hij antwoordde en zei: "Rabbi, Gij zijt de Zoon van God, Gij zijt de Koning van Israël!"

Wanneer Nathanaël vertrouwd had op de rabbi's om hem te leiden, zou hij Jezus nooit hebben gevonden. Door zelf te zien en te oordelen werd hij een discipel. Zo is het ook nu in het geval van velen die door vooroordeel van het goede worden weerhouden. Wat zou het resultaat anders zijn, wanneer ze zouden " komen en zien"! Vertrouwende op de leiding van menselijk gezag, zal niemand komen tot een reddende kennis der waarheid. Evenals Nathanaël moeten we zelf Gods Woord bestuderen, en bidden om de verlichting door de Heilige Geest. Hij Die Nathanaël onder de vijgeboom zag, zal ons ook zien in ons afgezonderd bidvertrek. Engelen uit de wereld des lichts zijn dicht bij hen die in alle nederigheid om goddelijke leiding smeken.

Met de roeping van Johannes en Andreas en Simon, van Filippus en Nathanaël begon de stichting van de Christelijke Kerk. Johannes wees twee van zijn discipelen op Christus.

Toen vond een van hen Andreas, zijn broer, en riep hem tot de Heiland. Daarop werd Filippus geroepen, en hij ging op zoek naar Nathanaël. Deze voorbeelden moeten ons leren hoe belangrijk het persoonlijk werken is, het doen van een rechtstreeks beroep op onze familie, vrienden en buren. Er zijn mensen die hun leven lang beleden hebben Christus te kennen, maar die nooit persoonlijk een poging gedaan hebben om zelfs maar één ziel tot de Heiland te brengen. Zij laten al het werk over aan de predikant. Hij kan heel geschikt zijn voor zijn ambt, maar hij kan niet datgene doen wat God aan de leden van de gemeente te doen heeft gegeven.

Er zijn vele mensen die het dienstbetoon van liefdevolle christelijke harten van node hebben. Velen zijn ten onder gegaan die gered hadden kunnen worden indien hun naasten, gewone mannen en vrouwen, persoonlijk moeite voor hen gedaan zouden hebben. Velen wachten erop tot ze persoonlijk worden aangesproken. Juist in het gezin, de buurt, in de stad waar we wonen is werk dat wij kunnen doen als zendelingen voor Christus. Wanneer we christenen zijn, zal dit werk onze vreugde zijn. Zodra iemand bekeerd is, wordt er in hem een verlangen wakker om aan anderen te vertellen welk een dierbare Vriend hij in Jezus gevonden heeft. De reddende en heiligmakende waarheid kan niet in ons hart opgesloten worden.

Allen die God toegewijd zijn, zullen kanalen van het licht zijn. God maakt hen tot Zijn vertegenwoordigers om aan anderen de rijkdommen van Zijn genade mee te delen. "Ik zal die, ja al wat rondom Mijn heuvel ligt, tot een zegen stellen; Ik zal de regen doen nederdalen op zijn tijd, zegenbrengende regens zullen het zijn." Filippus zei tot Nathanaël: "Kom en zie". Hij vroeg hem niet om het getuigenis van een ander aan te nemen, maar om zelf Christus te aanschouwen. Nu Jezus is opgevaren naar de hemel, zijn Zijn discipelen Zijn vertegenwoordigers onder de mensen, en een van de beste manieren om zielen voor Hem te winnen is Zijn karakter in ons dagelijks leven naar voren te brengen. Onze invloed op anderen hangt niet zozeer af van wat we zeggen, als wel van wat we zijn. De mensen kunnen onze logica bestrijden en ontkennen, ze kunnen weerstand bieden aan het beroep dat wij op hen doen; maar een leven van belangeloze liefde is een argument dat niet weerlegd kan worden. Een standvastig leven, dat gekenmerkt wordt door de zachtmoedigheid van Christus, is een kracht in de wereld.

Hetgeen Christus leerde, was een uitdrukking van een innerlijke overtuiging en ervaring, en zij die van Hem leren, worden leraars naar de goddelijke ordening. Het Woord van God, gesproken door iemand die daardoor zelf geheiligd is, heeft een levengevende kracht, die het aantrekkelijk maakt voor hen die het horen, en hen ervan overtuigt, dat het levende werkelijkheid is. Wanneer iemand de waarheid heeft aangenomen in de liefde der waarheid, zal hij dit openbaar maken door de overredingskracht van zijn optreden en de klank van zijn stem. Hij maakt bekend dat wat hij zelf heeft gehoord, gezien en getast van het woord des levens, opdat anderen gemeenschap met hem kunnen hebben door de kennis van Christus.

Zijn getuigenis, dat komt van lippen die zijn aangeraakt met een levende kool van het altaar, is gaarheid voor het hart dat daarvoor openstaat, en werkt heiligmaking van zijn karakter.

En hij die tracht het licht aan anderen te geven, wordt ook zelf gezegend. “Zegenbrengende regens zullen het zijn.” God zou Zijn doel, het redden van zondaars, ook hebben kunnen bereiken zonder onze hulp; maar opdat wij een karakter kunnen ontwikkelen dat gelijk is aan dat van Christus, moeten we in Zijn werk delen. Om Zijn vreugde te kunnen binnengaan, de vreugde van het zien hoe zielen gered zijn door Zijn offer, moeten we deelhebben aan Zijn arbeid voor hun verlossing.

Nathanaëls eerste uiting van geloof, zo volledig en ernstig en oprecht; klonk als muziek in de oren van Jezus. En Hij “antwoordde en zeide tot hem: Omdat Ik tot u gezegd heb: Ik zag u onder de vijgeboom, gelooft gij? Gij zult grotere dingen zien dan deze”. De Heiland zag met vreugde uit naar Zijn werk, het brengen van een blijde boodschap aan de zachtmoedigen, het verbinden van de gebrokenen van hart, en het uitroepen van vrijlating voor de gevangenen van Satan. Denkend aan de kostbare zegeningen die Hij aan de mensen gebracht had, voegde Jezus eraan toe: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg ulieden, gij zult de hemel open zien en de engelen Gods opstijgen en nederdalen op de Zoon des mensen”.

Hier zegt Christus eigenlijk: Op de oever van de Jordaan werden de hemelen geopend, en is de Geest van God als een duif nedergedaald op Mij. Dat was slechts een teken van het feit, dat Ik de Zoon van God ben. Indien gijlieden gelooft dat dat zo is, zal uw geloof versterkt worden. Gij zult de hemelen geopend zien om nooit meer gesloten te worden. Ik heb ze voor u geopend. De engelen van God stijgen op en brengen de gebeden van degenen die in nood zijn en in droefheid, tot de Vader daarboven, en wanneer ze weer nederdalen, brengen ze zegen, hoop, moed, hulp en leven aan de mensenkinderen.

De engelen Gods gaan steeds heen en weer van de aarde naar de hemel en van de hemel naar de aarde. De wonderen van Christus die Hij verrichtte voor bedroefden en de lijdenden, werden tot stand gebracht in de kracht Gods door middel van het dienende werk der engelen. En door Christus, via het dienstwerk van Zijn hemelse boodschappers, komt iedere zegening van God tot ons. Door de menselijke natuur aan te nemen, verenigt de Heiland Zijn belangen met die van de gevallen zonen en dochteren van Adam, terwijl Hij door Zijn goddelijke natuur in verbinding staat met de troon van God. En zo is Christus het verbindingsmiddel van de mens met God en van God met de mens.

Hoofdstuk 15—Op het bruiloftsfeest

Jezus begon Zijn dienstwerk niet met een grote daad voor het Sanhedrin in Jeruzalem. Op een familiebijeenkomst in een klein dorp in Galilea werd Zijn kracht aangewend om de vreugde van een bruiloft te vermeerderen. Op deze wijze toonde Hij Zijn medevoelen met de mensen, en Zijn wens om bij te dragen tot hun geluk. In de woestijn der verzoeking had Hijzelf de beker der smart gedronken. Hij ging nu uit om de mensen de beker van de zegen te geven, en om door Zijn zegenwens de verhoudingen in het leven van de mens te heiligen. Van de Jordaan was Jezus teruggekeerd naar Galilea. Er zou een bruiloft zijn in Kana, een stadje niet ver van Nazareth; de feestgenoten waren familie van Jozef en Maria; en Jezus, Die wist van deze familiebijeenkomst, ging naar Kana, en werd met Zijn discipelen uitgenodigd voor het feest.

Nu ontmoette Hij Zijn moeder weer, van wie Hij enige tijd gescheiden was geweest. Maria had gehoord over de openbaring bij de Jordaan, bij Zijn doop. Het gerucht was in Nazareth verteld, en bracht dingen die zovele jaren in haar hart verborgen waren geweest, weer levendig in haar herinnering terug. Evenals iedereen in Israël, was Maria diep bewogen door de boodschap van Johannes de Doper. Zij herinnerde zich nog goed de profetie die gegeven was bij zijn geboorte. Nu deed zijn contact met Jezus haar hoop opnieuw opleven. Maar haar was ook het raadselachtige heentrekken van Jezus naar de woestijn ter ore gekomen, en ze voelde zich bezwaard door een angstig voorgevoel.

Vanaf de dag dat ze de aankondiging van de engel in haar huis in Nazareth gehoord had, had Maria ieder blijk dat Jezus de Messias was, als een schat in haar hart bewaard. Zijn liefdevolle, onzelfzuchtige leven had haar ervan verzekerd, dat Hij niemand anders kon zijn dan de Gezondene van God. Toch ontmoette ze soms ook twijfel en teleurstellingen en ze verlangde naar het ogenblik waarop Zijn heerlijkheid geopenbaard zou worden. De dood had haar gescheiden van Jozef, die haar kennis omtrent het geheim van de geboorte van Jezus gedeeld had. Nu was er niemand aan wie ze haar hoop en vrees kon toevertrouwen. De afgelopen twee maanden waren vol smart geweest. Ze was gescheiden geweest van Jezus, in Wiens medeleven

ze vertroosting vond; ze dacht veel na over de woorden van Simeon: “En door uw eigen ziel zal een zwaard gaan”, ze dacht terug aan die drie angstige dagen waarin ze gedacht had, dat ze Jezus voorgoed verloren had; en met een ongerust hart wachtte ze Zijn terugkeer af.

Op het bruiloftsfeest ontmoet ze Hem, dezelfde tedere, plichtsgetrouwe Zoon. Maar toch is Hij niet dezelfde. Zijn gelaat is veranderd. Het draagt de sporen van Zijn strijd in de woestijn, en een nieuwe uitdrukking van waardigheid en kracht toont Zijn hemelse opdracht aan. Er is een groep jongemannen bij Hem, en hun ogen volgen Hem met eerbied, en ze noemen Hem Meester. Deze metgezellen vertellen aan Maria wat ze gezien hebben en gehoord bij de doop en bij andere gelegenheden. Ze besluiten hun relaas met de woorden: “Wij hebben Hem gevonden van Wie Mozes in de Wet geschreven heeft en de Profeten”.

Wanneer de gasten bijeenkomen, schijnen velen van hen druk bezig te zijn met een onderwerp dat hun belangstelling volkomen in beslag neemt. Er heerst een onderdrukte opwinding onder het gezelschap. Kleine groepjes spreken samen op vurige maar rustige toon, en er worden ver-baasde blikken geworpen op de Zoon van Maria. Toen Maria het getuigenis van de discipelen omtrent Jezus gehoord had, was ze verheugd door de overtuiging dat de hoop die ze reeds zo lang gekoesterd had, niet vergeefs was. Maar ze zou meer dan een mens geweest zijn, wanneer niet deze heilige vreugde vermengd was geworden met een spoor van de natuurlijke trots van een liefhebbende moeder. Toen ze zag hoevele blikken er op Jezus gericht werden, verlangde ze ernaar, dat Hij aan het gezelschap zou bewijzen dat Hij werkelijk de Geëerde Gods was. Zij hoopte, dat er gelegenheid voor Hem zou zijn om een wonder te doen voor hen.

Het was de gewoonte in die tijd dat een bruiloftsfeest verscheidene dagen duurde. Bij deze gelegenheid bleek, dat, eer het feest ten einde was, de voorraad wijn op was. Deze ontdekking veroorzaakte veel verwarring en spijt. Het was niet gebruikelijk om op feestelijke gelegenheden het zonder wijn te stellen, en gebrek aan wijn zou wijzen op een gebrek aan gastvrijheid. Als bloedverwant van de gehuwden had Maria meegeholpen bij de voorbereidingen van het feest, en nu sprak ze tot Jezus, zeggende: “Zij hebben geen wijn meer”. Deze woorden waren een wenk dat Hij in hun behoefte zou voorzien. Maar Jezus antwoordde: “Vrouw, wat heb Ik met u van node? Mijn ure is nog niet gekomen”.

Dit antwoord, kortaf naar het ons toeschijnt, getuigt niet van koelheid of onbeleefdheid. De manier waarop de Heiland Zijn moeder aansprak, was in overeenstemming met de gewoonten in het Oosten. Deze wijze van aanspreken werd gebruikt tegenover mensen voor wie men eerbied wilde tonen. Iedere daad in het leven van Christus op aarde was in overeenstemming met het voorschrift dat Hijzelf gegeven had: “Eer uw vader en uw moeder”. Aan het kruis, bij Zijn laatste daad van tederheid jegens Zijn moeder, sprak Jezus haar weer op dezelfde wijze aan, toen Hij haar toevertrouwde aan de zorgen van Zijn meest geliefde discipel. De liefde die sprak uit Zijn toon, blik en manieren, zowel op het bruiloftsfeest als aan het kruis, verklaarde Zijn woorden.

Bij het bezoek aan de tempel als jongen, toen het mysterie van Zijn levenswerk voor Hem openbaar werd, had Christus tot Maria gezegd: “Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?” Deze woorden vormden de sleutel tot Zijn hele leven en dienstwerk. Alles werd afhankelijk gemaakt van Zijn werk, het grote verlossingswerk, waartoe Hij in de wereld was gekomen. Nu herhaalde Hij de les. Er bestond gevaar, dat Maria haar verwantschap met Jezus zou beschouwen als iets dat haar een bijzondere aanspraak op Hem verleende, en het recht om Hem tot op zekere hoogte aanwijzingen te geven voor Zijn zending. Dertig jaar lang was Hij haar gehoorzame en liefhebbende Zoon geweest, en Zijn liefde was onveranderd, maar nu moest Hij Zich bezighouden met het werk Zijns Vaders. Als Zoon van de Allerhoogste en Heiland der wereld mochten geen aardse banden Hem weerhouden van Zijn zending, of invloed uitoefenen op Zijn gedrag. Hij moest

vrij staan om de wil van God te doen. Die les geldt ook voor ons. De aanspraken van God gaan zelfs uit boven de banden van menselijke verwantschap. Geen aardse aantrekkingskracht mag onze voeten afkeren van het pad waarop Hij wil dat wij wandelen.

De enige hoop voor verlossing van ons gevallen geslacht is in Christus. Maria kon alleen verlost worden door het Lam Gods. In zichzelf had zij geen enkele verdienste. Haar band met Jezus maakte haar geestelijke verhouding tot Hem niet anders dan die van enig andere menselijke ziel. Dit wordt bedoeld met de woorden van de Heiland. Hij maakt een duidelijk onderscheid tussen Zijn verhouding tot haar als de Zoon des mensen en als de Zoon van God. De band van bloedverwantschap die tussen hen was, plaatste haar geenszins op gelijke voet met Hem. De woorden: "Mijn ure is nog niet gekomen", wijzen erop, dat iedere daad in het leven van Christus hier op aarde beantwoordde aan het plan dat bestaan had vanaf de dagen der eeuwigheid. Voordat Hij naar de aarde kwam, lag het plan vóór Hem, volmaakt tot in alle onderdelen. Maar terwijl Hij onder de mensen wandelde, werd Hij stap voor stap geleid door de wil des Vaders. Hij aarzelde niet te handelen op de daartoe aangewezen tijd. Met dezelfde onderwerping wachtte Hij tot die tijd was aangebroken.

Door tot Maria te zeggen, dat Zijn ure nog niet gekomen was, antwoordde Jezus op haar onuitgesproken gedachte de verwachting die zij koesterde zoals haar gehele volk dat deed. Zij hoopte dat Hij Zich zou openbaren als de Messias en de troon van Israël zou nemen. Niet als Koning, maar als "een man van smarten en vertrouwd met ziekte", had Jezus het lot van de mensheid aanvaard. Maar hoewel Maria niet het juiste begrip had omtrent de zending van Jezus, vertrouwde ze Hem volkomen. Aan dat geloof gaf Jezus gehoor. Het was om Maria's vertrouwen te eren en het geloof van Zijn discipelen te versterken, dat het eerste wonder verricht werd. De discipelen zouden voor vele en grote verleidingen tot ongeloof komen te staan. Voor hen hadden de profetieën het onweerlegbaar duidelijk gemaakt dat Jezus de Messias was. Zij wachtten erop, dat de godsdienstige leiders Hem zouden ontvangen met een vertrouwen dat groter was dan het hunne. Zij spraken onder de mensen over de heerlijke werken van Christus en over hun eigen vertrouwen in Zijn zending, maar zij waren verbaasd en bitter teleurgesteld door het ongeloof, het diepgewortelde vooroordeel, en de vijandigheid jegens Jezus aan de dag gelegd door de priesters en de rabbi's. De eerste wonderen van Jezus maakten de discipelen sterk om staande te blijven tegen dit verzet.

Geenszins in de war gebracht door de woorden van Jezus, zei Maria tot degenen die bedienden: "Wat Hij u ook zegt, doet dat!"Op deze wijze deed ze wat ze kon om de weg voor te bereiden voor het werk van Christus. Naast de deur stonden zes grote stenen watervaten, en Jezus zei tot de bedienden, dat ze die moesten vullen. Dit werd gedaan. Aangezien men de wijn onmiddellijk nodig had, beval Hij: "Schept nu, en brengt het aan de leider van het feest." 0 In plaats van water waarmee de vaten gevuld waren, stroomde er nu wijn uit. Noch de leider van het feest, noch de gasten hadden gemerkt dat de wijn op was. Toen hij proefde wat de bedienden hem brachten, vond de leider dit beter dan alles wat hij ooit tevoren gedronken had, en geheel verschillend van datgene wat aan het begin van het

feest geschonken was. Hij wendde zich tot de bruidegom en zei: “Iedereen zet eerst de goede wijn op en als er goed gedronken is, de mindere; gij echter hebt de goede wijn tot dit ogenblik bewaard”.

Zoals de mensen eerst de beste wijn voorzetten en daarna de mindere, zo doet de wereld het ook met zijn gaven. Dat wat de wereld ons biedt, streelt misschien het oog en boeit de zinnen, maar ten slotte blijkt het onbevredigend te zijn. De wijn wordt bitter, de vrolijkheid somberheid. Dat wat begonnen is met gezang en uitbundigheid, eindigt met vermoeidheid en afkeer. Maar wat Jezus schenkt, is altijd fris en nieuw. Het feest dat Hij bereidt voor de ziel, houdt nooit op voldoening en vreugde te geven. Iedere nieuwe gift doet de bekwaamheid van de ontvanger toenemen om de zegeningen van de Here te waarderen en zich erin te verheugen. Hij geeft genade op genade. De voorraad raakt nooit uitgeput, Wanneer u in Hem blijft, verzekert het feit, dat u vandaag een rijke gave ontvangt, u ervan dat u morgen een nog rijker gave zult krijgen. De woorden van Jezus aan Nathanaël brengen de wet volgens welke God de kinderen des geloofs behandelt, naar voren. Met iedere nieuwe openbaring van Zijn liefde verklaart Hij aan het hart dat daartoe openstaat: “Gelooft gij? Gij zult grotere dingen zien dan deze”.

De gave van Christus op het bruiloftsfeest was een symbool. Het water stelde voor de doop in Zijn dood; de wijn het vergieten van Zijn bloed voor de zonden der wereld. Het water om de vaten te vullen werd aangedragen door mensenhanden, maar alleen de woorden van Christus konden er de levengevende kracht aan geven. Zo is het ook met de plechtige handelingen die wijzen op de dood van de Heiland. Alleen door de kracht van Christus, die door het geloof werkt, hebben zij kracht om de ziel te voeden. Het woord van Christus gaf ruim voldoende voorraad voor het feest. Zo overvloedig is ook de voorziening van Zijn genade om de ongerechtigheden van de mens uit te wissen en de ziel te vernieuwen en te schragen.

Bij het eerste feest, dat Hij te zamen met Zijn discipelen bijwoonde, gaf Jezus hun de beker die het symbool was van Zijn werk voor hun behoud. Bij het laatste Avondmaal gaf Hij die beker wederom bij de instelling van die heilige handeling waardoor Zijn dood verkondigd zou worden “totdat Hij komt”13 En de smart van de discipelen, toen zij moesten scheiden van hun Here, werd gestild door de belofte van hereniging, toen Hij zei: “Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk Mijns Vaders”.

De wijn die Christus schonk voor het feest, en de wijn die Hij aan Zijn discipelen gaf als een symbool van Zijn eigen bloed, was zuiver druivensap. Hiervan spreekt de profeet Jesaja, wanneer hij spreekt van nieuwe wijn “in een druiventros”, en zegt: “Verderf hem niet, want er ligt een zegen in”. Het was Christus, Die in het Oude Testament Israël de waarschuwing gaf: “De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs”. En Hijzelf gaf de mensen niet een dergelijke drank. Satan verleidt de mensen om

te zwelgen in datgene wat het verstand benevelt en de geestelijke opvattingen afstompt, maar Christus leert ons om de lagere natuur te overwinnen. Zijn gehele leven was een voorbeeld van zelfverloochening. Om de macht van de eetlust te breken, doorstond Hij om onzentwille de zwaarste beproeving die een mens te verdragen kan krijgen. Het was Christus, Die aanwijzingen gaf dat Johannes de Doper wijn noch sterke drank zou drinken. Hij was het Die een dergelijke geheelonthouding oplegde aan de vrouw van Manoah. En Hij sprak een vloek uit over de man die de fles zou brengen aan de lippen van zijn naaste. Christus sprak Zijn eigen leer niet tegen. De ongegiste wijn die Hij verschafte aan de bruiloftsgasten, was een gezonde, verfrissende drank. De uitwerking daarvan bracht de smaak in harmonie met een gezonde eetlust.

Terwijl de gasten op het feest opmerkingen maakten over de kwaliteit van de wijn. werden er vragen gesteld die van de dienaars een verklaring over het wonder vereisten. Een tijdlang was het gezelschap te zeer verbaasd om te denken aan Degene Die dat wonderwerk had verricht. Toen ze Hem eindelijk zochten, ontdekte men, dat Hij Zich zó rustig had teruggetrokken, dat zelfs Zijn discipelen het niet opgemerkt hadden. De aandacht van het gezelschap richtte zich nu op Zijn discipelen. Voor de eerste maal hadden zij de gelegenheid om te getuigen van hun geloof in Jezus. Zij vertelden wat ze gehoord en gezien hadden bij de Jordaan, en in veler harten leefde de hoop op, dat God een bevrijder voor Zijn volk had doen opstaan. Het nieuws over het wonder verspreidde zich in dat gehele gebied, en bereikte ook Jeruzalem. Met nieuwe belangstelling onderzochten de priesters en de oudsten de profetieën over de komst van de Christus. Er was een vurig verlangen om de zending te leren kennen van deze nieuwe leraar, die op zulk een onopvallende wijze onder het volk verscheen.

Het dienstwerk van Christus stond in opvallende tegenstelling met het werk van de Joodse oudsten. Hun zorg voor overlevering en vormendienst had iedere werkelijke vrijheid in gedachten en daden vernietigd. Zij leefden in een voortdurende vrees voor verontreiniging. Om contact met de “onreinen” te vermijden, hielden ze zich afzijdig niet alleen van de heidenen, maar van het grootste deel van hun eigen volk, en ze trachtten hun geen goed te doen noch hun vriendschap te winnen. Door zich voortdurend met deze zaken bezig te houden, hadden ze de groei van hun geest belemmerd en hun gezichtskring vernauwd. Hun voorbeeld moedigde zelfzucht en onverdraagzaamheid aan onder alle lagen van de bevolking.

Jezus begon het hervormingswerk door een groot medeleven met de mensen te tonen. Terwijl Hij de grootste eerbied voor de wet Gods aan de dag legde, berispte Hij de schijnvroomheid van de Farizeeën, en trachtte het volk vrij te maken van de zinloze voorschriften waardoor ze gebonden waren. Hij trachtte de scheidsmuren af te breken die de verschillende lagen van de maatschappij scheidden, zodat Hij de mensen zou kunnen samenbrengen als de kinderen van één gezin. Zijn aanwezigheid op het bruiloftsfeest was bedoeld als een stap in die richting.

God had Johannes de Doper aanwijzingen gegeven om in de woestijn te blijven, opdat hij op die wijze beschermd zou zijn tegen de invloed van de priesters en rabbi's, en voorbereid zou worden voor een bijzondere opdracht. Maar de strengheid en afzondering waarin hij leefde, waren geen voorbeeld voor het volk. Johannes zelf had zijn toehoorders niet bevolen, dat ze hun bestaande werkzaamheden moesten verlaten. Hij smeekte hun, blijk te geven van hun berouw door God getrouw te zijn op de plaats waar Hij hen geroepen had.

Jezus bestrafte genotzucht in al zijn vormen, maar toch was Hij een gemeenschapsmens van nature. Hij aanvaardde de gastvrijheid van alle lagen der bevolking, bezocht de huizen van de rijken en de armen, van de geleerden en de onwetenden, en zocht hun gedachten te verheffen vanuit de vragen van het gewone leven tot de dingen die geestelijk en eeuwig zijn. Hij gaf Zijn goedkeuring niet aan losbandigheid, en geen spoor van wereldse lichtzinnigheid bevlekte Zijn gedrag; toch vond Hij vreugde in tonelen van onschuldig geluk en heiligde door Zijn aanwezigheid de gezellige bijeenkomst. Een Joods huwelijk was een indrukwekkende gebeurtenis, en de vreugde daarvan mishaagde de Zoon des mensen niet. Door dit feest bij te wonen, eerde Jezus het huwelijk als een goddelijke instelling.

Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament wordt de huwelijksband gebruikt om de tedere en heilige eenheid voor te stellen die tussen Christus en Zijn volk bestaat. In de gedachten van Jezus wezen de feeste-lijkheden bij de bruiloft vooruit op de vreugde van die dag wanneer Hij Zijn bruid zal thuishalen in het huis Zijns Vaders, en wanneer de verlosten met de Verlosser zullen aanzitten aan het bruiloftsmaal des Lams. Hij zegt: "Zoals de bruidegom zich over de bruid verblijdt, zal uw God Zich over u verblijden". "Men zal u niet meer noemen: Verlatene... maar gij zult genoemd worden: Mijn Welgevallen... Want de Here heeft een welgevallen aan u." "Hij zal Zich over u met vreugde verblijden; Hij zal zwijgen in Zijn liefde; Hij zal over u juichen met gejubel." Toen aan de apostel Johannes het visioen over de hemelse dingen gegeven werd, schreef hij: "En ik hoorde als een stem van een grote schare en als een stem van vele wateren en als een stem van zware donderslagen, zeggende: Halleluja! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard. Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt". "Zalig zij die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal des Lams."

Jezus zag in iedere ziel iemand die de uitnodiging tot Zijn koninkrijk gegeven moest worden. Hij bereikte de harten der mensen door Zich onder hen te begeven als Iemand Die het beste met hen voor had. Hij zocht hen op aan de openbare weg, in hun huizen, op de schepen, in de synagoge, aan de oever van het meer en op het bruiloftsfeest. Hij ontmoette hen bij hun dagelijkse bezigheden, en toonde belangstelling voor hun aardse belangen. Hij bracht Zijn onderricht in het huisgezin, door gezinnen in hun eigen huis onder de invloed van Zijn goddelijke tegenwoordigheid te brengen. Zijn sterk persoonlijk medeleven hielp de harten te winnen. Hij trok Zich dikwijls terug in de bergen voor een gebed in de eenzaamheid, maar dit was een voorbereiding voor Zijn arbeid onder de mensen in het

drukke leven. Na deze uren keerde Hij terug om zieken verlichting te schenken, de onwetenden onderwijs te geven, en de ketenen van de gevangenen van Satan te verbreken.

Door persoonlijk contact en persoonlijke omgang gaf Jezus Zijn discipelen onderricht. Soms leerde Hij hen, terwijl Hij tussen hen zat op de berghelling; soms bij het meer of wanneer ze langs de wegen gingen, openbaarde Hij hun de geheimen van het koninkrijk Gods. Hij bepreekte hen niet zoals de mensen dat in onze tijd doen. Overal waar harten openstonden om de goddelijke boodschap aan te nemen, verklaarde Hij de waarheden over de weg des heils. Hij gaf Zijn discipelen geen bevel dit of dat te doen, maar Hij zei: “Volg Mij”. Op Zijn tochten door het land en door de steden nam Hij hen met Zich mee, opdat ze zouden zien hoe Hij de mensen leerde. Hij verbond hun belang met het Zijne, en zij sloten zich bij Hem aan in het werk.

Het voorbeeld dat Christus gaf door Zichzelf één te maken met de belangen der mensen, moet worden opgevolgd door allen die Zijn Woord prediken en door allen die het evangelie van Zijn genade ontvangen hebben. Wij moeten de omgang met mensen niet verzaken. We mogen onszelf niet van anderen afzonderen. Om alle lagen der bevolking te kunnen bereiken, moeten we ze tegemoetkomen op de plaats waar ze zich bevinden. Ze zullen ons zelden uit eigen beweging opzoeken. Niet alleen vanaf de kansel worden de harten der mensen geraakt door de goddelijke waarheid. Er is een ander arbeidsveld, misschien nederiger, maar even veelbelovend. Dat vinden we in de huizen van de nederigen en in de villa’s van de groten; aan de gastvrije tafel en in de bijeenkomsten voor onschuldig onderling genoegen.

Als discipelen van Christus mogen we ons niet in de wereld begeven alleen uit liefde voor plezier, om ons met hen te verenigen in hun dwaasheid. Zulke omgang kan alleen maar uitlopen op nadeel. We mogen aan zonde nooit onze goedkeuring hechten door onze woorden of daden, ons zwijgen of onze aanwezigheid. Waar we ook heengaan, we moeten Jezus met ons meenemen, en aan anderen de onschatbare waarde van onze Heiland openbaren. Maar zij die trachten hun godsdienst te bewaren door die te verbergen tussen de stenen muren, laten kostbare gelegenheden om goed te kunnen doen, aan zich voorbijgaan. Door de omgang in het dagelijks leven met anderen komt het christendom in aanraking met de wereld. Ieder die hemels licht heeft ontvangen, moet het pad opklaren van hen die het Licht des levens niet kennen.

We moeten allen getuigen van Jezus worden. Maatschappelijke invloed, geheiligd door de genade van Christus, moet gebruikt worden tot het winnen van zielen voor de Heiland. Laat de wereld zien dat wij niet zelfzuchtig in beslag genomen worden door onze eigen belangen, maar dat wij ernaar verlangen dat anderen zullen delen in onze zegeningen en voorrechten. Laat hun zien, dat onze godsdienst ons niet ongevoelig of uitgerekend maakt. Laten allen die belijden Christus gevonden te hebben, dienen zoals Hij dat deed voor het welzijn van de mensen.

We mogen nooit de wereld de verkeerde indruk geven, dat christenen sombere, ongelukkige mensen zijn. Wanneer onze ogen op Jezus gericht zijn, zullen we een barmhartig Verlosser zien, en we zullen het licht ontvangen dat van Zijn aangezicht straalt. Waar Zijn geest regeert, vertoeft de vrede. En daar zal ook vreugde zijn, want daar is een kalm, heilig vertrouwen in God. Christus verheugt Zich over Zijn volgelingen, wanneer zij tonen dat, hoewel ze menselijk zijn, ze deelhebben aan de goddelijke natuur. Zij zijn geen standbeelden, maar levende mannen en vrouwen. Hun hart, verfrist door de dauw der goddelijke genade, opent zich en groeit in het licht van de Zon der Gerechtigheid. Zij kaatsen het licht dat op hen schijnt, terug op anderen in werken die stralen van liefde van Christus.

Hoofdstuk 16—In Zijn tempel

“Daarna daalde Hij af naar Kapernaüm, Hij, Zijn moeder en Zijn broeders en Zijn discipelen, en zij bleven daar niet vele dagen. En het Pascha der Joden was nabij en Jezus ging op naar Jeruzalem”. Op deze reis sloot Jezus zich aan bij één van de grote gezelschappen die op weg waren naar de hoofdstad. Hij had Zijn zending nog niet openlijk aangekondigd, en Hij mengde zich onopgemerkt onder de massa. Bij deze gelegenheden was de komst van de Messias, waarop door de prediking van Johannes zozeer de nadruk was gelegd, dikwijls het onderwerp van het gesprek. Met laaiend enthousiasme weidde men uit over de hoop op nationale grootheid. Jezus wist dat deze hoop teleurgesteld zou worden, want ze was gebaseerd op een verkeerde uitleg van de Schriften. Met diepe ernst verklaarde Hij de profetieën en probeerde de mensen op te wekken tot een nader bestuderen van Gods Woord.

De Joodse leiders hadden het volk geleerd, dat zij in Jeruzalem onderwezen zouden worden in het aanbidden en dienen van God. Gedurende de week van het Pascha waren hier grote menigten bijeen, die uit alle delen van Palestina gekomen waren en zelfs uit verre landen. De voorhoven van de tempel waren vol van een bonte menigte. Velen waren niet in de gelegenheid de offeranden met zich mee te brengen die geofferd moesten worden als een symbool van het ene grote Offer. Ten gerieve van deze mensen werden in de buitenste voorhof van de tempel dieren gekocht en verkocht. Hier kwamen mensen uit alle standen bijeen om hun offeranden te kopen. Hier werd al het vreemde geld gewisseld voor de munt van het heiligdom.

Van iedere Jood werd geëist dat hij ieder jaar een halve sikkel betaalde als “een zoengeld voor zijn leven”;2 en’ het geld dat op deze wijze ingezameld werd, werd gebruikt voor het onderhoud van de tempel. Bovendien werden grote bedragen gebracht als vrijwillige offeranden, om in de schatkist te worden gestort. En het was vereist, dat iedere vreemde munt gewisseld zou worden voor een munt die de tempelsikkel heette, en die werd aangenomen voor de dienst van het heiligdom. Het wisselen van het geld gaf gelegenheid tot bedrog en afpersing en het was uitgegroeid tot een schandelijk bedrijf, dat een bron van inkomsten voor de priesters vormde.

De verkopers vroegen buitensporig hoge prijzen voor de dieren die verkocht werden, en zij deelden de winst met de priesters en oversten, die zich op deze wijze verrijkten ten koste van het volk. Men had de tempelgangers geleerd, dat, indien zij geen offers brachten, de zegen Gods niet kon rusten op hun kinderen of op hun landerijen. Zo was men altijd zeker van een hoge prijs voor de dieren, want nadat ze van zover gekomen waren, wilden de mensen niet naar hun huis terugkeren zonder de gewijde handeling, waartoe ze gekomen waren, verricht te hebben.

Een groot aantal offeranden werd gebracht in de tijd van het Pascha, en de verkoop in de tempel was zeer groot. De verwarring die daaruit voortkwam, deed meer denken aan een

rumoerige veemarkt dan aan de heilige tempel Gods. Men kon er luisteren naar het loven en bieden, naar het geloei van het vee, het blaten der schapen, het koeren van de duiven, en dit alles was vermengd met het rinkelen van munten en met boze onderhandelingen. De verwarring was zó groot, dat de tempelgangers gestoord werden en de woorden die gericht waren aan de Allerhoogste, verloren gingen in het lawaai dat de tempel binnendrong. De Joden waren bijzonder trots op hun vroomheid. Zij verheugden zich over hun tempel, en beschouwden ieder woord dat gesproken werd ten nadele daarvan, als laster; zij waren heel streng in het nakomen van de ceremoniën die ermee verbonden waren; maar de geldzucht had gezegevierd over hun gewetensbezwaren. Zij merkten nauwelijks hoever zij waren afgedwaald van het oorspronkelijk doel van de dienst die door God Zelf was ingesteld.

Toen de Here nederdaalde op de berg Sinaï, werd de plaats geheiligd door Zijn tegenwoordigheid. Mozes werd bevel gegeven rondom begrenzingen aan te geven en de berg te heiligen, en men hoorde het waarschuwende woord des Heren: “Wacht u ervoor de berg te bestijgen, of maar de voet ervan aan te raken; ieder die de berg aanraakt, zal zeker ter dood gebracht worden. Geen hand zal hem aanraken, want dan zal men gestenigd of met pijlen doorschoten worden; hetzij dier, hetzij mens, hij zal niet blijven leven”. Zo leerden ze de les, dat, waar God Zijn tegenwoordigheid openbaart, de plaats heilig is. Het gebied van Gods tempel had daarom als heilig beschouwd moeten worden. Maar in het streven naar winst verloor men dit alles uit het oog.

De priesters en oversten waren geroepen om de vertegenwoordigers van God bij het volk te zijn; zij hadden de verkeerde gebruiken in de voorhoven van de tempel moeten tegengaan. Zij hadden het volk een voorbeeld behoren te geven van onkreukbaarheid en mededogen. In plaats van hun eigen winst in het oog te houden, hadden ze de omstandigheden en behoeften van de tempelgangers moeten overwegen, en bereid moeten zijn degenen die niet in staat waren de vereiste offeranden te kopen, te helpen. Maar dat deden ze niet. Geldgierigheid had hun harten verhard.

Naar dit feest kwamen mensen die ziek waren, die gebrek leden of in moeilijkheden waren. De blinden, de lammen, de doven waren daar. Sommigen werden gebracht op bedden. Er kwamen vele mensen die te arm waren om de geringste offerande voor de Here te bekomen, te arm waren om zelfs maar voedsel te kopen om hun eigen honger te stillen. Deze mensen waren diep bedroefd door de beweringen van de priesters. De priesters gingen prat op hun vroomheid; zij maakten er aanspraak op de wachters van het volk te zijn; maar zij bezaten geen medeleven of erbarmen. De armen, de zieken, de stervenden smeekten tevergeefs om hun gunst. Hun lijden wekte niet het medelijden op in de harten van de priesters. Toen Jezus naar de tempel kwam, aanschouwde Hij dat hele toneel. Hij zag de oneerlijke zaken die gedaan werden. Hij zag de ellende van de armen, die meenden dat er zonder bloedstorting geen vergeving voor hun zonden kon zijn. Hij zag de buitenhof van Zijn tempel veranderd in een plaats van onheilig zakendoen. Het heilige gebied was één grote koopmansbeurs geworden.

Christus zag, dat er iets gedaan moest worden. Tal van ceremoniën werden het volk opgelegd zonder dat het juiste onderwijs werd gegeven omtrent de betekenis daarvan. De tempelgangers brachten hun offeranden zonder te begrijpen dat deze een type waren van het ene volmaakte Offer. En onder hen, niet herkend en ongeëerd, stond Hij Die door al hun offerdiensten werd uitgebeeld. Hij had aanwijzingen gegeven betreffende de offeranden. Hij begreep hun symbolische waarde, en Hij zag, dat ze nu misbruikt en verkeerd begrepen werden. Aanbidding naar de geest was snel aan het verdwijnen. Geen schakel verbond de priesters en de oversten nog met hun God. Het was het werk van Christus een volkomen andere godsverering in te stellen.

Met een onderzoekende blik neemt Christus het toneel in Zich op terwijl Hij staat op de trappen van de voorhof. Met een profetische blik ziet Hij in de toekomst, en Hij ziet niet alleen jaren, maar ook eeuwen en tijdperken. Hij ziet hoe de priesters en oversten de armen hun recht zullen ontzeggen, en zullen verbieden dat het evangelie aan de armen gepredikt zal worden. Hij ziet hoe de liefde van God verborgen zal worden voor zondaars, en hoe de mensen Zijn genade tot koopwaar zullen maken. Terwijl Hij dit toneel aanschouwt, drukt Zijn gelaat verontwaardiging, gezag en macht uit. De aandacht van het volk wordt op Hem gevestigd. De ogen van hen die bezig zijn met hun onheilige handel, worden op Zijn gelaat gevestigd. Ze kunnen hun blik niet afwenden. Ze voelen dat deze Man hun binnenste gedachte leest en hun meest verborgen drijfveren ontdekt. Sommigen trachten hun gelaat te verbergen, alsof hun boze daden waren geschreven op hun aangezicht om door die onderzoekende ogen te worden afgelezen.

Het rumoer verstomt. Het geluid van het zakendoen en het onderhandelen houdt op. De stilte wordt pijnlijk. Een gevoel van ontzag overweldigt de vergadering. Het is alsof ze voor de rechtbank van God ge-daagd zijn om hun daden te verantwoorden. Ze zien op Christus en aanschouwen hoe de goddelijkheid door het kleed van de menselijke natuur heenflitst. De Majesteit des hemels staat daar zoals de Rechter zal staan op de laatste dag — nu niet omgeven door de heerlijkheid die dan bij Hem zal zijn, maar met dezelfde macht om in de ziel te lezen. Zijn blik glijdt over de menigte en neemt ieder afzonderlijk in zich op. Zijn gestalte schijnt boven hen uit te rijzen in een gebiedende waardigheid, en een goddelijk licht verlicht Zijn aangezicht. Hij spreekt, en Zijn heldere, doordringende stem — dezelfde stem die op de Sinaï de wet gaf die nu door de priesters en de oversten overtreden wordt — hoort men weergalmen door de bogen van de tempel: “Neemt dit alles hier vandaan, maakt het huis Mijns Vaders niet tot een verkoophuis”.

Terwijl Hij langzaam de trappen afdaalt en de zweep van touw die Hij bijeengebonden heeft toen Hij de ruimte binnenkwam, opheft, geeft Hij de groep onderhandelaars bevel het gebied van de tempel te verlaten. Met een vuur en strengheid die Hij nooit eerder aan de dag heeft gelegd, werpt Hij de tafels van de geldwisselaars omver. De munten vallen met veel gerinkel op het marmeren plaveisel. Niemand durft te blijven staan om zijn op oneerlijke wijze verkregen winst te verzamelen. Jezus slaat hen niet met de zweep van touw, maar in

Zijn hand schijnt die eenvoudige gesel even verschrikkelijk als een vlammend zwaard. Tempeldienaars, be-rekenende priesters, handelaars en veeverkopers haasten zich samen met hun schapen en runderen weg van die plaats, met alleen nog in hun hart de gedachte te ontkomen aan de veroordeling van Zijn aanwezigheid.

Grote angst maakt zich meester van de menigte, die gevoelt hoe Zijn goddelijkheid hen in de schaduw stelt. Kreten van angst ontsnappen aan honderden bleek geworden lippen. Zelfs de discipelen beven. Ze zijn bevreesd door de woorden en het optreden van Jezus, die zo weinig gelijken op Zijn gewone gedrag. Zij herinneren zich, dat er van Hem geschreven staat: “De ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd”. Al spoedig is de rumoerige menigte met hun koopwaar ver verwijderd van de tempel des Heren. De voorhoven zijn vrij van onheilige handel, en een diepe stilte en plechtigheid valt over het toneel van verwarring. De tegenwoordigheid van God, die in oude tijden de berg heiligde, heeft nu de tempel, die werd opgericht tot Zijn eer, geheiligd.

Door het reinigen van de tempel kondigde Jezus aan, dat Hij gezonden was als de Messias en dat Hij Zijn werk aanving. Die tempel, die was opgericht als woonplaats van de goddelijke aanwezigheid, was bedoeld als een aanschouwelijke les voor Israël en voor de wereld. Van eeuwigheid af was het Gods bedoeling, dat elk geschapen wezen, vanaf de heerlijke, heilige seraf tot de mens toe, een tempel zou zijn waarin de Schepper zou wonen. Door de zonde was de mensheid niet langer een tempel voor God. Verduisterd en bezoedeld door het boze, openbaarde het hart van de mens niet langer de heerlijkheid van de Goddelijke. Maar door de vleeswording van de Zoon van God is het doel van de Hemel bereikt. God woont in het mensdom, en door de reddende genade wordt het hart van dé mens opnieuw Zijn tempel. Het was Gods bedoeling dat de tempel van Jeruzalem voortdurend zou getuigen van de hoge bestemming die voor iedere ziel openstaat. Maar de Joden hadden de betekenis van het gebouw waar ze met zoveel trots naar opzagen, niet begrepen. Zij gaven zichzelf niet over als heilige tempels voor de Geest van God. De voorhoven van de tempel in Jeruzalem, die vol waren van het rumoer van onheilig zakendoen, gaven maar al te juist een voorstelling van het hart, dat bezoedeld was door de aanwezigheid van zinnelijke hartstochten en onheilige gedachten. Door de tempel te reinigen van kopers en verkopers, verklaarde Jezus dat Hij gekomen was om het hart te reinigen van de bezoedeling der zonde — van aardse verlangens, zelfzuchtige begeerten en slechte gewoonten, die de ziel verontreinigen. “Plotseling zal tot Zijn tempel komen de Here, Die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, Die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de Here der heerscharen. Doch wie kan de dag van Zijn komst verdragen, en wie zal bestaan als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers. Hij zal zitten, het zilver smeltend en reinigend. Hij zal de zonen van Levi reinigen, Hij zal hen louteren als goud en als zilver”.

“Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is

heilig". Niemand kan uit zichzelf de boze menigte die bezit heeft genomen van zijn hart, uitwerpen. Alleen Christus kan de tempel der ziel reinigen. Maar Hij zal niet met geweld binnendringen. Hij komt niet in het hart als in de oude tempel; maar Hij zegt: "Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen". Hij zal niet alleen maar voor één dag komen; want Hij zegt: "Ik zal onder hen wonen en wandelen... en zij zullen Mijn volk zijn". "Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee". Zijn tegenwoordigheid zal de ziel reinigen en heiligen, opdat ze een heilige tempel mag zijn voor de Here en "een woonstede Gods in de Geest".

Overweldigd door vrees waren de priesters en oversten gevlucht uit de voorhof van de tempel, weg van die onderzoekende blik die hun harten las. In hun vlucht ontmoetten zij anderen, die op weg waren naar de tempel, en ze zeiden hun terug te gaan, terwijl ze vertelden wat ze gehoord en gezien hadden. Christus zag op die vluchtende mannen neer met een diep medelijden vanwege hun vrees, en vanwege hun onwetendheid betreffende datgene wat ware aanbidding inhoudt. In dit toneel zag Hij een symbool van de verstrooiing van het gehele Joodse volk om hun boosheid en gebrek aan berouw.

En waarom vluchtten de priesters de tempel uit? Waarom bleven ze niet staan op hun eigen gebied? Hij Die hun bevel gegeven had om te gaan, was een timmermanszoon, een arme Galileeër, zonder aardse rang of macht. Waarom weerstonden ze Hem niet? Waarom lieten ze de winst achter, die ze op zulk een verdorven wijze verkregen hadden, en vluchtten ze op het bevel van iemand wiens uiterlijke verschijning zo eenvoudig was?

Christus sprak met het gezag van een vorst en in Zijn verschijning en in de klank van Zijn stem was datgene waartoe ze niet de kracht hadden het te weerstaan. Bij Zijn bevel beseften zij als nooit tevoren hun ware positie als huichelaars en oplichters. Toen de goddelijkheid door de menselijke gedaante heenstraalde, zagen ze niet alleen de verontwaardiging op het gelaat van Christus; zij beseften ook de strekking van Zijn woorden. Ze voelden zich alsof ze stonden voor de troon van de eeuwige Rechter, terwijl hun vonnis voor tijd en eeuwigheid over hen werd uitgesproken. Een tijdlang waren ze ervan overtuigd dat Christus een profeet was, en velen geloofden dat Hij de Messias was. De Heilige Geest deed snel de uitspraken van de profeten betreffende de Christus aan hun geest voorbijgaan. Zouden ze toegeven aan die overtuiging?

Berouw tonen wilden ze niet. Ze wisten, dat het mededogen van Christus voor de armen was opgewekt. Zij wisten, dat zij schuldig waren geweest aan afpersing in hun bemoeienissen met de mensen. Omdat Christus hun gedachten doorzag, haatten ze Hem. Zijn openlijke bestraffing was vernederend voor hun trots, en ze waren jaloers op Zijn toenemende invloed op de mensen. Zij besloten Hem te ondervragen wat betreft de macht waardoor Hij hen uitgedreven had, en wie Hem die macht gegeven had.

Langzaam en bedachtzaam, maar met haat in hun hart, keerden ze terug naar de tempel. Maar welk een verandering had zich daar voltrokken tijdens hun afwezigheid! Toen zij vluchtten, bleven de armen achter; en deze zagen nu op naar Jezus, Wiens gelaat sprak van liefde en medeleven; met tranen in Zijn ogen sprak Hij tot de bevende mensen om Hem heen: Vrees niet, Ik zal u verlossen en gij zult Mij verheerlijken. Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen. De mensen verdrongen zich om dichter bij Christus te komen met dringende, deerniswekkende smeekbeden: Meester, zegen mij. Zijn oor hoorde elke kreet. Met deernis groter dan die van een tedere moeder, boog Hij Zich over de kleinen die ziek waren. Allen ontvingen Zijn aandacht. Ieder werd genezen, welke ziekte hij ook had. De stommen openden hun lippen in een loflied; de blinden aanschouwden het gelaat van hun Genezer. De harten van de lijdenden werden verblijd.

Welk een openbaring waren de klanken die de oren troffen van de priester en de tempeldienaars toen zij dit grote werk aanschouwden! De mensen vertelden het verhaal van de pijn die ze geleden hadden, van hun teleurgestelde verwachtingen, van de dagen vol pijn en de nachten zonder slaap. Toen het laatste vonkje uitgedoofd scheen te zijn, had Jezus hen genezen. De last was zo zwaar, zei iemand; maar ik heb een Helper gevonden. Hij is de Christus Gods, en ik wil mijn leven wijden aan Zijn dienst. Ouders zeiden tot hun kinderen: Hij heeft je leven gered; verhef je stem en prijs Hem. De stemmen van kinderen en jonge mensen, vaders en moeders, vrienden en toeschouwers vermengden zich in dankzegging en lof. Hoop en blijdschap vervulden hun harten. Vrede kwam over hen. Zij werden naar lichaam en geest genezen, en zij keerden terug naar huis, terwijl ze overal de mateloze liefde van Jezus verkondigden.

Bij de kruisiging van Christus sloten zij die op deze wijze genezen waren, zich niet aan bij de grote menigte die riep: “Kruisigen! Kruisigen!” Zij stonden aan de zijde van Jezus, want zij hadden Zijn grote medeleven en wonderbare kracht gevoeld. Zij wisten dat Hij hun Heiland was, want Hij had hun gezondheid geschonken naar lichaam en geest. Zij luisterden naar de prediking van de apostelen, en Gods Woord, dat in hun harten doordrong, gaf hun begrip. Zij werden vertegenwoordigers van Gods gnade, en instrumenten van Zijn heilskracht.

De menigte die gevlucht was van de tempel, keerde na verloop van tijd langzaam terug. Zij hadden zich gedeeltelijk hersteld van de hevige angst die hen in zijn greep had gehad, maar hun gelaat sprak van besluiteloosheid en verlegenheid. Zij keken met verbazing naar de werken van Jezus en waren ervan overtuigd dat in Hem de profetieën betreffende de Messias in vervulling gingen. De zonde van de ontwijding van de tempel rustte voor een groot deel op de priesters. Zij hadden het zo geregeld, dat de voorhof in een marktplein was veranderd. Het volk was verhoudingsgewijs onschuldig. Zij waren onder de indruk van het goddelijk gezag van Jezus, maar bij hen was de invloed van de priesters en de oversten overheersend. Zij beschouwden de zending van Christus als een nieuwigheid, en twijfelden aan Zijn recht om zich te mengen in zaken die waren toegestaan door de gezaghebbers van

de tempel. Zij waren boos omdat de handel onderbroken was, en zij smoorden in hun hart de ver-oordeling door de Heilige Geest. Boven alle anderen hadden de priesters en de oversten in Jezus de Gezalfde des Heren moeten zien, want in hun handen waren de heilige boekrollen die schreven over Zijn zending, en zij wisten dat de tempelreiniging een openbaring was van meer dan menselijke kracht. Hoezeer ze Jezus ook haatten, ze konden zich niet losmaken van de gedachte, dat Hij een profeet was die door God was gezonden om de heiligheid van de tempel te herstellen. Met een eerbied die geboren was uit deze vrees, gingen ze naar Hem toe met de vraag: “Welk teken toont Gij ons, dat Gij dit moogt doen?”

Jezus had hun een teken gegeven. Door het licht in hun harten te laten schijnen en voor hun ogen werken te verrichten die de Messias zou doen, had Hij een overtuigend bewijs gegeven van Zijn aard. Toen ze dan ook om een teken vroegen, antwoordde Hij hun door middel van een gelijkenis, waardoor Hij toonde, dat Hij hun kwaadwillige gedachten las en dat Hij zag, waartoe hen dit zou brengen. “Breekt deze tempel af”, zei Hij, “en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen”.

Hij had een tweeledige bedoeling met deze woorden. Hij doelde niet alleen op de verwoesting van de Joodse tempel en eredienst, maar ook op Zijn eigen dood de verwoesting van de tempel Zijns lichaams. Hierover spraken de Joden reeds onder elkander. Toen de priesters en de oversten terugkeerden naar de tempel, hadden ze voorgesteld Jezus te doden en op die manier deze onruststoker uit de weg te ruimen. Doch toen Hij hen hun plan voorlegde, begrepen ze Hem niet. Zij vatten Zijn woorden alleen op alsof ze van toepassing waren op de tempel te Jeruzalem, en verontwaardigd riepen ze uit: “Zesenveertig jaren is over deze tempel gebouwd, en Gij zult hem binnen drie dagen doen herrijzen?” Nu voelden ze, dat Jezus hun ongeloof had aangetoond, en ze waren des te meer besloten Hem te verwerpen.

Het was niet de bedoeling van Christus, dat Zijn woorden begrepen zouden worden door de ongelovige Joden, en op dat ogenblik zelfs niet door de discipelen. Hij wist dat ze verkeerd zouden worden uitgelegd door Zijn vijanden en dat ze tegen Hem gebruikt zouden worden. Wanneer Hij voor het gerecht gedaagd zou worden, zouden ze als een beschuldiging tegen Hem ingebracht worden, en op Golgotha zouden ze Hem honend toegeroepen worden. Maar wanneer Hij ze nu zou verklaren, zouden de discipelen Zijn lijden leren kennen, en Hij zou smart over hen brengen die ze op dat ogenblik nog niet konden verdragen. En een uitleg zou bovendien aan de Joden te vroeg het gevolg van hun vooroordeel en ongeloof openbaren. Zij waren reeds een weg ingeslagen waarop ze gestadig zouden verder gaan, totdat Hij als een Lam ter slachting geleid zou worden.

Deze woorden werden gesproken ter wille van hen die in Hem zouden geloven. Hij wist dat ze herhaald zouden worden. Daar ze op het Pascha uitgesproken werden, zouden ze duizenden ter ore komen en uitgedragen worden naar alle delen der wereld. Nadat Hij uit de doden opgestaan zou zijn, zou de betekenis ervan duidelijk worden. Voor velen zouden ze

een doorslaggevend bewijs zijn voor Zijn goddelijkheid. Omdat ze in geestelijke duisternis leefden, begrepen zelfs de discipelen dikwijls Zijn lessen niet. Maar vele van deze lessen werden hun duidelijk door de gebeurtenissen die daarop volgden. Toen Hij niet meer met hen wandelde, waren Zijn woorden hun harten tot steun.

Met betrekking tot de tempel in Jeruzalem hadden de woorden van de Heiland: “Breekt deze tempel af, en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen”, een diepere betekenis dan de toehoorders verstonden. Christus was de grondslag en het leven van de tempel. De diensten in de tempel waren een type van het offer van de Zoon van God. Het priesterschap was ingesteld om het bemiddelend karakter en werk van Christus voor te stellen. De gehele instelling van de offerdienst was een afschaduwing van de dood van de Heiland om de wereld te verlossen. Deze offeranden zouden geen doel meer hebben, wanneer de grote gebeurtenis waarop ze eeuwenlang gewezen hadden, was vervuld.

Aangezien het gehele ceremoniële stelsel een symbool van Christus was, had het zonder Hem geen waarde. Toen de Joden hun verwerping van Christus bezegelden door Hem ter dood te brengen, verwierpen ze daarmee alles wat betekenis gaf aan de tempel en de tempeldienst. De heiligheid was daarvan geweken. De tempel was ten ondergang gedoemd. Vanaf die dag waren offeranden en de dienst die daarmee verbonden was, zinloos. Evenals het offer van Kaïn spraken ze niet van geloof in de Heiland. Door Christus ter dood te brengen, verwoestten de Joden in wezen hun tempel. Toen Christus gekruisigd was, scheurde het voorhangsel in tweeën van boven naar beneden, hetgeen beduidde, dat het grote, afdoende offer gebracht was en dat het stelsel van de offerdienst voorgoed ten einde was.

“Binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen”. Door de dood van de Heiland scheen het alsof de machten der duisternis gezegevierd hadden, en zij jubelden over hun overwinning. Maar uit het verbroken graf van Jozef trad Jezus als overwinnaar. “Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd”. Krachtens Zijn dood en opstanding werd Hij de dienaar van de “ware tabernakel, die de Here heeft opgericht, en niet een mens”. Mensen hadden de Joodse tabernakel opgericht; mensen hadden de Joodse tempel gebouwd; maar het heiligdom hierboven, waarvan het aardse een afbeelding was, werd niet door een menselijke bouwmeester gebouwd. “Zie een Man, Wiens naam is Spruit... Hij zal de tempel des Heren bouwen, en Hij zal met majesteit bekleed zijn en als heerser zitten op Zijn troon; en Hij zal priester zijn op Zijn troon”.

De offerdienst, die op Christus gewezen had, was verdwenen; maar de ogen der mensen werden gericht op het ware offer voor de zonden der wereld. Het aardse priesterschap hield op te bestaan. Maar wij zien op Jezus, Die bedienaar is van het nieuwe verbond, en “op het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel”. “Dat de weg naar het heiligdom nog niet openlag, zolang de eerste tent nog bestond... Maar Christus, opgetreden als Hogepriester der goederen die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte

tabernakel, niet met handen gemaakt,... met Zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf."

"Daarom kan Hij ook volkomen behouden wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten". Hoewel de bediening overgebracht zou worden van de aardse naar de hemelse tempel, hoewel het heiligdom en onze grote Hogepriester onzichtbaar zouden zijn voor het menselijk oog, zouden de discipelen daardoor toch geen verlies lijden. Door de afwezigheid van de Heiland zouden zij toch geen inbreuk op hun gemeenschap ervaren en geen vermindering van kracht. Terwijl Jezus dienst doet in het heiligdom hierboven, dient Hij door Zijn Geest nog steeds de gemeente op aarde. Hij is onttrokken aan ons gezichtsvermogen, maar de belofte die Hij bij het scheiden gaf, is vervuld: "Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld". Terwijl Hij Zijn kracht overdraagt op mindere dienaars, is Zijn bezielende aanwezigheid nog steeds met Zijn gemeente.

"Daar wij nu een grote Hogepriester hebben... Jezus, de Zoon van God, laten wij aan die belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen hogepriester die niet kan medevoelen met onze zwakheden, maar Een Die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen. Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen ter gelegener tijd."

Hoofdstuk 17—Nicodemus

Nicodemus bezette een hoge vertrouwenspositie bij het Joodse volk. Hij was zeer ontwikkeld en bezat buitengewone gaven, en hij was een geëerd lid van de nationale raad. Evenals anderen was hij onder de indruk gekomen van de leer van Jezus. Hoewel hij rijk, geleerd en geëerd was, werd hij op wonderlijke wijze aangetrokken door de bescheiden Nazarener. De lessen die van de lippen van de Heiland kwamen, hadden diepe indruk op hem gemaakt, en hij verlangde meer te horen over die heerlijke waarheden.

De uitoefening van gezag door Christus bij het reinigen van de tempel had de besliste haat opgewekt van de priesters en oversten. Zij vreesden de macht van deze Vreemdeling. Een dergelijke vrijpostigheid van de zijde van een onbekende Galileeër kon men niet toestaan. Zij waren besloten een eind aan Zijn werk te maken. Maar niet allen waren het met dat plan eens. Er waren er enkelen die bevreesd waren tegenstand te bieden aan Iemand Die zo duidelijk gedreven werd door de Geest van God. Zij herinnerden zich hoe profeten gedood waren omdat ze de zonden van de leiders in Israël berispten. Zij wisten dat de slavernij van de Joden onder een heidens volk het gevolg was van hun weerspannigheid in het verwerpen van de bestraffingen Gods. Zij vreesden dat de priesters en oversten, door plannen te smeden tegen Jezus, in de voetstappen van hun vaderen zouden gaan en nieuwe rampen over het volk zouden brengen. Nicodemus deelde deze gevoelens. In een bijeenkomst van het Sanhedrin, toen men overlegde, hoe men tegenover Jezus zou optreden, maande Nicodemus tot voorzichtigheid en gematigdheid. Hij legde er de nadruk op, dat indien Jezus werkelijk bekleed was met gezag van God, het gevaarlijk zou zijn Zijn waarschuwingen in de wind te slaan. De priesters durfden zijn raad niet te negeren, en voorlopig namen ze geen openlijke maatregelen tegen de Heiland.

Sinds hij Jezus gehoord had, had Nicodemus met groot verlangen de profetieën aangaande de Messias bestudeerd; en hoe meer hij zocht, des te sterker werd zijn overtuiging, dat Deze Degene was Die komen zou. Evenals vele anderen in Israël was hij diep bedroefd geweest over de ontheiliging van Je tempel. Hij was een getuige van het schouwspel, toen Jezus de kopers en verkopers uitdreef; hij aanschouwde de wonderbare ontvouwing van goddelijke kracht; hij zag hoe de Heiland de armen ontving en de zieken genas; hij zag hun vreugdevolle blikken en hoorde hun lofprijzingen; en hij kon er niet meer aan twijfelen of Jezus van Nazareth wel de van God Gezondene was.

Hij verlangde er zeer naar een gesprek met Jezus te hebben, maar schrok ervoor terug Hem openlijk op te zoeken. Het zou al te vernederend zijn voor een overste der Joden om toe te geven dat hij sympathie had voor een leraar die nog zo weinig bekend was. En wanneer zijn bezoek het Sanhedrin ter ore zou komen, zou dit hun verachting en veroordeling over hem brengen. Hij besloot tot een heimelijk gesprek, met de verontschuldiging dat, wanneer hij openlijk zou gaan, anderen misschien zijn voorbeeld zouden volgen. Nadat hij door bijzondere informaties te weten was gekomen waar de

Heiland gewoon was Zich terug te trekken op de Olijfberg, wachtte hij tot de stad verstild was in sluimer, en zocht Hem toen op.

In de tegenwoordigheid van Christus voelde Nicodemus een vreemde beschroomdheid, die hij trachtte te verbergen onder een schijn van kalmte en waardigheid. "Rabbi", zei hij, " wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar, want niemand kan die tekenen doen welke Gij doet, tenzij God met hem is". Door te spreken over Christus' zeldzame gaven als leraar, en ook over Zijn buitengewone kracht om wonderen te verrichten, hoopte hij de weg vrij te maken voor zijn gesprek. Zijn woorden waren bedoeld om vertrouwen uit te drukken en uit te lokken; maar in werkelijkheid drukten ze ongeloof uit. Hij erkende niet, dat Jezus de Messias was, maar alleen een leraar die van God gezonden was.

In plaats van deze begroeting te erkennen, richtte Jezus Zijn ogen op de spreker, alsof Hij tot in zijn ziel las. In Zijn oneindige wijsheid zag Hij een zoeker naar waarheid voor Hem staan. Hij kende het doel van dit bezoek, en met het verlangen de overtuiging, die in het hart van Zijn toehoorder reeds aanwezig was, te versterken, ging Hij meteen op het doel af, door plechtig maar vriendelijk te zeggen: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom (grondtekst: van boven) geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien".

Nicodemus was tot de Here gekomen met de gedachte met Hem in discussie te kunnen treden, maar Jezus legde de grondslag van de beginselen der waarheid bloot. Hij zei tot Nicodemus: U hebt niet zozeer theoretische kennis nodig als geestelijke wedergeboorte. U behoeft uw nieuwsgierigheid niet bevredigd te zien, maar u moet een nieuw hart hebben. U moet een nieuw leven ontvangen van Boven voordat u de hemelse dingen op hun juiste waarde kunt schatten. Totdat die verandering plaatsvindt en alle dingen nieuw maakt, zal er voor u geen enkel heilzaam nut voortkomen uit een gesprek met Mij over Mijn gezag en Mijn zending.

Nicodemus had de prediking van Johannes de Doper gehoord over berouw en doop, en hoe deze het volk wees op Hem Die zou dopen met de Heilige Geest. Hijzelf had gevoeld dat er in geestelijk opzicht iets ontbrak bij de Joden, dat zij in hoge mate beheerst werden door kwezelarij en wereldse eerzucht. Hij had gehoopt op een betere toestand bij de komst van de Messias. Toch had de hartdoorzoekende boodschap van de Doper in hem geen overtuiging van zonde teweeggebracht. Hij was een strenge Farizeeër, en ging prat op zijn goede werken. Hij was overal geacht om zijn welwillendheid en zijn milddadigheid bij het ondersteunen van de tempeldienst, en hij was ervan overtuigd, dat hij in de gunst stond bij God. Hij was zeer verbaasd bij de gedachte aan een koninkrijk dat zo rein was, dat hij het in zijn tegenwoordige toestand niet zou kunnen zien.

De beeldspraak van de wedergeboorte, die Jezus hier gebruikte, was niet geheel onbekend voor Nicodemus. Mensen die van het heidendom juist bekeerd waren tot het geloof van Israël, werden dikwijls vergeleken met pasgeboren kinderen. Daarom moet hij begrepen hebben, dat de woorden van Jezus niet letterlijk opgevat moesten worden. Maar

krachtens zijn geboorte als Israëliet, meende hij dat hij zeker kon zijn van een plaats in het koninkrijk Gods. Hij meende dat hij niet veranderd behoefde te worden. Daarom was hij zo verrast over de woorden van de Heiland. Hij ergerde zich eraan, dat ze zo sterk op hemzelf van toepassing waren. De trots van de Farizeeër streed tegen het eerlijk verlangen van de zoeker naar waarheid. Hij verbaasde zich erover, dat Christus tot hem sprak zoals Hij deed, zonder zijn positie als overste in Israël te ontzien.

Overrompeld in zijn houding vol zelfvertrouwen, antwoordde hij Christus met woorden vol ironie: “Hoe kan een mens geboren worden als hij oud is?” Evenals vele anderen doen wanneer een snijdende waarheid tot hun geweten doordringt, openbaarde hij het feit, dat de natuurlijke mens de dingen van de Geest Gods niet aanvaardt. Er is niets in hem dat beantwoordt aan de geestelijke dingen, want de geestelijke dingen worden geestelijk onderscheiden.

Maar de Heiland ging niet met hem argumenteren. Hij hief Zijn hand op met ernstige, rustige waardigheid en legde met nog groter zekerheid de nadruk op de waarheid: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnen-gaan”. Nicodemus wist, dat Christus hier sprak over de doop door water en de vernieuwing van het hart door de Geest van God. Hij was ervan overtuigd, dst hij in de tegenwoordigheid was van Degene Die door Johannes de Doper voorzegd was.

Jezus ging verder: “Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest”. Van nature is het hart boos, en “komt ooit een reine uit een onreine niet één”. Geen menselijk vernuft kan een geneesmiddel vinden voor de zondigende ziel. “Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan ook niet”. “Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godslasteringen.”8 De bron des harten moet gezuiverd worden voordat de stromen rein kunnen zijn. Hij die tracht de hemel te bereiken door zijn eigen werken, door het houden van de wet, beproeft een onmogelijkheid. Er is geen veiligheid voor hem die een zuiver wettische godsdienst heeft, een vorm van godzaligheid. Het christelijk leven is geen verandering of verbetering van het oude, maar een verandering van natuur. Het betekent de dood voor het eigen ik en voor de zonde, en een volkomen nieuw leven. Deze verandering kan alleen tot stand gebracht worden door de krachtdadige werking van de Heilige Geest.

Nicodemus was nog steeds zeer verbaasd, en Jezus gebruikte de wind om Zijn bedoeling te illustreren: “De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt of waar hij heengaat; zó is een ieder die uit de Geest geboren is”.

We horen de wind tussen de takken van de bomen, hij doet de bladeren en de bloemen ritselen; maar de wind zelf is onzichtbaar, en niemand weet vanwaar hij komt en waar hij heengaat. Zo is het ook met het werk van de Heilige Geest in het hart. Dit kan evenmin verklaard worden als de bewegingen van de wind. Een mens kan misschien niet de precieze

tijd of plaats in het proces van zijn bekering opsommen, of al de omstandigheden ervan nagaan; maar dat bewijst niet, dat hij niet bekeerd is. Door een kracht even onzichtbaar als de wind werkt Christus voortdurend aan het hart. Gaandeweg, misschien zonder dat de mens het bemerkt, worden er indrukken gemaakt die erop gericht zijn de ziel tot Christus te trekken. Deze indrukken kunnen verkregen worden door over Hem na te denken, door het lezen van de Schriften, of door het horen van het Woord bij monde van een bezielde prediker. En dan, plotseling, wanneer de Geest een meer direct beroep op de mens doet, geeft de ziel zich vol vreugde aan Jezus over. Door velen wordt dit een plotselinge bekering genoemd; maar het is een gevolg van een langdurig noden van de Geest van God, een geduldig, langdurig proces.

Ofschoon de wind zelf onzichtbaar is, kan men de uitwerking daarvan zien en voelen. Zo zal het werk van de Geest aan de ziel zich openbaren in iedere handeling van de mens die Zijn behoudende kracht gevoeld heeft. Wanneer de Geest van God bezit neemt van het hart, wordt het leven daardoor veranderd. Zondige gedachten worden verdreven, boze werken worden verzaakt; liefde, nederigheid en vrede nemen de plaats in van boosheid, naijver en tweedracht. Vreugde neemt de plaats in van droefheid, en het gelaat weerkaatst het licht van de hemel. Niemand ziet de hand die de last opheft, of bemerkt het licht dat neerdaalt uit de hemelse hoven. De zegen komt, wanneer de ziel zich door het geloof aan God overgeeft. Dan schept die kracht die door geen menselijk oog gezien kan worden, een nieuw wezen naar het beeld Gods.

Het is onmogelijk voor een sterfelijke geest om het werk der verlossing te begrijpen. Het geheimenis daarvan gaat de menselijke kennis te boven; maar hij die uit de dood het leven ingaat, beseft dat het een goddelijke werkelijkheid is. Het begin van de verlossing kunnen we hier leren kennen door onze persoonlijke ervaring. De gevolgen ervan reiken tot in de eeuwigheid.

Terwijl Jezus sprak, drong enig licht der waarheid door in de geest van de overste. De verzachtende, beteugelende invloed van de Heilige Geest maakte indruk op zijn hart. Toch begreep hij de woorden van de Heiland nog niet volkomen. Hij was niet zozeer onder de indruk van de noodzakelijkheid van de wedergeboorte als wel van de manier waarop deze tot stand komt. Hij antwoordde verwonderd: “Hoe kan dit geschieden?”“Gij zijt de leraar van Israël en deze dingen verstaat gij niet?”vroeg Jezus. Iemand aan wie het godsdienstonderwijs van het volk was toevertrouwd, mocht toch zeker niet onwetend zijn van zulke belangrijke waarheden. Zijn woorden hielden de les in, dat, in plaats van zich te ergeren aan de eenvoudige woorden der waarheid, Nicodemus een erg bescheiden mening over zichzelf behoorde te hebben, omdat hij zo weinig wist van de geestelijke dingen. Doch Christus sprak met zulk een indrukwekkende waardigheid, en zowel Zijn blik als de toon van Zijn woorden spraken van zulk een oprechte liefde, dat Nicodemus niet beledigd was toen hij zijn armelijke staat besefte.

Maar toen Jezus verklaarde, dat Zijn opdracht op aarde was een geestelijk koninkrijk op te richten in plaats van een tijdelijk, werd Zijn toehoorder ongerust. Daar Hij dit opmerkte, zei Jezus: "Indien Ik ulieden van het aardse gesproken heb, zonder dat gij gelooft, hoe zult gij geloven, wanneer Ik u van het hemelse spreek?" Indien Nicodemus niet kon aanvaarden wat Christus hem leerde als illustratie van het werk der genade aan het hart, hoe zou hij dan de aard van Zijn heerlijk, hemels koninkrijk kunnen begrijpen? Daar hij de aard van Christus' werk op aarde niet begreep, kon hij ook Zijn werk in de hemel niet verstaan.

De Joden die Jezus uit de tempel verdreven had, maakten er aanspraak op kinderen van Abraham te zijn, maar zij vluchtten uit de tegenwoordigheid van de Heiland, omdat zij de heerlijkheid van God, die in Hem geopenbaard was, niet konden verdragen. Zo gaven ze blijk, dat ze niet waardig geacht werden door de genade van God deel te hebben aan de heilige diensten in de tempel. Zij jaagden ernaar een schijn van heiligheid te bewaren, maar ze verwaarloosden de heiligheid des harten. Hoewel ze ijveraars waren naar de letter der wet, deden ze voortdurend de geest van deze zelfde wet geweld aan. Hun grote behoefte was juist die verandering waarover Christus tot Nicodemus gesproken had een nieuwe, zedelijke geboorte, een reiniging van zonden, en een vernieuwing van kennis en heiligheid.

Er was geen verontschuldiging voor de blindheid van Israël betreffende het werk van de wedergeboorte. Geïnspireerd door de Heilige Geest, had Jesaja geschreven: "Wij zijn allen geworden als een onreine, al onze gerechtigheden als een bezoedeld kleed'.David bad: "Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest". En door middel van Ezechiël was de belofte gegeven: "Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. Mijn geest zal Ik in uw binnenste geven, en maken dat gij naar Mijn inzettingen wandelt".

Nicodemus had deze teksten met een verduisterde geest gelezen; maar nu begon hij de betekenis ervan te vatten. Hij zag dat zelfs de strengste gehoorzaamheid aan alleen de letter der wet zoals die werd toegepast op het uiterlijke leven, geen enkel mens het recht zou kunnen geven het koninkrijk der hemelen binnen te gaan. In de ogen der mensen was zijn leven rechtvaardig en eerzaam geweest, maar in de tegenwoordigheid van Christus gevoelde hij, dat zijn hart onrein was en zijn leven onheilig. Nicodemus werd naar Christus getrokken. Terwijl de Heiland hem de dingen betreffende de wedergeboorte verklaarde, verlangde hij ernaar, dat die verandering zich ook in hem zou voltrekken. Waardoor zou dat bereikt kunnen worden? Jezus beantwoordde de onuitgesproken vraag: "Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe."

Dit was bekend terrein voor Nicodemus. Het symbool van de verhoogde slang maakte hem de zending van de Heiland duidelijk. Toen het volk Israël stierf door de beten van de vurige slangen, gaf God aan Mozes aanwijzingen om een slang van koper te maken en die in

de hoogte te plaatsen in het midden der vergadering. Toen klonk de boodschap door het kamp, dat allen die op de slang zouden zien, in leven zouden blijven. Het volk wist heel goed, dat de slang in zichzelf geen macht had om hen te helpen. Het was een symbool van Christus. Zoals het beeld dat gemaakt was naar de gelijkenis van de dodelijke slangen, verhoogd werd voor hun genezing, zo zou Iemand "in vlees, aan dat der zonde gelijk"17 hun Verlosser zijn. Velen van de Israëlieten beschouwden de offerdienst als iets dat op zichzelf in staat was hen te verlossen van zonden. God wilde hun leren, dat deze dienst niet meer waarde had dan de koperen slang. De offerdienst moest hun gedachten naar Jezus leiden. Zowel voor de genezing van hun wonden als voor de vergeving van hun zonden konden ze voor zichzelf niets doen dan hun geloof in de Gave Gods tonen. Zij moesten opzien en leven.

Zij die door de slangen gebeten waren, hebben misschien te laat gekeken. Ze hebben zich misschien afgevraagd, hoe er kracht kon zijn in dat koperen teken. Misschien hebben ze om een wetenschappelijke verklaring gevraagd. Maar er werd geen verklaring gegeven. Zij moesten het woord dat God hun door Mozes gegeven had, aanvaarden. Een weigering om op te zien betekende de ondergang.

Niet door strijd en discussie wordt de ziel verlicht. We moeten zien en leven. Nicodemus aanvaardde de les en nam ze met zich mee. Hij onderzocht de Schriften op een nieuwe wijze, niet om te discussiëren over een theorie, maar om daaruit leven voor zijn ziel te ontvangen. Hij begon het koninkrijk der hemelen te zien toen hij zich onderwierp aan de leiding van de Heilige Geest. Heden zijn er duizenden mensen die dezelfde waarheid moeten leren die Nicodemus leerde door de verhoogde slang. Zij vertrouwen op hun gehoorzaamheid aan de wet van God om Zijn gunst te verwerven. Wanneer hun gezegd wordt, op Jezus te zien en te geloven dat Hij hen redt door Zijn genade alleen, roepen ze uit: "Hoe kan dit geschieden?"

Evenals Nicodemus moeten we gewillig zijn het leven binnen te gaan op dezelfde wijze als de voornaamste zondaars. "Want er is ook onder de hemel geen andere naam de mensen gegeven waardoor wij moeten behouden worden"dan Christus. Door het geloof ontvangen we de genade van God; maar het geloof is niet onze Heiland. Het verdient niets. Het is de hand waardoor wij Christus vastgrijpen en ons Zijn verdiensten, het geneesmiddel voor de zonde, toeëigenen. En we kunnen zelfs geen berouw hebben zonder de hulp van de Geest van God. De Schrift zegt van Christus: "Dezen heeft God door Zijn rechterhand verhoogd, tot een Leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken". Berouw komt evenzeer van Christus als vergeving.

Hoe kunnen we dan behouden worden? "Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft", zo is ook de Zoon des mensen verhoogd, en ieder die misleid en gebeten is door de slang, mag tot Hem opzien en leven. "Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt". Het licht dat van het kruis straalt, openbaart de liefde van God. Zijn liefde trekt

ons tot Hem. Indien we hieraan geen tegenstand bieden, zullen we geleid worden naar de voet van het kruis, in berouw over de zonden, die de Heiland gekruisigd hebben. Dan verwekt de Geest van God door het geloof een nieuw leven in de ziel. De gedachten en verlangens worden tot gehoorzaamheid gebracht aan de wil van Christus. Hart en geest worden opnieuw geschapen naar het beeld van Hem Die in ons werkt om alle dingen aan Zichzelf te onderwerpen. Dan wordt de wet van God geschreven in het hart en verstand, en kunnen we met Christus zeggen: “Ik heb lust om Uw wil te doen, mijn God”.

In het gesprek met Nicodemus verklaarde Jezus het verlossingsplan en Zijn zending in de wereld. In geen van Zijn daarna volgende redevoeringen verklaarde Hij zo volledig, stap voor stap, het werk dat gedaan moet worden in de harten van allen die het koninkrijk der hemelen zullen beerven. Geheel aan het begin van Zijn dienstwerk openbaarde Hij de waarheid aan een lid van het Sanhedrin, aan het hart dat daartoe het meest openstond, en aan een aangesteld leraar van het volk. Maar de leiders van Israël verwelkomden dat licht niet. Nicodemus verborg de waarheid in zijn hart, en gedurende drie jaar zag men weinig zichtbare vruchten.

Maar Jezus kende de bodem waarin Hij het zaad gezaaid had. De woorden die in de nacht gesproken werden tot één toehoorder op de eenzame berg, waren niet verloren. Een tijdlang erkende Nicodemus Christus niet openlijk, maar hij sloeg Zijn leven gade en dacht na over wat Hij leerde. In de raad van het Sanhedrin verijdelde hij meermalen de plannen van de priesters om Hem te doden. Toen ten slotte Jezus verhoogd was aan het kruis, herinnerde Nicodemus zich de les op de Olijfberg: “Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe”. Het licht van dat geheime gesprek verlichtte het kruis op Golgotha, en Nicodemus zag in Jezus de Verlosser der wereld.

Na de hemelvaart van de Here, toen de discipelen door de vervolging verstrooid waren, kwam Nicodemus vrijmoedig naar voren. Hij wendde zijn rijkdommen aan tot onderhoud van de jonge gemeente, waarvan de Joden gedacht hadden, dat ze wel teniet gedaan zou worden na de dood van Christus. In die tijd van gevaar stond hij die zo voorzichtig en twijfelachtig was geweest, vast als een rots, bemoedigde het geloof der discipelen en zorgde voor de middelen om het evangeliewerk voort te zetten. Hij werd gehoond en vervolgd door mensen die hem vroeger eerbied bewezen hadden. Hij werd arm aan aardse goederen, maar hij wankelde niet in het geloof dat zijn oorsprong vond in dat nachtelijk onderhoud met Jezus. Nicodemus vertelde de inhoud van dat gesprek aan Johannes, en door diens pen werd het vastgelegd tot onderwijzing van miljoenen. De waarheden die daarin geleerd worden, zijn heden even belangrijk als ze waren in die plechtige nacht op die in schaduwen gehulde berg, toen de Joodse leider kwam om van de nederige Leraar uit Galilea de weg des levens te leren kennen.

Hoofdstuk 18—"Hij moet wassen"

Een tijdlang was de invloed van de Doper op het volk groter geweest dan die van de oversten, priesters of vorsten. Wanneer hij zichzelf had aangekondigd als de Messias, en een opstand tegen Rome had georganiseerd, zouden priesters en volk zich onder zijn banier geschaard hebben. Satan had gereed gestaan iedere overweging die de eerzucht van veroveraars der wereld aanspreekt, aan Johannes de Doper op te dringen. Maar met het bewijs van zijn macht voor ogen, had hij standvastig de prachtige omkoopprijs geweigerd. De aandacht die op hem gevestigd was, had hij op een Ander gericht.

Nu zag hij hoe het getij van populariteit zich van hem afkeerde en zich op de Heiland richtte. Iedere dag werd de schare die rondom hem was, minder. Toen Jezus van Jeruzalem naar het gebied van de Jordaan kwam, stroomde de menigte samen om Hem te horen. Het aantal van Zijn discipelen werd dagelijks groter. Velen kwamen om gedoopt te worden, en daar Christus Zelf niet doopte, stond Hij de bediening van die instelling toe aan Zijn discipelen. Op deze wijze zette Hij Zijn zegel op de zending van Zijn voorloper. Maar de discipelen van Johannes keken met jaloersheid naar de toenemende populariteit van Jezus. Ze stonden klaar om Zijn werk te bekritiseren, en het duurde niet lang of ze vonden daartoe de gelegenheid. Er ontstond een vraag tussen hen en de Joden, of de doop in staat was de ziel te reinigen van zonden; zij hielden vol, dat de doop van Jezus in wezen verschillend was van die van Johannes. Al spoedig geraakten ze in discussie met de discipelen van Christus betreffende de formulering van de woorden die gebruikt moesten worden bij de doop, en ten slotte over het recht van de laatste om hoe dan ook te dopen.

De discipelen van Johannes kwamen tot hem met hun grieven en zeiden: "Rabbi, Die met u was aan de overzijde van de Jordaan en van Wie gij getuigd hebt, zie Die doopt, en allen gaan tot Hem". Door deze woorden bracht Satan verzoeking over Johannes. Hoewel de zending van Johannes bijna ten einde scheen, was het nog steeds mogelijk voor hem om het werk van Christus te hinderen. Wanneer hij medelijden had gehad met zichzelf, en verdriet of teleurstelling getoond had omdat hij verdrongen werd, zou hij het zaad der tweedracht gezaaid hebben, naijver en jaloersheid hebben aangemoedigd, en zou de voortgang van het evangelie ernstig belemmerd hebben.

Johannes had van nature de gebreken en zwakheden die de mensheid eigen zijn, maar de aanraking van goddelijke liefde had hem veranderd. Hij vertoefde in een atmosfeer die niet besmet was door zelfzucht en eerzucht en die ver verheven was boven de ongezonde uitwaseming der jaloersheid. Hij gaf geen blijk van sympathie met de ontevredenheid van de discipelen, maar toonde aan, hoe goed hij zijn verhouding tot de Messias begreep, en hoe vol vreugde hij Hem verwelkomde voor Wie hij de weg had voorbereid. Hij zei: "Geen mens kan iets aannemen of het moet hem uit de hemel gegeven zijn. Gij kunt zelf van mij getuigen, dat ik gezegd heb: Ik ben de Christus niet, maar ik ben voor Hem uitgezonden. Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend van de bruidegom, die erbij staat en

naar hem luistert, verblijdt zich met de boodschap over de stem van de bruidegom". Johannes stelde zich voor als de vriend die optrad als boodschapper tussen de verloofden, en de weg voor het huwelijk voorbereidde. Wanneer de bruidegom zijn bruid verkregen had, was de opdracht van de vriend vervuld. Hij verheugde zich over het geluk van hen wier verbintenis hij begunstigd had. Zo was Johannes geroepen om het volk op Jezus te wijzen, en het was zijn vreugde getuige ervan te zijn, dat het werk van de Heiland succesvol was. Hij zei: "Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld. Hij moet wassen, ik moet minder worden".

In het geloof opziende naar de Verlosser, was Johannes opgeklommen tot de hoogte der zelfverloochening. Hij trachtte niet, mensen tot zichzelf te trekken, maar hun gedachten op een steeds hoger plan te brengen, totdat ze zouden rusten op het Lam Gods. Hijzelf was slechts een stem geweest, een roep in de woestijn. Nu aanvaardde hij blijmoedig stilzwijgen en vergetelheid, opdat de ogen van allen gericht zouden worden op het Licht des levens. Zij die getrouw zijn aan hun roeping als boodschappers van God, zullen geen eigen eer zoeken. Eigenliefde zal verslonden worden door liefde voor Christus. Geen rivaliteit zal dan de dierbare zaak des evangelies schaden. Zij zullen inzien dat het hun werk is, te prediken evenals Johannes de Doper deed: "Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt". Zij zullen Jezus verheffen, en met Hem zal het ganse mensdom verheven worden. "Want zo zegt de Hoge en Verhevene, Die in eeuwigheid troont en Wiens naam de Heilige is: In de hoge en in het heilige woon Ik, en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven."

De ziel van de profeet, ontledigd van zelfzucht, was vervuld met het licht van het goddelijke. Terwijl hij de heerlijkheid van de Heiland zag, waren zijn woorden bijna een kopie van die welke Christus Zelf gesproken had in Zijn gesprek met Nicodemus. Johannes zei: "Die van boven komt, is boven allen; wie uit de aarde is, is uit de aarde en spreekt uit de aarde. Die uit de hemel komt, is boven allen... Want Dien God gezonden heeft, Die spreekt de woorden Gods, want Hij geeft de Geest niet met mate". Christus kon zeggen: "Ik zoek niet Mijn wil, doch de wil van Hem Die Mij gezonden heeft". Aan Hem wordt te kennen gegeven: "Gerechtigheid hebt Gij liefgehad en ongerechtigheid hebt Gij gehaat; daarom heeft U, o God, Uw God met vreugdeolie gezalfd boven Uw deelgenoten". De Vader "geeft de Geest niet met mate"9 aan Hem.

Zo is het ook met de volgers van Christus. Wij kunnen het licht van de hemel alleen ontvangen wanneer we bereid zijn van onszelf ontledigd te worden. We kunnen het karakter van God niet onderscheiden of Christus door het geloof aanvaarden, indien we niet erin toestemmen, elk bedenksel als krijgsgevangene te brengen onder de gehoorzaamheid van Christus. Aan allen die dit doen, wordt de Heilige Geest gegeven niet met mate. In Christus "woont al de volheid der godheid lichamelijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem". De discipelen van Johannes hadden verklaard, dat alle mensen tot Christus kwamen; maar met een scherper inzicht verklaarde Johannes: "Zijn getuigenis neemt niemand aan";11 zo

weinigen waren bereid Hem aan te nemen als de Heiland Die redt van zonden. Maar “wie Zijn getuigenis aanvaardt, heeft bezegeld, dat God waarachtig is”. “Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven.” Men behoefde er niet over te redetwisten of de doop van Christus dan wel de doop van Johannes van zonden reinigde. Het is de genade van Christus, die de ziel redt. Zonder Christus is de doop, evenals iedere andere dienst, een waardeloze formaliteit. “Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven.”

Het succes van het werk van Christus, dat de Doper met zoveel vreugde begroet had, werd ook overgebracht aan de gezaghebbers in Jeruzalem. De priesters en de rabbi’s waren jaloers geweest op de invloed van Johannes, toen ze zagen dat de mensen uit de synagoge wegbleven en samenstroomden naar de woestijn, maar hier was Iemand Die nog veel grotere kracht bezat om de menigte tot Zich te trekken. Deze leiders in Israël waren niet bereid om met Johannes te zeggen: “Hij moet wassen, ik moet minder worden”. Opnieuw besloten, kwamen zij opzetten om een einde te maken aan het werk dat de mensen van hen aftrok.

Jezus wist dat” zij geen ding onbeproefd zouden laten om een scheiding teweeg te brengen tussen Zijn eigen discipelen en die van Johannes. Hij wist dat de storm opstak die een van de grootste profeten die ooit aan de wereld gegeven waren, zou wegvagen. Daar Hij iedere aanleiding voor misverstand of onenigheid wilde vermijden, maakte Hij rustig een einde aan Zijn werkzaamheden en trok Zich terug in Galilea. Ook wij, hoewel we toch trouw moeten blijven aan de waarheid, moeten trachten alles te vermijden wat tot tweedracht en misvatting kan leiden. Want overal waar die dingen naar voren komen, hebben ze een verlies van zielen tot gevolg. Steeds wanneer zich omstandigheden voordoen die verdeeldheid dreigen te veroorzaken, moeten we het voorbeeld van Jezus en van Johannes de Doper volgen.

Johannes was geroepen om op te treden als een hervormer. Daardoor bestond er voor zijn discipelen het gevaar, dat zij hun aandacht op hem zouden richten, omdat ze van mening waren dat het succes van het werk afhankelijk was van zijn arbeid, en omdat ze uit het oog verloren dat hij slechts een werktuig was waardoor God gewerkt had. Maar het werk van Johannes was niet voldoende om de grondslag te leggen voor de gemeente van Christus. Toen hij zijn opdracht vervuld had, moest er een ander werk gedaan worden, dat door zijn getuigenis niet verricht kon worden. Zijn discipelen begrepen dit niet. Toen zij zagen dat Christus het werk kwam overnemen, waren ze jaloers en ontevreden.

Diezelfde gevaren bestaan nog. God roept de mens om een bepaald werk te doen; en wanneer hij dat ten uitvoer heeft gebracht tot zover hij daartoe aangewezen is, brengt de Here anderen naar voren om het werk voort te zetten. Maar, evenals de discipelen van Johannes, hebben velen het idee dat het succes van het werk afhangt van degene die daaraan het eerst heeft gearbeid. De aandacht wordt gevestigd op de mens in plaats van op het goddelijke, er komt afgunst, en het werk van God wordt geschaad. De persoon die op deze

wijze onverdiend geëerd wordt, komt in de verleiding op zichzelf te gaan vertrouwen. Hij realiseert zich niet, dat hij van God afhankelijk is. De mensen leren te vertrouwen op een mens voor leiding, en op deze wijze vervallen ze in dwaling en worden van God afgeleid.

Het werk van God mag niet het beeld en het opschrift van de mensen dragen. Van tijd tot tijd zal God andere werktuigen naar voren brengen door wie Zijn plannen het best ten uitvoer gebracht kunnen worden. Gelukkig zij, die gewillig zijn hun ik te vernederen, en met Johannes de Doper te zeggen: “Hij moet wassen, ik moet minder worden”.

Hoofdstuk 19—Bij de Jakobsbron

Op weg naar Galilea trok Jezus door Samaria. Het was ongeveer twaalf uur's middags toen Hij het prachtige dal van Sichar bereikte. Aan de ingang van dat dal was de Jakobsput. Vermoeid van de reis, ging Hij daar zitten om te rusten terwijl Zijn discipelen voedsel gingen kopen.

De Joden en Samaritanen waren bittere vijanden, en vermeden voor zover dat mogelijk was elk contact met elkander. Het handelen met Samaritanen in geval van noodzaak werd weliswaar wettig geoordeeld door de rabbi's; maar elke vriendschappelijke omgang met hen werd veroordeeld. Een Jood zou niets van een Samaritaan lenen, noch een gunst aannemen, zelfs geen stukje brood of een beker water. Door voedsel te kopen, handelden de discipelen overeenkomstig de gewoonte van hun volk. Maar verder dan dit gingen zij niet. Een gunst te vragen van de Samaritanen of te trachten hun op enigerlei wijze goed te doen, kwam zelfs niet in de gedachten van de discipelen van Christus op.

Terwijl Jezus bij de bron zat, was Hij uitgeput door honger en dorst. De reis sinds de vroege morgen was lang geweest, en nu brandde de middagzon op Hem. Zijn dorst nam nog toe bij de gedachte aan koel, fris water, dat zo dichtbij was, maar onbereikbaar voor Hem, want Hij had geen touw en geen waterkruik, en de put was diep. Hij deelde het menselijk lot en wachtte tot er iemand zou komen om te putten. Er kwam een Samaritaanse vrouw naderbij, en schijnbaar zonder zich bewust te zijn van Zijn aanwezigheid, vulde ze haar kruik met water. Toen ze zich omkeerde om weg te gaan, vroeg Jezus haar om water. Een dergelijke gunst zou geen Oosterling iemand ontzeggen.

In het Oosten werd water "het geschenk Gods" genoemd. Het aanbieden van een koele dronk aan een dorstige reiziger werd gezien als een zó heilige plicht, dat de Arabieren uit de woestijn zich grote moeite zouden getroost hebben om die te vervullen. De haat tussen Joden en Samaritanen verhinderde de vrouw Jezus een gunst te verlenen; de Heiland echter trachtte de sleutel tot dit hart te vinden, en met een tact die voortvloeide uit goddelijke liefde, vroeg Hij om een gunst, en bood er geen aan. Het aanbieden van een gunst zou misschien verworpen kunnen worden; maar vertrouwen wekt vertrouwen. De Koning der hemelen kwam tot deze verstoten ziel, en vroeg om een dienst van haar handen. Hij Die de oceaan gemaakt heeft, Die de wateren van de grote diepte regeert, Die de bronnen en stromen der aarde deed ontspringen, rustte van Zijn vermoeidheid aan de Jakobsbron, en was afhankelijk van de gunst van een vreemdelinge om een dronk water te verkrijgen.

De vrouw zag dat Jezus een Jood was. In haar verbazing vergat ze aan Zijn verzoek te voldoen, maar ze trachtte achter de reden daarvan te komen. "Hoe kunt gij, als Jood, van mij, een Samaritaanse vrouw, te drinken vragen?"Jezus antwoordde: "Indien gij wist van de gave Gods en Wie het is Die tot u zegt: Geef mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven". U vraagt zich af, waarom Ik u een zo'n

kleine gunst vraag, een slok water uit de bron aan onze voeten. Wanneer ge het Mij gevraagd zoudt hebben, zou Ik u water des eeuwigen levens te drinken gegeven hebben.

De vrouw had de woorden van Christus niet begrepen, maar ze had de plechtige betekenis daarvan gevoeld. Haar luchtige, uitdagende houding begon te veranderen. Ze nam aan, dat Jezus sprak over de bron die voor hen lag, en zei: “Here, Gij hebt geen emmer en de put is diep; hoe komt Gij dan aan het levende water? Zijt Gij soms meer dan onze vader Jakob, die ons de put gegeven en zelf eruit gedronken heeft?” Ze zag alleen een dorstige reiziger voor zich, verreisd en bestoven. In gedachten vergeleek ze Hem met de geëerde aartsvader Jakob. Ze koesterde de gedachte, die zo natuurlijk is, dat geen bron die bron kon evenaren die door de vaderen geschonken was. Ze dacht terug aan de vaderen, zag uit naar de komst van Messias, terwijl de hoop der vaderen, de Messias, Zelf, naast haar stond, en ze kende Hem niet. Hoevele dorstige zielen bevinden zich op het ogenblik vlak bij de levende bron, maar kijken in de verte of ze de bronnen des levens mochten vinden! “Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen; of: Wie zal in de afgrond nederdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen... Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart... indien gij met uw mond belijdt dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden.”

Jezus beantwoordde niet onmiddellijk de vraag betreffende Hemzelf, maar met grote ernst zei Hij: “Een ieder die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven”.

Hij die zijn dorst tracht te lessen aan de bronnen van deze wereld, zal slechts drinken om opnieuw dorst te krijgen. Overal zijn de mensen ontevreden. Zij verlangen naar iets dat zal voorzien in de behoefte van de ziel. Slechts Eén kan in die nood voorzien. De behoefte van de wereld, “De Wens aller volken”, is Christus. De goddelijke genade, die Hij alleen kan schenken, is als levend water, dat de ziel reinigt, verfrist en versterkt.

Jezus bedoelde niet, dat één enkele teug van het water des levens voldoende zou zijn voor degene die het ontving. Hij die de liefde van Christus gesmaakt heeft, zal voortdurend meer verlangen; maar hij zoekt niets anders. De rijkdommen, eerbewijzen en genoegens van de wereld hebben geen aantrekkingskracht voor hem. De voortdurende kreet van zijn hart luidt: Meer van U. En Hij Die de ziel haar nood openbaart, staat gereed de honger te stillen en dorst te lessen. Alle menselijke hulpmiddelen en steun zullen falen. De bakken zullen leeg worden, poelen zullen opdrogen; maar onze Verlosser is een onuitputtelijke fontein. Wij mogen steeds weer drinken en steeds weer nieuwe voorraad vinden. Hij, in wie Christus woont, heeft een bron van zegen binnen in zich -”een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven”. Uit deze bron kan hij kracht en genade putten, voldoende voor al zijn noden.

Terwijl Jezus sprak over het levende water, keek de vrouw Hem met verbaasde aandacht aan. Hij had haar belangstelling opgewekt en in haar een verlangen wakker gemaakt naar de gave waarvan Hij sprak. Ze begreep, dat Hij niet sprak over het water in de Jakobsbron; daarvan immers gebruikte zij voortdurend, ze dronk ervan en kreeg weer opnieuw dorst. “Here”, zei ze, “geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb en niet hierheen behoef te gaan om te putten”. Nu gaf Jezus een scherpe wending aan het gesprek. Voordat deze ziel de gave kon ontvangen die Hij zo gaarne wilde schenken, moest ze ertoe gebracht worden, haar zonden te erkennen en in Hem haar Heiland te zien. “Hij zeide tot haar: Ga heen, roep uw man en kom hier.” Zij antwoordde: “Ik heb geen man”. Op deze wijze hoopte zij alle vragen in die richting te voorkomen. Maar de Heiland vervolgde: “Terecht zegt gij: ik heb geen man; want gij hebt vijf mannen gehad, en die gij nu hebt, is uw man niet; hierin hebt gij de waarheid gesproken”.

De toehoorster beefde. Een geheimzinnige hand sloeg de bladzijden van haar levensgeschiedenis om, en bracht naar voren wat zij hoopte dat voor altijd verborgen zou blijven. Wie was Hij, dat Hij de geheimen van haar leven kon lezen? Gedachten aan de eeuwigheid kwamen bij haar op, aan het toekomstig oordeel, wanneer alles wat nu verborgen is, openbaar zal worden. In het licht daarvan werd haar geweten wakker. Ze kon niets ontkennen; maar ze trachtte te vermijden dat een onderwerp dat zo onwelkom was, ook maar aangeroerd zou worden. Met diepe eerbied zei ze: “Here, ik zie, dat Gij een profeet zijt”. En in de hoop haar schuldbesef tot zwijgen te brengen, begon ze godsdienstige geschilpunten aan te halen. Wanneer dit een profeet was, zou Hij haar zeker aanwijzingen kunnen geven betreffende deze zaken waarover men reeds zolang redetwistte.

Geduldig stond Jezus haar toe, het gesprek te leiden in de richting die zij wilde. Intussen zag Hij uit naar een gelegenheid om de waarheid weer in haar hart te doen schijnen. “Onze vaderen hebben op deze berg aanbeden”, zei ze, “en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is waar men moet aanbidden”. Ze konden juist de berg Gerizim zien liggen. De tempel daar was verwoest en alleen het altaar stond er nog. De plaats der aanbidding was een twistpunt gebleven tussen Joden en Samaritanen. Sommigen van de voorvaderen van de Samaritanen hadden eenmaal tot Israël behoord; maar om hun zonden had de Here toegestaan, dat ze overwonnen werden door een afgodisch volk. Gedurende vele generaties vermengden zich met hen afgodendienaars, wier godsdienst geleidelijk de hunne besmette. Het is waar wat ze volhielden, dat hun afgoden hen alleen moesten herinneren aan de levende God, de Heerser van het heelal; niettemin werd het volk ertoe gebracht gehouwen beelden te vereren.

Toen in de dagen van Ezra de tempel in Jeruzalem herbouwd werd, wilden de Samaritanen zich bij de Joden aansluiten bij de bouw. Dit voorrecht werd hun geweigerd, en er ontstond een bittere vijandschap tussen de beide volken. De Samaritanen bouwden een eigen tempel op de berg Gerizim. Hier hielden zij hun godsdienstoefeningen volgens de Mozaïsche bediening, hoewel ze hun afgodendienst niet volledig opgaven. Maar er kwamen

rampen over hen, hun tempel werd verwoest door hun vijanden, en ze schenen onder een vloek te staan; toch hielden ze nog steeds vast aan hun overleveringen en hun vorm van eredienst. Zij wilden de tempel in Jeruzalem niet erkennen als het huis van God, noch toegeven dat de godsdienst der Joden op een hoger plan stond dan de hunne.

Als antwoord zei Jezus tot de vrouw: “Geloof Mij, vrouw, de ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. Gij aanbidt wat gij niet weet; wij aanbidden wat wij weten, want het heil is uit de Joden”. Jezus had getoond dat Hij vrij was van het Joodse vooroordeel tegen de Samaritanen. Nu trachtte Hij het vooroordeel van deze Samaritaanse tegen de Joden weg te nemen. Terwijl Hij doelde op het feit, dat het geloof der Samaritanen verdorven was door afgodendienst, verklaarde Hij, dat de grote waarheden van de verlossing waren toevertrouwd aan de Joden, en dat de Messias onder hen zou opstaan. In de Heilige Schriften kregen ze een duidelijk beeld van het karakter van God en de beginselen van Zijn rijk. Jezus schaarde Zich onder de Joden als zijnde de mensen aan wie God kennis van Hem-zelf gegeven had.

Hij verlangde de gedachten van zijn toehoorster te verheffen boven kwesties van vorm en plechtigheid en twistvragen. “De ure komt en is nu,” zei Hij, “dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid: want de Vader zoekt zulke aanbidders; God is geest, en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waar-heid”. Hier wordt dezelfde waarheid verklaard die Jezus aan Nicodemus had geopenbaard, toen Hij zei: “Tenzij iemand wederom (grondtekst: van boven) geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien”. Niet door een heilige berg of een gewijde tempel te bezoeken, worden de mensen in contact met de hemel gebracht. De godsdienst mag niet beperkt worden tot uiterlijke vormen en ceremoniën. De godsdienst die van God komt, is de enige godsdienst die tot God zal leiden. Om Hem op de juiste wijze te kunnen dienen, moeten we geboren zijn uit de Goddelijke Geest. Dit zal het hart reinigen en de geest vernieuwen en ons op die wijze nieuwe bekwaamheid schenken God te kennen en lief te hebben. Het zal ons een gewillige gehoorzaamheid aan al Zijn eisen geven. Dat is ware aanbidding. Het is de vrucht van het werken van de Heilige Geest. Door de Geest wordt ieder oprecht gebed ingegeven, en zulk een gebed is aanvaardbaar voor God. Waar ook een ziel zich keert tot God, daar is het werken van de Geest openbaar, en God zal Zichzelf aan die ziel openbaren. Want zulke aanbidders zoekt Hij. Hij staat gereed hen te ontvangen en hen te maken tot Zijn zonen en dochteren.

Terwijl de vrouw met Jezus sprak, geraakte ze onder de indruk van Zijn woorden. Nog nooit had ze zulke gedachten vernomen van de priesters van haar eigen volk of van de Joden. Toen haar verleden haar voor ogen werd gesteld, was zij zich bewust geworden van haar groot gemis. Ze besefte de dorst van haar ziel, die al het water van de bron van Sichar niet kon lessen. Niets waarmee ze tot nu toe in aanraking was gekomen, had haar zó wakker geschud en de behoefte aan iets hogers doen gevoelen. Jezus had haar ervan overtuigd, dat Hij de geheimen van haar leven had gelezen; toch voelde ze, dat Hij haar vriend was, die

medelijden met haar had en haar liefhad. Terwijl de reinheid van Zijn aanwezigheid haar zonde veroordeelde, had Hij haar met geen woord aangeklaagd, maar had haar gesproken van Zijn genade die de ziel kon vernieuwen. Ze begon overtuigd te geraken van Zijn karakter. De vraag kwam in haar hart op: Zou dit niet de Messias kunnen zijn, naar Wie we zo lang hebben uitgezien? Ze zei tot Hem: “Ik weet, dat de Messias komt, Die Christus genoemd wordt; wanneer Die komt, zal Hij ons alles verkondigen”. Jezus antwoordde: “Ik, Die met u spreek, ben het”.

Toen de vrouw deze woorden hoorde, sprong het geloof op in haar hart. Zij nam de heerlijke boodschap aan van de lippen van de goddelijke Leraar. Deze vrouw was in een ontvankelijke gemoedsstemming. Ze was bereid om de verhevenste openbaring te ontvangen; want ze stelde belang in de Schriften, en de Heilige Geest had haar hart voorbereid om meer licht te ontvangen. Ze had de belofte uit het Oude Testament bestudeerd: “Een profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken; naar hem zult gij luisteren”. Zij verlangde ernaar, deze profetie te begrijpen. Het licht drong reeds door in haar gedachten. Het water des levens, het geestelijk leven, dat Christus geeft aan iedere dorstige ziel, was begonnen in haar hart op te springen. De Geest des Heren was werkzaam in haar.

De eenvoudige verklaring die Christus aan deze vrouw gaf, had niet aan de eigengerechtige Joden gegeven kunnen worden. Wanneer Christus tot hen sprak, was Hij veel omzichtiger. Dat wat de Joden onthouden was, en wat de discipelen later als een geheim moesten bewaren, werd aan haar geopenbaard. Jezus zag dat zij haar kennis zou gebruiken om anderen tot Hem te brengen ten einde in Zijn genade te delen. Toen de discipelen terugkwamen van hun boodschap, waren ze verbaasd hun Meester in gesprek met de vrouw te vinden. Hij had de verfrissende dronk die Hij begeerd had, niet ontvangen, en Hij maakte geen onderbreking om het voedsel te eten dat Zijn discipelen meegebracht hadden. Toen de vrouw weggegaan was, smeekten de discipelen Hem te eten. Ze zagen Hem zwijgend, in gedachten verzonken, als vervoerd in overpeinzing. Zijn gelaat straalde van licht, en zij waren bevreesd Zijn gemeenschap met de hemel te onderbreken. Maar ze wisten dat Hij flauw en vermoeid was, en meenden dat het hun plicht was, Hem te herinneren aan Zijn lichamelijke noden. Jezus zag hun tedere belangstelling, en Hij zei: ” Ik heb een spijs te eten waarvan gij niet weet”.

De discipelen vroegen zich af, wie Hem voedsel gebracht zou kunnen hebben; maar Hij verklaarde: “Mijn spijze is de wil te doen Desgenen Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk te volbrengen”. Toen Zijn woorden het geweten van de vrouw hadden wakker geschud, verheugde Jezus Zich. Hij zag, hoe zij dronk van het water des Levens, en Zijn eigen honger en dorst werden bevredigd. Het volbrengen van de opdracht waartoe Hij de hemel verlaten had, sterkte de Heiland voor Zijn arbeid en hief Hem uit boven de menselijke nooddruft. Het dienen van een ziel die hongerde en dorstte naar de waarheid, was Hem weldadiger dan eten

en drinken. Het was een bemoediging, een lafenis voor Hem. Weldoen aan anderen was het leven voor Zijn ziel.

Onze Verlosser dorst naar erkenning, Hij hongert naar het medeleven en de liefde van hen die Hij heeft gekocht met Zijn eigen bloed. Hij verlangt ernaar met een onuitsprekelijk verlangen dat ze tot Hem zullen komen en leven hebben. Zoals een moeder uitziet naar het glimlachje van haar kindje dat het haar herkent, het glimlachje dat spreekt van een ontwakend begrip, zo ziet Christus uit naar de uitdrukking van dankbare liefde, die aantoont dat het geestelijk leven ontwaakt is in de ziel.

De vrouw werd met vreugde vervuld terwijl ze naar Christus woorden luisterde. De heerlijke openbaring overweldigde haar bijna. Ze liet haar waterkruik achter en keerde terug naar de stad, om de boodschap aan anderen uit te dragen. Jezus wist waarom ze was weggegaan. Het feit, dat ze haar waterkruik achterliet, sprak overduidelijk van de uitwerking van Zijn woorden. Het was het vurig verlangen van haar ziel om het levende water te verkrijgen; ze vergat waarom ze naar de bron was gekomen, ze vergat dat de Heiland dorst had, en dat ze van plan was geweest die te lessen. Met een hart dat overvloeide van blijdschap, haastte ze zich op weg om het kostbare licht dat ze ontvangen had, aan anderen mede te delen.

“Komt mede en ziet een mens die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb”, zei ze tot de mensen in de stad. “Zou deze niet de Christus zijn?”2 Haar woorden beroerden de harten. Er was een nieuwe uitdrukking op haar gezicht, een verandering in haar gehele verschijning. Hun belangstelling werd gewekt om Jezus te zien. “Zij gingen de stad uit en kwamen tot Hem.”

Terwijl Jezus nog steeds bij de put zat, keek Hij uit over de korenvelden die zich voor Hem uitstrekten, het tere groen beroerd door het gouden zonlicht. Hij wees Zijn discipelen op het schouwspel en gebruikte het als een symbool: “Zegt gij niet: Nog vier maanden, dan komt de oogst? Zie, Ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten”. En terwijl Hij sprak, keek Hij naar de groepjes mensen die naar de bron kwamen. Het zou nog vier maanden duren eer het groen geoogst kon worden, maar hier was een oogst die rijp was voor de maaier.

“Reeds ontvangt de maaier loon”, zei Hij, “en verzamelt hij vrucht ten eeuwigen leven, opdat de zaaier zich tegelijk met de maaier verblijde. Want hier is de spreuk waarachtig: De een zaait, de ander maait”. Hier wijst Christus op de heilige dienst, welke zij die het evangelie aannemen, aan God verplicht zijn. Zij moeten Zijn levende werktuigen zijn. Hij vraagt van hen, dat zij Hem persoonlijk dienen. En of we nu zaaien of oogsten, we werken voor God. De één zaait het zaad, een ander haalt de oogst binnen en zowel de zaaier als de maaier ontvangt loon. Zij verheugen zich samen over het resultaat van hun arbeid.

Jezus zei tot Zijn discipelen: “Ik heb u uitgezonden om datgene te maaien wat u geen arbeid heeft gekost; anderen hebben gearbeid en gij hebt de vrucht van hun arbeid geplukt”. De Heiland blikte vooruit naar de grote oogst op de Pinksterdag. De discipelen mochten dat niet beschouwen als een resultaat van hun eigen arbeid. Zij plukten de vruchten van de arbeid van anderen. Sinds de val van Adam had Christus het zaad van Zijn woord toevertrouwd aan Zijn uitverkoren dienaren, om gezaaid te worden in de harten der mensen. En een ongeziene macht, een allesvermogende kracht had stil maar succesvol gearbeid om de oogst voort te brengen. De dauw en de regen en de zonneschijn van Gods genade werden gegeven om het zaad der waarheid te verfrissen en te voeden. Christus stond op het punt het zaad te begieten met Zijn eigen bloed. Zijn discipelen hadden het voorrecht Gods medearbeiders te zijn. Zij waren medewerkers van Christus en van de heilige mannen uit oude tijden. Door de uitstorting van de Heilige Geest werden op één dag duizenden bekeerd. Dit was het resultaat van het zaaien van Christus, de oogst van Zijn werk.

In de woorden die gesproken werden tot de vrouw aan de bron, werd het goede zaad gezaaid, en hoe snel werd de oogst binnengehaald! De Samaritanen kwamen, hoorden Jezus en geloofden in Hem. Ze drongen om Hem heen rond de put, overstelpten Hem met vragen, en namen gretig Zijn verklaringen aan van vele dingen die duister waren geweest voor hen. Terwijl zij luisterden, begon hun verslagenheid te verdwijnen. Zij waren als mensen die zich in een grote duisternis bevonden, en nu een plotselinge lichtstraal volgden totdat zij het daglicht gevonden hadden. Maar ze waren niet tevreden met dit korte onderhoud. Zij waren verlangend meer te vernemen en ook dat hun vrienden zouden luisteren naar deze wonderlijke leraar. Zij nodigden Hem uit om naar hun stad te komen, en smeekten. Hem om bij hen te blijven. Hij vertoefde twee dagen lang in Samaria, en nog veel meer geloofden in Hem.

De Farizeeërs verachtten de eenvoud van Jezus. Zij deden alsof ze Zijn wonderen niet opmerkten, en vroegen een teken dat Hij de Zoon van God was. Maar de Samaritanen vroegen niet om een teken, en Jezus verrichtte geen wonderen bij hen, behalve dat Hij aan de vrouw bij de put de geheimen van haar leven openbaarde. Toch namen velen Hem aan. In hun pasgevonden vreugde zeiden ze tot de vrouw: “Wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wijzelf hebben Hem gehoord, en weten dat deze waarlijk de Heiland der wereld is”.

De Samaritanen geloofden dat de Messias zou komen als de Verlosser, niet alleen voor de Joden, maar ook voor de gehele wereld. De Heilige Geest had Hem door Mozes beschreven als een door God gezonden profeet. Door Jakob was verklaard, dat de volkeren Hem gehoorzaam zouden zijn; en door Abraham wisten ze, dat in Hem alle geslachten der aarde gezegend zouden worden. Op deze schriftgedeelten baseerden de Samaritanen hun geloof in de Messias. Het feit dat de Joden de latere profeten verkeerd verklaard hadden, en aan de eerste komst van Christus de heerlijkheid hadden toegeschreven die bij Zijn tweede komst behoorde, had de Samaritanen ertoe gebracht, alle Heilige Schriften, behalve die welke door Mozes gegeven waren, te verwerpen. Maar toen de Heiland die verkeerde

verklaringen verbeterde, namen velen de latere profetieën aan, alsook de woorden van Christus Zelf betreffende het koninkrijk Gods.

Jezus was begonnen de scheidsmuur af te breken tussen Jood en Heiden, en het heil der wereld te prediken. Hoewel Hij een Jood was, begaf Hij zich vrij onder de Samaritanen, zonder acht te geven op de farizeese gewoonten van Zijn volk. Lijnrecht tegen hun vooroordelen in nam Hij de gastvrijheid van het verachte volk aan. Hij sliep onder hun dak, at met hen aan hun tafel — gebruikte daarbij het voedsel dat was bereid en opgediend door hun handen — leerde in hun straten en behandelde hen met de meeste vriendelijkheid en beleefdheid.

In de tempel te Jeruzalem scheidde een lage muur de buitenste voorhof van alle andere delen van het heilige gebouw. Op die muur stonden opschriften in verschillende talen, waarbij werd verklaard, dat het slechts aan Joden toegestaan was, deze grens te overschrijden. Indien een Heiden zich vermeten had die binnenste omsloten ruimte te betreden, zou hij de tempel ontwijd hebben en zou hiervoor met zijn leven hebben moeten boeten. Maar Jezus, de oprichter van de tempel en de tempeldienst, trok de Heidenen tot Zich door de band van menselijk medeleven, terwijl Zijn goddelijke genade hun het heil bracht dat de Joden verwierpen.

Het verblijf van Jezus in Samaria was bestemd om een zegen te worden voor Zijn discipelen, die nog onder de invloed stonden van de Joodse dweepzucht. Zij waren van mening dat trouw aan hun eigen volk van hen eiste vijandschap te koesteren tegen de Samaritanen. Zij verwonderden zich over het gedrag van Jezus. Ze konden niet weigeren Zijn voorbeeld te volgen, en gedurende die twee dagen in Samaria hield hun trouw aan Hem hun vooroordelen in bedwang; toch waren ze er in hun hart niet mee verzoend. Zij namen niet vlug aan, dat hun minachting en haat plaats moesten maken voor medelijden en medeleven. Maar na de hemelvaart des Heren kwamen Zijn lessen in een nieuwe betekenis hen te binnen. Na de uitstorting van de Heilige Geest herinnerden zij zich weer de blikken van de Heiland, Zijn woorden, de achting en tederheid in Zijn houding jegens die verachte vreemdelingen. Toen Petrus uitging om in Samaria te prediken, liet hij in zijn arbeid dezelfde geest blijken. Toen Johannes geroepen werd naar Efeze en Smyrna, dacht hij terug aan de ervaring bij Sichem, en werd hij vervuld met dankbaarheid jegens de goddelijke Leraar, Die de moeilijkheden waarmee zij te kampen zouden krijgen, voorzien had en hun de hulp had gegeven door Zijn eigen voorbeeld.

De Heiland brengt nog steeds hetzelfde werk ten uitvoer als op het ogenblik dat Hij het water des levens aanbood aan de Samaritaanse vrouw. Zij die zich Zijn volgelingen noemen, kunnen misschien de verworpenen verachten en vermijden; maar geen omstandigheden als geboorte en nationaliteit, geen levensomstandigheden, kunnen Zijn liefde voor de mensenkinderen veranderen. Jezus zegt tot elke ziel, hoe zondig die ook is: Indien gij het Mij gevraagd zoudt hebben, zou Ik u het water des levens gegeven hebben. De uitnodiging

van het evangelie moet niet beperkt worden tot, en moet niet gegeven worden aan alleen maar een bepaald aantal uitverkorenen die, naar we veronderstellen, ons zullen eren wanneer zij het aannemen. De boodschap moet aan allen gegeven worden. Overal waar harten openstaan voor de waarheid, staat Christus gereed hen te onderwijzen. Hij openbaart hun de Vader en de wijze van aanbidden die aannemelijk is voor Hem Die het hart doorzocht. Voor dezulken gebruikt Hij geen gelijkenissen. Tot hen, evenals tot de vrouw aan de bron, zegt Hij: “Ik, Die met u spreek, ben het”.

Toen Jezus ging zitten om te rusten bij de Jakobsbron, was Hij uit Judea gekomen, waar Zijn dienstwerk weinig vrucht gedragen had. Hij was verworpen door de priesters en de rabbi’s, en zelfs de mensen die beleden Zijn discipelen te zijn, slaagden er niet in, Zijn goddelijk karakter te onderkennen. Hij was flauw van de honger en vermoeid; toch liet Hij de gelegenheid niet voorbijgaan om te spreken met één vrouw, hoewel ze een onbekende was, een vreemde voor Israël, en in openbare zonde leefde.

De Heiland wachtte niet, tot zich menigen zouden verzamelen. Dikwijls begon Hij te onderwijzen terwijl er nog slechts weinigen om Hem heen zaten, maar één voor één bleven de voorbijgangers stilstaan om naar Hem te luisteren, totdat een grote schare met eerbied luisterde naar de woorden van God, die door deze van de hemel gezonden Leraar gesproken werden. Hij die voor Christus werkt, mag niet het gevoel hebben, dat hij niet met dezelfde ernst kan spreken tot weinig toehoorders als tot een groot gezelschap. Misschien is er slechts één mens om naar de boodschap te luisteren; maar wie kan zeggen, hoe ver de invloed daarvan zal reiken? Zelfs in de ogen van de discipelen scheen het iets onbelangrijks dat de Heiland Zijn tijd besteedde aan een Samaritaanse vrouw. Maar Hij sprak met haar ernstiger en welsprekender dan met koningen, raadslieden of hogepriesters. De lessen die Hij die vrouw gaf, zijn herhaald in de meest afgelegen oorden der aarde.

Zodra ze de Heiland gevonden had, bracht de Samaritaanse vrouw anderen tot Hem. Ze bewees daarmee, dat ze een doeltreffender zendelinge was dan Zijn eigen discipelen. De discipelen zagen in Samaria niets dat erop wees, dat het een bemoedigend arbeidsterrein was. Hun gedachten waren gericht op een groot werk dat in de toekomst gedaan zou worden. Ze zagen niet, dat direct rondom hen een oogst gereed was om binnengehaald te worden. Maar door de vrouw die zij minachtten, werd een stad vol mensen tot de Heiland gebracht om naar Hem te horen. Zij bracht het licht terstond naar haar landgenoten.

Deze vrouw stelt het werk van een praktisch geloof in Christus voor. Iedere ware discipel wordt in het koninkrijk Gods geboren als een zendeling. Hij die van het levende water drinkt, wordt een fontein des levens. De ontvanger wordt een gever. De genade van Christus in de ziel is als een bron in de woestijn, die opwelt om allen te verfrissen, en hen die op het punt staan om te komen, begerig maakt te drinken van het water des levens.

Hoofdstuk 20—"Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet"

De Galileeërs die terugkeerden van het Paschafeest, brachten de verhalen over de wonderen van Jezus mee. Het oordeel dat geveld was over Zijn daden door de hoogwaardigheidsbekleders in Jeruzalem, opende Zijn weg naar Galilea. Velen van de mensen betreurden het misbruik van de tempel en de hebzucht en laatdunkendheid van de priesters. Zij hoopten dat deze man, die de oversten op de vlucht had gejaagd, de verwachte Verlosser zou zijn. Nu kwamen er berichten binnen, die hun schoonste verwachtingen schenen te bevestigen. Er werd verteld, dat de profeet verklaard had, dat Hij de Messias was.

Maar de mensen in Nazareth geloofden niet in Hem. Om die reden bezocht Jezus Nazareth niet op Zijn weg naar Kana. De Heiland verklaarde aan Zijn discipelen, dat een profeet in zijn vaderland niet in ere is. De mensen beoordelen een karakter naar hetgeen zijzelf kunnen waarderen. De bekrompen en wereldsgezinde mensen veroordeelden Christus om Zijn nederige afkomst, Zijn eenvoudige kleding en dagelijkse arbeid. Zij konden de zuiverheid van die geest, waarop geen smet van zonde rustte, niet op de juiste waarde schatten.

Het nieuws van Christus' terugkeer naar Kana verbreidde zich al spoedig door geheel Galilea, en bracht hoop voor de lijdenden en bedroefden. In Kapernaüm trok het nieuws de aandacht van een Joods edelman die officier was in dienst des konings. Een zoon van die officier leed aan een schijnbaar ongeneeslijke ziekte. De doktoren hadden hem opgegeven, maar toen de vader over Jezus hoorde, besloot hij bij Hem om hulp te vragen. De toestand van het kind was zeer ernstig, en men vreesde, dat het niet eens zou blijven leven tot de vader terugkwam; toch gevoelde de vader, dat hij persoonlijk het geval moest voorleggen. Hij hoopte, dat de gebeden van een vader het medeleven zouden opwekken van de grote Geneesheer.

Toen hij Kana bereikte, ontdekte hij, dat een menigte Jezus omringde. Met een angstig hart drong hij door tot voor de Heiland. Zijn geloof wankelde, toen hij slechts een eenvoudig gekleed man zag, stoffig en vermoeid van de reis. Hij twijfelde of deze Man zou kunnen doen wat hij Hem wilde vragen; toch begon hij een gesprek met Jezus, vertelde zijn boodschap en smeekte de Heiland hem te vergezellen naar zijn huis. Maar zijn smart was Jezus reeds bekend. Voordat de hoveling zijn huis verlaten had, had de Heiland zijn droefenis gezien.

Maar Hij wist ook, dat de vader in zijn binnenste voorwaarden had gesteld voor zijn geloof in Jezus. Indien aan zijn verzoek niet voldaan zou worden, zou hij Hem niet aannemen als de Messias. Terwijl de hoveling wachtte met de angst der onzekerheid in zijn hart, zei Jezus: "Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet, zult gij niet geloven".

Niettegenstaande alle blijken dat Jezus de Christus was, had de smekeling besloten om zijn geloof in Hem afhankelijk te stellen van een inwilliging van zijn verzoek. De Heiland zag de tegenstelling van zulk een twijfelend ongeloof met het eenvoudige geloof van de Samaritanen, die niet om een teken of wonder gevraagd hadden. Zijn woord, het altijd aanwezige bewijs voor Zijn goddelijkheid, bezat een overtuigende kracht die hun harten bereikte. Het deed Christus pijn, dat Zijn eigen volk, aan wie de heilige Godsspraken waren toevertrouwd, niet hoorde dat de stem van God tot hen sprak door Zijn Zoon.

Toch had de hoveling een zeker geloof, want hij was komen vragen om datgene wat hem de meest kostbare van alle zegeningen toescheen. Jezus had een grotere gave te schenken. Hij verlangde niet alleen het kind te genezen, maar de hoveling en zijn gezin deelgenoten te maken in de zegeningen des heils, en het licht te ontsteken in Kapernaüm, de stad die spoedig het terrein zou worden waar Hij Zelf zou werken. Maar de hoveling moest zijn tekort gevoelen voordat hij genade van Christus kon verlangen. Deze man was een voorbeeld van velen van zijn volk. Zij stelden belang in Jezus uit zelfzuchtige beweegredenen. Zij hoopten een bijzonder voordeel te ontvangen door Zijn macht, en ze lieten hun geloof afhangen van het schenken van Zijn tijdelijke gunst; maar ze waren onwetende van hun geestelijke krankheid, en zagen niet hun behoefte aan goddelijke genade.

De woorden van de Heiland tot de edelman legden als een lichtstraal zijn hart open. Hij zag in, dat zijn beweegredenen om Jezus te zoeken, zelfzuchtig waren. Zijn wankel geloof kwam hem in zijn ware aard voor ogen. In diepe wanhoop besefte hij, dat zijn twijfel het leven van zijn zoon zou kunnen kosten. Hij wist, dat hij in de tegenwoordigheid was van Hem Die de gedachten kan lezen en voor Wie alle dingen mogelijk zijn. Angstig smekend riep hij uit: “Here, kom af, eer mijn kind sterft”. Zijn geloof greep Christus aan zoals Jakob dat deed, toen hij in zijn worsteling met de Engel uitriep: “Ik laat u niet gaan, tenzij gij mij zegent”.

Evenals Jakob overwon hij. De Heiland kan zich niet terugtrekken van de ziel die zich aan Hem vastklemt en zijn grote nood aanvoert. “Ga heen”, zei Hij, “uw zoon leeft”. De edelman ging heen uit de tegenwoordigheid van de Heiland met een vrede en vreugde die hij nooit tevoren gekend had. Niet alleen geloofde hij dat zijn zoon zou genezen, maar hij stelde een sterk vertrouwen in Christus als de Verlosser. Op datzelfde ogenblik zagen degenen die in het huis in Kapernaüm bij het stervende kind waakten, een plotselinge geheimzinnige verandering. De schaduw des doods verdween van het gelaat van de patiënt. De gloed van de koorts maakte plaats voor een zachte blos van terugkerende gezondheid. De doffe ogen werden helder en verstandig, en de kracht keerde terug in het zwakke, uitgemergelde lichaam. Er bleven geen tekenen van de ziekte achter bij het kind. Het brandend hete vlees werd zacht en vochtig, en hij viel in een rustige slaap. De koorts had hem verlaten op het heetste uur van de dag. De familie was verbaasd en er heerste grote vreugde.

Kana lag niet zover van Kapernaüm verwijderd dat de hoveling zijn huis niet meer had kunnen bereiken op de avond nadat hij met Jezus gesproken had, maar hij haastte zich niet op zijn weg naar huis. Eerst de volgende morgen bereikte hij Kapernaüm. Welk een thuiskomst was dat! Toen hij uitging om Jezus te zoeken, was zijn hart bezwaard door smart. De zonneschijn scheen hem wreed toe, het gezang van de vogels spotternij. Wat zijn zijn gevoelens nu anders! De gehele natuur heeft een nieuw aanzien gekregen. Hij ziet alles met nieuwe ogen. Terwijl hij voortreist in de rust van de vroege morgen, schijnt het dat de gehele natuur met hem God prijst. Terwijl hij nog op enige afstand is van zijn huis, komen zijn dienaren hem tegemoet, vol verlangen hem te ver-lossen uit de onzekerheid, waarin hij naar hun vaste mening moet verkeren. Hij toont zich niet verrast als ze hem vertellen welk nieuws ze hebben, maar zonder dat zij kunnen weten hoe groot zijn belangstelling daarvoor is, vraagt hij hun op welk uur het kind beter begon te worden. Zij antwoorden: “Gisteren op het zevende uur werd hij vrij van koorts”. Juist op het ogenblik, waarop het geloof van de, vader de verzekering: “Uw zoon leeft”, had aangenomen, had goddelijke liefde het stervende kind aangeraakt.

De vader haast zich verder om zijn zoon te begroeten. Hij drukt hem aan het hart als iemand die uit de doden is teruggegeven, en hij dankt God steeds weer voor die wonderlijke genezing. De hoveling verlangde ernaar meer van de Christus te weten. Toen hij later Zijn leer hoorde, werden hij en zijn gehele gezin discipelen. Hun droefheid werd gemaakt tot een heilig middel waardoor het gehele gezin bekeerd werd. Het nieuws van het wonder verbreidde zich, en in Kapernaüm, waar zovele van Zijn machtige werken werden verricht, was de weg bereid voor het persoonlijk dienstwerk van Christus. Hij, Die de hoveling uit Kapernaüm zegende, verlangt er evenzeer naar ons te zegenen. Maar evenals de bedroefde vader, worden we dikwijls door ons verlangen naar aardse goederen ertoe gebracht Jezus te zoeken; en we baseren ons vertrouwen in Zijn liefde op de inwilliging van ons verzoek. De Heiland verlangt ernaar ons een grotere zegen te geven dan de zegen waarom wij vragen. Hij stelt het antwoord op onze vragen uit om ons de boosheid van ons eigen hart te tonen en onze grote behoefte aan Zijn genade. Hij verlangt van ons, afstand te doen van zelfzucht die ons drijft als we Hem zoeken. We moeten onze hulpeloosheid en bittere nood belijden en onszelf volledig toevertrouwen aan Zijn liefde.

De hoveling wilde de vervulling van *zijn* gebed zien voordat hij zou geloven; maar hij moest de verzekering van Jezus aanvaarden, dat zijn bede was verhoord en de zegen gegeven. Deze les moeten wij ook leren. We moeten vertrouwen op Zijn beloften. Wanneer we in het geloof tot Hem komen, dringt iedere smeekbede door tot het hart van God. Wanneer we gevraagd hebben om Zijn zegen, moeten we geloven dat we die ook zullen ontvangen, en Hem danken dat we hem *hebben* ontvangen. Daarna moeten we ons bezighouden met onze plichten, in de overtuiging, dat de zegen werkelijkheid zal worden op het ogenblik dat wij die het meest nodig hebben. Wanneer we geleerd hebben dat te doen, zullen we weten, dat onze gebeden verhoord worden. God zal voor ons “oneindig veel

meer"doen "naar de rijkdom Zijner heerlijkheid"8 en "naar de werking van de sterkte Zijner macht".

Hoofdstuk 21—Bethesda en het Sanhedrin

“Nu is er te Jeruzalem bij de Schaapspoort een bad, dat in het Hebreeuws de bijnaam Bethesda draagt, met vijf zuilengangen. Daarin lag een menigte zieken, blinden, verlamden en verschrompelden, die wachtten op de beweging van het water.” Op bepaalde tijden werd het water van dit bad beroerd, en men geloofde algemeen, dat dit het gevolg was van een bovennatuurlijke macht, en dat ieder die het eerst na het beroeren van het water daar inkwam, genezen zou worden van welke ziekte ook die hij had. Honderden zieken bezochten dit gebouw; maar zó groot was de schare, als het water werd beroerd, dat zij naar voren stormden, daarbij mannen, vrouwen en kinderen die zwakker waren dan zijzelf, onder de voet lopend. Velen konden het bad niet bereiken. Velen die erin geslaagd waren het te bereiken, stierven op de rand ervan. Er waren beschuttingen gebouwd rondom de plaats, zodat de zieken beschermd zouden zijn tegen de hitte van de dag en de koude van de nacht. Er waren mensen die de nacht doorbrachten in die zuilengangen, en dagelijks weer naar de rand van het bad kropen in een ijdele hoop op genezing. Jezus was weer in Jeruzalem. Hij wandelde alleen, kennelijk in overdenking en gebed verzonken, en kwam zo bij het badwater. Hij zag hoe de arme lijdenden wachtten op datgene waarvan zij meenden dat het hun enige kans op genezing was. Hij verlangde ernaar Zijn genezende kracht aan te wenden om elke zieke beter te maken. Maar het was sabbat. Grote scharen gingen naar de tempel om te aanbidden, en Hij wist dat een dergelijke genezing het vooroordeel van de Joden zó zou opwekken, dat Zijn werk daardoor tot een vroegtijdig einde gebracht zou worden.

Maar de Heiland zag een geval van de diepste ellende. Het betrof een man die reeds achtendertig jaar lang een hulpeloze invalide was. Zijn ziekte was voor een groot deel het gevolg van zijn eigen zonde en werd beschouwd als een oordeel Gods. Alleen en zonder vrienden, met een gevoel dat hij van Gods genade was uitgesloten, had de zieke lange jaren van ellende doorgebracht. Op het ogenblik dat men verwachtte dat het water beroerd zou worden, brachten mensen die medelijden met zijn hulpeloosheid hadden, hem naar de zuilengangen. Maar op het gunstigste ogenblik had hij niemand om hem erin te helpen. Hij had de rimpeling van het water gezien, maar was nooit in staat geweest verder te komen dan aan de rand van het bad. Anderen die sterker waren dan hij, sprongen er eerder in. Hij was niet opgewassen tegen de zelfzuchtige, dringende menigte. Zijn hardnekkige pogingen dat ene doel te bereiken, en zijn ongerustheid en voortdurende teleurstelling deden het laatste restje van zijn krachten snel afnemen.

De zieke man lag op zijn mat en hief af en toe het hoofd op om naar het bassin te kijken, toen een vriendelijk, medelijdend gelaat zich over hem heen boog, en de woorden: “Wilt gij gezond worden?” zijn aandacht vroegen. Er kwam hoop in zijn hart. Hij voelde dat hij op de een of andere wijze geholpen zou worden. Maar de lichtstraal van bemoediging doofde al spoedig uit. Hij dacht eraan, hoe dikwijls hij getracht had het bad te bereiken, en nu was er weinig uitzicht, dat hij zou blijven leven totdat het opnieuw beroerd zou worden. Hij

wendde zich vermoeid af, met de woorden: “Here, ik heb geen mens om mij, zodra er beweging komt in het water, in het bad te werpen; en terwijl ik onderweg ben, daalt een ander vóór mij af”. Jezus vraagt de zieke niet, geloof in Hem te hebben. Hij zegt eenvoudig: “Sta op, neem uw matras op en wandel”. Maar het geloof van de man grijpt dat woord aan. Iedere zenuw en spier trilt van nieuw leven, en er komt gezonde beweging in zijn verlamde ledematen. Zonder iets te vragen, spant hij zijn wil in om het bevel van Christus te gehoorzamen, en al zijn spieren gehoorzamen zijn wil. Hij springt overeind en bemerkt, dat hij een actief mens is geworden.

Jezus had hem niet verzekerd, dat God hem zou helpen. De man had kunnen gaan twijfelen, en zijn enige kans op genezing op die wijze kunnen verliezen. Maar hij geloofde het woord van Christus, en door daarnaar te handelen, ontving hij kracht. Door datzelfde geloof kunnen wij geestelijke genezing ontvangen. Door de zonde zijn wij afgescheiden van het leven van God. Onze ziel is verlamd. In onszelf zijn we niet méér in staat om een heilig leven te leiden dan de zwakke man in staat was te lopen. Er zijn vele mensen die hun hulpeloosheid beseffen, en verlangen naar het geestelijk leven dat hen in harmonie met God zal brengen; tevergeefs trachten zij het te verkrijgen. In wanhoop roepen zij uit: “Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?” Laten deze wanhopige, worstelende mensen omhoog zien. De Heiland buigt Zich over datgene wat Hij met Zijn bloed heeft gekocht en zegt met onuitsprekelijke tederheid en deernis: “Wilt gij gezond worden?” Hij zegt u, op te staan in gezondheid en vrede. Wacht niet tot u gevoelt dat u genezen bent. Geloof Zijn Woord, en het zal waargemaakt worden. Plaats uw wil aan de zijde van Christus. Wil Hem dienen, en door te handelen naar Zijn Woord, zult u kracht ontvangen. Wat ook de slechte gewoonte moge zijn, de hartstocht die, doordat er lang aan toegegeven is, ziel en lichaam bindt, Christus is in staat ervan te verlossen en verlangt ernaar dat te doen. Hij zal leven geven aan de ziel die “dood” is “door... overtredingen”. Hij zal de gevangene die gebonden is door zwakheid en misstappen en banden der zonde bevrijden.

De genezen verlamde boog zich voorover om zijn bed op te nemen, dat alleen bestond uit een mat en een deken, en terwijl hij zich weer ophief met een heerlijk gevoel, keek hij om zich heen waar zijn Bevrijder was; maar Jezus was verdwenen in de menigte. De man was bang dat hij Hem niet meer zou herkennen wanneer hij Hem nog eens zou zien. Terwijl hij zich haastig voortspoedde met vaste, ongedwongen stap, God prijzende en zich verheugende in zijn nieuw gevonden kracht, ontmoette hij verschillende Farizeeën en vertelde hun onmiddellijk over zijn genezing. Hij was verbaasd, dat ze zo koel naar zijn verhaal luisterden.

Met dreigende blikken vielen ze hem in de rede en vroegen hem waarom hij op de sabbatdag zijn bed droeg. Zij herinnerden hem er streng aan, dat het niet geoorloofd was, op de dag des Heren lasten te dragen. In zijn vreugde had de man vergeten dat het sabbat was; hij had het niet te veroordelen gevonden, het bevel op te volgen van iemand die zulk een

kracht Gods bezat. Hij antwoordde vrijmoedig: “Die mij gezond gemaakt heeft, die heeft tot mij gezegd: Neem uw matras op en ga uws weegs”. Zij vroegen hem, wie het was die dat gedaan had, maar hij kon het niet zeggen. Deze oversten wisten heel goed, dat er maar Eén was Die getoond had in staat te zijn dit wonder te verrichten; maar ze wilden een rechtstreeks bewijs hebben, dat het Jezus was, opdat ze Hem zouden kunnen veroordelen als een sabbatschender. Naar hun oordeel had Hij niet alleen de wet overtreden door een zieke op de sabbat te genezen, maar Hij had ook heiligschennis gepleegd door hem bevel te geven zijn bed weg te dragen.

De Joden hadden de wet zó verdraaid, dat ze er een slavenjuk van gemaakt hadden. Hun zinloze inzettingen waren tot een spreekwoord geworden bij de andere volken. In het bijzonder de sabbat was omheind door allerlei onzinnige beperkingen. Hij was voor hen geen verlustiging, niet de heilige dag des Heren van gewicht. De schriftgeleerden en Farizeeën hadden de viering van de sabbat tot een ondragelijke last gemaakt. Het was een Jood niet toegestaan een vuur aan te steken of zelfs ook maar een kaars te ontsteken op de sabbat. Als een gevolg daarvan waren de mensen afhankelijk van heidenen voor het verrichten van vele diensten die ze volgens hun inzettingen zelf niet mochten doen. Zij dachten er niet over na dat, wanneer die dingen zondig waren om te doen, de mensen die anderen in dienst namen om ze te verrichten, even zondig waren als wanneer ze het werk zelf gedaan hadden. Ze dachten dat het heil beperkt was tot de Joden, en dat de toestand van anderen, die reeds hopeloos was, niet erger gemaakt kon worden. Maar God heeft geen geboden gegeven die niet door allen gehoorzaamd kunnen worden. Zijn wetten geven geen goedkeuring aan onredelijke en zelfzuchtige beperkingen.

In de tempel ontmoette Jezus de man die genezen was. Hij was daarheen gekomen om een zondoffer te brengen en ook een dankoffer voor de grote genade die hij ontvangen had. Toen Hij hem onder de tempelgangers aantrof, maakte Jezus Zich bekend met de waarschuwende woorden: “Zie, gij zijt gezond geworden; zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkome”. De genezen man was buiten zichzelf van vreugde toen hij zijn Verlosser ontmoette. Onwetend aangaande de vijandschap tegen Jezus, vertelde hij aan de Farizeeën die hem daarnaar gevraagd hadden, dat Hij het was, Die hem genezen had. “En daarom wilden de Joden Jezus vervolgen, omdat Hij deze dingen op sabbat deed.” Jezus werd voor het Sanhedrin gebracht om Zich te verantwoorden wegens beschuldiging van sabbatschending. Indien de Joden in die tijd een zelfstandige natie waren geweest, zou een dergelijke beschuldiging hun doel gediend hebben om Hem ter dood te brengen. Dit werd verhinderd door het feit dat zij onderworpen waren aan de Romeinen.

De Joden hadden niet de macht een doodvonnis te voltrekken, en de beschuldigingen die tegen Christus ingebracht werden, zouden geen gewicht in de schaal leggen in een Romeinse rechtszitting. Er waren echter andere zaken die zij daardoor trachtten te bereiken. Niettegenstaande hun pogingen om Zijn arbeid te verijdelen, was Christus bezig zelfs in Jeruzalem een grotere invloed over het volk te krijgen dat zijzelf hadden. Grote scharen die

geen belang stelden in de heftige toespraken van de rabbi's, werden door Zijn leer aangetrokken. Ze konden Zijn woorden begrijpen, en hun hart werd daardoor verwarmd en vertroost. Hij sprak over God, niet als een wrekend Rechter, maar als een tedere Vader, en Hij openbaarde het beeld Gods door dat Zelf te weerspiegelen. Zijn woorden waren als balsem voor de gewonde geest. Zowel door Zijn woorden als door Zijn genadewerken verbrak Hij de terneerdrukkende macht van oude overleveringen en door mensen gemaakte geboden, en Hij bracht de liefde Gods naar voren in haar onuitputtelijke volheid.

In een van de vroegste profetieën aangaande Christus staat geschreven: "De schepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn". Het volk verzamelde zich rondom Christus. De gunstig gestemde harten van de menigte namen de lessen van liefde en welwillendheid liever aan dan de strenge ceremoniën die door de priesters vereist werden. Indien de priesters en rabbi's niet tussenbeide gekomen waren, zou Zijn leer een hervorming hebben teweeggebracht zoals deze wereld die nog nooit heeft gezien. Maar om hun eigen macht te handhaven, besloten de leiders de invloed van Jezus te ondermijnen. De tegen Hem ingebrachte beschuldiging voor het Sanhedrin en een openlijke veroordeling van Zijn leer zouden tot dat doel bijdragen; want het volk had nog steeds grote eerbied voor hun geestelijke leiders. Een ieder die het waagde de inzettingen van de rabbi's te veroordelen, of trachtte de last die zij het volk opgelegd hadden, te verlichten, werd beschouwd als niet alleen schudig te zijn aan godslastering, maar ook aan verraad. Op deze gronden hoopten de rabbi's wantrouwen tegen Christus op te wekken. Zij stelden Hem voor als iemand die trachtte de gevestigde gewoonten te veranderen, en zodoende verdeeldheid onder het volk te brengen en de weg te bereiden voor een volkomen onderwerping door de Romeinen.

Maar de plannen voor welker vervulling de rabbi's zo ijverig werkten, vonden hun oorsprong in een andere raad dan die van het Sanhedrin. Nadat het Satan mislukt was Christus in de woestijn te overwinnen, bracht hij al zijn krachten samen om Hem tegen te werken in Zijn dienstwerk en indien mogelijk Zijn arbeid te verijdelen. Wat hij niet kon bereiken door een directe, persoonlijke poging, besloot hij nu te volbrengen door strategie. Zodra hij zich teruggetrokken had na de strijd in de woestijn, werkte hij in een raadsvergadering met de engelen die zijn bondgenoten waren, zijn plannen uit om het denken van het Joodse volk nog verder te verblinden, opdat ze hun Verlosser niet zouden herkennen. Hij stelde het plan op, te werken door middel van zijn menselijke vertegenwoordigers in de godsdienstige wereld door hen te bezielen met zijn eigen vijandschap tegen de Verdediger der waarheid. Hij zou hen ertoe brengen Christus te verwerpen en Zijn leven zo bitter mogelijk te maken, in de hoop dat hij Hem zou ontmoedigen in Zijn werk. En de leiders van Israël werden de instrumenten van Satan in zijn oorlog tegen de Heiland.

Jezus was gekomen om "een grote, heerlijke onderwijzing te geven". Hij zou de waardigheid van de wet niet verminderen, maar verhogen. De Schrift zegt: "Hij zal niet

kwijnen en niet geknakt worden, tot Hij op aarde het recht zal hebben gebracht". Hij was gekomen om de sabbat te bevrijden van die zware last van inzettingen die deze dag tot een vloek in plaats van een zegen gemaakt hadden.

Om deze reden had Hij de sabbat gekozen om Zijn genezingswerk in Bethesda te verrichten. Hij had de zieke man evengoed op een andere dag van de week kunnen genezen; of Hij had hem eenvoudig kunnen genezen, zonder hem te zeggen zijn bed mee te nemen. Maar dit zou Hem niet de gelegenheid hebben gegeven die Hij wilde verkrijgen. Iedere daad in het leven van Christus hier op aarde had een wijze bedoeling. Alles wat Hij deed, was belangrijk om de daad zelf en om de les die daarmee verbonden was. Onder de zieken bij het badwater had Hij het ergste geval uitgekozen om daarin Zijn genezende kracht te tonen, en Hij beval de man zijn bed door de stad te dragen om op die wijze het grote werk dat aan hem gedaan was, openbaar te maken. Dit zou de vraag doen rijzen, wat volgens de wet geoorloofd was om op sabbat te doen, en zou voor Hem de weg openen om de beperkingen van de Joden met betrekking tot de dag des Heren te laken, en hun overleveringen nutteloos te verklaren.

Jezus verkondigde hun, dat het brengen van verlichting aan lijdenden in overeenstemming was met het sabbatgebod. Het was in harmonie met het werk van de engelen Gods, die voortdurend afdalen en opstijgen tussen hemel en aarde om de lijdende mensheid te dienen. Jezus verklaarde: "Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook". Alle dagen behoren God. toe; daarin moeten Zijn plannen voor het menselijk geslacht ten uitvoer gebracht worden. Indien de uitleg die de Joden van de wet gaven, juist was, dan was het een fout van Jehova, door Wiens werk ieder levend wezen tot stand gebracht en in stand gehouden is sinds Hij eerst de aarde gegrondvest heeft; dan had Hij Die Zijn werk goed noemde en de sabbat instelde om de voltooiing daarvan te gedenken, een einde moeten maken aan Zijn werk en de nooit-eindigende omloop van het heelal moeten stilzetten.

Moet God de zon verbieden haar werk op sabbat te verrichten, haar levenwekkende stralen stopzetten zodat ze de aarde niet verwarmen en de plantengroei niet voeden? Moet het stelsel van de werelden gedurende die heilige dag stilstaan? Zou Hij de beken bevel moeten geven de akkers en wouden niet meer te bevochtigen, en de golven der zee moeten zeggen hun eindeloos eb en vloed stil te houden? Moeten de tarwe en de mais ophouden te groeien, moet de rijpende tros zijn purperen gloed uitstellen? Moeten de bomen en bloemen geen knoppen en bloesem voortbrengen op de sabbat?

Indien dat het geval was, zou de mens de vruchten der aarde en de zegeningen die het leven aantrekkelijk maken, moeten missen. De natuur moet zijn onveranderlijke loop voortzetten. God zou geen ogenblik Zijn hand kunnen terugtrekken of de mens zou wegkwijnen en sterven. En ook de mens heeft een werk te doen op deze dag. Men moet zorgen voor de noodzakelijke dingen van het leven, de zieken moeten verzorgd worden, in de noden van de behoeftigen moet voorzien worden. Hij zal niet onschuldig gehouden

worden die nalaat de lijdenden op sabbat te helpen. Gods heilige rustdag is gemaakt voor de mens, en werken der barmhartigheid zijn volkomen in harmonie met de opzet daarvan. Het is niet Gods verlangen dat Zijn schepselen een uur pijn zullen lijden die verlicht zou kunnen worden op de sabbat of op enig andere dag.

Van God wordt zelfs op de sabbat meer gevraagd dan op andere dagen. Zijn kinderen laten dan hun dagelijkse arbeid rusten, en brengen hun tijd door met overdenking en aanbidding. Zij vragen Hem meer gunsten op de sabbat dan op andere dagen. Zij vragen Zijn bijzondere aandacht. Zij smeken om Zijn meest uitgelezen zegeningen. God wacht niet tot de sabbat voorbij is voordat Hij ons die zegeningen schenkt. Het werk van de hemel houdt nooit op, en ook de mens moet nooit rusten van goeddoen. De sabbat is niet bedoeld als een tijd van nutteloze ledigheid. De wet verbiedt tot het aardse behorende arbeid op de rustdag des Heren; de arbeid waardoor wij in ons levensonderhoud voorzien, moet ophouden; geen arbeid voor werelds genoegen of voordeel is op die dag gewettigd; maar zoals God rustte van Zijn scheppingswerk, en op de sabbat rustte en die zegende, zo moet ook de mens zijn dagelijkse bezigheden achterwege laten, en die gewijde uren besteden aan gezonde rust, aanbidding en heilige werken. Het werk dat Christus deed, het genezen van zieken, was volkomen in harmonie met de wet. De sabbat werd daardoor geëerd.

Jezus maakte er aanspraak op, dat Hij gelijke rechten had als God voor het verrichten van een werk dat even heilig was en van dezelfde aard als het werk waarmee de Vader in de hemel bezig was. Maar de Farizeeën werden daardoor nog meer vertoornd. Hij had, naar hun opvattingen, niet alleen de wet verbroken, maar door het feit dat Hij God "Zijn eigen Vader"15 noemde, ook verklaard, dat Hij God gelijk was. Het gehele Joodse volk noemde God hun Vader, daarom hadden ze niet zo vertoornd behoeven te zijn, indien Christus het had doen voorkomen alsof Hij in dezelfde verhouding tot God stond. Maar ze beschuldigden Hem van godslastering, en toonden daarmee aan, dat ze begrepen dat Hij deze aanspraak in de hoogste zin van het woord maakte.

Deze tegenstanders van Christus vonden geen argumenten tegen de waarheden die Hij tot hun geweten liet spreken. Ze konden alleen hun gewoonten en overleveringen aanhalen, en die schenen zwak en geesteloos vergeleken met de argumenten die Jezus putte uit het Woord van God en de nooit eindigende kringloop der natuur. Indien de rabbi's enig verlangen hadden gehad om licht te ontvangen, dan zouden ze ervan overtuigd zijn geworden dat Jezus de waarheid sprak. Maar ze ontweken datgene wat Hij zei over de sabbat, en trachtten de woede tegen Hem op te wekken omdat Hij er aanspraak op maakte God gelijk te zijn. De razernij van de oversten kende geen grenzen. Indien zij het volk niet gevreesd hadden, zouden de priesters en de rabbi's Jezus daar ter plaatse gedood hebben. Maar de gevoelens van het volk te Zijnen gunste waren zeer sterk. Velen zagen in Jezus de vriend die hun krankheden genezen had en hun smart verlicht, en zij verdedigden Zijn genezing van de ziekte in Bethesda. Daarom waren de leiders genoodzaakt hun haat voorlopig te bedwingen.

Jezus verweerde Zich tegen de beschuldiging van godslastering. Mijn gezag, zei Hij, om het werk te doen waarvan gij Mij beschuldigt, is, dat Ik de Zoon van God ben, één met Hem in aard, in wil en in bedoelen. In al Zijn werken van schepping en voorziening, werk Ik met God samen. “De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen.” De priesters en rabbi’s berispten de Zoon van God juist voor het werk waartoe Hij in de wereld gekomen was. Door hun zonden hadden ze zich afgescheiden van God, en gingen in hun trots onafhankelijk van Hem hun gang. Zij meenden dat ze van zichzelf in alles bekwaam genoeg waren, en gevoelden geen behoefte aan een hogere wijsheid om hun werken richting te geven. Maar de Zoon van God was onderworpen aan de wíl des Vaders en afhankelijk van Zijn kracht. Zó volkomen was Christus ontledigd van Zichzelf, dat Hij geen plannen voor Zichzelf maakte. Hij aanvaardde Gods plannen voor Hem, en dag aan dag ontvouwde de Vader Zijn plannen. Zo moeten ook wij ons verlaten op God, opdat ons leven eenvoudig de verwezenlijking van Zijn wil kan zijn.

Toen Mozes op het punt stond het heiligdom te bouwen als een verblijfplaats van God, kreeg hij opdracht alle dingen te maken naar het voorbeeld dat hem op de berg getoond was. Mozes was vol ijver om Gods werk te doen; de begaafdste en bekwaamste mannen waren daar om zijn aanwijzingen uit te voeren. Toch mocht hij geen belletje, geen granaatappel, geen kwastje, geen koord, geen gordijn, of enig vat van het heiligdom anders maken dan het voorbeeld dat hem getoond was. God riep hem de berg op te komen en openbaarde hem de hemelse dingen. De Here overlaadde hem met Zijn eigen heerlijkheid, zodat hij het voorbeeld zou kunnen zien, en daarnaar werden alle dingen gemaakt. Zo had Hij ook aan Israël, van wie Hij verlangd had dat ze Zijn huis maakten, Zijn heerlijke ideaal van een karakter geopenbaard. Het voorbeeld werd hun getoond op de berg toen de wet werd gegeven vanaf Sinaï, en toen de Here aan Mozes voorbijging en uitriep: “Here, Here, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, Die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, Die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft”.

Israël had zijn eigen weg gekozen. Ze hadden niet gebouwd volgens het voorbeeld; maar Christus, de ware tempel waarin God woonde, bracht ieder onderdeel van Zijn aardse leven in overeenstemming met Gods ideaal. Hij zei: “Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste”. Zo moeten ook onze karakters gebouwd worden “tot een woonstede Gods in de Geest”. En wij moeten alles maken “naar het voorbeeld”, naar Hem Die “voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in Zijn voetstappen zoudt treden”.

De woorden van Christus leren ons, dat we onszelf moeten zien als onscheidbaar verbonden met onze Vader in de hemelen. In welke positie we ook zijn, we zijn afhankelijk van God, Die ieders lot in Zijn handen houdt. Hij heeft ons ons werk aangewezen en heeft ons talenten geschonken en middelen om dat werk te verrichten. Zolang wij ons onderwerpen willen aan God en vertrouwen op Zijn kracht en wijsheid, zullen we op veilige paden geleid worden, om het ons toegedachte aandeel in Zijn grote plan te vervullen. Maar

degene die vertrouwt op eigen wijsheid en kracht, scheidt zichzelf van God af. In plaats van met Christus samen te werken, brengt hij het plan van de vijand van God en mensen ten uitvoer.

De Heiland vervolgde: “Want wat Deze (de Vader) doet, dat doet ook de Zoon evenzo... Want gelijk de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven wie Hij wil”. De Sadduceeën geloofden, dat er geen opstanding des vlezes is; maar Jezus deelt hun mee, dat één van de belangrijkste werken van Zijn Vader het opwekken van de doden is, en dat Hijzelf de kracht heeft om hetzelfde werk te doen. “De ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven.” De Farizeeën geloofden in de opstanding van de doden. Christus verklaart, dat op datzelfde ogenblik de kracht die leven geeft aan de doden, onder hen is, en dat zij de openbaring daarvan zullen aanschouwen. Het is diezelfde opwekkingskracht die leven geeft aan de ziel die dood is door “overtredingen en zonden”. Die geest des levens in Christus Jezus, “de kracht Zijner opstanding”25, maakt de mens “vrij... van de wet der zonde en des doods”. De heerschappij van de boze is verbroken, en door het geloof wordt de ziel voor zonde bewaard. Hij die zijn hart openstelt voor de Geest van Christus, krijgt deel aan die geweldige kracht die zijn lichaam uit het graf zal doen herrijzen.

De nederige Man van Nazareth doet Zijn ware adel gelden. Hij rijst uit boven het mensdom, werpt de schijn van zonde en schande van Zich af, en staat daar geopenbaard, de Ene aan Wie de engelen eer be-wijzen, de Zoon van God, één met de Schepper van het heelal. Zijn toehoorders zijn met stomheid geslagen. Niemand heeft ooit zulke woorden gesproken als Hij, of zich met zulk een koninklijke majesteit gedragen. Wat Hij zegt, is helder en duidelijk, en geeft een volledige verklaring van Zijn zending en de plicht der wereld. “Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven, opdat allen de Zoon eren gelijk zij de Vader eren. Wie de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet, Die Hem gezonden heeft... Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf. En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is.”

De priesters en oversten hadden zichzelf aangesteld als rechters om het werk van Christus te veroordelen, maar Hij verklaarde Zelf hun Rechter te zijn en de Rechter van de gehele wereld. De wereld is aan Christus opgedragen, en door Hem is iedere zegening van God tot het gevallen mensengeslacht gekomen. Hij was zowel vóór als na Zijn menswording de Verlosser. Zodra er zonde ontstond, was er een Heiland. Hij heeft licht en leven gegeven aan allen, en naar de mate van het licht dat gegeven is, zal ieder geoordeeld worden. En Hij Die het licht gegeven heeft, Hij die de ziel met de tederste smeekbeden gevolgd heeft en de ziel trachtte te winnen uit de zonde voor de heiligheid, is tegelijkertijd haar Pleiter en haar Rechter. Vanaf het begin van de grote strijd in de hemel heeft Satan zijn zaak staande gehouden door bedrog; en Christus heeft gewerkt om zijn listen te ontmaskeren en zijn kracht te breken. Hij is het Die de bedrieger tegemoet is getreden en door alle eeuwen heen

getracht heeft zijn gevangenen aan zijn greep te ontworstelen, Hij zal het oordeel vellen over iedere ziel.

En God "heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is". Omdat Hij de beker van menselijke bezoeking en verleiding tot op de bodem toe heeft gedronken en de zwakheden en zonden der mensen begrijpt; omdat Hij voor ons de verleidingen van Satan zegevierend heeft weerstaan, en op rechtvaardige en liefdevolle wijze zal oordelen over de zielen tot wier redding Zijn eigen bloed vergoten werd — daarom is de Zoon des mensen aangewezen om gericht te houden. Doch Christus kwam niet om te oordelen, maar om te redden. "Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde". En voor het Sanhedrin verklaarde Jezus: "Wie Mijn woord hoort en Hem gelooft Die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven".

Terwijl Hij tot Zijn toehoorders zei, dat ze zich niet moesten verwonderen, gaf Christus hun een nog wijdere blik in de geheimenis van de toekomst. "De ure komt", zei Hij, "dat allen die in de graven zijn, naar Zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel". Op deze verzekering betreffende een toekomstig leven had Israël reeds zolang gewacht, en ze hadden gehoopt dat te ontvangen bij de komst van de Messias. Het enige licht dat de somberheid van het graf kan verlichten, scheen op hen. Maar eigenzinnigheid is blind. Jezus had de inzettingen van de rabbi's met voeten getreden en hun gezag genegeerd, en zij wilden niet geloven.

De tijd, de plaats, de gelegenheid, de gespannen gevoelens die de vergadering doordrongen, alles werkte mee om de woorden van Jezus voor het Sanhedrin nog indrukwekkender te maken. De hoogste godsdienstige autoriteiten van het volk zochten het leven van Hem Die van Zichzelf verklaarde de Hersteller van Israël te zijn. De Here van de sabbat werd voor een aardse rechtbank gedaagd om te antwoorden op de beschuldiging van verbreking van de sabbatswet. Toen Hij onbevreesd verklaarde wat Zijn zending was, keken Zijn rechters met verbazing en woede naar Hem; maar ze vonden geen antwoord op Zijn woorden. Ze konden Hem niet veroordelen. Hij ontkende dat de priesters en rabbi's het recht hadden Hem te ondervragen of zich in Zijn werk te mengen. Met een dergelijk gezag waren ze niet bekleed. Hun aanspraken waren gebaseerd op hun eigen trots en aanmatiging. Hij weigerde te bekennen dat Hij Zich schuldig had gemaakt aan wat ze Hem ten laste legden, en liet zich niet door hen ondervragen.

In plaats van Zijn verontschuldigingen te maken voor de daad waarover ze klaagden, of te verklaren waarom Hij dat gedaan had, keerde Jezus Zich tegen de oversten, en de beschuldigde werd de beschuldiger. Hij berispte hen om de hardheid van hun hart en hun onwetendheid betreffende de Schriften. Hij verklaarde dat zij het Woord van

God verworpen hadden, aangezien zij Hem Die door God gezonden was, verworpen hadden. “Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het welke van Mij getuigen.”

Op iedere bladzijde, of het nu geschiedenis, gebod of profetie is, stralen de Schriften van het Oude Testament de heerlijkheid van de Zoon van God uit. Voor zover God dit had ingesteld, was het gehele Joodse stelsel één hechte profetie van het evangelie. Van Christus “getuigen alle pro-feten”. Vanaf de belofte die werd gegeven aan Adam, langs de gehele lijn van aartsvaders en het wetsbestel, maakte het heerlijke licht van de hemel de voetsporen van de Verlosser duidelijk zichtbaar. Zieners zagen hoe de Ster van Bethlehem, de Silo zou komen, toen toekomstige dingen in een geheimzinnige opeenvolging aan hen voorbijtrokken. In ieder offer werd de dood van Christus getoond. Met iedere wolk van wierook steeg Zijn gerechtigheid omhoog. Door iedere bazuin die tijdens het jubeljaar geblazen werd, werd Zijn naam verkondigd. In de ontzagwekkende geheimenis van het heilige der heiligen vertoefde Zijn heerlijkheid.

De Joden bezaten de Schriften, en veronderstelden dat zij in een louter uiterlijke kennis van het Woord het eeuwige leven hadden. Maar Jezus zei: “Zijn woord hebt gij niet blijvend in u”. Nadat zij Christus verworpen hadden in Zijn Woord, verwierpen ze Hem ook in eigen persoon. “Gij wilt tot Mij niet komen om leven te hebben”, zei Hij. De Joodse leiders hadden de onderwijzingen bestudeerd van de profeten betreffende het koninkrijk van de Messias; maar ze hadden dit niet gedaan met een oprecht verlangen om de waarheid te leren kennen, maar met het doel, daarin een getuigenis te vinden om hun eerzuchtige verwachtingen te ondersteunen. Toen Christus kwam op een wijze die tegengesteld was aan hun verwachtingen, wilden ze Hem niet aannemen; en om zichzelf te rechtvaardigen, trachtten ze te bewijzen, dat Hij een bedrieger was. Toen ze eenmaal hun voeten op dat pad gezet hadden, was het gemakkelijk voor Satan om hun tegenstand tegen Christus sterker te maken. Juist de woorden die aangenomen hadden moeten worden als een bewijs voor Zijn goddelijkheid, werden tégen Hem uitgelegd. Op deze wijze veranderden ze de waarheid Gods in een leugen, en hoe meer rechtstreeks de Heiland tot hen sprak in Zijn genadewerken, des te vastberadener weerstonden ze het licht.

Jezus zei: “Eer van mensen behoef Ik niet”. Hij verlangde niet de protectie van het Sanhedrin, niet hun goedkeuring. Hun bijval zou Hem niet eren. Hij was bekleed met de eer en het gezag van de Hemel. Indien Hij dat gewenst had, zouden de engelen gekomen zijn om Hem eer te bewijzen; de Vader zou wederom getuigd hebben van Zijn goddelijkheid. Maar ter wille van henzelf, ter wille van het volk waarvan zij de leiders waren, verlangde Hij dat de Joodse leiders Zijn karakter zouden opmerken en de zegeningen zouden ontvangen, waartoe Hij gekomen was voor hen.

“Ik ben gekomen in de naam Mijns Vaders, en gij neemt Mij niet aan; indien een ander komt in zijn eigen naam, die zult gij aannemen.37Jezus kwam op gezag van God, Hij droeg

Zijn beeld, vervulde Zijn Woord, en zocht Zijn eer; toch werd Hij niet aangenomen door de leiders van Israël; maar wanneer er anderen zouden komen die het karakter van Christus zouden voorwenden maar die aangedreven werden door hun eigen wil en die hun eigen eer zochten, die zouden aangenomen worden. En waarom? Omdat hij die zijn eigen eer zoekt, een beroep doet op het verlangen naar zelfverheffing in anderen. Aan een dergelijk beroep konden de Joden gehoor geven. Ze zouden de valse leraar ontvangen omdat hij hun trots vleide door zijn goedkeuring te hechten aan hun geliefkoosde meningen en overleveringen. Maar de leer van Christus kwam niet overeen met hun ideeën. Deze leer was geestelijk en verlangde zelfopoffering; daarom wilden ze die niet aannemen. Ze kenden God niet, en voor hen was Zijn stem, die sprak door Christus, de stem van een vreemdeling.

Herhaalt zich datzelfde niet in onze tijd? Zijn er niet velen, zelfs godsdienstige leiders, die hun harten verharden tegen de Heilige Geest, waardoor ze het ónmogelijk maken de stem van God te herkennen? Ver-werpen zij niet het Woord van God, om zich te kunnen vasthouden aan hun eigen overleveringen? “Indien gij Mozes geloofdet”, zei Jezus, “zoudt gij ook Mij geloven, want hij heeft van Mij geschreven. Maar indien gij zijn geschriften niet gelooft, hoe zult gij Mijn woorden geloven?” Het was Christus Die door Mozes tot Israël had gesproken. Indien zij geluisterd hadden naar de goddelijke stem die door hun grote leider sprak, zouden ze die stem herkend hebben in hetgeen Christus leerde. Indien zij Mozes geloofd hadden, zouden ze Hem geloofd hebben van wie Mozes schreef.

Jezus wist dat de priesters en de rabbi’s vastbesloten waren Hem het leven te benemen; toch verklaarde Hij hen duidelijk Zijn eenheid met de Vader en Zijn verhouding tot de wereld. Zij zagen dat hun tegenstand tegen Hem niet te verontschuldigen was, maar hun moordzuchtige haat werd niet geblust. Vrees beving hen, toen ze getuige waren van de overtuigende kracht die met Zijn dienstwerk gepaard ging; maar zij weerstonden Zijn smeekbeden en sloten zichzelf op in duisternis. Ze waren duidelijk niet erin geslaagd het gezag van Jezus omver te werpen, of de eerbied en aandacht van het volk, waarvan er velen overtuigd werden door Zijn woorden, van Hem af te wenden. De leiders zelf hadden een diepe veroordeling gevoeld toen Hij hen in hun geweten ten volle bewust deed worden van hun schuld; dit echter maakte hen alleen nog verbitterder jegens Hem. Ze waren vastbesloten Hem van het leven te beroven. Ze zonden boodschappers door het gehele land om de mensen te waarschuwen tegen Jezus, zeggende dat Hij een bedrieger was. Er werden spionnen uitgezonden om op Hem te letten, en te vertellen wat Hij zei en deed. De dierbare Heiland stond nu heel stellig in de schaduw van het kruis.

Hoofdstuk 22—Gevangenneming en dood van Johannes de Doper

Johannes de Doper was de eerste die het koninkrijk van Christus aankondigde, en hij was ook de eerste die daarvoor moest lijden. Weg van de vrije lucht in de woestijn en de grote scharen die aandachtig naar zijn woorden geluisterd hadden, zat hij nu opgesloten tussen de muren van een kerkerhol. Hij was een gevangene geworden in de vesting van Herodes Antipas. Een groot gedeelte van het dienstwerk van Johannes was verricht in het gebied ten oosten van de Jordaan, dat onder de heerschappij van Antipas stond. Herodes zelf had geluisterd naar de prediking van de Doper. De losbandige koning had gebeefd onder de oproep tot bekering. “Herodes had ontzag voor Johannes, daar hij wist dat hij een rechtvaardig en heilig man was en als hij hem gehoord had, was hij in grote verlegenheid, maar hij hoorde hem gaarne.” Johannes had hem onomwonden de waarheid gezegd, en zijn zondige verhouding met Herodias, de vrouw van zijn broer, veroordeeld. Een tijd lang deed Herodes zwakke pogingen de banden der hartstocht waarmede hij gebonden was, te verbreken; maar Herodias verstrikte hem nog steviger in haar netten, en nam wraak op de Doper door Herodes ertoe te brengen hem in de gevangenis te werpen.

Het leven van Johannes was een leven van werkzame arbeid geweest, en de somberheid en ledigheid van zijn leven in de gevangenis drukten zwaar op hem. Toen week na week voorbijging, en er geen verandering in zijn toestand kwam, bekropen hem moedeloosheid en twijfel. Zijn discipelen lieten hem niet in de steek. Hun was toegang tot de gevangenis verleend, en ze berichtten hem over het werk van Jezus en vertelden hoe de mensen naar Hem samenstroomden. Maar ze vroegen zich af, waarom deze nieuwe leraar, als Hij de Messias was, niets deed om Johannes te bevrijden. Hoe kon Hij het toestaan dat Zijn getrouwe voorloper beroofd werd van zijn vrijheid en misschien zelfs van het leven?

Deze vragen misten hun uitwerking niet. Twijfel, die anders nooit gerezen zou zijn, werd nu aan Johannes opgedrongen. Satan verheugde zich toen hij de woorden van de discipelen hoorde en toen hij zag hoe zij de ziel van de boodschapper des Heren verwondden. O hoe dikwijls blijken zij die denken dat ze vrienden zijn van een goed mens en ernaar verlangen hem hun trouw te betonen, zijn gevaarlijkste vijanden te zijn! Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat hun woorden, in plaats van zijn geloof te versterken, hem terneerdrukken en ontmoedigen!

Evenals de discipelen van de Heiland, begreep Johannes de Doper niet de aard van het koninkrijk van Christus. Hij verwachtte dat Jezus de troon van David in bezit zou nemen; en toen de tijd verstreek en de Heiland geen aanspraak maakte op het koninklijk gezag, raakte Johannes in de war en werd verontrust. Hij had aan het volk verklaard, dat de profetie van Jesaja vervuld moest worden, opdat de weg des Heren bereid zou worden; bergen en heuvelen moesten geslecht worden, het oneffene moest tot een vlakte, en de rotsbodem tot een vallei gemaakt worden. Hij had ernaar uitgezien, dat de hoogten van menselijke trots en

macht neergeworpen zouden worden. Hij had de Messias beschreven als Degene Wiens wan in Zijn hand is en Die Zijn dorsvloer geheel zou zuiveren, Die het koren zou bijeenbrengen in Zijn schuur en het kaf zou verbranden met onuitblusbaar vuur. Evenals de profeet Elia, in wiens geest en kracht hij tot Israël gekomen was, zag hij uit naar het ogenblik waarop de Here Zich zou openbaren als een God Die antwoordt met vuur.

Tijdens zijn arbeid had de Doper gestaan als een onbevreesd bestraffer van de ongerechtigheid, zowel in voorname huizen als in eenvoudige. Hij had het gewaagd zich tegenover koning Herodes te stellen met een ondubbelzinnige bestraffing der zonde. Hij had zijn leven voor zichzelf als niets geacht, om het werk dat hem was toegewezen, te kunnen verrichten. En nu vanuit zijn kerker zag hij uit naar de Leeuw uit de stam van Juda, Die de trots van de onderdrukker ter aarde zou werpen en de arme en de roepende zou bevrijden. Maar Jezus scheen Zich tevreden te stellen met het om Zich heen verzamelen van discipelen en het genezen en onderwijzen van het volk. Hij at aan de tafel der tollenaars, terwijl iedere dag het Romeinse juk zwaarder drukte op Israël, terwijl koning Herodes en zijn verdorven minnares deden wat ze wensten en de kreten van de armen en noodlijdenden ten hemel opstegen.

Dit alles scheen de profeet uit de woestijn een geheimenis te zijn die hij niet kon vatten. Er waren uren dat influisteringen van boze geesten zijn geest kwelden en de schaduw van een verschrikkelijke angst hem bekroop. Zou het kunnen zijn, dat de langverwachte Verlosser nog niet verschenen was? Maar wat betekende dan de boodschap waarvoor hij zich ingespannen had om te brengen? Johannes was bitter teleurgesteld over het resultaat van zijn opdracht. Hij had verwacht dat de boodschap van God dezelfde uitwerking zou hebben als toen de wet gelezen werd in de dagen van Josia2 en van Ezra3; dat er een innige werking van berouw en bekering tot God zou volgen. Zijn gehele leven was opgeofferd aan het succes van zijn boodschap. Was dat dan tevergeefs geweest?

Het verontrustte Johannes, dat zijn eigen discipelen, door hun liefde voor hem, ongeloof met betrekking tot Jezus koesterden. Was zijn werk voor hen dan zonder vruchten geweest? Was hij ontrouw geweest in zijn arbeid, dat hij nu was afgesneden van alle werk? Indien de beloofde Verlosser verschenen was, en Johannes trouw aan zijn roeping bevonden was, zou niet Jezus dan nu de macht van de onderdrukker omverwerpen en Zijn boodschapper bevrijden?

Maar de Doper gaf zijn geloof in Christus niet op. De herinnering aan de stem uit de hemel en de neerdalende duif, de vlekkeloze reinheid van Jezus, de kracht van de Heilige Geest die op Johannes gerust had toen hij in de tegenwoordigheid van de Heiland kwam, en het getuigenis van de geschriften der profeten — dit alles getuigde ervan, dat Jezus van Nazareth de Beloofde was. Johannes wilde zijn twijfel en angst niet met zijn metgezellen bespreken. Hij besloot een boodschap met een vraag aan Jezus te zenden. Deze boodschap vertrouwde hij toe aan twee van zijn discipelen, in de hoop, dat een gesprek met de Heiland

hun geloof zou bevestigen en zekerheid zou brengen aan hun broederen. En hij verlangde naar een woord van Christus dat rechtstreeks tot hemzelf gesproken zou worden.

De discipelen kwamen tot Jezus met de boodschap: “Zijt Gij het, Die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?” Hoe kort was het geleden, dat de Doper op Jezus had gewezen en had verklaard: “Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt”. “Hij Die na mij komt, Wien ik niet waardig ben de schoenriem los te maken.” En nu de vraag: “Zijt Gij het Die komen zou?”Dat was erg bitter en teleurstellend voor de menselijke natuur. Indien Johannes, de getrouwe voorloper, de zending van Christus niet kon onderscheiden, wat zou men dan kunnen verwachten van de menigte die zichzelf zocht?

De Heiland beantwoordde de vraag van de discipelen niet terstond. Terwijl ze daar stonden en zich verwonderden over Zijn stilzwijgen, kwamen de zieken en gekwelden tot Hem om genezen te worden. De blinden tastten hun weg door de menigte; zieken uit alle standen, waarvan sommigen zelfstandig hun weg gingen, terwijl anderen door hun vrienden gedragen werden, verdrongen elkander om in de nabijheid van Jezus te komen. De stem van de machtige Genezer drong door tot de oren van de dove. Een woord, een aanraking van Zijn hand opende blinde ogen om het daglicht, de natuur, de gezichten van vrienden en het gelaat van de Verlosser te aanschouwen. Jezus bestrafte ziekte en bande koorts uit. Zijn stem drong door tot de oren van de stervenden, en zij stonden op in gezondheid en kracht. Verlamde bezetenen gehoorzaamden Zijn woord, hun krankzinnigheid verliet hen, en ze aanbaden Hem. Terwijl Hij hun ziekten genas, onderwees Hij de mensen. De arme boeren en arbeiders, die door de rabbi’s als onreinen vermeden werden, kwamen dicht om Hem heen staan, en Hij sprak de woorden des eeuwigen levens tot hen.

Op deze wijze wijze verstreek de dag, terwijl de discipelen van Johannes alles zagen en hoorden. Ten slotte riep Jezus hen bij Zich, en verzocht hun naar Johannes te gaan en hem te vertellen wat ze gezien hadden, terwijl Hij daaraan toevoegde: “Zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt”. Het bewijs voor Zijn goddelijkheid werd gezien in de wijze waarop Hij deze aanwendde voor de noden van de lijdende mensheid. Zijn heerlijkheid werd getoond in Zijn nederdalen tot onze lage staat.

De discipelen brachten de boodschap over en dat was voldoende. Johannes herinnerde zich de profetie betreffende de Messias: “Omdat de Here Mij gezalfd heeft; Hij heeft Mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen een jaar van het welbehagen des Heren”. De werken van Christus verklaarden niet alleen dat Hij de Messias was, maar toonden ook aan, op welke wijze Zijn koninkrijk zou worden opgericht. Aan Johannes werd dezelfde waarheid geopenbaard als aan Elia in de woestijn, toen er een geweldige en sterke wind was, “die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde, die voor de Here uitging. In de wind was de Here niet. En na de wind een aardbeving. In de aardbeving was de Here niet. En na

de aardbeving een vuur. In het vuur was de Here niet". En na het vuur sprak God tot de profeet door "het suizen van een zachte koelte". Zo zou Jezus Zijn werk doen, niet met wapengekletter en het omverwerpen van tronen en koninkrijken, maar door te spreken tot de harten der mensen volgens een leven van genade en zelfopoffering.

Het beginsel van het leven, van zelfverloochening van de Doper zelf, was het beginsel van het koninkrijk van de Messias. Johannes wist heel goed hoe vreemd dit alles was aan de beginselen en de verwachtingen van de leiders in Israël. Datgene wat in zijn ogen een overtuigend bewijs was voor de godheid van Christus, zou voor hen geen enkel bewijs vormen. Zij zagen uit naar een Messias die niet beloofd was. Johannes zag, dat het werk van de Heiland door hen slechts met haat en veroordeling ontvangen zou worden. Hij, de voorloper, dronk slechts van de beker die Christus Zelf tot op de laatste druppel zou moeten ledigen.

De woorden van de Heiland: "Zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt", waren een vriendelijke terechtwijzing voor Johannes. Ze gingen aan hem niet verloren. Hij begreep de aard van het werk van Christus nu veel beter, en gaf zich over aan God voor leven of voor dood, wat ook maar het best de belangen van de zaak die hij liefhad, zou kunnen dienen. Nadat de boodschappers vertrokken waren, sprak Jezus tot het volk over Johannes. Het hart van de Heiland ging in medeleven uit naar de getrouwe getuige, die nu opgesloten was in de kerker van Herodes. Hij wilde niet, dat het volk de gevolgtrekking zou maken, dat God Johannes verlaten had, of dat zijn geloof had gefaald op de dag dat het beproefd werd, "Wat zijt gij in de woestijn gaan aanschouwen?" zei Hij. "Een riet, door de wind bewogen?"

De hoge rietstengels die langs de Jordaan groeiden en die met iedere wind meebogen, gaven een juiste voorstelling van de rabbi's, die daar gestaan hadden als critici en rechters over de boodschap van de Doper. Zij werden heen en weer bewogen door de wind van de publieke opinie. Zij wilden zich niet vernederen om de hart-doorzoekende boodschap van de Doper aan te nemen, maar uit vrees voor het volk durfden ze toch niet openlijk zijn werk tegenstaan. Maar de boodschapper Gods was niet zo lafhartig van geest. De menigte die nu om Christus verzameld was, was getuige geweest van het werk van Johannes. Ze hadden gehoord hoe hij onbevreesd de zonde bestrafte. Tot de eigengerechtige Farizeeën, de priesterlijke Sadduceeën, koning Herodes en zijn hofhouding, prinsen en soldaten, tollenaars en boeren, tot allen had Johannes gesproken met een zelfde onomwondenheid. Hij was geen bevend riet, dat bewogen werd door de wind van menselijke lof en vooroordeel. In de gevangenis was hij dezelfde in zijn trouw aan God en in zijn ijver voor de gerechtigheid als toen hij de boodschap Gods predikte in de wildernis. In zijn trouw aan zijn beginselen stond hij zo vast als een rots.

Jezus ging voort: "Maar wat zijt gij gaan zien? Een mens in weelderige kleding? Zie, die weelderige kleding dragen, zijn aan de hoven der koningen". Johannes was geroepen om de

zonden en de uitspattingen van zijn tijd te berispen, en zijn eenvoudige kleding en zelfverloochenend leven waren in overeenstemming met de aard van zijn zending. Rijke gewaden en de weelde van dit leven zijn niet het deel van Gods dienaars, maar van hen die leven “aan de hoven der koningen”, de heersers van deze wereld, aan wie de macht en rijkdom daarvan toebehoren. Jezus wilde de aandacht vestigen op de tegenstelling tussen de kleding van Johannes en de kleding die werd gedragen door de priesters en oversten. Deze machthebbers kleedden zich in rijke gewaden en met kostbare versierselen. Zij hadden uiterlijk vertoon lief en hoopten het volk te verblinden en op deze wijze groter aanzien te verkrijgen. Zij verlangden er meer naar de achting van de mensen te winnen dan de reinheid des harten te verkrijgen waardoor ze Gods goedkeuring zouden wegdragen. Op die wijze toonden ze aan, dat ze hun trouw niet aan God, maar aan het koninkrijk dezer wereld gegeven hadden.

“Maar waarom zijt gij dan gegaan?” zei Jezus. “Om een profeet te zien? Je, Ik zeg u, zefs meer dan een profeet. Deze is het van wie geschreven staat: *Zie, Ik zend Mijn bode voor Uw aangezicht uit, die Uw weg voor U heen bereiden zal.* Voorwaar, Ik zeg u, onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper”. Bij de aankondiging van de geboorte van Johannes had de engel aan Zacharias verklaard: “Want hij zal groot zijn voor de Here”.

Wat bepaalt grootheid in de ogen van de Hemel? Niet datgene wat de wereld als grootheid ziet; geen rijkdom, of rang, of hoge afkomst, of intellectuele gaven op zichzelf beschouwd. Indien intellectuele grootheid, zonder een hogere maatstaf, onze eer waardig is, dan moeten we Satan eer bewijzen, wiens intellectuele macht niemand ooit heeft geëvenaard. Maar indien het verlaagd wordt tot eigenbelang, wordt de vloek groter naarmate de gave groter is. God stelt prijs op zedelijke waarden. Liefde en reinheid zijn eigenschappen waaraan Hij de hoogste waarde hecht. Johannes was groot in de ogen des Heren, toen hij voor de boodschappers van het Sanhedrin, voor het volk, en voor zijn eigen discipelen, niet trachtte zichzelf te eren, maar steeds wees op Jezus als de Beloofde. Zijn onzelfzuchtige vreugde in het dienen van Christus geeft het hoogste voorbeeld van adel dat ooit in een mens werd geopenbaard.

Het getuigenis dat na zijn dood over hem gegeven werd door hen die zijn getuigenis aangaande Jezus gehoord hadden, was: “Johannes deed wel geen enkel teken, maar al wat Johannes van Deze zeide, was waar”. Het was Johannes niet gegeven vuur van de hemel te roepen, of doden op te wekken, zoals Elia dat deed, noch om in de naam van God te zwaaien met Mozes’ staf van bevoegdheid. Hij was gezonden om de komst van de Heiland aan te kondigen en een oproep te doen tot het volk om zich voor te bereiden op Zijn komst. Zó getrouw vervulde hij zijn zending, dat de mensen, toen ze zich herinnerden wat hij hun over Jezus geleerd had, konden zeggen: “A1 wat Johannes van Deze zeide, was waar”. Iedere discipel van de Meester is geroepen om zulk een getuigenis van Christus te geven.

Als heraut van de Messias, zou Johannes "zelfs meer dan een profeet"20 zijn. Want terwijl de profeten de komst van Christus van verre gezien hadden, was het aan Johannes gegeven Hem te aanschouwen, het getuigenis van de hemel over Hem als Messias te horen, en Hem aan Israël voor te stellen als de Gezondene van God. Toch zei Jezus: "De kleinste in het koninkrijk der hemelen is groter dan hij".

De profeet Johannes was de verbindende schakel tussen de twee bedelingen. Als de vertegenwoordiger van God trad hij op om het verband van de wet en de profeten met de christelijke bedeling aan te tonen. Hij was het mindere licht, dat gevolgd zou worden door het grotere. De geest van Johannes was verlicht door de Heilige Geest, opdat hij het licht zou laten schijnen over zijn volk, maar geen licht heeft ooit zo helder geschenen of zal ooit zo helder schijnen op de gevallen mens als dat licht dat uitstraalde van de leer en het voorbeeld van Jezus. Christus en Zijn zendingswerk waren slechts vaag begrepen zoals ze afgeschaduwd waren in de offerdienst. Zelfs Johannes had het toekomstig, onsterfelijk leven door de Heiland niet ten volle begrepen.

Behalve de vreugde die Johannes vond in zijn zendingswerk, was zijn leven vol smart geweest. Zijn stem was, behalve in de woestijn, zelden gehoord. Zijn lot was eenzaamheid. En het was hem niet vergund het resultaat van zijn arbeid te zien. Het was niet zijn voorrecht te zijn met Christus en getuige te zijn van de openbaring van goddelijke kracht die gepaard ging met het grotere licht. Het was hem niet gegeven te zien hoe blinden hun gezichtsvermogen terugkregen, zieken werden genezen, en doden werden opgewekt. Hij aanschouwde niet het licht dat straalde door ieder woord van Christus, en dat heerlijkheid gaf aan de beloften der profetieën. De minste discipel die de machtige werken van Christus zag en Zijn woorden hoorde, was in die zin meer bevoorrecht dan Johannes de Doper, en daarom wordt gezegd dat hij groter was dan Johannes. Door middel van de grote menigten die geluisterd hadden naar de prediking van Johannes, had zijn roem zich door het gehele land verbreid. Men stelde veel belang in de uitslag van zijn gevangenschap. Maar zijn onberispelijk leven en de sterke gevoelens van het volk te zijnen gunste, leidden tot de mening, dat er geen gewelddadige maatregelen tegen hem getroffen zouden worden.

Herodes geloofde dat Johannes een profeet van God was, en hij was stellig van plan hem in vrijheid te stellen. Maar hij stelde de uitvoering van zijn plan uit, omdat hij bang was voor Herodias. Herodias wist, dat ze nooit door een rechtstreeks optreden de toestemming van Herodes voor de dood van Johannes zou krijgen, en daarom besloot ze haar doel te bereiken door een list. Op de verjaardag van de koning werd een feest gegeven voor de staatsambtenaren en de hofadel. Er zou brasserij en dronkenschap komen. Op die manier zou Herodes' aandacht afgeleid worden, en zou dan beïnvloed kunnen worden al naar haar wil.

Toen de grote dag aanbrak en de koning met zijn edelen aan het feestvieren en drinken was, zond Herodias haar dochter de zaal in waar het feestmaal gehouden werd, om te dansen

voor het genoegen van de gasten. Salome was in de eerste bloei van haar vrouwzijn, en haar weelderige schoonheid boeide de zinnen van de hoge feestgangers. Het was niet de gewoonte dat de dames van het hof op deze feestelijkheden verschenen, en een vleiend compliment werd gemaakt aan Herodes toen deze dochter van Israëls priesters en vorsten danste voor het genoegen van zijn gasten.

De koning was bedwelmd door de wijn. Hartstocht heerste en het verstand was onttroond. Hij zag alleen de vrolijke zaal, met zijn genietende gasten, de tafel waarop het feestmaal stond, de parelende wijn en de schitterende lichten, en het jonge meisje dat voor hem danste. In een roekeloos ogenblik wilde hij een gebaar maken dat hem in aanzien zou doen stijgen bij deze voorname mannen uit zijn rijk. Onder ede beloofde hij aan de dochter van Herodias te zullen geven wat ze ook zou vragen, zelfs al was het de helft van zijn koninkrijk. Salome haastte zich naar haar moeder, om te weten te komen wat ze moest vragen. Het antwoord lag klaar — het hoofd van Johannes de Doper. Salome wist niets van dorst naar wraak die in het hart van haar moeder leefde, en ze deinsde ervoor terug dat verzoek te doen; maar de vastbeslotenheid van Herodias zegevierde. Het meisje keerde terug met het verschrikkelijk verzoek: “Ik wil, dat gij mij onmiddellijk op een schotel geeft het hoofd van Johannes de Doper”.

Herodes stond verbaasd en beschaamd. De lawaaierige vrolijkheid hield op en een onheilspellende stilte viel over het toneel van genotzucht. De koning was vervuld met afgrijzen bij de gedachte Johannes het leven te benemen. Maar hij had zijn woord gegeven, en hij wilde niet de indruk maken van een wispelturig of onbezonnen mens. De eed was afgelegd bij de eer van zijn gasten, en indien één van hen een woord zou hebben gesproken tegen de vervulling van zijn belofte, zou hij vol vreugde de profeet gespaard hebben. Hij gaf hun gelegenheid te pleiten voor de gevangene. Ze hadden lange reizen gemaakt om de prediking van Johannes te horen, en ze wisten, dat hij een man was die geen misdaad had gedaan en dat hij een dienaar Gods was. Maar hoewel ze geschokt waren door het verzoek van het meisje, waren ze te beschonken om tegenwerpingen te maken. Geen stem weerklonk om het leven te redden van de boodschapper des Hemels. Deze mannen hadden hoge vertrouwensposities in het land, en er rustten zware verantwoordelijkheden op hun schouders; toch hadden ze zich overgegeven aan feestvieren en drinken, totdat hun zintuigen afgestompt waren. Hun hoofden waren op hol gebracht door het lichtzinnige schouwspel van muziek en dans, en hun geweten sluimerde. Door hun stilzwijgen spraken ze het doodvonnis uit over de profeet van God, om de wraakgevoelens van een zedeloze vrouw te bevredigen.

Herodes wachtte tevergeefs van zijn eed ontslagen te worden; toen gaf hij node bevel de profeet terecht te stellen. Spoedig daarra werd het hoofd van Johannes binnen gebracht voor de ogen van de koning en zijn gasten. De lippen, die getrouw Herodes gewaarschuwd hadden om zich te bekeren van zijn leven van zonde, waren voorgoed gesloten. Nooit meer

zou men die stem die de mensen tot berouw riep, horen. De genietingen van één avond hadden het leven gekost van een van de grootste profeten.

O, hoe dikwijls is reeds het leven van een onschuldige ten offer gevallen door de onmatigheid van hen die hadden moeten waken over het recht! Hij die de bedwelmende beker aan zijn lippen zet, stelt zichzelf verantwoordelijk voor al de onrechtvaardige dingen die hij zou kunnen doen wanneer hij onder de bedwelmende invloed daarvan is. Door zijn zintuigen af te stompen, maakt hij het zich onmogelijk een overwogen oordeel uit te spreken of een juist inzicht te hebben van goed en kwaad. Hij opent voor Satan de weg om door hem de onschuldigen te verdrukken en te gronde te richten. "De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs." Op deze wijze wordt "het recht teruggedrongen... en wie wijkt van het kwade, wordt het slachtoffer van uitbuiting". Zij die rechtsbevoegdheid hebben over het leven van hun medemensen, moeten beschouwd worden als schuldig aan een misdaad wanneer zij zich overgeven aan onmatigheid. Allen die de wet moeten uitvoeren, moeten de wet ook houden. Zij moeten mannen met zelfbeheersing zijn. Zij moeten volledig macht hebben over hun lichamelijke, geestelijke en zedelijke krachten, opdat ze een gezond verstand en een groot rechtvaardigheidsgevoel zullen bezitten.

Het hoofd van Johannes de Doper werd aan Herodias gebracht, en zij ontving het met duivelse voldaanheid. Ze verheugde zich in haar wraak, en vleide zich met de gedachte dat het geweten van Herodes niet langer verontrust zou zijn. Maar uit haar zonde kwam voor haar geen geluk voort. Haar naam werd berucht en werd verafschuwd, terwijl Herodes meer gefolterd werd door wroeging dan hij door de waarschuwingen van de profeet geweest was. De invloed van wat Johannes de Doper geleerd had, werd niet tot zwijgen gebracht; die zou reiken tot ieder geslacht tot het einde der tijden.

Zijn zonde stond Herodes steeds voor ogen. Voortdurend trachtte hij bevrijd te worden van de aanklachten van een schuldig geweten. Zijn vertrouwen in Johannes bleef ongeschokt. Wanneer hij terugdacht aan Johannes' zelfverloochenend leven, zijn plechtige, ernstige oproepen, zijn gezond oordeel in het raad geven, en wanneer hij dan eraan dacht hoe hij aan zijn einde kwam, kon Herodes geen rust vinden. Wanneer hij bezig was met staatszaken, wanneer hij eerbewijzen van mensen in ontvangst nam, toonde hij een glimlachend gelaat en een waardige houding, terwijl hij een bezorgd hart verborg, aanhoudend terneergedrukt door de angst dat er een vloek op hem rustte.

Herodes was diep onder de indruk van de woorden van Johannes dat niets verborgen kan zijn voor God. Hij was ervan overtuigd, dat God overal tegenwoordig is, dat Hij getuige was geweest van de brasserij in de feestzaal, dat Hij het bevel om Johannes te onthoofden gehoord had en de vreugde van Herodias gezien had, en de belediging die zij het afgehouwen hoofd van de man die haar bestraft had, had toegevoegd. En vele dingen die Herodes uit de mond van de profeet had gehoord, spraken nu duidelijker tot zijn geweten dan de prediking in de woestijn gedaan had.

Toen Herodes hoorde over de werken die Christus deed, werd hij uitermate ongerust. Hij meende, dat God Johannes uit de doden had opgewekt en hem met nog grotere kracht had uitgezonden om de zonde te veroordelen. Hij leefde in een voortdurende vrees dat Johannes zijn dood zou wreken door een vloek uit te spreken over hem en zijn huis. Herodes oogstte datgene wat God verklaard had dat het gevolg van een zondig gedrag zou zijn — "een bevend hart.., ogen vol heimwee en een kwijnende ziel. Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren; des nachts en des daags zult gij opschrikken en van uw leven niet zeker zijn. Des morgens zult gij zeggen: Was het maar avond; en des avonds: Was het maar morgen — vanwege de vrees die uw hart vervult en vanwege het schouwspel dat uw ogen zien". Voor een zondaar zijn zijn eigen gedachten zijn aanklagers; en er bestaat geen erger marteling dan het knagen van een schuldig geweten, dat hem dag noch nacht rust geeft.

Voor velen is het lot van Johannes de Doper een grote verborgenheid. Ze vragen zich af, waarom hij in de gevangenis moest wegkwijnen en sterven. De geheimenis van deze duistere voorzienigheid kan ons menselijk oog niet doorzien; maar het kan nooit ons vertrouwen in God schokken wanneer we bedenken dat Johannes slechts deelgenoot was in het lijden van Christus. Allen die Christus volgen, zullen de kroon van het offer dragen. Stellig zullen zij verkeerd begrepen worden door zelfzuchtige mensen en ze zullen het doelwit worden voor de heftige aanvallen van Satan. Juist om dit beginsel van zelfopoffering te vernietigen, is zijn koninkrijk opgericht, en hij zal ertegen strijden overal waar het zich openbaart.

De kinderjaren, de jeugd en de rijpere jaren van Johannes werden gekenmerkt door standvastigheid en zedelijke kracht. Toen men hem in de wildernis hoorde zeggen: "Bereidt de weg des Heren, maakt recht Zijn paden", was Satan bevreesd voor de veiligheid van zijn koninkrijk. De zondigheid van de zonde werd op zulk een wijze openbaar gemaakt, dat de mensen beefden. Satans macht over velen die door hem geregeerd werden, was verbroken. Hij had onvermoeid getracht om de Doper af te trekken van een leven van onvoorwaardelijke overgave aan God; maar hij had gefaald. En hij was er ook niet in geslaagd Jezus te overwinnen. Bij de verzoeking in de woestijn was Satan verslagen, en zijn woede was groot. Nu besloot hij smart over Christus te brengen door Johannes te treffen. Hij zou Degene Die hij niet ertoe kon brengen om te zondigen, doen lijden.

Jezus greep niet in om Zijn dienstknecht te bevrijden. Hij wist dat Johannes de proef zou doorstaan. De Heiland zou vol vreugde naar Johannes hebben willen komen om de somberheid van de kerker te verlichten door Zijn aanwezigheid. Maar Hij mocht Zich niet in handen van de vijanden geven en Zijn eigen werk in gevaar brengen. Gaarne zou Hij Zijn getrouwe dienstknecht bevrijd hebben. Maar ter wille van de duizenden die in de jaren daarna in de gevangenis zouden moeten sterven, moest Johannes de beker van het martelaarschap drinken. Wanneer de volgers van Jezus zouden wegkwijnen in eenzame cellen, of door het zwaard zouden omkomen, of aan de martelpaal of op de brandstapel, ogenschijnlijk verlaten van God en de mensen, welk een steun voor hun hart zou dan de

gedachte zijn, dat Johannes de Doper, van wiens getrouwheid Christus Zelf getuigd had, een dergelijke ervaring had meegemaakt!

Het werd Satan toegestaan om het leven van Gods boodschapper hier op aarde te verkorten; maar het leven dat "is verborgen met Christus in God", kon de verwoester niet bereiken. Hij verheugde zich erover,dat hij smart over Christus had gebracht, maar hij was er niet in geslaagd Johannes te overwinnen. De dood zelf plaatste hem in feite voor altijd buiten het bereik van de verzoeking. In deze strijd openbaarde Satan zijn ware karakter. Voor de ogen van het toeschouwend heelal maakte hij zijn vijandschap tegen God en de mensen openbaar. Hoewel Johannes niet op wonderlijke wijze verlost werd, was hij niet verlaten. Hij had altijd het gezelschap van hemelse engelen, die hem de profetieën aangaande Christus verklaarden, en de kostbare beloften van de Schrift. Zij waren hem tot steun, zoals ze de steun zouden zijn van Gods volk gedurende de eeuwen die nog zouden komen. Aan Johannes de Doper werd, evenals aan de mensen die na hem kwamen, de bemoediging gegeven: "Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld".

God leidt Zijn kinderen nooit anders dan ze geleid zouden willen worden, wanneer ze vanaf het begin de uitkomst zouden kunnen zien en het heerlijke doel zouden kunnen onderscheiden dat zij als Zijn mede-arbeiders ten uitvoer brengen. Noch Henoch, die opgenomen werd in de hemel, noch Elia, die is opgevaren in een wagen van vuur, was groter of werd meer geëerd dan Johannes de Doper, die geheel alleen in de kerker stierf. "Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden." En van alle gaven die de Hemel de mens kan geven, is de gemeenschap met Christus in Zijn lijden het belangrijkste pand en de hoogste eer.

Hoofdstuk 23—"Het Koninkrijk Gods is nabijgekomen"

"Jezus ging naar Galilea om het evangelie Gods te prediken, en Hij zeide: De tijd is vervuld en het koninkrijk Gods is nabij gekomen. Bekeert u en gelooft het evangelie." De komst van de Messias was het eerst aangekondigd in Judea In de tempel in Jeruzalem was de geboorte van de voorloper voorzegd aan Zacharias toen hij dienst deed voor het altaar. Boven de heuvels van Bethlehem hadden engelen de geboorte van Jezus bekendgemaakt. De Magiërs waren naar Jeruzalem gekomen om Hem te zoeken. In de tempel hadden Simeon en Anna getuigd van Zijn goddelijkheid. "Jeruzalem en geheel Judea"2 hadden geluisterd naar de prediking van Johannes de Doper; en de afgevaardigden van het Sanhedrin hadden samen met de menigte het getuigenis aangaande Jezus gehoord. In Judea had Christus Zijn eerste discipélen gekregen. Hier was veel van Zijn eerste dienstwerk verricht. Het plotseling naar voren komen van Zijn goddelijkheid bij de tempelreiniging, Zijn genezingswonderen, en de lessen van goddelijke waarheid die uit Zijn mond voortkwamen, dit alles verkondigde datgene wat Hij na de genezing in Bethesda voor het Sanhedrin verklaard had — het feit, dat Hij de Zoon van de Eeuwige is.

Indien de leiders van Israël Christus aangenomen hadden, zou Hij hen geëerd hebben als Zijn boodschappers om het evangelie te brengen aan de wereld. Aan hen werd het eerst de gelegenheid gegeven om gezanten te worden van het koninkrijk en de genade van God. Maar Israël kende de tijd van zijn bezoeking niet. De jaloersheid en het wantrouwen van de Joodse leiders waren gerijpt tot een openlijke haat, en het hart van het volk werd van Jezus afgewend. Het Sanhedrin had de boodschap van Christus verworpen en wilde Hem doden; daarom vertrok Jezus uit Jeruzalem, weg van de priesters, de tempel, de geestelijke leiders, het volk dat onderwezen was in de wet, en Hij wendde zich tot een andere bevolkingsgroep om Zijn boodschap te verkondigen en mensen te verzamelen die het evangelie zouden uitdragen aan alle volken.

Zoals het licht en leven van de mensen verworpen werd door de kerkelijke leiders in de dagen van Christus, zo is het ook verworpen door ieder geslacht dat daarna gekomen is. Steeds weer herhaalt zich de ge-schiedenis van Christus' vertrek uit Judea. Toen de Hervormers het Woord van God predikten, dachten ze er niet aan zich af te scheiden van de bestaande kerk; maar de geestelijke leiders wilden het licht niet verdragen, en zij die het licht uitdroegen, werden genoodzaakt een andere groep mensen te zoeken, die naar de waarheid verlangde. In onze dagen worden nog maar weinigen die belijden volgelingen van de Hervormers te zijn, gedreven door hun geest. Weinigen luisteren naar de stem van God en zijn bereid de waarheid aan te nemen, onder welke gestalte die zich ook aan hen voordoet. Dikwijls worden zij die in de voetsporen der Hervormers treden, gedwongen zich af te wenden van de kerk die zij liefhebben, ten einde de zuivere leer van Gods Woord te verkondigen. En dikwijls zijn zij die naar licht zoeken, verplicht door diezelfde leer de kerk van hun vaderen te verlaten, opdat ze Gode gehoorzaam kunnen zijn.

Het volk van Galilea was veracht door de rabbi's in Jeruzalem en beschouwd als ruw en ongeletterd, maar zij vormden een gunstiger terrein voor het werk van de Heiland. Zij waren ernstiger en oprechter; daar ze minder onder de invloed van dweepzucht stonden, waren hun gedachten ontvankelijker voor de waarheid. Door naar Galilea te gaan, zocht Jezus geen eenzaamheid of afzondering. In die tijd was de provincie de bakermat van een dichte bevolking, met een veel grotere mengeling van mensen uit andere volken dan in Judea het geval was. Toen Jezus door Galilea reisde, onderwijzende en genezende, kwamen grote menigten tot Hem uit de steden en dorpen. Velen kwamen zelfs uit Judea en de aangrenzende provincies. Dikwijls was Hij gedwongen Zich te verbergen voor de mensen. De geestdrift werd zó groot, dat het nodig was om voorzorgsmaatregelen te nemen, om te vermijden dat de Romeinse gezaghebbers voor een opstand zouden duchten. Nooit tevoren was er zulk een tijd als deze geweest in de wereld. De hemel werd naar de mensen toegebracht. Hongerige en dorstige zielen die reeds lang gewacht hadden op de verlossing van Israël, verlustigden zich nu in de genade van een barmhartige Heiland.

De kern van de prediking van Christus was: "De tijd is vervuld en het koninkrijk Gods is nabij gekomen. Bekeert u en gelooft het evangelie". Zo was de evangelieboodschap, zoals die door de Heiland Zelf gegeven werd, gebaseerd op de profetieën. De "tijd" waarvan Hij verklaarde, dat ze vervuld was, was de periode die door de engel Gabriël bekendgemaakt was aan Daniël. "Zeventig weken", zei de engel, "zijn bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtreding te voleindigen, de zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoenen, en om eeuwige gerechtigheid te brengen, gezicht en profeet te bezegelen en iets allerheiligst te zalven". Een dag in de profetie betekent een jaar; zie Num. 14:34; Ez. 4:6. De zeventig weken of vierhonderd negentig dagen stellen vierhonderd negentig jaren voor. Voor deze periode wordt een beginpunt gegeven: "Weet dan en versta: vanaf het ogenblik dat het woord uitging om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen tot op een gezalfde, een vorst, zijn zeven weken en tweeënzestig weken", negenenzestig weken, of vierhonderd drieëntachtig jaar. Het bevel om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen zoals dat in zijn geheel werd uitgevaardigd door Artaxerxes Longimanus (zie Ezra 6:14; 7:1, 9), trad in werking in de herfst van het jaar 457 vóór Christus. Gerekend vanaf die tijd reiken vierhonderd drieëntachtig jaren tot aan de herfst van 27 na Christus. Volgens de profetie zou deze periode zich uitstrekken tot op de Messias, de Gezalfde. In 27 na Chr. ontving Jezus bij Zijn doop de zalving van de Heilige Geest en begon spoedig daarna Zijn dienstwerk. Toen werd de boodschap verkondigd: "De tijd is vervuld".

Voorts zei de engel: "En Hij zal het verbond voor velen zwaar maken, een week lang" (zeven jaar).7 Zeven jaar lang nadat de Heiland Zijn dienstwerk begonnen was, zou het evangelie in het bijzonder tot de Joden gepredikt worden; drie en een half jaar door Christus Zelf, en daarna door de apostelen. "In de helft van de week zal Hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden."8 In het voorjaar van het jaar 31 n. Chr. werd Christus, het ware Offer, op Golgotha ten offer gebracht. Toen werd het voorhangsel in de tempel in tweeën gescheurd,

waardoor werd aangetoond dat de heiligheid en betekenis van de offerdienst verdwenen was. De tijd was gekomen waarop de aardse slachten spijsoffers zouden ophouden.

De ene week — zeven jaar — eindigde in het jaar 34 n. Chr. Toen bevestigden de Joden, door de steniging van Stefanus, uiteindelijk hun verwerping van het evangelie; de discipelen, die door de vervolging naar alle kanten werden verstrooid, “trokken het land door, bet evangelie verkondigende”. En kort daarna werd de vervolger Saulus bekeerd en werd Paulus, de apostel voor de heidenen. Het tijdstip van Christus’ komst, Zijn zalving door de Heilige Geest, Zijn dood, en het brengen van het evangelie aan de heidenen, waren precies aangegeven. Het was het voorrecht van de Joodse volk deze profetieën te begrijpen en de vervulling daarvan te herkennen in de zendingsopdracht van Jezus. Christus legde bij Zijn discipelen de nadruk op de belangrijkheid van het bestuderen der profetie. Doelende op de profetie die aan Daniël gegeven was betreffende de tijd waarin zij leefden, zei Hij: “Wie het leest, geve er acht op”. Na Zijn opstanding verklaarde Hij aan Zijn discipelen “al de profeten” en “wat in al de Schriften op Hem betrekking had”. De Heiland had door al de profeten gesproken. “De Geest van Christus in hen” getuigde “vooraf” “van al het lijden dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna”.

Het was Gabriël, de engel die in rang na de Zoon van God kwam, die de goddelijke boodschap aan Daniël bracht. Het was Gabriël, “Zijn engel”, die door Christus gezonden werd om de toekomst te openbaren aan de geliefde Johannes; en er wordt een zegen uitgesproken over hen die de woorden der profetie lezen en horen, en bewaren hetgeen daarin geschreven staat.”De Here Here doet geen ding, of Hij openbaart Zijn raad aan Zijn knechten de profeten.” “De verborgen dingen zijn voor de Here onze God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen voor altijd.” God heeft ons deze dingen gegeven, en Zijn zegen zal rusten op eerbiedig, biddend onderzoek van de geschriften der profeten. Zoals de boodschap van Christus’ eerste komst het koninkrijk van Zijn genade aankondigde, zo kondigt de boodschap van Zijn tweede komst het koninkrijk van Zijn heerlijkheid aan. En de tweede boodschap is evenals de eerste gebaseerd op de profetieën. De woorden die de engel tot Daniël sprak met betrekking tot de laatste dagen, moesten begrepen worden in de tijd van het einde. “Velen “in die dagen” zullen onderzoek doen, en de kennis zal vermeerderen”. “De goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen der goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan.” De Heiland Zelf heeft tekenen van Zijn komst gegeven, en Hij zegt: “Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden, weten, dat het koninkrijk Gods nabij is”. “Ziet toe op uzelf, dat uw hart nimmer bezwaard worde door roes en dronkenschap en zorgen voor levensonderhoud, en die dag niet plotseling over u kome, als een strik.” “Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen.”

We zijn nu gekomen in de tijd die door de Schriften voorzegd is. Het einde der tijden is gekomen, de visioenen van de profeten zijn ontzegeld, en hun ernstige waarschuwingen

wijzen ons erop dat komst des Heren in heerlijkheid nabij is. De Joden legden het Woord Gods verkeerd uit en pasten het verkeerd toe, en ze kenden de tijd van hun bezoeking niet. Zij brachten de jaren van het dienstwerk van Christus en Zijn apostelen — die kostbare laatste jaren van genade voor het uitverkoren volk — door met het beramen van plannen voor de ondergang van de boodschappers des Heren. Aardse eerzucht nam hen in beslag, en het geestelijk koninkrijk werd hun tevergeefs aangeboden. Zo neemt ook heden het koninkrijk van deze wereld de gedachten der mensen in beslag, en ze schenken geen aandacht aan het snel in vervulling gaan van de profetieën en aan de tekenen die erop wijzen dat het koninkrijk Gods spoedig zal komen. “Maar gij, broeders zijt niet in de duisternis, zodat die dag u als een dief overvallen zou: want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags. Wij behoren niet aan nacht of duisternis toe.” Hoewel we het uur van de wederkomst van onze Here niet kunnen weten, weten we wel wanneer het nabij is. “Laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen, doch wakker en nuchter zijn.”

Hoofdstuk 24—"Is dit niet de zoon van de timmerman?"

Over de verlichte dagen van Christus' dienstwerk in Galilea lag één schaduw. De mensen in Nazareth verwierpen Hem. "Is dit niet de zoon van de timmerman?" zeiden ze. Gedurende Zijn kinderjaren en jeugd had Jezus te midden van Zijn broers de godsdienstoefeningen bijgewoond in de synagoge in Nazareth. Sinds het begin van Zijn dienstwerk was Hij niet meer bij hen geweest, maar ze wisten heel goed, wat er met Hem gebeurd was. Toen Hij weer onder hen verscheen, stegen hun belangstelling en verwachtingen ten top. Hier waren de vertrouwde gestalten en gezichten die Hij vanaf Zijn kinderjaren gekend had. Hier waren Zijn moeder, Zijn broers en zusters, en aller ogen werden op Hem gericht toen Hij op de sabbatdag de synagoge binnentrad en Zijn plaats innam onder degenen die daar gekomen waren om te aanbidden.

Wanneer er op sabbat een gewone dienst gehouden werd, las de oudste voor uit de profetieën en wekte de mensen op om te hopen op de komst van de Ene, Die een glorievol rijk zou brengen en alle onderdrukking zou verbannen. Hij trachtte zijn toehoorders te bemoedigen door steeds te wijzen op de aanwijzingen dat de komst van de Messias nabij was. Hij beschreef de heerlijkheid van Zijn komst, waarbij hij de gedachte dat Hij zou verschijnen aan het hoofd van legerscharen om Israël te verlossen, op de voorgrond hield. Wanneer de rabbi aanwezig was in de synagoge, werd er van hem verwacht dat hij de predikatie zou houden, en elke Israëliet mocht dan uit de Schriften voorlezen. Op deze sabbat werd aan Jezus gevraagd, deel te nemen aan de dienst. Hij "stond op om voor te lezen. En Hem werd het boek van de profeet Jesaja ter hand gesteld". Het Schriftgedeelte dat Hij voorlas, was een gedeelte waarvan men begreep dat het op de Messias sloeg:

"De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren. Daarna sloot Hij het boek, gaf het aan de dienaar terug... En de ogen van allen in de synagoge waren op Hem gericht... En allen betuigden hun instemming met Hem en verwonderden zich over de woorden van genade die van Zijn lippen kwamen".

Jezus stond voor de mensen als een levende verklaring van de profetieën, aangaande Hemzelf. Hij verklaarde de woorden die Hij gelezen had, en sprak over de Messias als een bevrijder van de onderdrukten, een verlosser van gevangenen, een genezer van de zieken, die het gezicht terug gaf aan de blinden, en die het licht der waarheid aan de wereld openbaarde. Zijn indrukwekkend optreden en de heerlijke inhoud van Zijn woorden ontroerden met een kracht die zij nooit tevoren gevoeld hadden. Het getij van goddelijke invloed brak ieder bolwerk af; evenals Mozes aanschouwden ze de Onzienlijke. Terwijl hun

harten door de Heilige Geest beïnvloed werden, antwoordden ze door vurig “amen” te zeggen en God te loven.

Maar toen Jezus aankondigde: “Heden is dit schriftwoord voor uw oren vervuld”, herinnerden ze zich plotseling weer, dat ze aan zichzelf moesten denken, en ze dachten aan de beweringen van Hem, Die tot hen gesproken had. Zij, Israëlieten, kinderen van Abraham, waren voorgesteld als mensen die in slavernij leefden. Zij waren aangesproken als gevangenen, die uit de macht van de boze verlost moesten worden; als mensen die in de duisternis waren en het licht der waarheid van node hadden. Hun trots was gewond en hun vrees gewekt. De woorden van Jezus wezen erop, dat Zijn werk voor hen geheel verschillend zou zijn van hetgeen zij verlangden. Hun werken zouden wel eens al te nauwgezet onderzocht kunnen worden. Niettegenstaande hun stiptheid in uiterlijke vormendienst, schrokken ze terug voor een onderzoek van die heldere, onderzoekende ogen.

Wie is deze Jezus? vroegen ze. Hij Die voor Zichzelf aanspraak gemaakt had op de heerlijkheid van de Messias, was de zoon van een timmerman en had in dat vak gewerkt bij Zijn vader Jozef. Ze hadden Hem de heuvels op en af zien zwoegen, ze wisten wie Zijn broers en zusters waren, en kenden Zijn leven en arbeid. Zij hadden gezien hoe Hij Zich ontwikkelde van kind tot jongeman en van jongeman tot volwassen man. Hoewel Zijn leven onberispelijk was geweest, wilden ze niet geloven, dat Hij de Beloofde was. Welk een tegenstelling bestond er tussen wat Hij leerde over het nieuwe koninkrijk en datgene wat ze van de oudsten gehoord hadden! Jezus had niets gezegd over een bevrijden van de Romeinen. Ze hadden gehoord over Zijn wonderen, en hadden gehoopt, dat Zijn macht zou worden aangewend in hun voordeel, maar ze hadden daartoe geen aanwijzingen gezien.

Terwijl ze de deur openden voor de twijfel, werden hun harten nog meer verhard door het feit dat ze voor een ogenblik vermurwd waren geweest. Satan was vast besloten, dat er die dag geen blinde ogen zouden worden geopend, en dat geen zielen die in slavernij gebonden waren, zouden worden bevrijd. Met geweldige energie trachtte hij hen te sterken in hun ongeloof. Ze hielden geen rekening met het teken dat ze reeds ontvangen hadden, toen ze getroffen waren door de overtuiging dat het hun Verlosser was, Die tot hun sprak.

Maar nu toonde Jezus een blijk van Zijn goddelijkheid, door hun geheime gedachten te openbaren. “En Hij zeide tot hen: Gij zult ongetwijfeld deze spreuk tot Mij zeggen: Geneesheer, genees uzelf! Doe alle dingen waarvan wij gehoord hebben dat zij te Kapernaüm geschied zijn, ook hier in uw vaderstad. Doch Hij zeide: Voorwaar, Ik zeg u, geen profeet is aangenaam in zijn vaderstad. Doch Ik zeg u naar waarheid, er waren vele weduwen in de dagen van Elia in Israël, toen de hemel drie jaren en zes maanden lang gesloten bleef en er grote hongersnood was over het gehele land, en tot geen van haar werd Elia gezonden, doch wel naar Sarepta, bij Sidon, tot een vrouw die weduwe was. En er

waren vele melaatsen in Israël ten tijde van de profeet Elisa, en geen van hen werd gereinigd, doch wel Naaman de Syriër".

Door dit relaas van gebeurtenissen in het leven van de profeten, kwam Jezus tegemoet aan de vragen van Zijn toehoorders. De dienstknechten die God uitverkoren had voor een bijzonder werk, mochten niet werken voor een ongevoelig en ongelovig volk. Maar zij, die een hart om te verstaan en een geloof om aan te nemen hadden, werden bijzonder begunstigd met blijken van Zijn macht door middel van de profeten. In de dagen van Elia was Israël van God afgedwaald. Ze hielden vast aan hun zonden en verwierpen de waarschuwingen van de Geest door de boodschappers des Heren. Op deze wijze sneden ze zichzelf af van het kanaal waarlangs de zegen Gods tot hen kon komen. De Here ging de huizen van Israël voorbij en vond een schuilplaats voor Zijn knecht in een heidens land bij een vrouw die niet behoorde tot het uitverkoren volk. Maar deze vrouw was begunstigd omdat ze het licht dat ze ontvangen had, gevolgd had, en omdat haar hart openstond voor het grotere licht, dat God haar door Zijn profeet gezonden had.

Om dezelfde reden werd in de tijd van Elisa voorbijgegaan aan de melaatsen in Israël. Maar Naaman, een heidens edelman, was getrouw geweest aan wat hij meende dat recht was en hij had een grote behoefte aan hulp gevoeld. Hij was in een toestand waarin hij de gaven van Gods genade kon ontvangen. Hij werd niet alleen gereinigd van zijn melaatsheid, maar ook gezegend met een kennis van de ware God. Wat wij in Gods ogen zijn, hangt niet af van de hoeveelheid licht die wij ontvangen hebben, maar van de wijze waarop we datgene wat wij hebben, gebruiken. Op deze wijze bevinden zelfs de heidenen die het goede kiezen, voor zover zij dat kunnen onderscheiden, zich in een gunstiger positie dan zij die het grote licht ontvangen hebben en belijden God te dienen, maar die geen acht slaan op het licht, en hun belijdenis tegenspreken door hun dagelijkse leven.

De woorden die Jezus tot Zijn toehoorders sprak in de synagoge, raakten de wortel van hun eigengerechtigheid, en maakten hun de bittere waarheid duidelijk, dat ze van God afgedwaald waren en hun recht om Zijn volk te zijn, hadden verspeeld. Ieder woord was snijdend als een mes, toen hun ware toestand hun voor ogen werd gebracht. Ze versmaadden nu het geloof waarmee Jezus aanvankelijk hen bezield had. Ze wilden niet toegeven, dat Hij Die was opgegroeid in armoede en nederige omstandigheden, anders was dan een gewoon mens. Hun ongeloof bracht kwaadwilligheid voort. Satan beheerste hen, en in toorn schreeuwden ze tegen de Heiland. Ze hadden zich afgewend van Hem Wiens werk het was, te genezen en te herstellen; nu open-baarden ze de karaktertrekken van de verwoester.

Toen Jezus sprak over de zegeningen die gegeven waren aan de heidenen, werd de sterke nationale trots van Zijn toehoorders geprikkeld, en Zijn woorden gingen verloren in het lawaai van hun stemmen. Deze mensen waren er prat op gegaan, dat ze de wet hielden; maar nu hun vooroordelen geraakt waren, waren ze bereid een moord te begaan. De vergadering werd afgebroken, en ze sloegen hun handen aan Jezus en wierpen Hem uit de synagoge en

de stad uit. Allen schenen Zijn dood te wensen. Ze dreven Hem voort naar de rand van een afgrond, met de bedoeling Hem regelrecht daarvan af te storten. Kreten en vervloekingen vervulden de lucht. Sommigen wierpen stenen naar Hem, toen plotseling Hij uit hun midden verdween. De hemelse boodschappers, die aan Zijn zijde waren geweest in de synagoge, waren ook bij Hem te midden van de verdwaasde menigte. Ze sloten Hem in, ter bescherming tegen Zijn vijanden en leidden Hem naar een veilige plaats.

Zo beschermden engelen ook Lot en leidden hem veilig uit Sodom weg. Zo beschermden ze Elisa in het kleine bergplaatsje. Toen de omringende heuvels vol waren van paarden en wagens van de koning van Syrië en van zijn grote menigte gewapende mannen, zag Elisa hoe de nabije hellingen bedekt waren met legerscharen van God — paarden en wagens van vuur rondom de dienstknecht des Heren. Zo zijn, door alle eeuwen heen, engelen de trouwe volgelingen van Christus nabij geweest. De vele bondgenoten van het kwade hebben zich geschaard tegen allen die willen overwinnen; maar Christus wil, dat wij zien op de dingen die niet gezien worden, de legerscharen des hemels, die gelegerd zijn rondom allen die God vrezen, om hen uit te redden. We zullen nooit weten uit welke gevaren, geziene, en ongeziene, wij gered zijn door de tussenkomst van de engelen, totdat we in het licht van de eeuwigheid de voorzienigheden Gods zullen aanschouwen. Dan zullen we weten, dat het gehele hemelse gezin belang stelde in het gezin hier beneden, en dat boodschappers van de troon van God van dag tot dag over onze schreden hebben gewaakt.

Toen Jezus in de synagoge de profetie voorlas, hield Hij op bij de laatste opsomming betreffende het werk van de Messias. Nadat Hij de woorden: "Om te verkondigen het aangename jaar des Heren"6 gelezen had, liet Hij de zin: "En een dag der wrake van onze God"7weg. Dit was evenzeer waar als het eerste gedeelte van de profetie, en door Zijn zwijgen hierover ontkende Jezus de waarheid niet. Maar juist over die laatste uitdrukking weidden Zijn toehoorders graag uit, en die wensten ze vervuld te zien. Zij zegden oordelen aan tegen de heidenen, zonder in te zien dat hun eigen schuld nog groter was dan de schuld van anderen. Zijzelf hadden de grootste behoefte aan de genade die ze de heidenen zo gaarne wilden ontzeggen. Toen Jezus die dag in de synagoge te midden van hen stond, hadden ze de gelegenheid de oproep van de hemel te aanvaarden. Hij Die "een welbehagen heeft in goedertierenheid'"8 zou hen vol vreugde gered hebben van de vernietiging waarom hun zonden vroegen.

Hij kon hen niet opgeven, zonder nog eenmaal een oproep tot berouw te doen. Tegen het einde van Zijn dienstwerk in Galilea bezocht Hij wederom de stad waar in Zijn kinderjaren Zijn thuis was geweest. Sinds Hij daar verworpen was, hadden geruchten over Zijn prediking en Zijn wonderen het land vervuld. Nu kon niemand meer ontkennen dat Hij meer dan menselijke kracht bezat. De mensen in Nazareth wisten, dat Hij rondging, weldoende en genezende allen die door de duivel overweldigd waren. Rondom hen waren hele dorpen waar in geen enkel huis het gekreun van een zieke meer gehoord werd, want Hij was daar

langs getrokken en had al hun zieken genezen. De genade die geopenbaard werd in iedere daad in Zijn leven, getuigde van Zijn goddelijke zalving.

En terwijl ze luisterden naar Zijn woorden, werden de bewoners van Nazareth wederom bewogen door de Geest van God. Maar zelfs nu nog konden ze niet toegeven, dat deze Man Die in hun midden was opgegroeid, anders of groter was dan zijzelf. Nog steeds knaagde daar de bittere herinnering, dat Hij, terwijl Hij er aanspraak op maakte Zelf de Beloofde te zijn, hun in feite een plaats in Israël had ontzegd; want Hij had aangetoond, dat ze Gods gunst minder waardig waren dan een heidense man en vrouw. Daarom wilden ze Hem niet aannemen als de Christus Gods, hoewel ze elkander vroegen: "Van waar heeft Hij die wijsheid en die krachten?" Vanwege hun ongeloof kon de Heiland niet vele werken onder hen verrichten. Slechts weinige harten stonden open voor Zijn zegen, en node vertrok Hij, om nooit weer terug te keren.

Het ongeloof, dat zij nu eenmaal gekoesterd hadden, bleef de mensen in Nazareth beheersen. En evenzo beheerste dat het Sanhedrin en het volk. Voor de priesters en het volk was het eerste verwerpen van de openbaring van de macht van de Heilige Geest het begin van het einde. Om te bewijzen dat het goed was geweest, dat ze deze openbaring de eerste maal verworpen hadden, bleven ze daarna steeds vitten op de woorden van Christus. Hun verwerping van de Geest vond zijn toppunt in het kruis van Golgotha, in de verwoesting van hun stad en in het verstrooien van het volk in alle windrichtingen.

O, hoe verlangde Christus ernaar, de kostbare schatten der waarheid voor Israël bloot te leggen! Maar zij waren geestelijk zó verblind, dat het onmogelijk was, de waarheden die verband hielden met Zijn koninkrijk, aan hen te openbaren. Ze hielden vast aan hun eigen geloof en nutteloze plechtigheden, terwijl de waarheid des hemels wachtte om door hen te worden aangenomen. Ze gaven hun geld uit voor kaf en lege aren, terwijl het Brood des Levens binnen hun bereik lag. Waarom gingen ze niet tot het Woord Gods, en zochten naarstig om te zien of zij soms dwaalden? De Schriften van het Oude Testament beschreven duidelijk ieder onderdeel van het dienstwerk van Christus, en telkens weer haalde Hij de woorden van de profeten aan, en verklaarde:

"Heden is dit Schriftwoord voor uw oren vervuld". Indien zij oprecht de Schriften onderzocht zouden hebben, en hun theorieën getoetst zouden hebben aan Gods Woord, zou Jezus niet hebben behoeven te wenen om hun gebrek aan berouw. Hij had dan niet behoeven te verklaren: "Zie, uw huis wordt aan u overgelaten". Ze zouden op de hoogte geweest zijn van de bewijzen door het feit dat Hij de Messias was, en de ramp waardoor hun trotse stad in ruïnes veranderd werd, had afgewend kunnen worden. Maar de geest van de Joden was bekrompen geworden door hun onredelijke kwezelarij. De lessen van Christus openbaarden de gebreken van hun karakter en eisten berouw. Indien ze Zijn leer aannamen, moesten hun gewoonten worden veranderd, en hun gekoesterde hoop moest worden opgegeven. Om geëerd te zijn in de hemel, moesten ze de eer van mensen opgeven. Indien zij de woorden

van deze nieuwe rabbi gehoorzaamden, zouden zij moeten ingaan tegen de meningen van de grote denkers en leraars uit hun tijd.

De waarheid was niet geliefd in de dagen van Christus. Ze is ook niet geliefd in onze tijd. Ze is niet meer geliefd geweest sinds Satan voor de eerste maal de mens daartoe een afkeer gaf, door hun verdichtsels voor te spiegelen die tot zelfverheerlijking leiden. Komen wij ook niet heden theorieën en leerstellingen tegen die niet gebaseerd kunnen worden op het Woord van God? De mensen houden daaraan evenzeer vast als de Joden deden aan hun overleveringen. De Joodse leiders waren vervuld van geestelijke hoogmoed. Hun verlangen naar zelfverheerlijking openbaarde zich zelfs in de dienst in het heiligdom. Zij beminden de hoogste plaatsen in de synagoge. Zij beminden de begroetingen op de marktpleinen en voelden zich gestreeld wanneer zij hun titels hoorden uit de mond van de mensen. Naarmate de ware vroomheid afnam, gingen ze meer ijveren voor hun tradities en plechtigheden.

Omdat hun begrip werd verduisterd door zelfzuchtig vooroordeel, konden zij de kracht van de veroordelende woorden van Christus niet in overeenstemming brengen met de eenvoud in Zijn leven. Ze konden het niet begrijpen, dat ware grootheid geen uiterlijk vertoon behoeft. De armoede van deze Man scheen volkomen tegenstrijdig te zijn met Zijn bewering dat Hij de Messias was. Ze vroegen zich af, waarom Hij zo bescheiden was, indien Hij werkelijk was wat Hij beweerde te zijn. Indien het Hem bevrediging schonk, geen wapenkracht te bezitten, wat zou er dan met hun volk gebeuren? Hoe konden de kracht en heerlijkheid waarnaar zolang was uitgezien, de volken onderwerpen aan de stad der Joden? Hadden de priesters niet geleerd, dat Israël zou heersen over de gehele aarde? En was het mogelijk, dat de grote godsdienstleraars zich vergisten?

Maar het was niet alleen het ontbreken van de uiterlijke schijn in Zijn leven, dat de Joden ertoe bracht om Jezus te verwerpen. Hij was de belichaming van de reinheid, en zij waren onrein. Hij vertoefde onder de mensen als een voorbeeld van vlekkeloze onaantastbaarheid. Zijn onberispelijk leven stelde hun binnenste in het licht. Zijn oprechtheid openbaarde hun onoprechtheid. Het openbaarde de leegheid van hun voorgewende vroomheid en ontdekte de ongerechtigheid aan hen in haar verfoeilijk karakter. Een dergelijk licht was niet welkom.

Indien Christus de aandacht op de Farizeeën gevestigd had, en hun geleerdheid en vroomheid geprezen had, zouden ze Hem met vreugde begroet hebben. Maar toen Hij sprak over het koninkrijk der hemelen als een uitdeling van genade aan alle mensen, bracht Hij een aspect van de godsdienst naar voren dat zij niet verdragen konden. Hun eigen voorbeeld en leer waren nooit van dien aard geweest dat ze de dienst van God begeerlijk schenen te maken. Toen ze zagen dat Jezus aandacht besteedde juist aan de mensen die zij haatten en verachtten, werden daardoor de snoodste hartstochten in hun trotse harten opgewekt. Niettegenstaande hun grootspraak, dat onder “de Leeuw uit de stam Juda”12 Israël verhoogd zou worden tot een volk dat hoger was dan alle volken, hadden ze de teleurstelling van hun eerzuchtige hoop beter kunnen verdragen dan dat ze Christus’ bestraffing van hun

zonden konden verdragen, en de berisping die zij alleen al door de tegenwoordigheid van Zijn reinheid gevoelden.

Hoofdstuk 25—De roeping bij het meer

De dag brak aan bij het Meer van Galilea. De discipelen, vermoeid door een nacht van vruchteloos zwoegen, waren nog in hun vissersboten op het meer. Jezus was naar de oever gekomen om daar een rustig uur door te brengen. In de vroege morgen hoopte Hij voor korte tijd rust te vinden vanwege de menigte, die Hem dag aan dag volgde. Maar al spoedig begonnen de mensen zich om Hem heen te verzamelen. Hun aantal nam snel toe, zodat men van alle zijden tegen Hem aandrong. Intussen waren de discipelen aan land gekomen. Om aan het drommen van de menigte te ontkomen, stapte Jezus in de boot van Petrus en verzocht hem een eindje van de kust af te varen. Hier kon Jezus door allen beter gezien en gehoord worden, en vanuit de boot leerde Hij de menigte op het strand.

Welk een toneel sloegen de engelen daar gade; hun majesteitelijke Bevelhebbe-r, gezeten in een vissersboot die heen en weer bewogen werd door de rusteloze golven, terwijl Hij het goede nieuws van heil en behoud verkondigde aan de luisterende menigte, die opdrong tot aan de kant van het water! Hij Die geëerd werd in de hemel, verklaarde in de open lucht aan gewone mensen de grote dingen van Zijn koninkrijk. Toch zou Hij geen passender omgeving voor Zijn arbeid hebben kunnen vinden. Het meer, de bergen, de velden die zich uitstrekten, het zonlicht dat de aarde bescheen, dit alles gaf Hem onderwerpen om Zijn lessen te illustreren en daardoor de mensen op het hart te binden. En geen enkele les van Christus werd vruchteloos gegeven. Iedere boodschap van Zijn lippen bereikte een ziel als het woord van eeuwig leven.

Ieder ogenblik kwamen er meer mensen bij de menigte op het strand. Oude mannen, die op hun stok leunden, geharde boeren van de heuvels, vissers die van hun werk op het meer terugkeerden, kooplieden en rabbi's, rijken en geleerden, ouden en jongen, brachten hun zieken en lijdenden mee en verdrongen elkander om de woorden te horen van de goddelijke Leraar. Naar zulke tonelen hadden de profeten uitgezien, en zij schreven: *"Het land Zebulon en het land Naftali, aan de zeeweg, over de Jordaan, Galilea der heidenen: Het volk dat in duisternis gezeten is, heeft een groot licht gezien, en voor hen die gezeten zijn in het land en de schaduw des doods, is een licht opgegaan".*

Behalve de menigte aan de oever van het Meer van Gennesareth had Jezus tijdens Zijn toespraak bij het meer nog andere toehoorders in gedachten. Door de eeuwen heenziende, aanschouwde Hij Zijn getrouwen in gevangenis en rechtszaal, in verzoeking en eenzaamheid en strijd. Ieder toneel van vreugde en strijd en verwarring stond Hem voor ogen. Met de woorden die Hij sprak tot de mensen die zich om Hem heen verzameld hadden, sprak Hij ook tot andere zielen dezelfde woorden, die tot hen zouden komen als een boodschap van hoop in beproeving, van vertroosting in smart, en van hemels licht in de duisternis. Door de Heilige Geest zou de stem die daar sprak vanuit de vissersboot op het Meer van Galilea, gehoord worden om vrede te verkondigen aan de harten van mensen tot het einde der tijden.

Nadat Hij zijn toespraak beëindigd had, wendde Jezus Zich tot Petrus en vroeg hem, af te steken naar diep water en zijn netten uit te zetten voor een vangst. Maar Petrus was ontmoedigd. De gehele nacht had hij niets gevangen. In de eenzame uren had hij gedacht aan het lot van Johannes de Doper, die eenzaam wegkwijnde in de gevangenis. Hij had gedacht aan de vooruitzichten voor Jezus en Zijn volgers, aan het geringe succes van het werk in Judea, en aan de kwaadwilligheid van de priesters en rabbi's. Zelfs zijn eigen arbeid mislukte hem nu, en terwijl hij keek naar de lege netten, scheen de toekomst hem duister door zijn moedeloosheid. "Meester", zei hij, "de gehele nacht door hebben wij hard gewerkt en niets gevangen, maar op Uw woord zal ik de netten uitzetten".

De nacht was de enige tijd die gunstig was om met netten te vissen in het heldere water van het meer. Nadat ze de gehele nacht zonder succes gewerkt hadden, scheen het hopeloos om het net overdag uit te werpen; maar Jezus had het bevel gegeven, en liefde voor hun Meester bracht de discipelen ertoe te gehoorzamen. Simon en zijn broer zetten samen het net uit. Toen ze probeerden het op te halen, was het aantal vissen dat daarin was, zo groot, dat het begon te scheuren. Ze waren genoodzaakt de hulp in te roepen van Jacobus en Johannes. Toen de vangst in veiligheid gebracht was, waren beide boten zó vol geladen, dat er gevaar bestond dat ze zouden zinken.

Maar Petrus dacht niet meer aan boten of lading. Voor hem was dit wonder, mee; dan enig ander waarvan hij getuige was geweest, een openbaring van goddelijke kracht. Hij zag in Jezus Degene Die de gehele natuur beheerste. De aanwezigheid van goddelijkheid openbaarde zijn eigen onheiligheid. Liefde voor zijn Meester, schaamte over zijn geloof, dankbaarheid voor de minzaamheid van Christus, en boven alles het gevoel van onreinheid in de tegenwoordigheid van oneindige reinheid, overstelpten hem. Terwjl zijn metgezellen de inhoud van de netten in veiligheid brachten, viel Petrus de Heiland te voet, terwijl hij uitriep: "Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Here".

Het was dezelfde tegenwoordigheid van goddelijke heiligheid die de profeet Daniël als een dode had doen neervallen voor de engel Gods. Hij zei: "Alle kleur week van mijn gelaat en ik had geen kracht meer over". En toen Jesaja de heerlijkheid des Heren aanschouwde, riep hij uit: "Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk dat onrein van lippen is, — en mijn ogen hebben de Koning, de Here der heerscharen, gezien". De mens, met zijn zwakheden en zonde, werd gesteld tegenover de volmaaktheid van de goddelijkheid, en hij gevoelde zich volkomen gebrekkig en onheilig. Zo is het met allen aan wie het vergund werd een blik te werpen op Gods grootheid en majesteit.

Petrus riep uit: "Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens". Toch klemde hij zich vast aan de voeten van Jezus, daar hij voelde, dat hij niet van Hem gescheiden kon worden. De Heiland antwoordde: "Wees niet bevreesd, van nu aan zult gij mensen vangen". Het was nadat Jesaja de heiligheid van God en zijn eigen onwaardigheid aanschouwd had, dat de

goddelijke boodschap aan hem werd toevertrouwd. En nadat Petrus tot zelfverloochening en afhankelijkheid van de goddelijke kracht gebracht was, ontving hij de roeping voor zijn werk voor Christus.

Tot die tijd had nog geen van de discipelen zich ten volle als medewerker met Jezus verbonden. Zij waren getuige geweest van vele van Zijn wonderen en ze hadden geluisterd naar Zijn leer, maar ze hadden hun vroegere bezigheden nog niet geheel verlaten. De gevangenneming van Johannes de Doper was voor hen allen een bittere teleurstelling geweest. Indien dit. het resultaat was van het werk van Johannes, konden ze weinig hoop hebben voor hun Meester, met al de godsdienstige leiders tegen Hem verenigd. Onder deze omstandigheden was het voor hen een opluchting om voor enige tijd terug te keren tot hun vissersbedrijf. Maar nu nodigt Jezus hen uit, hun vroeger leven te verlaten en hun belangen te verenigen met de Zijne. Petrus had deze uitnodiging aanvaard. Toen ze de kust bereikten, zei Jezus tot de drie andere discipelen: “Komt achter Mij, en Ik zal u vissers van mensen maken”. Onmiddellijk verlieten ze alles en volgden Hem.

Voordat Hij hun vroeg om hun netten en vissersboten te verlaten, had Jezus hun de verzekering gegeven, dat God in hun behoeften zou voorzien. Het gebruik van de boot van Petrus voor het evangeliewerk was rijkelijk beloond. Hij Die “rijk” is ” voor allen die Hem aanroepen”, heeft gezegd: “Geeft en u zal gegeven worden: een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat”. Met deze maat had Hij de dienst van Zijn discipelen beloond. En iedere offerande die in Zijn dienst gebracht wordt, zal vergoed worden naar “de overweldigende rijkdom Zijner genade”.

Gedurende die droeve nacht op het meer, toen ze gescheiden waren van Christus, werden de discipelen sterk terneergedrukt door ongeloof en waren vermoeid door de vruchteloze arbeid. Maar Zijn tegenwoordigheid deed hun geloof opleven en bracht hun vreugde en succes. Zo is het ook met ons; zonder Christus is onze arbeid vruchteloos, en komen we er gemakkelijk toe te wantrouwen en te murmureren. Maar wanneer Hij nabij is en we werken onder Zijn aanwijzingen, verheugen we ons in de openbaring van Zijn kracht. Het is Satans werk, de ziel te ontmoedigen; het is Christus’ werk om te inspireren tot geloof en hoop. De diepere les die dit wonder voor de discipelen bevatte, is ook een les voor ons — dat Hij Wiens woord de vissen van de zee kan verzamelen, ook indruk kan maken op de harten der mensen, en hen kan trekken door de koorden Zijner liefde, zodat Zijn dienstknechten “vissers van mensen” kunnen worden.

Het waren eenvoudige, ongeletterde mensen, deze vissers van Galilea; maar Christus, het Licht der wereld, was overvloedig in staat hen geschikt te maken voor de plaats waartoe Hij hen verkozen had. De Heiland verachtte onderwijs niet; want indien dat geleid is door de liefde Gods en toegewijd wordt aan Zijn dienst, is geestelijke ontwikkeling een zegen. Maar Hij ging de wijze mannen van Zijn tijd voorbij, omdat zij zó op zichzelf vertrouwden, dat ze geen medeleven konden opbrengen voor de lijdende mensheid en medewerkers worden van

de Man van Nazareth. In hun kwezelarij achtten zij het beneden zich, door Christus geleerd te worden. De Here Jezus zoekt de medewerking van hen die onbelemmerde kanalen kunnen worden voor het mededelen van Zijn genade. Het eerste wat allen die medewerkers van God worden, moeten leren, is de les dat ze niet op zichzelf mogen vertrouwen; dan zijn ze gereed om het karakter van Christus aan te doen. Dit kan niet bereikt worden door een opleiding in de meest wetenschappelijke scholen. Het is de vrucht der wijsheid die van de goddelijke Leraar alleen verkregen kan worden.

Jezus koos ongeletterde vissers, omdat zij niet waren opgeleid in de overleveringen en verkeerde gewoonten van hun tijd. Zij waren mensen met een natuurlijke begaafdheid, en zij waren nederig en bereid zich te laten onderwijzen — mannen die Hij kon opvoeden voor Zijn werk. In de gewone standen zijn er vele mensen die lopen in de tredmolen van dagelijkse arbeid, zonder zich bewust te zijn dat zij krachten bezitten die, zouden ze gebruikt worden, hen zouden maken tot de gelijken van de meest geëerde mannen van de wereld. Men heeft de aanraking van een bekwame hand nodig om die sluimerende vermogens op te wekken. Zulke mensen riep Jezus om Zijn medewerkers te zijn, en Hij schonk hun het voordeel van de omgang met Hemzelf. Nooit hebben de grote mannen van de wereld zulk een Leraar gehad. Toen de discipelen uitgingen, na de opleiding die zij van de Heiland ontvangen hadden, waren ze niet langer onwetend en onbeschaafd. Zij waren Hem gelijk geworden in geest en karakter, en de mensen zagen aan hen, dat ze met Jezus geweest waren.

De hoogste taak van de opvoeding is niet zuiver het mededelen van kennis, maar het overbrengen van die levengevende energie die men ontvangt door het contact van ziel met ziel en van geest met geest. Slechts leven kan leven verwekken. Welk een voorrecht hadden dan zij, die drie jaar lang dagelijks in aanraking kwamen met dat goddelijk leven, waaruit iedere levengevende impuls die de wereld gezegend heeft, is voortgekomen! Meer nog dan zijn metgezellen stelde Johannes, de geliefde discipel, zich open voor de kracht van dat wonderlijke leven. Hij zegt: “Het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is”. “Immers uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade.”

De apostelen van onze Here hadden niets in zich dat hun heerlijkheid gaf. Het was duidelijk, dat het succes van hun arbeid alleen aan God te danken was. Het leven van deze mannen, het karakter dat zij ontwikkelden en het machtige werk dat God door hen tot stand bracht, zijn een getuigenis van wat Hij zal doen voor allen die zich laten leren en gehoorzaam zijn.

Hij die Christus het meest liefheeft, zal het meeste goed kunnen doen. Er is geen grens aan de bruikbaarheid van iemand die, door zichzelf opzij te zetten, ruimte maakt voor de werking van de Heilige Geest in zijn hart, en een leven leeft dat volkomen aan God is gewijd. Indien de mens de noodzakelijke discipline wil verdragen, zonder te klagen of

onderweg te verzwakken, zal God hem van dag tot dag en van uur tot uur onderwijzen. Hij verlangt ernaar Zijn genade te openbaren. Indien Zijn volk debelemmeringen zal wegnemen, zal Hij het water des heils uitgieten in rijke stromen door de menselijke kanalen. Indien de mensen in hun eenvoudig leven aangemoedigd zouden worden om al het goede te doen wat ze konden doen, indien geen beteugelende handen op hen gelegd zouden worden om hun ijver te onderdrukken, zouden er honderd werkers voor Christus kunnen zijn, waar er nu één is.

God neemt de mensen zoals ze zijn en vormt hen voor Zijn dienst, indien ze zich aan Hem willen overgeven. De Geest van God, Die in de ziel ontvangen is, zal al haar talenten versterken. Onder de leiding van de Heilige Geest ontwikkelt de geest die aan God gewijd is zonder voorb.ehoud, zich harmonieus en ontvangt de kracht om de eisen van God te begrijpen en te vervullen. Het zwakke, weifelende karakter wordt veranderd in een sterk en standvastig karakter. Voortdurende toewijding bewerkstelligt zulk een nauwe band tussen Jezus en Zijn discipelen, dat de christen Hem gelijk wordt in geest en karakter. Door een gemeenschap met Christus zal hij helderder en ruimere ideeën verkrijgen. Zijn onderscheidingsvermogen zal scherper worden, zijn oordeel evenwichtiger. Hij die Christus verlangt te dienen, wordt zó versterkt door de levengevende kracht van de Zonne der Gerechtigheid, dat hij in staat is veel vrucht voort te brengen tot heerlijkheid van God.

Mensen met de hoogste ontwikkeling op het gebied van kunsten en wetenschappen hebben kostbare lessen geleerd van nederig levende christenen die door de wereld als ongeletterd beschouwd werden. Maar deze onbetekenende discipelen hadden hun opleiding ontvangen aan de hoogste school die bestaat. Ze hadden gezeten aan de voeten van Hem Die sprak zoals “nooit een mens gesproken heeft”.

Hoofdstuk 26—Te Kapernaüm

Gedurende de tussenpozen van Zijn reizen door het land vertoefde Jezus vaak te Kapernaüm, en deze plaats werd bekend als "Zijn eigen stad". Kapernaüm lag aan de oever van het Meer van Galilea, en bij de grens van de prachtige vlakte van Gennesareth, ja, bijna erop.

De diepe ligging van het meer geeft aan de vlakte die haar oevers omgeeft, het groeizame zuidelijk klimaat. Hier groeiden in de dagen van Christus de palmboom en de olijf, hier waren boomen wijngaarden, groene akkers, een rijke overvloed van vrolijk bloeiende bloemen, en dit alles bevochtigd door de levende stromen die uit de rotsen ontsprongen. De oevers van het meer, en de bergen die het op enige afstand omgeven, waren bezaaid met steden en dorpen. Het meer was bedekt met vissersboten. Overal klopte het drukke, werkzame leven.

Kapernaüm was zeer geschikt om het centrum te zijn van het werk van de Heiland. Omdat het aan de hoofdweg van Damascus naar Jeruzalem en Egypte gelegen was, en naar de Middellandse Zee, was er veel doortrekkend verkeer. Mensen uit vele landen trokken door de stad of vertoefden daar voor een rustpauze tijdens hun heenen terugreizen. Hier kon Jezus alle nationaliteiten en alle standen ontmoeten, de rijken en de groten zowel als de armen en nederigen, en Zijn lessen zouden uitgedragen worden naar andere landen en naar vele gezinnen. Op deze wijze zou een onderzoek van de profetieën aangemoedigd worden, de aandacht gericht worden op de Heiland, en Zijn prediking aan de wereld gebracht worden.

Niettegenstaande de actie van het Sanhedrin tegen Jezus, zagen de mensen vol verlangen toe hoe Zijn zending zich zou ontwikkelen. De gehele hemel was aangedaan met belangstelling. Engelen waren de weg aan het voorbereiden voor Zijn dienstwerk, door de harten van mensen te bewerken en hen tot de Heiland te trekken. In Kapernaüm was de zoon van de edelman die door Christus genezen was, een getuige van Zijn macht. En de hoveling en zijn gezin getuigden van hun geloof. Toen bekend werd, dat de Leraar Zelf onder hen was, geraakte de gehele stad in opwinding. Menigeen kwam tot Hem. Op sabbat trokken de mensen in groten getale op naar de synagoge, totdat velen van hen moesten terugkeren, omdat ze niet meer naar binnen konden.

Allen die de Heiland hoorden, "stonden versteld over Zijn leer, want Zijn woord was met gezag". "Hij leerde hen als gezaghebbende en niet als hun schriftgeleerden". Wat de schriftgeleerden en de oudsten leerden, was koud en formeel, als een les die ze machinaal uit het hoofd geleerd hadden. Het Woord van God bezat voor hen geen levengevende kracht. Hun eigen overleveringen en ideeën werden ervoor in de plaats gesteld. In de tot een sleur geworden reeks diensten beweerden ze dat ze de wet verklaarden, maar geen inspiratie van God beroerde hun eigen harten of die van hun toehoorders. Jezus hield zich niet op met de verschillende strijdpunten onder de Joden. Het was Zijn werk, de waarheid naar voren te

brengen. Zijn woorden wierpen stromen van licht over dat wat de patriarchen en profeten geleerd hadden, en de Schriften kwamen tot de mensen als een nieuwe openbaring. Nooit tevoren hadden Zijn toehoorders zulk een diepe betekenis in het Woord van God gevonden.

Jezus kwam de mensen tegemoet op hun eigen terrein, als Iemand Die op de hoogte was van hun verwarring. Hij maakte de waarheid duidelijk door haar op de meest rechtstreekse en eenvoudigste manier naar voren te brengen. Zijn taal was zuiver, verfijnd en helder als een vlietende stroom. Zijn stem klonk als muziek in de oren van hen die geluisterd hadden naar de eentonige stemmen van de rabbi's. Maar hoewel Zijn leer eenvoudig was, sprak Hij als iemand met gezag. Dit kenmerk maakte Zijn leer geheel verschillend van alle andere. De rabbi's spraken twijfelend en aarzelend, alsof men de Schriften zó zou kunnen verklaren, dat ze het óf het ene óf precies het tegenovergestelde betekenden. De toehoorders geraakten dagelijks meer in onzekerheid. Maar Jezus leerde dat de Schriften een onbetwistbaar gezag bezitten. Wat Zijn onderwerp ook was, het werd naar voren gebracht met kracht, alsof Zijn woorden niet bestreden konden worden.

Toch was Hij eerder ernstig dan heftig. Hij sprak als iemand die een bepaald doel wil bereiken. Hij bracht de werkelijkheden van de eeuwige wereld naar voren. In ieder onderwerp werd God geopenbaard. Jezus trachtte de ban van verdwazing die de mensen in aardse dingen gevangen houdt, te verbreken. Hij bracht de dingen van dit leven in hun juiste houding als ondergeschikt aan de dingen van eeuwig gewicht; maar Hij ontkende het belang ervan niet. Hij leerde dat hemel en aarde met elkaar verbonden zijn, en dat kennis van de goddelijke waarheid de mens waarlijk bereid maakt om zijn plichten in het dagelijks leven beter te vervullen. Hij sprak als Iemand Die vertrouwd was met de hemel, Die Zich bewust was van Zijn verhouding tot God, maar toch Zijn eenheid met ieder lid van het menselijke geslacht erkende.

Zijn genadeboodschappen verschilden naar gelang van Zijn toehoorders. Hij wist, hoe "met het woord de moede te ondersteunen", want genade was op Zijn lippen uitgegoten, zodat Hij de schatten der waarheid op de aantrekkelijkste manier aan de mensen zou kunnen mededelen. Hij bezat tact om bevooroordeelde geesten tegemoet te treden en te verrassen met illustraties die hun aandacht in beslag namen. Door middel van het voorstellingsvermogen bereikte Hij het hart. Zijn voorbeelden nam Hij uit het dagelijks leven, en hoewel ze eenvoudig waren, bevatten ze een wonderlijk diepe betekenis. De vogelen des hemels, de lelies op het veld, het zaad, de herder en zijn schapen met deze onderwerpen illustreerde Christus eeuwige waarheid; en steeds daarna, wanneer Zijn toehoorders weer eens die dingen in de natuur zagen, dachten ze terug aan Zijn woorden. Christus' voorbeelden waren een voortdurende herhaling van Zijn lessen.

Christus vleide de mensen nooit. Hij sprak nimmer over iets dat hun inbeelding of fantasie zou kunnen opwekken, en Hij prees hen ook niet om hun pientere verzinsels; maar mensen die diep en onbevooroordeeld nadachten, namen Zijn leer aan en ontdekten dat hun

wijsheid daardoor bevestigd werd. Zij verbaasden zich over de geestelijke waarheid, die in de meest eenvoudige taal tot uitdrukking gebracht werd. De mensen die de beste opleiding genoten hadden, werden aangetrokken door Zijn woorden, en de ongeletterden trokken er steeds voordeel uit. Hij had een boodschap voor de ongeletterden, en Hij maakte zelfs de heidenen duidelijk, dat Hij een boodschap voor hen had.

Zijn teder erbarmen viel met een genezende aanraking in de vermoeide en bezorgde harten. Zelfs te midden van de roerigheid van boze vijanden, was Hij omringd door een atmosfeer van vrede. De schoonheid van Zijn aangezicht, de lieflijkheid van Zijn karakter, boven alles de liefde die sprak uit Zijn blik en stem, trokken allen die niet in ongeloof verhard waren, tot Hem. Indien daar niet die liefelijke, medelevende geest geweest was die in iedere blik en uit ieder woord naar voren kwam, zou Hij niet in staat geweest zijn de grote menigten aan te trekken, zoals Hij dat deed. De lijdenden die tot Hem kwamen, voelden dat Hij Zijn belang verbond met het hunne als een getrouwe en tedere vriend, en ze verlangden meer te weten over de waarheden die Hij leerde. De hemel werd dichterbij gebracht. Zij verlangden ernaar in Zijn tegenwoordigheid te ver-toeven, zodat de vertroosting van Zijn liefde voortdurend bij hen zou zijn.

Jezus sloeg met diepe ernst de veranderende gelaatsuitdrukkingen van Zijn toehoorders gade. De gezichten die belangstelling en welgevallen uitdrukten, gaven Hem grote voldoening. Wanneer de pijlen der waarheid in de ziel doordrongen, de hinderpalen van zelfzucht doorbraken en berouw teweegbrachten en ten slotte dankbaarheid, verheugde dit de Heiland. Wanneer Zijn ogen over de menigte van toehoorders gleden, en Hij daaronder gezichten herkende die Hij eerder gezien had, lichtte Zijn gelaat op van vreugde. Hij zag in hen hoopvolle onderdanen voor Zijn koninkrijk. Wanneer de waarheid zonder omwegen onder woorden werd gebracht, en een geliefkoosd dwaalbegrip raakte, bemerkte Hij de verandering op het gelaat: de koude, afwijzende blik, die vertelde, dat het licht niet welkom was. Wanneer Hij zag hoe mensen de boodschap van vrede afwezen, werd Zijn hart tot in het diepst getroffen.

Jezus sprak in de synagoge over het koninkrijk dat Hij zou oprichten, en over Zijn zending gevangenen van Satan te bevrijden. Hij werd onderbroken door een kreet van angst. Een krankzinnige snelde vanuit de menigte naar voren, terwijl hij uitriep: “Ha, wat hebt Gij met ons te maken, Jezus van Nazareth? Zijt Gij gekomen om ons te verdelgen? Ik weet wel, wie Gij zijt: de heilige Gods”. Overal heerste nu verwarring en schrik. De aandacht van de mensen werd van Christus afgeleid, en men luisterde niet meer naar Zijn woorden. Dat was Satans opzet door zijn slachtoffer in de synagoge te brengen. Maar Jezus bestrafte de boze geest en zei: “Zwijg stil en vaar uit van hem. En de boze geest wierp hem in het midden neer en voer van hem uit zonder hem enig kwaad te doen”.

De geest van deze diep ongelukkige zieke was verduisterd door Satan, maar in de tegenwoordigheid van de Heiland had een lichtstraal de duisternis doordrongen. Hij werd

aangespoord te verlangen naar verlossing van de heerschappij van Satan; maar de boze geest weerstond de kracht van Christus. Toen de man trachtte een beroep op Jezus te doen om hulp, legde de boze geest hem woorden in de mond, en hij schreeuwde het uit in een verschrikkelijke angst. De krankzinnige begreep gedeeltelijk, dat hij in de tegenwoordigheid was van Iemand Die hem zou kunnen bevrijden, maar toen hij probeerde binnen het bereik van die machtige hand te komen, weerhield de wil van een ander hem, en werden de woorden van een ander door hem geuit. De strijd tusen de macht van Satan en zijn eigen verlangen om verlost te zijn, was verschrikkelijk.

Hij Die Satan had overwonnen bij de verzoeking in de woestijn, werd wederom tegenover Zijn vijand gesteld. De boze geest gebruikte al zijn kracht om Je macht over zijn slachtoffer te behouden. Wanneer hij hier grond zou verliezen, zou dat betekenen dat hij een overwinning aan Jezus liet. Het scheen dat de gekwelde man zijn leven zou moeten geven in de strijd met de vijand die de ondergang van zijn menszijn was geweest. Maar de Heiland sprak met gezag en bevrijdde de gevangene. De man die bezeten was geweest, stond voor de verbaasde mensen, gelukkig dat hij verlost was en de macht over zichzelf bezat. Zelfs de boze geest had getuigd van de goddelijke kracht van Christus.

De man loofde God voor zijn bevrijding. De ogen die nog zo kort geleden hadden gevlamd met het vuur der waanzin, straalden nu van intelligentie en vloeiden over van tranen van dankbaarheid. De mensen stonden sprakeloos van verbazing. Zodra ze weer spreken konden, riepen ze uit: “Wat is dit? Een nieuwe leer met gezag! Ook de onreine geesten geeft Hij bevelen en zij gehoorzamen Hem”.

De geheime oorzaak van de ziekte die deze man gemaakt had tot een verschrikkelijke aanblik voor zijn vrienden en een last voor zichzelf, lag in zijn eigen leven. Hij was geboeid geweest door de genoegens van de zonde en had getracht het leven tot één groot carnaval te maken. Hij had niet kunnen dromen dat hij een schrik voor de wereld en een blaam voor zijn gezin zou worden. Hij meende dat hij zijn leven zou kunnen doorbrengen in argeloze dwaasheid. Maar toen hij eenmaal op het hellende vlak was, daalden zijn voeten snel af. Onmatigheid en wereldzin bedierven de edele trekken van zijn karakter, en Satan ging hem volkomen beheersen.

Berouw kwam te laat. Op het ogenblik waarop hij zijn rijkdom en genoegens had willen opgeven om zijn menselijkheid terug te krijgen, was hij hulpeloos in de greep van de boze gekomen. Hij was zelf naar het terrein van de vijand gegaan en Satan had bezit genomen van al zijn vermogens. De verleider had hem verlokt met vele aantrekkelijke voorstellingen; maar toen de rampzalige man eenmaal in zijn macht was, werd de duivel meedogenloos in zijn wreedheid en verschrikkelijk in zijn boze bezoekingen. Zo zal het gaan met allen die zich overgeven aan de boze; het betoverend genot van hun vroege en snelle carrière eindigt in de duisternis van wanhoop of de krankzinnigheid van een verwoeste ziel.

Dezelfde boze geest die Christus verzocht had in de woestijn, en waarvan de krankzinnige van Kapernaüm bezeten was, beheerste de ongelovige Joden. Maar bij hen nam hij een schijn van vroomheid aan en trachtte hen te misleiden wat betreft hun motieven voor het verwerpen van de Heiland. Hun toestand was hopelozer dan die van de bezetene, want zij gevoelden geen behoefte aan Christus en werden daarom vastgehouden in de kracht van Satan.

De periode van Christus' persoonlijk dienstwerk onder de mensen was de tijd waarin de strijdkrachten van het koninkrijk der duisternis de meeste activiteit aan de dag legden. Eeuwenlang had Satan met zijn boze engelen getracht de heerschappij te verkrijgen over de lichamen en zielen van de mensen, om zonde en lijden over hen te brengen; bovendien had hij al deze ellende aan God geweten. Jezus openbaarde aan de mensen het karakter van God. Hij brak de macht van Satan en bevrijdde diens gevangenen. Nieuw leven en nieuwe liefde en kracht uit de hemel daalden in de harten der mensen, en de vorst van het kwade werd opgewekt om te strijden voor de oppermacht van zijn koninkrijk. Satan verzamelde al zijn strijdkrachten en bestreed het werk van Christus bij iedere stap.

Zo zal het ook zijn in het grote laatste conflict in de strijd tussen gerechtigheid en zonde. Terwijl nieuw leven en licht en kracht neerdalen van omhoog op de discipelen van Christus, schiet er nieuw leven op van beneden, en geeft kracht aan de vertegenwoordigers van Satan. Kracht neemt bezit van ieder aards element. Met een geslepenheid die verkregen is door eeuwen van strijd, gaat de vorst des kwaads te werk onder een vermomming. Hij verschijnt gekleed als een engel des lichts, en grote scharen zullen "dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen".

In de dagen van Christus waren de leiders en leraars van Israël onmachtig om het werk van Satan te weerstaan. Zij zagen voorbij aan het enige middel waardoor ze de boze geesten hadden kunnen weerstaan. Door het Woord van God overwon Christus de boze. De leiders van Israël beweerden dat ze Gods Woord verklaarden, maar ze hadden het alleen bestudeerd om steun te geven aan hun overlevering, en om hun menselijke overleveringen streng te handhaven. Door hun verklaring maakten ze, dat het ideeën naar voren bracht die God nooit erin had gelegd. Hun geheimzinnige uitlegging maakte onduidelijk wat Hij duidelijk had gemaakt. Zij redetwistten over onbeduidende formaliteiten en ontkenden vrijwel de meest belangrijke waarheden. Zo werd wijd en zijd ongeloof gezaaid. Gods Woord werd beroofd van zijn kracht, en boze geesten konden hun wil doordrijven.

De geschiedenis herhaalt zich. Met de open Bijbel voor zich, en terwijl ze belijden eerbied te hebben voor wat de Bijbel leert, verwoesten vele godsdienstige leiders van onze tijd het geloof in de Bijbel als het Woord van God. Ze houden zich bezig met ontleding van het Woord, en stellen hun eigen mening boven de duidelijke beweringen van dit Woord. In hun handen verliest het zijn kracht. Daarom viert ontrouw hoogtij en is de ongerechtigheid algemeen.

Wanneer Satan het geloof in de Bijbel heeft ondermijnd, wijst hij de mensen op andere bronnen voor licht en kracht. Op deze wijze dringt hij zich ongemerkt in. Zij die zich afwenden van de eenvoudige leer van de Schrift en van de overtuigende kracht van de Heilige Geest van God, nodigen de boze geesten uit om de macht over te nemen. Kritiek en getheoretizeer aangaande de Schriften hebben de weg geopend voor spiritisme en theosofie gemoderniseerde vormen van het oude heidendom om voet aan de grond te krijgen zelfs in de belijdende kerken van onze Here Jezus Christus.

Zij aan zij met de prediking van het evangelie zijn machten aan het werk die slechts het medium zijn van leugengeesten. Menigeen houdt zich louter uit nieuwsgierigheid hiermee bezig, maar wanneer hij ziet, dat hier meer dan een menselijke kracht aan het werk is, wordt hij steeds verder weggelokt, totdat hij beheerst wordt door een wil die sterker is dan de zijne. Hij kan niet ontkomen aan de geheimzinnige kracht daarvan.

De verdedigingsmiddelen van de ziel worden afgebroken. Hij heeft geen slagboom meer tegen de zonde. Wanneer eenmaal de remmen van Gods Woord en Zijn Geest verworpen zijn, weet niemand tot welke diepten van verwording hij zal verzinken. Geheime zonden en overheersende hartstochten kunnen hem even hopeloos gevangen houden als de bezetene van Kapernaüm. Toch is zijn toestand niet hopeloos. Het middel waardoor hij de boze kan overwinnen, is hetzelfde middel waardoor Christus overwon de macht van het Woord van God. God beheerst onze geest niet zonder dat wij daartoe toestemming geven; maar wanneer we Zijn wil willen kennen en doen, behoren Zijn beloften ons toe: “Gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken”. “Indien iemand Diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten”. Door het geloof in deze beloften kan ieder mens bevrijd worden uit de strikken van dwaling en van de heerschappij der zonde.

Ieder mens is vrij om te kiezen door welke macht hij beheerst zal worden. Niemand is zó laag gevallen, niemand is zó slecht, dat hij geen verlossing in Christus zou kunnen vinden. De bezetene kon in plaats van een gebed slechts de woorden van Satan stamelen; toch werd de onuitgesproken kreet van het hart gehoord. Geen kreet van een hart in nood zal onopgemerkt blijven, ook al wordt die kreet misschien niet in woorden geuit. Zij die erin toestemmen in een verbondsverhouding te treden met de God des hemels, worden niet overgelaten aan de macht van Satan of aan de zwakheid van hun eigen natuur. Ze horen de uitnodiging van de Heiland: “Tenzij men Mijn bescherming aangrijpt, met Mij vrede maakt”. De geesten der duisternis zullen vechten voor de ziel die eenmaal in hun macht is, maar de engelen van God zullen voor die ziel strijden met een overwinnende kracht. De Here zegt: “Kan aan een sterke de buit ontnomen worden, of zullen de gevangenen van hem die in zijn recht is, ontkomen? Zo zegt de Here: Toch worden de gevangenen aan een sterke ontnomen, en ontkomt de buit van een geweldige. Ikzelf zal strijden tegen uw bestrijders en Ikzelf zal uw zonen redden”.

Terwijl de aanwezigen in de synagoge nog verlamd waren van ontzag, trok Jezus Zich terug in het huis van Petrus om wat te rusten. Maar ook hier was een schaduw gevallen. De moeder van de vrouw van Petrus lag ziek, “bevangen door zware koorts”. Jezus bestrafte de ziekte, en de zieke stond op en diende de Meester en Zijn discipelen. Berichten over het werk van Christus verspreidden zich snel door heel Kapernaüm. Uit vrees voor de rabbi’s durfden de mensen niet op de sabbat te komen om genezen te worden; maar zodra de zon verdwenen was achter de horizon, was er een grote opschudding. Vanuit de huizen, de winkels, de marktpleinen spoedden de inwoners zich naar de eenvoudige woning waar Jezus een rustplaats had gevonden. De zieken werden gebracht op rustbedden, ze kwamen geleund op hun stok, of, ondersteund door vrienden, strompelden ze tot in de nabijheid van de Heiland.

Onafgebroken kwamen ze en gingen weer weg; niemand kon immers weten, of de Genezer morgen nog onder hen zou zijn. Nooit tevoren had Kapernaüm zulk een dag beleefd. De lucht was vervuld van stemmen van triomf en kreten van bevrijding. De Heiland verheugde Zich over de vreugde die Hij had verwekt. Terwijl Hij het lijden aanschouwde van hen die tot Hem gekomen waren, werd Zijn hart met ontferming bewogen, en Hij verheugde zich over het feit, dat Hij macht bezat om hun gezondheid en geluk terug te geven.

Jezus beëindigde Zijn werk niet vóór de laatste zieke genezen was. Het was diep in de nacht toen de menigte wegging en de stilte over het huis van Simon viel. De lange, opwindende dag was voorbij, en Jezus zocht rust. Maar “vroeg, nog diep in de nacht”, terwijl de stad nog sluimerde, stond de Heiland op “en ging naar buiten en Hij ging naar een eenzame plaats en bad aldaar”.

Zo werden de dagen van Jezus’ leven op aarde doorgebracht. Dikwijls zond Hij de discipelen weg om naar huis te gaan en te rusten; maar op vriendelijke wijze verzette Hij Zich tegen hun pogingen Hem van Zijn werk af te trekken. De gehele dag arbeidde Hij, leerde de onwetenden, genas de zieken, gaf het gezicht aan de blinden en voedde de schare; en in de avonduren of vroeg in de morgen ging Hij weg, naar het heiligdom dat de bergen voor Hem waren, om gemeenschap te hebben met Zijn Vader. Dikwijls bracht Hij de gehele nacht door in gebed en meditatie, en keerde dan bij het aanbreken van de dag terug naar Zijn werk onder de mensen.

Vroeg in de morgen kwamen Petrus en zijn metgezellen tot Jezus en zeiden dat de inwoners van Kapernaüm Hem reeds zochten. De discipelen waren bitter teleurgesteld geweest over de ontvangst die Christus tot op dat ogenblik ten deel was gevallen. De autoriteiten in Jeruzalem zochten Hem te doden; zelfs Zijn eigen stadsgenoten hadden getracht Hem het leven te benemen; maar in Kapernaüm werd Hij met warme geestdrift onthaald, en de hoop van de discipelen vlamde opnieuw op. Het zou kunnen zijn, dat onder de vrijheidlievende Galileeërs de aanhangers voor een nieuw koninkrijk zouden worden

gevonden. Maar verbaasd hoorden ze de woorden van Christus: “Ook aan de andere steden moet Ik het evangelie van Het koninkrijk Gods verkondigen, want daartoe ben Ik uitgezonden”.

In de opwinding die zich van Kapernaüm meester maakte, bestond het gevaar, dat het doel van Zijn zending uit het oog verloren zou worden. Het stelde Jezus niet tevreden, de aandacht op Zichzelf te richten als alleen een wonderdoener of iemand die lichamelijke ziekten genas. Hij zocht de mensen tot Zich te trekken als hun Heiland. Terwijl de mensen ernaar verlangden te geloven dat Hij gekomen was als een koning, om een aards rijk op te richten, verlangde Hij hun gedachten te wenden van het aardse naar het geestelijke. Louter aards succes zou Zijn werk belemmeren.

En de bewondering van de onverschillige menigte deed Zijn geest onaangenaam aan. De drang om Zichzelf te laten gelden, kwam niet voor in Zijn leven. De eerbewijzen die de wereld geeft aan positie, rijkdom of talenten, waren de Zoon des mensen vreemd. Jezus gebruikte geen van de middelen die mensen aanwenden om aanhang te verkrijgen of huldebetoon af te dwingen. Eeuwen voor Zijn geboorte was van Hem voorzegd: “Hij zal niet schreeuwen noch Zijn stem verheffen, noch die op de straat doen horen. Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal Hij niet uitdoven; naar waarheid zal Hij het recht openbaren. Hij zal niet kwijnen en niet geknakt worden, tot Hij op aarde het recht zal hebben gebracht”.

De Farizeeën jaagden naar aanzien door hun nauwgezet inachtnemen van de ceremoniën en door gepraal met hun godsverering en aalmoezen. Zij bewezen hun ijver voor de zaak van de godsdienst door dit het onderwerp van gesprek te maken. Discussies tussen tegengestelde sekten waren luid en langdurig, en het was niets ongewoons wanneer men op straat de boze twistgesprekken van vooraanstaande wetgeleerden hoorde.

Het leven van Jezus was een opmerkelijke tegenstelling tot dit alles. In dat leven zag men nooit een luidruchtig twistgesprek, geen gepraal met godsverering, geen daad die erop gericht was, bijval te verwekken. Christus was geborgen in God, en God werd geopenbaard in het karakter van Zijn Zoon. Jezus verlangde dat de gedachten van de mensen op deze openbaring gericht en hun huldeblijken daaraan betuigd zouden worden.

De Zon der Gerechtigheid brak niet in schittering uit over de wereld om de zintuigen met Zijn heerlijkheid te verblinden. Er staat geschreven van Christus: “Zo zeker als de dageraad is Zijn opgang”. Rustig en zacht breekt het daglicht aan over de aarde, verdrijft de schaduw der duisternis en wekt de wereld tot leven. Zo ging de Zon der Gerechtigheid op met “genezing onder haar vleugelen”.

Hoofdstuk 27—“Gij kunt mij reinigen”

Van alle ziekten die men in het Oosten kende, was de melaatsheid het meest gevreesd. Haar ongeneeslijke en besmettelijke aard en de verschrikkelijke uitwerking ervan op de slachtoffers vervulden zelfs de moedigsten met vrees. Onder de Joden werd ze beschouwd als een oordeel voor een bepaalde zonde, en daarom werd ze genoemd: “de plaag”, “de vinger Gods”. Daar ze diep geworteld was, onuitwisbaar en dodelijk, werd ze beschouwd als een symbool van de zonde. Door de ceremoniële wet werd de melaatse onrein verklaard. Als iemand die reeds gestorven was, werd hij gebannen uit de plaatsen waar mensen woonden. Alles wat hij aanraakte, was onrein. De lucht werd besmet door zijn adem. Iemand die men ervan verdacht dat hij de ziekte had, moest zich vertonen aan de priesters, die hem moesten onderzoeken en een beslissing nemen omtrent zijn geval. Indien de uitspraak luidde, dat hij melaats was, werd hij geïsoleerd van zijn gezin en afgesneden van de vergadering van Israël, en was gedoemd alleen omgang te hebben met mensen die aan dezelfde ziekte leden. De wet was onwrikbaar in haar eisen. Zelfs koningen en heersers werden niet uitgezonderd. Een” vorst die besmet werd met deze vreselijke ziekte, moest afstand doen van de heerschappij en de gemeenschap ontvluchten.

Verbannen van zijn vrienden en zijn verwanten moest de melaatse de vloek van zijn ziekte dragen. Hij was verplicht zijn eigen rampspoed te verkondigen, zijn kleren te scheuren en alarm te slaan, en daardoor allen te waarschuwen uit zijn besmettelijke omgeving te vluchten. Het geroep: “Onrein! Onrein!”, dat op sombere toon werd geuit door de eenzame banneling, was een waarschuwingsteken dat met vrees en afschuw vernomen werd.

In het gebied waar Christus Zijn dienstwerk verrichtte, waren velen van deze lijders, en het nieuws over Zijn werk dat hen bereikte, deed een sprankje hoop oplichten. Maar sinds de dagen van de profeet Eliza had men nooit iets gehoord over het reinigen van iemand die door deze ziekte was overweldigd. Zij durfden niet te verwachten dat Jezus voor hen zou doen wat Hij nog nooit voor iemand gedaan had. Er was er echter één in wiens hart het geloof begon te ontkiemen. Toch wist de man niet, hoe hij Jezus kon bereiken. Hoe kon hij, afgesloten als hij was van contact met zijn medemensen, zich aan de Genezer voorstellen? En hij twijfelde eraan, of Christus *hem* zou genezen. Zou Hij Zich neerbuigen om iemand te genezen van wie men geloofde dat hij leed onder een oordeel Gods? Zou hij niet, evenals de Farizeeën en zelfs de geneesheren deden, een vloek over hem uitspreken en hem waarschuwen te vluchten van de verblijfplaatsen van mensen? Hij dacht aan alles wat men hem over Jezus verteld had. Niemand die om Zijn hulp gevraagd had, was afgewezen. De rampzalige man besloot de Heiland te gaan zoeken. Hoewel hij uit de steden verbannen was, zou het kunnen gebeuren, dat hij Zijn pad zou kunnen kruisen op een zijweg van de bergroutes of dat hij Hem zou kunnen vinden wanneer Hij buiten de steden aan het onderwijzen was. De moeilijkheden waren groot, maar dit was zijn enige hoop.

De melaatse wordt geleid naar de Heiland. Hij leert aan de oever van het meer, en de mensen hebben zich om Hem heen verzameld. Terwijl hij op een afstand staat, vangt de melaatse enkele woorden op van de lippen van de Heiland. Hij ziet, hoe Hij de handen legt op de zieken. Hij ziet de kreu-pelen, de blinden, de verlamden, en zij die stervende waren aan verschillende ziekten, in gezondheid opstaan, terwijl ze God prijzen voor hun verlossing. Geloof sterkt zijn hart. Hij komt steeds dichter bij de verzamelde menigte. De beperkingen die hem opgelegd zijn, de veiligheid van het volk, en de vrees waarmee alle mensen hem aanzien, zijn vergeten. Hij denkt nog alleen aan de zalige hoop op genezing.

Hij biedt een walgelijke aanblik. De ziekte heeft hem vreselijk aangetast en zijn ontbindende lichaam is afgrijselijk om aan te zien. Wanneer de mensen hem zien, deinzen ze terug in paniek. Ze duwen elkander omver om toch maar te ontkomen aan de aanraking met hem. Sommigen trachten te verhinderen dat hij Jezus nadert, maar tevergeefs. Hij ziet noch hoort hen. Hun uitdrukkingen van walging gaan langs hem heen. Hij ziet alleen de Zoon van God. Hij hoort alleen de stem die tot de stervenden spreekt van leven. Hij dringt naar Jezus toe en werpt zich aan Zijn voeten met de kreet: “Here, indien Gij wilt, kunt Gij *mij* reinigen”.

Jezus antwoordde: “Ik wil het, word rein”, en legde Zijn hand op hem.

Onmiddellijk kwam er een verandering over de melaatse. Zijn vlees werd gezond, zijn zenuwen gevoelig, zijn spieren sterk. De ruwe, schilferige huid, die kenmerkend is voor melaatsheid, verdween, en een zachte glans, zoals er is op de huid van een gezond kind, kwam daarvoor in de plaats. Jezus gaf de man opdracht, het werk dat aan hem gedaan was, niet bekend te maken, maar zich meteen met een offer in de tempel voor te stellen. Een dergelijk offer kon niet aangenomen worden voordat de priesters een onderzoek hadden ingesteld en verklaard hadden, dat de man volkomen vrij was van deziekte. Hoe onwillig ze ook mochten zijn om deze dienst te verrichten, ze konden een onderzoek en een beslissing over het geval niet ontwijken.

De woorden van de Schrift tonen aan, hoe ernstig Christus er bij de man op aandrong, dat het noodzakelijk was dat hij zou zwijgen en meteen zou handelen. “En met een strenge vermaning zond Hij hem terstond weg, en Hij zeide tot hem: Zie toe, dat gij niemand iets zegt, maar ga heen, toon u aan de priester, en offer voor uw reiniging hetgeen Mozes heeft voorgeschreven, hun tot een getuigenis”. Indien de priesters geweten hadden hoe de melaatse genezen was, zou hun haat voor Christus hen ertoe hebben kunnen brengen een oneerlijk oordeel uit te spreken. Jezus verlangde, dat de man zich in de tempel’ zou tonen voordat enig gerucht omtrent het wonder hen had bereikt. Aldus zou men zeker zijn van een onpartijdig oordeel, en de genezen melaatse zou toestemming krijgen zich weer te verenigen met zijn familie en vrienden.

Maar Christus had nog andere dingen in gedachten toen hij de man gebood te zwijgen. De Heiland wist, dat Zijn vijanden voortdurend trachtten Zijn werk te begrenzen en de

mensen van Hem af te keren. Hij wist dat indien de genezing van de melaatse overal ruchtbaar zou worden, andere mensen die aan die verschrikkelijke ziekte leden in drommen naar Hem toe zouden komen, en men het gerucht zou rondstrooien, dat de mensen besmet zouden worden door met hen in contact te komen. Vele melaatsen zouden de gave van gezondheid niet gebruiken als een zegen voor zichzelf en voor anderen. En door de melaatsen tot Zich te trekken zou Hij aanleiding ge ven tot de beschuldiging, dat Hij de bepalingen van de ceremoniële wet afbreuk deed. Op deze wijze zou Zijn werk, om het evangelie te prediken, gehinderd worden.

De gebeurtenis rechtvaardigde de vermaning van Christus. Een grote schare mensen was getuige geweest van de genezing van de melaatse, en ze wilde gaarne de beslissing van de priesters horen. Toen de man terugkeerde bij zijn vrienden, heerste daar grote opwinding. Niettegenstaande de waarschuwing van Jezus, trachtte de man niet verder het feit van zijn genezing te verbergen; het zou inderdaad onmogelijk geweest zijn om het te verbergen, maar de melaatse vertelde het wijd en zijd. Daar hij meende, dat het alleen de bescheidenheid van Jezus was, die hem deze beperking had opgelegd, begon hij overal de kracht van deze Grote Genezer te verkondigen. Hij begreep niet, dat iedere dergelijke bekendmaking de priesters en oudsten des te vastbeslotener maakten Jezus om te brengen. De genezen man voelde, dat de zegen van de gezondheid kostbaar was. Hij verheugde zich in zijn mannelijke kracht, en in het feit, dat hij was teruggegeven aan zijn gezin en aan de gemeenschap, en hij voelde, dat het onmogelijk was, zich ervan te onthouden de Geneesheer Die hem had hersteld, eer te bewijzen. Maar het feit, dat hij de zaak overal uitbazuinde, had tot resultaat dat het werk van de Heiland gehinderd werd. Het maakte, dat de mensen in zulke menigten naar Hem toestroomden, dat Hij gedwongen was voor een tijd Zijn werk neer te leggen.

Iedere daad tijdens het dienstwerk van Christus had een verreikend doel. Het behelsde meer dan uit de daad zelf bleek. Zo ook in het geval met de melaatse. Terwijl Jezus allen die tot Hem kwamen diende, verlangde Hij ernaar hen te zegenen die niet kwamen. Terwijl Hij de tollenaars, de heidenen en de Samaritanen tot Zich trok, verlangde Hij ernaar de priesters en de leraars te bereiken, die waren ingesloten door hun vooroordeel en overlevering. Hij liet geen middel onbeproefd waardoor ze bereikt zouden kunnen worden. Door de genezen melaatse tot de priesters te zenden, gaf Hij hun een getuigenis dat erop berekend was, hun vooroordelen te ontwa-penen.

De Farizeeën beweerden, dat de leer van Christus in strijd was met de wet die God hun door Mozes gegeven had; maar Zijn bevel aan de gereinigde melaatse, dat hij een offer moest brengen in overeenstemming met de wet, bewees dat deze beschuldiging vals was. Het was voor allen die gewillig waren een voldoende ‘getuigenis om overtuigd te worden.

De leiders in Jeruzalem hadden verspieders uitgezonden om een of ander voorwendsel te vinden waaronder ze Christus ter dood zouden kunnen brengen. Hij beantwoordde dit door

een bewijs te geven van Zijn liefde voor het mensdom, Zijn eerbied voor de wet, en Zijn macht om te verlossen van zonde en dood. Daarom getuigde Hij van hen: “Zij laden kwaad op Mij in plaats van goed, en haat tot loon voor Mijn liefde”. Hij Die op de berg het voorschrift gaf: “Hebt uw vijanden lief”, gaf Zelf het voorbeeld in dit beginsel, en Hij vergold “geen kwaad met kwaad of laster met laster”, maar zegende integendeel.

Dezelfde priesters die de melaatse veroordeeld hadden tot afzondering en verbanning, bevestigden nu zijn genezing. Deze uitspraak, die in het openbaar werd aangekondigd en geregistreerd, was een blijvend getuigenis voor Christus. En toen de genezen man opnieuw werd opgenomen in de verga-dering van Israël, met de verzekering van de priesters zelf, dat er geen spoor van de ziekte meer aan hem was, was hij zelf een levend getuigenis voor zijn Weldoener. Vol vreugde bracht hij zijn offer en maakte de naam van Jezus groot. De priesters werden overtuigd van de goddelijke kracht van de Heiland. Hun werd de gelegenheid geschonken, de waarheid te weten en gebruik te maken van het licht. Als het verworpen werd, zou het verdwijnen om nooit terug te keren. Door velen werd het licht verworpen; toch werd het niet tevergeefs gegeven. Vele harten die bewogen werden, lieten dat een tijdlang niet merken. Gedurende het leven van de Heiland scheen Zijn zending slechts weinig de wederliefde van de priesters en leraars op te roepen, maar na Zijn hemelvaart “gaf een talrijke schare van de priesters gehoor aan het geloof”.

Het werk dat Christus deed door de melaatse te reinigen van zijn verschrikkelijke ziekte, is een illustratie van Zijn werk om de ziel te reinigen van de zonde. De man die tot Jezus kwam, was “vol melaatsheid”. Het dodelijk vergif ervan had het gehele lichaam doortrokken. De discipelen trachtten hun Meester ervan te weerhouden hem aan te raken, want hij die een melaatse aanraakte, werd zelf onrein. Maar door Zijn hand op de melaatse te leggen werd Jezus niet bezoedeld. Zijn aanraking deelde levengevende kracht mee. De melaatsheid werd weggenomen. Zo is het met de melaatsheid der zonde, diepgeworteld, dodelijk, en onmogelijk om gereinigd te worden door menselijke kracht. “Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid; van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf; wonden, striemen en verse kwetsuren”. Maar Jezus, Die gekomen is om in de menselijke natuur te leven, wordt daardoor niet besmet. Zijn aanwezigheid heeft een genezende kracht voor de zondaar. Een ieder die Hem zal te voet vallen, terwijl hij in het geloof zegt: “Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen”, zal het antwoord horen: “Ik wil, word rein”.

Bij sommige gevallen van genezing schonk Jezus niet terstond de zegen waarom gevraagd werd. Maar in geval van melaatsheid was nauwelijks het verzoek gedaan, of het werd ingewilligd. Wanneer we bidden om aardse zegeningen, kan het antwoord op ons gebed soms op zich laten wachten, of misschien geeft God iets anders dan datgene waarom we vragen, maar dat gebeurt niet wanneer we bidden om verlossing van zonden. Het is Zijn wil ons te reinigen van zonden, ons tot Zijn kinderen te maken en ons in staat te stellen een heilig leven te leiden. Christus “heeft Zichzelf gegeven voor onze zonden, om ons te trekken uit de tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader”.’12 “En dit is de

vrijmoedigheid die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar Zijn wil, ons verhoort. En indien wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, weten wij, dat wij de beden verkregen hebben die wij van Hem hebben gebeden".'13 "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid".

Met de genezing van de verlamde in Kapernaüm leerde Christus dezelfde waarheid opnieuw. Juist om Zijn macht te openbaren, zonden te vergeven, werd dit wonder verricht. En de genezing van de verlamde laat ook andere kostelijke waarheden zien. De gebeurtenis is vol hoop en bemoediging en houdt door haar verband met de vittende Farizeeën tevens een waarschuwende les in.

Evenals de melaatse had deze verlamde alle hoop op genezing verloren. Zijn ziekte was het gevolg van een leven van zonde, en zijn lijden was des te bitterder door het berouw. Reeds lang tevoren had hij een beroep gedaan op Farizeeën en artsen, in de hoop op verlichting voor zijn geestelijk lijden en zijn lichamelijke pijn. Maar op koude toon vertelden ze, dat hij ongeneeslijk was en ze lieten hem over aan de toorn Gods. De Farizeeën beschouwden ziekte als een blijk van goddelijk misnoegen, en zij hielden zich op een afstand van de zieken en behoeftigen. Toch waren dikwijls zij die zich verhoogden, meer schuldig dan de lijdenden die door hen veroordeeld werden.

De verlamde man was volkomen hulpeloos, en daar hij geen uitzicht op hulp van enigerlei zijde had, was hij tot wanhoop verzonken. Toen hoorde hij over de heerlijke werken van Jezus. Men vertelde hem, dat anderen die even zondig en hulpeloos waren als hij, genezen waren; zelfs melaatsen waren gereinigd. En de vrienden die deze dingen overbrachten, moedigden hem aan te geloven, dat ook hij misschien genezen zou worden wanneer hij tot Jezus gebracht kon worden. Maar zijn hoop verging, toen hij eraan dacht hoe de ziekte over hem gekomen was. Hij vreesde, dat de reine Geneesheer hem niet in Zijn tegenwoordigheid zou dulden.

Toch was het niet zozeer lichamelijke genezing, die hij verlangde, dan wel verlichting van de last der zonden. Indien hij Jezus zou kunnen zien, en de verzekering zou ontvangen van vergiffenis en vrede met de Hemel, zou hij tevreden zijn te leven of te sterven, al naar de wil van God. De kreet van de stervende man was: O, dat ik in Zijn tegenwoordigheid kon komen! Er was geen tijd te verliezen; zijn weggeteerd vlees vertoonde reeds tekenen van ontbinding. Hij smeekte zijn vrienden hem op zijn bed naar Jezus te brengen, en zij namen gaarne op zich dit te doen. Maar de menigte die zich verzameld had in en rondom het huis waar de Heiland Zich bevond, was zó dicht, dat het voor de zieke man en zijn vrienden onmogelijk was Hem te bereiken of zelfs ook maar binnen gehoorsafstand van Hem te komen.

Jezus leerde in het huis van Petrus. Naar hun gewoonte zaten de discipelen dicht bij Hem, en er "zaten ook Farizeeën en wetgeleerden die gekomen waren uit alle dorpen van Galilea

en Judea en uit Jeruzalem". Deze waren gekomen als spionnen; ze zochten een beschuldiging tegen Jezus. Achter deze officiële personen vërdrong zich een gemengde schare, de geestdriftigen, de eerbiedigen, de nieuwsgierigen en de ongelovigen. Verschillende nationaliteiten en alle lagen van de bevolking waren vertegenwoordigd. "En er was kracht des Heren, zodat Hij kon genezen". De Geest des levens broedde over de vergadering, maar de Farizeeën en de geleerden bemerkten deze aanwezigheid niet. Zij gevoelden geen behoefte, en de genezing was niet voor hen. "Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld en rijken heeft Hij ledig weggezonden".

Telkens weer trachtten de dragers van de verlamde door de menigte heen te dringen, maar tevergeefs. De zieke man keek om zich heen met onuitsprekelijke zielsangst. Hoe zou hij de hoop kunnen opgeven, nu de hulp waarnaar hij zo verlangd had, zo dichtbij was? Op zijn voorstel droegen de vrienden hem naar het dak van het huis, braken het dak open en lieten hem neer aan de voeten van Jezus. Het gesprek werd onderbroken. De Heiland keek naar het bedroefde gelaat en zag hoe de smekende ogen op Hem gericht waren. Hij begreep het geval; Hij had die verwarde en twijfelende geest tot Zich getrokken. Terwijl de verlamde nog thuis was, had de Heiland zijn geweten overtuigd. Toen hij berouw gevoelde over zijn zonden en geloofde in de kracht van Jezus om hem beter te maken, hadden eerst de levengevende genadegaven van de Heiland zijn verlangend hart gezegend. Jezus had gezien hoe het eerste straaltje geloof groeide tot de overtuiging dat Hij de enige hulp voor de zondaar was, en Hij had gezien, hoe dat geloof sterker werd bij iedere poging om in Zijn tegenwoordigheid te komen.

Met woorden die als muziek klonken in de oren van de lijdende, zei de Heiland: "Houd moed, Mijn kind, uw zonden worden vergeven". De last der wanhoop wentelt van de ziel van de zieke man; de vrede van vergeving rust op zijn ziel en doet zijn gelaat stralen. Zijn lichamelijke pijn is verdwenen, en zijn gehele wezen wordt veranderd. De hulpeloze verlamde is genezen! De schuldbewuste zondaar heeft vergeving ontvangen! In eenvoudig geloof nam hij de woorden van Jezus aan als de gave van een nieuw leven. Hij drong niet aan op een nader verzoek, maar lag daar in zalige stilte, te gelukkig om te spreken. Het licht des hemels deed zijn gelaat stralen, en de mensen zagen met ontzag naar het schouwspel.

De rabbi's hadden vol spanning gewacht om te zien hoe Christus het geval zou behandelen. Ze herinnerden zich, hoe de man een beroep om hulp op hen gedaan had, en dat zij hem hoop en medegevoel hadden ontzegd. Daarmede nog niet tevreden gesteld, hadden ze verklaard dat hij de vervloeking Gods onderging vanwege zijn zonden. Deze dingen kwamen hun weer vers in het geheugen toen ze de zieke man voor zich zagen. Ze merkten de belangstelling op waarmede allen het schouwspel gadesloegen, en ze gevoelden een vreselijke angst, dat ze hun invloed op de mensen zouden verliezen.

Deze hoogwaardigheidsbekleders wisselden geen woorden met elkander, maar terwijl ze elkaar aanzagen, lazen ze op elk gezicht dezelfde gedachte, dat er iets gedaan moest worden

om deze stroom van gevoelens te stuiten. Jezus had verklaard, dat de zonden van de verlamde vergeven waren. De Farizeeën grepen deze woorden aan als godslastering, en meenden dat ze deze zonden zouden kunnen voorstellen als een doodzonde. Ze zeiden in hun hart: “Hij lastert God. Wie kan zonden vergeven dan God alleen?”

Terwijl Hij Zijn blik op hen richtte, waaronder zij ineenkrompen en zich terugtrokken, zei Jezus: “Waarom overlegt gij kwaad in uw hart? Want wat is gemakkelijker te zeggen: Uw zonden worden vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel? Maar opdat gij weten moogt, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven”— zei Hij, Zich tot de verlamde wendende — Sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis”. Dan staat de man, die op een draagbaar naar Jezus gebracht was, op met de lenigheid en kracht van de jeugd. Het levengevende bloed stroomt door zijn aderen. Ieder orgaan van zijn lichaam wordt plotseling actief. Een gloed van gezondheid verdrijft de bleekheid van de naderende dood. “En hij stond op, nam onmiddellijk zijn matras op, en ging voor aller oog naar buiten, zodat zij allen ontzet waren en God verheerlijkten, zeggende: Zo iets hebben wij nog nooit gezien!”

O, wonderlijke liefde van Christus, die zich neerbuigt om de schuldigen en de kranken te genezen! Een Godheid Die smart heeft over de ellende van de lijdende mensheid en die verzacht! O, heerlijke kracht, op deze wijze getoond aan de mensenkinderen! Wie kan twijfelen aan de boodschap des heils? Wie kan de barmhartigheden van een medelijdende Verlosser versmaden?

Er was niets minder dan scheppende kracht voor nodig om de gezondheid terug te geven aan dat wegstervende lichaam. Dezelfde stem die door te spreken leven geschonken had aan de mens die geschapen was uit het stof der aarde, had nu door te spreken leven gegeven aan de stervende verlamde. En dezelfde kracht die leven had geschonken aan het lichaam, had het hart vernieuwd. Hij Die “sprak en het was er”, Die “gebood en het stond er”, had door te spreken leven gegeven aan de ziel die dood was door overtredingen en zonde. De genezing van het lichaam was een zichtbaar bewijs van de kracht die het hart vernieuwd had. Christus verzocht de verlamde op te scaan en te wandelen, “opdat gij weten moogt”, zei Hij, “dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven”.

De verlamde vond in Christus genezende kracht, zowel voor ziel als voor lichaam. De geestelijke genezing werd gevolgd door een lichamelijk herstel. Deze les mag niet over het hoofd gezien worden. Heden lijden duizenden mensen aan lichamelijke ziekten, die, evenals de verlamde, ernaar verlangen de boodschap: “Uw zonden zijn u vergeven”, te horen. De last der zonde, met zijn onrust en onbevredigde verlangens, is de grond voor hun ziekten. Zij kunnen geen verlichting vinden vooraleer ze komen tot Hem Die de ziel geneest. De vrede, die Hij alleen kan geven, zou kracht geven aan hun geest en gezondheid aan hun lichaam.

Jezus kwam opdat Hij “de werken des duivels verbreken zou”. “In het Woord was leven”, en Hij zegt: “Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed”. Hij is “een

levendmakende Geest". En Hij bezit nog steeds dezelfde levengevende kracht als toen Hij op aarde de zieken genas en vergeving schonk aan de zondaar. "Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest".

De uitwerking die de genezing van de verlamde op de mensen had, was alsof de hemel was geopend en de heerlijkheid van een betere wereld werd geopenbaard. Terwijl de man die genezen was, tussen de menigte doorging, bij iedere stap God lovende en zijn last dragende alsof deze zo licht als een veer was, weken de mensen terug om hem ruimte te geven en staarden hem aan met gezichten, verbijsterd van ontzag, terwijl ze elkaar zachtjes toefluisterden: "Wij hebben heden ongelooflijke dingen gezien".

De Farizeeën stonden sprakeloos van verbazing en waren verpletterd door hun nederlaag. Ze zagen dat hier geen gelegenheid was om de menigte met hun naijver aan te steken. Het heerlijke werk dat verricht was aan de man die zij overgegeven hadden aan de toorn Gods, had zulk een indruk op de mensen gemaakt, dat de rabbi's voorlopig vergeten waren. Zij zagen dat Christus een macht bezat die zij alleen aan God hadden toegekend; toch was de zachtmoedige waardigheid in Zijn optreden een opvallende tegenstelling met hun eigen hoogmoedige houding. Ze waren ontsteld en beschaamd, ze herkenden de aanwezigheid van een hoger wezen, maar beleden die niet. Hoe sterker het bewijs was, dat Jezus op aarde macht had zonden te vergeven, des te vaster verschansten ze zich achter hun ongeloof. Ze verlieten het huis van Petrus, waar ze gezien hadden hoe de verlamde door Zijn woord genezen werd, met het doel nieuwe plannen te bedenken om de Zoon van God tot zwijgen te brengen.

Lichamelijke krankheid, hoe kwaadaardig en ernstig die ook was, werd genezen door de kracht van Christus; maar de krankheid der ziel had hen die hun ogen sloten voor het licht, vaster in zijn greep. Melaatsheid en verlamming waren niet zo verschrikkelijk als dweepzucht en ongeloof. In het huis van de verlamde die genezen was, heerste grote vreugde toen hij, met gemak het rustbed dragende waarop hij korte tijd tevoren langzaam bij hem weggedragen was, terugkeerde in zijn gezin. Ze stonden bijeen met tranen van vreugde, terwijl zij nauwelijks hun ogen durfden geloven. Hij stond voor hen als een sterke man. De armen, die ze zo levenloos gezien hadden, gehoorzaamden nu snel aan zijn wil. Het vlees dat verschrompeld en loodkleurig was geweest, was nu fris en rozig. Hij liep met een stevige, vrije tred. Vreugde en hoop stonden geschreven in iedere trek van zijn gelaat, en een uitdrukking van reinheid en vrede had de plaats ingenomen van de sporen van zonde en lijden. Vreugdevolle dankbaarheid steeg omhoog vanuit dat huis, en God werd verheerlijkt door Zijn Zoon, Die hoop gegeven had aan de hopeloze, en kracht aan de zwaarbeproefde. Deze man en zijn gezin waren bereid hun leven te geven voor Jezus. Geen twijfel verduisterde hun geloof, geen ongeloof schond hun trouw aan Hem Die licht gebracht had in hun versomberd huis.

Hoofdstuk 28—Levi Mattheüs

Van de Romeinse ambtenaren in Palestina waren de tollenaars het meest gehaat. Het feit dat de belastingen werden opgelegd door een vreemde macht, was een voortdurende ergernis voor de Joden, daar dit hen eraan herinnerde, dat ze hun onafhankelijkheid hadden verloren. En de be-lastinggaarders waren niet alleen de instrumenten van de Romeinse onderdrukkers; zij persten af in hun eigen voordeel, en verrijkten zich ten koste van het volk. Een Jood die dit ambt aannam uit de handen van de Romeinen, werd beschouwd als iemand die de eer van zijn volk verraadde. Hij werd veracht als een afvallige en werd gerangschikt onder het uitschot van de maatschappij.

Tot deze groep mensen behoorde Levi-Mattheüs, die, na de vier discipelen in Gennesareth, de volgende was die geroepen werd voor de dienst van Christus. De Farizeeën hadden Mattheüs geoordeeld naar zijn werkzaamheden, maar Jezus zag in deze man een hart dat openstond om de waarheid te ontvangen. Mattheüs had geluisterd naar wat de Heiland leerde. Toen de overtuigende Geest van God zijn zondigheid openbaarde, wilde hij de hulp van Christus inroepen; maar hij was het uitzonderen door de rabbi's gewoon, en hij dacht niet dat deze Grote Leraar aandacht aan hem zou schenken.

Op een dag toen de tollenaar in zijn tolhuis zat, zag hij Jezus aankomen. Groot was zijn verwondering, toen hij hoorde, hoe de woorden: "Volg Mij" tot hem gericht werden. Mattheüs "liet alles achter, stond op en volgde Hem". Er was geen aarzeling, geen vragen, geen gedachte aan de winstgevende zaken die verwisseld zouden worden voor armoede en ontbering. Het was hem genoeg, dat hij met Jezus zou zijn, dat hij mocht luisteren naar Zijn woorden en met Hem zou mogen samenwerken.

Zo was het ook met de discipelen die reeds eerder geroepen waren. Toen Jezus aan Petrus en zijn metgezellen vroeg, Hem te volgen, verlieten ze onmiddellijk hun boten en netten. Sommigen van de discipelen hadden vrienden die voor hun onderhoud van hen afhankelijk waren; maar toen ze de uitnodiging van de Heiland ontvingen, aarzelden ze niet en vroegen ze niet: Waarvan moet ik leven en mijn gezin onderhouden? Ze waren gehoorzaam aan de oproep; en toen Jezus hun later vroeg: "Toen Ik u uitzond zonder beurs of reiszak of sandalen, hebt gij toen aan iets gebrek gehad?" konden zij antwoorden: "Aan niets". Mattheüs in zijn rijkdom en Andreas en Petrus in hun armoede moesten dezelfde proef doorstaan; door elk werd dezelfde wijding gedaan. Op het ogenblik waarop ze succes hadden, toen hun netten gevuld waren met vis, en de drang van het oude leven het sterkst was, vroeg Jezus van Zijn discipelen bij het meer alles te verlaten voor het evangeliewerk. Zo wordt iedere ziel beproefd, om te zien of het verlangen naar tijdelijk goed het grootst is, of het verlangen naar de gemeenschap met Christus.

Een beginsel is altijd veeleisend. Geen mens kan slagen in de dienst van God tenzij zijn gehele hart bij het werk betrokken is en hij alle dingen verlies acht om de uitnemendheid van de kennis van Christus. Geen man die een voorbehoud maakt, kan de discipel van

Christus zijn, en nog veel minder Zijn medearbeider. Wanneer mensen het grote heil naar waarde schatten, zal de zelfopoffering van het leven van Christus in hun leven gezien worden. Overal waar Hij voorgaat, zullen ze vol vreugde volgen. De roeping van Mattheüs om één van de discipelen van Christus te worden, verwekte grote verontwaardiging. Het was voor een godsdienstig leraar een vergrijp tegen godsdienstige, maatschappelijke en nationale gebruiken om een tollenaar als één van zijn onmiddellijke medewerkers te kiezen. Door een beroep te doen op de vooroordelen van het volk, hoopten de Farizeeën de stroom van populaire gevoelens te doen keren tegen Jezus.

Onder de tollenaars ontstond grote belangstelling. Hun harten werden getrokken tot de goddelijke Leraar. In de vreugde van zijn pasverkregen discipelschap verlangde Mattheüs ernaar zijn vroegere collega’s tot Jezus te brengen. Daarom maakte hij een feest gereed in zijn huis en riep al zijn vrienden en verwanten bijeen. Daaronder waren niet alleen tollenaars, maar vele anderen met een twijfelachtige reputatie en die in de ban gedaan waren door hun nauwgezetter medemensen.

Het feest werd gegeven ter ere van Jezus, en Hij aarzelde niet om het beleefdheidsgebaar aan te nemen. Hij wist zeer goed, dat dit aanstoot zou geven aan de partij der Farizeeën en Hem ook zou neerhalen in de ogen van het volk. Maar geen kwestie van omzichtigheid kon invloed uitoefenen op Zijn daden. Voor Hem legden uiterlijke onderscheidingen geen enkel gewicht in de schaal. Datgene wat tot Zijn hart sprak, was een ziel die dorstte naar hel water des levens. Jezus zal als geëerde gast aan de tafel der tollenaars, en toonde door Zijn medeleven en vriendelijke omgang dat Hij de waardigheid van het mensdom erkende; en de mensen verlangden ernaar, Zijn vertrouwen waardig te worden. Zijn woorden vielen in hun dorstige harten met zegenende, le-vengevende kracht. Nieuwe drijfveren werden gaande gemaakt, en de mogelijkheid van een nieuw leven ontsloot zich voor deze uitgeworpenen van de maatschappij.

Bij dergelijke bijeenkomsten kwamen niet weinigen die Hem eerst beleden na Zijn hemelvaart, onder de indruk van de leer van de Heiland. Toen de Heilige Geest werd uitgestort en er op één dag drieduizend bekeerd werden, waren er onder hen velen die de waarheid het eerst gehoord hadden aan de tafel van de tollenaars, en sommigen van hen werden boodschappers van het evangelie. Voor Mattheüs zelf was het voorbeeld van Jezus bij het feestmaal een voortdurende les. De verachte tollenaar werd een van de meest toegewijde evangelisten, die in zijn eigen dienstwerk de voetsporen van zijn Meester nauwgezet volgde.

Toen de rabbi’s hoorden dat Jezus aanwezig was op het feest van Mattheüs, grepen ze de gelegenheid aan Hem te beschuldigen, maar zij verkozen te werken door middel van de discipelen. Door hun vooroordelen op te wekken, hoopten ze hen te vervreemden van hun Meester. Het was hun werkwijze, Christus te beschuldigen bij de discipelen, en de discipelen bij Christus, en hun pijlen te richten op die plaatsen waar ze de meeste kans tot

wonden hadden. Op deze wijze heeft Satan sinds de afval in de hemel steeds gewerkt; en allen die trachten tweedracht en vervreemding teweeg te brengen, worden gedreven door zijn geest.

"Waarom eet uw Meester met de tollenaars en zondaars?" vroegen de jaloerse rabbi's. Jezus wachtte niet, tot Zijn discipelen zouden antwoorden op de beschuldiging, maar Hij antwoordde Zelf: "Zij die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij die ziek zijn. Gaat heen en leert, wat het betekent: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande; want ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars5, tot bekering". De Farizeeën beweerden dat zij geestelijk gezond waren en daarom geen geneesheer nodig hadden, terwijl ze de tollenaars en heidenen beschouwden als mensen die omkwamen door ziekten van de ziel. Was het dan niet Zijn werk, als een geneesheer te gaan tot juist die groep mensen die Zijn hulp nodig had?

Maar hoewel de Farizeeën zulk een hoge dunk van zichzelf hadden, was hun toestand in werkelijkheid erger dan de toestand van de mensen die zij verachtten. De tollenaars waren minder dweepzuchtig en minder zelfgenoegzaam, en stonden daarom meer open voor de invloed van de waarheid. Jezus zei tot de rabbi's: "Gaat heen en leert, wat het betekent: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande". Zo toonde Hij aan, dat, terwijl zij beweerden dat ze het Woord van God verklaarden, ze volkomen onwetend waren van de geest ervan.

De Farizeeën waren voorlopig tot zwijgen gebracht, maar ze werden slechts vastbeslotener in hun vijandigheid. Daarna zochten ze de discipelen van Johannes de Doper op, en probeerden hen tegen de Heiland op te zetten. Deze Farizeeën hadden de boodschap van de Doper niet aangenomen. Ze hadden honend gewezen op zijn matig leven, zijn eenvoudige gewoonten, zijn ruwe kleding, en ze hadden verklaard dat hij een fanaticus was. Omdat hij hun huichelarij aan de kaak stelde, hadden ze zijn woorden weerstaan en hadden geprobeerd het volk tegen hem op te zetten. De Geest van God had gewerkt aan de harten van deze spotters en hen overtuigd van zonde; maar zij hadden de raad Gods verworpen en hadden verklaard dat Johannes van de duivel bezeten was.

Toen Jezus Zich onder de mensen begaf en at en dronk aan hun tafels, beschuldigden ze Hem ervan, dat Hij een vraatzuchtig mens en een wijndrinker was. Juist de mensen die deze beschuldigingen tegen Hem inbrachten, waren zelf schuldig. Zoals God verkeerd wordt voorgesteld en door Satan bekleed wordt met diens eigen karaktertrekken, zo werden de boodschappers des Heren door deze verdorven mensen verkeerd voorgesteld.

De Farizeeën wilden er niet over denken, dat Jezus met de tollenaars en zondaars at om het licht des hemels te brengen aan hen die in duisternis waren. Ze wilden niet inzien dat ieder woord dat gesproken werd door de goddelijke Leraar, een levend zaad was dat zou ontkiemen en vrucht dragen tot eer van God. Ze hadden besloten het licht niet aan te nemen; en hoewel zij de boodschap van de Doper tegengewerkt hadden, waren ze nu bereid naar de vriendschap van Zijn discipelen te dingen, in de hoop zich van hun medewerking te

verzekeren tegen Jezus. Ze lieten voorkomen alsof Jezus aloude overleveringen waardeloos achtte; en ze stelden de strenge vroomheid van de Doper tegenover het gedrag van Jezus, Die feestvierde met tollenaars en zondaars.

De discipelen van Johannes waren op dat ogenblik in diepe smart gedompeld. Het was voordat zij Jezus opzochten met de boodschap van Johannes. Hun geliefde leraar bevond zich in de gevangenis, en ze brachten hun dagen door met treuren. En Jezus deed niets om Johannes te bevrijden en scheen zelfs minachting te werpen op zijn leer. Indien Johannes door God gezonden was, waarom volgden Jezus en Zijn discipelen dan een zo uitermate verschillende gedragslijn?

De discipelen van Johannes hadden geen duidelijk begrip van het werk van Christus; ze meenden, dat er een zekere grond zou kunnen zijn voor de beschuldigingen van de Farizeeën. Vele regels die door de rabbi's gegeven waren, kwamen ze na en ze hoopten zelfs, dat ze gerechtvaardigd zouden worden door de werken der wet. Vasten werden door de Joden beoefend als een daad van verdienste, en de strengsten onder hen vastten iedere week twee dagen. De Farizeeën en de discipelen van Johannes vastten op het ogenblik dat laatstgenoemden tot Jezus kwamen met de vraag: "Waarom vasten wij en de Farizeeën wèl, maar Uw discipelen niet?"

Jezus antwoordde hen zeer zachtmoedig. Hij probeerde niet hun verkeerde opvatting betreffende het vasten te corrigeren, maar hielp hen alleen terecht betreffende Zijn eigen werk. En Hij deed dit door de-zelfde beeldspraak te gebruiken die de Doper zelf gebruikt had toen hij van Jezus getuigde. Johannes had gezegd: "Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend van de bruidegom, die erbij staat en naar hem luistert, verblijdt zich met blijdschap over de stem van de bruidegom. Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld". De discipelen van Johannes moesten zich deze woorden van hun leraar wel herinneren, toen Jezus deze illustratie overnam en zei: "Kunnen soms bruiloftsgasten treuren, zolang de bruidegom bij hen is?"

De Vorst des hemels vertoefde onder Zijn volk. De grootste gave Gods was aan de wereld gegeven. Vreugde voor de armen, want Christus was gekomen om hen erfgenamen van het koninkrijk te maken. Vreugde voor de rijken,-want Hij zou hun leren, hoe ze zich konden verzekeren van eeuwige rijkdommen. Vreugde voor de onwetenden, Hij zou hen wijs maken tot zaligheid. Vreugde voor de geleerden, Hij zou voor hen diepere geheimen openen dan ze ooit hadden kunnen peilen; waarheden die verborgen geweest waren sinds de grondlegging der wereld, zouden door de zending van de Heiland voor de mensen ontsloten worden.

Johannes de Doper had zich verheugd toen hij de Heiland aanschouwde. Welk een aanleiding tot vreugde hadden dan de discipelen, die het voorrecht hadden te wandelen en te spreken met de Majesteit des hemels! Dit was voor hen geen tijd om te treuren en te vasten.

Ze moesten hun harten openen om het licht van Zijn heerlijkheid te ontvangen, opdat ze het licht zouden doen stralen op hen die in duisternis waren en in de schaduw des doods.

Het was een helder beeld, dat de woorden van Christus in herinnering hadden gebracht, maar daarover lag een zware schaduw, die alleen Zijn oog opmerkte. “Er zullen echter dagen komen”, zei Hij, “dat de bruidegom van hen weggenomen is, en dan zullen zij vasten”. ’ Wanneer ze zouden zien, dat hun Here verraden en gekruisigd was, zouden de discipelen treuren en vasten. In de laatste woorden die Hij tot hen sprak in de opperzaal, zei Hij: “Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet meer, en nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, gij zult schreien en weeklagen, maar de wereld zal zich verblijden; gij zult u bedroeven, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden”.

Wanneer Hij uit het graf zou verrijzen, zou hun droefheid in vreugde veranderd worden. Na Zijn hemelvaart zou Hij als persoon niet bij hen zijn, maar door de Trooster zou Hij nog steeds met hen zijn, en ze zouden hun tijd niet met treuren doorbrengen. Wat nu gebeurde, was juist wat Satan wilde. Hij wilde, dat zij aan de wereld de indruk zouden geven, dat zij bedrogen en teleurgesteld waren; maar door het geloof zouden ze zien op het heiligdom hierboven, waar Jezus voor hen dienst deed; ze moesten hun harten openstellen voor de Heilige Geest, Zijn Vertegenwoordiger, en in het licht van Zijn tegenwoordigheid zich verheugen. Toch zouden er dagen van verzoeking en beproeving komen, waarin zij in conflict zouden komen met de heersers dezer wereld en met de leiders van het koninkrijk der duisternis; wanneer Christus niet persoonlijk bij hen zou zijn, en zij het zouden begeven de Trooster te ontwaren, dan zou het hun meer passen, te vasten.

De Farizeeën zochten zichzelf te verheerlijken door hun strenge inachtneming van vormen, terwijl hun binnenste vol was van naijver en strijd. “Zie”, zegt de Schrift, “tot twist en tot strijd vast gij en om te slaan met snode vuist; gij vast heden niet om uw stem in de hoge te doen horen. Zou dit het vasten zijn dat Ik verkies, een dag waarop de mens zichzelf verootmoedigt: dat hij zijn hoofd laat hangen als een bieze en zich rouwgewaad en as tot een leger spreidt? Noemt gij dat een vasten, dat een dag die de Here welgevallig is?”

Het ware vasten is niet slechts een uiterlijke vormendienst. De Schrift beschrijft het vasten dat God verkiest aldus: “De boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken”14 en “wanneer gij de hongerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukte verzadigt”. Hier zijn precies de geest en het karakter van het werk van Christus Zelf naar voren gebracht. Zijn gehele leven was een opoffering van Zichzelf voor de redding van de wereld. Of Hij nu vastte in de woestijn der verzoeking of aanzat met de tollenaars op het feestmaal van Mattheüs, Hij gaf Zijn leven voor de verlossing van de verlorenen. Niet in ledig treuren, in louter lichamelijke vernedering en menigten van offeranden blijkt de ware geest van toewijding, maar die wordt getoord in het zich willig overgeven aan het dienen van God en de mensen.

Voortgaande met Zijn antwoord aan de discipelen van Johannes, sprak Jezus de volgende gelijkenis: “Niemand scheurt een lap van een nieuw kledingstuk af om die op een oud kledingstuk te zetten. Anders zal hij niet alleen het nieuwe scheuren, maar de lap van het nieuwe zal ook niet passen bij het oude”. De boodschap van Johannes de Doper mocht niet worden verweven met overlevering en bijgeloof. Een poging om de schijnheiligheid van de Farizeeën te vermengen met de toewijding van Johannes, zou alleen de kloof tussen hen maar duidelijker maken.

Evenmin konden de beginselen van de leer van Christus verenigd worden met de vormendienst der Farizeeën. Christus zou de breuk die teweeggebracht was door de leer van Johannes, niet toesluiten. Hij zou een nog duidelijker afscheiding maken tussen oud en nieuw. Jezus illustreerde dit verder met de woorden: “En niemand doet jonge wijn in oude zakken; anders zal de jonge wijn de zakken scheuren en weglopen en de zakken gaan verloren”. De leren zakken die gebruikt werden als kruiken om de jonge wijn in te doen, werden na verloop van tijd droog en broos, en hadden daarna geen waarde meer voor dit doel. Met dit vertrouwde beeld stelde Jezus de toestand van de Joodse leiders voor. Priesters, schriftgeleerden en oversten zaten vastgeroest in een sleur van vormen en overleveringen. Hun hart was bekrompen samengetrokken als de verdroogde wijnzakken waarmee Hij hen vergeleken had. Terwijl zij zich tevreden stelden met een wettische godsdienst, was het voor hen onmogelijk om de bewaarders te worden van de levende waarheid des hemels. Zij meenden dat hun eigen gerechtigheid algenoegzaam was, en verlangden er niet naar, dat er een nieuw element in hun godsdienst ingevoerd zou worden. Het welbehagen van God in de mensen namen ze niet aan als iets dat buiten hen omging. Zij verbonden die met hun eigen verdiensten door hun goede werken. Het geloof dat door liefde werkt en de ziel zuivert, kon zich niet verenigen met de godsdienst der Farizeeën, die bestond uit ceremoniën en menselijke verboden. De poging om de leer van Jezus te verenigen met de bestaande godsdienst zou tevergeefs zijn. De levende waarheid van God zou, evenals de gistende wijn, de oude, half vergane zakken van de overlevering der Farizeeën doen scheuren,

De Farizeeën meenden dat ze te wijs waren om onderricht te ontvangen, te rechtvaardig om redding nodig te hebben, te hoog in aanzien om de eer die van Christus komt, nodig te hebben. De Heiland wendde Zich van hen af om anderen te zoeken die de boodschap van de hemel zouden aannemen. In de ongeletterde vissers, in de tollenaar op het marktplein, in de Samaritaanse vrouw, in de gewone mensen die Hem vol vreugde hoorden, vond Hij Zijn nieuwe kruiken voor de nieuwe wijn. De instrumenten die gebruikt zullen worden voor het evangeliewerk, zijn die zielen die vol vreugde het licht aannemen dat God hun zendt. Dat zijn Zijn vertegenwoordigers, die de kennis der waarheid aan de wereld moeten mededelen. Indien door de genade van Christus Zijn kinderen nieuwe kruiken zullen worden, zal Hij hen vullen met nieuwe wijn.

Hoewel de leer van Christus werd voorgesteld als nieuwe wijn, was het geen nieuwe leerstelling, maar de openbaring van datgenen wat van den beginne af geleerd was. Maar voor de Farizeeën had de waarheid Gods zijn oorspronkelijke betekenis en schoonheid verloren. Voor hen was de leer van Christus bijna in ieder opzicht nieuw, en deze leer werd niet erkend en niet aanvaard. Jezus wees op de macht die valse leer heeft om waardering en verlangen naar de waarheid te vernietigen. “Niemand”, zei Hij, “die oude gedronken heeft, wil jonge, want hij zegt: De oude is voortreffelijk”. Al de waarheid die door de patriarchen en profeten aan de wereld gegeven is, straalde in nieuwe schoonheid in de woorden van Christus. Maar de Schriftgeleerden en Farizeeën hadden geen verlangen naar de kostelijke nieuwe wijn. Voordat ze zich ontledigd hadden van de oude overleveringen, gewoonten en gebruiken, hadden ze geen plaats in geest of hart voor de leer van Christus. Ze klemden zich vast aan dode vormen, en wendden zich af van de levende waarheid en de kracht Gods.

Dit zou de ondergang van de Joden blijken te zijn, en het zal de ondergang worden van vele zielen in onze tijd. Duizenden maken dezelfde fout als de Farizeeën die Christus berispte bij het feest van Mattheüs. Liever dan langgekoesterde ideeën op te geven, of een bepaald waandenkbeeld te verwerpen, weigeren velen de waarheid die komt van de Vader der lichten. Zij vertrouwen op zichzelf en gevoelen zich afhankelijk van hun eigen wijsheid en beseffen hun geestelijke armoede niet. Ze staan erop gered te worden op een manier waarbij zij een belangrijk werk kunnen doen. Wanneer zij zien dat er geen manier is om zelf bij het werk betrokken te zijn, verwerpen ze de redding die hun wordt geboden.

Een wettische godsdienst kan nooit zielen tot Christus brengen, want het is een godsdienst zonder liefde, zonder Christus. Vasten of bidden dat wordt gedreven door een geest van zelfrechtvaardiging, is een gruwel in de ogen van God. Het plechtig samenkomen voor aanbidding, de kringloop van godsdienstige plechtigheden, de uiterlijke vernedering, het indrukwekkende offeren, verkondigen dat degene die deze dingen doet, zichzelf beschouwt als rechtvaardig, als iemand die recht heeft op de hemel; maar dit alles is bedrog. Onze eigen werken kunnen nooit ons behoud kopen.

Zoals het was in de dagen van Christus, is het ook nu; de Farizeeën kennen hun geestelijke armoede niet. Tot hen komt de boodschap: “Omdat gij zegt: Ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek, en gij weet niet, dat gij zijt de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte, raad Ik u aan van Mij te kopen goud dat in het vuur gelouterd is, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande uwer naaktheid niet zichtbaar worde”. Geloof en liefde zijn het goud dat in het vuur gelouterd is. Maar bij velen is het goud verdonkerd en is de rijke schat verloren gegaan. De gerechtigheid van Christus is voor hen als een ongedragen kleed, als een fontein die niet aangeroerd is. Tot hen wordt gezegd: “Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt. Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe (weder) uw eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert”.

”De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God”. ’ De mens moet ontledigd worden van zichzelf voordat hij, in de volle betekenis, in Jezus kan geloven. Wanneer het eigen ik verloochend is, kan de Here de mens tot een nieuw schepsel maken. Nieuwe kruiken kunnen nieuwe wijn bevatten. De liefde van Christus zal de gelovige bezielen met een nieuw leven. In hem die ziet op de Leidsman en Voleinder van ons geloof, zal het karakter van Christus openbaar worden.

Hoofdstuk 29—De Sabbat

De sabbat werd geheiligd bij de schepping. Als verordineerd voor de mens, had hij zijn oorsprong toen “de morgensterren te zamen juichten en al de zonen Gods jubelden”. Vrede heerste op de wereld, want de aarde was in harmonie met de hemel. “God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed”;2 en Hij rustte in de vreugde van Zijn voltooide werk. Omdat Hij op de sabbat rustte, “zegende God de zevende dag en heiligde die”3 zonderde die dag af voor een heilig doel. Hij gaf de sabbat aan Adam als een dag van rust. Het was een gedenkteken van het scheppingswerk en daardoor een teken van Gods macht en van Zijn liefde. De Schrift zegt: “Hij heeft voor Zijn wonderen een gedachtenis gesticht”. “Hetgeen van Hem niet gezien kan worden, Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit Zijn werken met het verstand doorzien”.

Alle dingen zijn geschapen door de Zoon van God. “In den beginne was het Woord en het Woord was bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder Dit is geen ding geworden dat geworden is”. En aangezien de sabbat een gedachtenis is aan het scheppingswerk, is deze dag een teken van de liefde en kracht van Christus.

De sabbat richt onze aandacht op de natuur en brengt ons in gemeenschap met onze Schepper. In het lied van de vogel, het ruisen van de bomen en de muziek van de zee kunnen we steeds de stem horen van Hem Die in Eden met Adam sprak in de avondkoelte. En wanneer we Zijn kracht in de natuur aanschouwen, worden we vertroost, want het Woord, Dat alle dingen geschapen heeft, geeft ook door te spreken leven aan de ziel. Hij “Die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus”. Deze gedachte inspireerde tot het lied: *“Gij, Here hebt mij verheugd door Uw daden, over de werken Uwer handen zal ik jubelen. Hoe groot zijn Uw werken, o Here, zeer diep zijn Uw gedachten.”*

En de Heilige Geest verklaart door de profeet Jesaja: “Met wie dan wilt gij God vergelijken en welk vergelijking op Hem toepassen? Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord? Is het u van de aanvang niet verkondigd? Hebt gij geen begrip van de grondvesten der aarde? Hij troont boven het rond der aarde, en haar bewoners zijn als sprinkhanen; Hij breidt de hemel uit als een doek en spant hem uit als een tent waarin men woont. Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn? zegt de Heilige. Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij Die het heer daarvan in groten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept door de grootheid Zijner sterkte en omdat Hij geweldig van kracht is; er blijft niet één achter. Waarom zegt gij, o Jakob, en spreekt, o Israël: Mijn weg is voor de Here verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij? Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord? Een eeuwig God is de Here, Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat... Hij geeft de moede kracht en de machteloze

vermeerdert Hij sterkte". "Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met Mijn heilrijke rechterhand." "Wendt u tot Mij en laat u verlossen, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer." Dit is de boodschap die in de natuur geschreven staat, en die de sabbat in onze gedachten moet houden. Toen de Here Israël gebood Zijn sabbatten te heiligen, zei Hij: "Dan zullen deze een teken zijn tussen Mij en u, opdat gij weet, dat Ik, de Here, uw God ben".

De sabbat werd opgetekend in de wet die gegeven werd van de Sinaï; maar het was niet voor het eerst dat hij bekendgemaakt werd als rustdag. De Israëlieten kenden deze dag voordat ze naar Sinaï kwamen. Op weg daarheen werd de sabbat onderhouden. Toen enkelen de sabbat schonden, berispte de Here hen met de woorden: "Hoelang weigert gij Mijn geboden en wetten te onderhouden?"

De sabbat was niet alleen voor Israël, maar voor de wereld. Hij was bekendgemaakt aan de mens in Eden, en, evenals de andere geboden van de decaloog, is hij bindend voor altijd. Van die wet, waarvan het vierde gebod deel uitmaakt, verklaart Christus: "Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet". Zolang hemel en aarde bestaan, zal de sabbat blijven bestaan als een teken van de kracht van de Schepper. En wanneer Eden weer op aarde zal bloeien, zal door allen onder de zon Gods heilige rustdag geheiligd worden. "Van sabbat tot sabbat" zullen de bewoners van de verheerlijkte nieuwe aarde opgaan "om zich voor Mijn aangezicht neer te buigen, zegt de Here".

Geen andere instelling die aan de Joden gegeven was, was er zozeer op gericht hen te onderscheiden van de omringende volken als juist de sabbat. Het was Gods bedoeling, dat het vieren ervan hen zou aanwijzen als Zijn aanbidders. Het zou een teken zijn van het feit, dat zij zich ver hielden van afgoderij, en dat ze verbonden waren met de ware God. Maar om de sabbat heilig te houden, moeten de mensen zelf heilig zijn. Door het geloof moeten ze deel krijgen aan de gerechtigheid van Christus. Toen hei gebod: "Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt"16 aan Israël gegeven werd, zei de Here ook tot hen: "Gij zult Mij heilige mensen zijn". Alleen op deze wijze kon de sabbat Israël onderscheiden als aanbidders van God.

Toen de Joden van God afweken en zij in gebreke bleven om door het geloof de gerechtigheid van Christus tot de hunne te maken, verloor de sabbat zijn betekenis voor hen. Satan trachtte zichzelf te verheffen en de mensen van Christus af te trekken, en hij deed zijn best de sabbat te verlagen, omdat deze teken is van de macht van Christus. De Joodse leiders handelden naar de wil van Satan door Gods rustdag te omringen met bezwarende eisen. In de dagen van Christus was de sabbat zó verlaagd, dat de viering daarvan eerder het karakter van zelfzuchtige en eigenmachtige mensen weerspiegelde dan het karakter van de liefhebbende hemelse Vader. De rabbi's stelden feitelijk God voor als Iemand Die wetten gaf waaraan door mensen onmogelijk gehoorzaamd kon worden. Zij brachten het volk ertoe,

God te beschouwen als een tiran, en te denken dat het vieren van de sabbat zoals Hij dat vereiste, de mensen hard en wreed maakte. Het was het werk van Christus om deze misvattingen uit de weg te ruimen. Hoewel de rabbi's Hem met hun onbarmhartige vijandheid vervolgden, nam Hij zelfs niet de schijn aan van Zich te houden aan hun inzettingen, maar ging recht door zee en hield de sabbat in overeenstemming met de wet van God.

Op een sabbatdag, toen de Heiland en Zijn discipelen terugkeerden van de plaats van aanbidding, kwamen ze door een akker met rijpend koren. Jezus had tot laat toe doorgewerkt, en terwijl ze door het veld liepen, begonnen de discipelen aren te plukken en de korrels te eten, nadat ze deze in hun handen gewreven hadden. Op een andere dag zou dit geen commentaar uitgelokt hebben, want iemand die door een korenveld, een boomgaard of een wijngaard trok, was vrij om te plukken wat hij wilde eten. Zie Deut. 23:24,25. Maar wanneer dit op de sabbat geschiedde, werd het beschouwd als. een ontheiliging. Niet alleen was het plukken van de halmen een soort oogsten, maar het wrijven in de handen was tevens een soort dorsen. Daarom was het naar de mening van de rabbi's een dubbele overtreding.

De spionnen deden terstond hun beklag bij Jezus, door te zeggen: "Zie, Uw discipelen doen wat men op sabbat niet mag doen". Toen Hij in Bethesda ervan werd beschuldigd de sabbat verbroken te hebben, verdedigde Jezus zich door Zijn Zoonschap te bevestigen, en te verklaren dat Hij werkte in harmonie met de Vader. Nu de discipelen aangevallen worden, citeert Hij voor Zijn beschuldigers voorbeelden uit het Oude Testament, handelingen die op de sabbat verricht werden door mensen die in dienst van God stonden.

De Joodse leraars gingen prat op hun kennis van de Schriften, en in het antwoord van de Heiland lag een verwijt voor hun onwetendheid van de Heilige Schriften. "Hebt gij dan ook dit niet gelezen", zei Hij, "wat David gedaan heeft toen hij en die met hem waren, honger kregen? Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en de toonbroden heeft genomen en ervan gegeten heeft... waarvan niemand mag eten dan alleen de priesters?" "En Hij zeide tot hen: De sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de sabbat". "Of hebt gij niet gelezen in de wet, dat op de sabbat de priesters in de tempel de sabbat schenden zonder schuldig te zijn? Maar Ik zeg u: Meer dan de tempel is hier". "Alzo is de Zoon des mensen Heer ook over de sabbat".

Indien het niet verkeerd was, dat David zijn honger stilde door te eten van het brood dat afgezonderd was voor een heilig doel, dan was het ook niet verkeerd, dat de discipelen in hun behoefte voorzagen door halmen te plukken op de gewijde uren van de sabbat. Bovendien, de priesters in de tempel deden op sabbat zwaarder werk dan op andere dagen. In wereldse zaken zou diezelfde arbeid zondig zijn, maar het werk van de priesters was in de dienst van God. Zij verrichtten die plechtige handelingen die heenwezen op de verlossende macht van Christus, en hun arbeid was in overeenstemming met het doel van de sabbat. Maar nu was Christus Zelf gekomen. Door het werk van Christus te doen, arbeidden de

discipelen in de dienst van God, en het was goed om dat wat noodzakelijk was voor het volbrengen van dat werk, op de sabbatdag te doen.

Christus wilde Zijn discipelen en Zijn vijanden leren, dat de dienst van God het allereerst komt. Het doel van Gods werk in deze wereld is: de verlossing der mensen; daarom is datgene wat noodzakelijk gedaan moet worden op sabbat om dit werk te volbrengen, in overeenstemming met het sabbatgebod. Jezus bekroonde daarna Zijn argumenten door te verklaren, dat Hij de “Here van de sabbat”23 is Iemand Die boven alle vragen en boven alle wet staat. De eeuwige Rechter pleit de discipelen vrij van schuld, door zich te beroepen op dezelfde inzettingen waarvan zij beschuldigd werden dat zij ze overtraden. Jezus wilde de zaak niet afdoen door Zijn vijanden slechts iets te verwijten. Hij verklaarde, dat zij in hun verblinding het doel van de sabbat verkeerd begrepen hadden. Hij zei: “Indien gij geweten hadt wat het zeggen wil: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande, dan zoudt gij geen onschuldigen hebben veroordeeld”. Hun talrijke harteloze gebruiken konden niet dat gebrek aan oprechte onaantastbaarheid en tedere liefde aanvullen die steeds kenmerkend zal zijn voor de ware aanbidder van God.

Weer herhaalde Christus de waarheid dat offeranden op zichzelf geen waarde hebben. Zij waren een middel en geen doel. De bedoeling ervan was, mensen tot de Heiland te leiden en hen op deze wijze in harmonie met God te brengen. God hecht waarde aan liefdedienst. Wanneer die ontbreekt, is enkel de sleur van vormen een gruwel voor Hem. Zo is het ook met de sabbat. Die was bestemd om de mens in gemeenschap met God te brengen; maar toen de geest in beslag werd genomen door vermoeiende godsdienstige gebruiken, werd de sabbat van zijn doel beroofd. Het zuiver uiterlijk vieren van de sabbat werd een aanfluiting.

Op een andere sabbat ging Jezus de synagoge binnen en zag daar een man met een verdorde hand. De Farizeeën sloegen Hem gade, verlangend te zien, wat Hij zou doen. De Heiland wist zeer wel, dat, door op sabbat te genezen, Hij beschouwd zou worden als een overtreder, maar Hij aarzelde niet om de muur van overgeleverde eisen die de sabbat omringde, neer te halen. Jezus verzocht de zieke man naar voren te komen en vroeg toen: “Is het geoorloofd op.de sabbat goed te doen of kwaad te doen, een leven te redden of te doden?” Het was een stelregel onder de Joden, dat in gebreke te blijven wanneer men de gelegenheid had om goed te doen, gelijkstond met kwaaddoen; na te laten een leven te redden was hetzelfde als doden. Op deze wijze kwam Jezus de rabbi’s op hun eigen terrein tegemoet. “Maar zij zwegen stil. En nadat Hij hen, rondom Zich met toorn had aangezien, zeer bedroefd over de verharding van hun hart, zeide Hij tot de mens: Strek uw hand uit! En hij strekte haar uit en zijn hand werd weder gezond”.

Toen men Hem de vraag stelde, “of het geoorloofd is op de sabbat te genezen”, antwoordde Jezus: “Wie zou er onder u zijn die één schaap heeft en die, als dit op een sabbat in een put valt, het niet grijpen zal en eruit trekken? Hoeveel gaat niet een mens een schaap te boven? Derhalve is het geoorloofd op de sabbat wèl te doen”.

De spionnen durfden Christus niet te antwoorden in tegenwoordigheid van de schare, uit vrees dat ze in moeilijkheden zouden geraken. Zij wisten dat Hij de waarheid gesproken had. Liever dan hun overleveringen geweld aan te doen, zouden ze een mens laten lijden, terwijl ze een dier zouden te hulp komen om het verlies dat de eigenaar zou lijden, als ze het aan zijn lot overlieten. Op deze wijze werd meer zorg besteed aan een stom dier dan aan een mens, die gemaakt is naar het beeld Gods. Dit laat de uitwerking zien van valse godsdiensten. Ze komen voort uit het verlangen van de mens om zich boven God te verheffen, maar het gevolg is, dat ze de mens minder maken dan een dier. Iedere godsdienst die in strijd is met soevereiniteit van God, berooft de mens van de eer die hij bij de schepping ontving, en die door Christus in hem hersteld zal worden. Iedere valse godsdienst leert zijn aanhangers zich niet te bekommeren om de menselijke noden, het lijden en de rechten van de mens. Het evangelie hecht grote waarde aan het mensdom, dat gekocht is door het bloed van Christus, en het leert ons oog te hebben voor de noden en smarten van de mens. De Here zegt: “Ik zal de stervelingen zeldzamer (Engelse vert.: kostbaarder) maken dan gelouterd goud en de mensen dan fijn goud van Ofir”.

Toen Jezus Zich tot de Farizeeën wendde met de vraag of het geoorloofd is op de sabbat goed te doen of kwaad te doen, leven te redden of te doden, stelde Hij hen oog in oog met hun eigen verdorven bedoelingen. Zij achtervolgden Zijn leven met bittere haat, terwijl Hij velen het leven redde en waar geluk bracht. Was het beter op de sabbat te doden, zoals zij van plan waren, dan de zieken te genezen, zoals Hij gedaan had? Was het rechtvaardiger om op Gods heilige dag misdaad in het hart te dragen dan alle mensen lief te hebben, wat tot uitdrukking komt in weldaden? Door de verdorde hand te genezen, veroordeelde Jezus de gewoonten van de Joden en liet het vierde gebod in zijn waarde die God daaraan gegeven had. “Het is geoorloofd op de sabbat wèl te doen”, verklaarde Hij. Door de nutteloze opmerkingen van de Joden opzij te zetten, eerde Christus de sabbat, terwijl zij die Hem aanklaagden, Gods heilige dag onteerden.

Zij die beweren, dat Christus de wet heeft afgeschaft, leren dat Hij de sabbatswet heeft overtreden en Zijn discipelen het recht gaf om hetzelfde te doen. Aldus nemen ze in werkelijkheid hetzelfde standpunt in als de vittende Joden. Daarmee spreken ze het getuigenis van Christus Zelf te-gen, Die verklaarde: “Ik heb de geboden Mijns Vaders bewaard en blijf in Zijn liefde”. ’ Noch de Heiland noch Zijn volgelingen verbraken het sabbatgebod. Christus was een levend getuigenis van de wet. Geen overtreding van de heilige voorschriften daarvan werd in Zijn leven gevonden. Terwijl Hij neerzag op een heel volk van getuigen die een gelegenheid zochten om Hem te veroordelen, kon Hij onbetwist zeggen: “Wie van u overtuigt Mij van zonde?”

De Heiland was niet gekomen om op te heffen wat patriarchen en profeten gesproken hadden, want Hijzelf had gesproken door deze mensen die Hem vertegenwoordigden. Alle waarheden van Gods Woord kwamen van Hem. Maar de kostbare edelstenen waren in een verkeerde zetting geplaatst. Hun kostelijk licht was gebruikt om de dwaling te dienen. God

verlangde, dat ze verwijderd zouden worden uit hun zetting van dwaling en teruggebracht in het raam der waarheid. Dit werk kon alleen een goddelijke hand volbrengen. Doordat de waarheid met dwaling was verbonden, was door de waarheid de zaak van de vijand van God en mensen gediend. Christus was gekomen om de waarheid zó te plaatsen, dat God daardoor verheerlijkt en het heil der mensheid erdoor bewerkt zou worden.

"De sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de sabbat", zei Jezus. De inzettingen die God gegeven heeft, zijn voor het welzijn der mensen. "Want het geschiedt alles om uwentwil." "Hetzij Paulus, Apollos of Cephas, hetzij wereld, leven of dood, hetzij heden of toekomst, het is alles het uwe; doch gij zijt van Christus, en Christus is van God." De Wet der Tien Geboden, waarvan de sabbat deel uitmaakt, is door God als een zegen aan Zijn volk gegeven. "De Here", zei Mozes, "gebood ons al deze inzettingen te onderhouden en de Here onze God te vrezen, opdat het ons altijd wèl zou gaan en Hij ons in het leven zou behouden". En door de Psalmist werd de boodschap aan Israël gegeven: "Dient de Here met vreugde, komt voor Zijn aangezicht met gejubel. Erkent, dat de Here God is; Hij heeft ons gemaakt, en Hem behoren wij toe, Zijn volk, de schapen die Hij weidt. Gaat met een loflied Zijn poorten binnen, Zijn voorhoven met lofgezang". En aan "allen die de sabbat onderhouden, zodat zij hem niet ontheiligen", verklaart de Here: "Hen zal ik brengen naar Mijn heilige berg en Ik zal hun vreugde bereiden in Mijn bedehuis".

"Alzo is de Zoon des mensen Heer ook over de sabbat". Deze woorden bevatten een grote les en een vertroosting. Omdat de sabbat gemaakt is om de mens, is het de dag des Heren. Een dag die Christus toebehoort. Want "alle dingen zijn door het Woord geworden, en zonder Dit is geen ding geworden dat geworden is". Aangezien Hij alle dingen gemaakt heeft, heeft Hij ook de sabbat gemaakt. Door Hem werd die dag afgezonderd als een gedachtenis aan het scheppingswerk. Die wijst op Hem als Schepper en als Heiligmaker. Die verklaart, dat Hij Die alle dingen in hemel en op aarde geschapen heeft, en door Wie alle dingen in stand gehouden worden, het hoofd is van de Gemeente, en dat door Zijn kracht wij verzoend zijn met God. Want, wanneer Hij over Israël spreekt, zegt Hij: "Ook gaf Ik hun Mijn sabbatten als een teken tussen Mij en hen, opdat zij zouden weten, dat Ik, de Here, hen heilig"41, hen heilig maak. Dan is de sabbat een teken van Christus' macht om ons heilig te maken. En hij is gegeven aan allen die door Christus geheiligd worden. Als een teken van Zijn heiligmakende kracht is de sabbat gegeven aan allen die door Christus deel worden van het Israël Gods.

En de Here zegt: "Indien gij niet over de sabbat heenloopt door uw zaken te doen op Mijn heilige dag, maar de sabbat een verlustiging noemt, de heilige dag des Heren van gewicht,... dan zult gij u verlustigen in de Here". Voor allen die de sabbat aannemen als een teken van Christus' scheppende en verlossende kracht, zal hij een verlustiging zijn. Doordat ze Christus in de sabbat zien, verlustigen ze zich in Hem. De sabbat wijst hen op de scheppingswerken als een blijk van Zijn grote verlossingsmacht. Terwijl hij de verloren vrede van Eden voor de geest brengt, vertelt hij tevens over de vrede die hersteld is door de

Heiland. En ieder voorwerp in de natuur herhaalt Zijn uitnodiging: “Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”.

Hoofdstuk 30—Hij stelde er twaalf aan

“En Hij ging de berg op en riep tot Zich wie Hij Zelf wilde, en zij kwamen tot Hem. En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken.” Onder het beschuttende geboomte op de berghelling, op slechts kleine afstand van het Meer van Galilea, werden de twaalf geroepen tot het apostelschap, en daar werd de Bergrede gehouden. De velden en heuvels waren de geliefkoosde verblijfplaatsen van Jezus, en veel van zijn onderwijs werd gegeven in de open lucht, meer dan in de tempel en de synagoge. Geen synagoge zou groot genoeg geweest zijn voor de scharen die Hem volgden: maar niet alleen om die reden verkoos Hij te leren in de velden en bossen. Jezus hield van het natuurschoon. Voor Hem was iedere rustige plaats waar Hij Zich terugtrok een gewijde tempel.

Onder de bomen van Eden hadden de eerste bewoners der aarde hun heiligdom gekozen. Daar had Christus gesproken met de vader van het mensdom. Toen zij uit het Paradijs waren verdreven, aanbaden onze eerste voorouders nog steeds in de velden en de bossen, en daar kwam Christus hen tegemoet met het evangelie van Zijn genade. Het was Christus Die met Abraham sprak onder de terebinten van Mamre; Die met Isaäk sprak wanneer deze uitging om te bidden in de velden tegen het vallen van de avond; Die met Jakob sprak op de heuvel bij Bethel; met Mozes in de bergen van Midian; en met de jonge David, toen deze zijn kudde hoedde. Het was op aanwijzing van Christus dat vijftien eeuwen lang het Joodse volk ieder jaar hun huizen voor een week hadden verlaten, en gewoond hadden in hutten die waren gemaakt van groene takken “van sierlijke bomen..., takken van palmen, en twijgen van loofbomen en van beekwilgen”.

Gedurende de opleiding van Zijn discipelen verkoos Jezus Zich terug te trekken uit het rumoer van de stad naar de rust van de velden en de heuvels, aangezien dit meer in harmonie was met de lessen van zelfverloochening die Hij hun wilde leren. En gedurende Zijn dienstwerk verzamelde Hij graag de mensen om Zich heen onder de blauwe hemel, op een grasrijke helling van een heuvel, of op het strand bij het meer. Hier kon Hij, omringd door de werken van Zijn eigen schepping, de gedachten van Zijn toehoorders van het kunstmatige op het natuurlijke richten. In de groei en ontwikkeling van de natuur werden de beginselen van Zijn koninkrijk geopenbaard. Wanneer de mensen hun ogen zouden opheffen naar de heuvelen Gods, en de wonderwerken van Zijn handen zouden aanschouwen, zouden ze kostelijke lessen van goddelijke waarheid kunnen leren. Datgene wat Christus hun leerde, zou voor hen herhaald worden in de dingen der natuur. Zo is het met allen die de natuur ingaan met Christus in hun hart. Ze zullen voelen dat ze omgeven worden door een heilige invloed. De dingen der natuur brengen de gelijkenissen van onze Here onder de aandacht en herhalen Zijn raadgevingen. Door gemeenschap met God in de natuur wordt de geest verheven en vindt het hart rust.

De eerste stap voor de organisatie van de gemeente, die na het vertrek van Christus Hem op aarde zou moeten vertegenwoordigen, moest nu gedaan worden. Er stond hun geen kostbaar heiligdom ter beschikking, maar de Heiland leidde Zijn discipelen naar de afgezonderde plaats die Hij liefhad, en in hun gedachten werden de geestelijke ervaringen van die dag voorgoed verbonden met de schoonheid van berg en dal en meer. Jezus had Zijn discipelen geroepen om hen te kunnen uitzenden als Zijn getuigen, ten einde aan de wereld te verkondigen wat zij van Hem gezien en gehoord hadden. Hun ambt was het belangrijkste waartoe menselijke wezens ooit geroepen zijn en werd alleen in belangrijkheid overtroffen door het werk van Christus Zelf. Zij zouden met God moeten samenwerken voor de redding van de wereld. Zoals in het Oude Testament de twaalf aartsvaders staan als vertegenwoordigers van Israël, zou zouden de twaalf apostelen moeten staan als vertegenwoordigers van de evangeliegemeente.

De Heiland kende het karakter van de mannen die Hij gekozen had; al hun zwakheden en dwalingen stonden Hem voor ogen; Hij kende de gevaren waarmee zij te kampen zouden krijgen, de verantwoordelijkheid die op hen zou rusten; en Zijn hart was vervuld met medelijden jegens deze uitverkorenen. Hij bracht de gehele nacht door in gebed voor hen, terwijl zij sliepen aan de voet van de berg. Bij het krieken van de dag riep Hij hen tot Zich, want Hij had hun iets belangrijks mede te delen. Deze discipelen waren reeds enige tijd met Jezus verbonden geweest in actieve arbeid. Johannes en Jacobus, Andreas en Petrus, met Filippus, Nathanaël en Mattheüs, waren nauwer met Hem verbonden geweest dan de anderen, en waren van meer van Zijn wonderen getuigen geweest. Petrus, Jacobus en Johannes hadden een nog nauwer contact met Hem. Zij waren bijna voortdurend met Hem, zagen Zijn wonderen en hoorden Zijn woorden. Johannes werd nog meer vertrouwd met Jezus, zodat hij onderscheiden werd als degene die door Jezus geliefd was. De Heiland had hen allen lief, maar Johannes had de meest ontvankelijke geest. Hij was jonger dan de anderen, en met een meer kinderlijk vertrouwen opende hij zijn hart voor Jezus. Op deze wijze leefde hij meer met Christus mee en door hem werd het diepste geestelijk onderwijs van de Heiland aan de mensen meegedeeld.

Aan het hoofd van een van de groepen waarin de discipelen verdeeld werden, staat de naam van Filippus. Hij was de eerste discipel aan wie Jezus het duidelijke bevel “Volg Mij”3 had gegeven. Filippus kwam uit Bethsaïda, de stad van Andreas en Petrus. Hij had geluisterd naar de woorden van Johannes de Doper, en had gehoord hoe deze Christus aanwees als het Lam Gods. Filippus was iemand die oprecht naar de waarheid zocht, maar hij was traag van hart om te geloven. Hoewel hij zich bij Christus gevoegd had, gaf de manier waarop hij over Hem tot Nathanaël sprak, blijk dat hij niet volledig overtuigd was van de goddelijkheid van Jezus. Hoewel Christus door de stem uit de hemel bekendgemaakt was als de Zoon van God, was Hij voor Filippus “Jezus, de zoon van Jozef uit Nazareth”. Op een andere keer, bij de spijziging van de vijfduizend, kwam Filippus’ gebrek aan geloof voor de dag.

Om hem op de proef te stellen, vroeg Jezus: “Waar zullen wij brood kopen, dat dezen kunnen eten?” Het antwoord van Filippus was ongelovig: “Tweehonderd schellingen brood is voor dezen niet genoeg, als ieder een kleine hoeveelheid zal krijgen”. Jezus was bedroefd. Hoewel Filippus Zijn werken had gezien en Zijn kracht had gevoeld, bezat hij toch geen geloof. Toen de Grieken aan Filippus vragen stelden omtrent Jezus, greep hij niet de gelegenheid aan, hen aan de Heiland voor te stellen, maar hij ging het Andreas vertellen. En in die laatste uren vóór de kruisiging waren het weer de woorden van Filippus, die niet tot versterking van het geloof waren. Toen Thomas tot Jezus zei: “Here, wij weten niet, waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg?” antwoordde de Heiland: “Ik ben de weg en de waarheid en het leven... Indien gij Mij kendet, zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben”. Van Filippus kwam het antwoord waaruit ongeloof bleek: “Here, toon ons de Vader en het is ons genoeg”. Zo traag van hart, zo zwak van geloof was de discipel die drie jaar lang met Jezus was geweest.

Een gunstige tegenstelling met het ongeloof van Filippus was het kinderlijk vertrouwen van Nathanaël. Hij was een man met een zeer ernstige aard, iemand wiens geloof zich vastklemde aan ongeziene dingen. Toch was Filippus een leerling in de school van Christus, en de goddelijke Leraar verdroeg zijn ongeloof en traagheid geduldig. Toen de Heilige Geest werd uitgestort over de discipelen, werd Filippus een leraar zoals God leraars wenst. Hij wist waarvan hij sprak, en hij leerde met een zekerheid die zijn toehoorders overtuigde.

Terwijl Jezus bezig was de discipelen voor te bereiden voor hun bevestiging, drong iemand die niet geroepen was, zijn aanwezigheid bij hen op. Het was Judas Iskariot, een man die beleed dat hij een volger van Christus was. Hij kwam nu naar voren en trachtte een plaats te verwerven in deze intieme kring van discipelen. Met grote ernst en schijnbare oprechtheid verklaarde hij: “Meester, ik zal U volgen waar Gij ook heengaat”. Jezus wees hem niet terug en verwelkomde hem ook niet, maar sprak alleen de sombere woorden: “De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen”. Judas geloofde dat Jezus de Messias was, en door zich onder de discipelen te scharen, hoopte hij zich te verzekeren van een hoge positie in het nieuwe koninkrijk. Deze hoop wilde Jezus hem ontnemen door op deze wijze over Zijn armoede te spreken.

De discipelen wilden gaarne dat Judas een van de hunnen zou worden. Hij had een indrukwekkend voorkomen, was een man met een scherp onderscheidingsvermogen en bruikbare talenten, en zij bevalen hem bij Jezus aan als iemand die Hem zeer van dienst zou kunnen zijn bij Zijn arbeid. Ze waren verrast, dat Jezus hem zo koel ontving.

De discipelen waren zeer teleurgesteld geweest, dat Jezus niet getracht had de medewerking te verkrijgen van de leiders in Israël. Ze hadden het gevoel, dat het verkeerd was, Zijn zaak niet te versterken door de steun van deze invloedrijke mensen te verwerven. Indien Hij Judas afgewezen zou hebben, zouden ze in hun hart getwijfeld hebben aan de

wijsheid van hun Meester. Wat daarna met Judas gebeurde, zou het gevaar tonen dat schuilt in het toelaten van wereldse overwegingen bij het besluiten of iemand geschikt is voor het werk van God. De samenwerking met mannen zoals die waarmee de discipelen gaarne hadden willen samenwerken, zou het werk in handen gespeeld hebben van de ergste vijanden.

Toch was Judas, toen hij zich bij de discipelen aansloot, niet ongevoelig voor de schoonheid van het karakter van Christus. Hij voelde de invloed van die goddelijke kracht, die zielen tot de Heiland trok. Hij Die niet gekomen was om het geknakte riet te verbreken of de kwijnende vlaspit uit te doven, wilde deze ziel niet afwijzen, terwijl er toch nog iets in hem was dat verlangend reikte naar het licht. De Heiland las het hart van Judas; Hij kende de diepte van ongerechtigheid waarin Judas, indien hij niet werd verlost door de genade van God, verzinken zou. Door deze man met Zichzelf te verbinden, zette Hij hem op een plaats waar hij dag aan dag in aanraking zou kunnen komen met de stroom van Zijn eigen onzelfzuchtige liefde. Indien hij zijn hart zou openstellen voor Christus, zou goddelijke genade de boze geest van de zelfzucht uitbannen, en zelfs Judas zou dan een onderdaan van het koninkrijk van God kunnen worden.

God neemt de mensen zoals zij zijn, met de menselijke trekken in hun karakter, en leidt ze op voor Zijn dienst, indien ze zich onder Zijn leiding willen stellen en van Hem willen leren. Ze worden niet gekozen omdat ze volmaakt zijn, maar ondanks hun onvolmaaktheden, opdat door de kennis en het toepassen van de waarheid, zij door de genade van Christus veranderd zullen worden naar Zijn beeld. Judas had dezelfde kansen als de andere discipelen. Hij luisterde naar dezelfde waardevolle lessen. Maar het in praktijk brengen der waarheid, wat Christus eiste, kwam niet overeen met de verlangens en plannen van Judas, en hij wilde zijn ideeën niet opgeven om wijsheid van de hemel te ontvangen.

Op hoe tedere wijze behandelde de Heiland de man die Zijn verrader zou worden! Bij Zijn onderwijs stond Jezus stil bij de beginselen der vrijgevigheid, die de hebzucht in de wortel treffen. Hij stelde Judas het afschuwelijk karakter van gierigheid voor ogen, en dikwijls besefte de discipel, dat zijn karakter daardoor afgebeeld werd en hij op zijn zonde gewezen werd; maar hij wilde zijn ongerechtigheid niet belijden en laten. Hij was eigengerechtigd, en in plaats van de verleiding te weerstaan, bleef hij volharden in zijn bedriegelijke praktijken. Christus stond voor hem, een levend voorbeeld van datgene wat hij worden moest indien hij de weldaad van goddelijke voorspraak en tussenkomst aanvaardde; maar les na les ging voorbij aan de oren van Judas, zonder dat hij er acht op sloeg.

Jezus maakte hem geen scherpe verwijten voor zijn hebzucht, maar met goddelijk geduld verdroeg hij deze dwalende man, terwijl Hij hem toch liet blijken, dat Hij zijn hart las als een open boek. Hij stelde hem de hoogste motieven om goed te doen voor ogen; en voor het verwerpen van het iicht des hemels zou Judas geen verontschuldiging hebben. In plaats van in het licht te wandelen, verkoos Judas zijn gebreken vast te houden. Boze verlangens,

wraakgierige hartstochten, duistere en weerspannige gedachten werden gekoesterd, totdat Satan de man volkomen beheerste. Judas werd een vertegenwoordiger van de vijand van Christus.

Toen hij met Jezus in aanraking kwam, had hij enkele waardevolle karaktertrekken, die tot zegen voor de gemeente hadden kunnen worden. Indien hij gewillig geweest zou zijn om het juk van Christus te dragen, had hij tot de voornaamste apostelen kunnen behoren; maar hij verhardde zijn hart toen hij op zijn fouten gewezen werd, en in trots en opstandigheid verkoos hij zijn eigen zelfzuchtige ambities, en maakte zichzelf op deze wijze ongeschikt voor het werk dat God hem gegeven zou hebben te doen.

Alle discipelen hadden ernstige gebreken toen Jezus hen riep voor Zijn dienst. Zelfs Johannes, die het nauwst in aanraking kwam met de Zachtmoedige en Nederige, was van nature niet nederig en meegaand. Hij en zijn broer werden “zonen des donders”12 genoemd. Terwijl ze met Jezus waren, wekte iedere blijk van geringschatting dat jegens Hem getoond werd, hun verontwaardiging en strijdlust op. Toorn, wraaklust, een geest van kritiek, waren eigenschappen van de geliefde discipel. Hij was trots, en eerzuchtig om de eerste te zijn in het koninkrijk Gods. Maar dag aan dag aanschouwde hij, in tegenstelling tot zijn eigen heftige geest, de zachtmoedigheid en verdraagzaamheid van Jezus, en hoorde Zijn lessen over nederigheid en geduld. Hij stelde zijn hart open voor de goddelijke invloed en werd niet alleen een hoorder maar ook een dader van de woorden van de Heiland. Zijn ik werd verborgen in Christus. Hij leerde het juk van Christus op zich te nemen en Zijn last te dragen.

Jezus berispte Zijn discipelen, Hij waarschuwde hen en maande hen tot voorzichtigheid; maar Johannes en zijn broeders verlieten Hem niet; zij kozen Jezus, ondanks de berispingen. De Heiland trok Zich niet van hen terug om hun zwakheid en dwalingen. Tot het einde toe bleven ze Zijn be-proevingen delen en de lessen van Zijn leven leren. Door op Christus te zien, werden ze veranderd naar Zijn karakter.

De apostelen verschilden onderling zeer in gewoonten en instelling. Daar was de tollenaar Levi-Mattheüs, en de vurige zeloot Simon, onverzoenlijke hater van het gezag van Rome; de edelmoedige en spontane Petrus, de laaghartige Judas; Thomas, eerlijk maar bedeesd en angstig; Filippus, traag van hart en geneigd te twijfelen; en de eerzuchtige, voor de mond wegpratende zonen van Zebedeüs, met hun broeders. Deze mensen werden bijeengebracht, met hun verschillende gebreken, allen met aangeboren en aangekweekte neigingen tot het kwade; maar in en door Christus zouden zij vertoeven in het gezin van God, en leren om één te worden in geloof, in leer en in geest. Ze zouden hun beproevingen hebben, hun smarten, hun meningsverschillen; maar zolang Christus in hun hart woonde, zou er geen tweedracht kunnen zijn. Zijn liefde zou leiden tot liefde voor elkander; de lessen van de Meester zouden leiden tot een harmoniëring van alle verschillen, waardoor de discipelen tot eenheid gebracht zouden worden, tot ze één van gedachten en één in oordeel

zouden worden. Christus is het belangrijke middelpunt, en zij zouden dichter tot elkander komen naarmate ze dichter tot het middelpunt kwamen.

Toen Jezus Zijn onderwijs aan de discipelen beëindigd had, verzamelde Hij de kleine groep dicht om Zich heen, en terwijl Hij in hun midden knielde en Zijn handen op hun hoofd legde, zond Hij een gebed op, waardoor Hij hen wijdde aan Zijn heilig werk. Op deze wijze werden de apostelen door de Here bevestigd in de evangeliedienst.

Als Zijn vertegenwoordigers onder de mensen kiest Christus geen engelen die nooit gevallen zijn, maar menselijke wezens, mensen met gelijke begeerten als degenen die zij zoeken te redden. Christus nam de menselijke natuur aan om de mensen te kunnen bereiken. De goddelijkheid had het menselijke nodig, want zowel het goddelijke als het menselijke waren nodig om de redding aan de wereld te brengen. De goddelijkheid had het menselijke nodig, opdat het menselijke een verbinding zou vormen tussen God en de mens. Zo is het ook met de dienaren en boodschappers van Christus. De mens heeft een kracht buiten en boven zich nodig, om het beeld van God in hem te herstellen en hem in staat te stellen een werk voor God te doen; maar dit maakt de menselijke macht niet minder noodzakelijk. De mens grijpt de goddelijke kracht aan, Christus woont door het geloof in het hart; en door samenwerking met het goddelijke, wordt de menselijke kracht geschikt voor het goede.

Hij Die de vissers uit Galilea riep, roept nog steeds mensen op voor Zijn dienst. En Hij is even gewillig om Zijn kracht te openbaren door ons als door de eerste discipelen. Hoe onvolmaakt en zondig wij ook mogen zijn, de Here biedt ons aan, Zijn medewerkers te worden en van Christus te leren. Hij nodigt ons uit, het goddelijk onderwijs te volgen, opdat wij, verbonden met Christus, de werken Gods mogen werken.

”Wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht die alles te boven gaat, van God is en niet van ons.” Daarom werd de prediking van het evangelie toevertrouwd aan feilbare mensen en niet aan de engelen. Het is duidelijk, dat de kracht die werkt door de zwakheid van de mensen, de kracht van God is; en op deze wijze worden we ertoe aangemoedigd te geloven dat de kracht die anderen die even zwak zijn als wijzelf, kan helpen, ook ons kan helpen. En zij die zelf “met zwakheid omvangen” zijn, moeten in staat zijn, “tegemoetkomend” te “zijn jegens de onwetenden en dwalenden”. Daar ze zelf in gevaar verkeerd hebben, kennen ze de gevaren en moeilijkheden van de weg, en om deze reden worden ze geroepen anderen die in hetzelfde gevaar verkeren, te bereiken. Er zijn zielen die verward zijn door twijfel, beladen met zwakheden, zwak in het geloof, en niet in staat de Ongeziene te grijpen; maar een vriend die ze tot zich kunnen zien komen in plaats van Christus, kan de verbindende schakel vormen om hun wankelend geloof op Christus te vestigen.

Wij moetea samenwerken met de hemelse engelen bij het tonen van Christus aan de wereld. Met bijna ongeduldig verlangen wachten de engelen op onze medewerking, want de mens moet het verbindingsmiddel zijn om met de mens in contact te komen. Wanneer we

ons in algehele toewijding aan Christus geven, verheugen de engelen zich, daar zij door mid-del van onze stemmen mogen spreken om Gods liefde te openbaren.

Hoofdstuk 31—De bergrede

Zelden verzamelde Christus enkel Zijn discipelen om naar Zijn woorden te luisteren. Hij koos als Zijn gehoor niet alleen hen die de weg des levens kenden. Het was Zijn werk om de vele mensen te bereiken die in onwetendheid en dwaling verkeerden. Hij gaf Zijn lessen van waarheid daar waar zij het verduisterde begrip konden bereiken. Hijzelf was de waarheid, terwijl Hij daar stond met de lendenen omgord en de handen steeds uitgestrekt om te zegenen, terwijl Hij met woorden van waarschuwing, smeking en bemoediging allen die tot Hem wilden komen, trachtte op te heffen.

Hoewel de bergrede in het bijzonder voor de discipelen werd gegeven, werd ze uitgesproken terwijl een grote schare naar Hem luisterde. Na de bevestiging van de apostelen ging Jezus met hen naar de oever van het meer. Hier begonnen de mensen in de vroege morgen samen te komen. Behalve de gewone menigten uit de Galilese steden, waren er mensen uit Judea, en zelfs uit Jeruzalem; uit Perea, uit Decapolis; uit Idumea, helemaal ten zuiden van Judea, en uit Tyrus en Sidon, de Foenicische steden aan de kust van de Middellandse Zee. “Daar zij hoorden, hoeveel Hij deed”, kwamen zij “om Hem te horen, en genezen te worden van hun ziekten... omdat er kracht van Hem uitging, en Hij allen genas”.

Daar het smalle strand zelfs niet genoeg ruimte overliet voor allen om te staan en zo Zijn stem te horen, ging Jezus hen voor, de weg terug naar de kant van het gebergte. Toen Hij een vlak gedeelte bereikte, dat een aangename plaats voor bijeenkomst bood voor de grote schare, zette Hij Zich neer op het gras, en Zijn discipelen en de menigte volgden Zijn voorbeeld. De discipelen zaten altijd vlak bij Jezus. Aanhoudend drongen de mensen op Hem aan; toch begrepen de discipelen dat ze zich niet uit Zijn tegenwoordigheid moesten laten verdringen. Ze zaten dicht bij hem, om maar niet een woord van Zijn onderwijzing te verliezen. Ze waren aandachtige luisteraars, verlangend de waarheden te verstaan die zij aan alle landen en leeftijden zouden moeten bekendmaken.

Met een gevoel dat er iets meer dan gewoonlijk te verwachten was, drongen ze zich rondom hun Meester. Ze geloofden dat het koninkrijk spoedig zou .worden opgericht, en uit de gebeurtenissen van die morgen leidden ze met stelligheid af, dat er dienaangaande een afkondiging zou worden gedaan. Een gevoel van afwachting drong ook door tot de menigte, en hun aandachtige gezichten toonden hun intense belangstelling. Terwijl de mensen daar op de groene berghelling zaten en wachtten op de woorden van de goddelijke Leraar, werden hun harten vervuld met gedachten aan toekomstige heerlijkheid. Er waren schriftgeleerden en Farizeeën die uitzagen naar de dag waarop zij zouden heersen over de gehate Romeinen, en de rijkdommen en pracht zouden bezitten van het grootste rijk ter wereld. De arme boeren en vissers hoopten de verzekering te horen, dat hun ellendige krotten, het karig voedsel, het leven van zwoegen en hun vrees voor gebrek verwisseld zouden worden voor huizen van overvloed en dagen van gemak. In plaats van het ene ruwe

kleed, waarin ze zich overdag hulden en waarmede ze zich ‘s nachts dekten, hoopten ze dat Christus hun de rijke en kostbare gewaden van hun overwinnaars zou geven. Aller hart trilde van de trotse verwachting, dat Israël spoedig voor de ogen van de volken geëerd zou worden als het uitverkoren volk des Heren, en dat Jeruzalem verheven zou worden tot het centrum van een wereldomvattend koninkrijk.

Christus stelde de hoop op aardse grootheid teleur. In de Bergrede trachtte Hij het werk ongedaan te maken dat tot stand was gebracht door verkeerd onderricht, en Zijn toehoorders een juist begrip te geven van Zijn koninkrijk en Zijn eigen karakter. Toch viel Hij de dwalingen niet op directe wijze aan. Hij zag, dat de ellende van de wereld te wijten was aan de zonde, maar toch gaf Hij hun geen levendige beschrijving van hun jammerlijke staat. Hij leerde hun iets dat oneindig veel beter was dan hetgeen ze gekend hadden. Zonder hun ideeën over het koninkrijk Gods te bestrijden, vertelde Hij hun over de voorwaarden om daar binnen te gaan, en liet het aan henzelf over om daaruit op te maken wat de aard van dat koninkrijk was. De waarheden die Hij leerde, zijn niet minder belangrijk voor ons dan voor de menigte die Hem volgde. Wij hebben er niet minder dan zij behoefte aan de grondbeginselen van het koninkrijk Gods te leren kennen.

De eerste woorden van Christus tot de mensen op de berg waren woorden van zegen. Zalig zijn zij, zei Hij, die hun geestelijke armoede inzien en de noodzaak gevoelen van verlossing. Het evangelie moet gepredikt worden aan de armen. Niet aan hen die geestelijk trots zijn, aan hen die beweren rijk te zijn en aan geen ding gebrek te hebben, wordt het geopenbaard, maar aan hen die nederig en berouwvol zijn. Slechts één bron is geopend voor de zonde, een bron voor de armen van geest.

Het trotse hart jaagt ernaar de verlossing te verdienen; maar zowel onze aanspraak op de hemel als onze geschiktheid daarvoor vinden we in de gerechtigheid van Christus. De Here kan niets doen voor het herstel van de mens tenzij deze, overtuigd van eigen zwakheid en ontdaan van alle zelfgenoegzaamheid, zich overgeeft aan de leiding van God. Dan kan hij de gave ontvangen die God hem wil schenken. Niets wordt onthouden aan de ziel die zijn armoede gevoelt. Die heeft onbeperkte toegang tot Hem in Wie al de volheid woont. “Want zo zegt de Hoge en Verhevene, Die in eeuwigheid troont en Wiens naam de Heilige is: In den hoge en in het heilige woon Ik en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven.”

“Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden.” Met deze woorden leert Christus niet, dat treuren op zichzelf de macht heeft om de zondeschuld weg te nemen. Hij hecht Zijn goedkeuring niet aan voorwendsels of opzettelijke nederigheid. De droefheid waarover Hij spreekt, bestaat niet uit zwaarmoedigheid en geklaag. Terwijl we treuren om de zonden, kunnen we ons verblijden in het kostbare voorrecht, dat wij kinderen Gods zijn. Dikwijls treuren we omdat onze boze daden ons onaangename gevolgen opleveren; maar dat is geen berouw. Ware smart om de zonde is het gevolg van de werking van de Heilige Geest. De

Geest openbaart de ondankbaarheid van het hart dat de Heiland veronachtzaamd en bedroefd heeft, en brengt ons in diep berouw aan de voet van het kruis. Door iedere zonde wordt Jezus opnieuw gewond; en wanneer we zien op Hem Die we doorstoken hebben, treuren we om de zonden die Hem zieleangst gebracht hebben. Zulk treuren zal leiden tot het verzaken van zonde.

De wereldling zegt misschien, dat deze smart een zwakheid is; maar het is de kracht die de berouwvolle mens bindt aan de Oneindige met banden die niet verbroken kunnen worden. Het laat zien, dat de engelen Gods aan de ziel de genadegaven terugbrengen die verloren waren door hardheid van hart en overtreding. De tranen van de berouwhebbende zijn slechts de regendroppels die voorafgaan aan het zonlicht der heiligheid. Deze smart kondigt een vreugde aan die een levende fontein zal zijn voor de ziel. “Alleen, erken uw ongerechtigheid, dat gij van de Here, uw God, zijt afgevallen.” “Ik zal u niet donker aanzien, want Ik ben genadig, luidt het woord des Heren.” Hij heeft beschikt aan “de treurenden van Sion” te geven “hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest”.

Ook voor hen die zuchten in beproeving en smart is vertroosting. De bitterheid van smart en vernedering is beter dan de uitspattingen der zonde. Door moeilijkheden openbaart God ons de wonde plekken in ons karakter, opdat we door Zijn genade onze gebreken kunnen overwinnen. Onbekende Hoofdstukken betreffende onszelf worden geopend voor ons, en de proef komt, of we de berisping en de raad Gods zullen aanvaarden. Wanneer we in beproeving gebracht worden, mogen we niet kniezen en klagen. We mogen niet in opstand komen of door tobben onszelf loswerken uit de hand van Christus. We moeten de ziel voor God vernederen. De wegen des Heren zijn duister voor hem die de dingen wil zien in het licht van eigen genoegen. Ze schijnen donker en vreugdeloos voor onze menselijke natuur. Maar Gods wegen zijn wegen van genade, en het eind daarvan is behoudenis. Elia wist niet wat hij deed toen hij in de woestijn zei, dat hij genoeg had van het leven en bad dat hij mocht sterven. De Here deed in Zijn genade niet aan hem naar zijn eigen woorden. Er was nog een groot werk voor Elia te doen, en wanneer dit werk gedaan zou zijn, zou hij niet omkomen in moedeloosheid en eenzaamheid in de woestijn. Het was hem niet beschoren neer te dalen in het stof des doods, maar om op te stijgen in heerlijkheid, begeleid door hemelse wagens, naar de troon.

Gods woord voor de treurende is: “Zijn wegen heb Ik gezien, doch Ik zal het genezen, het leiden en het weer vertroosting schenken, namelijk aan de treurenden ervan”. “Ik verander hun rouw in vreugde, Ik troost en verblijd hen na hun smart.” “Zalig de zachtmoedigen.” De moeilijkheden die wij zullen ontmoeten, kunnen zeer verminderd worden door die zachtmoedigheid die in Christus verborgen is. Indien wij de nederigheid van onze Meester bezitten, zullen we staan boven de vernederingen, de tegenslagen en de ergernissen waaraan we dagelijks zijn blootgesteld, en zij zullen geen schaduw meer werpen over onze geest. Het hoogste blijk van adel in een christen is zelfbe-heersing. Hij die onder beschimping of

wreedheid er niet in slaagt een kalme, vertrouwende geest te bewaren, berooft God van Zijn recht, Zijn eigen volmaaktheid van karakter in hem te openbaren. Nederigheid van hart is de kracht die de overwinning geeft aan de navolgers van Christus; ze is het teken van hun verbondenheid met de hemelse hoven.

"Want de Here is verheven, en Hij aanschouwt de nederige." Zij die de zachtmoedige en nederige geest van Christus openbaren, worden door God liefderijk aangezien. Misschien ziet de wereld op hen met verachting, maar in Zijn ogen zijn ze van grote waarde. Niet alleen de wijze, de grote, de weldoener zal toegang verkrijgen tot de hemelse hoven; niet alleen de ijverige werker die vol is van enthousiasme en rusteloze activiteit. Neen; de arme van geest, die vurig verlangt naar de blijvende tegenwoordigheid van Christus, de nederige van hart, wiens hoogste ideaal het is de wil van God te doen deze zullen rijkelijk toegang verkrijgen. Zij zullen behoren tot het getal dergenen die hun klederen gewassen hebben en wit gemaakt in het bloed van het Lam. "Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Hij Die op de troon gezeten is, zal Zijn tent over hen uitspreiden."

"Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid." Het gevoel van onwaardigheid zal het hart ertoe brengen te hongeren en te dorsten naar gerechtigheid, en dit verlangen zal niet teleurgesteld worden. Zij die in hun hart plaats maken voor Jezus, zullen Zijn liefde verwerven. Allen die verlangen de gelijkenis van Gods karakter te dragen, zullen tevreden gesteld worden. De Heilige Geest laat een ziel die op Jezus ziet, nooit hulpeloos staan. Hij neemt uit de dingen van Christus en toont ze hem. Indien het oog op Christus gevestigd blijft, houdt het werk van de Geest niet op, totdat de ziel in overeenstemming is gebracht met Zijn beeld. Het zuivere element van liefde zal de ziel verruimen, en aan haar het vermogen geven voor hogere bekwaamheden, voor bredere kennis aangaande de hemelse dingen, zodat de ziel niet hoeft te berusten in een tekort aan volheid. "Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden."

De barmhartigen zullen barmhartigheid vinden, en de reinen van hart zullen God zien. Iedere onreine gedachte verontreinigt de ziel, verzwakt het zedelijk gevoel, en heeft de neiging de indrukken 'van de Heilige Geest uit te wissen. Het verduistert de geestelijke blik, zodat de mensen God niet kunnen zien. De Here kan de berouwvolle zondaar vergeven en doet dat ook; maar hoewel vergeving geschonken is, is de ziel geschonden. Alle onreinheid van taal of in gedachten moet vermeden worden door hem die een helder onderscheidingsvermogen van de geestelijke waarheid wenst te hebben.

Maar de woorden van Christus omvatten meer dan vrijheid van zinnelijke onreinheid, meer dan het vrij zijn van de ceremoniële verontreiniging die door de Joden zo sterk vermeden werd. Zelfzucht verhindert ons God te zien. De geest die zichzelf zoekt, denkt over God alsof Hij iemand is als hijzelf. Indien we dit niet afgelegd hebben, kunnen we Hem Die liefde is, niet begrijpen. Alleen het onzelfzuchtig hart, de nederige en

vertrouwende geest, zal God zien als “barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw”.

“Zalig de vredestichters.” De vrede van Christus is geboren uit waarheid, hij is harmonie met God. De wereld is vijandschap met de wet van God; zondaren leven in vijandschap met hun Maker; als gevolg daarvan leven ze in vijandschap met elkander. Maar de Psalmist verklaart: “Zij die uw wet liefhebben, hebben grote vrede, er is voor hen geen struikelblok”. Mensen kunnen geen vrede maken. Menselijke plannen tot loutering en verheffing van personen of van de maatschappij zullen falen in het voortbrengen van vrede, omdat zij het hart niet bereiken. De enige kracht die ware vrede kan voortbrengen en bestendigen, is de genade van Christus. Wanneer deze vrede in het hart wordt ingeplant, zal zij de boze hartstochten, die strijd en tweedracht veroorzaken, uitbannen. “Voor een doornstruik zal een cypres opschieten, voor een distel zal een mirt opschieten”;18 en de woestijn des levens zal “zich verblijden... en bloeien als een narcis”.

De schare was verbaasd over deze leer, die zo in strijd was met de voorschriften en het voorbeeld der Farizeeën. Het volk was gaan denken, dat geluk bestond in het bezitten van dingen van deze wereld, en dat roem en eer van mensen zeer het begeren waard waren. Het was erg aangenaam om “Rabbi” genoemd te worden, en als wijs en godsdienstig geprezen te worden, en je deugden aan het publiek ten toon te stellen. Dit werd beschouwd als de bekroning van het geluk. Maar in de tegenwoordigheid van die grote menigte verklaarde Jezus, dat aardse winst en eer de enige beloning waren die zulke mensen ooit zouden ontvangen. Hij sprak met zekerheid, en een overtuigende kracht ging met Zijn woorden gepaard. Het volk werd er stil door en een gevoel van angst besloop hen. Ze zagen elkander bedenkelijk aan. Wie van hen zou behouden worden, als de leer van deze Man juist was? Velen werden overtuigd, dat deze opmerkelijke Leraar gedreven werd door de Geest van God, en dat de gedachten die Hij uit-sprak, goddelijk waren.

Nadat Hij verklaard had, waaruit waar geluk bestaat en hoe het verkregen kan worden, wees Jezus meer bepaald op de plicht van Zijn discipelen, als leraars die door God gekozen waren om anderen te brengen op het pad der gerechtigheid, dat tot het eeuwige leven leidt. Hij wist dat zij dikwijls zouden lijden door teleurstelling en ontmoediging, dat zij besliste tegenstand zouden ontmoeten, dat zij beschimpt zouden worden en hun getuigenis verworpen zou worden. Hij wist heel goed dat bij het vervullen van hun opdracht de eenvoudige mannen die zo aandachtig naar Zijn woorden luisterden, laster, marteling, gevangenneming en dood zouden moeten verduren, en Hij vervolgde:

“Zalig de vervolgden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd”. De wereld heeft de zonde lief en haat de gerechtigheid, en dit was de oorzaak van haar vijandigheid jegens Jezus. Allen die Zijn

oneindige liefde afwijzen, zullen het christendom een storend element vinden. Het licht van Christus verdrijft de duisternis die hun zonden bedekt, en de behoefte aan hervorming wordt openbaar gemaakt. Terwijl zij die zich overgeven aan de invloed van de Heilige Geest, de oorlog met zichzelf beginnen, voeren zij die zich vastklemmen aan de zonde, oorlog tegen de waarheid en haar vertegenwoordigers.

Zo ontstaat er strijd, en worden de volgelingen van Christus ervan beschuldigd, dat zij het volk opruien. Maar het is de gemeenschap met God die hun de vijandschap der wereld brengt. Zij dragen de smaad van Christus. Ze betreden het pad dat door de edelsten der aarde betreden is. Niet met smart, maar met vreugde, moeten zij vervolging aanvaarden Iedere vurige beproeving is Gods middel om hen te verbeteren. Iedere beproeving maakt hen geschikter voor het werk als medearbeiders van Hem. Ieder treffen heeft zijn plaats in de grote slag om de gerechtigheid en ieder treffen zal de vreugde van hun uiteindelijke overwinning vergroten. Wanneer zij daarop het oog richten, zal de beproeving van hun geloof en geduld blijmoedig worden aanvaard, en niet gevreesd en vermeden worden. Met de begeerte in het hart hun verplichtingen tegenover de wereld te vervullen, hun verlangen richtend op Gods goedkeuring, moeten Zijn knechten iedere plicht vervullen, zonder rekening te houden met de vrees voor of de gunst van mensen.

“Gij zijt het zout der aarde”, zei Jezus. Trek u niet terug uit de wereld om aan de vervolging te ontkomen. Gij moet vertoeven onder de mensen, opdat de smaak van de goddelijke liefde zal zijn als zout dat de wereld bewaart voor bederf. Harten die zich openstellen voor de invloed van de Heilige Geest, zijn de kanalen waardoor Gods zegeningen stromen. Indien zij die God dienen, van de aarde werden weggenomen en Zijn Geest van de mensen werd afgetrokken, dan zou deze wereld overgelaten zijn aan troosteloosheid en ver-nietiging, de vruchten van Satans heerschappij. Hoewel de goddelozen het niet weten, danken ze zelfs de zegeningen van dit leven aan de aanwezigheid op deze wereld van Gods volk, dat zij verachten en verdrukken. Maar indien de christenen alleen in naam christenen zijn, zijn ze als zout dat zijn smaak heeft verloren. Ze hebben geen invloed ten goede meer voor de we-reld. Doordat zij God verkeerd voorstellen, zijn ze erger dan ongelovigen.

“Gij zijt het licht der wereld.” De Joden meenden, dat ze de weldaden van de verlossing konden beperken tot hun eigen volk; maar Christus liet hun zien, dat verlossing is als de zonneschijn. Ze behoort aan de gehele wereld. De godsdienst van de Bijbel mag niet worden opgesloten in de omslag van een boek of tussen de muren van een kerk. We moeten de godsdienst niet zo nu en dan te voorschijn halen voor ons eigen welzijn, en daarna weer zorgvuldig terzijde leggen. Die moet het dagelijks leven hei-ligen, en moet blijken in iedere zakelijke overeenkomst en in al onze maatschappelijke relaties.

Ware karaktervorming vindt niet plaats van buitenaf en wordt niet omgedaan; het straalt van binnenuit. Indien we anderen op het pad der gerechtigheid willen brengen, moeten de

beginselen van de gerechtigheid in ons eigen hart verankerd liggen. Onze geloofsbelijdenis verkondigt misschien de theorie van godsdienst, maar het is onze daadwerkelijke vroomheid die het woord der waarheid verkondigt. Een beginselvast leven, een heilige levenswandel, onwankelbare onkreukbaarheid, een werkzame, welwillende geest, het goddelijk voorbeeld dit zijn de middelen waardoor het licht aan de wereld gebracht wordt.

Jezus had niet stilgestaan bij de nadere omschrijvingen van de wet, maar Hij liet Zijn toehoorders niet de gevolgtrekking maken, dat Hij gekomen was om de eisen van de wet opzij te schuiven. Hij wist, dat er spionnen gereedstonden om ieder woord aan te grijpen dat zo verdraaid zou kunnen worden, dat het aan hun doel zou beantwoorden. Hij kende het vooroordeel dat bestond in de harten van velen van Zijn toehoorders, en Hij zei niets om hun geloof in de godsdienst en de instellingen die hun door middel van Mozes gegeven waren, te doen wankelen. Christus Zelf had zowel de zedenwet als de ceremoniële wet gegeven. Hij was niet gekomen om het vertrouwen in dat wat Hijzelf geleerd had, af te breken. Juist om Zijn grote eerbied voor de wet en de profeten trachtte Hij de muur van overgeleverde inzettingen die de Joden omgaf, te doorbreken. Terwijl Hij hun verkeerde uitleg van de wet verwierp, behoedde Hij Zijn discipelen zorgvuldig ervoor, de levensbelangrijke waarheden die aan de Joden waren toevertrouwd, op te geven.

De Farizeeën waren trots op hun gehoorzaamheid aan de wet; toch wisten ze zó weinig de beginselen van deze wet dagelijks in praktijk te brengen, dat de woorden van de Heiland hun als ketterij in de oren klonken. Terwijl Hij de onzin waaronder de wet begraven was, wegvaagde, meenden zij, dat Hij de waarheid zelf wegvaagde. Zij fluisterden tot elkander, dat Hij de wet te licht opvatte. Hij las hun gedachten en antwoordde hun met de woorden: "Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen". Hier weerlegt Jezus de aanklacht van de Farizeeën. Zijn werk in de wereld is, de heilige aanspraken van die wet waarvan zij Hem beschuldigen dat Hij ze verbreekt, te verdedigen. Indien de wet van God veranderd of opgeheven zou kunnen worden, dan had Christus om de gevolgen van onze overtredingen niet behoeven te lijden. Hij kwam om de verhouding van de wet tot de mens te verklaren en om de voorschriften daarvan te illustreren met Zijn eigen leven van gehoorzaamheid.

God heeft ons Zijn heilige geboden gegeven, omdat Hij het mensdom liefheeft. Om ons te beschermen tegen de gevolgen van de overtreding, openbaart Hij de beginselen van de gerechtigheid. De wet is een uitdrukking van de gedachten van God; wanneer deze wet in Christus wordt aangenomen, wordt het ook onze gedachte. De wet verheft ons boven de macht van natuurlijke begeerten en neigingen, boven de verzoekingen die tot zonde leiden. God verlangt, dat wij gelukkig zijn, en Hij gaf ons de geboden van de wet, opdat wij vreugde zouden vinden door daaraan te ge-hoorzamen. Toen bij de geboorte van Jezus de engelen zongen: *"Ere Zij God in den hoge, en vrede op aarde, bij mensen des welbehagens",* verklaarden ze de beginselen van de wet die Hij door Zijn komst groot zou maken en verheerlijken.

Toen op de Sinaï de wet gegeven werd, maakte God aan de mensen de heiligheid van Zijn karakter bekend, opdat zij in tegenstelling daarmee de zondigheid van hun eigen karakter zouden zien. De wet werd gegeven om hen te overtuigen van zonde en hun behoefte aan een Heiland te openbaren. Dit zou gebeuren wanneer de beginselen daarvan door de Heilige Geest in het hart geschreven zouden worden. Dit werk gebeurt nog altijd. In het leven van Christus worden de beginselen van de wet duidelijk gemaakt, en wanneer de Heilige Geest Gods het hart aanraakt, wanneer het licht van Christus aan de mensen hun behoefte aan Zijn reinigend bloed en Zijn rechtvaardigmakende gerechtigheid openbaart, is de wet nog steeds een macht om ons tot Christus te brengen, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden uit het geloof. “De wet des Heren is volmaakt, zij verkwikt de ziel.”

“Eer de hemel en de aarde vergaat”, zei Jezus, “zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied”. De zon die aan de hemel schijnt, de vaste grond waarop wij leven, zijn Gods getuigen dat Zijn wet onveranderlijk en eeuwig is. Al zouden zij voorbijgaan, de goddelijke geboden zullen standhouden. “Gemakkelijker zouden hemel en aarde vergaan, dan dat er van de wet één tittel zou vallen.” De schaduwdienst, die wees op Jezus als het Lam Gods, zou bij Zijn dood afgeschaft worden; maar de geboden van de decaloog zijn even onveranderlijk als de troon van God.

Aangezien de “wet des Heren volmaakt”28 is, moet iedere afwijking daarvan boos zijn. Zij die de geboden van God ongehoorzaam zijn en anderen leren datzelfde te doen, worden door Christus veroordeeld. Het leven van gehoorzaamheid dat de Heiland leidde, handhaafde de eisen van de wet; daardoor werd bewezen, dat de wet door het mensdom gehoorzaamd kon worden, en daaruit bleek de uitnemendheid van karakter, die door gehoorzaamheid aan de wet zou worden ontwikkeld. Allen die gehoorzamen zoals Hij dat deed, verklaren eveneens, dat de wet “heilig en rechtvaardig en goed”29 is. Aan de andere kant ondersteunen zij die Gods geboden verbreken, Satans bewering, dat de wet onrechtvaardig is en niet gehoorzaamd kan worden. Op deze wijze verlenen ze steun aan de drogredenen van de grote tegenstander en werpen een smaad op God. Ze zijn de kinderen van de boze, die de eerste opstandeling was tegen de wet van God. Hen in de hemel toe te laten zou betekenen, dat wederom de elementen van tweedracht en opstandigheid zouden binnengebracht en het welzijn van het heelal in gevaar zou worden gebracht. Niemand die opzettelijk één beginsel van de wet veronachtzaamt, zal het koninkrijk der hemelen binnengaan.

De rabbi’s meenden, dat hun gerechtigheid een paspoort voor de hemel was, maar Jezus verklaarde, dat het onvoldoende en onwaardig was. Uiterlijke formaliteiten en een theoretische kennis van de waarheid vormden de gerechtigheid van de Farizeeën. De rabbi’s beweerden heilig te zijn door hun eigen pogingen om de wet te houden, maar hun werken hadden gerechtigheid van godsdienst gescheiden. Terwijl ze stipt waren in het nakomen van de ceremoniële gebruiken, was hun leven onzedelijk en laag. Hun zogenaamde gerechtigheid kon nooit het koninkrijk der hemelen binnengaan.

De grootste misleiding van de menselijke geest in de dagen van Christus was, dat alleen instemmen met de waarheid reeds gerechtigheid vormt. Bij alles wat mensen ervaren hebben, is gebleken dat een theoretische kennis der waarheid niet voldoende was om de ziel te redden. Het brengt geen vruchten der gerechtigheid voort. Een nauwgezet in acht nemen van wat theologische waarheid genoemd wordt, gaat dikwijls gepaard met een haat voor de zuivere waarheid zoals het leven laat zien. De donkerste Hoofdstukken van de geschiedenis zijn beladen met het verslag van misdaden die begaan werden door dweepzieke godsdienstijveraars. De Farizeeën maakten er aanspraak op, kinderen van Abraham te zijn, en ze pochten erop dat zij de godsspraken bezaten; toch bewaarden deze voordelen hen niet voor zelfzucht, kwaadwilligheid, hebzucht en de gemeenste huichelarij. Ze meenden, dat zij de meest godsdienstige mensen op de wereld waren, maar hun zogenaamde rechtzinnigheid bracht hen ertoe de Here der heerlijkheid te kruisigen.

Hetzelfde gevaar bestaat nog steeds. Velen nemen het als vanzelfsprekend aan, dat zij christenen zijn, eenvoudig omdat ze bepaalde godsdienstige leerstellingen onderschrijven. Maar zij hebben de waarheid niet in praktijk gebracht in hun leven. Ze hebben die niet geloofd en liefgehad, en daarom hebben zij niet de kracht ontvangen en de genade die tot ons komen door heiliging van de waarheid. Velen belijden misschien geloof in de waarheid; maar indien zij daardoor niet oprecht worden, vriendelijk, geduldig, verdraagzaam, hemelsgezind, is dit een vloek voor de bezitters van dat geloof, en door hun invloed wordt het tot een vloek voor de wereld.

De gerechtigheid die Christus leerde, is overeenstemming van hart en leven met de geopenbaarde wil van God. Zondige mensen kunnen alleen rechtvaardig worden wanneer ze geloof in God hebben en een levendige verbinding met Hem bewaren. Dan zal ware godsvrucht de gedachten verheffen en het leven veredelen. Dan stemmen de uiterlijke godsdienstige vormen overeen met de innerlijke reinheid van de christen. Dan zijn de plechtigheden die vereist zijn in de dienst van God geen handelingen zonder betekenis, zoals dat bij de huichelachtige Farizeeën het geval was.

Jezus behandelt de geboden afzonderlijk en verklaart de diepte en breedte van hun eisen. In plaats van één jota van hun kracht weg te nemen, toont Hij aan, hoe verreikend de beginselen van de geboden zijn, en stelt de noodlottige fout van de Joden aan het daglicht, die zij maken door hun uiterlijk vertoon van gehoorzaamheid. Hij verklaart, dat door de boze gedachte of wellustige blik de wet van God reeds overtreden wordt. Iemand die deel heeft aan de minste onrechtvaardigheid, verbreekt de wet en verlaagt zijn eigen zedelijke natuur. Moord bestaat het eerst in de geest. Hij die haat een plaats geeft in zijn hart, zet zijn schreden op het pad van de moordenaar, en zijn offeranden zijn een gruwel voor God.

De Joden kweekten een geest van wraakzucht. In hun haat tegen de Romeinen uitten ze harde scheldwoorden en behaagden de boze door zijn karaktereigenschappen aan de dag te leggen. Zo oefenden ze zich om de verschrikkelijke dingen te doen waartoe hij hen leidde.

In het godsdienstig leven van de Farizeeën was niets dat vroomheid aanbeval voor de heidenen. Jezus zei hun, zich niet te bedriegen met de gedachte, dat ze in hun hart tegen hun onderdrukkers in opstand konden komen en het verlangen koesteren, zich te wreken voor het hun aangedane onrecht. Het is waar, dat er een verontwaardiging bestaat die zelfs in volgelingen van Christus te rechtvaardigen is. Wanneer zij zien, dat God onteerd wordt en dao Zijn dienst in opspraak gebracht wordt, wanneer ze zien hoe de onschuldigen verdrukt worden, beroert een rechtvaardige verontwaardiging de ziel. Zulk een toorn, die ontstaat uit gevoelige zeden, is geen zonde. Maar zij die bij iedere vermeende aanleiding gevoelen dat zij de vrijheid hebben toe te geven aan toorn of wraakgevoelens, stellen hun hart open voor Satan. Bitterheid en vijandschap moeten uit de ziel verbannen worden, indien we in harmonie met de hemel willen leven.

De Heiland gaat nog verder. Hij zegt: “Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar, en u daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave daar vóór het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave”. Velen zijn zeer ijverig in kerkelijke diensten, terwijl er tussen hen en hun broeders onverkwikkelijke geschillen zijn die ze zouden kunnen bijleggen. God verlangt van hen, alles te doen wat in hun vermogen ligt om de harmonie te herstellen. Voordat ze dat gedaan hebben, kan Hij hun diensten niet aannemen. Er wordt duidelijk gewezen op de plicht van de christen hierin.

God stort Zijn zegeningen uit over allen. “Hij laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.” Hij is “goed jegens de ondankbaren en bozen”. Hij geeft ons opdracht om te zijn zoals Hij. “Zegent wie u vervloeken”, zei Jezus; “bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, Die in de hemelen is”. Dit zijn de beginselen van de wet, en het zijn de bronnen des levens.

Gods ideaal voor Zijn kinderen is hoger dan de hoogste menselijke gedachte reiken kan. “Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.” Dit bevel is een belofte. Het verlossingsplan beoogt onze volledige verlossing uit de macht van Satan. Christus scheidt de berouwvolle ziel altijd van de zonde. Hij kwam om de werken van de duivel te vernietigen, en Hij heeft voorzieningen getroffen dat de Heilige Geest zal worden geschonken aan iedere berouwvolle ziel, om hem van zondigen te weerhouden.

Het werk van de verleider mag niet beschouwd worden als een verontschuldiging voor één verkeerde daad. Satan juicht wanneer hij hoort hoe de belijdende volgelingen van Christus verontschuldigingen maken voor de verwrongenheid van hun karakter. Deze verontschuldigingen zijn het die leiden tot zondigen. Er is geen verontschuldiging voor het zondigen. Een heilige gemoedstoestand, een leven als dat van Christus, is bereikbaar voor ieder berouwvol, gelovig kind van God. Het ideaal van een christelijk karakter is gelijkheid aan Christus. Zoals de Zoon van God volmaakt was in Zijn leven, zo moeten ook Zijn volgelingen volmaakt zijn in hun leven. Jezus was in alle dingen Zijn broeders gelijk

gemaakt. Hij werd vlees, zoals wij dat zijn. Hij had honger en dorst, en was vermoeid. Hij ontving kracht uit het voedsel en werd verfrist door de slaap. Hij deelde het lot der mensen; toch was Hij de zondeloze Zoon van God. Hij was God in het vlees. Zijn karakter moet ook het onze zijn. De Here zegt van hen die in Hem geloven: “Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn”.

Christus is de ladder die Jakob zag, waarvan het onderste gedeelte op de aarde rustte, en waarvan de bovenste sport reikte tot de poort des hemels, tot de drempel der heerlijkheid. Indien de ladder juist één trede tekort was geschoten om de wereld te bereiken, waren wij verloren geweest. Maar Christus bereikt ons waar wij zijn. Hij heeft onze natuur aangenomen en overwon, opdat wij zouden kunnen overwinnen door Zijn natuur aan te nemen. Gekomen “in een vlees, aan dat der zonde gelijk”, leefde Hij een leven zonder zonde. Nu maakt Hij door Zijn goddelijkheid aansprak op de troon des hemels, terwijl Hij door Zijn menselijkheid ons bereikt. Hij gebiedt ons, door het geloof in Hem de heerlijkheid van het karakter van God te bereiken. Daarom moeten wij volmaakt zijn, zoals onze “hemelse Vader volmaakt is”.

Jezus had getoond, waaruit gerechtigheid bestaat en had gewezen op God als de bron daarvan. Nu richtte Hij Zich op praktische plichten. Bij het geven van aalmoezen, bij het bidden, bij het vasten, zei Hij, mag niets gedaan worden om de aandacht te trekken of om eigen lof te verkrijgen. Geef in oprechtheid, ter wille van de lijdende armen. Laat in het gebed de ziel in gemeenschap komen met God. Ga bij het vasten niet met gebogen hoofd en met een hart dat vol is van gedachten aan uzelf. Het hart van de Farizeeër is een woeste, onvruchtbare bodem, waarin het zaad van goddelijk leven niet kan groeien. Hij die zich zonder het minste voorbehoud aan God overgeeft, zal Hem op de meest aanvaardbare wijze dienen. Want door gemeenschap met God worden mensen zijn medewerkers om Zijn karakter aan de mensen te tonen.

Het dienen dat voortkomt uit een oprecht hart, zal een grote vergelding vinden. “De Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u vergelden”. Door het leven dat wij leiden door de genade van Christus, wordt het karakter gevormd. De oorspronkelijke lieflijkheid wordt weer aan de ziel hergeven. De karaktereigenschappen van Christus worden ons gegeven, en het beeld van de Goddelijke begint naar voren te komen. Het gelaat van mannen en vrouwen die met God werken en wandelen, drukt de vrede des hemels uit. Zij zijn omgeven met de atmosfeer des hemels. Voor deze zielen is het koninkrijk Gods begonnen. Zij bezitten de vreugde van Christus, de vreugde een zegen voor de mensen te zijn. Zij ontvangen de eer, aangenomen te zijn in de dienst van de Meester; het is hun toevertrouwd Zijn werk te doen in Zijn Naam.

“Niemand kan twee heren dienen.” 0 We kunnen God niet dienen met een verdeeld hart. Bijbelse godsdienst is niet één invloed te midden van vele andere; zijn invloed is hoger, en doordringt en beheerst iedere andere. Hij moet niet een kleurig tintje zijn, dat hier en daar op

een stuk linnen wordt aangebracht, maar het gehele leven moet ervan doortrokken worden, alsof het linnen in de verf werd gedompeld, totdat iedere draad van het materiaal was geverfd in een diepe tint die niet verbleekt. “Indien dan uw oog zuiver is, zal geheel uw lichaam verlicht zijn; maar indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn.” Reinheid en doelbewustheid zijn de voorwaarden om licht van God te ontvangen. Hij die de waarheid wenst te weten, moet alles willen aanvaarden wat deze openbaart. Hij kan geen compromis sluiten met de dwaling. Weifelen en halfslachtig zijn in trouw jegens de waarheid, betekent de duisternis van dwaling en satanische misleiding te kiezen.

Een wereldse gedragslijn en de onwrikbare beginselen der gerechtigheid kunnen niet onzichtbaar met elkaar vermengd worden zoals de kleuren van de regenboog. Tussen deze twee is een dikke, scherpe lijn getrokken door de eeuwige God. Het beeld van Christus is zó duidelijk te onderscheiden van dat van Satan als de middag van middernacht. En alleen zij die het leven van Christus leven, zijn Zijn medearbeiders. Indien één zonde gekoesterd wordt in de ziel of één verkeerde gewoonte in het leven vastgehouden wordt, wordt het gehele wezen daardoor besmet. De mens wordt een werktuig van de ongerechtigheid.

Allen die gekozen hebben voor de dienst van God, dienen vertrouwen te stellen in Zijn zorg. Christus wees op de vogelen des hemels, op de bloemen in het veld, en Hij vroeg Zijn toehoorders, deze voorwerpen van Gods schepping te beschouwen. “Gaat gij ze niet verre te boven?”2 De mate van goddelijke aandacht die aan enig voorwerp geschonken wordt, is evenredig met de rang daarvan op de ladder van het bestaan. Over het bruine musje wordt gewaakt door de Voorzienigheid. De bloemen in het veld, het gras dat de aarde als een kleed bedekt, delen in de aandacht en de zorg van onze hemelse Vader. De grote Meester-Kunstenaar heeft aandacht besteed aan de leliën en ze zó prachtig gemaakt, dat ze de heerlijkheid van Salomo overtreffen. Hoeveel meer zorg besteedt God aan de mens die het beeld en de heerlijkheid Gods is. Hij verlangt ernaar, te zien hoe Zijn kinderen een karakter openbaren dat naar Zijn gelijkenis is. Zoals de zonnestraal aan de bloemen hun verschillende tere tinten schenkt, zo schenkt God aan de ziel de schoonheid van Zijn eigen karakter.

Allen die kiezen voor Christus’ koninkrijk van liefde en gerechtigheid en vrede, en de belangen daarvan belangrijker maken dan alle andere, zijn verbonden met de wereld hierboven, en iedere zegen die nodig is voor dit leven behoort hun toe. In het boek van Gods voorzienigheid, deel: het le-ven, krijgen wij elk een bladzijde. Die bladzijde bevat iedere bijzonderheid van onze geschiedenis; zelfs de haren van ons hoofd zijn geteld. Gods kinderen zijn nooit uit Zijn gedachten.

“Maakt u dan niet bezorgd tegen de dag van morgen.” We moeten Christus dag aan dag volgen. God geeft geen hulp voor morgen. Hij geeft Zijn kinderen niet alle aanwijzingen voor hun levensreis, opdat ze niet verward zullen worden. Hij vertelt hun zoveel als ze kunnen onthouden en uitvoeren. De kracht en wijsheid die hun geschonken wordt, zijn

bestemd voor de behoefte van het ogenblik. “Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet” voor vandaag “dan bidde hij God daar om, Die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden”.

“Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.” Acht uzelf niet beter dan andere mensen, en stel uzelf niet tot hun rechter. Aangezien u de beweegredenen niet kunt vatten, bent u onbekwaam een ander te oordelen. Door op een ander kritiek uit te oefenen, brengt u een oordeel over uzelf; want u toont daarmee, dat u een deelgenoot van Satan bent, de aanklager der broederen. De Here zegt: “Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf”. Dit is ons werk. “Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet onder het oordeel komen.”

De goede boom zal goede vruchten voortbrengen. Indien de vruchten smakeloos en waardeloos zijn, is de boom slecht, Zo getuigen de vruchten die wij in ons leven voortbrengen, van de toestand van het hart en van de uitnemendheid van karakter. Goede werken kunnen nooit de zaligheid kopen, maar zij zijn een blijk van het geloof dat uit liefde handelt en de ziel reinigt. En hoewel de eeuwige vergelding niet om onze verdiensten geschonken wordt, zal die toch evenredig zijn aan het werk, dat gedaan is door de genade van Christus.

Op déze wijze bracht Christus de beginselen van Zijn koninkrijk naar voren, en toonde aan dat zij de grote levensregel vormen. Om de les in te prenten, voegt Hij er een toelichting bij. Het is niet genoeg, zegt Hij, dat ge Mijn woorden hoort. Door gehoorzaamheid moet ge ze tot de grond-slag van uw karakter maken. Het eigen ik is slechts drijfzand. Indien ge bouwt op menselijke theorieën en verdichtsels, zal uw huis instorten. Door de winden der verzoeking, de stormen der beproeving, zal het weggevaagd worden. Maar deze beginselen die Ik u gegeven heb, zullen blijven bestaan. Neem Mij aan; bouw op Mijn woorden. ”Een ieder nu, die deze Mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op een rots. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.”

Hoofdstuk 32—De Hoofdman

Christus had tot de hoveling wiens zoon Hij genezen had, gezegd: “Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet, zult gij niet geloven”. Het deed Hem pijn, dat Zijn eigen volk deze uiterlijke tekenen van Zijn Messiasschap eiste. Steeds weer had Hij Zich verwonderd over hun orgeloof. Maar Hij verwonderde zich over het geloof van de hoofdman die tot Hem kwam. De hoofdman twijfelde niet aan de macht van de Heiland. Hij vroeg Hem zelfs niet persoonlijk een wonder te komen verrichten. “Spreek slechts een woord”, zei hij, “en mijn knecht zal herstellen”.

De knecht van de hoofdman was door een verlamming getroffen en lag op sterven. Bij de Romeinen waren de dienstknechten slaven, die gekocht en verkocht werden op de marktpleinen, en die bejegend werden met scheldwoorden en wreedheid; maar de hoofdman was uitermate gehecht aan zijn dienaar en verlangde zeer dat hij zou genezen. Hij geloofde, dat Tezus hem kon genezen. Hij had de Heiland nog niet gezien, maar de vernalen die hij gehoord had, hadden hem met geloof vervuld. Ondanks de vormendienst van de Joden was deze Romein ervan overtuigd, dat hun godsdienst op een hoger plan stond dan de zijne. Hij was reeds door de belemmeringen van nationale vooroordelen en haat, die de overwinnaars scheidden van het overwonnen volk, heengedrongen. Hij had eerbied getoond voor de dienst van God, en had de Joden, als Zijn aanbidders, vriendelijk behandeld. In de leer van Christus, zoals die aan hem overgebracht was, vond hij datgene wat tegemoet kwam aan de behoefte van zijn ziel. Alles wat geestelijk was in hem, gaf gehoor aan de woorden van de Heiland. Maar hij gevoelde zich onwaardig om in de tegenwoordigheid van Jezus te komen, en hij deed een beroep op de oudsten der Joden om een verzoek te doen voor de genezing van zijn knecht. Zij kenden de Grote Leraar, en zouden, naar hij meende, weten hoe ze Hem moesten benaderen om Zijn gunst te winnen.

Toen Jezus Kapernaüm binnenkwam, trad Hem een delegatie van de oudsten tegemoet, die Hem vertelden over de wens van de hoofdman. Zij “drongen zeer bij Hem aan, want, zeiden zij, hij is waard, dat Gij dit voor hem doet; want hij heeft ons volk lief en onze synagoge heeft hij gebouwd”. Onmiddellijk ging Jezus op weg naar het huis van de hoofman, maar omdat de menigte op Hem aandrong, vorderde Hij langzaam. Het nieuws van Zijn komst ging aan Hem vooraf, en de hoofdman, in zijn gebrek aan zelfvertrouwen, zond Hem de boodschap: “Here, doe geen moeite, want ik ben niet waard dat Gij onder mijn dak komt”. Maar de Heiland vervolgde Zijn weg, en ten slotte waagde de hoofdman het, Hem te naderen, en de boodschap af te maken met de woorden: “Daarom heb ik ook mijzelf niet waardig geacht tot U te komen, maar spreek (slechts) een woord, en mijn knecht moet herstellen. Want ik neem zelf een ondergeschikte plaats in met soldaten onder mij, en ik zeg tot de een: Ga heen, en hij gaat heen, en tot een ander: Komt, en hij komt, en tot mijn slaaf: Doe dit en hij doet het”.

Zoals ik de macht van Rome vertegenwoordig, en mijn soldaten mijn gezag erkennen als soeverein, zo vertegenwoordigt Gij de macht van de oneindige God, en alle geschapen dingen gehoorzamen Uw woord. Gij kunt de ziekte bevel geven heen te gaan, en ze zal U gehoorzamen. Gij kunt Uw hemelse boodschappers bevel geven, en ze zullen genezende kracht schenken. Spreek slechts dat woord, en mijn knecht zal genezen worden.

"Toen Jezus dit hoorde, verwonderde Hij Zich over hem, en Zich kerende tot de schare die Hem volgde, sprak Hij: Ik zeg u, zelfs in Israël heb Ik een zó groot geloof niet gevonden!" En tot de hoofdman zei Hij: "Ga heen, u geschiede naar uw geloof"7 "En de knecht genas, juist op dat uur". De Joodse oudsten die de hoofdman aan Christus hadden aanbevolen, hadden aangetoond, hoe verre zij waren van het bezit van de geest van het evangelie. Zij zagen niet in, dat ons grote tekort onze enige aanspraak is op Gods genade. In hun eigengerechtigheid bevalen ze de hoofdman aan, om de gunst die hij bewezen had aan "ons volk". Maar de hoofdman zelf zei: "Ik ben niet waard". Zijn hart was aangeraakt door de genade van Christus. Hij zag zijn eigen onwaardigheid; toch was hij niet bevreesd om hulp te vragen. Hij vertrouwde niet op zijn eigen goedheid; zijn argument was zijn grote tekort. Zijn geloof greep Christus aan in Zijn ware karakter. Hij geloofde niet alleen in Hem als in een wonderdoener, maar als een Vriend en Heiland der mensheid.

Zo kan iedere zondaar tot Christus komen. Hij heeft "niet om de werken der gerechtigheid die wij zouden gedaan hebben, doch naar Zijn ontferming ons gered". Wanneer Satan u vertelt, dat u een zondaar bent, en niet kunt hopen de zegeningen van God te ontvangen, zeg hem dan, dat Christus in de wereld is gekomen om zondaren te redden. We bezitten niets om ons bij God aan te bevelen; maar datgene waarop we mogen pleiten, nu en altijd, is onze volkomen hulpeloze toestand, die Zijn verlossende kracht noodzakelijk maakt. Na alle eigenwaan afgelegd te hebben, kunnen we opzien naar het kruis van Golgotha en zeggen: *"Niets breng ik als offer, Heer! 'k Klem me aan 't kruishout meer en meer".*

De Joden waren vanaf hun kinderjaren onderwezen aangaande het werk van de Messias. De geïnspireerde uitspraken van de patriarchen en profeten, en het zinnebeeldig onderwijs van de offerdienst hadden zij ontvangen. Maar ze hadden geen acht geslagen op het licht, en nu zagen ze in Jezus niets dat ze begeerden. Maar de hoofdman, die geboren was in het heidendom, opgevoed in de afgodendienst van het keizerlijk Rome, die tot soldaat was opgeleid, door zijn opvoeding en omgeving schijnbaar afgesneden van geestelijk leven en nog verder daarvan afgesloten door de dweepzucht van de Joden en door de verachting die zijn eigen landgenoten koesterden voor het volk Israël deze man bespeurde de waarheid waarvoor de kinderen van Abraham blind waren. Hij wachtte niet af om te zien of de Joden zelf Hem, Die beweerde hun Messias te zijn, zouden aannemen. Toen het "licht dat ieder mens verlicht", in de wereld gekomen was en hem beschenen had, had hij, hoewel van verre, de heerlijkheid van de Zone Gods onderscheiden.

Voor Jezus was dit een voorsmaak van het werk dat het evangelie onder de Heidenen zou doen. Met vreugde zag hij uit naar het bijeenbrengen van zielen uit alle volken voor Zijn koninkrijk. Met diepe droefheid schilderde Hij voor de joden de gevolgen van hun verwerping van Zijn genade: “Ik zeg u, dat er velen zullen komen van Oost en West en zullen aanliggen met Abraham en Izak en Jakob in het koninkrijk der hemelen; maar de kinderen van het koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; daar zal geween zijn en het tandengeknars”. Helaas, hoevelen bereiden zich ook nu voor op die noodlottige teleurstelling! Terwijl zielen in de duisternis van het heidendom Zijn genade aanvaarden, zijn er zovelen in de christelijke landen op wie het licht alleen schijnt om veronachtzaamd te worden.

Op een afstand van meer dan dertig kilometervan Kapernaüm, op een hoogvlakte die uitzicht biedt op de uitgestrekte, prachtige vlakte van Esdrelon, lag het dorpje Naïn, en daarheen richtte Jezus vervolgens Zijn schreden. Velen van Zijn discipelen en ook anderen gingen met Hem mee, en de gehele weg langs kwamen er mensen die verlangend waren Zijn woorden van liefde en mededogen te horen; ze brachten hun zieken om door Hem genezen te worden, en verkeerden steeds in de hoop, dat Hij Die over zulk een wonderlijke kracht beschikte, Zich bekend zou maken als de Koning van Israël. Een grote menigte verdrong zich rondom Hem, en het was een verheugd, verwachtingsvol gezelschap dat Hem volgde over het rotspad naar de poort van het dorpje op de berghelling.

Wanneer ze dichterbij komen, zien ze een begrafenisstoet uit de poort naderen. Met langzame, droeve schreden begeeft deze zich naar de begraafplaats. Op een open draagbaar, die vooraan in de stoet gedragen wordt, ligt het lichaam van de dode, en daaromheen zijn de rouwdragers, die de lucht vervullen met hun jammerkreten. Al de mensen uit het plaatsje schijnen bijeengekomen om hun eerbied voor de dode te tonen en hun medeleven met de nabestaanden.

Het was een deerniswekkend schouwspel. De gestorvene was de enige zoon van zijn moeder, en zij was een weduwe. De eenzame treurende volgde haar enige aardse steun en troost naar het graf. “En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen.” Terwijl ze verder liep, blindelings, wenend, zonder Zijn aanwezigheid op te merken, kwam Hij dicht naast haar, en zei vriendelijk: “Ween niet”. Jezus stond op het punt haar smart in vreugde te veranderen, maar toch kon Hij deze uitdrukking van teder medeleven niet weerhouden. “En naderbij gekomen, raakte Hij de baar aan”; Hem kon zelfs een aanraking met de dood niet verontreinigen. De dragers stonden stil en de weeklachten van de rouwklagers verstomden. Beide gezelschappen verzamelden zich rond de baar, terwijl ze hoopten tegen hoop in. Er was Iemand aanwezig Die ziekten had uitgebannen en duivelen uitgeworpen; was ook de dood onderworpen aan Zijn macht?

Met heldere, gezaghebbende stem worden de woorden uitgesproken: “Jongeling, Ik zeg u, sta op!” Die stem dringt door in de oren van de dode. De jonge man opent de ogen. Jezus

neemt hem bij de hand en heft hem op. Zijn blik valt op haar die wenend naast hem stond, en moeder en zoon worden herenigd in een lange, vreugdevolle omhelzing. De menigte kijkt in stilte toe, alsof ze betoverd is. "Vrees beving hen allen." Zwijgend en eerbiedig bleven ze een ogenblik staan, alsof ze in de tegenwoordigheid van God Zelf waren. Toen "verheerlijkten zij God, zeggende: Een groot profeet is onder ons opgestaan, en: God heeft naar Zijn volk omgezien". De begrafenisstoet keerde terug naar Naïn als een triomfantelijke optocht. "En dit gerucht over Hem verbreidde zich in het ganse Joodse land en in de gehele omtrek." Hij Die naast de treurende moeder aan de poort van Naïn stond, slaat iedere treurende naast de baar gade. Hij is met ontferming bewogen over onze smart. Zijn hart, dat liefhad en medelijden had, is een hart van onveranderlijke tederheid. Zijn woord, dat de dode terugriep tot het leven, is nu niet minder krachtig dan toen het gesproken werd tot de jongeling van Naïn. Hij zegt: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op de aarde". Die macht is niet verminderd door het verstrijken der jaren noch uitgeput door de ononderbroken werkzaamheid van Zijn overvloeiende genade. Voor allen die in Hem geloven, is Hij nog steeds de levende Heiland.

Jezus veranderde de smart van de moeder in vreugde toen Hij haar haar zoon teruggaf; toch was de jongeman slechts opgewekt tot dit aardse leven, om de smarten, de moeite en de gevaren daarvan te doorstaan en daarna weer in de macht van de dood te vallen. Maar Jezus vertroost onze smart voor de doden met een boodschap van oneindige hoop: "Ik ben... de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk". "Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door Zijn dood hem die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen, en allen zou bevrijden die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren."

Satan kan de doden niet in zijn greep houden wanneer de Zoon van God hun zegt te leven. Hij kan de ziel die in het geloof het woord van Christus' macht aanvaardt, niet in de geestelijke dood houden. God zegt tot allen die dood zijn in de zonde: "Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden". Dat woord is eeuwig leven. Zoals het woord van God, dat de eerste mens tot leven wekte, nog steeds ons het leven geeft; zoals het woord van Christus: "Jongeling, Ik zeg u, sta op", leven gaf aan de jongeling van Naïn, zo is dat woord, "Sta op uit de doden", leven voor de ziel die het aanneemt. God "heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon Zijner liefde". Het wordt ons alles in Zijn Woord aangeboden. Indien we het Woord aannemen, hebben we de verlossing.

"En indien de Geest van Hem Die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, Die in u woont." "Want de Here Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here

tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen." Hij gebiedt dat wij met dit woord der vertroosting elkander vertroosten.

Hoofdstuk 33—Wie zijn mijn broeders?

De zonen van Jozef leefden in het geheel niet met Jezus mee in Zijn werk. De verhalen die hun ter ore kwamen betreffende Zijn leven en werken, vervulden hen met verbazing en verslagenheid. Zij hoorden, dat Hij hele nachten wijdde aan gebed, dat Hij gedurende de gehele dag omringd werd door grote scharen mensen en Zich zelfs de tijd niet gunde om te eten. Zijn vrienden meenden, dat Hij uitgeput zou raken door Zijn voortdurende arbeid; ze waren niet in staat Zijn houding jegens de Farizeeën te verklaren, en er waren er onder hen, die vreesden dat Zijn denken verward geraakte. Zijn broers hoorden hiervan, en ook van de beschuldiging die door de Farizeeën geuit werd, dat Hij duivelen uitwierp door de macht van Satan. Ze gevoelden scherp, dat het verwijt ook hen raakte, door hun verwantschap met Jezus. Zij wisten welk een opschudding Zijn woorden en daden verwekten, en waren niet alleen verontrust door Zijn openhartige beweringen, maar ook verontwaardigd over Zijn aanklacht tegen de schriftgeleerden en Farizeeën. Zij besloten dat Hij moest worden overgehaald of gedwongen deze manier van werken te staken, en zij brachten Maria ertoe zich met hen te verenigen, daar zij meenden, dat door Zijn liefde voor haar zij Hem zouden kunnen bewegen voorzichtiger te zijn.

Juist tevoren had Jezus voor de tweede maal een wonder verricht van de genezing van een man die bezeten, blind en doof was, en de Farizeeën hadden de beschuldiging herhaald: “Door de overste der boze geesten drijft Hij de geesten uit”. Christus maakte hun duidelijk, dat door het werk van de Heilige Geest toe te schrijven aan Satan, zij zich afsneden van de bron van zegeningen. Zij die gesproken hadden tegen Jezus Zelf, zonder Zijn goddelijk karakter te onderscheiden, zouden vergeving kunnen ontvangen; want door middel van de Heilige Geest zouden ze ertoe gebracht kunnen worden hun dwaling in te zien en berouw te tonen. Wat de zonde ook is, wanneer de ziel berouw toont en gelooft, wordt de schuld weggewassen in het bloed van Christus; maar hij die het werk van de Heilige Geest verwerpt, plaatst zichzelf in een positie waar berouw en geloof hem niet kunnen bereiken. Juist door de Geest werkt God aan het hart; wanneer mensen moedwillig de Geest verwerpen, en verklaren dat deze van Satan komt, snijden ze het kanaal waardoor God met hen in verbinding kan komen, af. Wanneer de Geest uiteindelijk verworpen wordt, kan God niets meer doen voor de ziel.

De Farizeeën tot wie Jezus sprak, geloofden zelf de beschuldiging niet die zij tegen Hem inbrachten. Er was niet één van die hoogwaardigheidsbekleders die zich niet aangetrokken had gevoeld tot de Heiland. Ze hadden de stem van de Geest gehoord in hun hart, Die verklaarde, dat Hij de Gezalfde Israëls was, en Die bij hen erop aandrong, te belijden dat ze Zijn discipelen wilden zijn. In het licht van Zijn aanwezigheid hadden ze hun onheiligheid beseft en hadden ze verlangd naar een gerechtigheid die ze niet zelf konden voortbrengen. Maar nadat ze Hem verworpen hadden, zou het te vernederend zijn om Hem te ontvangen als de Messias. Toen ze eenmaal hun voeten op het pad van het ongeloof gezet hadden,

waren ze te trots om hun dwaling te belijden. Om het erkennen van de waarheid te vermijden, trachtten ze met wanhopig geweld de leer van de Heiland te bestrijden. Het bewijs van Zijn macht en genade bracht hen tot het uiterste. Ze konden de Heiland niet verhinderen wonderen te verrichten, ze konden Zijn leer niet tot zwijgen brengen; maar ze deden alles wat in hun macht was om Hem op verkeerde wijze voor te stellen en Zijn woorden te verdraaien. Toch volgde de overtuigende Geest van God hen nog, en ze moesten veel hindernissen opwerpen om de kracht daarvan te weerstaan. De grootste macht die op het menselijk hart kan inwerken, streed met hen, maar zij wilden zich niet overgeven.

Het is niet God die de ogen der mensen verblindt of hun harten verhardt. Hij zendt hun licht om hun fouten te verbeteren en hen op veilige paden te leiden; door het verwerpen van dit licht worden de ogen verblind en het hart verhard. Dikwijls is het proces geleidelijk en bijna onmerkbaar. Het licht komt tot de ziel door het Woord van God, door Zijn dienstknechten, of rechtstreeks door de macht van Zijn Geest; maar wanneer één lichtstraal veronachtzaamd wordt, vindt er een gedeeltelijke afstomping plaats van de geestelijke bevattingsvermogens, en het volgende openbarende licht wordt minder scherp waargenomen. Zo neemt de duisternis toe, totdat het nacht is in de ziel. Zo was het ook met deze Joodse leiders gegaan. Ze waren ervan overtuigd, dat er bij Christus een goddelijke macht aanwezig was, maar om de waarheid te weerstaan, schreven ze het werk van de Heilige Geest toe aan Satan. Door dit te doen, kozen zij moedwillig het bedrog; zij gaven zich over aan Satan, en vanaf dat ogenblik werden zij beheerst door zijn macht.

Nauw verwant met Jezus' waarschuwing wat betreft de zonde tegen de Heilige Geest, is een waarschuwing tegen ijdele en boze woorden. De woorden zijn een aanwijzing van wat in het hart leeft. "Uit de overvloed des harten spreekt de mond." Maar woorden zijn meer dan een aanduiding van het karakter; zij hebben macht om te reageren op het karakter. Mensen worden beïnvloed door hun eigen woorden. Dikwijls geven zij, in een vluchtige opwelling, onder aandrang van Satan, uiting aan naijver of boze vermoedens, waarmee ze uitdrukking geven aan dingen die ze niet werkelijk geloven; maar het uitspreken daarvan heeft een reactie op de gedachten. Ze worden misleid door hun woorden, en komen ertoe te geloven, dat datgene wat op aansporing van Satan gezegd werd, waar is.

Wanneer ze eenmaal uitdrukking gegeven hebben aan een mening of beslissing, zijn ze dikwijls te trots om die woorden terug te nemen, en ze trachten te bewijzen, dat ze gelijk hadden, totdat ze ertoe komen te geloven, dat zij gelijk hebben. Het is gevaarlijk woorden van twijfel uit te spreken, en gevaarlijk om aan het goddelijk licht te twijfelen en er kritiek op uit te oefenen. De gewoonte van het ondoordacht en oneerbiedig kritiek uitoefenen heeft een terugwerkende invloed op het karakter, doordat het ongeloof en oneerbiedigheid voedt. Menig mens die heeft toegegeven aan die gewoonte, is daarmede doorgegaan, onbewust van het gevaar, totdat hij bereid was het werk van de Heilige Geest te bekritiseren en te verwerpen. Jezus zei: "Van elk ijdel woord dat de mensen zullen spreken, zullen zij

rekenschap geven op de dag des oordeels, want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw woorden zult gij geoordeeld worden.”

Daarna voegde Hij er een waarschuwing aan toe voor die mensen die onder de indruk waren geraakt van Zijn woorden, die Hem vol blijdschap gehoord hadden, maar die zich niet hadden overgegeven zodat de Heilige Geest in hen kon wonen. Niet alleen door het weerstaan, maar ook door het verwaarlozen kan de ziel ten onder gaan. “Zodra de onreine geest van de mens is uitgevaren”, zei Jezus, “gaat hij door dorre plaatsen om rust te zoeken, maar hij vindt die niet. Dan zegt hij: Ik zal terugkeren naar mijn huis, waar ik ben uitgevaren; en als hij komt, vindt hij het leegstaan en geveegd en op orde. Dan trekt hij heen en neemt zeven andere geesten mede, bozer dan hijzelf; en zij komen binnen en wonen daar”.

Er waren vele mensen in de dagen van Christus, zoals er ook op het ogenblik velen zijn, over wie de macht van Satan voor enige tijd gebroken scheen te zijn; door de genade van God werden ze bevrijd van de boze geesten, die heerschappij over de ziel gevoerd hadden. Zij verheugden zich in de liefde van God; maar, evenals de toehoorders die vergeleken worden met steenachtige plaatsen uit de gelijkenis, bleven ze niet in Zijn liefde. Ze gaven zich niet dagelijks aan God over, opdat Christus in hun hart zou wonen; en toen de boze geest terugkeerde, met “zeven andere geesten.., bozer dan hijzelf”, werden zij volkomen beheerst door de macht van de boze.

Wanneer de ziel zich aan Christus overgeeft, neemt een nieuwe macht bezit van het nieuwe hart. Er wordt een verandering teweeggebracht die de mens nooit zelf kan bewerken. Het is een bovennatuurlijk werk, dat een bovennatuurlijk element brengt in de menselijke natuur. De ziel die aan Christus is overgegeven, wordt Zijn eigen burcht, die Hij bezet houdt in een opstandige wereld, en het is Zijn bedoeling dat deze ziel geen ander gezag zal kennen dan het Zijne. Een ziel die op deze wijze in het bezit is van de hemelse machten, is onaantastbaar voor de aanvallen van Satan. Maar, tenzij wij ons aan de heerschappij van Christus overgeven, zullen wij geregeerd worden door de boze. Het is onvermijdelijk dat wij in de macht zijn van één van de beide grote machten die strijden om de oppermacht in deze wereld. Het is niet noodzakelijk dat wij moedwillig kiezen voor het koninkrijk der duisternis om onder de heerschappij daarvan te komen.

We behoeven slechts na te laten ons te verbinden met het koninkrijk des lichts. Indien wij niet samenwerken met de hemelse machten, zal Satan bezit nemen van het hart en het tot zijn woonplaats maken. De enige verdediging tegen de boze is het wonen van Christus in het hart, door het geloof in Zijn gerechtigheid. Indien we niet volkomen verbonden worden met God, kunnen we nooit de onheilige gevolgen van eigenliefde, genotzucht en verleiding tot zondigen weerstaan. We laten misschien vele verkeerde gewoonten na, een tijd lang verlaten we misschien het gezelschap van Satan; maar zonder levengevende band met God, door overgave van onszelf aan Hem, van ogenblik tot ogenblik, zullen we overwonnen

worden. Zonder persoonlijke kennis van Christus en zonder een voortdurende gemeenschap, zijn we overgeleverd aan de genade van de vijand en zullen ten slotte doen wat hij zegt.

"En het wordt met die mens in het einde erger dan in het begin. Alzo", zegt Jezus, "zal het ook gaan met dit boze geslacht". Niemand is zó verhard als zij die de uitnodiging van genade gering hebben geacht en de Geest van genade gelasterd hebben. De meest voorkomende manifestatie van de zonde tegen de Heilige Geest is het voortdurend gering achten van de uitnodiging van de hemel tot berouw. Iedere stap in de verwerping van Christus is een stap naar de verwerping van redding en naar de zonde tegen de Heilige Geest. Door Christus te verwerpen beging het Joodse volk de onvergefelijke zonde; en door te weigeren gehoor te geven aan de uitnodiging van genade, kunnen wij in dezelfde dwaling vallen. Vaak lasteren wij de Vorst des levens en stelln Hem te schande voor de synagoge van Satan en voor het hemels heelal, wanneer we weigeren te luisteren naar de door Hem gezonden boodschappers en in plaats daarvan luisteren naar de vertegenwoordigers van Satan, die de ziel van Christus willen aftrekken. Zolang iemand dit doet, kan hij geen hoop of vergeving vinden, en hij zal ten slotte alle verlangen om met God verzoend te worden, verliezen.

Terwijl Jezus nog het volk leerde, brachten Zijn discipelen de boodschap dat Zijn moeder en broers buiten stonden en Hem wensten te zien. Hij wist wat in hun hart omging en "Hij antwoordde de boodschapper en zeide: Wie is Mijn moeder en wie zijn Mijn broeders? En Hij strekte Zijn hand uit over Zijn discipelen en zeide: Ziedaar Mijn moeder en Mijn broeders. Want al wie doet de wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is, die is Mijn broeder en zuster en moeder". Allen die Christus in geloof wilden aannemen, waren met Hem verbonden met een band die nauwer was dan bloedverwantschap. Zij zouden één met Hem worden zoals Hij één was met de Vader. Als iemand die Zijn woorden geloofde en deed, was Zijn moeder nauwer en heilzamer met Hem verbonden dan door haar natuurlijke verwantschap. Zijn broers zouden geen voordeel hebben van hun familiebetrekking met Hem, indien ze Hem niet aannamen als hun persoonlijke Verlosser.

Welk een steun zou Christus gevonden hebben in Zijn aardse verwanten, indien ze in Hem geloofd hadden als in een van de hemel Gezondene, en met Hem hadden samengewerkt in het werk van God! Hun ongeloof wierp een schaduw over het leven van Jezus op aarde. Het maakte deel uit van de bitterheid van de beker der smart, die Hij voor ons ledigde. De vijandschap die in het menselijk hart gekoesterd werd tegen het evangelie, werd hevig gevoeld door de Zoon van God, en dat was voor Hem het meest pijnlijk in Zijn tehuis; immers, Zijn eigen hart was vol tederheid en liefde, en Hij stelde tedere zorg in de gezinsverhoudingen op prijs. Zijn broers verlangden, dat Hij zou toegeven aan hun ideeën, terwijl een dergelijke handelwijze volkomen in strijd zou zijn met Zijn goddelijke opdracht. Zij beschouwden Hem als iemand die behoefte had aan hun raad. Zij beoordeelden Hem vanuit hun menselijk oogpunt, en dachten dat, als Hij maar dingen zou zeggen die aanvaardbaar waren voor de schrifgeleerden en Farizeeën, Hij het onaangename geschil dat

door Zijn woorden ontstond, zou vermijden. Zij meenden, dat Hij buiten Zichzelf was, doordat Hij aanspraak maakte op goddelijk gezag en Zich voor de rabbi's stelde als iemand die hun zonden laakte. Zij wisten, dat de Farizeeën een gelegenheid zochten om Hem te beschuldigen, en ze hadden het gevoel, dat Hij hun al voldoende gelegenheid had gegeven.

Met hun korte maatstaf konden zij de opdracht die Hij moest vervullen, niet peilen, en daarom konden ze geen medegevoel hebben met Zijn beproevingen. Hun ruwe, miskennende woorden toonden aan, dat zij geen werkelijk begrip hadden van Zijn karakter en dat ze niet inzagen, dat het goddelijke zich met het menselijke vermengde. Dikwijls zagen ze Hem vol smart; maar in plaats van Hem te vertroosten, wondden hun geest en woorden slechts Zijn hart. Zijn gevoelige natuur werd gemarteld, zijn motieven werden verkeerd begrepen en Zijn werk niet verstaan.

Zijn broers voerden de filosofie van de Farizeeën dikwijls aan, die versleten en grijs van ouderdom was en verbeeldden zich, dat zij Hem, Die alle waarheid begreep en alle geheimen verstond, konden leren. Zij veroordeelden openlijk hetgeen ze niet konden begrijpen. Hun verwijten krenkten Hem tot het uiterste, en Zijn ziel was vermoeid en vol smart. Zij beleden geloof in God te hebben en meenden dat zij God verdedigden, terwijl God met hen was in het vlees en zij Hem niet kenden. Deze dingen maakten het pad dat Hij moest gaan, doornig. Christus werd zó gepijnigd door het gebrek aan begrip in Zijn eigen huis, dat het een verlichting was voor Hem te gaan naar plaatsen waar dit niet voorviel. Er was één huis dat Hij gaarne bezocht het huis van Lazarus, Maria en Martha; want in een sfeer van geloof en liefde vond Zijn geest rust. Toch was er niemand op aarde die Zijn goddelijke opdracht kon bevatten of de last kennen die Hij droeg ter wille van de mensen. Dikwijls kon Hij slechts verlichting vinden door alleen te zijn en gemeenschap te zoeken met Zijn hemelse Vader.

Zij, die geroepen zijn om te lijden ter wille van Christus, die wanbegrip en wantrouwen hebben moeten verdragen, zelfs in hun eigen gezin, kunnen troost vinden in de gedachte dat Jezus hetzelfde verdragen heeft. Hij wordt met ontferming bewogen over hen. Hij zegt hun, gemeenschap met Hem te zoeken, en verlichting te vinden waar Hij dat vond, in gemeenschap met de Vader. Zij die Christus aanvaarden als hun persoonlijke Heiland, blijven niet als wezen achter om de beproevingen van het leven alleen te dragen. Hij neemt hen aan als leden van het hemels gezin; Hij zegt hun, Zijn Vader hun Vader te noemen. Zij zijn Zijn "kleinen", kostbaar voor God, met Hem verbonden door de meest tedere en blijvende banden. Hij heeft jegens hen een overvloeiende tederheid, die datgene wat onze vader en moeder voor ons gevoelden in onze hulpeloosheid, zoveel te boven gaat als het goddelijke het menselijke te boven gaat.

Aangaande de liefde van Christus jegens Zijn volk is er een prachtige illustratie gegeven in de wetten die aan Israël gegeven waren. Wanneer een Jood door armoede gedwongen was geweest afstand te doen van zijn vaderlijk erfdeel en zichzelf als slaaf te verkopen, was het

de plicht van zijn naaste bloedverwant om hem en zijn erfdeel vrij te kopen. Zie Lev. 25:25, 47-49; Buth. 2:20. Zo nam Hij, Die ons het nauwst "verwant is"9 is, de taak op Zich, ons en ons erfdeel, verloren door zonde, vrij te kopen. Om ons te verlossen, werd Hij onze bloedverwant. Nader dan vader, moeder, broer, zuster, vriend of beminde, is ons de Here onze Heiland. "Vrees niet", zegt Hij, "want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn". "Omdat gij kostbaar zijt in Mijn ogen en hooggeschat en Ik u liefheb, geef ik mensen voor u in de plaats en natiën in ruil voor uw leven".

Christus heeft de hemelse wezens, die Zijn troon omringen, lief; maar wat zal de grote liefde verklaren, waarmee Hij ons heeft liefgehad? Wij kunnen het niet begrijpen, maar door onze eigen ervaring kunnen we weten dat het waar is. En indien wij werkelijk met Hem verwant zijn, met welk een tederheid moeten wij dan zien op hen die de broeders en zusters van onze Here zijn! Moeten we niet snel inzien wat onze goddelijke verwantschap vereist? Moeten wij niet onze Vader en onze verwanten eren, daar we zijn aangenomen in het gezin van God?

Hoofdstuk 34—De uitnodiging

“Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”. Deze troostwoorden werden gesproken tot de menigte die Jezus volgde. De Heiland had gezegd, dat alleen door Hem de mens God kon leren kennen. Hij had over Zijn discipelen gesproken als degenen aan wie de kennis van de hemelse dingen gegeven was. Maar Hij liet aan niemand het gevoel, uitgesloten te zijn van Zijn zorg en liefde. Allen die vermoeid en zwaar beladen zijn, mogen tot Hem komen. Schriftgeleerden en rabbi’s, met hun overdreven nauwgezet inachtnemen van de godsdienstige vormen, hadden een gevoel van tekort komen, dat nooit bevredigd kon worden door schuldoffers. Tollenaars en zondaars konden misschien voorwenden dat ze tevreden waren met het zinnelijke en aardse, maar in hun hart was wantrouwen en vrees. Jezus keek naar de bedroefden en de bedrukten van hart, naar hen wier hoop vernietigd was en die met alle aardse vreugden het verlangen van de ziel trachtten te stillen, en Hij nodigde hen allen uit om rust te vinden in Hem.

Teder vroeg Hij de zwoegende mensen: “Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen”. Met deze woorden spreekt Christus tot ieder menselijk wezen. Of zij het weten of niet, allen zijn vermoeid en zwaar beladen. Allen gaan gebukt onder lasten die alleen Christus kan wegnemen. De zwaarste last die we dragen, is de last der zonde. Indien we die last alleen moesten dragen, zouden we erdoor verpletterd worden. Maar de Zondeloze heeft onze plaats ingenomen. “De Here heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neer komen.” Hij heeft de last van onze schuld gedragen. Hij wil de last van onze vermoeide schouders nemen. Hij wil ons rust geven. De last van zorg en smart wil Hij ook dragen. Hij nodigt ons uit, al onze zorgen op Hem te werpen; Hij draagt ons op het hart.

De Oudere Broeder van ons geslacht staat bij de eeuwige troon. Hij ziet neer op iedere ziel die het gelaat wendt naar Hem als de Verlosser. Hij weet uit ervaring wat de zwakheden van het mensdom zijn, wat onze behoeften zijn en waar de kracht van onze verzoekingen ligt; want Hij was in alle dingen verzocht gelijk wij, doch zonder zonde. Hij waakt over u, bevend kind van God. Wordt u in verzoeking gebracht? Hij wil u bevrijbrengen. Bent u gewond? Hij wil genezen. De Here “bepaalt het getal der sterren”, nochtans “geneest Hij de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden”. “Komt tot Mij”, luidt Zijn uitnodiging. Wat uw angsten of beproevingen ook mogen zijn, leg uw geval voor aan de Here. Uw geest zal gesterkt worden om vol te houden. De weg zal voor u geopend worden om u vrij te maken uit verwarring en moeilijkheden. Hoe zwakker en hulpelozer u weet dat uzelf bent, des te sterker zult u worden in Zijn kracht. Hoe zwaarder uw lasten zijn, des te meer gezegend is de rust, wanneer u uw lasten werpt op de Lastdrager. De rust die Christus biedt, is afhankelijk van voorwaarden, maar deze voorwaarden worden duidelijk omschreven. Het zijn voorwaarden waaraan allen kunnen voldoen. Hij vertelt ons precies, hoe Zijn rust gevonden kan worden.

"Neemt Mijn juk op u", zegt Jezus. Het juk is een dienend instrument. Dieren worden onder een juk gelegd voor zware arbeid, en het juk is noodzakelijk voor hen om goed te kunnen arbeiden. Door deze illustratie leert Christus ons, dat wij geroepen zijn om te dienen zolang ons leven duurt. We moeten Zijn juk op ons nemen om medewerkers met Hem te kunnen zijn. Het juk dat tot dienen bindt, is de wet van God. De grote wet der liefde, die werd geopenbaard in Eden, op de Sinaï werd afgekondigd en in het nieuwe verbond in het hart geschreven, en is datgene wat de menselijke arbeider bindt aan de wil van God. Indien we aan ons lot worden overgelaten om onze eigen neigingen te volgen, om slechts heen te gaan waar onze wil ons heenleidt, zouden we in de rijen van Satan geraken en bezitters van zijn eigenschappen worden. Daarom bindt God ons aan Zijn wil, die hoog, edel en verheffend is. Hij wenst dat wij geduldig en wijs de plichten van het dienen op ons zullen nemen. Het juk der dienstbaarheid heeft Christus Zelf als mens gedragen. Hij zei: "Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste". "Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om Mijn wil te doen, maar de wil van Hem Die Mij gezonden heeft." Liefde voor God, ijver voor Zijn heerlijkheid, en liefde voor het gevallen mensdom brachten Jezus naar de aarde om te lijden en te sterven. Dit was de overheersende macht in Zijn leven. En Hij vraagt ons, dit beginsel ook aan te nemen.

Er zijn vele mensen wier hart lijdt onder de last van zorgen, omdat zij trachten de maat van de wereld te bereiken. Zij hebben de dienst van de wereld gekozen, de verwarringen daarvan aanvaard en de gewoonten daarvan aangenomen. Op deze wijze wordt hun karakter geschonden en wordt hun leven een afmatting. Om te voldoen aan hun eerzucht en wereldse verlangens, doen zij hun geweten geweld aan en brengen een extra last van zelfverwijt over zich. De voortdurende zorg put hun levenskrachten uit. Onze Heiland verlangt, dat zij het juk der slavernij terzijde leggen. Hij nodigt hen uit, Zijn juk op zich te nemen; Hij zegt: "Mijn juk is zacht en Mijn last is licht". Hij zegt hun, eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid te zoeken, en het is Zijn belofte, dat alle dingen die voor hen noodzakelijk zijn voor dit leven, daaraan toegevoegd zullen worden. Bezorgdheid is blind en kan niet in de toekomst zien; maar Jezus ziet het einde vanaf het begin. In iedere moeilijkheid heeft Hij Zijn weg bereid om verlichting te brengen. Onze hemelse Vader heeft duizend manieren om voor ons te zorgen waar wij niets van weten. Zij die dit ene beginsel, het vooropstellen van de dienst en eer van God, aanvaarden, zullen bemerken, dat verwarring verdwijnt, en dat er een effen pad voor hun voeten is.

"Leert van Mij", zegt Jezus, "want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden". We moeten de school van Christus binnengaan, om van Hem zachtmoedigheid en nederigheid te leren. Verlossing is het proces waardoor de ziel wordt opgeleid voor de hemel. Deze opleiding betekent een kennis van Christus. Het betekent vrijmaking van ideeën, gewoonten, en praktijken die verworven zijn in de school van de vorst der duisternis. De ziel moet bevrijd worden van alles wat tegengesteld is aan de trouw aan God.

In het hart van Christus, waar volkomen harmonie met God heerste, was volmaakte vrede. Hij werd nooit trots door bijval, of terneergedrukt door afkeuring of teleurstelling. Te midden van de heftigste tegenstand en de wreedste behandeling had Hij nog steeds goede moed. Maar velen die belijden Zijn volgelingen te zijn, zijn in hun hart angstig en bezorgd, omdat ze bevreesd zijn zich aan God toe te vertrouwen. Zij geven zich niet volledig aan Hem over, want zij schrikken terug voor de gevolgen die een dergelijke overgave met zich zou kunnen meebrengen. Indien zij deze overgave niet doen, kunnen ze geen vrede vinden.

Eigenliefde brengt onrust teweeg. Wanneer we wedergeboren zijn, zal hetzelfde gevoelen dat in Jezus was, in ons zijn, het gevoelen dat Hem ertoe bracht Zich te vernederen, opdat wij behouden zouden worden. Dan zullen wij niet jagen naar de hoogste plaats. We zullen verlangen aan de voeten van Jezus te zitten en van Hem te leren. We zullen begrijpen dat de waarde van ons werk niet bestaat in het maken van uiterlijk vertoon en drukte in deze wereld en in werkzaam en ijverig zijn in eigen kracht. De waarde van ons werk is evenredig aan de mate van de Heilige Geest, Die wij ontvangen. Vertrouwen op God brengt groter geestelijke kwaliteiten met zich mee, zodat we onze ziel kunnen bezitten in lijdzaamheid.

Het juk wordt op de os gelegd om hem te helpen, de lading te trekken en de last te verlichten. Zo is het ook met het juk van Christus. Wanneer onze wil opgaat in de wil van God en we Zijn gaven gebruiken om voor anderen tot een zegen te zijn, zullen we bemerken, dat de last des lévens licht is. Hij die wandelt in de weg van Gods geboden, wandelt in tegenwoordigheid van Christus, en in Zijn liefde is het hart gerust. Toen Mozes bad: “Maak mij toch Uw wegen bekend, zodat ik U ken”, antwoordde de Here hem: “Mijn tegenwoordigheid zal met u gaan, en Ik zal u rust geven”. En door midel van de profeten werd de boodschap gegeven: “Zo zegt de Here: Gaat staan aan de wegen, en ziet en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, opdat gij die gaat, en rust vindt voor uw ziel”. En Hij zegt: “Och dat gij naar Mijn geboden luisterdet; dan zou uw vrede zijn als een rivier en uw gerechtigheid als de golven der zee”.

Zij die Christus aan Zijn woord houden en hun ziel aan Zijn hoede overgeven, hun leven aan Zijn voorschriften, zullen vrede en rust vinden. Niets in de wereld kan hen bedroeven wanneer Jezus hen verheugd maakt door Zijn aanwezigheid. In volkomen berusting ligt volkomen rust. De Here zegt: “Standvastige zin bewaart Gij in volkomen vrede, omdat men op U vertrouwt”.’16 Ons leven lijkt misschien verward; maar wanneer we onszelf toevertrouwen aan de wijze Meester, zal Hij vorm geven aan leven en karakter tot Zijn heerlijkheid. En dat karakter dat het heerlijk karakter van Christus uitdrukt, zal aangenomen worden in het paradijs Gods. Een vernieuwd geslacht zal met Hem wandelen, in het wit gekleed, want zij zijn het waardig.

Daar wij door Jezus de rust binnengaan, begint de hemel hier reeds. We geven gehoor aan Zijn uitnodiging: “Komt, leer van Mij”, en door zo te komen, maken wij een begin met het eeuwige leven. De hemel is een voortdurend tot God naderen door Christus. Hoe langer

we in de hemel der zaligheid zijn, des te meer en meer van de heerlijkheid daarvan zal ons geopenbaard worden; en hoe meer we van God weten, des te volkomener zal ons geluk zijn. Wanneer we met Jezus wandelen in dit leven, zullen we vervuld worden van Zijn liefde, bevredigd door Zijn aanwezigheid. Alles wat de menselijke natuur bevatten kan, kunnen we hier ontvangen. Maar wat is dat vergeleken met wat hierna komt? Daar "zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Hij Die op de troon gezeten is, zal Zijn tent over hen uitspreiden. Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen noch enige hitte, want het Lam, Dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen".

Hoofdstuk 35—"Zwijg, wees stil"

Het was een veelbewogen dag geweest in het leven van Jezus. Aan de oever van het Meer van Galilea had Hij Zijn eerste gelijkenissen uitgesproken, waarbij Hij door vertrouwde illustraties wederom aan het volk de aard van Zijn koninkrijk verklaard had en de wijze waarop het opgericht zou worden. Hij had Zijn eigen werk vergeleken bij dat van een zaaier; de ontwikkeling van Zijn koninkrijk bij de groei van een mosterdzaadje en de uitwerking van gist in een maat meel. De grote, uiteindelijke scheiding van de rechtvaardigen en de goddelozen had Hij beschreven in de gelijkenissen van de tarwe en het onkruid, en van het visnet. De grote kostbaarheid van de waarheden die Hij leerde was verduidelijkt door de verborgen schat en de parel van grote waarde, terwijl in de gelijkenis van de rentmeester Hij Zijn discipelen leerde, hoe zij moesten arbeiden als Zijn vertegenwoordigers.

De gehele dag had Hij geleerd en genezen; en toen de avond aanbrak, drong de menigte nog steeds op Hem aan. Dag aan dag had Hij hen gediend, met nauwelijks een onderbreking om te eten en wat te rusten. De kwaadwillige kritiek en de verkeerde voorstelling van zaken waarmee de Farizeeën Hem voortdurend vervolgden, maakten Zijn werk ernstiger en afmattend; en nu, bij het vallen van de avond, was Hij zo volkomen uitgeput, dat Hij besloot Zich terug te trekken in een eenzame plaats aan de overzijde van het meer. De oostelijke oever van Gennesareth was niet onbewoond, want er lagen hier en daar steden aan het meer; toch was het een verlaten gebied vergeleken met de westelijke oever. Er was een bevolking die meer heidens was dan joods, en die weinig omgang had met Galilea. Zo bood deze plaats Jezus de afzondering die Hij zocht, en Hij vroeg Zijn discipelen, Hem daarheen te vergezellen.

Nadat Hij de menigte had weggezonden, namen ze Hem, "zoals Hij was", mee in het scheepje, en vertrokken haastig. Maar ze zouden niet alleen vertrekken. Er lagen nog meer vissersboten aan de oever, en deze waren spoedig vol mensen die Jezus volgden, en die nog verlangend waren Hem te zien en te horen. Eindelijk was de Heiland bevrijd van de druk van de menigte, en overmand door vermoeidheid en honger, lag Hij terneer op de achtersteven van het schip en viel spoedig in slaap. De avond was rustig en aangenaam geweest, en stilte heerste op het meer; maar opeens bedekte duisternis de hemel, de wind gierde wild door de bergkloven op de oostelijke oever, en een zware storm brak los over het meer.

De zon was ondergegaan en de duisternis van de nacht viel over het stormachtige meer. De golven, woedend opgezweept door de gierende wind, sloegen ontstuimig over de boot van de discipelen en dreigden die te overspoelen. Die geharde vissers hadden hun hele leven op het meer doorgebracht en hadden hun vaartuig veilig door menige storm gevoerd; maar nu baatten hun kracht en bekwaamheid niets. Ze waren hulpeloos in de greep van de storm, en hun hoop verdween toen ze zagen dat hun boot volliep. Volkomen in beslag genomen

door hun pogingen zichzelf te redden, hadden ze vergeten dat Jezus aan boord was. Nu ze zagen dat hun zwoegen tevergeefs was en dat ze slechts de dood voor ogen hadden, herinnerden ze zich, op Wiens bevel ze uitgevaren waren om het meer over te steken. Hun enige hoop was op Jezus. In hun hulpeloosheid en wanhoop riepen ze uit: “Meester, Meester!” Maar de dikke duisternis onttrok Hem aan hun ogen. Hun stemmen gingen verloren in het gebulder van de storm, en er kwam geen antwoord. Twijfel en vrees greep hen aan. Had Jezus hen verlaten? Was Hij, Die ziekten, duivelen, en zelfs de dood overwonnen had, nu machteloos Zijn discipelen te helpen? Bekommerde Hij Zich niet om hen in hun wanhoop?

Opnieuw roepen ze, maar er klinkt geen antwoord behalve het gieren van een nijdige windstoor. Hun boot zinkt steeds. Nog een ogenblik, en dan zullen ze zeker opgeslokt worden door de hongerige golven. Opeens doorklieft een bliksemschicht de duisternis, en ze zien, dat Jezus ligt te slapen, zonder last te hebben ‘van het geraas. In verbazing en wanhoop roepen ze uit: “Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?” Hoe kan Hij zo vredig rusten, terwijl zij in gevaar verkeren en met de dood kampen?

Hun kreet wekt Jezus. Wanneer het licht van de bliksem Hem toont, zien ze de vrede des hemels op Zijn gelaat; zij lezen in Zijn blik zelfvergetende, tedere liefde, en, terwijl hun harten zich tot Hem wenden, roepen ze uit: “Here, help ons, wij vergaan!”

Nooit heeft een ziel die kreet geuit zonder verhoord te worden. Terwijl de discipelen hun riemen grijpen om nog een laatste poging te doen, staat Jezus op. Hij staat te midden van Zijn discipelen, terwijl de storm raast, de golven over hen heen slaan en de bliksem Zijn gelaat verlicht. Hij heft Zijn handen, die Hij zo dikwijls gebruikt heeft om barmhartigheid te bewijzen, op en zegt tot de woedende zee: “Zwijg, wees stil”. De storm bedaart. De golven komen tot rust. De wolken verdwijnen en de sterren komen te voorschijn. De boot rust op een kalme zee. Terwijl Hij Zich tot Zijn discipelen wendt, vraagt Jezus verdrietig: “Waarom zijt gij zó bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?”

Een stilzwijgen kwam over de discipelen. Zelfs Petrus trachtte niet het ontzag dat zijn hart vervulde, onder woorden te brengen. De boten die vertrokken waren om Jezus te vergezellen, hadden in hetzelfde gevaar verkeerd als de boot van de discipelen. Angst en wanhoop hadden zich meester gemaakt van de inzittenden; maar het bevel van Jezus bracht rust op het toneel van verwarring en rumoer. De woede van de storm had de boten dicht bijeengedreven, en allen die aan boord waren, hadden het wonder aanschouwd. In de kalmte die volgde, werd de vrees vergeten. De mensen fluisterden elkander toe: “Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?”

Toen Jezus gewekt werd om de storm tegemoet te treden, had Hij volkomen vrede. Er was geen spoor van vrees in woord of blik, want er was geen vrees in Zijn hart. Maar Hij was niet in het bezit van een almachtige kracht. Het was niet als de “Meester van aarde en zee en hemel” dat Hij in vrede lag te rusten. Die macht had Hij afgelegd, en Hij zegt: “Ik

kan van Mijzelf niets doen". Hij vertrouwde op de macht van de Vader. Het was in het geloof geloof in Gods liefde en zorg dat Jezus rustte, en de macht van dat woord wat de storm deed bedaren, was de macht van God.

Jezus rustte door het geloof in de zorg van de Vader, en zo kunnen wij rusten in de zorg van onze Heiland. Indien de discipelen op Hem vertrouwd hadden, zouden ze in vrede bewaard zijn gebleven. Hun vrees ten tijde van gevaar openbaarde hun ongeloof. In hun pogingen zichzelf te redden, vergaten ze Jezus, en pas toen ze wanhoopten aan eigen kunnen, wendden ze zich tot Hem of Hij hen zou kunnen helpen. Hoe dikwijls is de ervaring van de discipelen de onze! Wanneer de stormen van de verzoekingen zich samenpakken en de felle bliksemstralen flitsen, en de golven over ons heenslaan, vechten we alleen tegen de storm, en vergeten, dat er Eén is Die ons helpen kan. We vertrouwen op eigen kracht tot de hoop verloren is en wij op het punt staan om te komen. Dan denken we aan Jezus, en indien wij Hem aanroepen om ons te redden, zullen we niet tevergeefs roepen. Terwijl Hij met droefheid ons ongeloof en ons zelfvertrouwen berispt, laat Hij nooit na ons de hulp te geven die we nodig hebben. Of we nu op het vasteland zijn of op zee, wanneer we de Heiland in ons hart hebben, behoeven we niet te vrezen. Een levend geloof in de Verlosser zal de levenszee vlak maken en ons verlossen uit gevaar op de manier waarvan Hij weet dat het de beste is.

Er ligt nog een geestelijke les besloten in dit wonder van het stillen van de storm. Ieder mens kan uit ervaring getuigen van de waarheid van de Schriftwoorden: "De goddelozen zijn als de zee, zo opgezweept, dat zij niet tot rust kan komen... De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede". De zonde heeft onze vrede vernietigd. Zolang het "ik" niet ten onder is gebracht, kunnen we geen rust vinden. De despotische driften van het hart kunnen door geen menselijke macht in bedwang gehouden worden. We zijn hier even hulpeloos als de discipelen waren om de woedende storm te bedaren. Maar Hij Die door te spreken de golven van Galilea tot rust bracht, heeft het woord des vredes gesproken voor iedere ziel. Hoe hevig de stormen ook zijn, zij die zich tot Jezus wenden met de kreet: "Here, help ons", zullen verlost worden. Zijn genade, die de ziel met God verzoent, brengt het woelen van de menselijke hartstochten tot rust, en in Zijn liefde is het hart gerust. "Hij maakte de storm tot een zacht suizen, zodat de golven stil werden. Zij verheugden zich, omdat die tot rust kwamen, en Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte". "Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus". "En de vrucht der gerechtigheid zal vrede zijn, de uitwerking der gerechtigheid rust en veiligheid tot in eeuwigheid."

In de vroege morgen kwamen de Heiland en Zijn metgezellen bij de oever aan, en het licht van de opkomende zon raakte het meer en het land aan als met een zegen van vrede. Maar zodra ze op het strand gekomen waren, ontmoetten hun ogen een schouwspel dat verschrikkelijker was dan de woede van de storm. Vanuit een schuilplaats tussen de graven kwamen twee bezetenen op hen toerennen, alsof ze van plan waren hen aan stukken te

scheuren. Aan deze mannen hingen stukken van de kettingen die ze verbroken hadden toen ze ontsnapten uit de plaats waar ze opgesloten waren geweest. Hun vlees was opengereten en bloedde op de plaatsen waar ze zich met scherpe stenen gesneden hadden. Hun ogen loerden van onder hun lange verwarde haren; zelfs de gelijkenis met mensen scheen uitgewist te zijn door de boze geesten die bezit van hen genomen hadden, en ze geleken meer op wilde dieren dan op mensen.

De discipelen en hun metgezellen vluchtten dodelijk beangst heen; maar na enige ogenblikken bemerkten ze, dat Jezus niet bij hen was, en ze wendden zich om ten einde Hem te zoeken. Hij stond nog op de plaats waar ze Hem verlaten hadden. Hij Die de storm had doen bedaren, Die reeds eerder Satan had ontmoet en overwonnen, vluchtte niet voor deze boze geesten. Toen de mannen, tandenknarsend en met schuim op de mond Hem naderden, hief Jezus die hand op waarmede Hij de golven geboden had te zwijgen en de mannen konden niet dichterbij komen. Ze stonden woedend maar hulpeloos voor Hem.

Met gezag beval Hij de onreine geesten van hen uit te gaan. Zijn woorden drongen door in de verduisterde geest van de ongelukkige mannen. Zij beseften vaag, dat er Iemand in de buurt was Die hen kon redden van de duivelen die hen kwelden. Zij vielen aan de voeten van de Heiland om Hem te aanbidden; maar toen hun lippen zich openden om Zijn genade af te smeken, spraken de boze geesten door hun mond, en riepen heftig uit: “Wat hebt Gij met mij te maken, Jezus, Zoon van de Allerhoogste God? Ik smeek U, dat gij mij niet pijnigt”.

Jezus vroeg: “Wat is uw naam?” En het antwoord luidde: “Mijn naam is Legioen, want wij zijn talrijk”. Door de ellendige mannen te gebruiken als communicatiemiddel, smeekten ze Jezus, hen niet uit het land te zenden. Op de helling van een berg niet ver vandaar, graasde een grote kudde zwijnen. De boze geesten vroegen toestemming om daarin te varen, en Jezus liet het toe. Onmiddellijk maakte paniek zich van de kudde meester. Zij renden verdwaasd de helling af, en niet in staat op de oever hun vaart te stuiten, stortten ze in het meer en kwamen om. Intussen was er een heerlijke verandering over de bezetenen gekomen. In hun geest was licht doorgedrongen. Hun ogen straalden een verstandige blik uit. Hun gezichten, die zolang tot een beeltenis van Satan misvormd waren geweest, stonden plotseling vriendelijk, de met bloed bevlekte handen waren rustig, en met blijde stem prezen de mannen God voor hun verlossing.

Vanaf de steile rots hadden de zwijnenhoeders alles gezien wat er was gebeurd, en ze gingen haastig weg om het nieuws aan hun werkgevers en aan alle mensen te vertellen. In vrees en verwondering dromde de gehele bevolking samen om Jezus te ontmoeten. De twee bezetenen waren de schrik van het land geweest. Niemand had veilig de plaats waar zij zich bevonden, kunnen passeren, want zij waren gewoon met de woede van duivelen op iedere reiziger aan te stormen. Nu zaten deze mannen, gekleed, en wel bij hun verstand, aan de voeten van Jezus, luisterden naar Zijn woorden, en verheerlijkten de naam van Hem Die hen

genezen had. Maar de mensen die dit heerlijke schouwspel zagen, verheugden zich niet. Het verlies van de zwijnen scheen voor hen van groter gewicht dan de bevrijding van deze gevangenen van Satan.

Het was een genade voor de eigenaars van de zwijnen, dat dit verlies over hen gekomen was. Zij waren volkomen in beslag genomen door aardse zaken en bekommerden zich niet om de belangen van het geestelijk leven. Jezus wilde de ban van zelfzuchtige onverschilligheid verbreken, zodat ze Zijn genade zouden kunnen aannemen. Maar spijt en verontwaardiging over een tijdelijk verlies maakten hun ogen blind voor de genade van de Heiland.

De openbaring van een bovennatuurlijke kracht wekte het bijgeloof van de mensen op en maakte hen bevreesd. Er zouden meer rampen kunnen volgen, wanneer deze Vreemdeling onder hen bleef vertoeven. Zij vreesden een financiële ondergang en besloten zich te bevrijden van Zijn aanwezigheid. Zij die met Jezus het meer waren overgestoken, vertelden alles wat er in de voorgaande nacht voorgevallen was, van het gevaar waarin zij verkeerd hadden door de storm, en hoe de wind en de zee tot bedaren gebracht waren. Maar hun woorden hadden geen uitwerking. In grote angst verdrongen de mensen zich om Jezus en smeekten Hem van hen heen te gaan, en Hij stemde daarin toe, en nam terstond het schip naar de andere zijde.

De mensen in Gergesa hadden het levende bewijs van Christus' macht en genade voor ogen. Ze zagen de mannen die hun verstand herkregen hadden; maar ze waren zó bevreesd om hun aardse belangen in gevaar te brengen, dat Hij Die de vorst der duisternis voor hun ogen overwonnen had, behandeld werd als een indringer, en de Gave des hemels werd door hen van de deur gewezen. Wij hebben niet de gelegenheid ons af te wenden van de persoon van Christus zoals de Gergezenen dat hadden; maar er zijn nog steeds veel mensen die weigeren Zijn woord te gehoorzamen, omdat gehoorzaamheid het opofferen van enige wereldse belangen betekent. Velen verwerpen Zijn genade en verdrijven Zijn Geest van zich, om niet door Zijn tegenwoordigheid financieel verlies te lijden.

Maar de gevoelëns van de genezen bezetenen waren geheel verschillend. Zij verlangden naar het gezelschap van hun Verlosser. In Zijn tegenwoordigheid voelden ze zich veilig voor de duivels die hun leven geteisterd hadden en hun jaren in de kracht van hun leven hadden doen verloren gaan. Toen Jezus op het punt stond het schip in te gaan, bleven ze dicht aan Zijn zijde, knielden aan Zijn voeten, en smeekten Hem om hen bij Zich te houden, waar ze steeds zouden kunnen luisteren naar Zijn woorden. Maar Jezus zei hun, naar huis te gaan en te vertellen, wat grote dingen de Here voor hen had gedaan.

Hier was een werk voor hen te doen naar een heidens thuis te gaan en te verte'len van de zegen die zij van Jezus ontvangen hadden. Het was hard voor hen om van de Heiland gescheiden te worden. Stellig zouden grote moeilijkheden over hen komen in de omgang met hun heidense landgenoten. En hun lange afzondering van de gemeenschap scheen hun

ongeschikt te hebben gemaakt voor het werk dat Hij hun had gewezen. Maar zodra Jezus hen op hun plicht gewezen had, waren ze bereid te gehoorzamen. Niet alleen vertelden ze hun eigen gezin en buren over Jezus, maar zij gingen door heel Decapolis, en verkondigden over I Zijn macht om te behouden, en verhaalden, hoe Hij hen bevrijd had van de boze geesten. Door dit werk te doen konden zij een grotere zegen ontvangen dan indien ze, alleen voor hun eigen welzijn, in Zijn tegenwoordigheid waren gebleven. Juist bij het werk om de goede tijding van het heil te verbreiden, worden we dichter tot de Heiland gebracht.

De twee genezen bezetenen waren de eerste zendelingen die Christus uitzond om het evangelie te prediken in het gebied van Decapolis. Slechts enkele ogenblikken hadden deze mannen het voorrecht gehad te luisteren naar wat Christus leerde. Niet één prediking van Zijn lippen was hun ooit ter ore gekomen. Zij konden de mensen niet onderwijzen zoals de discipelen die dagelijks met Jezus geweest waren, dit konden. Maar zij droegen in hun eigen wezen het bewijs mee, dat Jezus de Messias was. Zij konden vertellen wat ze wisten, wat zij zelf gezien, gehoord en gevoeld hadden van de kracht van Christus. Dit kan iedereen doen wiens hart geraakt is door de genade van God.

Johannes, de discipel die Jezus liefhad, schreef: “Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens... hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u”. Als getuigen van Christus moeten we vertellen wat we weten, wat we zelf gezien en gehoord en gevoeld hebben. Indien wij Jezus gevolgd hebben, stap voor stap, dan zullen wij iets veelzeggends te vertellen hebben aangaande de weg waarin Hij ons geleid heeft. We kunnen vertellen hoe wij Zijn belofte beproefd hebben en die hebben waar bevonden. We kunnen getuigen van datgenen wat we hebben geweten van de genade van Christus. Dit is het getuigenis waarom de Here vraagt, en bij gebrek waarvan de wereld ten onder gaat.

Hoewel de mensen uit Gergesa Jezus niet aangenomen hadden, liet Hij hen niet alleen achter in de duisternis die zij verkozen hadden. Toen ze Hem smeekten van hen weg te gaan, hadden ze Zijn woorden nog niet gehoord. Zij wisten niet, wat zij verwierpen. Daarom zond Hij het licht wederom tot hen, en wel door mensen naar wie ze wel zouden willen luisteren.

Door de vernietiging van de zwijnen te bewerkstelligen, was Satan van plan de mensen van de Heiland te doen afkeren en de prediking van het evangelie in dat gebied te verhinderen. Maar juist deze gebeurtenis beroerde het land zoals het door niets anders beroerd had kunnen worden, en vestigde de aandacht op Christus. Hoewel de Heiland Zelf wegtrok, bleven de mannen die Hij genezen had, achter als getuigen van Zijn macht. Zij die werktuigen waren geweest van de vorst der duisternis, werden kanalen van licht, boodschappers van de Zoon van God. De mensen verwonderden zich wanneer ze luisterden naar het heerlijke nieuws .Er werd voor het evangelie een deur geopend in dat gehele

gebied. Toen Jezus terugkeerde naar Decapolis, stroomden de mensen naar Hem toe, en drie degen lang hoorden niet alleen de bewoners van één stad, maar duizenden uit de gehele omtrek de boodschap des heils. Zelfs de macht van boze geesten wordt beheerst door onze Heiland, en de werking van de boze wordt beschikt ten goede.

De ontmoeting met de bezetenen in het land der Gerasenen hield een les in voor de discipelen. Het toonde de diepten van verval, waarin Satan het menselijk geslacht tracht te brengen, en dat Christus gezonden is om de mensen te bevrijden van zijn macht. Die ellendige schepselen die in de graven woonden, bezeten door boze geesten, onderworpen aan onbeheerste hartstochten en lage lusten, stellen datgene voor wat er van de mensheid zou worden, indien ze zou worden overgegeven aan de heerschappij van Satan. Satans invloed wordt voortdurend uitgeoefend op de mensen om hun zinnen af te leiden, de geest te beheersen ten kwade, en aan te sporen tot geweld en misdaad. Hij verzwakt het lichaam, verduistert het verstand en verlaagt de ziel. Telkens wanneer de mens een uitnodiging van de Heiland afwijst, geeft hij zich over aan Satan. Menigten in alle kringen van het leven, thuis, in zaken en zelfs in de kerk, doen dit op het ogenblik.

Juist daarom hebben geweld en misdaad de aarde bedekt, en omhult zedelijke duisternis als een doodskleed de woonplaatsen van de mensen. Door zijn schoonschijnende verzoekingen brengt Satan de mensen tot steeds slechtere daden, totdat volkomen verdorvenheid en verval het gevolg zullen zijn. De enige beveiliging tegen deze kracht ligt in de tegenwoordigheid van Jezus. Voor mensen en engelen is Satan geopenbaard als de vijand en vernietiger van de mens; Christus is geopenbaard als de vriend en bevrijder van de mens. Zijn Geest zal in de mens al datgene ontwikkelen wat het karakter veredelt en zijn natuur waardigheid geeft. Zijn Geest zal de mens opbouwen tot verheerlijking van God in lichaam, ziel en geest. “Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid”. Hij heeft ons geroepen “tot het verkrijgen van de heerlijkheid” het karakter “van onze Here Jezus Christus”;Hij heeft ons geroepen “tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons”.

En zielen die verlaagd zijn tot instrumenten van Satan, worden nog steeds door de macht van Christus hervormd tot boodschappers der gerechtigheid, en uitgezonden door de Zoon van God om te verkondigen “alwat de Here in Zijn ontferming u gedaan heeft”.

Hoofdstuk 36—De aanraking van het geloof

Toen Jezus terugkeerde uit Gergesa naar de westelijke oever, vond Hij een menigte die op Hem wachtte om Hem te ontvangen, en zij begroetten Hem met vreugde. Hij bleef een tijdlang aan de oever van het meer, lerende en genezende, en trok Zich toen terug naar het huis van Levi-Mattheüs, om de tollenaars te ontmoeten op een feest. Hier trof Jaïrus, de overste der synagoge, Hem.

Deze oudste der Joden kwam in grote wanhoop tot Jezus en wierp zich aan Zijn voeten terwijl hij uitriep: “Mijn dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven”. Jezus ging terstond met de overste op weg naar diens huis. Hoewel de discipelen zovele genadewerken gezien hadden, waren ze verwonderd over Zijn toegeven aan de smeekbede van de hoogmoedige rabbi; toch vergezelden ze hun Meester, en de mensen volgden, vol verlangen en verwachting.

Het huis van de overste was niet ver weg, maar Jezus en die met Hem waren kwamen slechts langzaam vooruit, want de menigte drong van alle zijden op Hem aan. De ongeruste vader was ongeduldig over het oponthoud; maar Jezus, Die medelijden had met dc mensen, hield zo nu en dan stil om een lijdende verlichting te schenken of een bezorgd hart te vertroosten. Terwijl ze nog onderweg waren, drong er een boodschapper door de menigte heen, die aan Jaïrus de boodschap bracht, dat zijn dochtertje gestorven was en het geen nut had, de Meester verder lastig te vallen. Het bericht kwam Jezus ter ore. “Wees niet bevreesd”, zei Hij, “geloof alleen, en zij zal behouden worden”.

Jaïrus drong dichter naar de Heiland toe en samen haastten zij zich naar het huis van de overste. Daar waren reeds de gehuurde weeklagers en fluitspelers, en zij vervulden de lucht met gejammer. De aanwezigheid van de menigte en het rumoer trof de geest van Jezus pijnlijk. Hij trachtte hen tot twijgen te brengen met de woorden: “Waarom maakt gij misbaar en weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt”. Zij waren verontwaardigd over de woorden van de Vreemdeling. Zij hadden het kind in de greep van de dood gezien, en zij lachten Hem spottend uit. Jezus verzocht hun allen het huis te verlaten en nam alleen de vader en de moeder van het meisje met Zich mee, en de drie discipelen Petrus, Jacobus en Johannes, en samen gingen zij de sterfkamer binnen.

Jezus ging naar het bed, en terwijl Hij de hand van het kind in de Zijne nam, sprak Hij zachtjes, in de omgangstaal van haar land, de woorden: “Meisje, Ik zeg u, sta op!”Terstond ging er een trilling door de levenloze gestalte. De levensaderen klopten weer. De lippen ontsloten zich tot een glimlach. De ogen gingen wijd open als uit een slaap, en het meisje staarde met verbazing naar de groep mensen die om haar heen stond. Ze stond op, en haar ouders sloten haar in hun armen en schreiden van vreugde.

Op weg naar het huis van de overste had Jezus in de menigte een arme vrouw ontmoet, welke twaalf jaar aan een ziekte leed, die haar het leven tot een last maakte. Ze had al haar

inkomsten uitgegeven aan geneèsheren en medicijnen, alleen om ongeneeslijk verklaard te worden. Maar haar hoop leefde weer op toen ze hoorde over de genezingen die Christus tot stand bracht. Ze was ervan overtuigd, dat indien zij maar naar Hem kon toegaan, ze genezen zou worden. Zwak en lijdend kwam ze naar de oever van het meer waar Hij leerde, en trachtte door de menigte heen te dringen, maar tevergeefs. Daarna volgde ze Hem vanaf het huis van Levi-Mattheüs, maar nog was ze niet in staat Hem te bereiken. Ze begon al te wanhopen, toen Hij, terwijl Hij Zich een weg baande door de menigte, in de nabijheid kwam waar zij was.

De gulden gelegenheid was gekomen. Zij was in de tegenwoordigheid van de Grote Geneesheer! Maar te midden van de verwarring kon ze niet tot Hem spreken of meer dan een voorbijgaande flits van Zijn gestalte opvangen. Bevreesd haar enige kans op herstel te verliezen, drong ze voorwaarts, terwijl ze bij zichzelf zei: “Indien ik slechts Zijn kleed aanraak, zal ik behouden zijn.” Terwijl Hij voorbijging, stak ze haar hand uit, en slaagde erin de zoom van Zijn kleed even aan te raken. Maar op dat ogenblik wist ze, dat ze genezen was. In die ene aanraking had het geloof van haar leven zich samengetrokken, en terstond maakten haar pijn en zwakte plaats voor kracht en volkomen gezondheid.

Met een dankbaar hart trachtte ze zich daarna terug te trekken uit de menigte; maar plots stond Jezus stil, en de mensen bleven ook staan. Hij wendde Zich om en vroeg met een stem die duidelijk gehoord werd boven het rumoer van de schare: “Wie is het, die Mij heeft aangeraakt?” De mensen beantwoordden deze vraag met een verwonderde blik. Terwijl aan alle kanten gedrongen en ruwweg van de ene zijde naar de andere geduwd werd, scheen dit een vreemde vraag.

Petrus, die altijd het woord klaar had, zei: “Meester, de scharen drukken en verdringen U, en zegt Gij: Wie is het die Mij aangeraakt heeft?” Jezus antwoordde: “Iemand heeft Mij aangeraakt, want Ik heb kracht van Mij voelen uitgaan.”8 Jezus was in staat de aanraking des geloofs te onderscheiden van de toevallige aanraking van de onachtzame menigte. Zulk een vertrouwen zou niet zonder opmerking voorbijgezien worden. Hij zou tot de nederige vrouw woorden van troost spreken, die voor haar tot een bron van vreugde zouden zijn woorden die een zegen zouden zijn woorden die een zegen zouden worden voor Zijn volgelingen tot het einde des tijds.

Terwijl Hij de vrouw aanzag, stond Jezus erop, te vernemen, wie Hem had aangeraakt. Toen ze bemerkte, dat het nutteloos was zich te verbergen, kwam ze naar voren en wierp zich bevend aan Zijn voeten. Met tranen van dankbaarheid vertelde ze het verhaal van haar lijden en hoe ze verlichting had gevonden. Jezus zei vriendelijk: “Houd moed, dochter, uw geloof heeft u behouden;9 ga heen in vrede”. Hij gaf geen gelegenheid voor bijgeloof om te beweren dat er genezende kracht uitging van alleen het aanraken van Zijn kleren. Niet door uiterlijke aanraking met Hem, maar door het geloof dat Zijn goddelijke kracht aangreep, kwam de genezing tot stand.

De verbaasde menigte, die zich dicht om Christus verdrong, besefte niet dat er levengevende kracht binnen hun bereik was. Maar toen de zieke vrouw haar hand uitstak om Hem aan te raken, in het geloof dat ze genezen zou worden, voelde ze de genezende kracht. Zo is het ook met de geestelijke dingen. Op onverschillige wijze over godsdienst te spreken, te bidden zonder een hongerende ziel en een levend geloof, baat niets. Een geloof in Christus dat slechts in woorden bestaat, dat Hem alleen aanneemt als de Heiland der wereld, kan nooit genezing brengen aan de ziel. Het geloof dat tot behoud leidt, is niet een louter verstandelijk instemmen met de waarheid. Hij die wacht op een volkomen kennen vóórdat hij zijn geloof in daden kan omzetten, kan geen zegen van God ontvangen. Het is niet voldoende om aan Christus te geloven; we moeten in Hem geloven. Het enige geloof dat ons zegen zal brengen, is het geloof dat Hem aangrijpt als een persoonlijke Heiland, Zijn verdiensten ons toerekent. Velen beschouwen het geloof als een mening. Reddend geloof is een overeenkomst, waarbij zij die Christus aannemen, een verbond aangaan met God. Wezenlijk geloof is leven. Een levend geloof betekent een toenemenvan kracht, een vast vertrouwen, waardoor de ziel tot een overwinnende macht wordt.

Nadat Jezus de vrouw genezen had, wenste Hij, dat zij de zegen die zij ontvangen had, erkennen zou. De gaven die het evangelie biedt, worden niet tersluiks verkregen of in het geheim genoten. Zo doet de Here ook een beroep op ons, Zijn goedheid te belijden: “Gij toch zijt Mijn getuigen, luidt het woord des Heren, en Ik ben God”. Onze belijdenis van Zijn trouw is ‘s hemels uitverkoren middel om Christus aan de wereld te openbaren. We moeten Zijn genade zoals die bekendgemaakt werd aan de heilige mannen van ouds, erkennen; maar datgenen wat de meeste uitwerking zal hebben, is het getuigenis van onze eigen ervaring. Wij zijn getuigen voor God wanneer we in onszelf de werking openbaren van een macht die goddelijk is. Ieder mens heeft een leven dat anders is dan het leven van alle andere mensen, en een ervaring die in wezen verschilt van de hunne. God verlangt, dat onze lof tot Hem zal opstijgen, gekenmerkt door onze eigen persoonlijkheid. Deze kostbare bekentenissen tot lof van de heerlijkheid Zijner genade, hebben, wanneer ze ondersteund worden door een leven dat gelijk is aan het leven van Christus, een onweerstaanbare macht die werkt tot behoud van zielen.

Toen de tien melaatsen die tot Jezus kwamen om genezen te worden, zei Hij hun, zich aan de priester te gaan vertonen. Op weg daarheen werden ze gereinigd, maar slechts één van hen keerde terug om Hem eer te bewijzen. De anderen gingen huns weegs en vergaten Hem Die hen genezen had. Hoevelen doen nu nog hetzelfde! De Here is voortdurend bezig het mensdom goed te doen. Hij deelt hun aanhoudend Zijn rijkdommen mee. Hij doet de zieken opstaan van de bedden waarop zij wegkwijnden, Hij verlost mensen uit gevaar dat ze zelf niet zien, Hij zendt hemelse engelen uit om hen voor rampen te bewaren, hen te beschermen tegen “de pest die in het duister rondwaart” en tegen “het verderf dat op de middag vernielt”, maar hun hart blijft onbewogen. Hij heeft alle rijkdom men des hemels gegeven om hen te verlossen, en toch letten ze niet op Zijn grote liefde. Door hun

ondankbaarheid sluiten ze hun hart voor de genade van God. Evenals de heideplant op woeste grond weten ze niet wanneer het goede komt, en hun ziel woont in de dorre plaatsen der woestijn.

Het is voor ons eigen welzijn, dat wij iedere gave van God vers in onze herinnering houden. Zo wordt het geloof versterkt om steeds meer te vragen en te ontvangen. Er ligt een groter bemoediging voor ons in de geringste zegening die wijzelf van God ontvangen, dan in alle verhalen die wij kunnen lezen over het geloof en de ervaringen van anderen. De ziel die reageert op de genade van God, zal zijn als een besproeide hof. Zijn gezondheid zal snel toenemen; zijn licht zal opgaan in de duisternis, en de heerlijkheid des Heren zal over hem gezien worden. Laat ons dan denken aan de tedere liefde van God, en aan de menigte van Zijn liefdevolle genadebewijzen. Laat ons, evenals het volk Israël, gedenktekenen oprichten en daarop het dierbare verhaal schrijven van wat God voor ons gedaan heeft. En wanneer we Zijn bemoeienissen met ons op onze pelgrimsreis onze gedachten laten passeren, laat ons dan, met een hart dat vertederd is door dankbaarheid, verklaren: “Hoe zal ik de Here vergelden al Zijn weldaden jegens mij? De beker der verlossing zal ik opheffen, ik zal de naam des Heren aanroepen. Mijn geloften zal ik de Here betalen in de tegenwoordigheid van al Zijn volk”.

Hoofdstuk 37—De eerste evangelisten

De apostelen waren leden van de familie van Jezus, en ze hadden Hem vergezeld tijdens Zijn reis te voet door Galilea. Ze hadden met Hem gedeeld in de moeite en de ontberingen die hun overkwamen. Ze hadden geluisterd naar Zijn redevoeringen, ze hadden met de Zoon van God gewandeld en gesproken, en uit Zijn dagelijks onderwijs hadden ze geleerd hoe ze moesten werken om de mensheid op te heffen. In de tijd dat Jezus de grote scharen die zich om Hem verzamelden, diende, sloegen Zijn discipelen Hem gade, en verlangden te doen wat Hij vroeg en Zijn werk te verlichten. Ze hielpen door de mensen op te stellen, door de zieken tot de Heiland te brengen en het allen zo gemakkelijk mogelijk te maken. Ze zagen uit naar belangstellende toehoorders, verklaarden hun de Schriften en werkten op verschillende wijzen voor hun geestelijk welzijn. Zij leerden dat wat zij van Jezus geleerd hadden, en verkregen dagelijks een rijke ervaring. Maar ze behoefden ook ervaring in het alleen arbeiden. Ze hadden nog steeds veel onderricht nodig, en een groot geduld en veel liefde. Omdat Hij nu nog persoonlijk bij hen was om op hun fouten te wijzen en hun raad te geven en te verbeteren, zond de Heiland hun uit als Zijn vertegenwoordigers.

In de tijd dat ze met Hem waren geweest, waren de discipelen dikwijls in de war gebracht door de leer van de priesters en de Farizeeën, maar ze hadden hun moeilijkheden Jezus voorgelegd. Hij had hun de waarheden uit de Schrift voor ogen gesteld in tegenstelling met de overlevering. Op deze wijze had Hij hun vertrouwen in Gods Woord versterkt en hen in hoge mate bevrijd van hun vrees voor de rabbi's en hun dienstbaarheid aan de overleveringen. Bij de opleiding van de discipelen was het voorbeeld van het leven van de Heiland van veel meer betekenis dan een zuiver leerstellig onderwijs. Toen ze van Hem gescheiden werden, herinnerden ze zich weer iedere blik en stembuiging, ieder woord. Vaak, wanneer ze in conflict waren met de vijanden van het evangelie, herhaalden ze Zijn woorden, en wanneer ze de uitwerking daarvan op de mensen zagen, verheugden ze zich zeer.

Nadat Hij de twaalf tot Zich geroepen had, beval Jezus hun twee aan twee uit te gaan door de steden en dorpen. Niemand werd alleen uitgezonden, maar broeder ging samen met broeder, vriend met vriend. Op deze wijze konden ze elkander helpen en bemoedigen, elkander raad geven en samen bidden, zodat de kracht van de een de zwakheid van de ander aanvulde. Op dezelfde wijze zond Hij later de zeventig uit. Het was de bedoeling van de Heiland, dat de evangelieboodschappers op deze wijze met elkander verbonden zouden zijn. In onze tijd zou de evangelisatie veel meer succes hebben als men zich meer aan dit voorbeeld hield.

De boodschap van de discipelen was dezelfde als die van Johannes de Doper en van Christus Zelf: "Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen". Zij mochten niet met de mensen gaan redetwisten over de vraag, of Jezus van Nazareth de Messias was; maar in Zijn naam moesten ze dezelfde genadewerken doen die Hij verricht had. Hij gebood hun:

"Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet". Gedurende Zijn dienstwerk wijdde Jezus meer tijd aan het genezen van zieken dan aan het prediken. Zijn wonderen getuigden van de waarheid van Zijn woorden, dat Hij niet gekomen was om te verderven, maar om te redden. Zijn heil ging voor Hem uit, en de heerlijkheid des Heren was Zijn achterhoede. Overal waar Hij kwam, waren de geruchten van Zijn genade Hem voorgegaan. Waar Hij voorbijgegaan was, verheugden degenen over wie Hij Zich ontfermd had, zich over hun gezondheid en beproefden zij hun nieuwgevonden krachten. Menigten verzamelden zich rondom hen om van hun lippen de werken die de Here gewrocht had, te vernemen. Zijn stem was het eerste geluid dat velen ooit gehoord hadden, Zijn naam het eerste woord dat zij ooit gesproken hadden, Zijn gelaat het eerste dat zij ooit aanschouwd hadden. Waarom zouden ze Jezus niet liefhebben en Zijn lof doen horen? Terwijl Hij door de steden en dorpen ging, was Hij als een stroom des levens, leven en vreugde verspreidend overal Waar Hij heenging.

De volgelingen van Christus moeten werken zoals Hij dat deed. Wij moeten de hongerigen voeden, de naakten kleden, en de lijdenden en bedroefden troosten. Wij moeten hen die vertwijfelen, bijstaan en de hopelozen met hoop bezielen. En ook aan ons zal de belofte vervuld worden: "Uw heil zal voor u uitgaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn". De liefde van Christus, die geopenbaard wordt in onzelfzuchtig dienen, zal meer uitwerking hebben om de boosdoener te bekeren dan het zwaard of het gerechtshof. Deze dingen zijn noodzakelijk om de verbreker van de wet vrees aan te jagen, maar de liefdevolle zendeling kan meer doen dan dat. Dikwijls zal het hart verhard worden onder terechtwijzing; maar het zal smelten onder de liefde van Christus. De zendeling kan niet alleen lichamelijke ziekten verlichten, maar hij kan de zondaar leiden tot de Grote Geneesheer, Die de ziel kan reinigen van de melaatsheid der zonde. Het is Gods bedoeling, dat de zieken, de ongelukkigen, zij die door boze geesten bezeten zijn, door Zijn dienstknechten Zijn stem zullen horen. Door Zijn menselijke vertegenwoordigers wil Hij een Trooster zijn zoals de wereld die niet kent.

Op hun eerste zendingsreis moesten de discipelen alleen gaan tot "de verloren schapen van het huis Israëls". Indien zij nu het evangelie gepredikt zouden hebben aan de heidenen of de Samaritanen, zouden ze hun invloed op de Joden verloren hebben. Door het vooroordeel van de Farizeeën op te wekken, zouden ze zich gewikkeld hebben in een strijd die hen bij de aanvang van hun arbeid ontmoedigd zou hebben. Zelfs de apostelen konden moeilijk begrijpen, dat het evangelie uitgedragen moest worden aan alle volken. Totdat zijzelf deze waarheid zouden kunnen begrijpen, waren ze niet gereed om voor de heidenen te arbeiden. Indien de Joden het evangelie zouden aannemen, was het Gods bedoeling hen zendelingen onder de heidenen te maken. Daarom moesten zij het eerst de boodschap vernemen.

Overal waar Christus arbeidde, werden zielen de ogen geopend voor hun nood, en hongerenden en dorstenden voor de waarheid. De tijd was gekomen om de boodschap van

Zijn liefde aan deze verlangende harten te brengen. Naar al deze mensen moesten de discipelen gaan als Zijn verte-genwoordigers. Zo zouden de gelovigen ertoe gebracht worden hen te beschouwen als door God aangewezen leraars, en wanneer de Heiland van hen weggenomen zou worden, zouden zij niet zonder leiders achterblijven.

Op deze eerste reis moesten de discipelen alleen maar komen waar Jezus reeds eerder was geweest en vrienden had gemaakt. De voorbereiding voor hun reis moest heel eenvoudig zijn. Niets mocht worden toegestaan dat hun gedachten zou afleiden van hun belangrijke taak, of op enigerlei wijze verzet zou uitlokken en de deur voor verdere arbeid zou sluiten. Ze mochten niet de kleding van de godsdienstleraars kiezen, noch gebruik maken van enige uiterlijke schijn die hen zou onderscheiden van de eenvoudige bewoners van het platteland. Zij mochten geen synagogen binnengaan en de mensen bijeenroepen voor een openbare dienst; hun pogingen moesten gericht worden op huis-aan-huisarbeid. Ze mochten geen tijd verspillen met nodeloze begroetingen, of in het gaan van huis tot huis om onthaald te worden. Maar in iedere plaats moesten zij de gastvrijheid aannemen van hen die dat waardig waren, van hen die hen hartelijk welkom zouden heten alsof ze Christus Zelf ontvingen. Zij moesten het huis binnengaan met de heerlijke groet: “Vrede zij dezen huize”. Dat huis zou gezegend worden door hun gebeden, hun lofzangen en door het openen van de Schriften in de familiekring.

Deze discipelen moesten herauten van de waarheid zijn, om de weg voor te bereiden voor de komst van hun Meester. De boodschap die zij moesten brengen, was het woord van eeuwig leven, en de bestemming van de mensen hing af van de vraag, of zij dat woord aannamen dan wel verwierpen. Om de mensen te doordringen van de ernst ervan, gebood Jezus Zijn discipelen: “Indien iemand u niet ontvangt of uw woorden niet hoort, verlaat dat huis of die stad en schudt het stof uwer voeten af. Voorwaar, Ik zeg u, het zal voor het land van Sodom en Gomorra draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor die stad”.

Nu doorboort het oog van de Heiland de toekomst; Hij aanschouwt de grotere gebieden waarin na Zijn dood de discipelen getuigen voor Hem zullen zijn. Zijn profetische blik ziet de ervaring van Zijn dienstknechten door de eeuwen heen, totdat Hij zal komen voor de tweede maal. Hij toont Zijn volgelingen de worstelingen die hen te wachten staan. Hij openbaart de aard en de methode van de strijd. Hij stelt hun de gevaren die zij zullen ontmoeten en de zelfverloochening die vereist zal worden, voor ogen. Hij wil, dat zij de kosten berekenen, opdat zij niet onverhoeds door de vijand overvallen zullen worden. Hun strijd zal niet zijn tegen vlees en bloed, maar “tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten”7 Zij moeten strijden met bovennatuurlijke machten, maar zij zijn verzekerd van bovennatuurlijke hulp. Alle hemelse wezens bevinden zich in dit leger. En meer dan engelen zijn in de gelederen. De Heilige Geest, de Vertegenwoordiger van de Aanvoerder van het leger des Heren, daalt neer om de strijd te leiden. Onze zwakheden kunnen vele zijn, onze zonden en fouten ernstig; maar de genade van God is voor allen die haar zoeken met een verbroken

hart. De kracht van de Almachtige wordt te hulp geroepen ten gunste van hen die op God vertrouwen.

“Zie”, zei Jezus, “Ik zend u als schapen midden onder wolven; weest dan voorzichtig als slangen en argeloos als duiven”. Christus Zelf hield niet één woord der waarheid achter, maar Hij sprak het altijd in liefde. Hij toonde de grootste tact en voorkomende, vriendelijke aandacht in Zijn omgang met de mensen. Hij was nooit ruw, sprak nooit onnodig een streng woord, deed een gevoelige ziel nooit nodeloos pijn. Hij gispte de menselijke zwakheid niet. Hij laakte onbevreesd huichelarij, ongeloof en ongerechtigheid, maar er waren tranen in Zijn stem wanneer Hij Zijn vernietigende berispingen uitsprak. Hij weende over Jeruzalem, de stad die Hij liefhad, die weigerde Hem, de weg, de waarheid en het leven, aan te nemen. Zij verwierpen Hem, de Heiland, maar Hij zag hen aan met medelijdende tederheid, en met een smart zo groot, dat het Zijn hart brak. Iedere ziel was kostbaar in Zijn ogen. Terwijl Hij altijd met goddelijke waardigheid optrad, boog Hij Zich met de tederste aandacht naar ieder lid van het gezin Gods. In alle mensen zag Hij gevallen zielen tot wier redding Hij gekomen was.

De dienstknechten van Christus mogen niet de ingevingen van hun natuurlijk hart ten uitvoer brengen. Zij behoren nauwe gemeenschap met God te hebben, opdat niet, waneer zij uitgedaagd worden, het eigen ik opkomt en zij een stroom van woorden uitgieten die niet passend zijn, die niet zijn als de dauw of als zachte regen die de verflenste planten verfrist. Dit wil Satan dat ze doen zullen, want zo gaat hij te werk. Het is de draak die toornig is; het is de geest van Satan, die wordt geopenbaard in toorn en beschuldigingen. Maar Gods dienstknechten moeten Zijn vertegen-woordigers zijn. Hij wenst, dat zij slechts betalen met hemelse munt, de waarheid die Zijn eigen beeld en opschrift draagt. De kracht waardoor zij de boze moeten overwinnen, is de kracht van Christus. De heerlijkheid van Christus is hun kracht. Zij moeten hun ogen richten op Zijn lieflijkheid. Dan kunnen zij het evangelie met goddelijke tact en zachtmoedigheid naar voren brengen. En de geest die in verzoeking beheerst blijft, zal meer doeltreffend getuigen ten gunste van de waarheid dan enig argument kan doen, hoe sterk dit ook moge zijn.

Zij die in strijd komen met de vijanden der waarheid, hebben niet alleen mensen tegemoet te treden, maar Satan en zijn vertegenwoordigers. Laat hen denken aan de woorden van de Heiland: “Zie, Ik zend u als lammeren midden onder wolven”. Laat hen vertrouwen op de liefde van God, en hun geest zal kalm blijven, zelfs wanneer ze persoonlijk beledigd worden. De Here zal hen een volledige, goddelijke wapenrusting aandoen. Zijn Heilige Geest zal hun geest en hart beïnvloeden, zodat hun stemmen niet de klank zullen krijgen van het gehuil van wolven.

In zijn verder onderricht tot de discipelen zei Jezus: “Wacht u voor de mensen”. Zij mochten geen onbeperkt vertrouwen stellen in hen die God niet kenden, en niet hun plannen aan hen voorleggen; want dit zou de machten van Satan in het voordeel brengen. De

bedenksels van mensen Werkten Gods plannen dikwijls tegen. Zij die de tempel des Heren bouwen, moeten bouwen volgens het voorbeeld dat op de berg getoond is het goddelijk beeld. God wordt onteerd en het evangelie wordt verraden, wanneer Zijn dienstknechten zich afhankelijk stellen van de raad van mensen die zich niet laten. leiden door de Heilige Geest. Wereldse wijsheid is dwaasheid bij God. Zij die daarop vertrouwen, zullen zeker dwalen.

"Zij zullen u overleveren aan de gerechtshoven..; gij zult ook geleid worden voor stadhouders en koningen om Mijnentwil, tot een getuigenis voor hen en voor de volken". Vervolging zal het licht verbreiden. De dienstknechten van Christus zullen geleid worden voor de grote mannen van de wereld, die, indien dit niet zou gebeuren, nooit het evangelie zouden horen. De waarheid is voor deze mensen verkeerd voorgesteld. Zij hebben geluisterd naar valse getuigenissen betreffende het geloof van de discipelen van Christus. Dikwijls is het enige middel voor hen om de ware aard hiervan te leren kennen, het getuigenis van hen die voorgeleid worden om terecht te staan wegens hun geloof. Tijdens het verhoor wordt van deze mensen vereist te antwoorden, en van hun rechters te luisteren naar het getuigenis dat gegeven wordt. Gods genade zal geschonken worden aan Zijn dienstknechten om de plotselinge omstandigheid tegemoet te treden. "Het zal u in die ure gegeven worden", zei Jezus, "wat gij spreken moet; want gij zijt het niet, die spreekt, doch het is de Geest uws Vaders, Die in u spreekt". Wanneer de Geest van God de gedachten van Zijn dienstknechten verlicht, zal de waarheid naar voren gebracht worden in zijn goddelijke kracht en kostbaarheid. Zij die de waarheid verwerpen, zullen de discipelen gaan beschuldigen en onderdrukken. Maar bij verlies en lijden, ja tot de dood toe, moeten de kinderen des Heren de zachtmoedigheid van hun goddelijk Voorbeeld openbaren. Aldus zal de tegenstelling gezien worden tussen de vertegenwoordigers van Satan en de vertegenwoordigers van Christus. De Heiland zal verhoogd worden voor de ogen van heersers en volk.

De discipelen werd niet de moed en de kracht van martelaren geschonken aleer ze zulk een genade nodig hadden. Dan ging de belofte van de Heiland in vervulling. Toen Petrus en Johannes getuigden voor de raad van het Sanhedrin, "verwonderden" de mensen "zich, en zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren". Van Stephanus staat geschreven: "Allen die in de Raad zitting hadden, zagen, toen zij hem aanstaarden, zijn gelaat als het gelaat van een engel". De mensen "waren nietbij machte de wijsheid en de Geest waardoor hij sprak, te weerstaan". En wanneer Paulus schrijft over zijn eigen verhoor aan het hof van de Caesaren, zegt hij: "Bij mijn eerste verdediging heeft niemand mij bijgestaan, maar allen hebben mij in de steek gelaten... doch de Here heeft mij terzijde gestaan en kracht gegeven, zodat door mij de verkondiging tot haar recht gekomen is, en al de heidenen haar hebben kunnen horen; en ik ben uit de muil van de leeuw verlost".

De dienstknechten van Christus mochten geen vastgestelde redevoering voorbereiden om die uit te spreken wanneer zij verhoord werden. Hun voorbereiding moest dagelijks

plaatsvinden door het vergaren van de kostbare waarheden van Gods Woord, en door in het gebed hun geloof te versterken. Wanneer zij verhoord zouden worden, zou de Heilige Geest hun in gedachten brengen welke waarheden ze juist op dat ogenblik nodig hadden.

Een dagelijks ernstig streven naar kennis van God en van Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft, zou de ziel kracht en bekwaamheid geven. De kennis die verkregen werd door ijverig onderzoek van de Schriften, zou op het juiste ogenblik weer in het geheugen gebracht worden. Maar zovelen hadden nagelaten zich vertrouwd te maken met de woorden van Christus en nooit de kracht van Zijn genade in beproeving hadden getoetst, konden niet verwachten, dat de Heilige Geest Zijn woorden in hun herinnering zou brengen. Zij moesten God dagelijks dienen met onver-deelde genegenheid, en dan op Hem vertrouwen.

Zó bitter zou de vijandschap jegens het evangelie zijn, dat zelfs de tederste banden op aarde geen waarde meer zouden hebben. De discipelen van Christus zouden ten dode toe verraden worden door de leden van hun eigen gezin. “En gij zult door allen gehaat worden om Mijns naams wil. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden”. Maar Hij gebood hen, zich niet zonder noodzaak aan vervolging bloot te stellen. Hijzelf verliet dikwijls het ene arbeidsveld om naar het andere te gaan, ten einde te ontkomen aan hen die Hem naar het leven stonden. Toen Hij werd verworpen in Nazareth, en Zijn eigen stadsgenoten trachtten Hem te doden, daalde Hij af naar Kapernaüm, en daar verwonderden de mensen zich over Zijn leer, “want Zijn woord was met gezag”. Zo moesten Zijn dienstknechten niet ontmoedigd worden door vervolging, maar een plaats zoeken waar ze nog konden arbeiden voor de redding van zielen.

De dienstknecht staat niet boven zijn meester. De Vorst des hemels werd Beëlzebul genoemd, en Zijn discipelen zullen op gelijke wijze verkeerd voorgesteld worden. Maar wat het gevaar ook zij, de volgelingen van Christus moeten voor hun beginselen uitkomen. Zij moeten heimelijkheid laken. Zij kunnen zich niet onpartijdig houden totdat ze er zeker van zijn, dat het veilig is, de waarheid te belijden. Zij zijn gesteld als wachters om de mensen te waarschuwen voor het gevaar waarin zij verkeren. De waarheid die zi van Christus ontvangen hebben, moet worden medegedeeld aan allen, vrij en open. Jezus zei: “Wat Ik u zeg in het donker, zeg het in het licht; wat gij u in het oor hoort fluisteren, predikt het van de daken”.

Jezus Zelf kocht de vrede nooit met een compromis. Zijn hart vloeide over van liefde voor het gehele mensdom, maar Hij was nooit toegevend tegenover hun zonden. Hij was te zeer hun Vriend om te zwijgen wanneer zij een richting insloegen die zou-leiden tot verderf van hun zielen de zielen die Hij gekocht had met Zijn eigen bloed. Hij arbeidde ervoor, dat de mens trouw zou zijn tegenover zichzelf, trouw tegenover zijn hoger en eeuwig belang. De dienstknechten van Christus zijn geroepen tot hetzelfde werk, en zij moeten er acht op slaan, dat zij niet, in hun pogingen tweedracht te vermijden, de waarheid verlaten. Zij moeten “najagen hetgeen de vrede en de onderlinge opbouwing bevordert”, maar ware

vrede kan nooit tot stand gebracht worden door uit te gaan van een compromis. En niemand kan trouw zijn aan een beginsel zonder tegenstand op te wekken. Een christendom dat geestelijk is, zal bestreden worden door de kinderen der ongehoorzaamheid. Maar Jezus gebood Zijn discipelen "Weest niet bevreesd voor hen die wèl het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden". Zij die trouw zijn aan God, behoeven niet te vrezen voor de macht van mensen of de vijandschap van Satan. In Christus is hun eeuwig leven zeker. Hun enige vrees moet zijn, dat zij niet de waarheid opgeven en elders verraad plegen aan het vertrouwen waarmee God hen heeft geëerd.

Het is het werk van Satan, de harten der mensen met twijfel te vullen. Hij leidt hen ertoe, God te zien als een strenge Rechter. Hij verleidt hen tot zonde, en daarna brengt hij hen ertoe, zichzelf te slecht te vinden om tot hun hemelse Vader te gaan of om Zijn erbarmen op te wekken. De Here begrijpt dit alles. Jezus verzekert de discipelen van Gods mededogen met hen in hun noden en zwakheden. Geen zucht wordt geslaakt, geen pijn wordt gevoeld, geen smart doordringt de ziel, of de trilling daarvan dringt door tot in het Vaderhart.

De Bijbel toont ons God in Zijn hoge en heilige plaats, niet in een toestand van rust, niet in stilte en eenzaamheid, maar omgeven door tienduizend maal tienduizenden en duizendmaal duizenden heilige, denkende wezens die allen ernaar uitzien om Zijn wil te doen. Door kanalen die wij niet kunnen zien, staat Hij in werkzame gemeenschap met ieder deel van Zijn rijk. Maar juist op het kleine stipje dat onze aarde is, op de zielen voor wier redding Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, is Zijn belangstelling en de belangstelling van de gehele hemel gericht. God buigt Zich neer van Zijn troon om de kreet van de verdrukten te horen. Op ieder oprecht gebed antwoordt Hij: "Hier ben Ik". Hij heft de bedroefden en terneergeslagen en op. In al onze benauwdheden is Hij benauwd. In iedere verzoeking en bij iedere beproeving is de engel Zijner tegenwoordigheid nabij om te verlossen.

Zelfs geen musje valt ter aarde zonder dat de Vader het opmerkt. Satans haat tegen God brengt hem ertoe ieder voorwerp van de zorg van de Heiland te haten. Hij tracht het werk van God te besmeuren, en het verheugt hem zelfs stomme schepselen te vernietigen. Slechts door Gods behoudende zorg worden de vogels bewaard om ons te verblijden met hun vreugdeliederen. Maar Hij vergeet zelfs de mussen niet. "Weest niet bevreesd, gij gaat vele mussen te boven."

Jezus vervolgt: Zoals gij Mij belijdt voor de mensen, zo zal Ik u belijden voor God en de heilige engelen. Gij zult Mijn getuigen zijn op aarde, de kanalen waardoor Mijn genade kan vloeien tot genezing der wereld. En zo zal Ik u vertegenwoordigen in de hemel. De Vader aanschouwt niet uw gebrekkig karakter, maar Hij ziet u bekleed met zijn volmaaktheid. Ik ben het middel waardoor de zegeningen van de Hemel tot u zullen komen. En iedereen die Mij belijdt door te delen in Mijn offer voor het verlorene, zal beleden worden als deelhebbend aan de heerlijkheid en vreugde der verlosten.

Hij die Christus belijdt, moet Christus blijvend in zich hebben. Datgene wat hij niet ontvangen heeft, kan hij niet mededelen. De discipelen zouden vloeiend kunnen spreken over leerstellingen, ze zouden de woorden van Christus kunnen herhalen; maar tenzij zij de zachtmoedigheid en liefde van Christus bezaten, zouden ze Hem niet belijden. Een geest die tegengesteld is aan de geest van Christus, zou Hem verloochenen, wat belijdenis het ook zou zijn. Mensen kunnen Christus verloochenen door kwaadsprekerij, door dwaze woorden, door woorden die onwaar of onvriendelijk zijn. Ze kunnen Hem verloochenen door de last des levens te schuwen, door zondige genoegens na te jagen. Zij kunnen Hem verloochenen door de wereld gelijkvormig te worden, door onbeleefd gedrag, door liefde voor eigen inzichten, door zichzelf te rechtvaardigen, door twijfel te koesteren, moeilijkheden te veroorzaken en in duisternis te vertoeven. Op al deze manieren verklaren ze, dat Christus niet in hen woont. En “alwie Mij verloochenen zal voor de mensen”, zegt Hij, “die zal Ik verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is”.

De Heiland zei Zijn discipelen, niet te hopen dat de vijandigheid van de wereld jegens het evangelie overwonnen zou worden en dat na verloop van tijd de tegenkanting ten einde zou komen. Hij zei: “Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard”. Dit veroorzaken van strijd is niet de uitwerking van het evangelie, maar het gevolg van de tegenkanting daartegen. Van alle vervolging is de onenigheid in huis, de vervreemding van de dierbaarste vrienden het moeilijkst te verdragen. Maar Jezus verklaart: “Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; en wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat, is Mij niet waardig”.

De opdracht van de dienstknechten van Christus is een hoge eer, en een heilig pand. “Wie u ontvangt”, zegt Hij, “ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem Die Mij gezonden heeft”. Geen vriendelijke daad, aan hen bewezen in Zijn naam, zal onerkend blijven en onbeloond. En Hij sloot de zwaksten en nederigsten in het gezin Gods in bij deze zelfde tedere erkenning: “En wie één van deze kleinen” zij die zijn als kinderen in hun geloof en kennis van Christus “omdat hij een discipel is, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar Ik zeg u, zijn loon zal hem geenszins ontgaan”.

Op deze wijze beëindigde de Heiland Zijn onderricht. In de naam van Christus gingen de twaalf uitgekozenen uit, zoals Hij uitgegaan was “om aan armen het evangelie te brengen... om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren”.

Hoofdstuk 38—Komt, rust een weinig

Toen ze teruggekeerd waren van hun zendingsreis, “kwamen de apostelen weder samen bij Jezus en berichtten Hem al wat zij gedaan en geleerd hadden. En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat (met Mij) alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig. Want er waren velen die kwamen en gingen, en zij hadden zelfs geen tijd om te eten”.

De discipelen kwamen tot Jezus en vertelden Hem alles. Hun nauwe band met Hem moedigde hen aan om Hem hun gunstige en ongunstige ervaringen voor te leggen, hun vreugde, dat ze het resultaat van hun arbeid zagen, en hun smart over hun falen, hun fouten en zwakheden. Zij hadden vergissingen begaan bij hun eerste werk als evangelisten, en terwijl ze openhartig Christus vertelden over hun ervaringen, zag Hij dat ze nog veel onderricht nodig hadden. Hij zag ook, dat zij erg vermoeid waren van hun arbeid en dat zij rust nodig hadden.

Maar op de plaats waar zij zich op dat ogenblik bevonden, konden zij niet de vereiste afzondering vinden; “want er waren velen die kwamen en gingen, en zij hadden zelfs geen tijd om te eten”. De mensen dromden om Christus heen, verlangend om genezen te worden en begerig om naar Zijn woorden te luisteren. Velen voelden zich tot Hem aangetrokken, want Hij scheen hun de bron van alle zegen te zijn. Velen van hen die zich toen om Christus verdrongen om de kostbare gave der gezondheid te verkrijgen, namen Hem aan als hun Verlosser. Vele anderen, die vanwege de Farizeeën bang waren om Hem te belijden, werden bekeerd bij de uitstorting van de Heilige Geest, en voor de boze priesters en oversten erkenden ze Hem als de Zoon van God.

Maar nu verlangde Christus Zich terug te trekken, opdat Hij met Zijn discipelen kon samen zijn, want Hij had hun veel te zeggen. Bij hun werk hadden zij de proef van tegenstand doorstaan en ze hadden tegenwerking in verschillende vormen ondervonden. Tot op dat ogenblik hadden ze Christus omtrent alles geraadpleegd; maar ze waren enige tijd alleen geweest, en nu en dan hadden ze zorgen gehad wat ze doen moesten. Ze hadden veel aanmoediging in hun werk gevonden, want Christus zond hen niet weg zonder Zijn Geest, en door het geloof in Hem verrichtten zij vele wonderen; maar nu was het nodig dat ze zich voedden met het Brood des Levens. Zij moesten naar een eenzame plaats gaan, waar ze in gemeenschap met Jezus konden zijn en onderricht konden ontvangen voor het werk dat ze nog te doen zouden krijgen.

“En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat (met Mij) alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig”. Christus is vol tederheid en ontferming over allen die in Zijn dienst zijn. Hij wilde Zijn discipelen laten zien, dat God geen offeranden vereist, maar barmhartigheid. Zij hadden hun gehele ziel gelegd in de arbeid voor mensen, en dit putte hun geestelijke en lichamelijke krachten uit. Het was hun plicht te rusten. Daar de discipelen het succes van hun arbeid hadden gezien, verkeerden ze in gevaar zelf de eer te aanvaarden, in gevaar geestelijke trots te koesteren, en op deze wijze te vallen onder de verzoekingen van Satan.

Er lag een groot werk voor hen, en zij moesten in de eerste plaats leren, dat hun kracht niet in henzelf lag, maar in God. Evenals Mozes in de woestijn bij Sinaï, evenals David tussen de heuvelen van Judea, of Elia bij de beek Krith, moesten de discipelen de plaats van hun drukke werkzaamheden verlaten, om gemeenschap te onderhouden met Christus, met de natuur en met hun eigen hart.

Terwijl de discipelen op hun zendingsreis waren, had Jezus andere steden en dorpen bezocht en het evangelie des Koninkrijks gepredikt. Het was omstreeks deze tijd, dat Hij bericht ontving over de dood van de Doper. Deze gebeurtenis bracht Hem het einde, waarheen Zijn eigen schreden zich richtten, levendig voor ogen. De schaduwen die over Zijn pad vielen, werden steeds donkerder. Priesters en rabbi's zagen uit naar een gelegenheid om Zijn dood te bewerken, spionnen volgden Hem op de voet, en aan alle zijden namen de samenzweringen tot Zijn ondergang in aantal toe. Het nieuws van de prediking van de apostelen door geheel Galilea bereikte Herodes, en vestigde zijn aandacht op Jezus en Zijn werk. "Dat is Johannes de Doper", zei hij; "hij is opgewekt uit de doden";4 en hij gaf uitdrukking aan een verlangen Jezus te zien. Herodes leefde in voortdurende vrees, dat er in het geheim een revolutie ontketend zou worden, met als doel hem van de troon te stoten en het Romeinse juk dat op het Joodse volk drukte, te verbreken. Onder het volk was de geest van ontevredenheid en verzet rijp. Het was duidelijk dat Christus' openbare werk in Galilea niet lang voortgezet kon worden. De uren van Zijn lijden kwamen dichterbij en Hij verlangde ernaar voor enige tijd van de verwarde toestand van de menigte verwijderd te zijn.

Met bedroefde harten hadden de discipelen van Johannes zijn verminkte lichaam ten grave gedragen; daarna "gingen zij heen en berichtten het aan Jezus". Deze discipelen waren jaloers geweest op Christus toen het scheen, dat Hij de mensen aftrok van Johannes. Zij hadden zich geschaard aan de zijde van de Farizeeën, met de beschuldiging dat Hij met de tollenaars aanzat op het feestmaal van Mattheüs. Zij hadden getwijfeld aan Zijn goddelijke opdracht, omdat Hij de Doper niet bevrijd had. Maar nu hun leraar dood was en zij verlangden naar vertroosting in hun grote smart, en naar leiding voor het werk dat hun te doen stond, kwamen ze tot Jezus en verbonden hun belangen met de Zijne. Zij hadden een tijd rust nodig om in gemeenschap te zijn met de Heiland.

Dichtbij Bethsaïda, aan de noordelijke kant van het meer, was een verlaten gebied, dat nu prachtig was door het frisse lentegroen, en dat een welkom toevluchtsoord bood aan Jezus en Zijn discipelen. Naar deze plaats vertrokken ze in hun boten, naar de overkant van het water. Hier zouden zij verwijderd zijn van de verkeerswegen en de drukte en gejaagdheid van de stad. De beelden van de natuur waren een rust op zichzelf, een afwisseling die weldadig was voor de zinnen. Hier konden ze luisteren naar de woorden van Christus zonder de boze onderbrekingen te horen, de verwijten en beschuldigingen van de schriftgeleerden en Farizeeën. Hier konden ze genieten van een korte tijd van kostbare samenhorigheid in het gezelschap van hun Here.

De rust die Christus en Zijn discipelen namen, was geen genotzoekende rust. De tijd die ze in afzondering doorbrachten, was niet gewijd aan het najagen van genoegens. Zij spraken samen betreffende het werk van God en de mogelijkheid dit werk met meer succes te doen. De discipelen waren met Christus geweest en konden Hem begrijpen; tot hen behoefde Hij niet in gelijkenissen te spreken. Hij verbeterde hun dwalingen en maakte hun duidelijk, wat de juiste manier was om mensen te benaderen. Hij gaf hun een meer volledige openbaring aangaande de kostbare schatten van de goddelijke waarheid. Zij werden tot leven gewekt door goddelijke kracht en geïnspireerd met hoop en moed.

Hoewel Jezus wonderen kon verrichten en aan Zijn discipelen macht gegeven had om wonderen te verrichten, gaf Hij Zijn vermoeide dienstknechten opdracht om alleen naar buiten te gaan en te rusten. Toen Hij zei, dat de oogst groot was en de arbeiders weinig waren, drukte Hij de discipelen niet de noodzaak van ononderbroken arbeid op het hart, maar Hij zei: “Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in Zijn oogst”. God heeft ieder mens werk naar vermogen gegeven6a, en Hij wenst niet, dat enkelen gebukt gaan onder verantwoordelijkheden, terwijl anderen geen last, geen geestelijke arbeid hebben.

Christus’ woorden van ontferming worden even zeker gesproken tot Zijn arbeiders in deze tijd als tot Zijn discipelen. “Komt bier... alleen... en rust een weinig”, zegt Hij tot hen die vermoeid en terneergeslagen zijn. Het is niet verstandig om voortdurend onder de spanning van werk en opwinding te leven, zelfs indien men de geestelijke noden van de mensheid dient; immers op deze wijze wordt persoonlijke toewijding verwaarloosd, en worden de krachten van geest en ziel en lichaam te zwaar belast. Zelfverloochening wordt geëist van de discipelen van Christus, en er moeten offers gebracht worden; maar er moet ook zorg voor gedragen worden, dat niet door hun te grote ijver Satan gebruik zou maken van de zwakheid van het menselijk geslacht, en het werk van God schade zou lijden.

Naar de mening van de rabbi’s betekende godsdienst een voortdurend druk bezig zijn. Zij waren afhankelijk van uiterlijk vertoon om hun hooghartige vroomheid aan te tonen. Op deze wijze scheidden ze hun ziel van God af, en omringden zichzelf met zelfgenoegzaamheid. Dezelfde gevaren bestaan ook nu nog. Wanneer de activiteit toeneemt en de mensen succes krijgen in hun werk voor God, bestaat het gevaar dat zij zullen vertrouwen op menselijke plannen en methoden. Er bestaat een neiging om minder te bidden en minder geloof te hebben. Evenals de discipelen verkeren wij in het gevaar, onze afhankelijkheid van God uit het oog te verliezen, en te trachten ons werk tot onze redder te maken. Wij moeten voortdurend op Jezus zien, en beseffen dat het Zijn kracht is die het werk doet. Terwijl wij ernstig moeten arbeiden voor de redding van het verlorene, moeten we ook tijd nemen voor overdenking, voor gebed, en voor de studie van Gods Woord. Alleen het werk dat tot stand gebracht wordt onder veel gebed en dat geheiligd wordt door de verdiensten van Christus, zal tenslotte een goede uitwerking blijken te hebben.

Nooit was iemands leven zo overladen van werk en verantwoording als het leven van Jezus; hoe dikwijls werd Hij nochtans aangetroffen in gebed! Hoe voortdurend was Zijn gemeenschap met God! Steeds weer in het verslag over Zijn leven op aarde vinden we zinsneden als: “En vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op en ging naar buiten en Hij ging naar een eenzame plaats en bad aldaar”. “Vele scharen stroomden samen om te horen en zich te laten genezen van hun ziekten. Doch Hij trok Zich terug in de eenzame plaatsen om te bidden”. “En het geschiedde in die dagen, dat Hij naar het gebergte ging om te bidden, en Hij bracht de nacht door in het gebed tot God”.

In een leven dat volkomen gewijd was aan het heil van anderen, vond de Heiland het noodzakelijk zich van de verkeerswegen terug te trekken en van de schare die Hem dag en nacht volgde. Hij moest Zich afwenden van een leven van ononderbroken werkzaamheid en contact met de menselijke noden, om de afzondering te zoeken en de onverbroken gemeenschap met Zijn Vader. Daar Hij één was met ons, deelde in onze noden en zwakheden, was Hij volkomen afhankelijk van God, en in het gebed op een eenzame plaats zocht Hij goddelijke kracht, opdat Hij weer zou kunnen uitgaan, versterkt om plicht en beproeving onder ogen te zien. In een wereld van zonde verdroeg Jezus strijd en zielesmart. In gemeenschap met God kon Hij de lasten die Hem terneerdrukten, van Zich werpen. Hier vond Hij troost en vreugde. In Christus drong de kreet van het mensdom door tot de Vader van oneindig ontfermen. Als mens smeekte Hij voor de troon van God, totdat Zijn menselijke natuur vervuld werd met een hemelse stroom die het mensdom met de Godheid zou verbinden. Door voortdurende gemeenschap ontving Hij leven van God, opdat Hij leven kon schenken aan de wereld. Zijn ervaring moet ook de onze zijn.

“Komt hier... alleen”, zegt Hij ons. Indien we acht zouden geven op Zijn woord, zouden we sterker en van meer nut zijn. De discipelen zochten Jezus, en vertelden Hem alles; en Hij bemoedigde hen en gaf hen onderricht. Indien wij heden de tijd zouden nemen om tot Jezus te gaan en Hem onze noden te vertellen, zouden we niet teleurgesteld worden; Hij zou aan onze rechterhand zijn om ons te helpen. Wij hebben meer eenvoud nodig, meer geloof en vertrouwen in onze Heiland. Hij Wiens naam is “Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst”;12 Hij van Wie geschreven staat: “De heerschappij rust op Zijn schouder,”is de Wonderbare Raadsman. Wij worden uitgenodigd wijsheid te begeren van Hem. Hij “geeft aan allen, eenvoudigweg en zonder verwijt”.

In allen die onder Gods leiding staan, moet een leven geopenbaard worden dat niet in harmonie is met de wereld en haar gewoonten en gebruiken; en ieder moet een persoonlijke ervaring maken in het verkrijgen van kennis aangaande de wil van God. Wij moeten persoonlijk Hem tot ons hart horen spreken. Wanneer iedere andere stem tot zwijgen is gebracht en we in stilheid op Hem wachten, doet de stilte in de ziel de stem van God duidelijker verstaan. Hij zegt ons: “Laat af en weet, dat Ik God ben”. Hier alleen kan ware rust gevonden worden. En dit is de juiste voorbereiding voor allen die voor God arbeiden. Te midden van een haastige menigte en de inspanning van de drukke werkzaamheden van

het leven, zal de ziel die aldus verkwikt is, omringd worden met een atmosfeer van licht en vrede. Het leven zal een lieflijke geur verspreiden en zal een goddelijke macht openbaren die de harten der mensen zal bereiken.

Hoofdstuk 39—“Geeft gij hun te eten”

Christus had Zich teruggetrokken met Zijn discipelen naar een eenzame plaats, maar deze zeldzame periode van vredige rust werd al spoedig verbroken. De discipelen meenden, dat zij naar een plaats waren gegaan waar ze niet gestoord konden worden; maar zodra de menigte de goddelijke Leraar miste, vroegen ze: “Waar is Hij?” Sommigen onder hen hadden gezien in welke richting Christus en Zijn discipelen vertrokken. Velen gingen over land naar Hem toe, terwijl anderen in hun boten over het water volgden. Het Pascha was nabij, en van heinde en ver kwamen groepen pelgrims op weg naar Jeruzalem bijeen om Jezus te zien. Hun aantal werd steeds groter, totdat er vijfduizend mannen waren, behalve de vrouwen en de kinderen. Voordat Christus de oever bereikte, wachtte een menigte reeds op Hem. Maar Hij ging aan land zonder door hen opgemerkt te worden, en bracht enige tijd afgezonderd door met Zijn discipelen.

Vanaf de berg zag Hij neer op de zich bewegende menigte, en Zijn hart werd met ontferming bewogen. Hoewel Hij gestoord was en van Zijn rust beroofd, was Hij niet ongeduldig. Hij zag dat iets belangrijkers Zijn aandacht vroeg, toen Hij aanschouwde dat er steeds meer mensen kwamen. Hij “werd met ontferming over hen bewogen, omdat zij waren als schapen die geen herder hebben”. Hij verliet Zijn schuilplaats en zocht een geschikte plek op waar Hij hen kon dienen. Zij ontvingen geen hulp van de priesters en oversten; maar het genezende water des levens stroomde van Christus tot hen, als Hij de menigte de weg tot redding leerde. De mensen luisterden naar de woorden van genade die zo rijkelijk van de lippen van de Zone Gods vloeiden. Zij hoorden de aangename woorden, zo eenvoudig en duidelijk, dat zij waren als de balsem van Gilead voor hun ziel. De genezing van Zijn goddelijke hand bracht blijdschap en leven aan de stervenden, en verlichting en gezondheid aan hen die aan ziekten leden. De dag leek hun een hemel op aarde toe, en zij waren zich in het geheel niet bewust, hoe lang het geleden was, sinds zij iets gegeten hadden. Eindelijk was de dag bijna om. De zon daalde in het westen en nog toefden de mensen. Jezus had de gehele dag gearbeid zonder te eten of te rusten. Hij zag bleek van vermoeidheid en honger, en de discipelen verzochten Hem, Zijn arbeid te staken. Maar Hij kon Zich niet onttrekken aan de menigte die op Hem aandrong.

Ten slotte kwamen de discipelen naar Hem toe, en drongen erop aan, dat de mensen voor hun eigen belang weggezonden zouden worden. Velen waren van ver gekomen en hadden sinds de morgen niets gegeten. In de omliggende steden en dorpen zouden ze misschien voedsel kunnen kopen. Maar Jezus zei: “Geeft gij hun te eten”, en daarna wendde Hij Zich tot Filippus en vroeg: “Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen eten?” Dit zei Hij om het geloof van de discipel op de proef te stellen. Filippus keek over de zee van hoofden en bedacht, hoe onmogelijk het zou zijn om te zorgen voor voedsel dat de honger kon stillen van zulk een menigte. Hij antwoordde, dat voor tweehonderd schellingen brood nog lang niet genoeg zou zijn om onder hen te verdelen, wilde ieder een klein stukje krijgen. Jezus

vroeg, hoeveel voedsel er onder de menigte gevonden kon worden. “Hier is een jongen”, zei Andreas, “die vijf gerstebroden en twee vissen heeft; maar wat betekent dit voor zovelen?” Jezus gaf opdracht, dat dit voedsel Hem gebracht moest worden. Toen gebood Hij Zijn discipelen, dat ze de mensen in het gras moesten doen zitten, in groepen van vijftig of van honderd, om de orde te bewaren en opdat allen getuigen zouden zijn van wat Hij zou gaan doen. Toen dit gebeurd was, nam Jezus het voedsel, “zag op naar de hemel, sprak de zegen uit, brak de broden en gaf ze aan Zijn discipelen, en de discipelen gaven ze aan de scharen”. “En zij aten allen en werden verzadigd. En zij raapten de brokken op, twaalf manden vol, en ook van de vissen.”

Hij Die de mensen de weg geleerd had om vrede en geluk te verkrijgen, dacht evenzeer aan hun stoffelijke noden als aan hun geestelijke nood. De mensen waren vermoeid en wee. Er waren moeders aanwezig met baby’s in hun armen, terwijl kleine kinderen zich aan hun rokken vastklemden. Velen hadden urenlang gestaan. Zij hadden zulk een gespannen belangstelling gehad voor de woorden van Christus, dat ze niet eens aan zitten gedacht hadden, en de menigte was zo groot, dat er gevaar bestond, dat ze elkander onder de voet zouden lopen. Jezus wilde hun gelegenheid geven om te rusten, en Hij zei hen, te gaan zitten. Er was veel gras op die plaats, en allen konden in een gemakkelijke houding rusten.

Christus verrichtte alleen wonderen om aan een werkelijke behoefte te voldoen, en ieder wonder was van dien aard, dat de mensen erdoor geleid werden naar de boom des levens, waarvan de bladeren zijn tot genezing der volkeren. Het eenvoudige voedsel, dat door de handen van de discipelen werd rondgedeeld, bevatte een ware scbat aan lessen. Het was eenvoudige kost, dat gegeven werd; vis en gerstebrood vormden het dagelijks voedsel van de vissersbevolking rondom het Meer van Galilea. Christus had de mensen een rijke maaltijd kunnen voorzetten, maar voedsel dat slechts bereid was om de eetlust te bevredigen zou geen les voor hun welzijn hebben ingehouden. Christus leerde hun in deze les, dat de natuurlijke voorzieningen van God voor de mens waren misbruikt. En nooit genoten mensen zó van de weelderige maaltijden die bereid werden ter bevrediging van een verwende smaak als deze mensen genoten van de rust en het eenvoudige voedsel dat Christus hun bood, zover van de plaats waar mensen woonden.

Indien de mensen heden eenvoudig zouden zijn in hun gewoonten en zouden leven in harmonie met de wetten van de natuur, zoals Adam en Eva in den beginne deden, zou er op overvloedige wijze voorzien kunnen worden in de noden van het menselijk gezin. Er zouden minder ingebeelde behoeften zijn en meer gelegenheden om te werken op Gods wijze. Maar zelfzucht en het toegeven aan bedorven smaak hebben zonde en ellende, van overdaad aan de ene en gebrek aan de andere kant, in de wereld gebracht. Jezus trachtte niet de mensen tot Zich te trekken door te voldoen aan de begeerte naar overdaad. Voor de grote menigte, die vermoeid en hongerig was na de lange, opwindende dag, was het eenvoudige voedsel niet alleen een verzekering van Zijn macht, maar ook van Zijn tedere zorg voor hen in de gewone levensbehoeften. De Heiland heeft Zijn volgelingen niet de weelde van de wereld

beloofd; hun voedsel kan eenvoudig zijn, en zelfs krap; hun lot mag omgeven zijn door armoede; maar Hij heeft Zijn belofte gegeven, dat er in hun behoefte voorzien zal worden, en Hij heeft datgene beloofd, wat veel beter is dan aardse goederen de blijvende troost van Zijn eigen aanwezigheid.

Door de spijziging van de vijfduizend verwijdert Jezus de sluier van de wereld der natuur en openbaart de kracht die voortdurend werkzaam is voor ons heil. Door het voortbrengen van de oogsten der aarde verricht God dagelijks een wonder. Door de werking der natuur wordt hetzelfde werk verricht dat tot stand werd gebracht bij het spijzigen van de menigte. Mensen bereiden de grond en zaaien het zaad, maar het is het leven van God dat het zaad doet kiemen. Het zijn Gods regen en lucht en zonlicht, die “eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar”[7] te voorschijn brengen. Het is God, Die dagelijks miljoenen voedt van de oogstvelden der aarde. Er wordt een beroep op de mensen gedaan om samen te werken met God in de zorg voor het graan en het bereiden van het brood, maar vanwege dit verliezen ze de goddelijke werking uit het oog. Zij geven God niet de heerlijkheid die Zijn heilige naam toekomt. De werking van Zijn kracht wordt toegeschreven aan natuurlijke oorzaken of aan de menselijke bemiddeling. De mens wordt verheerlijkt in plaats van God, en Zijn genadegaven worden misbruikt voor zelfzuchtig gebruik en gemaakt tot een vloek in plaats van een zegen. God zoekt dit alles te veranderen. Hij verlangt, dat onze afgestompte zintuigen tot leven gewekt zullen worden, ten einde Zijn genadige goedheid te onderscheiden en Hem te verheerlijken om de werking Zijner kracht. Hij verlangt, dat wij Hem zullen herkennen in Zijn gaven, opdat ze, zoals Zijn bedoeling was, een zegen voor ons zullen zijn. Om dit doel te bereiken, werden de wonderen van Christus verricht.

Nadat de menigte gespijzigd was, was er nog een overvloed van voedsel over. Maar Hij Die alle bronnen van oneindige kracht tot Zijn beschikking had, zei: “Verzamelt de overgebleven brokken, opdat niets verloren ga”. Deze woorden betekenden meer dan het verzamelen van het brood in de manden. Hierin lag een dubbele les. Er mag niets verloren gaan. Wij mogen geen tijdelijk voordeel laten voorbijgaan. Wij mogen niets voorbijzien dat geschikt zou zijn om een menselijk wezen wèl te doen. Laat alles verzameld worden dat de nood van de hongerigen der aarde zal verlichten. En in geestelijke dingen moet dezelfde voorzichtigheid betracht worden. Toen de manden met de brokken verzameld werden, dachten de mensen aan hun vrienden thuis. Zij wilden, dat die zouden delen in het brood dat Christus gezegend had. De inhoud van de manden werd verdeeld onder de begerige menigte en werd meegenomen naar het gehele omliggende gebied. Zo moesten zij, die bij het feestmaal aanwezig waren, het brood dat uit de hemel nederdaalt, aan anderen geven om de honger van de ziel te stillen. Zij moesten herhalen wat zij geleerd hadden over de heerlijke dingen Gods. Niets mocht verloren gaan. Niet één woord dat betrekking had op hun eeuwige redding mocht ongebruikt ter aarde vallen.

Het wonder van de broden leert een les van afhankelijkheid van God. Toen Christus de vijfduizend spijzigde, was er geen voedsel in de naaste omgeving. Ogenschijnlijk had Hij geen middelen tot Zijn beschikking. Hier was Hij, met vijfduizend mannen, benevens de vrouwen en kinderen, in de woestijn. Hij had de grote menigte niet uitgenodigd Hem te volgen; zij kwamen zonder een uitnodiging of bevel ontvangen te hebben; maar Hij wist, dat, nadat ze zolang naar Zijn onderricht geluisterd hadden, zij hongerig en zwak zouden zijn; want Hij was één met hen in hun behoefte aan voedsel. Zij waren ver van huis, en de nacht zou weldra vallen. Velen van hen hadden geen middelen om voedsel te kopen. Hij Die om hunnentwille veertig dagen had gevast in de woestijn, wilde niet toestaan dat zij zonder gegeten te hebben naar huis terugkeerden. De Voorzienigheid van God had Jezus geplaatst waar Hij was, en Hij stelde Zich afhankelijk van Zijn hemelse Vader voor de middelen waarmee Hij in de nood kon voorzien. En wanneer wij in het nauw gebracht worden, moeten we ons afhakelijk stellen van God. Wij moeten wijsheid en verstand gebruiken bij iedere daad van ons leven, opdat wij niet, door onbezonnen bewegingen, onszelf in verzoeking brengen. Wij moeten ons niet in moeilijkheden storten door de middelen die God geschonken heeft, te veronachtzamen, en op verkeerde wijze gebruik maken van de mogelijkheden die Hij ons gegeven heeft. De arbeiders van Christus moeten onvoorwaardelijk gehoorzamen aan Zijn aanwijzingen. Het is Gods werk, en wanneer we anderen tot zegen willen zijn, moeten we ons houden aan Zijn plannen. We kunnen niet het eigen ik tot middelpunt maken; het eigen ik kan geen eer ontvangen. Indien wij te rade gaan met onze eigen gedachten, zal de Here ons met onze eigen fouten laten zitten. Maar wanneer we, nadat we Zijn aanwijzingen gevolgd hebben, in het nauw gebracht worden, zal Hij ons bevrijden. Wij mogen het niet opgeven in ontmoediging, maar in iedere nood moeten we hulp zoeken bij Hem Die oneindige bronnen tot Zijn beschikking heeft. Dikwijls zullen wij omringd worden door moeilijke omstandigheden, en dan moeten we, in het volste vertrouwen, ons afhankelijk stellen van God. Hij zal iedere ziel bewaren die in verwarring gebracht is doordat hij trachtte de weg des Heren te blijven volgen.

Christus heeft ons door de profeet geboden: “Dat gij voor de hongerige uw brood breekt”, en “de verdrukte verzadigt”, “als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt”, en “arme zwervelingen in Uw huis brengt”. Hij heeft ons gezegd: “Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping”. Maar hoe dikwijls ontzinkt ons de moed en schiet ons geloof te kort, wanneer we zien hoe groot de nood is en hoe gering de middelen zijn die wij in onze hand hebben. Evenals Andreas die op de vijf gerstebroden en de twee visjes zag, roepen we uit: “Wat betekent dit voor zovelen?” Dikwijls aarzelen we, onwillig om alles te geven wat wij hebben, daar wij bang zijn het te besteden voor, en dat het besteed wordt door, anderen. Maar Jezus heeft ons geboden: “Geeft gij hun te eten”. Zijn bevel is een belofte, en daarachter bevindt zich dezelfde kracht die de menigte aan het meer spijzigde.

In de daad van Christus, om in de stoffelijke noden van een hongerige schare te voorzien, is een diep geestelijke les verborgen voor al Zijn arbeiders. Christus heeft het van de Vader ontvangen; Hij deelde het uit aan Zijn discipelen; zij deelden het uit aan de menigte; en de mensen gaven het aan elkander. Zo zullen allen die met Christus verbonden zijn, van Hem het brood des levens, het hemels voedsel, ontvangen, en het aan anderen uitdelen. In vol vertrouwen op God nam Jezus de kleine voorraad broden; en hoewel er slechts een kleine hoeveelheid was voor Zijn eigen kring van discipelen, nodigde Hij hen niet uit om te eten, maar begon het onder hen te verdelen, en gebood hun de mensen te bedienen. Het voedsel vermenigvuldigde in Zijn handen; en de handen van de discipelen, die uitgestoken waren naar Christus, Die Zelf het Brood des Levens is, waren nooit leeg. De kleine voorraad was voldoende voor allen. Nadat in de behoefte van de mensen was voorzien, werden de brokken opgeraapt, en aten Christus en zijn discipelen samen van het kostelijke voedsel dat de Hemel geschonken had.

De discipelen waren het verbindingskanaal tussen Christus en het volk. Dit dient een grote bemoediging te zijn voor Zijn discipelen van nu. Christus is het grote middelpunt, de bron van alle kracht. Zijn discipelen moeten hun voorzieningen van Hem ontvangen. De meest intelligente, de meest geestelijk ingestelde, kan alleen uitdelen wanneer hij ontvangt. Van zichzelf kunnen zij in geen enkele behoefte van de ziel voorzien. Wij kunnen slechts dat mededelen wat wij ontvangen van Christus; en wij kunnen slechts ontvangen, wanneer wij aan andere mededelen. Wanneer wij voortgaan met uitdelen, blijven wij ook ontvangen, en hoe meer we uitdelen, des te meer zullen we ontvangen. Zo kunnen wij voortdurend geloven, vertrouwen, ontvangen en uitdelen. Het werk om het koninkrijk van Christus op te bouwen, zal voorwaarts gaan, hoewel het schijnbaar langzaam gaat en onmogelijkheden schijnen te getuigen tegen vooruitgang. Het is Gods werk, en Hij zal voorzien in de middelen, en zal helpers zenden; ware, ernstige discipelen, wier handen ook gevuld zullen worden met voedsel voor de hongerige menigte. God is niet ongedachtig aan hen die in liefde arbeiden om het woord des levens te geven aan verlorengaande zielen, die op hun beurt hun handen uitsteken om voedsel voor andere hongerige zielen.

In ons werk voor God bestaat het gevaar, dat we te veel vertrouwen op datgene wat de mens met zijn talenten en bekwaamheid kan doen. Op die manier verliezen we de ene Meester-Arbeider uit het oog. Maar al te dikwijls slaagt de werker voor Christus er niet in zijn persoonlijke verantwoordelijkheid te beseffen. Hij verkeert in gevaar zijn last af te schuiven op organisaties, in plaats van te vertrouwen op Hem Die de bron van alle kracht is. Het is een grote fout, te vertrouwen op menselijke wijsheid of aantal in het werk van God. Succes vol werk voor Christus is niet zozeer afhankelijkheid van aantal of talent als wel van zuiverheid van bedoeling, de ware eenvoud van een ernstig, afhankelijk geloof. Er moeten persoonlijke verantwoordelijkheden gedragen worden, persoonlijke plichten moeten we op ons nemen, persoonlijke pogingen moeten aangewend worden om hen te bereiken die Christus nog niet kennen. In plaats van uw verantwoordelijkheid af te schuiven op iemand

anders, van wie u meent dat hij meer gaven bezit dan uzelf, moet u werken naar in uw vermogen ligt.

Wanneer de vraag doordringt tot uw hart: “Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen eten?” laat dan uw antwoord niet het antwoord van ongeloof zijn. Toen de discipelen het bevel van de Heiland: “Geeft gij hun te eten” hoorden, kwamen allerlei moeilijkheden in hun gedachten. Zij vroegen: Moeten wij naar de dorpen gaan om brood te kopen? Ook nu, wanneer de mensen hongerig zijn naar brood des levens, vragen de kinderen des Heren: Zullen wij iemand van verre laten komen om hen te spijzigen? Maar wat zei Christus? “Laat de mensen gaan zitten”, en Hij spijzigde hen daar. Wanneer u dus omringd bent door zielen in nood, weet dan, dat Christus er is. Spreek in vol vertrouwen met Hem. Breng uw gerstebroden tot Jezus.

De middelen die in ons bezit zijn, schijnen misschien niet voldoende voor het werk; maar wanneer we voorwaarts zullen gaan in het geloof, vertrouwende op de algenoegzame kracht van God, zullen ons overvloedige bronnen ter beschikking komen. Indien het werk van God is, zal Hij Zelf voorzien in de middelen om het tot stand te brengen. Hij zal een eerlijk, eenvoudig vertrouwen in Hem belonen. Het weinige dat wijs en economisch gebruikt wordt in de dienst van de Here des hemels, zal vermeerderen iedere keer dat het uitgedeeld wordt. In de hand van Christus bleef de kleine voorraad voedsel onverminderd, tot de hongerige menigte voldaan was. Indien wij gaan tot de Bron van alle kracht, met de handen van ons geloof uitgestrekt om te ontvangen, zullen we gesteund worden in ons werk, zelfs onder de moeilijkste omstandigheden, en we zullen in staat zijn anderen het brood des levens te schenken. De Here zegt: “Geeft, en u zal gegeven worden”. “Wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten... En God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn, gelijk geschreven staat: *Hij heeft uitgedeeld, aan de armen gegeven, Zijn gerechtigheid blijft in eeuwigheid.* Hij nu Die zaad verschaft aan de zaaier en brood tot spijze, zal u uw zaaisel verschaffen en vermeerderen, en het gewas uwer gerechtigheid doen opschieten, terwijl gij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrompenheid, welke door onze bemiddeling dankzegging aan God bewerkt”.

Hoofdstuk 40—Een nacht op het meer

Gezeten op de met gras begroeide vlakte, in de schemering van de lenteavond, aten de mensen het voedsel dat Christus hun gegeven had. De woorden die ze die dag gehoord hadden, waren tot hen gekomen als de stem van God. De werken van genezing waarvan ze getuigen waren geweest, waren werken die alleen door goddelijke kracht verricht konden worden. Maar het wonder van de broden sprak tot een ieder in die grote menigte. Allen deelden in de zegening ervan. In de dagen van Mozes had God Israël in de woestijn met manna gespijzigd; en wie anders was Hij Die hen die dag gespijzigd had, dan Degene van Wie Mozes reeds gesproken had? Geen menselijke kracht kon uit vijf gerstebroden en twee visjes voldoende voedsel maken om vijfduizend hongerige mensen te spijzigen. En zij zeiden tot elkander: “Deze is waarlijk de profeet die in de wereld komen zou”.

De gehele dag is die overtuiging sterker geworden. De daad die de kroon spande, is de verzekering dat de Verlosser naar Wie ze zo lang hebben uitgezien, onder hen is. De verwachtingen van de mensen werden steeds hoger. Dit is Degene Die Judea zal maken tot een aards paradijs, een land overvloeiende van melk en honing. Hij kan ieders verlangen bevredigen. Hij kan de macht van de gehate Romeinen verbreken. Hij kan Juda en Jeruzalem bevrijden. Hij kan de soldaten die in de strijd gewond zijn, genezen. Hij kan hele legers van voedsel voorzien. Hij kan de volken overwinnen en Israël de heerschappij geven waarnaar zij zolang gestreefd heb-ben.

In hun geestdrift zijn de mensen terstond bereid Hem tot hun koning te kronen. Ze zien, dat Hij geen poging doet om de aandacht te trekken of Zijn eigen eer te zoeken. Hierin verschilt Hij wezenlijk van de pries-ters en oudsten, en ze vrezen, dat Hij nooit Zijn aanspraken op de troon van David dringend naar voren zal brengen. Ze beraadslagen samen en besluiten om Hem met geweld te nemen en uit te roepen tot koning van Israël. De discipelen verenigen zich met de menigte met hun verklaring, dat de troon van David rechtens het erfdeel is van hun Meester. Het is de bescheidenheid van Christus, zeggen ze, die Hem ertoe brengt, een dergelijk eerbetoon af te wijzen. Laat het volk hun Verlosser verhogen. Laat de arrogante priesters en oudsten gedwongen worden Hem te eren, Die komt, bekleed met het gezag Gods.

Vol ijver treffen zij maatregelen om hun plan ten uitvoer te brengen; maar Jezus ziet wat er op touw gezet is en begrijpt zoals zij dat niet kunnen, wat het gevolg van een dergelijke beweging zou zijn. Zelfs nu reeds zoeken de priesters en oversten Hem het leven te benemen. Zij beschuldigen Hem ervan, dat Hij de mensen van hen aftrekt. Geweld en opstand zouden het gevolg zijn van een poging Hem op de troon te plaatsen, en het werk van het geestelijk koninkrijk zou erdoor belemmerd worden. Zonder uitstel moet de beweging onderdrukt worden. Jezus roept Zijn discipelen tot Zich en geeft hun bevel de boot te nemen en terstond terug te keren naar Kapernaüm, en Hem achter te laten onder de mensen om ze weg te zenden. Nooit tevoren had een bevel van Christus zo onuitvoerbaar

geschenen. De discipelen hadden reeds lang gehoopt, dat een opstand van het volk Jezus op de troon zou plaatsen; zij konden de gedachte niet verdragen dat al deze geestdrift op niets zou uitlopen. De menigten die zich verzamelden om het Pascha te vieren, waren verlangend de nieuwe profeet te zien. Voor Zijn volgelingen scheen dit de ideale gelegenheid om hun geliefde Meester op de troon van Israël te vestigen. Geestdriftig voor dit nieuwe ideaal was het moeilijk voor hen om zelf weg te gaan, en Jezus alleen achter te laten op die verlaten oever. Zij protesteerden tegen de regeling; maar Jezus sprak nu met een gezag dat Hij nooit eerder jegens hen gebruikt had. Zij wisten dat verdere tegenstand van hun zijde nutteloos zou zijn, en zwijgend keerden zij terug naar het meer.

Nu geeft Jezus de menigte bevel zich te verspreiden; en Zijn optreden is zo beslist, dat zij niet ongehoorzaam durven zijn. De woorden van lof en verering besterven op hun lippen. Terwijl ze op Hem toekomen om Hem te grijpen, worden hun schreden tot stilstand gebracht, en de blijde, geestdriftige uitdrukking verdwijnt van hun gelaat. In de menigte zijn mannen met een sterke geest en een vaste wil; maar de koninklijke houding van Jezus, en Zijn weinige, rustige woorden waarmede Hij het bevel geeft, maken een eind aan het rumoer en verijdelen hun plannen. Zij zien in Hem een macht die boven alle aards gezag uitgaat, en zonder vragen te stellen buigen ze het hoofd.

Toen Jezus alleen achtergebleven was, “ging Hij de berg op om in de eenzaamheid te bidden”. Urenlang bleef Hij bij God pleiten. Niet voor Zichzelf waren die gebeden, maar voor de mensen. Hij bad om kracht ten einde aan de mensen het goddelijk karakter van Zijn zending te openbaren, zodat Satan hun begrip niet zou verduisteren en hen een verkeerd oordeel zou ingeven. De Heiland wist, dat de dagen van Zijn persoonlijk dienstwerk op aarde bijna ten einde waren, en dat weinigen Hem zouden aan-nemen als hun Verlosser. In smart en zielestrijd bad Hij voor Zijn discipelen. Zij zouden ernstig beproefd worden. Hun langgekoesterde verwachtingen, die gebaseerd waren op de algemeen verbreide misleiding, zouden op zeer pijnlijke en vernederende wijze teleurgesteld worden. In plaats van Zijn verhoging op de troon van David, zouden ze Zijn kruisiging aanschouwen. Dit zou Zijn ware kroning zijn. Maar zij zagen dat niet in, en dientengevolge zouden sterke verzoekingen over hen komen, die zij moeilijk zouden kunnen herkennen als verzoekingen. Zonder de Heilige Geest om hun geest te verlichten en hun begrip te verruimen, zou het geloof van de discipelen falen. Het was smartelijk voor Jezus, dat hun gedachten aangaande Zijn koninkrijk in zo grote mate beperkt waren tot aardse verheerlijking en eer. Ter wille van hen was de last die op Zijn hart drukte, zwaar, en Hij stortte Zijn smeekbeden uit onder bittere smart en tranen.

De discipelen waren niet onmiddelijk van wal gestoken, zoals Jezus hun gezegd had. Zij wachtten een tijdlang, in de hoop, dat Hij naar hen zou toekomen. Maar toen ze zagen dat de duisternis inviel, begaven ze zich “in een schip over de zee naar Kapernaüm”. Zij hadden Jezus verlaten met een onvoldaan gevoel in hun hart, ze waren ongeduldiger over Hem dan ze ooit geweest waren sinds ze Hem als hun Here erkend hadden. Zij mopperden, omdat het

hun niet was toegestaan Hem tot koning uit te roepen. Zij waren boos op zichzelf, omdat ze zo gewillig naar Zijn bevel geluisterd hadden. Zij meenden, dat, indien zij meer aangehouden zouden hebben, zij hun doel wellicht zouden hebben bereikt. Ongeloof nam bezit van hun verstand en hart. Verlangen naar eer had hen verblind. Zij wisten dat Jezus door de Farizeeën gehaat werd, en ze verlangden er heftig naar, Hem verhoogd te zien, zoals zij meenden dat Hij verhoogd behoorde te worden. Verbonden te zijn met een leraar die machtige wonderen kon verrichten en toch beschimpt te worden als bedriegers, was een beproeving die ze moeilijk konden doorstaan. Zouden zij altijd moeten worden beschouwd als volgelingen van een valse profeet? Zou Christus nooit Zijn gezag als koning bevestigen? Waarom openbaarde Hij, Die zulk een grote macht bezat, Zich niet in Zijn ware karakter, en maakte hij hun leven niet dragelijker? Waarom had Hij Johannes de Doper niet gered van een gewelddadige dood? Zo redeneerden de discipelen, totdat ze grote geestelijke duisternis over zichzelf brachten. Ze vroegen zich af, of Jezus een bedrieger zou kunnen zijn, zoals de Farizeeën beweerden.

De discipelen waren die dag getuigen geweest van de heerlijke wonderen van Christus. Het had geschenen alsof de hemel was neergedaald op de aarde. De herinnering aan die prachtige, heerlijke dag had hen moeten vervullen met hoop en geloof. Indien zij, uit de overvloed van hun hart, samen zouden hebben gesproken over die dingen, dan zouden ze niet in verzoeking zijn geraakt. Maar hun teleurstelling had hun gedachten volkomen in beslag genomen. De woorden van Christus: “Verzamel de overgebleven brokken, opdat niets verloren ga”, namen ze niet ter harte. Dat waren uren geweest van rijke zegeningen voor de discipelen, maar zij hadden het alles vergeten. Zij bevonden zich te midden van woelig water. Hun gedachten waren stormachtig en onredelijk, en de Here gaf hun iets anders om hun zielen te verontrusten en hun gedachten bezig te houden. God doet dit dikwijls, wanneer de mensen zichzelf lasten en zorgen scheppen. De discipelen behoefden geen moeilijkheden te veroorzaken. Het gevaar naderde reeds snel.

Een hevige storm was ongemerkt naderbij gekomen, en ze waren er niet op voorbereid. Het was een plotselinge tegenstelling, want het was een volmaakte dag geweest; en toen de storm hen trof, werden ze bevreesd. Zij vergaten hun ontevredenheid, hun ongeloof, hun ongeduld. Iedereen was aan het werk om te voorkomen dat de boot zou zinken. Het was over zee slechts een korte afstand van Bathsaïda naar het punt waar ze verwachtten Jezus te ontmoeten, en bij normaal weer duurde de reis slechts enkele uren; nu werden ze steeds verder weggedreven van het punt waar ze heen wilden. Tot aan de vierde nachtwake zwoegden ze aan de riemen. Toen beschouwden de vermoeide mannen zich als verloren. In de storm en duisternis had de zee hun hun eigen hulpeloosheid leren kennen, en zij verlangden naar de tegenwoordigheid van de Meester.

Jezus was hen niet vergeten. De Wachter op de kust zag hoe die angstige mannen vochten met de storm. Geen ogenblik verloor Hij de discipelen uit het oog. Met de grootste zorg volgden Zijn ogen de boot, die door de storm heen en weer geworpen werd en waarin

zich die kostbare lading bevond, want deze mannen moesten het licht der wereld zijn. Zoals een moeder met tedere liefde naar haar kind omziet, zo sloeg de barmhartige Meester Zijn discipelen gade. Toen hun harten verslagen waren, hun onheilige eerzucht geblust, en zij ootmoedig om hulp baden, werd deze hun geschonken.

Op het ogenblik toen ze geloofden dat ze verloren waren, toont een lichtstraal hun een geheimzinnige figuur, die hen over het water nadert. Maar zij weten niet, dat het Jezus is. Hem, Die gekomen is om hen te helpen, zien ze aan voor een vijand. Vrees overmant hen. De handen die de roeiriemen omkneld hielden met stalen spieren, verliezen hun greep. De boot is een speelbal van de golven; aller ogen zijn gericht op dit visioen, een man die wandelt op de witkoppige golven van de kokende zee. Zij menen dat het een spooksel is, dat hun ondergang voorspelt; en zij schreeuwen het uit van angst. Jezus komt naderbij alsof Hij hen wil voorbijgaan, maar zij herkennen Hem en schreeuwen het uit, smekend om Zijn hulp. Hun geliefde Meester wendt Zich om, Zijn stem doet hun vrees verdwijnen: “Houdt moed. Ik ben het, weest niet bevreesd!”

Zodra ze de wonderlijke gebeurtenis konden geloven, was Petrus haast buiten zichzelf van vreugde. Alsof hij het nog nauwelijks kon geloven, riep hij uit: “Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water. En Hij zeide: Kom!” Ziende op Jezus wandelt Petrus veilig; maar wanneer hij zelfvoldaan achterom ziet naar zijn metgezellen in de boot, worden zijn ogen van de Heiland afgewend. De wind buldert. De golven gaan hoog en komen meteen tussen hem en de Meester, en hij is bang. Een ogenblik is Christus aan zijn oog onttrokken, en zijn geloof schiet te kort. Hij begint te zinken. Maar terwijl de golven van de dood spreken, heft Petrus zijn ogen op van de woedende zee, en terwijl hij ze op Jezus richt, roept hij: “Here, red mij!” Onmiddellijk grijpt Jezus de uitgestrekte hand, met de woorden: “Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twijfelen?” Naast elkander voortgaande, de hand van Petrus in die van de Meester, stapten ze samen in het schip. Maar Petrus was nu verslagen en stil. Hij had geen reden om tegenover zijn makkers te pochen, want door ongeloof en zelfverheffing had hij bijna zijn leven verloren. Toen hij zijn ogen af-wendde van Jezus, raakte hij zijn houvast kwijt, en hij zonk weg in de golven.

Wanneer er moeilijkheden over ons komen, hoe dikwijls zijn wij dan als Petrus! We zien op de golven, in plaats van onze ogen gericht te houden op de Heiland. Onze voeten glijden uit, en de gezwollen wateren bedekken onze ziel. Jezus gebood Petrus niet tot Hem te komen opdat deze zou vergaan; Hij roept ons niet Hem te volgen en laat ons dan in de steek. “Vrees niet”, zegt Hij, “want Ik heb u verlost. Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn. Wanneer gij door het water trekt, ben Ik met u; gaat gij door rivieren, zij zullen u niet wegspoelen; als gij door het vuur gaat, zult gij niet verteren en zal de vlam u niet verbranden. Want Ik, de Here, ben uw God, de Heilige Israels, uw Verlosser”.

Jezus doorzag het karakter van Zijn discipelen. Hij wist hoe zwaar hun geloof beproefd zou worden. Door dit voorval op het meer wilde Hij aan Petrus zijn eigen zwakheid

openbaren om te laten zien, dat zijn veiligheid lag in een zich voortdurend afhankelijk stellen van de goddelijke macht. Te midden van de stormen der verzoeking kon hij alleen dan veilig gaan, wanneer hij zich met een volkomen gemis aan vertrouwen in eigen kracht zou verlaten op de Heiland. Juist op het punt waarin hij meende sterk te zijn, was Petrus zwak, en niet vóórdat hij zijn zwakheid zou inzien, kon hij zijn behoefte aan de afhankelijkheid van Jezus beseffen. Had hij de les geleerd die Jezus hem wilde leren in die ervaring op het meer, dan zou hij niet gefaald hebben toen de grote beproeving over hem kwam.

Dag aan dag geeft God Zijn kinderen onderricht. Door de omstandigheden van het dagelijks leven bereidt Hij hen voor om hun rol te vervullen op dat grotere toneel waartoe Zijn voorzienigheid hen heeft aangewezen. Het is juist de uitkomst van de dagelijkse proef die hun overwinning of nederlaag in de grote crisis van het leven bepaalt. Zij die hun voortdurende afhankelijkheid van God niet beseffen, zullen overwonnen worden door de verzoeking. Nu veronderstellen we misschien, dat onze voeten stevig staan, en dat we nooit bewogen zullen worden. We zeggen met vertrouwen: Ik weet in Wie ik geloofd heb; niets kan mijn geloof in God en in Zijn Woord doen wankelen. Maar Satan maakt plannen om gebruik te maken van onze aangeboren en aangekweekte karaktertrekken, en om onze ogen te verblinden voor onze eigen noden en gebreken. Slechts door onze eigen zwakheden te beseffen en vast op Jezus te zien, kunnen we veilig wandelen. Nauwelijks had Jezus plaatsgenomen in de boot, of de storm bedaarde, “en terstond bereikte het schip het land waar zij heengingen”. De nacht der verschrikking werd gevolgd door het licht van de dageraad. Met dankbare harten knielden de discipelen en anderen die ook aan boord waren, aan de voeten van Jezus, en zeiden: “Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!”

Hoofdstuk 41—Het keerpunt in Galilea

Toen Christus de mensen verbood, Hem koning te maken, wist Hij, dat er een keerpunt in Zijn geschiedenis bereikt was. De scharen die Hem vandaag op de troon wilden verheffen, zouden zich morgen van Hem afwenden. De teleurstelling van hun zelfzuchtige eerzucht zou hun liefde in haat veranderen en hun lof in vervloekingen. Toch, hoewel Hij dit alles wist, nam Hij geen maatregelen om de crisis af te wenden. Van het begin af had Hij Zijn volgelingen geen hoop op aardse beloningen in het vooruitzicht gesteld. Tot iemand die tot Hem kwam met de wens Hem te volgen, had Hij gezegd: “De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen”1. Indien de mensen mèt Christus de wereld hadden kunnen bezitten, zouden grote scharen Hem trouw beloofd hebben, maar zulk een dienst kon Hij niet aannemen. Onder hen die nu met Hem waren verbonden, waren er velen die werden aangetrokken door de hoop op een aards koninkrijk. Deze moesten van dit verkeerde begrip verlost worden. De diepe geestelijke les in het wonder van de broden had men niet begrepen. Dit moest nu duidelijk gemaakt worden. En deze nieuwe openbaring zou een nadere beproeving met zich meebrengen.

Het wonder van de broden werd heinde en ver verteld, en al zeer vroeg de volgende morgen kwamen de mensen in drommen naar Bethsaïda om Jezus te zien. Zij kwamen in groten getale, over land en over het meer. Zij die Hem de avond tevoren verlaten hadden, kwamen terug, in de verwachting dat zij Hem daar nog zouden vinden, want er was geen schip geweest waarmee Hij naar de andere zijde kon oversteken. Maar hun speurtocht was tevergeefs, en velen keerden terug naar Kapernaüm, nog steeds op zoek naar Hem. Intussen was Hij aangekomen in Gennesareth, nadat Hij daar slechts één dag afwezig was geweest. Zodra bekend werd, dat Hij aan land was gegaan, liepen de mensen “die gehele streek af en begonnen degenen die ernstig ongesteld waren, op matrassen rond te dragen naar de plaats waar zij hoorden dat Hij was”.

Na verloop van tijd ging Hij naar de synagoge, en daar vonden Hem de mensen, die van Bethsaïda gekomen waren. Zij vernamen van Zijn discipelen hoe Hij het meer overgestoken was. Het woeden van de storm, het vele uren tevergeefs roeien tegen de wind in, de verschijning van Christus, Die op het water wandelde, de vrees die daardoor ontstaan was, Zijn geruststellende woorden, het avontuur van Petrus en de gevolgen daarvan, met het plotseling bedaren van de storm en het landen van het bootje, werden getrouw naverteld aan de verwonderde menigte. Niet tevreden daarmee evenwel verzamelden velen zich om Jezus met de vraag: “Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?” Zij hoopten dat zij uit Zijn mond een verdere verklaring van het wonder zouden horen.

Jezus bevredigde hun nieuwsgierigheid niet. Bedroefd zei Hij: “Ik zeg u, gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt”. Zij zochten Hem niet met een waardig motief; maar daar ze gevoed waren met de

broden, hoopten ze nog steeds stoffelijk voordeel te verkrijgen door zich bij Hem aan te sluiten. De Heiland zei hun: “Werkt niet om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven”. Jaag niet alleen naar stoffelijk voordeel. Laat uw voornaamste streven niet uitgaan naar het voorzien in noden van het leven van nu, maar zoek naar geestelijk voedsel, ja, naar die wijsheid die zal blijven bestaan tot in eeuwigheid. Dit kan alleen de Zoon van God geven, “want op Hem heeft God de Vader Zijn zegel gedrukt”.

Een ogenblik was de belangstelling van de toehoorders opgewekt. Zij riepen uit: “Wat moeten wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?” Zij hadden vele moeitevolle werken verricht om zich Gode aangenaam te maken en zij waren bereid te luisteren naar elk nieuw voorschrift, waardoor zij grotere verdiensten konden verkrijgen. Hun vraag betekende: Wat moeten wij doen om de hemel te verdienen? Wat is de prijs die van ons wordt gevraagd ten einde het toekomstig leven te verkrijgen? “Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem Die Hij gezonden heeft.”8 De prijs van de hemel is Jezus. De weg naar de hemel is door geloof in “het Lam Gods Dat de zonden der wereld wegneemt”.

Maar het volk verkoos niet, deze bewering van goddelijke waarheid aan te nemen. Jezus had precies dat werk gedaan waarvan de profetie voorzegd had dat de Messias het zou doen, maar zij hadden niet datgene gezien wat zij zich in hun zelfzuchtig verlangen als Zijn werk hadden voorgesteld. Christus had inderdaad éénmaal de menigte gespijzigd met gerstebroden; maar in de dagen van Mozes was Israël veertig jaar lang gevoed met manna, en er werden nog veel grotere zegeningen verwacht van de Messias. Hun ontevreden harten vroegen waarom Jezus, indien Hij zoveel wonderwerken kon verrichten als zij gezien hadden, niet gezondheid, kracht en rijkdommen kon geven aan Zijn gehele volk, hen kon bevrijden van hun onderdrukkers, en hen kon verhogen in macht en eer? Het feit dat Hij er aanspraak op maakte de Gezondene van God te zijn en toch weigerde koning van Israël te worden, was een geheimenis dat zij niet konden peilen. Zijn weigering werd verkeerd verklaard. Velen trokken daaruit de conclusie, dat Hij zijn beweringen niet durfde waarmaken, omdat Hij Zelf twijfelde aan het goddelijk karakter van Zijn zending.

Op deze wijze stelden ze hun harten open voor ongeloof, en het zaad dat Satan gezaaid had, droeg vruchten naar zijn aard, in verkeerd begrip en afval. Nu stelde een rabbi half spottend de vraag: “Wat voor teken doet Gij dan, opdat wij mogen zien en U geloven? Wat voor werk doet Gij? Onze vaderen hebben het manna in de woestijn gegeten, zoals geschreven is: Brood uit de hemel gaf Hij hun te eten”. De Joden eerden Mozes als de gever van het manna, ze gaven de eer aan het werktuig en verloren Hem uit het oog door Wie het werk tot stand was gebracht. Hun vaderen waren tegen Mozes in opstand gekomen en hadden getwijfeld aan Zijn goddelijke opdracht en die ontkend. Nu verwierpen de kinderen in dezelfde geest Hem Die de boodschap van God aan hen bracht. “Jezus zeide dan tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, niet Mozes heeft u het brood uit de hemel gegeven”. De Gever van het manna stond bij hen. Het was Christus Zelf, Die de Hebreeën door de

woestijn had geleid en hen dagelijks had gespijzigd met brood uit de hemel. Dat voedsel was een type van het ware brood des hemels. De levende Geest, Die vloeit uit de oneindige volheid van God, is het ware manna. Jezus zei: "Want dat is het brood Gods, dat uit de hemel nederdaalt en aan de wereld het leven geeft". Nog steeds in de mening dat Jezus sprak over stoffelijk voedsel, riepen enigen van Zijn toehoorders uit: "Here, geef ons altijd dit brood". Jezus zei toen openhartig: "Ik ben het brood des levens".

Het beeld dat Christus gebruikte, was vertrouwd voor de Joden. Mozes, geïnspireerd door de Heilige Geest, had gezegd: "Dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat". En de profeet Jeremia had geschreven: Zo vaak Uw woorden gevonden werden, at ik ze op, Uw woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten". De rabbi's zelf hadden een gezegde, dat het eten van brood, in zijn geestelijke betekenis, de studie van de wet en het beoefenen van goede werken was; en dikwijls zei men, dat bij de komst van de Messias geheel Israël gevoed zou worden. Datgene wat de profeten leerden, maakte de diep geestelijke les, die in het wonder van de broden was verborgen, duidelijk. Deze les trachtte Christus te verklaren aan Zijn toehoorders in de synagoge. Indien zij de Schriften verstaan hadden, dan zouden zij Zijn woorden begrepen hebben, toen Hij zei: "Ik ben het brood des levens". Nog de dag daarvoor waren de mensen, vermoeid en hongerig, gevoed met het brood dat Hij hun gegeven had. Zoals zij door het brood lichamelijke kracht en verkwikking verkregen hadden, zo konden ze van Christus geestelijke kracht ten eeuwigen leven ontvangen. "Wie tot Mij komt", zei Hij, "zal nimmermeer hongeren, en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten." Maar Hij voegde eraan toe: "Ik heb u gezegd, dat gij niet gelooft, ook al hebt gij Mij gezien."

Zij hadden Christus gezien door het getuigenis van de Heilige Geest, door de openbaring van God aan hun ziel. De levende bewijzen van Zijn macht waren hun dag aan dag voor ogen geweest, en toch vroegen ze nog om een ander teken. Indien dit aan hen gegeven zou zijn, zouden ze even ongelovig gebleven zijn als tevoren. Indien ze niet overtuigd waren door wat ze gezien en gehoord hadden, was het nutteloos om hun meer wonderwerken te tonen. Ongeloof zal steeds een verontschuldiging voor twijfel vinden, en zal het meest positieve bewijs wegredeneren.

Weer deed Christus een beroep op die verstokte harten: "Wie tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen". Allen die Hem in het geloof aannamen, zei Hij, zouden eeuwig leven hebben. Niet een van hen kon verloren gaan. De Farizeeën en Sadduceeën behoefden niet te redetwisten over het toekomstig leven. De mensen behoefden niet langer in hopeloze smart te treuren om hun doden. "Dit is de wil van Hem Die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren late gaan, maar het opwekke ten jongsten dage".

Maar de leiders van het volk waren beledigd "en zij zeiden: Is dit niet Jezus, de zoon van Jozef, Wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt Hij nu: Ik ben uit de hemel

nedergedaald?"2 Zij trachtten vooroordelen op te wekken door spottend de nederige afkomst van Jezus aan te halen. Met verachting maakten zij toespelingen op Zijn leven als Galilees werkman, en op Zijn familie, die arm en nederig was. De beweringen van deze onontwikkelde timmerman, zeiden ze, waren hun aandacht niet waard. En vanwege Zijn geheimnisvolle geboorte maakten zij er toespelingen op, dat Zijn ouders niet met zekerheid bekend waren, waardoor zij de menselijke omstandigheden van Zijn geboorte voorstelden als een vlek op Zijn geschiedenis.

Jezus poogde niet het geheim van Zijn geboorte te verklaren. Hij antwoordde niet op de vragen betreffende Zijn komst uit de hemel, zoals Hij ook niet geantwoord had op de vragen betreffende Zijn overtocht over het meer. Hij vestigde de aandacht niet op de wonderen die Zijn leven kenmerkten. Vrijwillig had Hij Zich ontledigd en de gestalte van een dienstknecht aangenomen. Maar Zijn woorden en werken openbaarden Zijn karakter. Allen wier harten openstonden voor het goddelijk licht, zouden in Hem herkennen "de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid".

Het vooroordeel van de Farizeeën lag dieper dan hun vragen te kennen gaven; het had zijn wortel in de verdorvenheid van hun hart. Ieder woord en iedere daad van Jezus wekte tegenstand in hen op; want de geest die zij koesterden, kon in Hem niets vinden wat daarmede in overeenstemming was. "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen door God geleerd zijn. Een ieder die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij". Niemand zal ooit tot Christus komen, behalve zij die gehoor geven aan het trekken van de liefde des Vaders. Maar God trekt alle harten tot Zich, en slechts zij die hieraan geen gehoor geven, zullen weigeren tot Christus te komen.

Met de woorden: "Zij zullen allen door God geleerd zijn", doelde Jezus op de profetie van Jesaja: "A1 uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn, en het heil uwer zonen zal groot zijn". Deze tekst pasten de Joden op zichzelf toe. Zij pochten erop, dat God hun leraar was. Maar Jezus toonde aan, hoe ijdel deze bewering was; want Hij zei: "Een ieder die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij". Slechts door Christus konden zij kennis van Zijn heerlijkheid ontvangen. De mensen konden de aanblik van Zijn heerlijkheid niet verdragen. Zij, die van God geleerd hadden, hadden geluisterd naar de stem van Zijn Zoon, en in Jezus van Nazareth zouden ze Hem herkennen Die door middel van de natuur en de openbaring de Vader geopenbaard heeft.

"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie gelooft, heeft eeuwig leven". Door middel van de geliefde Johannes, die naar deze woorden luisterde, verklaarde de Heilige Geest aan de gemeenten: "En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven". En Jezus zei: "Ik zal hem opwekken ten jongsten dage". Christus werd één vlees met ons, opdat wij één in geest zouden kunnen worden met Hem. Krachtens deze verbintenis zullen wij uit het graf verrijzenniet enkel als

een openbaring van de macht van Christus maar omdat, door het geloof, Zijn leven het onze is geworden. Zij die Christus zien in Zijn ware karakter en Hem ontvangen in hun hart, hebben het eeuwige leven. Door de Geest woont Christus in ons en de Geest van God, Die wij ontvangen in ons hart door het geloof, is het begin van het eeuwige leven.

De mensen hadden tot Jezus gesproken over het manna dat hun vaderen in de woestijn gegeten hadden, alsof het verschaffen van voedsel een groter wonder was dan het wonder dat Jezus verricht had; maar Hij liet zien, hoe gering die gave was vergeleken met de zegeningen die Hij door Zijn komst bracht. Het manna kon slechts dit aardse bestaan in stand houden; het verhinderde niet, dat de dood nader kwam en verzekerde ook geen onsterfelijkheid; maar het brood des hemels zou de ziel voeden en eeuwig leven schenken. De Heiland zei: “Ik ben het brood des levens. Uw vaderen hebben in de woestijn het manna gegeten en zij zijn gestorven; dit is het brood dat uit de hemel nederdaalt, opdat wie ervan eet, niet sterve. Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven”. Aan deze beeldspraak voegt Christus nog een andere toe. Slechts door te sterven kon Hij de mensen het leven schenken, en in de woorden die nu volgen, wijst Hij op Zijn dood als het middel tot redding. Hij zegt: “Het brood, dat Ik geven zal, is Mijn vlees, voor het leven der wereld”.

De Joden stonden op het punt het Pascha in Jeruzalem te gaan vieren, als gedachtenis aan de nacht van Israëls bevrijding, toen de engel des verderfs de huizen van Egypte sloeg. God wilde, dat zij in het paaslam het Lam Gods zouden zien, en door middel van dat beeld Hem zouden ontvangen Die Zichzelf gaf voor het leven van de wereld. Maar de Joden waren zover gekomen, dat ze dat symbool tot het belangrijkste van alles maakten, terwijl de betekenis daarvan onopgemerkt bleef. Zij onderscheidden het lichaam des Heren niet. Dezelfde waarheid die symbolisch werd voorgesteld in de pascha-dienst, werd hun geleerd in de woorden van Christus. Maar nog onderscheidden zij het niet.

Nu riepen de rabbi’s toornig uit: “Hoe kan Deze ons Zijn vlees te eten geven?”3 Zij wendden voor, dat zij Zijn woorden even letterlijk opvatten als Nicodemus, toen hij de vraag stelde: “Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is?” Tot op zekere hoogte begrepen zij de bedoeling van Jezus, maar zij waren niet gewillig om toe te geven. Door Zijn woorden verkeerd te verklaren, hoopten zij het volk tegen Hem in te nemen. Christus verzachtte Zijn symbolische voorstelling niet. Hij herhaalde de waarheid in nog sterkere taal: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeu-wig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. Want Mijn vlees is ware spijs en Mijn bloed is ware drank. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem”.

Het vlees van Christus te eten en Zijn bloed te drinken, betekent Hem te aanvaarden als een persoonlijke Heiland, en te geloven dat Hij onze zonden vergeeft en dat wij in Hem

volkomen zijn. Door Zijn liefde te aanschouwen, door daarbij stil te staan, door die in ons op te nemen, krijgen wij deel aan Zijn natuur. Wat voedsel voor het lichaam is, moet Christus voor de ziel zijn. Voedsel kan ons geen goed doen indien wij het niet eten, indien het geen deel van ons wezen wordt. Zo is Christus ook voor ons van geen waarde, wanneer we Hem niet kennen als een persoonlijke Heiland. Theoretische kennis zal ons niet helpen. We moeten ons voeden met Hem, Hem in het bart ontvangen, zodat Zijn leven het onze wordt. Zijn liefde, Zijn genade, moeten in ons opgenomen worden.

Maar zelfs deze symbolen slagen er niet in het voorrecht te beschrijven dat de gelovige heeft door Zijn verhouding tot Christus. Jèzus zegt: “Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij die Mij eet, leven door Mij”. Zoals de Zoon van God leefde door het geloof in de Vader, zo moeten wij leven door het geloof in Christus. Jezus had Zichzelf zózeer overgegeven aan de wil van God, dat alleen de Vader openbaar werd in Zijn leven. Hoewel Hij in alle opzichten verzocht werd gelijk wij, stond Hij voor de wereld, onbesmet door het kwaad dat Hem omringde. Op deze wijze moeten ook wij overwinnen zoals Christus overwon.

Zijt gij een volgeling van Christus? Dan is alles wat geschreven staat omtrent het geestelijk leven, geschreven voor u, en kan verkregen worden door u met Jezus te verenigen. Verslapt uw ijver? Is uw eerste liefde verkoeld? Neem opnieuw de u aangeboden liefde van Christus aan. Eet Zijn vlees en drink Zijn bloed, en u zult één worden met de Vader en de Zoon. De ongelovige Joden weigerden alles wat meer was dan de meest letterlijke betekenis in de woorden van de Heiland te zien. Volgens de rituele wet was het hun verboden bloed te drinken, en nu verklaarden zij de woorden van Christus als godslasterlijke taal, en redetwistten zij daarover onder elkander. Zelfs velen van de discipelen zeiden: “Deze rede is hard, wie kan haar aanhoren?”

De Heiland antwoordde hun: “Geeft u *dit* aanstoot? Wat dan, indien gij de Zoon des mensen zaagt opvaren, waar Hij tevoren was? De Geest is het Die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven”. Het leven van Christus, dat leven geeft aan de wereld, ligt in Zijn woord. Door Zijn woord genas Jezus zieken en wierp Hij duivelen uit, door Zijn woord deed Hij de zee bedaren en de doden herrijzen; en de mensen getuigden ervan, dat Zijn woord macht bezat. Hij sprak het woord van God, zoals Hij gesproken had door al de profeten en leraars in het Oude Testament. De gehele Bijbel is een openbaring van Christus, en de Heiland wilde het geloof van Zijn volgelingen op het Woord richten. Wanneer Zijn zichtbare tegenwoordigheid zou zijn weggenomen, moest het Woord hun bron van kracht zijn. Evenals hun Meester, moesten zij leven “van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat”.

Zoals ons aardse leven wordt onderhouden door voedsel, zo wordt ons geestelijk leven in stand gehouden door het Woord van God. En ieder moet voor zichzelf leven ontvangen van het Woord Gods. Zoals we voor onszelf moeten eten om voedsel te ontvangen, zo moeten

we het Woord nemen voor onszelf. We zullen het niet verkrijgen alleen door middel van de geest van iemand anders. Wij moeten zorgvuldig de Bijbel bestuderen en God vragen om de hulp van de Heilige Geest, opdat we Zijn Woord mogen verstaan. We moeten één vers nemen en de gedachten concentreren op het vaststellen van de gedachte die God voor ons in dat vers heeft gelegd. Wij moeten stil staan bij die gedachte, tot die ons eigen wordt, en we weten "wat de Here zegt".

In Zijn beloften en waarschuwingen bedoelt Jezus mij. God had de wereld zó lief, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ik, door in Hem te geloven, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. De ervaringen die verhaald worden in het Woord van God, moeten *mijn* ervaringen worden. Gebed en belofte, voorschrift en waarschuwing, gelden mij. "Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die *mij* heeft liefgehad en Zich voor *mij* heeft overgegeven". Wanneer het geloof zó de grondbeginselen van de waarheid aanneemt en in zich opneemt, worden deze een deel van het wezen en de stuwende kracht van het leven. Het Woord van God dat in de ziel wordt opgenomen, vormt de gedachten en gaat werken aan de ontwikkeling van het karakter.

Door voortdurend met het oog des geloofs op Jezus te zien, zullen wij kracht ontvangen. God zal de kostbaarste openbaringen geven aan Zijn volk dat daarnaar hongert en dorst. Zij zullen ontdekken, dat Christus een persoonlijke Heiland is. Wanneer zij zich voeden met Zijn Woord, bemerken ze, dat het geest en leven is. Het woord vernietigt de natuurlijke, aardse natuur en schenkt een nieuw leven in Christus Jezus. De Hei-lige Geest komt tot de ziel als een Trooster. Door de hervormende macht van Zijn genade wordt het beeld van God in de discipel weergegeven; hij wordt een nieuw schepsel. Liefde neemt de plaats in van haat, en het hart ontvangt de goddelijke gelijkenis. Dat is de betekenis van "leven van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat". Dat is het eten van het Brood Dat uit de hemel nederdaalt.

Christus had een heilige, eeuwige waarheid uitgesproken betreffende de verhouding tussen Hem en Zijn volgelingen. Hij kende het karakter van hen die beweerden Zijn discipelen te zijn, en Zijn woord stelde hun geloof op de proef. Hij verklaarde, dat zij zouden geloven en handelen naar hetgeen Hij geleerd had. Allen die Hem aannamen, zouden Zijn natuur deelachtig worden en gelijkvormig worden aan Zijn karakter. Dit bracht met zich mee, dat zij hun eerzuchtige plannen die zij gekoesterd hadden, moesten opgeven. Het vereiste de volledige overgave van zichzelf aan Jezus. Zij werden geroepen om zelfopofferend, zachtmoedig en nederig van hart te worden. Zij moesten het smalle pad, dat de Man van Golgotha had betreden, bewandelen, wilden zij deel hebben aan de gave van het leven en de heerlijkheid des hemels.

De proef was te zwaar. De geestdrift van hen die getracht hadden Hem met geweld te nemen en koning te maken, verkoelde. Deze toespraak in de synagoge, verklaarden zij, had hun de ogen geopend. Nu lieten ze zich niet meer bedriegen. Naar hun mening waren Zijn woorden een rechtstreekse bekentenis, dat Hij niet de Messias was, en dat uit relatie met Hem geen aardse beloningen te verkrijgen waren. Zij hadden Zijn wonderwerkende kracht verwelkomd; zij waren verlangend om bevrijd te worden van ziekte en lijden; maar zij wilden geen medeleven tonen voor Zijn zelfopofferend leven. Zij gaven niets om het geheimzinnige, geestelijke koninkrijk waarvan Hij sprak. De onoprechten, de zelfzuchtigen die Hem gezocht hadden, wensten Hem niet langer. Indien Hij Zijn macht en invloed niet wilde gebruiken om hun bevrijding van de Romeinen te verkrijgen, wilden ze niets met Hem te maken hebben.

Jezus zei hun ronduit: “Er zijn sommigen onder u, die niet geloven”; eraan toevoegend: “Daarom heb Ik u gezegd, dat niemand tot Mij komen kan, tenzij het hem van de Vader gegeven zij”. Hij wilde, dat zij zouden begrijpen, dat indien zij niet tot Hem getrokken werden, dit zo was omdat hun hart niet openstond voor de Heilige Geest. “Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niét verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is”. Door het geloof aanschouwt de ziel de heerlijkheid van Jezus. Deze heerlijkheid is verborgen, totdat, door de Heilige Geest, het geloof in de ziel tot leven wordt gebracht.Door de openlijke berisping van hun ongeloof werden deze discipelen nog meer vervreemd van Jezus. Zij waren bijzonder misnoegd, en, daar zij de Heiland wilden wonden en aan de kwaadwilligheid van de Farizeeen wilden voldoen, keerden ze Hem de rug toe en verlieten Hem met verachting in hun hart. Zij hadden hun keuze gemaakt ze hadden de vorm zonder de geest gekozen, de bolster zonder de pit. Hun besluit zou later nooit meer veranderen, want zij wandelden niet meer met Jezus.

“De wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer geheel zuiveren en Zijn graan in de schuur bijeenbrengen”. Dit was één van de momenten van loutering. Door de woorden der waarheid werd het kaf van het koren gescheiden. Omdat zij te ijdel en te zelfgerechtigd waren om een berisping aan te nemen, omdat ze te zeer de wereld lief hadden om een leven in nederigheid te aanvaarden, wendden velen zich van Jezus af. Velen doen nog hetzelfde. Ten huidige dage worden zielen op de proef gesteld zoals die discipelen het werden in de synagoge in Kapernaüm. Wanneer de waarheid tot het hart doordringt, zien ze, dat hun leven niet in overeenstemming is met de wil van God. Zij zien, dat er een volledige ommekeer in henzelf nodig is; maar zij zijn niet gewillig het werk der zelfverloochening op zich te nemen. Daarom zijn zij boos wanneer hun zonden ontdekt worden. Ze gaan beledigd heen, juist zoals de discipelen Jezus verlieten, en mompelen: “Deze rede is hard, wie kan haar aanhoren?”

Lof en vleierij zouden hun aangenaam in de oren klinken, maar de waarheid is niet welkom; zij kunnen die niet horen. Wanneer de menigten volgen en de scharen gevoed

worden, en de triomfkreten gehoord worden, klinkt hun lof luid; maar wanneer het onderzoek van Gods Geest hun zonde openbaart, en hun gebiedt, die te laten, dan keren zij de waarheid de rug toe en wandelen niet meer met Jezus. Toen die verontwaardigde discipelen zich van Christus afwendden, nam een geheel andere geest bezit van hen. Zij konden niets aantrekkelijks zien in Hem Die ze tevoren zo belangwekkend gevonden hadden. Zij zochten Zijn vijanden op, want zij waren in overeenstemming met hun geest en werken. Zij legden Zijn woorden verkeerd uit, vervalsten Zijn beweringen, en bestreden Zijn motieven. Zij ondersteunden hun gedrag door ieder punt dat tegen Hem gekeerd kon worden, te verzamelen, en er werd zulk een verontwaardiging gewekt door deze onjuiste geruchten, dat Zijn leven in gevaar was.

Al spoedig verbreidde zich het nieuws, dat volgens Zijn eigen belijdenis Jezus van Nazareth niet de Messias was. En op deze wijze werd in Galilea de stroom van gevoelens van het volk tegen Hem gekeerd, zoals dat het jaar tevoren geschied was in Judea. Helaas voor Israël! Zij verwierpen hun Heiland omdat zij een overwinnaar verlangden die hun tijdelijke macht zou geven. Zij wilden de spijze die vergaat en niet die welke blijft tot in het eeuwige leven. Met een bedroefd hart zag Jezus hoe zij, die Zijn discipelen geweest waren, Hem, het Leven en Licht der mensen, verlieten. Het besef dat Zijn mededogen niet gewaardeerd, dat Zijn liefde onbeantwoord, Zijn genade veronachtzaamd, Zijn heil verworpen werd, vervulde Hem met smart die onuitsprekelijk was. Juist dit soort gebeurtenissen maakten Hem tot een Man van Smarten, en vertrouwd met leed.

Zonder een poging te doen om hen die Hem verlieten, tegen te houden, wendde Jezus Zich tot de twaalven en zei: “Gij wilt toch ook niet weggaan?” Petrus antwoordde met de vraag: “Here, tot wie zullen wij heengaan?” “Gij hebt woorden van eeuwig leven”, voegde hij eraan toe. “En wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods”. “Tot wie zullen wij heengaan?” De leraars van Israël waren slaven van de vormendienst. De Farizeeën en Sadduceeën leefden in voortdurende strijd. Jezus te verlaten betekende verzeild te raken onder de ijveraars voor vormen en ceremoniën, en eerzuchtige mensen die hun eigen heerlijkheid zochten. De discipelen hadden meer vrede en vreugde gevonden sinds ze Christus aangenomen hadden dan ooit tevoren in hun leven. Hoe zouden zij kunnen terugkeren tot hen die de Vriend van zondaren hadden bespot en vervolgd!

Zij hadden lang naar de Messias uitgezien; nu was Hij gekomen, en ze konden niet terugkeren uit Zijn tegenwoordigheid naar hen die jacht maakten op Zijn leven en die hen vervolgd hadden omdat zij Zijn volgelingen waren geworden. “Tot wie zullen wij heengaan?” Niet van de leer van Christus, Zijn lessen van liefde en genade, naar de duisternis van het ongeloof, de boosheid van de wereld. Terwijl de Heiland verlaten werd door velen die getuigen waren geweest van Zijn wonderwerken, bracht Petrus het geloof van de discipelen tot uitdrukking: “Gij zijt de Christus”. Reeds de gedachte, dat ze dit anker voor hun ziel zouden verliezen, vervulde hen met vrees en pijn. Verstoken te zijn van een Heiland, betekende stuurloos rond te drijven op een donkere, stormachtige zee.

Vele woorden en daden van Jezus lijken geheimzinnig voor sterfelijke wezens, maar ieder woord en iedere daad had zijn bepaald doel in het werk voor onze verlossing; elk afzonderlijk waren ze erop berekend eigen vruchten te dragen. Indien we in staat zouden zijn, Zijn plannen te begrijpen, zou alles belangrijk lijken, volkomen en in harmonie met Zijn zending. Hoewel wij nu de werken en wegen Gods niet kunnen begrijpen, kunnen we Zijn grote liefde onderscheiden, die ten grondslag ligt aan al Zijn bemoeienissen met de mensen. Hij die dicht bij Jezus leeft, zal veel begrijpen van het geheimenis der godzaligheid. Hij zal de genade die de berisping toedient, die het karakter op de proef stelt en de bedoelingen van het hart aan het licht brengt, herkennen.

Toen Jezus de beproevende waarheid naar voren bracht, die zovelen van Zijn discipelen ertoe bracht terug te keren, wist Hij wat het gevolg van Zijn woorden zou zijn; maar Hij had een genadevol doel uit te voeren. Hij voorzag, dat in de ure der verzoeking elk van Zijn geliefde discipelen zwaar beproefd zou worden. Zijn zielestrijd in Gethsémané, Zijn verraad en kruisiging, zouden voor hen een geweldige vuurproef zijn. Als er nooit een voorafgaande test was gegeven, zouden velen die door zelfzuchtige motieven gedreven werden, zich met hen verbonden hebben. Toen hun Here veroordeeld werd in de rechtszaal, toen de menigte die Hem begroet had als hun koning, Hem uitfloot en Hem bespotte, toen de honende menigte riep: “Kruisig Hem!” toen hun aardse idealen teleurgesteld werden, zouden deze zelfzuchtigen, door hun trouw aan Jezus te verbreken, over de discipelen een bitter, zwaar drukkend leed hebben gebracht naast hun eigen smart en teleurstelling over het vergaan van hun innigste hoop. In dat uur van duisternis had het voorbeeld van hen die zich van Hem afwendden, anderen kunnen meeslepen. Maar Jezus bracht deze crisis tot stand, terwijl Hij nog door Zijn persoonlijke tegenwoordigheid het geloof van Zijn trouwe volgelingen kon versterken.

Barmhartige Verlosser, Die, terwijl Hij volledig op de hoogte was van de ondergang die Hem wachtte, op liefdevolle wijze de weg effende voor de discipelen, en hen voorbereidde op de alles overtreffende beproeving en hen sterk maakte voor de laatste test!

Hoofdstuk 42—Overlevering

De Farizeeën en de schriftgeleerden, die Jezus op het Pascha verwachtten, hadden een val voor Hem uitgezet. Maar Jezus, Die hun bedoelingen kende, was weggebleven van deze bijeenkomst. “En de Farizeeën verzamelden zich bij Hem met sommigen van de schriftgeleerden”. Daar Hij niet tot hen kwam, kwamen zij tot Hem. Een tijdlang had het geschenen alsof het volk van Galilea Jezus zou aannemen als de Messias en dat de macht van de priesters in dat gebied verbroken zou worden. De uitzending van de twaalven, die wees op de uitbreiding van het werk van Christus, en de discipelen meer direct in conflict bracht met de rabbi’s, had opnieuw de naijver opgewekt van de leiders van Jeruzalem. De spionnen die zij naar Kapernaüm zonden in het begin van Zijn dienstwerk, en die hadden getracht de aanklacht van sabbatschennis tegen Hem in te brengen, waren in verwarring gebracht; maar de rabbi’s waren vastbesloten hun plan ten uitvoer te brengen. Nu werd er weer een groep afgevaardigd om Zijn bewegingen gade te slaan en de een of andere beschuldiging tegen Hem te vinden.

Evenals tevoren was de basis van hun aanklacht Zijn veronachtzamen van de voorschriften van de overlevering, die de wet Gods omgaven. Deze moesten de schijn hebben, te waken over het in acht nemen van de wet, maar zij werden beschouwd heiliger te zijn dan de wet zelf. Wanneer zij in botsing kwamen met de geboden die op Sinaï gegeven waren, gaf men de voorkeur aan de rabbinale voorschriften. Tot de inzettingen waarop de meeste nadruk gelegd werd, behoorde de ceremoniële reiniging. Een verwaarlozen van de vormen die in acht genomen moesten worden, voordat men ging eten, werd beschouwd als een afschuwelijke zonde, die zowel in deze wereld als in de volgende gestraft moest worden, en het werd aangezien als een goede daad om de overtreder te doden.

De regels betreffende de reiniging waren eindeloos in getal. Een leven was nauwelijks lang genoeg om ze alle te leren. Het leven van hen die ernaar streefden de rabbinale voorschriften in acht te nemen, was één lange strijd tegen schending van de ceremoniën, een eindeloze kringloop van wassingen en reinigingen. Terwijl de mensen zich bezighielden met onbelangrijke verschillen, en inachtnemingen welke God niet had vereist, werd hun aandacht afgeleid van de grote beginselen van Zijn wet. Christus en Zijn discipelen hielden zich niet aan deze ceremoniële wassingen, en de spionnen maakten deze nalatigheid tot de grondslag voor hun beschuldiging. Zij vielen Christus evenwel niet rechtstreeks aan, maar kwamen tot Hem met kritiek op Zijn discipelen. In tegenwoordigheid van de schare zeiden ze: “Waarom over treden Uw discipelen de overlevering der ouden? Immers, zij wassen hun handen niet, wanneer zij brood eten”.

Steeds wanneer de boodschap der waarheid met bijzondere kracht tot zielen komt, zet Satan zijn vertegenwoordigers aan om een twistgesprek over een ondergeschikte vraag te beginnen. Op deze wijze tracht hij de aandacht af te leiden van het punt waar het werkelijk om gaat. Steeds wanneer een goed werk begonnen wordt, staan er haarklovers gereed om

een gesprek te beginnen over vormen of gebruiken, zodat de aandacht afgetrokken wordt van de bestaande werkelijkheid. Wanneer het schijnt, dat God op het punt staat op bijzondere wijze voor Zijn volk te werken, late niemand zich verleiden tot een twistgesprek, dat alleen de ondergang van zielen zal bewerken. De vragen die ons het' meest aangaan, luiden: Heb ik een zaligmakend geloof in de Zoon van God? Is mijn leven in overeenstemming met de goddelijke wet? "Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven, doch wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien." "En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij Zijn geboden bewaren."

Jezus deed geen poging Zichzelf of Zijn discipelen te verdedigen. Hij sprak niet over de beschuldigingen die tegen Hem uitgebracht werden, maar ging voort met de geest aan de kaak te stellen waardoor deze ijveraars voor menselijke inzettingen gedreven werden. Hij gaf hun een voorbeeld van datgene wat zij herhaaldelijk deden en gedaan hadden, juist voordat ze kwamen op zoek naar Hem. "Het gebod Gods stelt gij wel fraai buiten werking," zei Hij, "om üw overlevering in stand te houden. Want Mozes heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, zal de dood sterven. Maar gij zegt: Indien een mens tot zijn vader of moeder zegt: Het is korban, dat is offergave, alwat gij van mij hadt kunnen trekken, dan laat gij hem niet toe ook nog maar iets voor zijn vader of moeder te doen". Zij stelden het vijfde gebod terzijde alsof het van geen belang was, maar ze waren erg nauwgezet in het uitvoeren van de overleveringen van de ouden. Zij leerden de mensen dat het wijden van hun bezit aan de tempel een heiliger plicht was dan zelfs het ondersteunen van hun ouders; en dat, hoe groot de nood ook was, het heiligschennis was om vader of moeder iets te schenken van hetgeen aldus gewijd was. Een plichtvergeten kind behoefde slechts het woord "korban"6 uit te spreken over zijn bezit, en het daarmee aan God te wijden, en hij kon het zijn leven lang voor eigen gebruik behouden, en na zijn dood verkreeg hij de vrijheid, zowel tijdens zijn leven als daarna, zijn ouders te onteren en te bedriegen, onder de dekmantel van een voorgewende toewijding aan God.

Nooit heeft Jezus, in woord of daad, de verplichting van de mens om gaven en offeranden aan God te brengen, verkleind. Het was Christus Die in de wet alle aanwijzingen gaf betreffende tienden en offeranden. Toen Hij op aarde was, prees Hij de arme vrouw die alles wat zij bezat, in de schatkist van de tempel wierp. Maar de ogenschijnlijke ijver voor God van de zijde van de priesters en rabbi's was een voorwendsel om hun verlangen naar zelfverheffing te bedekken. De mensen werden door hen misleid. Zij droegen zware lasten die God hun niet had opgelegd. Zelfs de discipelen van Christus waren niet volkomen vrij van het juk dat hun was opgelegd door aangeboren vooroordeel en het rabbijnse gezag. Door de ware geest van de rabbi's openbaar te maken, trachtte Jezus nu allen die werkelijk verlangend waren God te dienen, te bevrijden van de slavernij der overlevering.

"Huichelaars," zei Hij, Zich richtend tot de geslepen spionnen, "terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren die geboden van mensen zijn". De

woorden van Christus waren een aanklacht tegen het gehele stelsel van de Farizeeën. Hij verklaarde, dat door hun inzettingen te stellen boven de goddelijke geboden, de rabbi's zichzelf boven God plaatsten. De afgevaardigden van Jeruzalem werden met toorn vervuld. Zij konden Christus niet beschuldigen van overtreding van de wet die op Sinaï gegeven was, want Hij trad op als verdediger daarvan tegen hun overleveringen. De grote geboden van de wet, die Hij naar voren had gebracht, schenen een treffende tegenstelling te vormen met de kleingeestige regels die mensen hadden uitgedacht.

Aan de schare, en later meer volledig aan Zijn discipelen, verklaarde Jezus, dat verontreiniging niet van buitenaf komt, maar van binnenuit. Reinheid en onreinheid hebben betrekking op de ziel. Het is de boze daad, het boze woord, de boze gedachte, de overtreding van de wet van God, en niet het veronachtzamen van uiterlijke, door mensen gemaakte vormen, waardoor de mens verontreinigd wordt. De discipelen merkten de woede van de spionnen op toen hun valse leer aan de kaak gesteld werd. Zij zagen de boze blikken en hoorden de half gemompelde woorden van ontevredenheid en wraakzucht. Er niet meer aan denkend hoe dikwijls Christus had doen blijken, dat Hij het hart las als een open boek, vertelden ze Hem over de uitwerking van Zijn woorden. In de hoop, dat Hij de woedende ambtsdragers gunstig zou stemmen, zeiden ze tot Jezus: "Weet gij, dat de Farizeeën, toen zij dit woord hoorden, er aanstoot aan namen?"

Hij antwoordde: "Elke plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden". De gewoonten en overleveringen waaraan de rabbi's zulk een hoge waarde hechtten, waren van deze wereld, niet van de hemel. Hoe groot hun gezag bij de mensen ook mocht zijn, ze konden de proef van God niet doorstaan. Ieder menselijk bedenksel dat de plaats heeft ingenomen van de geboden Gods, zal waardeloos bevonden worden in die dag wanneer "God elke daad zal doen komen in het gericht over al het verborgene, hetzij goed, hetzij kwaad".

Het stellen van voorschriften van mensen in de plaats van de geboden Gods heeft nog niet opgehouden. Zelfs bij christenen vinden we instellingen en gebruiken die geen vastere grond hebben dan de overleveringen van de vaders. Dergelijke inzettingen, die op louter menselijk gezag berusten, hebben die verdrongen welke van goddelijk voorschrift zijn. De mensen klemmen zich vast aan hun overleveringen, en eerbiedigen hun gewoonten, en koesteren haat tegen hen die trachten hen hun dwaling te doen inzien. Heden ten dage, als ons wordt bevolen de geboden Gods en het geloof van Jezus onder de aandacht te brengen, zien wij dezelfde vijandschap als geopenbaard werd in de dagen van Christus. Van Gods overblijfsel staat geschreven: "En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben".

Maar "elke plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden". In plaats van het gezag van de zogenaamde kerkvaders, gebiedt God ons het Woord aan te

nemen van de eeuwige Vader, de Here van hemel en aarde. Hier alleen is de waarheid niet vermengd met dwaling. David zei: “Ik ben verstandiger dan al mijn leermeesters, want Uw getuigenissen zijn mij tot overdenking. Ik heb meer inzicht dan de ouden, want ik bewaar Uw bevelen”. Laten allen die menselijk gezag, de gebruiken van de kerk, of de overleveringen van de vaderen aanvaarden, achtslaan op de waarschuwing, die besloten ligt in de woorden van Christus: “Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren die geboden van mensen zijn”.

Hoofdstuk 43—Scheidsmuren neergehaald

Na de ontmoeting met de Farizeeën trok Jezus Zich terug naar Kapernaüm, en dwars door Galilea gaande, begaf Hij Zich naar het heuvelland aan de grenzen van Phoenicië. Als Hij naar het westen zag, kon Hij beneden Zich de oude steden Tyrus en Sidon, verspreid over de vlakte, zien liggen, met hun heidense tempels, hun schitterende paleizen en handelsmarkten, en de havens die vol schepen lagen. Daarachter lag de blauwe uitgestrektheid van de Middellandse Zee, waaroverheen de boodschappers van het evangelie de blijde boodschap zouden brengen naar de centra van het grote wereldrijk. Maar daarvoor was de tijd nog niet gekomen. Het werk dat nu voor Hem lag, was, Zijn discipelen voor te bereiden voor hun zending. Door naar dit gebied te komen, hoopte Hij de rust te vinden en de afzondering die Hij in Bethsaïda niet had kunnen verkrijgen. Toch was dit niet Zijn enige bedoeling toen Hij deze reis ondernam.

”En zie, een Kananese vrouw uit dat gebied kwam en riep: Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David, mijn dochter is deerlijk bezeten”. De mensen in dit gebied waren van het oude, Kananese geslacht. Zij waren afgodendienaars, en werden door de Joden veracht en gehaat. Tot deze klasse behoorde de vrouw die nu tot Jezus kwam. Zij was een heidin, en was daarom verstoten van de voorrechten die de Joden dagelijks genoten. Er waren vele Joden die onder de Foeniciërs leefden, en de geruchten over het werk van Christus waren tot dit gebied doorgedrongen. Sommige mensen hadden naar Zijn woorden geluisterd en waren van Zijn wonderwerken getuigen geweest. Deze vrouw had gehoord van de profeet die, naar men vertelde, allerlei ziekten genas. Toen ze van Zijn macht hoorde, kwam er hoop in haar hart. Gedreven door moederliefde besloot ze het geval van haar dochter aan Hem voor te leggen. Het was haar vaste bedoeling haar zorg bij Jezus te brengen. Hij moest haar kind genezen. Ze had hulp gezocht bij de heidense goden, maar geen verlichting verkregen. En bij tijden kwam ze in de verleiding te denken: Wat kan die Joodse leraar voor mij doen? Maar het gerucht ging: Hij geneest allerlei ziekten, of zij die tot Hem komen, nu arm of rijk zijn. Zij besloot haar enige hoop niet te verliezen.

Christus kende de toestand van deze vrouw. Hij wist dat ze ernaar verlangde Hem te zien, en Hij plaatste Zichzelf op haar pad. Door hulp te verschaffen in haar leed, kon Hij een duidelijk beeld verschaffen van de les die Hij wilde geven. Hiertoe had Hij de discipelen in dit gebied ge-bracht. Hij wilde, dat zij de onwetendheid zouden zien die in de steden en dorpen dicht bij het land Israël bestond. De mensen die iedere gelegenheid hadden gekregen om de waarheid te verstaan, waren niet op de hoogte van de noden van diegenen die rondom hen leefden. Er werd geen poging gedaan om zielen die in duisternis waren, te helpen. De scheidsmuur, door Joodse trots ontstaan, sloot zelfs de discipelen van ontferming met de heidense wereld uit. Maar deze scheidsmuren zouden worden afgebroken.

Christus beantwoordde het verzoek van de vrouw niet onmiddellijk. Hij ontving deze vertegenwoordigster van een veracht geslacht zoals de Joden dat gedaan zouden hebben.

Zijn bedoeling hiermede was, dat Zijn discipelen getroffen zouden worden door de koude, harteloze manier waarop de Joden een dergelijk geval zouden behandelen, zoals door Zijn ontvangst van de vrouw werd aangetoond, en door de mededogende wijze waarop Hij wilde dat zij aan een dergelijke ellende tegemoet kwamen, zoals dat werd geopenbaard door Zijn inwilliging van haar verzoek, dat daarop volgde.

Maar hoewel Jezus niet antwoordde, verloor de vrouw het geloof niet. Terwijl Hij verder ging alsof Hij haar niet hoorde, volgde ze Hem, terwijl ze haar smeekbeden herhaalde. Geërgerd door haar aandringen, vroegen de discipelen Jezus haar weg te zenden. Zij zagen dat hun Meester haar onverschillig behandelde, en daarom veronderstelden zij, dat het vooroordeel van de Joden tegen de Kanaänieten Hem welbehaaglijk was. Maar het was een barmhartige Heiland aan Wie de vrouw haar smeekbede richtte, en in antwoord op het verzoek van Zijn discipelen zei Jezus: "Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls". Hoewel dit antwoord in overeenstemming scheen te zijn met het vooroordeel van de Joden, hield het een berisping in voor de discipelen, die zij later verstonden als een herinnering aan datgene wat Hij hun vaak verteld had dat Hij naar de wereld was gekomen om allen te redden die Hem wilden aannemen.

De vrouw bracht haar geval met nog meer ernst naar voren, terwijl ze boog aan de voeten van Jezus en uitriep: "Here, help mij!" Nog steeds wees Jezus ogenschijnlijk haar smeekbeden af, in overeenstemming met het meedogenloze vooroordeel van de Joden, en antwoordde: "Het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen". Dit was een eigenlijk verklaren, dat het niet gerechtvaardigd was, de zegeningen die gebracht werden aan het begenadigde volk van God, uit te storten over vreemdelingen en zij die uitgesloten waren van Israël. Dit antwoord zou een minder ernstig zoeker volkomen ontmoedigd hebben. Maar de vrouw zag, dat haar kans was gekomen. Onder de schijnbare weigering van Jezus zag ze een ontferming die Hij niet kon verbergen. "Zeker, Here", antwoordde zij, "ook de honden eten immers van de kruimels die van de tafel van hun meesters vallen". Terwijl de kinderen van het gezin eten aan vaders tafel worden zelfs de honden gevoed. Zij hebben recht op de kruimels die van de rijk voorziene tafel vallen. Indien er dus vele zegeningen aan Israël geschonken waren, was er dan ook niet een zegening voor haar? Zij werd beschouwd als een hond, en had zij dan niet de aanspraak van een hond op een kruimel van Zijn overvloed?

Jezus was juist uit Zijn arbeidsveld vertrokken omdat de schriftgeleerden en de Farizeeën Hem zochten te doden. Zij mopperden en klaagden. Zij legden ongeloof en bitterheid aan de dag, en weigerden het heil dat hun in zo ruime mate geboden werd. Hier ontmoet Christus iemand van een veracht en ongelukkig geslacht, dat niet begunstigd is met het licht van Gods Woord; toch geeft ze zich terstond over aan de goddelijke invloed van Christus en heeft een onvoorwaardelijk geloof in Zijn vermogen om de gunst waarom zij vraagt, in te willigen. Zij bedelt om de kruimels die van de tafel van de Meester vallen. Indien zij het voorrecht van een hond mag hebben, is zij bereid zich als een hond te laten beschouwen. Zij

heeft geen nationaal of godsdienstig vooroordeel of trots die haar manier van doen beïnvloeden, en zij erkent Jezus onmiddellijk als de Verlosser, en als Degene Die in staat is alles te doen wat ze van Hem vraagt.

De Heiland is tevredengesteld. Hij heeft haar geloof beproefd. Door Zijn bemoeienissen met haar heeft Hij getoond, dat zij die beschouwd werd als een uitgestotene van Israël, niet langer een vreemdelijk is, maar een kind van Gods gezin. Als een kind is het haar voorrecht te delen in de gaven van de Vader. Jezus willigt nu haar verzoek in, en besluit de les aan Zijn discipelen. Terwijl Hij Zich tot haar wendt met een blik van medelijden en liefde, zegt Hij: “O vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wenst!” Vanaf dat uur werd haar dochter gezond. De boze geest kwelde haar niet meer. De vrouw vertrok, haar Heiland dank betuigende, en gelukkig, omdat haar gebed verhoord was.

Dit was het enige wonder dat Jezus verrichtte gedurende deze reis. Om deze daad te verrichten, kwam Hij naar het gebied van Tyrus en Sidon. Hij wilde de gekwelde vrouw helpen en tegelijkertijd een voorbeeld achterlaten van Zijn genadewerk jegens iemand van een veracht volk, tot stichting van Zijn discipelen wanneer Hij niet langer bij hen zou zijn. Hij wilde hen van hun Joodse apartheid afbrengen, om belangstelling te krijgen in het werk voor anderen, buiten hun eigen volk.

Jezus verlangde ernaar de diepe geheimen der waarheid, die eeuwenlang verborgen waren geweest, te ontvouwen, namelijk dat de heidenen medeërfgenamen zouden zijn met de Joden, en “medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie”. De discipelen leerden deze waarheid slechts langzaam, en de goddelijke Leraar gaf hun les na les. Door het geloof van de hoofdman in Kapernaüm te belonen en door het evangelie te prediken aan de inwoners van Sichar, had Hij reeds laten blijken, dat Hij de onverdraagzaamheid van de Joden niet deelde. Maar de Samaritanen hadden enige kennis van God, en de hoofdman had vriendelijkheid aan Israël bewezen. Nu bracht Jezus de discipelen in aanraking met een heidin, van wie zij meenden, dat zij geen reden had boven iemand van haar volk, om een gunst van Hem te verwachten. Hij wilde een voorbeeld geven hoe zo iemand behandeld moest worden. De discipelen hadden gemeend, dat Hij al te vrijelijk de gaven van Zijn genade uitdeelde. Hij wilde hun laten zien, dat Zijn liefde niet beperkt mocht worden tot ras of volk.

Toen Hij zei: “Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls”, verkondigde Hij de waarheid, en met Zijn werk voor de Kananese vrouw vervulde Hij Zijn zending. Deze vrouw was één van de verloren schapen die door Israël gered hadden moeten worden. Het was hun toebedeelde werk, het werk dat zij veronachtzaamd hadden, dat Christus hier deed. Deze daad stelde de geest van de discipelen meer volledig open voor het werk onder de heidenen dat voor hen lag. Zij zagen een wijd en vruchtbaar veld buiten Judea. Zij zagen mensen die smarten gevoelden welke zij die hoger begunstigd waren, niet kenden. Onder hen die zij geleerd waren te verachten, waren zielen die verlangden naar hulp

van de machtige Genezer, en die hongerden naar het licht der waarheid, dat zo rijkelijk aan de Joden geschonken was.

Later, toen de Joden zich nog hardnekkiger van de discipelen afkeerden, omdat deze verklaarden, dat Jezus de Heiland der wereld was, en toen de scheidsmuur tussen jood en heiden neergehaald was door de dood van Christus, hadden deze les en soortgelijke lessen, die wezen op een evangeliewerk zonder belemmeringen van gewoonte of nationaliteit, een machtige invloed op de vertegenwoordigers van Christus bij het bepalen van hun arbeid.

Het bezoek van de Heiland aan Phoenicië en het wonder, dat daar verricht werd, hadden een nog grotere strekking. Niet alleen ter wille van de arme vrouw, zelfs niet voor de discipelen en voor hen die hun arbeid ontvingen, werd het werk tot stand gebracht; maar ook, “opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn naam”. Dezelfde machten die de mensen negentienhonderd jaar geleden van Christus afhielden, zijn ook heden nog werkzaam. De geest die de scheidsmuur opbouwde tussen jood en heiden, werkt nog steeds. Trots en vooroordeel hebben sterke scheidingsmuren gebouwd tussen de verschillende klassen van mensen. Christus en Zijn zending zijn verkeerd voorgesteld, en grote scharen mensen hebben het gevoel, dat zij in werkelijkheid zijn uitgesloten van de evangeliedienst. Maar geef hun niet het gevoel, dat ze van Christus afgesloten zijn. Er zijn geen scheidingsmuren die de mens of Satan kan optrekken, of het geloof kan er doorheen dringen.

In het geloof wierp de Phoenische vrouw zich tegen de scheidingsmuur die opgeworpen was tussen jood en heiden. Tegen ontmoediging in, zonder te letten op de schijn die haar aan het twijfelen had kunnen brengen, vertrouwde ze op de liefde van de Heiland. Zó wil Jezus dat wij op Hem vertrouwen. De zegeningen van de verlossing zijn voor iedere ziel. Niets dan zijn eigen keus kan enig mens verhinderen deelgenoot te worden van de belofte in Christus door het evangelie. Klasseverschil is een gruwel in de ogen van God. Hij wil niets weten van iets van dien aard. In Zijn ogen hebben de zielen van alle mensen evenveel waarde. “Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen en Hij heeft de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald, opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons”. Zonder onderscheid van leeftijd, rang, nationaliteit of godsdienstige voorrechten, worden allen uitgenodigd tot Hem te komen en te leven. “11 wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. Want er is geen onderscheid.”n “Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije.” “Rijken en armen ontmoeten elkander; hun aller Maker is de Here.” “Een en Dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen die Hem aanroepen; want: al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden.”

Hoofdstuk 44—Het ware teken

“En toen Hij weder uit het gebied van Tyrus vertrokken was, kwam Hij door Sidon naar de zee van Galilea, midden in het gebied van Decapolis.” In het gebied van Decapolis waren de bezetenen van Gergesa genezen. Hier hadden de mensen, verontrust door het omkomen van de zwijnen, bij Jezus erop aangedrongen, dat Hij hen zou verlaten. Maar zij hadden geluisterd naar de boodschappers die Hij achtergelaten had, en er ontstond bij hen een verlangen om Hem te zien. Toen Hij weer in dat gebied kwam, verzamelde zich een menigte rondom Hem, en een dove, stamelende man werd tot Hem gebracht. Jezus genas niet, zoals Zijn gewoonte was, de man alleen door een woord. Hij nam hem terzijde, buiten de schare, stak Zijn vingers in zijn oren, en raakte zijn tong aan; terwijl Hij opzag naar de hemel, zuchtte Hij bij de gedachte aan de oren die niet geopend zouden worden voor de waarheid, aan de tongen die weigerden hun Verlosser te erkennen. Op het woord: “Word geopend”, werd het spraakvermogen van de man hersteld, en zonder acht te slaan op het gebod om het aan niemand te vertellen, verbreidde hij het verhaal van zijn genezing wijd en zijd.

Jezus ging een berg op, en daar zwermde de menigte tot Hem, met hun zieken en verlamden, en zij legden ze aan Zijn voeten. Hij genas hen allen; en de mensen, hoewel zij heidenen waren, verheerlijkten de God van Israël. Gedurende drie dagen stroomden ze naar de Heiland toe, sliepen ‘s nachts in de open lucht, en gedurende de dag verdrongen ze zich vol verlangen om de woorden van Christus te horen en Zijn werken te zien. Aan het einde van de drie dagen was hun voedsel op. Jezus wilde hen niet hongerig wegzenden, en Hij deed een beroep op Zijn discipelen om hun voedsel te geven. Weer toonden de discipelen hun ongeloof. Te Bethsaïda hadden ze gezien hoe, met de zegen van Christus, hun kleine voorraad voldoende was geweest om de menigte te spijzigen; toch brachten ze nu niet, waar ze hadden moeten vertrouwen op Zijn macht om het te vermenigvuldigen voor de hongerige scharen, alles wat ze bezaten naar voren. Bovendien waren de mensen, die in Bethsaïda gespijzigd waren, Joden; dit waren ongelovigen en heidenen. Het Joodse vooroordeel was nog sterk in het hart van de discipelen, en zij antwoordden Jezus: “Vanwaar zal iemand dezen hier in een eenzame streek met broden kunnen verzadigen?” Maar gehoorzaam aan Zijn woord brachten ze Hem wat ze bezaten zeven broden en twee vissen. De schare werd gespijzigd, en er bleven zeven grote manden met brokken over. Vierduizend mannen, buiten de vrouwen en kinderen, werden op deze wijze verkwikt, en Jezus zond hen weg met blijde en dankbare harten.

Toen nam Hij met Zijn discipelen een schip en stak het meer over naar Magdala, aan de zuidzijde van de vlakte van Gennesareth. Op de grens van Tyrus en Sidon was Zijn geest verkwikt door het gelovig vertrouwen van de Syro-Phoenicische vrouw. De heidense bevolking van Decapolis had Hem met blijdschap ontvangen. Maar nu Hij weer aan land ging in Galilea, waar Zijn macht op de meest treffende wijze was geopenbaard, waar de

meeste van Zijn wonderwerken verricht waren en waar Hij had geleerd, werd Hij begroet met verachtend ongeloof.

Bij een groepje vertegenwoordigers van de Farizeeën hadden zich vertegenwoordigers van de rijke, deftige Sadduceeën, aangesloten, de partij van de priesters, de sceptici en aristocraten van het volk. Deze twee secten hadden in bittere vijandschap geleefd. De Sadduceeën streefden naar de gunst van de heersende macht ten einde hun eigen positie en gezag te handhaven. De Farizeeën daarentegen voedden de haat van het volk tegen de Romeinen, en zij verlangden naar het ogenblik dat zij het juk van de overwinnaar zouden kunnen afwerpen. Maar Farizeeën en Sadduceeën verbonden zich nu tegen Christus. Soort zoekt soort, en het kwade, waar dat ook woont, sluit steeds een verbond met het kwade om het goede te gronde te richten. Nu kwamen de Farizeeën en de Sadduceeën tot Christus, en vroegen om een teken van de hemel. Toen in de dagen van Jozua Israël uitging om tegen de Kanaänieten te strijden bij Beth-Horon, had de zon op het bevel van de aanvoerder stilgestaan, totdat de overwinning was behaald; en vele dergelijke wonderen waren in hun geschiedenis voorgekomen. Een dergelijk teken verlangden ze van Jezus. Maar deze tekenen waren niet datgene wat de Joden nodig hadden. Een zuiver uiterlijk bewijs kon voor hen van geen voordeel zijn. Wat zij nodig hadden, was geen verstandelijke verlichting, maar een geestelijke vernieuwing.

Jezus zei: ‘Het aanzien van de lucht weet gij te onderscheiden”, door de lucht te bestuderen konden zij het weer voorspellen “maar kunt gij het de tekenen der tijden niet?” De woorden van Christus Zelf, gesproken met de kracht van de Heilige Geest, Die hen overtuigde van zonde, waren het teken dat God tot hun redding gegeven had. En rechtstreeks van de hemel waren tekenen gegeven om te getuigen van de zending van Christus. Het lied van de engelen tot de herders, de ster die de Wijzen geleid had, de duif en de stem van de hemel bij Zijn doop, waren getuigenissen voor Hem.

“En Hij, diep zuchtend in Zijn geest, zei: Waartoe begeert dit geslacht een teken?” “Het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona.” Zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de vis was, zo zou Christus dezelfde tijd in “het hart der aarde zijn”. En zoals de prediking van Jona een teken was voor de Ninevieten, zo was de prediking van Christus een teken voor de mensen in Zijn tijd. Maar welk een tegenstelling hoe het woord ontvangen werd! De mensen van de grote heidense stad beefden, toen zij de waarschuwing van God hoorden. Koningen en edelen vernederden zich; de hooggeplaatsten en de nederigen riepen samen tot de God des hemels, en Hij schonk hun Zijn genade. “De mannen van Ninevé zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht”, had Christus gezegd, “en het veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona, en zie, meer dan Jona is hier”.

Ieder wonder dat Christus verrichtte, was een teken van Zijn goddelijkheid. Hij deed juist dat werk wat voorzegd was aangaande de Messias; maar voor de Farizeeën waren deze genadewerken bepaald een ergernis. De Joodse leiders keken met harteloze

onverschilligheid naar het lijden der mensheid. In vele gevallen waren hun zelfzucht en onderdrukking de oorzaak geweest van het lijden dat door Christus verlicht werd. Op deze wijze werden Zijn wonderen hen tot een berisping. Datgene wat de Joden ertoe bracht het werk van de Heiland te verwerpen, was het hoogste getuigenis van Zijn goddelijk karakter. De grootste betekenis van Zijn wonderen zien we in het feit, dat zij tot zegen waren voor het mensdom. Het hoogste bewijs, dat Hij van God kwam, is dat Zijn leven het karakter van God openbaarde. Hij deed de werken van God en sprak de woorden van God. Zulk een leven is het grootste van alle wonderen.

Wanneer de boodschap der waarheid in onze dagen wordt gebracht, zijn er velen die, gelijk de Joden, uitroepen: Geef ons een teken, doe voor ons een wonder. Christus verrichtte geen wonder toen de Farizeeën Hem daarom vroegen. Hij verrichtte geen wonder in de woestijn als antwoord op de verdachtmakingen van Satan. Hij geeft ons niet de macht om onszelf te rechtvaardigen of te voldoen aan de eisen van ongeloof en trots. Maar het evangelie bezit zeker een teken van zijn goddelijke oorsprong. Is het niet een wonder dat wij vrij kunnen worden van de slavernij van Satan? Vijandschap tegen Satan is niet natuurlijk aan het hart van de mens; die wordt daarin gelegd door de genade van God. Wanneer iemand die werd beheerst door een halsstarrige, weerspannige wil, wordt bevrijd en zich volkomen overgeeft aan de macht van Gods hemelse vertegenwoordigers, is er een wonder gewrocht; zo is het ook, wanneer iemand vreselijk misleid was en ertoe komt om de zuivere waarheid te begrijpen. Iedere keer dat een ziel wordt bekeerd en leert God lief te hebben en Zijn geboden te bewaren, wordt de belofte van God vervuld: "Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste". De verandering in de harten van mensen, de hervorming van menselijke karakters, is een wonder dat de altijd levende Heiland, Die werkt voor de redding van zielen, openbaart. Een waarachtig leven in Christus is een groot wonder. In de prediking van het Woord van God is de tegenwoordigheid van de Heilige Geest het teken dat nu en altijd openbaar moet zijn om het Woord te maken tot een wederbarende kracht voor hen die het horen. Dit is Gods getuigenis voor de wereld van de goddelijke zending van Zijn Zoon.

Zij die een teken van Jezus verlangden, hadden hun harten zó verhard in ongeloof, dat zij in Zijn karakter het beeld van God niet onderscheidden. Zij wilden niet zien, dat Zijn zending een vervulling van de Schriften was. In de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus zei Jezus tot de Farizeeën: "Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen". Geen enkel teken dat gegeven zou kunnen worden in de hemel of op aarde, zou hen nog kunnen helpen.

Jezus zuchtte "diep in Zijn geest", en terwijl Hij Zich afwendde van de groep vitters, ging Hij met Zijn discipelen weer in het schip. In bedroefd stilzwijgen staken ze weer het meer over. Zij keerden evenwel niet terug naar de plaats die zij verlaten hadden, maar zetten koers naar Bethsaida, dichtbij de plaats waar de vijfduizend gespijzigd waren. Toen ze de overzijde bereikt hadden, zei Jezus: "Ziet toe en wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën

en Sadduceeën”. De Joden waren sinds de dagen van Mozes gewend geweest om in de tijd van het Pascha het zuurdesem uit hun huizen te verwijderen, en zo hadden zij geleerd het te beschouwen als een symbool van de zonde. Toch begrepen de discipelen Jezus niet. Bij hun plotseling vertrek uit Magdala hadden ze vergeten brood mee te nemen, en ze hadden slechts één brood bij zich. Zij meenden te begrijpen, dat Christus hierop doelde, en hen waarschuwde geen brood te kopen van een Farizeeër of Sadduceeër. Hun gebrek aan geloof en geestelijk inzicht had hen vaak geleid tot een soortgelijke misvatting van Zijn woorden. Nu berispte Jezus hen, omdat zij dachten dat Hij, Die duizenden had gespijzigd met een paar gerstebroden en vissen, met de plechtige waarschuwing zou hebben kunnen doelen op stoffelijk voedsel alleen. Er bestond gevaar dat de sluwe redenering van de Farizeeën en de Sadduceeën Zijn discipelen zou doordringen van ongeloof, en hen ertoe zou brengen lichtvaardig te denken over de werken van Christus.

De discipelen waren geneigd te denken dat hun Meester had moeten voldoen aan het verzoek om een teken aan de hemel. Zij geloofden, dat Hij volkomen in staat was om dat te doen, en dat een dergelijk teken Zijn vijanden tot zwijgen zou brengen. Zij zagen niet de onoprechtheid van de vitters. Maanden later, “toen intussen duizenden mensen waren bijeengekomen, zodat zij elkander verdrongen”, herhaalde Jezus dezelfde les. “Hij begon te spreken, in de eerste plaats tot Zijn discipelen: Wacht u voor de zuurdesem, dat is de huichelarij, der Farizeeën”. De zuurdesem die in het meel wordt gedaan, werkt onopgemerkt, en verandert de gehele massa naar zijn eigen natuur. Wanneer zo de huichelarij wordt toegestaan in het hart verblijf te houden, doordringt ze het karakter en het leven. Een treffend voorbeeld van de huichelarij van de Farizeeën: Christus had reeds een berisping gegeven in het veroordelen van het gebruik van het “korban”, waardoor het verwaarlozen van de kinderplicht verborgen werd onder een valse schijn van vrijgevigheid jegens de tempel. De schriftgeleerden en Farizeeën brachten op bedekte wijze bedrieglijke beginselen naar voren. Zij verborgen de ware strekking van hun leerstellingen, en benutten elke gelegenheid om ze listig in de geest van hun toehoorders in te prenten. Wanneer deze valse beginselen eenmaal aangenomen waren, werkten ze als zuurdesem in het meel, doordat ze het karakter doordrenkten en vervormden. Juist deze bedrieglijke leer maakte het voor de mensen zo moeilijk om de woorden van Christus aan te nemen.

Dezelfde invloeden werken ook nu door degenen die trachten de wet van God zó te verklaren, dat zij in overeenstemming is met hun praktijken. Deze groep mensen valt de wet niet openlijk aan, maar brengt bespiegelende theorieën naar voren die de beginselen der wet ondermijnen. Zij verklaren de wet op zulk een wijze, dat zij haar kracht vernietigen. De huichelarij van de Farizeeën was het resultaat van zelfzucht. Zelfverheerlijking was het doel van hun leven. Dit bracht hen ertoe de Schriften te verdraaien en verkeerd toe te passen, en dit maakte hen blind voor het doel van Christus’ opdracht. Zelfs de discipelen van Christus verkeerden in het gevaar die; sluwe kwaad te koesteren. Zij die zich rekenden onder de volgelingen van Jezus, maar die niet alles verlaten hadden om Zijn discipelen te worden,

werden in hoge mate beïnvloed door de redenering van de Farizeeën. Zij wankelden dikwijls tussen geloof en ongeloof, en zij zagen niet de schatten van wijsheid die in Christus verborgen waren. Zelfs de discipelen, hoewel ze voor het oog alles verlaten hadden om Jezus' wille, hadden in de grond van hun hart niet opgehouden grote dingen voor zichzelf te zoeken. Deze geest veroorzaakte de strijd over de vraag wie van hen de voornaamste zou zijn. En dit kwam tussen hen en Christus te staan, en maakte dat zij zo weinig medegevoel hadden voor Zijn zelfopofferende taak, en zo moeilijk het geheimenis der verlossing konden begrijpen. Zoals de zuurdesem, wanneer men die toestaat zijn werk te volbrengen, bederf en rotting zal veroorzaken, zo bewerkt de zelfzuchtige geest, indien deze gekoesterd wordt, de verontreiniging en ondergang van de ziel.

Hoe wijdverbreid onder de volgelingen van onze Here is heden ten dage, evenals het was in de dagen van ouds, deze listige bedrieglijke zonde! Hoe vaak wordt niet onze dienst voor Christus, onze omgang met elkander geschonden door een geheim verlangen tot zelfverheffing! Hoe dichtbij is steeds de gedachte, zichzelf geluk te wensen, en het verlangen naar goedkeuring van mensen. Het is eigenliefde, het verlangen naar een gemakkelijker weg dan God heeft aangewezen, dat leidt tot het stellen van menselijke theorieën en overleveringen in de plaats van de goddelijke voor-schriften. Tot Zijn eigen discipelen worden de waarschuwingswoorden van Christus gesproken: “Ziet toe, en wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën”. De godsdienst van Christus is de oprechtheid zelf. Ijver voor Gods heerlijkheid is de drijfkracht, die ons ingegeven wordt door de Heilige Geest; en alleen de krachtige werking van de Geest kan deze drijfveer in ons hart leggen. Alleen de kracht van God kan zelfzucht en de huichelarij uitbannen. Deze verandering is het kenteken dat Hij in ons werkt. Wanneer het geloof dat wij aannemen, zelfzucht en schijn vernietigt, wanneer het ons ertoe brengt Gods eer te zoeken en niet die van onszelf, dan kunnen wij weten dat dit het juiste geloof is. “Vader, verheerlijk Uw naam!”, was de hoofdsom in het leven van Christus, en indien wij Hem volgen, zal het de hoofdsom zijn in ons leven. Hij vraagt van ons “zo te wandelen als Hij gewandeld heeft”; en “hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij Zijn geboden bewaren”.

Hoofdstuk 45—De voorafschaduwing van het kruis

Het werk van Christus op aarde spoedde zich ten einde. De tonelen waarheen Zijn schreden Zich richtten, lagen duidelijk voor Hem afgetekend. Zelfs voordat Hij de menselijke natuur aannam, had Hij de gehele lengte van het pad gezien dat Hij gaan moest om te redden wat verloren was. Iedere pijn die door Zijn hart ging, iedere belediging die over Zijn hoofd werd uitgestort, iedere ontbering die Hij moest doorstaan was voor zijn blik niet verholen, voor Hij Zijn kroon en koningskleed terzijde legde en van de troon afstapte om Zijn goddelijkheid met het menselijke te bekleden. Het pad van de kribbe tot Golgotha stond Hem geheel voor ogen. Hij wist welke zielsangst over Hem zou komen. Hij wist het alles, en toch zei Hij: “Zie, Ik kom; in de boekrol is over Mij geschreven; Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste”.

Steeds had Hij het resultaat van Zijn zending voor ogen. Zijn leven op aarde, dat zo vol moeite en zelfopoffering was, werd verlicht door het vooruitzicht, dat Hij al deze ontberingen niet voor niets zou lijden. Door Zijn leven te geven voor het leven van de mensen, zou Hij de wereld herwinnen tot trouw aan God. Hoewel eerst de doop met bloed ontvangen moest worden, hoewel de zonden van de wereld zouden rusten op Zijn onschuldige ziel, hoewel de schaduw van een onuitsprekelijke smart op Hem rustte, zo verkoos Hij toch, ter wille van de vreugde welke vóór Hem lag, het kruis op te nemen, en Hij achtte de schande niet.

Voor de uitverkoren metgezellen van Zijn dienstwerk waren de gebeurtenissen die voor Hem lagen, alsnog verborgen; maar de tijd was nabij, dat ze Zijn doodsstrijd zouden moeten aanschouwen. Zij zouden moeten zien, hoe Hij Die zij hadden liefgehad en vertrouwd, overgeleverd in de handen van Zijn vijanden en aan het kruis van Golgotha gehangen zou worden. Spoedig zou Hij hen moeten verlaten, om de wereld tegemoet te treden zonder de vertroosting van Zijn zichtbare tegenwoordigheid. Hij wist, hoe bittere haat en ongeloof hen zouden vervolgen, en Hij wilde hen voorbereiden voor hun beproevingen.

Jezus en Zijn discipelen waren nu gekomen in één van de dorpen van Cesarea Filippi. Zij waren buiten de grenzen van Galilea, in een gebied waar afgodendienst overheerste. Hier waren de discipelen onttrokken aan de heersende invloed van het jodendom en werden ze in nauwer contact gebracht met de godsdienst der heidenen. Rondom hen waren vormen van bijgeloof vertegenwoordigd die in alle delen van de wereld voorkwamen. Jezus wilde, dat een blik op deze dingen hen ertoe zou brengen, hun verantwoordelijkheid jegens de heidenen te gevoelen. Gedurende Zijn verblijf in dit gebied trachtte Hij Zich te onttrekken aan het onderrichten van het volk en Zich meer aan Zijn discipelen te wijden.

Hij stond op het punt hun te vertellen over het lijden dat Hem te wachten stond. Maar eerst ging Hij alleen weg en bad, dat hun harten bereid zouden mogen zijn om Zijn woorden te ontvangen. Toen Hij zich weer bij hen gevoegd had, deelde Hij hun niet dadelijk mee wat Hij hen wilde laten weten. Voordat Hij dit deed, gaf Hij hun gelegenheid om hun geloof in

Hem te belijden, opdat zij versterkt zouden mogen worden voor de komende beproeving. Hij vroeg: “Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?” Tot hun droefheid waren de discipelen gedwongen te erkennen, dat Israël Hem niet als hun Messias herkend had. Toen sommigen Zijn wonderen zagen, verklaarden ze inderdaad, dat Hij de Zoon van David was De schare die gespijzigd was bij Bethsaïda, had Hem willen uitroepen tot koning van Israël. Velen waren bereid Hem aan te nemen als een profeet; maar zij geloofden niet, dat Hij de Messias was. Nu stelde Jezus een tweede vraag, die betrekking had op de discipelen zelf: “Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?” Petrus antwoordde: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!”

Vanaf het begin had Petrus geloofd, dat Jezus de Messias was. Vele anderen, die overtuigd waren door de prediking van Johannes de Doper, en Christus hadden aangenomen, begonnen aan de zending van Johannes te twijfelen toen hij in de gevangenis geworpen en ter dood werd gebracht; en nu twijfelden zij eraan of Jezus de Messias was, naar Wie zij zolang hadden uitgezien. Velen van de discipelen die vurig verlangd hadden, dat Jezus Zijn plaats zou innemen op de troon van David, verlieten Hem, toen zij begrepen dat dit niet in Zijn bedoeling lag. Maar Petrus en zijn metgezellen bleven trouw betonen. Het weifelend gedrag van hen die gisteren prezen en vandaag veroordeelden, verwoestte het geloof van de ware volgeling van Christus niet.

Petrus verklaarde: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”. Hij wachtte niet, tot koninklijke eer zijn Here zou kronen, maar nam Hem aan in Zijn vernedering, Petrus had het geloof van de twaalven tot uitdrukking gebracht. Toch begrepen de discipelen nog lang niet de zending van Christus. De tegenstand en de verkeerde uitleg van de priesters en oversten, hoewel dit hen niet van Christus kon afwenden, brachten hen niettemin in grote verwarring. Zij zagen hun weg niet duidelijk voor zich. De invloed van hun vroegere opvoeding, het onderwijs van de rabbi’s, en de macht van de overlevering, onderschepten nog altijd hun inzicht in de waarheid. Van tijd tot tijd schenen kostbare lichtstralen van Jezus op hen, maar toch waren zij vaak als mensen die tastend in de schaduw voortgingen. Maar op deze dag, voor dat zij oog in oog gebracht werden met de grote beproeving van hun geloof, rustte de Heilige Geest met kracht op hen. Een ogenblik lang werden hun ogen afgewend van “het zichtbare”, om het “onzichtbare” te zien.6 Onder de sluier van de menselijke natuur zagen zij de heerlijkheid van de Zoon van God.

Jezus antwoordde Petrus met de woorden: “Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is”. De waarheid die Petrus had beleden, is de grondslag voor het geloof van de gelovige. Dat is hetgene waarvan Christus Zelf verklaarde, dat het het eeuwige leven was. Maar het bezitten van deze kennis was geen reden tot zelfverheerlijking. Niet door eigen wijsheid of goedheid was het aan Petrus geopenbaard. Nooit kan een mens uit zichzelf kennis van het goddelijke verkrijgen. “Zij zijn hoog als de hemel; wat kunt gij doen? dieper dan het dodenrijk; wat kunt gij weten?” Alleen de geest van aanneming kan ons de diepe dingen van God

openbaren, die “geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen”. “Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods”. “Des Heren vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen”;11 en het feit, dat Petrus de heerlijkheid van Christus gezien had, was een bewijs dat hij “door God geleerd”12 was. Ja, inderdaad, “zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard”.

Jezus vervolgde: “En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen”. Het woord Petrus betekent een steen — een rollende steen. Petrus was niet de rots waarop de kerk gebouwd werd. De poorten van het dodenrijk overweldigden hem toen Hij Zijn Meester onder vloeken en bezweringen verloochende. De gemeente is gebouwd op de Ene, Welke de poorten van het dodenrijk niet konden overweldigen.

Eeuwen voordat de Heiland kwam, had Mozes gewezen op de “Rots”15 van Israëls behoud. De Psalmist had gezongen van “mijn sterke Rots”. Jesaja had geschreven: “Zo zegt de Here Here: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag”. Petrus zelf, geïnspireerd door de Heilige Geest, past deze profetie toe op Jezus. Hij zegt: “Indien gij geproefd hebt, dat de Here goedertieren is. En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis”.

“Want een ander fundament dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen”. “Op deze petra”, zei Jezus, “zal Ik Mijn gemeente bouwen”. In de tegenwoordigheid van God en alle hemelse wezens, in de tegenwoordigheid van het ongeziene leger van het dodenrijk, stichtte Christus Zijn gemeente op de levende Rots. Die Rots is Hijzelf — Zijn eigen lichaam, dat voor ons verbroken en gewond is. Over de gemeente, die op deze grondslag gebouwd is, zullen de poorten van het dodenrijk niet zegevieren. Hoe zwak scheen de gemeente, toen Jezus deze woorden uitsprak! Er was slechts een handjevol gelovigen, tegen wie de macht van alle boze geesten en boze mensen gericht zou worden. Toch behoefden de volgelingen van Christus niet te vrezen. Gebouwd op de Rots hunner sterkte, konden zij niet omver geworpen worden.

Zesduizend jaar lang heeft het geloof op Jezus gebouwd. Zesduizend jaar lang zijn de stortvloeden en stormen van de toorn van Satan neergeslagen op de Rots van ons behoud; maar hij blijft onbeweeglijk staan. Petrus had de waarheid onder woorden gebracht die de basis vormt van het geloof van de gemeente, en Jezus eerde hem nu als de vertegenwoordiger van het gehele lichaam van gelovigen. Hij zei: “Ik zal u de sleutels geven van het koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen”.

“De sleutels van het koninkrijk der hemelen”22 zijn de woorden van Christus. Al de woorden van de Heilige Schrift zijn van Hem, en worden hieronder begrepen. Deze woorden hebben macht om de hemel te openen en te sluiten. Zij geven de voorwaarden waarop de mensen worden aangenomen of verworpen. Op deze wijze is het werk van hen die Gods Woord prediken een reuk des levens ten leven of een reuk des doods ten dode. Zij hebben een opdracht waarbij eeuwige gevolgen op het spel staan.

De Heiland droeg het evangeliewerk niet aan Petrus persoonlijk op. Een tijd nadien, toen Hij de woorden die hier tot Petrus gesproken werden, herhaalde, paste Hij ze rechtstreeks toe op de gemeente. En in wezen werd hetzelfde ook gesproken tot de twaalven als vertegenwoordigers van al de gelovigen. Indien Jezus aan één van de discipelen een bijzondere macht en een bijzonder gezag gegeven zou hebben boven de andere discipelen, zouden we niet lezen hoe dikwijls zij streden over de vraag, wie de meeste zou zijn. Zij zouden zich hebben onderworpen aan de wens van hun Meester, en degene die Hij verkozen had, zouden ze geëerd hebben. In plaats van één van hen aan te wijzen om hun leider te zijn, zei Christus tot de discipelen: “Gij zult u niet rabbi laten noemen”. “Laat u ook geen leidslieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus”.

“Het hoofd van iedere man is Christus”. God, Die alle dingen aan de voeten van de Heiland heeft gelegd, “heeft... Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is, vervuld met Hem, Die alles in allen volmaakt”. De gemeente is gebouwd op Christus Die haar fundering is; zij moet gehoorzaam zijn aan Christus, Die haar hoofd is. Zij mag niet afhankelijk zijn van een mens of beheerst worden door een mens. Velen beweren, dat een vertrouwenspost in de gemeente hen het gezag geeft om te dicteren wat andere mensen moeten geloven en wat zij moeten doen. God keurt deze bewering niet goed. De Heiland verklaart: “Gij zijt allen broeders”. Allen zijn blootgesteld aan verzoekingen en allen kunnen dwalen. We kunnen op geen enkel sterfelijk wezen bouwen als leider. De Rots van het geloof is de levende tegenwoordigheid van Christus in de gemeente. Daarop kan de zwakste bouwen, en zij die menen dat zij het sterkst zijn, zullen het zwakst blijken te zijn, tenzij ze Christus tot hun sterkte maken. “Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt”. De Here is “de Rots, Wiens werk volkomen is”. “Welzalig allen die bij Hem schuilen!”0

Na de belijdenis van Petrus gaf Jezus de discipelen opdracht, aan niemand te vertellen, dat Hij de Christus was. Dit gebod werd hun gegeven ter wille van de vastbesloten tegenstand van de schriftgeleerden en Farizeeën. Bovendien, het volk en zelfs de discipelen hadden zulk een verkeerd begrip van de Messias, dat een openbare aankondiging van Hem geen juist begrip van Zijn karakter en Zijn werk zou geven. Maar dagelijks weer openbaarde Hij Zich aan hen als de Heiland, en op deze wijze wilde Hij hun een juist begrip geven van Hemzelf als de Messias.

De discipelen verwachtten nog steeds dat Jezus zou regeren als een tijdelijk vorst. Hoewel Hij reeds zo lang Zijn bestemming had verborgen, geloofden zij, dat Hij niet altijd arm en onbekend zou blijven; de tijd was nabij dat Hij Zijn koninkrijk zou oprichten. Dat de haat van de priesters en rabbi's nooit zou kunnen worden overwonnen, dat Christus door Zijn eigen volk zou worden verworpen, veroordeeld als een bedrieger, en gekruisigd als een boosdoener — die gedachte hadden de discipelen nooit gekoesterd. Maar het uur van de macht der duisternis kwam naderbij, en Jezus moest aan Zijn discipelen de strijd die vóór hen lag, openbaren. Hij was bedroefd, toen Hij vooruitzag naar de beproeving.

Tot op dit ogenblik had Hij Zich ervan weerhouden hun iets mede te delen betreffende Zijn lijden en dood. In Zijn gesprek met Nicodemus had Hij gezegd: "Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe". Maar de discipelen hadden dit niet gehoord, en indien ze het al gehoord zouden hebben, zouden ze het niet begrepen hebben. Maar nu zijn ze met Jezus geweest, ze hebben geluisterd naar Zijn woorden en hebben Zijn werken gezien, totdat zij, ondanks de nederigheid die Hem omringt en ondanks de tegenstand van priesters en volk, zich kunnen verenigen met het getuigenis van Petrus: "Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God". Nu is de tijd gekomen om de sluier die de toekomst verbergt, te verwijderen. "Van toen aan begon Jezus Christus Zijn discipelen te tonen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de zijde der oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage opgewekt worden".

Sprakeloos van smart en verwondering luisterden de discipelen. Christus had Petrus' belijdenis over Hem als de Zoon van God aangenomen; en nu schenen Zijn woorden, die wezen op Zijn lijden en sterven, onbegrijpelijk. Petrus kon niet blijven zwijgen. Hij greep de Meester vast, alsof hij Hem wilde wegtrekken van het lot dat Hem te wachten stond, en riep uit: "Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen!"

Petrus had zijn Here lief; maar Jezus prees hem niet dat hij op deze wijze een verlangen aan de dag legde om Hem te beschermen tegen lijden. De woorden van Petrus waren niet zodanig, dat ze hulp en troost zouden zijn voor Jezus in de grote beproeving die vóór Hem lag. Zij waren niet in overeenstemming met Gods doel van genade voor een verloren wereld, noch met de les van zelfopoffering die Jezus door Zijn eigen voorbeeld was komen leren. Petrus wilde niet het kruis zien in het werk van Christus. De indruk die zijn woorden zouden maken, was precies tegengesteld aan de indruk die Jezus wenste vast te leggen in de gedachten van Zijn volgelingen, en de Heiland werd ertoe gebracht één van de strengste berispingen te uiten die ooit van Zijn lippen kwamen: "Ga weg, achter Mij, Satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen".

Satan trachtte Jezus te ontmoedigen en Hem af te wenden van Zijn zending, en Petrus, in zijn blinde liefde, bracht de verzoeking onder woorden. De vorst des kwaads was de schepper van die gedachte. Hij zette aan tot die impulsieve uitroep. In de woestijn had Satan

aan Christus de heerschappij van de wereld aangeboden op voorwaarde dat Hij het pad van vernedering en opoffering verliet. Nu stelde hij dezelfde verzoeking voor aan de discipel van Christus. Hij trachtte de blik van Petrus te richten op de aardse heerlijkheid, opdat hij het kruis waarheen Jezus zijn ogen wilde richten, niet zou zien. En door middel van Petrus drong Satan aan Christus de verzoeking weer op. Maar de Heiland gaf hieraan geen gehoor; Zijn aandacht gold Zijn discipel. Satan had zich tussen Petrus en zijn Meester gedrongen, opdat het hart van de discipel misschien niet zou worden aangeraakt bij het vooruitzicht van de vernedering van Christus voor hem. De woorden van Christus werden niet gesproken tot Petrus, maar tot degene die Hem van zijn Verlosser trachtte te scheiden. “Ga weg, achter Mij, Satan”. Stel u niet langer tussen Mij en Mijn dwalende dienstknecht. Laat Mij van aangezicht tot aangezicht komen met Petrus, opdat Ik hem het geheimenis van Mijn liefde kan openbaren.

Het was voor Petrus een bittere les, een die hij slechts moeizaam leerde, dat het pad van Christus op aarde door moeite en vernedering leidt. De discipel schrok terug voor een gemeenschap met zijn Here in het lijden. Maar in de hitte van de smeltkroes zou hij leren wat de zegen daarvan was. Lang daarna, toen zijn werkzame gestalte gebogen was door de last van jaren en van arbeid, schreef hij: “Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwame. Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring Zijner heerlijkheid”.

Jezus verklaarde nu aan Zijn discipelen, dat Zijn eigen leven van zelfverloochening een voorbeeld was van hoe hun leven moest zijn. Terwijl Hij met de discipelen ook de mensen die in de nabijheid vertoefd hadden, tot Zich riep, zei Hij: “Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij”. Het kruis was verbonden met de macht van Rome. Het was het instrument van de meest wrede en vernederende vorm van doodstraf. De grootste misdadigers moesten het kruis naar de plaats van de terechtstelling dragen; en wanneer men op het punt stond het op hun schouders te leggen boden zij dikwijls met wanhopig geweld tegenstand, totdat zij overweldigd werden en het martelwerktuig aan hen werd vastgebonden. Maar Jezus gebood Zijn volgelingen het kruis op te nemen en het te dragen, achter Hem aan. Voor de discipelen wezen Zijn woorden, hoewel die slechts vaag begrepen werden, op hun onderwerping aan de bitterste vernedering — zelfs aan de dood ter wille van Christus. De woorden van de Heiland hadden geen vollediger zelfovergave kunnen schilderen. Maar dit alles had Hij voor hen op Zich genomen. Jezus beschouwde de hemel niet als een begerenswaardige plaats terwijl wij nog verloren waren. Hij had de hemelse hoven verlaten voor een leven van verwijten en smaad, en een schandelijke dood. Hij Die rijk was aan kostelijke hemelse schatten, werd arm, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden. Wij moeten volgen op het pad dat Hij ging.

Liefde voor zielen voor wie Christus gestorven is, betekent het kruisigen van zichzelf. Hij die een kind van God is, moet zichzelf van nu af beschouwen als een schakel in de

ketting die is neergelaten om de wereld te redden, één met Christus in Zijn genadeplan, en met Hem uitgaan om het verlorene te zoeken en te redden. De christen moet steeds beseffen, dat hij zich aan God heeft gewijd, en dat hij in zijn karakter Christus aan de wereld moet openbaren. De zelfopoffering, het medeleven en de liefde die geopenbaard werden in het leven van Christus, moeten opnieuw naar voren komen in het leven van hem die voor God werkt.

"Want ieder die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden". Zelfzucht betekent dood. Geen enkel orgaan van het lichaam zou kunnen leven wanneer het alleen zichzelf zou dienen. Wanneer het hart het levensbloed niet zou zenden naar hand en hoofd, zou het spoedig zijn kracht verliezen. Zoals ons levensbloed, zo wordt de liefde van Christus verspreid door ieder deel van Zijn mystiek lichaam. Wij zijn elkanders leden, en de ziel die weigert mee te delen, zal vergaan. En "wat zou het een mens baten", zei Jezus, "als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?"

Over de armoede en de vernedering van het ogenblik heen, wees Hij de discipelen op Zijn komst in heerlijkheid, niet in de pracht van een aardse troon, maar met de heerlijkheid van God en de legerscharen des hemels. En dan, zei Hij, "zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden". 1 Daarna gaf Hij hun, om hen te bemoedigen, een belofte: "Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen die hier staan, die de dood voorzeker niet smaken voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in Zijn koninklijke waardigheid". Maar de discipelen begrepen Zijn woorden niet. De heerlijkheid scheen zo ver weg. Hun ogen waren gericht op iets dat dichterbij was, het aardse leven in armoede, vernedering en lijden. Moesten zij hun geestdriftige verwachtingen van het koninkrijk van de Messias laten varen? Zouden ze niet zien, dat hun Here verhoogd werd op de troon van David? Was het mogelijk, dat Christus een nederig, dakloos zwerver was, die veracht, verworpen en ter dood gebracht zou worden? Droefenis bezwaarde hun harten, want zij hadden hun Meester lief. Ook kwelde twijfel hun gedachten, want het scheen onbegrijpelijk, dat de Zoon van God onderworpen zou worden aan een dergelijke wrede vernedering. Zij vroegen zich af, waarom Hij vrijwillig naar Jeruzalem zou gaan, om daar bejegend te worden zoals Hij hun verteld had dat ze Hem zouden bejegenen. Hoe kon Hij in een dergelijk lot berusten en hen achterlaten in een grotere duisternis dan die waarin ze rondtastten vóórdat Hij Zich aan hen openbaarde?

In het gebied van Caesarea Filippi was Christus buiten het bereik van Herodes en Kajafas, zo redeneerden de discipelen. Hij had niets te vrezen van de haat van de Joden of van de macht van de Romeinen. Waarom niet hier gewerkt, buiten het bereik van de Farizeeën? Waarom was het nodig dat Hij Zichzelf zou overgeven in de dood? Indien Hij moest sterven, hoe kon dan Zijn koninkrijk zo onwrikbaar gevestigd worden, dat de poorten van het dodenrijk het niet zouden kunnen overweldigen? Voor de discipelen was dit

inderdaad een mysterie. Zij trokken nu nog langs de oevers van het meer van Galilea in de richting van de stad waar al hun verwachtingen zouden schipbreuk lijden. Zij durfden Christus niet tegenspreken, maar zij spraken samen op zachte, verdrietige toon over de vraag wat de toekomst zou brengen. Zelfs bij al hun vragen klemden ze zich vast aan de gedachte, dat een onvoorziene gebeurtenis het lot dat hun Here te wachten scheen, zou afwenden. Zo treurden ze en twijfelden, hoopten en vreesden, zes lange, sombere dagen.

Hoofdstuk 46—Hij werd verheerlijkt

De avond valt, wanneer Jezus drie van Zijn discipelen, Petrus, Jacobus en Johannes, terzijde roept en hen voorgaat door de velden, ver een ruw pad op, naar een eenzame berghelling. De Heiland en Zijn discipelen hebben de dag doorgebracht met reizen en onderwijzen, en het beklimmen van de berg maakt hen nog meer vermoeid. Christus heeft de lasten van geest en lichaam van vele lijdenden afgenomen; Hij heeft de stroom des levens door hun verzwakte lichamen doen gaan; maar ook Hij is met menselijkheid bekleed, en evenals Zijn discipelen is Hij vermoeid door de beklimming. Het licht van de ondergaande zon valt over de bergtop, en maakt met zijn verblekende pracht het pad waarlangs zij gaan, als van goud. Maar al spoedig sterft het licht weg, zowel op de heuvel als in het dal, de zon verdwijnt in het westen achter de horizon, en de eenzame reizigers worden gehuld in de duisternis van de nacht. De somberheid van hun omgeving schijnt in harmonie met de smart in hun leven, waaromheen de wolken samenpakken en talrijker worden.

De discipelen wagen het niet, Christus te vragen waar Hij heengaat, of met welk doel Hij gaat. Hij heeft dikwijls hele nachten in gebed doorgebracht in de bergen. Hij Wiens handen berg en dal gevormd hebben, gevoelt Zich thuis in de natuur, en geniet van de rust ervan. De discipelen volgen Christus waar Hij voorgaat; niettemin vragen ze zich af, waarom hun Meester hen deze vermoeiende beklimming laat doen, terwijl zij vermoeid zijn, en Hijzelf ook behoefte heeft aan rust. Na enige tijd vertelt Christus hun, dat zij nu niet verder zullen gaan. De Man van smarten verwijdert Zich enigszins van hen en stort Zijn smeekbeden uit onder luid geween en tranen. Hij bidt om kracht ten einde de beproeving ter wille van de mensheid te doorstaan. Hij moet Zichzelf opnieuw vastklemmen aan de Almachtige, want slechts op deze wijze kan Hij de toekomst tegemoet zien. En Hij stort Zijn hart uit in verlangen voor Zijn discipelen, opdat in het uur van de macht der duisternis hun geloof niet moge bezwijken. De dauw ligt zwaar op Zijn gebogen gestalte, maar Hij slaat er geen acht op. De schaduwen van de nacht worden dieper rondom Hem, maar Hij ziet hun somberheid niet. Zo gaan de uren langzaam voorbij. In het begin verenigen de discipelen zich in hun gebeden met Hem in oprechte toewijding; maar na enige tijd worden ze overmand door vermoeidheid, en terwijl ze nog trachten hun belangstelling voor wat ze zien, te bewaren, vallen ze in slaap. Jezus heeft hun verteld van Zijn lijden; Hij heeft hen met Zich meegenomen, opdat ze zich met Hem zullen verenigen in het gebed; nu, op dit ogenblik, bidt Hij voor hen.

De Heiland heeft de bedruktheid van de discipelen gezien, en Hij heeft ernaar verlangd hun smart te verlichten door een verzekering, dat hun geloof niet tevergeefs is geweest. Zelfs van de twaalven kunnen niet allen de openbaring ontvangen die Hij wil geven. Slechts drie, die getuigen zullen zijn van Zijn zielestrijd in Gethsémané, zijn uitgekozen om met Hem op de berg te vertoeven. Nu is het onderwerp van Zijn gebed, dat aan hen een openbaring zal mogen worden gegeven van de heerlijkheid die Hij had bij de Vader vóór de

wereld was, dat Zijn koninkrijk geopenbaard zal mogen worden aan mensenogen, en dat Zijn discipelen kracht zullen mogen ontvangen om het te aanschouwen. Hij smeekt, dat zij getuigen zullen mogen zijn van Zijn goddelijkheid, die hen in het uur van Zijn grootste strijd zal vertroosten met de wetenschap, dat Hij zekerlijk de Zoon van God is, en dat Zijn schandelijke dood deel uitmaakt van het verlossingsplan.

Zijn gebed wordt verhoord. Terwijl Hij in nederigheid gebogen ligt op de rotsachtige grond, gaat plotseling de hemel open, de gouden poorten van de stad Gods worden wijd opengeworpen, en een heilige lichtstroom daalt neer op de berg en omgeeft de gestalte van de Heiland. De goddelijkheid van binnenuit straalt door de menselijke natuur heen, en ontmoet de heerlijkheid die van boven komt. Christus rijst op uit Zijn gebogen houding, en staat daar in goddelijke majesteit. De zielestrijd is verdwenen. Zijn gelaat straalt nu “gelijk de zon”, en Zijn klederen zijn “wit als het licht”.

De discipelen ontwaken, en aanschouwen de stroom van heerlijkheid die de berg verlicht. In vrees en verwondering staren ze naar de stralende gestalte van hun Meester. Wanneer zij in staat zijn om het wonderbare licht te aanschouwen, zien ze dat Jezus niet alleen is. Naast Hem staan twee hemelse wezens, die in een vertrouwelijk gesprek met Hem zijn gewikkeld. Het zijn Mozes, die op Sinaï met God gesproken heeft, en Elia, aan wie het voorrecht geschonken werd — dat buiten hem slechts aan één zoon van Adam werd geschonken — om nooit in de macht van de dood te komen. Op de berg Pisga had Mozes vijftien eeuwen geleden gestaan en gestaard naar het Land der Belofte. Maar om zijn zonde bij Meriba was het niet voor hem weggelegd om daar binnen te gaan...Hem was niet de vreugde toegestaan, het leger van Israël het erfdeel hunner vaderen binnen te leiden. Zijn dringende smeekbede: “Laat ik toch naar de overzijde mogen trekken en het goede land zien, dat aan de overkant van de Jordaan ligt, dat schone bergland en de Libanon”, werd geweigerd. De hoop die veertig jaar lang de duisternis van de woestijn verlicht had, moest hem ontzegd worden. Een graf in de woestijn was het doel van deze jaren van zware arbeid en op het hart drukkende zorg. Maar Hij Die “bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen”, had op deze wijze het gebed van Zijn dienstknecht verhoord. Mozes kwam onder de heerschappij van de dood, maar hij zou niet in het graf blijven. Christus Zelf riep hem ten leven. Satan, de verleider, had aanspraak gemaakt op het lichaam van Mozes vanwege zijn zonde; maar Christus, de Heiland, deed hem uit het graf opstaan.

Mozes was op de berg der verheerlijking een getuige van de overwinning van Christus over zonde en dood. Hij stelde degenen voor die uit het graf zullen verrijzen bij de opstanding der rechtvaardigen. Elia, die naar de hemel was opgevaren zonder de dood te zien, stelde degenen voor die op aarde zullen leven bij de tweede komst van Christus, en die “veranderd zullen worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin”; wanneer “dit vergankelijke onvergankelijkheid moet aandoen”, en “dit sterfelijke onsterfelijkheid moet aandoen”. Jezus was bekleed met licht des hemels zoals Hij zal verschijnen wanneer Hij zal komen “ten tweeden male zonder zonde... tot hun heil”. Want Hij zal komen “in de

heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen". De belofte van de Heiland aan de discipelen ging nu in vervulling. Op de berg werd het toekomstig koninkrijk der heerlijkheid in miniatuur voorgesteld — Christus de Koning, Mozes een vertegenwoordiger van de verrezen hei-ligen, en Elia van de verheerlijkten.

De discipelen begrepen de betekenis van dit schouwspel niet; maar zij verblijdden zich over het feit, dat de geduldige Leraar, de Zachtmoedige en Nederige, Die heeft rondgezworven als een hulpeloze vreemdeling, geëerd wordt door hen die door de hemel begenadigd zijn. Zij geloven, dat Elia gekomen is om de regering van de Messias aan te kondigen, en dat het koninkrijk van Christus nu ieder ogenblik op aarde kan worden opgericht. Zij zouden voor altijd de herinnering aan hun vrees en teleurstelling uit hun gedachten willen bannen. Hier, waar de heerlijkheid van God wordt geopenbaard, willen zij vertoeven. Petrus roept uit: "Meester, het is goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een". De discipelen zijn ervan overtuigd, dat Mozes en Elia gezonden zijn om hun Meester te beschermen, en om Zijn gezag als koning te bevestigen.

Maar vóór de kroon moet het kruis komen. Niet het kronen van Jezus tot koning, maar het sterven, dat in Jeruzalem zou plaatsvinden, is het onderwerp van hun gesprek met Jezus. Jezus, Die de zwakheid van de menselijke natuur droeg en gebukt ging onder de smart en zonden van het mensdom, wandelde alleen te midden van de mensen. Toen de duisternis van de komende beproeving op Hem drukte, was Hij eenzaam van geest in een wereld die Hem niet kende. Zelfs Zijn geliefde discipelen hadden het geheimenis van Zijn zending niet begrepen, in beslag genomen als ze waren door hun eigen twijfel en smart en eerzuchtige verwachtingen. Hij had gewoond te midden van de liefde en gemeenschap van de hemel, maar in de wereld die Hij geschapen had, was Hij eenzaam. Nu had de Hemel zijn boodschappers naar Jezus gezonden; geen engelen, maar mensen die lijden en smart verdragen hadden, en die konden medeleven met de Heiland in de beproeving van Zijn leven op aarde. Mozes en Elia waren medewerkers van Christus geweest.

Zij hadden Zijn verlangen om het mensdom te redden gedeeld. Mozes had voor Israël gepleit met de woorden: "Maar nu, vergeef toch hun zonde— en zo niet, delg mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt". Elia had de eenzaamheid van geest gekend, toen hij gedurende drie en een half jaar van hongersnood de last van de haat en de ellende van het volk had gedragen. Alleen had hij gestaan voor God op de berg Karmel. Alleen was hij de woestijn in gevlucht in angst en wanhoop. Deze mensen, die uitverkoren waren boven iedere engel rondom Gods troon, waren gekomen om met Jezus te spreken over de voorvallen van Zijn lijden, en om Hem te vertroosten met de zekerheid van het medeleven van de Hemel. De hoop van de wereld, de redding van ieder menselijk wezen was het onderwerp van dit gesprek.

Omdat zij door de slaap overmand waren, hoorden de discipelen slechts weinig over wat gesproken werd tussen Jezus en de boodschappers van de hemel. Daar zij niet hadden gewaakt en gebeden, hadden ze niet datgene ontvangen wat God wilde geven — kennis van het lijden van Christus, en de heerlijkheid die daarop zou volgen. Zij misten de zegen die hun deel had kunnen zijn door in Zijn zelfopoffering te delen. Traag van hart om te geloven waren deze discipelen; zij hadden weinig waardering voor de schat waarmede de Hemel hen trachtte te verrijken.

Toch ontvingen ze groot licht. Zij ontvingen de verzekering dat de gehele hemel op de hoogte was van de zonde die het Joodse volk beging door Jezus te verwerpen. Zij kregen een helderder inzicht in het werk van de Verlosser. Zij zagen met hun ogen en hoorden met hun oren dingen die het menselijk begrip te boven gaan. Zij waren "ooggetuigen van Zijn majesteit", en zij beseften, dat Jezus inderdaad de Messias was, van Wie patriarchen en profeten getuigd hadden, en dat Hij als zodanig werd erkend door het hemelse universum. Terwijl zij nog naar het schouwspel op de berg staarden, "overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is Mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!" Toen ze de wolk van heerlijkheid aanschouwden, die helderder was dan de wolk die voor de stammen van Israël uitging in de woestijn; toen ze de stem van God hoorden spreken in verschrikkelijke majesteit, die de berg deed beven, vielen de discipelen verschrikt ter aarde. Zij bleven voorover liggen, hun gelaat verborgen, totdat Jezus naderbij kwam en hen aanraakte, en hun vrees verdreef met Zijn welbekende stem: "Staat op en weest niet bevreesd". Toen zij het waagden hun ogen op te slaan, zagen zij dat de hemelse heerlijkheid verdwenen was; de gestalten van Mozes en Elia waren verdwenen. Zij waren op de berg, alleen met Jezus.

Hoofdstuk 47—Dienstbetoon

De gehele nacht werd doorgebracht op de berg; en toen de zon opging, daalden Jezus en Zijn discipelen af naar de vlakte. Geheel in beslag genomen door hun gedachten, waren de discipelen eerbiedig en stil. Zelfs Petrus had geen woorden. Gaarne zouden ze zijn blijven toeven op die heilige plaats, die was aangeraakt door het licht van de hemel en waar de Zoon van God Zijn heerlijkheid geopenbaard had; maar er moest werk gedaan worden voor de mensen, die reeds overal naar Jezus zochten.

Aan de voet van de berg had zich een groot gezelschap verzameld, daarheen geleid door de discipelen die achtergebleven waren, maar die wisten waar Jezus Zich had teruggetrokken. Toen de Heiland naderbij kwam, gebood Hij Zijn drie metgezellen te zwijgen over datgene waarvan ze getuigen waren geweest, zeggende: “Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt”. De openbaring die aan de discipelen gegeven was, moest in hun harten overdacht, en niet wijd en zijd verkondigd worden. Het aan de menigte vertellen, zou alleen maar bespotting opwekken of ijdele verwondering. En zelfs de negen apostelen zouden het schouwspel niet begrijpen, totdat Jezus uit de doden was opgestaan. Hoe traag van begrip zelfs de drie bevoorrechte discipelen waren, zien we in het feit, dat, ondanks alles wat Christus gezegd had over datgene wat voor Hem lag, zij onder elkander vroegen, wat het opstaan uit de doden zou betekenen. Toch vroegen zij niet aan Jezus om een verklaring. Zijn woorden betreffende de toekomst hadden hen met smart vervuld; zij zochten geen verdere openbaring betreffende datgene waarvan ze zo graag zouden willen geloven, dat het nooit zou gebeuren. Toen de mensen in de vlakte Jezus bemerkten, liepen ze Hem snel tegemoet, en begroetten Hem met uitdrukkingen van eerbied en vreugde. Toch bemerkte Zijn scherpe blik, dat zij in grote verwarring waren. De discipelen schenen bezorgd te zijn. Er had zich juist een omstandigheid voorgedaan die hun bittere teleurstelling en vernedering had veroorzaakt.

Terwijl zij wachtten aan de voet van de berg, had een vader zijn zoon tot hen gebracht, om verlost te worden van een stomme geest, die hem martelde. Toen Jezus de twaalven had uitgezonden, om in geheel Galilea te prediken, had Hij aan de discipelen macht gegeven over de onreine geesten, om die uit te werpen. Toen zij uitgingen, sterk in het geloof, hadden de boze geesten aan hun woord gehoorzaamd. Nu gaven ze in de naam van Christus de kwellende geest bevel zijn slachtoffer te verlaten; maar de geest bespotte hen slechts door opnieuw zijn macht te tonen. De discipelen, die niet in staat waren hun nederlaag te verklaren, gevoelden, dat zij schande brachten over zichzelf en hun Meester. En onder de menigte bevonden zich schriftgeleerden die van deze gelegenheid zo goed mogelijk gebrüik maakten om hen te vernederen. Zij verdrongen zich rondom de discipelen en stelden hun vragen waardoor ze trachtten te bewijzen dat zij en hun Meester bedriegers waren. Hier, zo verklaarden de rabbi’s triomfantelijk, was een onreine geest die de discipelen noch Jezus

Zelf konden overwinnen. De mensen waren geneigd zich aan de zijde der schriftgeleerden te stellen, en een gevoel van verachting en hoon ging door de menigte.

Maar plotseling verstomden de beschuldigingen. Men zag Jezus en Zijn drie discipelen naderbij komen, en met een plotselinge ommekeer in hun gevoelens gingen de mensen Hem tegemoet. De nacht van gemeenschap met de hemelse heerlijkheid had zijn sporen nagelaten op de Heiland en Zijn metgezellen. Op ieders gelaat lag een lichtglans die de toeschouwers deed vrezen. De schriftgeleerden trokken zich bevreesd terug, terwijl het volk Jezus verwelkomde. Alsof Hij getuige was geweest van alles wat er gebeurd was, zo kwam de Heiland naar het toneel van de onenigheid, en terwijl Hij Zijn blik richtte op de schriftgeleerden, vroeg Hij: “Waarom zijt gij met hen aan het redetwisten?”

Maar de stemmen, die zo vrijmoedig en uitdagend waren geweest, zwegen nu. Een stilzwijgen was over het gehele gezelschap gevallen. Nu baande de bedroefde vader zich een weg door de menigte, en terwijl hij aan de voeten van Jezus viel, vertelde hij de geschiedenis van zijn verdriet en teleurstelling.

“Meester”, zei hij, “ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stomme geest heeft. En waar hij hem aangrijpt, werpt hij hem op de grond... En ik heb Uw discipelen gezegd, dat zij hem zouden uitdrijven, en zij hebben het niet gekund”. Jezus zag om Zich heen naar de van ontzag vervulde menigte, de vittende schriftgeleerden, de verslagen discipelen. Hij las het ongeloof in ieder hart; en met een stem vol smart riep Hij: “O ongelovig geslacht, hoe lang zal Ik nog bij U zijn? Hoe lang zal Ik u nog verdragen?” Toen gebood Hij de wanhopige vader: “Breng uw zoon hier”. De jongen werd gebracht, en toen de ogen van de Heiland op hem rustten, wierp de boze geest hem op de grond in stuiptrekkingen van doodsangst. Hij lag daar zich wentelend en met het schuim op de mond, de lucht verscheurend met huiveringwekkende kreten.

Weer hadden de Vorst des levens en de vorst van de machten der duisternis elkander ontmoet op het strijdtoneel. Christus in de vervulling van Zijn opdracht “aan gevangenen loslating te verkondigen... om verbrokenen heen te zenden in vrijheid”. Satan in zijn pogingen om zijn slachtoffer in zijn macht te houden. Engelen des lichts en de legerscharen van boze engelen, ongezien, drongen naderbij om de strijd gade te slaan. Een ogenblik stond Jezus toe, dat de boze geest zijn macht toonde, opdat de toeschouwers een begrip zouden krijgen van de verlossing die zou plaatsvinden. De menigte keek met ingehouden adem toe, de vader gepijnigd door hoop en vrees. Jezus vroeg: “Hoe lang is het al, dat dit hem overkomt?” De vader vertelde het verhaal van lange jaren van lijden, en daarna, alsof hij het niet meer kon verdragen, riep hij uit: “Als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!” “Als Gij kunt!” Zelfs nu twijfelde de vader aan de macht van Christus.

Jezus antwoordt: “Als gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft”. Er bestaat geen tekort aan macht van de kant van Christus; de genezing van de zoon hangt af van het geloof van de vader. Terwijl hij in tranen uitbarst, omdat hij zijn eigen zwakheid beseft,

geeft de vader zich over aan de genade van Christus, met de kreet: “Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!”Jezus wendt Zich tot de zieke en zegt: “Gij stomme en dove geest, Ik beveel u: ga van hem uit en kom niet meer in hem”. Er klinkt een schreeuw, er wordt in doodsangst geworsteld. Bij het uitgaan schijnt de onreine geest het leven uit zijn slachtoffer te scheuren. Dan ligt de jongen daar zonder zich te bewegen, ogenschijnlijk levenloos. De menigte fluistert, “dat hij gestorven is”13 maar Jezus neemt hem bij de hand, richt hem op, en geeft hem, naar geest en lichaam volmaakt gezond, aan zijn vader. Vader en zoon prijzen de naam van hun Verlosser. De menigte staat “verslagen over de majesteit Gods”, terwijl de schriftgeleerden, overwonnen en terneergeslagen, zich gemelijk afwenden.

“Als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!” Hoe menige met zonden beladen ziel heeft dat gebed herhaald. En tot allen komt het antwoord van de medelijdende Heiland: “Als gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft”. Het geloof verbindt ons met de hemel, en geeft ons kracht om opgewassen te zijn tegen de machten der duisternis. In Christus heeft God ons een middel gegeven om iedere zondige karaktertrek te overwinnen en om weerstand te bieden aan iedere verzoeking, hoe sterk die ook moge zijn. Maar velen menen, dat het geloof hun ontbreekt, en daarom blijven zij verwijderd van Christus. Laten deze zielen, in hun hulpeloze onwaardigheid, zichzelf overgeven aan de genade van hun barmhartige Heiland. Zie niet op uzelf, maar op Christus. Hij Die de zieken heeft genezen en de boze geesten heeft uitgeworpen toen Hij onder de mensen wandelde, is heden nog dezelfde machtige Verlosser. Het geloof komt tot ons door het Woord van God. Klem u dan vast aan Zijn belofte: “Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”. Werp u aan Zijn voeten met de woorden: “Helpt U me als mijn geloof te kort schiet”. U kunt nooit verloren gaan wanneer u dit doet, nooit.

In een korte spanne tijds aanschouwden de discipelen de uitersten van heerlijkheid en vernedering. Zij hebben gezien hoe het menselijke werd veranderd naar het beeld van God, en hoe het werd verlaagd naar de gelijkenis van Satan. Ze hebben gezien hoe Jezus van de berg waar Hij gesproken had met de hemelse boodschappers en waar Hij is uitgeroepen als de Zoon van God door de stem uit de stralende heerlijkheid, is afgedaald om dat meest bedroevende en weerzinwekkende schouwspel te zien, de bezeten jongen, met verwrongen gelaat, knarsetandend in de stuiptrekkingen van zijn zielestrijd, die door geen menselijke macht verlicht kon worden. En deze machtige Verlosser, Die slechts enkele uren tevoren verheerlijkt had gestaan voor de ogen van Zijn verwonderde discipelen, bukt Zich om het slachtoffer van Satan op te heffen van de aarde waar hij zich wentelt, en schenkt hem gezond naar geest en lichaam terug aan zijn vader en zijn thuis.

Het was een aanschouwelijke les aangaande het verlossingswerk — de Goddelijke Die Zich vanuit de heerlijkheid van de Vader nederbuigt om het verlorene te redden. Het gaf ook een beeld van de zending van de discipelen. Het leven van de dienstknechten van Jezus moet niet alleen worden doorgebracht op de top van de berg met Jezus, in uren van

geestelijke verlichting. Er is werk voor hen beneden in de vlakte. Zielen die Satan tot zijn slaven heeft gemaakt, wachten op het woord van geloof en gebed om hen te bevrijden.

De negen discipelen dachten nog na over het bittere feit van hun eigen falen, en toen Jezus weer met hen alleen was, vroegen zij: “Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven?” Jezus antwoordde hun: “Vanwege uw kleingeloof. Want voorwaar, Ik zeg u, indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad, zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen, en hij zal zich verplaatsen, en niets zal u onmogelijk zijn. Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten”. Hun ongeloof, dat hun verhinderde dieper met Jezus mede te gevoelen, en de zorgeloosheid waarmede zij het heilige werk dat hun opgedragen was, beschouwden, was de oorzaak geweest van hun falen in het treffen met de machten der duisternis.

De woorden van Christus die op Zijn dood wezen, hadden droefheid en twijfel gebracht. En het uitkiezen van de drie discipelen om Jezus te vergezellen naar de berg, had de jaloezie van de negen opgewekt. In plaats van hun geloof te versterken door gebed en door overpeinzing van de woorden van Christus, waren ze aanhoudend bezig geweest over hun ontmoedigingen en persoonlijke grieven. In deze duistere toestand waren zij de strijd met Satan aangegaan.

Om in een dergelijke strijd succes te hebben, moesten zij in een andere geestesgesteldheid te werk gaan. Hun geloof moest versterkt worden door vurig gebed en vasten en in nederigheid des harten. Zij moesten ontledigd worden van zichzelf, en vervuld van de Geest en kracht van God. Ernstig, volhardend smeken tot God in het geloof — geloof dat tot een volkomen afhankelijkheid van God leidt, en een onvoorwaardelijke toewijding aan Zijn werk — dit alleen kan baten om aan mensen de hulp van de Heilige Geest te schenken in de strijd tegen de overheden en de machten, de wereldbeheersers dezer duisternis en de boze geesten in de hemelse gewesten.

“Indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad”, zei Jezus, “zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen, en hij zal zich verplaatsen”. Hoewel het mosterdzaadje zo klein is, bevat het dezelfde geheimzinnige levenstelregel dat de hoogste boom doet groeien. Wanneer het mosterdzaad in de grond geworpen wordt, grijpt dat kleine leven ieder element aan dat God geschonken heeft om het te voeden, en het ontwikkelt zich snel tot een stevig gewas. Indien u een dergelijk geloof hebt, zult u het Woord Gods aangrijpen en alle hulpmiddelen die Hij beschikt heeft. Op deze wijze zal uw geloof sterker worden en zal u de kracht des hemels ter hulpe stellen. De hindernissen die door Satan op uw pad geplaatst worden, zullen, hoewel ze schijnbaar even onoverkomelijk zijn als de eeuwige heuvelen, verdwijnen op het bevel des geloofs. “Niets zal u onmogelijk zijn”.

Hoofdstuk 48—Wie is de grootste?

Bij Zijn terugkeer naar Kapernaüm begaf Jezus Zich niet naar de welbekende plaatsen waar Hij het volk had onderwezen, maar zocht Hij met Zijn discipelen rustig het huis op dat Zijn tijdelijk tehuis zou zijn. Gedurende de rest van Zijn verblijf in Galilea was het veeleer Zijn doel de discipelen te onderrichten dan voor de menigte te arbeiden.

Op de reis door Galilea had Christus opnieuw getracht de geest van Zijn discipelen voor te bereiden op de gebeurtenissen die vóór Hem lagen. Hij vertelde hun, dat Hij opging naar Jeruzalem om ter dood gebracht te worden en weer op te staan. En Hij voegde daaraan de vreemde en plechtige aankondiging toe, dat Hij door verraad zou worden overgeleverd in de handen van Zijn vijanden. Zelfs nu begrepen de discipelen Zijn woorden niet. Hoewel de schaduw van een groot verdriet over hen viel, ontstond er in hun harten een geest van jaloezie. Zij twistten onder elkander, wie de grootste zou zijn in het koninkrijk. Deze strijd trachtten zij voor Jezus te verbergen, en zij gingen niet, zoals gewoonlijk, dicht aan Zijn zijde, maar bleven achter, zodat Hij voor hen uitging, toen zij Kapernaüm binnengingen. Jezus las hun gedachten en Hij verlangde ernaar hun raad te geven en hen te onderrichten. Doch hiervoor wachtte Hij op een rustig uur, wanneer hun harten open zouden zijn om Zijn woorden te ontvangen.

Spoedig nadat zij de stad bereiken hadden, kwam de ontvanger van het hoofdgeld voor de tempel op Petrus toe met de vraag: “Betaalt uw Meester het hoofdgeld niet?” Dit hoofdgeld was geen burgerlijke belasting, maar een kerkelijke bijdrage die iedere Jood jaarlijks moest betalen voor het onderhoud van de tempel. Een weigering om het hoofdgeld te betalen zou beschouwd worden als trouweloosheid ten aanzien van de tempel — in de ogen van de rabbi’s een zeer snode zonde. De houding van de Heiland tegenover de wetten van de rabbi’s, en Zijn duidelijke verwijten aan de verdedigers van de overlevering, verschaften een voorwendsel voor de beschuldiging, dat Hij trachtte de tempeldienst te gronde te richten. Nu zagen Zijn vijanden een gelegenheid om Hem in een ongunstig daglicht te stellen. In de ontvanger van het hoofdgeld vonden zij een bereidwillige bondgenoot.

Petrus zag in de vraag van de ontvanger een verdachtmaking van Christus’ eerbied voor de tempel. Vol ijver voor de eer van Zijn Meester, antwoordde hij haastig, zonder Hem te raadplegen, dat Jezus het hoofdgeld zou betalen. Maar Petrus begreep de bedoeling van de vraagsteller slechts ten dele. Er waren bepaalde groepen mensen die waren vrijgesteld van het betalen van het hoofdgeld. In de tijd van Mozes, toen de Levieten werden afgezonderd voor de dienst in het heiligdom, ontvingen zij geen erfdeel onder het volk. De Here zei: “Levi heeft geen bezit of erfdeel met zijn broederen; de Here is zijn erfdeel”. In de dagen van Christus werden de priesters en Levieten nog steeds beschouwd als in het bijzonder gewijd aan de tempel, en van hen werd niet geëist dat zij een jaarlijkse bijdrage leverden voor het onderhoud ervan. Ook profeten werden van deze betaling vrijgesteld. Door het

hoofdgeld van Jezus te eisen, legden de rabbi's Zijn aanspraken op het ambt van profeet of leraar naast zich neer, en behandelden Hem als ieder gewoon mens. Een weigering van Zijn kant om het hoofdgeld te betalen, zou voorgesteld worden als ontrouw jegens de tempel, terwijl aan de andere kant het betalen daarvan beschouwd zou worden tot staving van het feit dat zij Hem als profeet verwierpen.

Slechts korte tijd tevoren had Petrus Jezus erkend als de Zoon van God; maar nu maakte hij geen gebruik van een gelegenheid om het karakter van zijn Meester duidelijk te maken. Door zijn antwoord aan de ontvanger, dat Jezus het hoofdgeld zou betalen, gaf hij in wezen zijn goedkeuring aan de verkeerde opvattingen aangaande Hem, waaraan de priesters en oversten overwicht trachtten te geven.

Toen Petrus het huis binnenging, sprak de Heiland niet over wat had plaatsgevonden, maar vroeg: "Wat dunkt u Simon? Van wie heffen aardse koningen rechten of belasting? Van hun zonen of van de vreemden?" Petrus antwoordde: "Van de vreemden". En Jezus zei: "Zo zijn dus de zonen vrij". Terwijl het volk van een land belasting moet betalen voor het onderhoud van hun koning, zijn de kinderen van de vorst zelf daarvan vrijgesteld. Zo werd van Israël, dat beleed Gods volk te zijn, geëist, dat ze Zijn dienst onderhielden; maar Jezus, de Zoon van God, stond niet onder deze verplichting. Indien de priesters en Levieten waren vrijgesteld om hun band met de tempel, hoeveel te meer gold dit voor Hem, voor Wie de tempel het huis Zijns Vaders was.

Indien Jezus het hoofdgeld zonder protest betaald had, zou Hij in wezen erkend hebben, dat de eis gerechtvaardigd was, en op deze wijze zou Hij Zijn goddelijkheid verloochend hebben. Maar terwijl Hij het goed achtte om aan de eis gehoor te geven, ontkende Hij de aanspraak waarop de eis gegrond was. Door te zorgen voor de betaling van de belasting, gaf Hij blijk van Zijn goddelijk karakter. Het werd duidelijk gemaakt, dat Hij een was met God, en daarom niet onder de belasting viel als een eenvoudig onderdaan van het koninkrijk. "Ga gij naar de zee", gebood Hij Petrus, "werp een vishaak uit, en de eerste vis die bovenkomt, grijp die. En wanneer gij zijn bek opendoet, zult gij een zilverstuk vinden. Neem dat en geef het hun voor Mij en voor u". Hoewel Hij Zijn goddelijkheid met de menselijke natuur had bekleed, openbaarde Hij door dit wonder Zijn heerlijkheid. Het was duidelijk, dat Hij Degene was Die door David had verklaard: "Mij behoort al het gedierte van het woud, het vee op bergen, rijk aan runderen. Ik ken al het gevogelte der bergen; wat zich roert op het veld, staat Mij ter beschikking. Indien Ik honger had, zou Ik het u niet zeggen, want Mij behoort de wereld en haar volheid".

Terwijl Jezus het duidelijk maakte, dat Hij niet verplicht was het hoofdgeld te betalen, ging Hij geen strijd aan met de Joden over dit onderwerp, want zij zouden Zijn woorden verkeerd verklaard hebben en zich tegen Hem hebben gekeerd. Om geen aanstoot te geven door de belasting niet te betalen, deed Hij datgene wat Hij rechtens niet verplicht was om te doen. Deze les zou van grote waarde zijn voor Zijn discipelen. Belangrijke veranderingen in

hun betrekking tot de tempeldienst zouden zich spoedig voltrekken, en Jezus leerde hun zich niet nodeloos te ver-zetten tegen de bestaande regels. In zover het mogelijk was, moesten zij het vermijden aanleiding te geven tot verkeerd begrip van hun geloof. Hoewel christenen niet één beginsel der waarheid mogen opofferen, moeten zij, wanneer het mogelijk is, strijd vermijden.

Toen Christus en de discipelen alleen in het huis waren, terwijl Petrus naar de zee was gegaan, riep Jezus de anderen tot zich en vroeg: "Waarover waart gij onderweg in gesprek?" De tegenwoordigheid van Jezus, en Zijn vraag, stelden de zaak in een geheel ander licht dan dat waarin deze hun was voorgekomen, toen zij onderweg erover streden. Schaamte en zelf veroordeling deden hen zwijgen. Jezus had hun verteld dat Hij zou moeten sterven om hunnentwille, en hun zelfzuchtige ambitie was in pijnlijke tegenstelling tot Zijn onbaatzuchtige liefde.

Toen Jezus hun vertelde, dat Hij ter dood gebracht zou worden en weer zou opstaan, trachtte Hij hen te betrekken in een gesprek betreffende de grote beproeving van hun geloof. Indien zij bereid geweest waren om aan te nemen wat Hij hun wilde bekend maken, zou bittere angst en wanhoop hun bespaard zijn gebleven. Zijn woorden zouden vertroosting gebracht hebben in het uur waarin ze verlaten en teleurgesteld zouden zijn. Maar hoewel Hij zo duidelijk had gesproken over datgene wat Hem te wachten stond, deed het noemen van het feit dat Hij spoedig naar Jeruzalem zou gaan, hun hoop weer aanwakkeren dat het koninkrijk eerlang opgericht zou worden. Dit had hen ertoe gebracht, onder elkander te vragen, wie de hoogste ambten zouden vervullen. Toen Petrus terugkeerde van de zee, vertelden de discipelen hem over de vraag van de Heiland, en ten slotte waagde één van hen het Jezus te vragen: "Wie is wel de grootste in het koninkrijk der hemelen?"

De Heiland verzamelde Zijn discipelen om Zich heen en zei: "Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de allerlaatste zijn en aller dienaar". In deze woorden lag een ernstige en indrukwekkende betekenis, die de discipelen in het geheel niet begrepen. Datgene wat Jezus opmerkte, konden zij niet zien. Zij begrepen de aard van het koninkrijk van Christus niet, en deze onwetendheid was blijkbaar de oorzaak van hun twist. De ware oorzaak lag echter dieper. Door de aard van het koninkrijk te verklaren, had Jezus voor enige tijd de strijd kunnen doen ophouden; maar dit zou de diepste oorzaak niet geraakt hebben. Zelfs nadat zij volledige kennis ontvangen hadden, zou iedere vraag over voorrang de moeilijkheden opnieuw naar voren gebracht hebben. Op deze wijze zou na Christus' heengaan onheil over de gemeente zijn gekomen. De strijd om de hoogste plaats was het gevolg van dezelfde geest die het begin was van de grote strijd in de werelden hierboven en die Christus van de hemel had doen dalen om te sterven.

Er kwam Hem een beeld van Lucifer voor ogen, de "zoon des dageraads", die in heerlijkheid alle engelen die de troon omringen, te boven ging, en die met zeer nauwe banden verbonden was aan de Zoon van God. Lucifer had gezegd: "Ik wil mij aan de

Allerhoogste gelijkstellen"het verlangen naar zelfverheffing had strijd gebracht in de hemelse hoven en had een menigte van de heerscharen Gods verbannen. Indien Lucifer werkelijk verlangd had om gelijk te zijn aan de Allerhoogste, dan zou hij nooit de hem aangewezen plaats in de hemel verlaten hebben; immers de geest van de Allerhoogste blijkt uit onzelfzuchtig dienen. Lucifer begeerde de macht van God, niet Zijn karakter. Hij begeerde voor zichzelf de hoogste plaats, en ieder mens die wordt gedreven door zijn geest, zal hetzelfde doen. Op deze wijze zullen vervreemding, tweedracht en strijd onvermijdelijk zijn. Heerschappij wordt de buit van de sterkste. Het koninkrijk van Satan is een koninkrijk van geweld; ieder persoonlijk beschouwt ieder ander als een hindernis op de weg van zijn eigen vooruitgang, of als een trede waarlangs hijzelf naar een hogere plaats zal kunnen klimmen.

Terwijl Lucifer het als iets begeerlijks zag, Gode gelijk te zijn, heeft Christus de Verhevene, "Zichzelf ontledigd, en heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen en is de mensen gelijk geworden. En in Zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is ge-hoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises". Nu stond het kruis vlak vóór Hem; en Zijn eigen discipelen waren zo vervuld van het zoeken van zichzelf — hetzelfde beginsel van het koninkrijk van Satan — dat zij niet met hun Here konden meevoelen, of Hem zelfs maar begrijpen, wanneer Hij sprak van Zijn vernedering ter wille van hen.

Op liefdevolle wijze, maar toch met plechtige nadruk, trachtte Jezus het kwaad te herstellen. Hij liet zien, wat het beginsel is dat overheerst in het koninkrijk des hemels, en waarin ware grootheid bestaat, geacht naar de maatstaven van de hemelse hoven. Zij die gedreven werden door trots en door het verlangen naar aanzien, dachten meer aan zichzelf en aan de beloningen die zij zouden ontvangen dan aan de vraag hoe zij God zouden kunnen terugbetalen voor de gaven die zij ontvingen. Zij zouden geen plaats hebben in het koninkrijk des hemels, want zij werden ver-eenzelvigd met de gelederen van Satan.

Nederigheid gaat aan eerbewijzen vooraf. Om een hoge positie onder de mensen in te nemen, kiest de hemel een arbeider die, gelijk Johannes de Doper, een nederige plaats inneemt voor God. De meest kinderlijke discipel heeft het meeste succes in de arbeid voor God. De hemelse machten kunnen samenwerken met hem die niet tracht zichzelf te verheffen, maar zielen te redden. Hij die de meeste behoefte gevoelt aan goddelijke hulp zal erom smeken; en de Heilige Geest zal hem indrukken geven van Jezus die de ziel zal sterken en verheffen. Na zijn gemeenschap met Christus zal hij uitgaan om te werken voor hen die omkomen in hun zonden. Hij is gezalfd voor zijn opdracht ;. en hij slaagt waar menig geleerde en verstandelijke wijze zou falen.

Maar wanneer de mensen zichzelf verheffen en het gevoel hebben, dat zij noodzakelijk zijn voor het welslagen van Gods grote plan, dan maakt de Here, dat zij terzijde worden gesteld. Het wordt duidelijk gemaakt, dat de Here niet van hen afhankelijk is. Het werk

komt niet tot stilstand ter oorzake van hun verwijdering ervan maar gaat voorwaarts met grotere kracht.

Het was niet voldoende voor de discipelen van Jezus om onderricht te hebben ontvangen aangaande de aard van Zijn koninkrijk. Wat zij nodig hadden, was een verandering van hart die hen in harmonie zou brengen met de beginselen van dat koninkrijk. Jezus riep een kindje tot Zich en plaatste het in hun midden; daarna nam Hij de kleine teder in Zijn armen en zei: “Wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan”. De eenvoud, het vergeten van zichzelf en de vertrouwende liefde van een klein kind, zijn de eigenschappen waaraan de hemel waarde hecht. Dat zijn de kenmerken van ware grootheid.

Opnieuw verklaarde Jezus aan de discipelen dat Zijn koninkrijk niet wordt gekenmerkt door aardse waardigheid en vertoon. Aan de voeten van Jezus zijn al deze onderscheidingen vergeten. De rijke en de arme, de geleerde en de ongeletterde ontmoeten elkander, zonder gedachten aan stand of aardse superioriteit. Allen ontmoeten elkander als zielen, door het bloed gekocht, die allen evenzeer afhankelijk zijn van Hem Die hen heeft vrijgekocht voor God.

De oprechte, berouwvolle ziel is kostbaar in de ogen van God. Hij plaatst Zijn eigen zegel op de mensen, niet om hun rang, niet om hun rijkdom, niet om hun grote weerstand, maar alleen door eenzijn met Christus. De Here der heerlijkheid is tevreden met hen die zachtmoedig zijn en nederig van hart. “Ook gaaft Gij mij”, zegt David, “het schild Uws heils ;... Uw nederbuigende goedheid” — als een element in het menselijk karakter — “maakte mij groot”. “Wie één van zodanige kinderen ontvangt in Mijn naam, die ontvangt Mij”, zei Jezus. “En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem Die Mij gezonden heeft”. “Zo zegt de Here: De hemel is Mijn troon en de aarde de voetbank Mijner voeten;... op zulken sla Ik acht: op de ellendige, de verslagene van geest en wie voor Mijn woord beeft”.

De woorden van Jezus deden in de discipelen een gebrek aan zelfvertrouwen ontwaken. Er was in het antwoord op niemand in het bijzonder gewezen; maar Johannes kwam ertoe te vragen of in één geval zijn houding juist was geweest. In de geest van een kind legde hij de zaak aan Jezus voor. “Meester”, zei hij, “wij hebben iemand die ons niet volgt, in Uw naam boze geesten zien uitdrijven, en wij wilden het hem beletten omdat hij ons niet volgde”.

Jacobus en Johannes hadden gemeend dat zij, door die man tegen te houden, de eer van hun Meester voor ogen hadden; zij begonnen nu in te zien, dat zij ijverden voor hun eigen eer. Zij erkenden hun angst, en aanvaardden de berisping van Jezus. “Belet het hem niet; want er is niemand die een kracht, doen zal in Mijn naam en kort daarna smadelijk van Mij zal kunnen spreken”. Niemand die op enigerlei wijze toonde goed gezind te zijn jegens Jezus, mocht afgestoten worden. Er waren vele mensen die diep onder de indruk waren van het karakter en het werk van Christus, en wier harten zich voor Hem openstelden in het

geloof; en de discipelen, die de redenen niet konden doorgronden, moesten voorzichtig zijn, deze zielen niet te ontmoedigen. Wanneer Jezus niet langer persoonlijk met hen zou zijn, en het werk in hun handen achtergelaten zou worden, moesten ze zich niet overgeven aan een bekrompen, anderen uitsluitende geest, maar hetzelfde vèrreikende medegevoel openbaren dat zij in hun Meester hadden gezien.

Het feit dat iemand niet in alles overeenstemt met onze persoonlijke ideeën of gedachten, zal ons niet rechtvaardigen hem te verbieden voor God te werken. Christus is de Grote Leraar, wij mogen niet oordelen of bevelen, maar ieder moet nederig aan de voeten van Jezus zitten en van Hem leren. Iedere ziel die God gewillig gemaakt heeft, is een kanaal waardoor Christus Zijn vergevende liefde zal openbaren. Hoe voorzichtig moeten wij zijn om niet één van Gods lichtdragers te ontmoedigen en zo de lichtstralen te onderscheppen waarvan Hij wil, dat ze de aarde beschijnen!

Norsheid of koelheid, aan de dag gelegd door een discipel jegens iemand die door Christus getrokken werd — een daad zoals de daad van Johannes, die iemand verbood om wonderen te doen in de naam van Christus — zou tot gevolg kunnen hebben, dat zijn schreden gericht werden op het pad van de vijand, en daardoor zou hij de oorzaak worden van het verloren gaan van een ziel. In plaats van zoiets te doen, zei Jezus, zou het beter voor zo iemand zijn, "dat een molensteen om zijn hals was gedaan en hij in de zee was geworpen". En Hij voegde daaraan toe: "En indien uw hand u tot zonde verleidt, houw haar af. Het is beter, dat gij verminkt ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee handen ter helle vaart, in het onuitblusbare vuur... En indien uw voet u tot zonde zou verleiden, houw hem af. Het is beter, dat gij kreupel ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee voeten in de hel geworpen wordt".

Waarom deze ernstige woorden, die niet sterker benadrukt hadden kunnen worden? Omdat "de Zoon des mensen gekomen is om het verlorene te behouden". Zullen Zijn discipelen minder eerbied tonen voor de zielen van hun medemensen dan de Majesteit des hemels heeft getoond? Iedere ziel heeft oneindig veel gekost, en welk een verschrikkelijke zonde is het, een ziel van Christus af te keren, zodat voor hem de liefde, vernedering en strijd van de Heiland tevergeefs zouden zijn geweest! "Wee de wereld om de verleidingen tot zonde. Want er moeten verleidingen komen". De wereld, aangezet door Satan, zal zich zeker tegenover de volgelingen van Christus stellen en trachten hun geloof te vernietigen; maar wee hem die de naam van Christus heeft aangenomen en nochtans bevonden wordt, dit werk te doen. Onze Here wordt te schande gemaakt door hen die er aanspraak op maken Hem te dienen, maar een verkeerde voorstelling geven van Zijn karakter; en menigten worden misleid, en op verkeerde wegen gebracht.

Iedere gewoonte of ieder gebruik dat tot zonde zou leiden en schande over Christus zou brengen, kan beter weggedaan worden, welke offers dat ook zou kosten. Datgene wat God onteert, kan niet tot heil van de ziel zijn. De zegen des hemels kan niet rusten op een mens

die de eeuwige beginselen van het recht met voeten treedt. En één gekoesterde zonde is voldoende om het bederf van het karakter te bewerkstelligen en anderen te misleiden. Indien de voet of de hand afgehouwen zouden worden of zelfs het oog zou worden uitgerukt om het lichaam van de dood te redden, hoeveel te ernstiger zouden wij het moeten menen in het afleggen van de zonde, die dood brengt aan de ziel!

In de tempeldienst werd aan iedere offerande zout toegevoegd. Dit betekende, evenals het offeren van wierook, dat alleen de gerechtigheid van Christus de dienst aanvaardbaar kon maken voor God. Doelende op dit gebruik zei Jezus: "Iedere offerande zal met zout gezouten worden". "Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkander". Allen die zichzelf zullen stellen "tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer"26, moeten het reddende zout, de gerechtigheid van onze Verlosser, ontvangen. Dan worden zij "het zout der aarde", door het kwaad onder de mensen te beteugelen zoals zout bederf tegengaat. Maar indien het zout zijn kracht verloren heeft, indien wij alleen belijden vroom te zijn, zonder de liefde van Christus te hebben, dan is er geen macht om het goede te doen. Het leven kan geen reddende invloed uitoefenen op de wereld. Uw energie en werkkracht bij het opbouwen van Mijn koninkrijk, zegt Jezus, zijn afhankelijk van de vraag of u Mijn Geest ontvangen hebt. U moet deel hebben aan Mijn genade, om een reuk des levens ten leven te zijn. Dan zal er geen afgunst zijn, geen zoeken van zichzelf, geen verlangen naar de hoogste plaats. U zult die liefde hebben die niet eigen rijkdom zoekt, maar die van een ander.

Laat de berouwvolle zondaar zijn ogen richten op "het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt"28; en wanneer hij op Hem ziet, wordt hij veranderd. Zijn vrees wordt veranderd in vreugde, zijn twijfel in hoop. Er ontstaat dankbaarheid. Het stenen hart wordt verbroken. Een vloedgolf van liefde stroomt de ziel binnen. Christus is in hem een bron van water, opspringende ten eeuwigen leven. Wanneer we zien hoe Jezus, een Man van Smarten en vertrouwd met ziekte, arbeidt om het verlorene te redden, geminacht, gehoond, bespot, gedreven van stad tot stad totdat Zijn zending vervuld was, wanneer we Hem zien in Gethsémane, terwijl Hij grote druppels bloed zweet, en aan het kruis, waar Hij sterft in zielestrijd — wanneer wij dit zien, zal ons eigen ik niet langer schreeuwen om erkend te worden. Wanneer we op Jezus zien, zullen we ons schamen over onze koelheid, onze traagheid, onze zelfzucht. Wij zullen gewillig zijn iets of niets te wezen, opdat wij met ons hart de Meester kunnen dienen. Wij zullen vol vreugde het kruis achter Jezus dragen, beproevingen doorstaan, schande en vervolging verdragen om Zijnentwille.

"Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen". Geen ziel die in Christus gelooft, mag gering geacht worden, hoewel zijn geloof zwak mag zijn, en zijn voetstappen wankel als die van een kind. Door alles wat ons gegeven is boven een ander — hetzij door opvoeding en beschaving, karakteradel, christelijke opleiding, godsdienstige ervaring — staan wij in de schuld bij hen die minder begenadigd zijn; en voor zover dat in onze macht ligt, moeten we hen dienen. Indien wij sterk zijn, moeten wij de handen van de zwakken omhoog houden. Engelen der heerlijkheid, die altijd

het gelaat van de Vader in de hemel aanschouwen, verheugen zich erover, dat ze Zijn kleinen kunnen dienen. Bevende zielen, die vele afkeurenswaardige karaktereigenschappen bezitten, zijn hun in het bijzonder toevertrouwd. Engelen zijn steeds daar waar zij het meest nodig zijn, bij hen die de moeilijkste strijd met zichzelf te strijden hebben en wier omgeving hen het meest ontmoedigt. En in dit dienstwerk zullen de ware volgelingen van Christus medewerken.

Indien één van deze kleinen overwonnen zal worden, en u iets verkeerds zou aandoen, dan is het uw taak, zijn herstel te bewerken. Wacht niet tot hij de eerste poging doet tot verzoening. “Wat dunkt u?” zei Jezus, “indien een mens in het bezit is gekomen van honderd schapen, en één ervan raakt verdwaald, zal hij dan niet de negenennegentig op de bergen laten, en heengaan om het dwalende te zoeken? En gebeurt het, dat hij het vindt, voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich over dat ene meer verblijdt dan over de negenennegentig die niet verdwaald waren. Zó bestaat bij uw Vader, Die in de hemelen is, de wil niet, dat één dezer kleinen verloren gaat”.

Ga, in een geest van zachtmoedigheid, “ziende op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen”, naar de dwalende, en “bestraf hem onder vier ogen”. Breng geen schande over hem door zijn fout aan anderen te verkondigen, en maak ook Christus niet te schande door de zonde of dwaling van iemand die Zijn naam draagt, openbaar te maken. Dikwijls moet de waarheid op duidelijke wijze aan de dwalende worden medegedeeld; hij moet ertoe gebracht worden, zijn zonde in te zien, opdat hij zich kan beteren. Maar u moogt niet oordelen of veroordelen. Tracht niet uzelf te rechtvaardigen. Laten al uw pogingen erop gericht zijn hem tot inkeer te brengen. Bij het behandelen van de wonden van de ziel hebben wij een zeer voorzichtige aanraking, de uiterste fijngevoeligheid nodig. Alleen de liefde die komt van de Lijdende op Golgotha, kan hier baat geven. Laat met medelijdende tederheid een broeder tegen zijn broeder optreden, wetende, dat indien u slaagt, u “diens ziel van de dood ‘zult’ behouden en tal van zonden bedekken”.

Maar zelfs deze poging kan vruchteloos zijn. “Neem dan nog een of twee met u mede”, zei Jezus. Het zou kunnen, dat hun gezamenlijke invloed zegevierde, waar de invloed van de eerste broeder geen uitwerking had. Daar zij buiten de moeilijkheden staan, is het waarschijnlijker dat zij onpartijdig zullen optreden, en dit feit zal hun raad groter gewicht geven voor de dwalende. Indien hij niet naar hen wil luisteren, dan, en niet eerder, moet de zaak voor de gehele vergadering van gelovigen gebracht worden. Laten de leden van de gemeente, als vertegenwoordigers van Christus, zich verenigen in het gebed en in een liefdevolle smeekbede, dat de overtreder zich mag bekeren. De Heilige Geest zal spreken door Zijn dienstknechten, en er bij de afgedwaalde op aandringen, tot God terug te keren. De apostel Paulus sprak de geïnspireerde woorden,: “Alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen”. Hij die dit verenigde voorstel verwerpt, heeft de band verbroken die hem aan Christus verbindt, en heeft zich op deze wijze afgesneden van de gemeenschap der kerk. Daarna, zei Jezus, “zij

hij u als de heiden en de tollenaar". Maar hij mag niet beschouwd worden als iemand die is afgesneden van de genade Gods. Laat hem niet veracht of verwaarloosd worden door zijn vroegere broeders, maar behandeld worden met tederheid en ontferming, als één van de verloren schapen die Christus nog steeds tot Zijn kudde tracht te brengen.

De aanwijzingen van Christus betreffende de behandeling van de dwalenden, herhaalt in uitgebreider vorm de les die door middel van Mozes aan Israël gegeven was: "Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; openlijk zult gij uw volksgenoot terechtwijzen en niet ter wille van hem zonde op u laden". Dat wil zeggen, indien iemand de plicht verwaarloost die Christus hem heeft opgelegd, namelijk het trachten terug te brengen van hen die in dwaling en zonde zijn, krijgt hij deel aan die zonde. Voor slechte dingen die wij hadden kunnen verhinderen, zijn wij evenzeer verantwoordèlijk als wanneer wij zelf schuldig zouden zijn aan de daden.

Maar wij moeten de overtreder zelf het kwaad onder ogen brengen. Wij mogen er niet onder elkander over spreken of er kritiek op geven; zelfs niet wanneer het eenmaal aan de gemeente is verteld, zijn wij vrij het aan anderen mede te delen. Kennis van de fouten van christenen zal slechts een struikelblok vormen voor de ongelovige wereld; en door over deze dingen uit te weiden, kunnen we slechts onszelf schaden; want door aanschouwen worden wij veranderd. Terwijl wij trachten de fouten van een broeder te verbeteren, zal de Geest van Christus ons ertoe brengen om hem te beschermen, zover dat mogelijk is, zelfs voor de kritiek van zijn eigen broeders, en hoeveel te meer voor het oordeel van de ongelovige wereld. Wij zelf dwalen en hebben de ontferming en vergeving van Christus nodig; en zoals wij willen dat Hij ons behandelt, wil Hij dat wij elkander behandelen.

"Al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel". U treedt op als afgezanten van de hemel, en de gevolgen van uw werk reiken tot in de eeuwigheid. Maar wij behoeven deze grote verantwoordelijkheid niet alleen te dragen. Overal waar Zijn Woord met een oprecht hart gehoorzaamd wordt, daar is Christus aanwezig. Niet alleen is Hij tegenwoordig in de bijeenkomsten van de gemeente, maar overal waar discipelen, hoe weinig het er ook zijn, in Zijn naam samenkomen, daar zal Hij ook zijn. En Hij zegt: "Als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het zal hun ten deel vallen van Mijn Vader, Die in de hemelen is".

Jezus zegt: "*Mijn* Vader, Die in de hemelen is", om Zijn discipelen eraan te herinneren, dat, terwijl Hij door Zijn menselijke natuur met hen verbonden is, deel heeft aan hun beproevingen, en met hen meevoelt in hun lijden, Hij door Zijn goddelijkheid verbonden is met de troon van de Oneindige. Welk een heerlijke verzekering! De hemelse wezens verenigen zich met de mensen in medeleven en arbeid voor de redding van datgene wat verloren was. En alle macht van de hemel wordt aangewend om zich te verenigen met het menselijk vermogen in het brengen van zielen tot Christus.

Hoofdstuk 49—Op het Loofhuttenfeest

De Joden waren verplicht driemaal per jaar samen te komen in Jeruzalem voor godsdienstige doeleinden. Omhuld door de wolkkolom, had de onzichtbare Leider van Israël aanwijzingen gegeven betreffende deze bijeenkomsten. Gedurende de ballingschap van de Joden kon men ze niet houden, maar toen het volk naar zijn eigen land was teruggekeerd, had het vieren van deze gedenkdagen wederom een aanvang genomen. Het was Gods bedoeling dat deze jaarfeesten Hem in de gedachten van het volk zouden brengen. Maar behalve een enkele uitzondering hadden de priesters en leiders van het volk dit doel uit het oog verloren. Hij Die deze nationale bijeenkomsten had ingesteld en de betekenis ervan verstond, zag hoe ze verwrongen werden.

Het Loofhuttenfeest was de laatste bijeenkomst van het jaar. Het was Gods bedoeling, dat de mensen in deze tijd zouden stilstaan bij Zijn goedheid en genade. Het gehele land was door Hem bestuurd en had Zijn zegen ontvangen. Dag en nacht had Zijn wakende zorg voortgeduurd. De zon en de regen hadden ervoor gezorgd, dat de aarde haar vruchten voortbracht. Uit de dalen en van de vlakten van Palestina was de oogst binnengehaald. De olijven waren geplukt, en de kostbare olie was in kruiken opgeslagen. De palmen hadden hun opbrengst gegeven. De purperen trossen van de wijnstok waren in de wijnpers getreden.

Het feest duurde zeven dagen, en voor de viering ervan verlieten de inwoners van Palestina en velen uit andere landen hun huizen en kwamen naar Jeruzalem. De mensen kwamen van heinde en ver en brachten in hun handen een teken van vreugde mee. Oud en jong, rijk en arm, allen brachten een geschenk als blijk van dankzegging aan Hem Die het jaar van Zijn goedheid gekroond had, en Die Zijn sporen had doen druipen van vet. Alles wat het oog kon behagen en uitdrukking kon geven aan de algemene vreugde, werd uit de bossen gehaald; de stad geleek op een prachtig woud.

Dit feest was niet alleen een dankdag voor de oogst, maar ook een herinnering aan Gods beschermende zorg over Israël in de woestijn. Ter gedachtenis aan hun leven in tenten, woonden de Israëlieten gedurende dit feest in tenten of hutten, gemaakt van groene takken. Deze hutten werden opgericht in de straten, in de voorhoven van de tempel, of op de daken van de huizen. De heuvels en dalen rondom Jeruzalem waren ook bedekt met deze woningen van bladeren, en het was alsof ze krioelden van mensen.

De tempelgangers vierden deze gelegenheid met gewijde zang en dankzegging. Kort vóór dit feest viel de Grote Verzoendag, en op deze dag na de belijdenis van hun zonden, werd het volk verklaard in vrede te zijn met de Hemel. Aldus was de weg bereid voor de vreugde van het feest. Het “Looft de Here, want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid”1 steeg vol vreugde op, terwijl allerhande muziek, vermengd met hosannageroep, het gezamenlijke zingen begeleidde. De tempel was het middelpunt van de algemene vreugde. Hier was de statie van de offerdienst. Hier leidde het koor van Levieten,

opgesteld aan beide zijden van de witmarmeren trappen van het gewijde gebouw, de zangdienst. De schare tempelgangers, wuivend met palmen mirtetakken, nam de melodie over en herhaalde het refrein; en opnieuw werd de melodie opgenomen door stemmen dichtbij en veraf, totdat de omliggende heuvelen van lof weergalmden.

In het donker schitterden de tempel en de voorhof in de aangebrachte verlichting. De muziek, het wuiven van palmtakken, het blijde hosannageroep, de grote volksmenigte waarover het licht van de hangende lampen viel, de uitdossing van priesters en de luister van de ceremoniën, dit alles vormde een schouwspel dat diepe indruk maakte op de toeschouwers. Maar de meest indrukwekkende plechtigheid van het feest, een plechtigheid die aanleiding was tot de hoogste vreugde, was een herinnering aan een gebeurtenis tijdens de omzwervingen in de woestijn.

Bij het krieken van de dag bliezen de priesters een lange, scherpe toon op hun zilveren bazuinen, en de daarop antwoordende bazuinen en de vreugdekreten van de mensen vanuit hun hutten, die over berg en dal weergalmden, verwelkomden de feestelijke dag. Dan schepte de priester een kan water uit het stromende water van de Kedron, en terwijl hij de kan hoog ophief en de bazuinen weerklonken, besteeg hij, maathoudend met de muziek, met langzame, afgemeten schreden de brede trappen van de tempel, terwijl hij zong: “Onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem”.

Hij droeg de schenkkan naar het altaar, dat het middelpunt vormde van de voorhof der priesters. Hier bevonden zich twee zilveren bekkens, en naast ieder bekken een priester. De kan met water werd in het ene bekken gegoten en een kan met wijn in het andere; en de inhoud van die beide bekkens vloeide in een leiding die met de Kedron in verbinding stond, en werd naar de Dode Zee geleid. Dit vertoon van het gewijde water stelde de bron voor die op bevel van God was ontsprongen aan de rots om de dorst van de kinderen Israels te lessen. Dan klonk jubelend het lied: “Mijn sterkte en mijn psalm is de Here Here”. “Dan zult gij met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils”.

Toen de zonen van Jozef zich gereedmaakten om het Loofhuttenfeest bij te wonen, zagen zij, dat Christus geen aanstalten maakte die Zijn voornemen om het feest bij te wonen te kennen gaven. Zij sloegen Hem met ongerustheid gade. Sinds de genezing in Bethesda had Hij de nationale bijeenkomsten niet bijgewoond. Ten einde een nutteloos conflict met de leiders van Jeruzalem te vermijden, had Hij Zijn arbeid bepeikt tot Galilea. Zijn openlijk verzuimen van de grote godsdienstige bijeenkomsten, en de vijandigheid die door de priesters en rabbi’s jegens Hem aan de dag gelegd werd, waren er oorzaak van, dat het volk en zelfs Zijn eigen discipelen en verwanten over Hem in verwarring geraakten. Bij Zijn onderwijs had Hij in den brede gesproken over de zegeningen van gehoorzaamheid aan de wet van God, en nochtans scheen Hijzelf onverschillig te staan tegenover de dienst die door God was ingesteld.

Zijn omgang met de tollenaars en met andere mensen van slechte reputatie, het feit dat Hij de voorschriften van de rabbi's niet in acht nam, en de vrijmoedigheid waarmede Hij de traditionele voorschriften betreffende de sabbat terzijde stelde, dit alles waardoor Hij in strijd scheen te geraken met de godsdienstige gezagsdragers, deed vele vragen oprijzen. Zijn broeders meenden, dat het verkeerd van Hem was, dat Hij de grote en geleerde mensen van het volk van Zich vervreemde. Zij meenden, dat deze mensen in hun recht stonden, en dat Jezus er verkeerd aan deed door Zich tegenover hen te stellen. Maar zij hadden Zijn zondeloos leven gezien, en hoewel ze zich niet onder Zijn discipelen rekenden, waren zij zeer onder de indruk gekomen van Zijn werken. Zijn populariteit in Galilea streelde hun eerzucht; zij hoopten nog steeds, dat Hij een bewijs zou leveren van Zijn kracht, waardoor de Farizeeën ertoe gebracht zouden worden in te zien, dat Hij Diegene was Die Hij beweerde te zijn. Hoe zou het zijn, indien Hij werkelijk de Messias zou zijn, de Vorst van Israël! Zij koesterden deze gedachte met trotse voldoening.

Zozeer verlangden zij hiernaar, dat zij bij Christus erop aandrongen, naar Jeruzalem te gaan. "Ga van hier", zeiden zij, "en reis naar Judea, opdat ook Uw discipelen Uw werken aanschouwen, die Gij doet. Want niemand doet iets in het verborgen en tracht tegelijk zelf de aandacht te trekken. Indien Gij zulke dingen doet, maak, dat Gij bekend wordt aan de wereld". Het woord "indien" gaf uitdrukking aan hun twijfel en ongeloof. Zij wreven Hem lafheid en zwakheid aan. Indien Hij wist, dat Hij de Messias was, waarom dan deze vreemde terughoudendheid en traagheid? Indien Hij werkelijk zodanige macht bezat, waarom dan niet openlijk naar Jeruzalem gegaan en Zijn aanspraken laten gelden? Waarom niet in Jeruzalem de wonderwerken verrichten die van Hem in Galilea verhaald werden? Verberg U niet in afgelegen provincies, zeiden ze, en verricht Uw machtige werken niet ten voordele van ongeletterde landlieden en vissers. Vertoon Uzelf in de hoofdstad, win de steun van priesters en oversten, en verenig het volk door het oprichten van het nieuwe koninkrijk.

Deze broeders van Jezus redeneerden vanuit het zelfzuchtige oogmerk dat zo dikwijls wordt gevonden in de harten van hen die naar uiterlijk vertoon jagen. Deze geest was de heersende geest in de wereld. Zij waren gekrenkt, omdat Christus, in plaats van een tijdelijke troon te zoeken, Zichzelf verklaard had het Brood des Levens te zijn. Zij waren diep teleurgesteld toen zovelen van Zijn discipelen Hem in de steek lieten. Zijzelf wendden zich van Hem af, om te ontkomen aan het kruis van erkenning van datgene wat Zijn werken openbaarden — dat Hij de van God Gezondene was.

"Jezus dan zeide tot hen: Mijn tijd is nog niet gekomen, maar uw tijd is steeds bereid. U kan de wereld niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig dat haar werken boos zijn. Gaat gij op naar het feest; Ik ga niet op naar dit feest, omdat Mijn tijd nog niet vervuld is. En nadat Hij dit tot hen gezegd had, bleef Hij in Galilea". Zijn broeders hadden tot Hem gesproken op een toon van gezag, en hadden Hem voorgeschreven hoe Hij moest handelen. Hij wierp hun verwijt op hen terug, door hen niet te rangschikken onder Zijn zelfverloochenende discipelen, maar onder de wereld. "U kan de wereld niet haten", zei Hij,

“maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig, dat haar werken boos zijn”. De wereld haat niet degene die in geest aan haar gelijk zijn; zij heeft hen lief, omdat zij van haar zijn.

De wereld was voor Christus niet een oord van rust en zelfverheerlijking. Hij zag niet uit naar een gelegenheid om de macht en heerlijkheid van de wereld te grijpen. Voor Hem stelde ze zulk een beloning niet in het vooruitzicht. Het was de plaats waarheen Zijn Vader Hem gezonden had, Hij was gegeven tot redding van de wereld, om het grote verlossingsplan ten uitvoer te brengen. Hij was bezig met het volbrengen van Zijn werk voor het gevallen mensdom. Maar Hij mocht niet aanmatigend zijn, niet Zich overijld in gevaar begeven, niet de crisis verhaasten. Iedere gebeurtenis in Zijn werk had haar vastgestelde uur. Hij moest geduldig wachten. Hij wist dat Hij de haat van de wereld zou ondervinden; Hij wist dat Zijn werk zou uitlopen op Zijn dood; maar om Zich daaraan voortijdig bloot te stellen, zou niet de wil van Zijn Vader zijn.

Vanuit Jeruzalem hadden de verhalen over de wonderen van Christus zich verspreid over alle gebieden waar Joden woonden; en hoewel Hij vele maanden hun feesten niet had bijgewoond, was de belangstelling voor Hem niet verminderd. Velen waren uit alle delen van de wereld opgekomen naar het Loofhuttenfeest, in de hoop Hem te zullen zien. Bij het begin van het feest werd er veel naar Hem geïnformeerd. De Farizeeën en oversten keken naar Hem uit, daar zij hoopten een gelegenheid te zullen krijgen om Hem te veroordelen. Zij vroegen vol verlangen: “Waar is Hij?” maar niemand wist het. De gedachte aan Hem overheerste bij een ieder. Uit vrees voor de priesters en oversten durfde niemand Hem te belijden als de Messias, maar overal werd rustig doch ernstig over Hem gesproken. Velen verdedigden Hem als iemand die van God gezonden was, terwijl anderen Hem afwezen als een misleider van het volk.

Intussen was Jezus in stilte in Jeruzalem aangekomen. Hij had een eenzame weg gekozen om daarheen te gaan, ten einde de reizigers te vermijden die vanuit alle richtingen op weg waren naar de stad. Indien Hij Zich zou hebben aangesloten bij één van de groepen reizigers die opgingen naar het feest, dan zou, bij Zijn binnenkomen in de stad, de aandacht van het volk op Hem gericht zijn en een demonstratie van het volk te Zijner gunste zou de gezagdragers tegen Hem hebben opgezet. Om dit te vermijden, verkoos Hij de reis alleen te maken.

Midden op het feest, toen de opwinding betreffende Hem op haar hoogtepunt was, ging Hij in tegenwoordigheid van de menigte de voorhof van de tempel binnen. Omdat hij niet op het feest aanwezig was, had men aangevoerd, dat Hij Zich niet durfde stellen in de macht van de priesters en oversten. Allen waren verbaasd over Zijn aanwezigheid. Iedere stem verstomde. Allen verwonderden zich over de waardigheid en moed van Zijn houding te midden van machtige vijanden die hunkerden om Hem te doden. Terwijl Hij daar zo stond, het middelpunt van de aandacht dier grote menigte, sprak Jezus tot hen zoals geen mens ooit gesproken had. Zijn woorden gaven blijk van een kennis van de wetten en inzettingen van

Israël, van de offerdiensten en van de leer van de profeten, die de kennis van de priesters en rabbi's verre te boven ging. Hij brak door de versperringenvan vormendienst en overlevering heen.

De taferelen van het toekomstig leven schenen voor Hem uitgespreid te liggen. Als iemand die de Ongeziene aanschouwde, sprak Hij over het aardse en het hemelse, het menselijke en het goddelijke, met een beslist gezag. Zijn woorden waren bijzonder duidelijk en overtuigend; en wederom, evenals in Kapernaüm, stonden de mensen verwonderd over Zijn leer, "want Zijn woord was mét gezag". In verscheidenheid van voorstellingen waarschuwde Hij Zijn toehoorders voor de rampspoed die ten deel zou vallen aan allen die de zegeningen die Hij hun was komen brengen, zouden verwerpen. Hij had hun ieder mogelijk bewijs gegeven, dat Hij van God gezonden was, en Hij had iedere mogelijke poging aangewend om hen tot berouw te brengen. Hij zou niet door Zijn eigen volk verworpen en vermoord worden indien Hij hen kon behoeden voor de schuld van een dergelijke daad.

Allen verwonderden zich over Zijn kennis van de wetten en de profeten; en de vraag ging van de een naar de ander: "Hoe is Deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?" Niemand werd geacht een bevoegd godsdienstleraar te zijn, wanneer hij niet aan de scholen van de rabbi's had gestudeerd, en zowel Jezus als Johannes de Doper werden beschouwd als ongeletterd, omdat zij deze opleiding niet genoten hadden. Zij die hen hoorden, stonden versteld over hun kennis van de Schriften, "zonder onderricht te hebben ontvangen". a Inderdaad, van mensen hadden zij niets geleerd; maar de God des hemels was hun Leraar, en van Hem hadden zij de hoogste wijsheid ontvangen. Toen Jezus sprak in de voorhof van de tempel, waren de mensen als bevangen. Juist de mensen die het heftigst tegen Hem waren, gevoelden zich machteloos om Hem kwaad te doen. Voor het ogenblik waren alle andere belangen vergeten.

Dag aan dag leerde Hij het volk, tot de laatste dag, "de grote dag van het feest". [Joh. 7:37.] Op de ochtend van deze dag waren de mensen vermoeid van de lange feestperiode. Plotseling verhief Jezus Zijn stem, zodat deze weerklonk door de tempelhoven: "Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien". De toestand van het volk maakte deze uitnodiging zeer van kracht. Zij waren in beslag genomen door een voortdurend schouwspel van pracht en feestelijkheid, hun ogen waren verblind door licht en kleuren, en in hun oren klonk nog de prachtigste muziek; maar in al deze plechtigheden was niets geweest dat tegemoet kwam aan de behoeften van de geest, niets om de dorst van de ziel naar datgene wat niet vergaat, te lessen, Jezus nodigde hen uit om te komen en te drinken uit de fontein des levens, van datgene wat in hen zou worden tot een bron van water dat springt ten eeuwigen leven.

De priester had die morgen de plechtigheid verricht die herinnerde aan het slaan op de rots in de woestijn. Die rots was een symbool van Hem Die door Zijn dood levende stromen des heils zou doen vloeien tot allen die dorst hebben. De woorden van Christus waren het water des levens. Daar, in de tegenwoordigheid van de verzamelde menigte, bestemde Hij Zichzelf om geslagen te worden, opdat het water des levens naar de wereld zou mogen stromen. Door Christus te slaan, meende Satan de Vorst des levens te doden; maar uit de geslagen rots stroomde levend water. Toen Jezus tot de mensen sprak, werden hun harten bewogen door een ongewoon ontzag en velen waren bereid uit te roepen, evenals de Samaritaanse vrouw: “Geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb”.

Jezus kende de behoefte van de ziel. Vertoon, rijkdom en eer kunnen het hart niet bevredigen. “Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij”. Rijken, armen, hooggeplaatsten, nederigen, allen zijn even welkom. Hij belooft de terneergedrukte geest op te beuren, de bedroefde te troosten, en hoop te geven aan die geen hoop heeft. Velen van hen die Jezus hoorden, treurden over teleurgestelde verwachtingen, velen koesterden een heimelijke smart, velen trachtten hun rusteloos verlangen te bevredigen met de dingen dezer wereld en de lof van mensen; maar wanneer zij dit alles gewonnen hadden, bemerkten zij, dat zij gezwoegd hadden om slechts een gebroken waterbak te bemachtigen, waaruit zij hun dorst niet konden lessen. Te midden van de pracht van het vreugdevolle schouwspel stonden zij daar, onbevredigd en bedroefd. Die plotselinge roep: “Indien iemand dorst heeft”, wekte hen uit hun verdrietige overpeinzing, en terwijl ze luisterden naar de woorden die daarop volgden, ontwaakte er een nieuwe hoop in hun hart. De Heilige Geest stelde hun het symbool voor ogen totdat zij daarin het aanbod zagen van de oneindige grote gave van verlossing.

De roep van Christus tot de dorstige ziel gaat nog steeds uit, en spreekt ons met nog grotere kracht aan dan hen die Hem in de tempel hoorden op die laatste dag van het feest. De fontein staat open voor allen. Aan de vermoeiden en verslagenen wordt de verkwikkende dronk van het eeuwig leven aangeboden. Nog roept Jezus: “Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke”. “Wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het water des levens om niet”. “Wie gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven”.

Hoofdstuk 50—Te midden van valstrikken

Al de tijd dat Jezus gedurende het feest in Jeruzalem was, gingen spionnen Zijn gangen na. Dag na dag werden nieuwe plannen beraamd om Hem tot zwijgen te brengen. De priesters en oversten wachtten een gelegenheid af om Hem in de val te laten lopen. Zij maakten plannen om Hem met geweld tot zwijgen te brengen. Maar dit was niet alles. Zij wilden die rabbi uit Galilea voor het volk vernederen. Op de eerste dag van Zijn aanwezigheid op het feest waren de oversten tot Hem gekomen, en vroegen Hem, met welk gezag Hij onderwees. Zij wilden de aandacht van Hem afleiden en deze richten op de vraag betreffende Zijn recht om onderricht te geven, en zodoende op hun eigen gewichtigheid en gezag.

"Mijn leer is niet van Mij", zei Jezus, "maar van Hem Die Mij gezonden heeft; indien iemand Diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek". Jezus wederlegde de vraag van deze haarklovers, niet door Zelf ook te vitten, maar door een waarheid te openbaren die onontbeerlijk is voor de behoudenis van de ziel. Het begrijpen en op de juiste waarde schatten van de waarheid, zei Hij, is niet zozeer afhankelijk van het verstand als wel van het hart. De waarheid moet in de ziel ontvangen worden; ze eist het eerbetoon van de wil. Indien de waarheid onderworpen zou kunnen worden aan rede alleen, dan zou trots geen verhindering zijn om haar te aanvaarden. Maar ze moet door het werk der genade in het hart ontvangen worden; en het aannemen van de waarheid is afhankelijk van het verzaken van iedere zonde die de Geest van God openbaart. De voorrechten die de mens heeft om kennis der waarheid te verkrijgen, hoe groot die ook zijn mogen, zullen van geen nut voor de mens blijken te zijn, indien het hart niet openstaat om de waarheid te ontvangen, en men niet bewust afstand doet van iedere gewoonte en iedere hebbelijkheid die in strijd is met haar beginselen. Aan degenen die zich aldus overgeven aan God, met een eerlijk verlangen om Zijn wil te kennen en te doen, wordt de waarheid geopenbaard als een kracht Gods voor hun behoud. Zij zullen in staat zijn onderscheid te maken tussen hem die voor God spreekt, en hem die alleen voor zichzelf spreekt. De Farizeeën hadden hun wil niet gesteld aan de kant van Gods wil. Zij trachtten niet de waarheid te leren kennen, maar een verontschuldiging te vinden om daaraan te ontkomen; Christus toonde aan, dat zij daarom Zijn leer niet begrepen.

Hij gaf hun nu een toets waaraan de ware leraar onderscheiden kan worden van de bedrieger: "Wie uit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer, maar wie de eer zoekt van zijn zender, die is waar en er is geen onrecht in hem". Hij die zijn eigen eer zoekt, spreekt alleen uit zichzelf. De geest van zelfzucht verraadt zijn oorsprong. Maar Christus zocht de eer van God. Hij sprak de woorden Gods. Dit was het bewijs van Zijn gezag als een leraar der waarheid. Jezus gaf de rabbi's een bewijs van Zijn goddelijkheid door te tonen, dat Hij hun harten las. Sinds de genezing in Bethesda hadden zij het aangelegd op Zijn dood. Op deze

wijze verbraken zijzelf de wet die zij voorgaven te verdedigen. “Heeft Mozes u niet de wet gegeven?” zei Hij, “En niemand van u doet de wet. Waartoe tracht gij Mij te doden?”

Als een snelle lichtflits openbaarden deze woorden aan de rabbi’s de poel des verderfs waarin zij zich wilden storten. Een ogenblik waren zij van angst vervuld. Zij zagen, dat zij in strijd waren met Oneindige Macht. Maar zij wilden zich niet laten waarschuwen. Om hun gezag bij het volk te handhaven, moesten hun moordzuchtige plannen verborgen blijven. Ze ontweken de vraag van Jezus en riepen uit: “Gij zijt bezeten; wie tracht U te doden?” Zij gaven op bedekte wijze te kennen, dat de wonderwerken van Jezus door een boze geest tot stand kwamen.

Christus luisterde niet naar deze verdachtmaking. Hij ging voort met aan te tonen, dat Zijn genezingswerk in Bethesda in harmonie was met de sabbatswet, en dat die daad was gerechtvaardigd door de verklaring die de Joden zelf aan de wet gaven. Hij zei: “Mozes heeft u de besnijdenis gegeven... en gij besnijdt een mens op sabbat”. Volgens de wet moest ieder kind op de achtste dag besneden worden. Zou de bepaalde dag op een sabbat vallen, dan moest de plechtigheid op die dag plaatsvinden. Hoeveel te meer moest het in overeenstemming zijn met de geest van de wet om “op sabbat een gehele mens gezond”6 te maken. En Hij waarschuwde hen: “Oordeelt niet naar het aanzien, maar oordeelt met een rechtvaardig oordeel”. De oversten waren tot zwijgen gebracht; en velen van het volk riepen uit: “Is Deze niet, die zij trachten te doden? En zie, Hij spreekt vrijuit en zij zeggen Hem niets. Zouden waarlijk onze oversten hebben ingezien, dat Deze de Christus is?”

Velen van Christus’ toehoorders die in Jeruzalem woonden en niet onwetend waren van de samenzweringen van de oversten tegen Hem, voelden zich door een onweerstaanbare kracht tot Hem aangetrokken. De overtuiging drong zich aan hen op, dat Hij de Zoon van God was. Maar Satan stond klaar om twijfel te zaaien; en hiervoor was de weg gereedgemaakt door hun eigen verkeerde ideeën over de Messias en Zijn komst. Men geloofde algemeen, dat de Christus in Bethlehem geboren zou worden, maar dat Hij na verloop van tijd zou verdwijnen, en dat bij Zijn tweede optreden niemand zou weten, waar Hij vandaan kwam. Er waren heel wat mensen die geloofden dat de Messias geen natuurlijke verwantschap met het mensdom zou hebben. En omdat de idee die het volk had over de heerlijkheid van de Messias niet tot uitdrukking kwam in Jezus van Nazareth, luisterden velen naar de gedachte: “Van Deze echter weten wij, vanwaar Hij is, doch wanneer de Christus komt, weet niemand, vanwaar Hij is”.

Terwijl zij zo wankelden tussen twijfel en geloof, ging Jezus in op hun gedachten, en antwoordde hun: “Mij kent gij en gij weet, vanwaar Ik ben; en Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar er is een Waarachtige, Die Mij gezonden heeft en Die gij niet kent”. Zij beweerden, dat zij wisten waar de Christus vandaan zou komen, maar zij waren daarvan volkomen onwetend. Indien zij geleefd zouden hebben in overeenstemming met de wil van God, dan zouden ze Zijn Zoon gekend hebben toen Hij Zich aan hen openbaarde.

De toehoorders moesten de woorden van Christus wel verstaan. Het was duidelijk, dat deze een herhaling waren van de aanspraak die Hij gemaakt had voor het Sanhedrin, vele maanden geleden, toen Hij verklaard had de Zoon van God te zijn. Zoals de oversten toen Zijn dood trachtten te bewerken, zo zochten ze ook thans Hem te grijpen; maar zij werden daarin gehinderd door een onzichtbare macht, die paal en perk stelde aan hun woede met de woorden: Tot zo ver zult ge gaan, en niet verder. Onder het volk waren er velen die in Hem geloofden en zij zeiden: "Zal de Christus, wanneer Hij komt, soms meer tekenen doen dan Deze gedaan heeft?" De leiders van de Farizeeën, die ongerust de loop der gebeurtenissen gadesloegen, vingen de woorden van sympathie op, die door de schare geuit werden. Zij haastten zich op weg naar de overpriesters en smeedden plannen om Hem in hechtenis te nemen. Zij spraken echter af, Hem gevangen te nemen wanneer Hij alleen was, want zij durfden Hem niet grijpen in tegenwoordigheid van het volk. Weer toonde Jezus aan, dat Hij hun plannen doorzag. "Nog korte tijd ben Ik bij u", zei Hij, "en dan ga Ik heen tot Hem Die Mij gezonden heeft. Gij zult Mij zoeken en niet vinden, en waar Ik ben, kunt gij niet komen". Spoedig zou Hij een toevluchtsoord vinden dat buiten het bereik van hun hoon en haat lag. Hij zou opvaren naar de Vader, om weer de Aanbedene der engelen te zijn; en daar zouden Zijn moordenaars nooit kunnen komen.

Spottend zeiden de rabbi's: "Waar zal Deze heengaan, dat wij Hem niet zullen kunnen vinden? Hij is toch niet van plan naar de Griekse verstrooiing te gaan en de Grieken te leren?" Deze haarklovers konden niet dromen, dat zij met hun spottende woorden de zending van Christus beschreven! De gehele dag door had Hij Zijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk; maar Hij zou gevonden worden door hen die Hem niet zochten; aan een volk dat naar Hem niet vroeg, zou Hij openbaar worden.

Velen die ervan overtuigd waren, dat Jezus de Zoon van God was, werden misleid door de valse redenering van de priesters en rabbi's. Deze leraars hadden met groot succes de profetie geciteerd betreffende de Messias: Hij "zal Koning zijn op de berg Sion en in Jeruzalem, en er zal heerlijkheid zijn ten aanschouwen van Zijn oudsten";15 dat Hij zou heersen "van zee tot zee, van de Rivier tot de einden der aarde". Daarna maakten ze smalende vergelijkingen tussen de heerlijkheid die hier beschreven wordt en de nederige verschijning van Jezus. De eigen woorden van de profetie werden zo verdraaid om de dwaling te bevestigen. Indien het volk met een oprecht hart zelf het woord bestudeerd zou hebben, dan zouden ze niet misleid zijn. Het eenenzestigste Hoofdstuk van Jesaja getuigt ervan, dat Christus juist het werk moest doen, dat Hij deed. Hoofdstuk drieënvijftig schildert Zijn verwerping en lijden in de wereld, en hoofdstuk negenenvijftig beschrijft het karakter van de priesters en de rabbi's.

God dwingt de mensen niet, hun ongeloof op te geven. Licht en duisternis, waarheid en dwaling liggen voor hen. Zij moeten zelf beslissen wat zij willen aannemen. De menselijke geest is toegerust met het ver-mogen om onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Het is Gods bedoeling, dat de mensen geen beslissingen zullen nemen, gedreven door een gevoel,

maar vanwege het gewicht aan bewijsmateriaal door zorgvuldig Schrift met Schrift te vergelijken. Indien de Joden hun vooroordeel terzijde gesteld hadden en de geschreven profetie vergeleken hadden met de feiten die het leven van Jezus kenmerkten, dan zouden zij de prachtige harmonie gezien hebben, die bestaat tussen de profetieën en de vervulling daarvan in het leven en dienstwerk van de eenvoudige Galileeër.

In deze tiid worden velen misleid op dezelfde wijze als de Joden eertijds. Godsdienstleraars lezen de Bijbel in het licht van hun eigen opvattingen en overleveringen; en de mensen onderzoeken de Schriften niet zelf en oordelen niet zelf wat waarheid is; zij geven hun oordeel en hun ziel in handen van hun leiders. De prediking en leer van Zijn Woord is één van de middelen die God heeft ingesteld voor de verspreiding van het licht; maar we moeten de leer van ieder mens aan de Schrift toetsen. Een ieder die onder gebed de Bijbel wil bestuderen, verlangend de waarheid te kennen om die te kunnen gehoorzamen, zal het goddelijk licht ontvangen. Hij zal de Schriften verstaan. "Indien iemand Diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten".

Op de laatste dag van het feest keerden de dienaars die door de priesters en oversten waren uitgezonden om Jezus gevangen te nemen, zonder Hem terug. Toornig stelde men hun de vraag: "Waarom hebt gij Hem niet medegebracht?" In grote ernst antwoordden zij: "Nooit heeft een mens zó gesproken, als deze mens spreekt!"

Hoe verhard hun hart ook was, het werd getroffen door Zijn woorden. Terwijl Hij sprak in de voorhof van de tempel, waren zij in Zijn omgeving gebleven, om iets op te vangen dat tegen Hem gebruikt zou kunnen worden. Maar terwijl zij luisterden, werd het doel waarvoor zij gekomen waren, vergeten. Zij stonden daar als mensen die in hoge mate geboeid waren. Christus openbaarde Zichzelf aan hun zielen. Zij zagen datgene wat de priesters en oversten niet wilden zien — menselijkheid doorstroomd met de heerlijkheid van het goddelijke. Zij keerden terug, zó vervuld van deze gedachte, zó onder de indruk van Zijn woorden, dat op de vraag: "Waarom hebt gij Hem niet medegebracht?" zij alleen konden antwoorden: "Nooit heeft een mens zó gesproken, als deze mens spreekt!"

Toen de priesters en oversten voor het eerst in tegenwoordigheid van Christus kwamen, hadden zij dezelfde overtuiging gevoeld. Hun harten waren zeer bewogen geweest en de gedachte had zich aan hen opgedrongen: "Nooit heeft een mens zó gesproken, als deze mens spreekt!" Maar zij hadden de overtuiging van de Heilige Geest tot zwijgen gebracht. En nu, woedend dat zelfs de werktuigen van de wet onder de invloed van de gehate Galileeër zouden geraken, riepen zij uit: "Zijt gij soms ook verleid? Heeft soms één van de oversten in Hem geloofd, of van de Farizeeën? Maar die schare, die de wet niet kent, vervloekt zijn zij "Zij tot wie de boodschap der waarheid wordt gesproken, vragen zelden: "Is het waar?" maar: "Door wie wordt het verdedigd?" Zeer veel mensen beoordelen de waarheid naar het aantal mensen dat haar aanneemt; en nog steeds stelt men de vraag: "Heeft iemand van de geleerden of godsdienstige leiders erin geloofd?" De mensen staan in onze dagen tegenover

ware godsvrucht niet gunstiger dan die in de dagen van Christus. Zij zoeken met evenveel inspanning aardse goederen en verwaarlozen daardoor de eeuwige rijkdommen; en er is geen argument tegen de waarheid, of veel mensen zijn bereid het aan te nemen, of het wordt aangenomen door de groten der aarde, of zelfs door de leiders op gods-dienstig gebied.

Weer gingen de priesters en oversten voort plannen te maken voor de gevangenneming van Jezus. Men legde er de nadruk op, dat, indien Hij langer in vrijheid gelaten zou worden, Hij het volk zou aftrekken van de gestelde leiders, en de enige veilige handelwijze was, Hem zonder uitstel het zwijgen op te leggen. Midden in hun gesprek werden ze opeens gestuit. Nicodemus stelde de vraag: “Veroordeelt onze wet dan een mens, tenzij men zich eerst van hem op de hoogte gesteld heeft en kennis genomen van wat hij doet?” Er viel een stilte over de vergadering. De woorden van Nicodemus spraken tot hun geweten. Zij konden een mens niet veroordelen zonder hem gehoord te hebben. Maar niet alleen daarom zwegen de hoogmoedige oversten terwijl ze de man aanstaarden die het gewaagd had ten gunste van het reht te spreken. Zij waren verbaasd en geërgerd, dat iemand uit hun midden zozeer onder de indruk van het karakter van Jezus was geraakt, dat hij het woord nam om Hem te verdedigen. Terwijl ze zich herstelden van hun grote verbazing, spraken ze tot Nicodemus met snijdend sarcasme: “Zijt gij soms ook uit Galilea? Ga maar na en zie, dat uit Galilea geen profeet opstaat”.

Toch had het protest tot gevolg, dat de maatregelen van de vergadering werden opgeschort. De oversten waren niet in staat hun plannen ten uitvoer te brengen en Jezus te veroordelen zonder Hem verhoord te hebben. Voor het ogenblik verslagen, “begaven zij zich een ieder naar zijn huis, maar Jezus begaf Zich naar de Olijfberg”. Van de opwinding en verwarring in de stad, van de geestdriftige scharen en de trouweloze rabbi’s, wendde Jezus Zich naar de rustige olijfbossen, waar Hij alleen kon zijn met God. Maar vroeg in de morgen keerde Hij terug naar de tempel, en toen het volk zich rondom Hem verzamelde, ging Hij zitten en leerde hen.

Al spoedig werd Hij onderbroken. Een groep Farizeeën en schriftgeleerden naderden Hem, een dodelijk verschrikte vrouw met zich meesleurend, die zij met harde, felle stemmen ervan beschuldigden, het zevende gebod te hebben overtreden. Nadat ze haar in tegenwoordigheid van Jezus hadden gedreven, zeiden ze tot Hem, met een schijnheilig vertoon van eerbied: “In de wet heeft Mozes ons bevolen zulken te stenigen; Gij dan, wat zegt Gij?” Hun voorgewende eerbied bedekte een listig uitgedachte samenzwering om Hem in het verderf te storten. Zij hadden de gelegenheid aangegrepen om zich van Zijn veroordeling te verzekeren, daar zij meenden, dat, welke beslissing Hij ook zou nemen, zij een kans zouden krijgen om Hem te beschuldigen. Indien Hij de vrouw zou vrijspreken, zouden ze Hem ervan kunnen beschuldigen, dat Hij de wet van Mozes verachtte. Indien Hij haar des doods schuldig zou verklaren, zou Hij bij de Romeinen beschuldigd kunnen worden, daar Hij Zich een gezag aanmatigde dat alleen hun toekwam.

Jezus zag een ogenblik het toneel aan — het bevende slachtoffer in haar schande, de hardvochtig uitziende hoogwaardigheidsbekleders, verstoken zelfs van elke menslievendheid. Zijn geest van vlekkeloze reinheid schrok terug voor dit schouwspel. Hij wist met welke bedoeling dit geval tot Hem was gebracht. Hij las het hart, en kende het karakter en de levensgeschiedenis van iedereen in zijn nabijheid. Deze mensen, die zich opwierpen als beschermers van het recht, hadden zelf hun slachtoffer tot zonde gebracht, om een strik voor Jezus te kunnen spannen. Zonder blijk te geven dat Hij hun vraag gehoord had, boog Hij Zich neer, en terwijl Hij Zijn ogen op de grond richtte, begon Hij in het stof te schrijven.

Ongeduldig over zijn uitstel en Zijn ogenschijnlijke onverschilligheid, kwamen de aanklagers naderbij en brachten de zaak dringend onder Zijn aandacht. Maar toen hun ogen, die de blikken van Jezus volgden, de grond bij Zijn voeten zagen, veranderde hun gelaat. Daar, vóór hen, stonden de misdadige geheimen van hun eigen leven neergeschreven. De mensen die toekeken, zagen de plotselinge verandering van hun gelaatsuitdrukking, en drongen naar voren om te ontdekken wat het was waar zij met zoveel verbazing en schaamte naar keken.

Ondanks al hun verklaringen van eerbied tegenover de wet sloegen deze rabbi's, door de beschuldiging tegen de vrouw in te brengen, geen acht op de bepalingen van de wet. Het was de plicht van de echtgenoot om iets tegen haar te ondernemen, en de schuldige partijen moesten op gelijke wijze gestraft worden. Het optreden van de aanklagers was volkomen ongeoorloofd. Jezus kwam ze tegemoet op hun eigen terrein. De wet schreef voor, dat bij de straf door steniging, de getuigen van het geval de eerste steen moesten werpen. Terwijl Hij nu opstond en Zijn ogen richtte op de samenzwerende oudsten, zei Jezus: "Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar". En terwijl Hij Zich boog, ging Hij voort op de grond te schrijven.

Hij had de door Mozes gegeven wet niet terzijde gesteld noch inbreuk gedaan op het gezag van Rome. De aanklagers waren verslagen. Nu was hun mantel van voorgewende heiligheid van hen afgescheurd, en zij stonden daar, schuldig en veroordeeld, in de tegenwoordigheid van de Oneindige Reinheid. Zij beefden uit vrees, dat de verborgen ongerechtigheid van hun leven openbaar gemaakt zou worden aan de schare; en één voor één slopen ze weg, met gebogen hoofden en neergeslagen ogen, en lieten hun slachtoffer achter bij de barmhartige Heiland.

Jezus stond op en terwijl Hij de vrouw aanzag, zei Hij: "Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld? En zij zeide: Niemand, Here. En Jezus zeide: Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer!" De vrouw had voor Jezus gestaan, ineenkrimpend van angst. Zijn woorden: "Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar", hadden haar als een doodvonnis in de oren geklonken. Zij durfde haar ogen niet opslaan naar het gelaat van de Heiland, maar wachtte zwijgend haar lot af. Met

verbazing zag ze hoe haar aanklagers verdwenen, sprakeloos en verward; dan klonken haar die woorden van hoop in de oren: “Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer”. Haar hart was diep ontroerd, en ze wierp zich aan de voeten van Jezus, terwijl ze het uitsnikte van dankbare liefde, en met bittere tranen haar zonden beleed.

Dit was voor haar het begin van een nieuw leven, een leven van reinheid en vrede, gewijd aan de dienst van God. Door het opheffen van deze gevallen ziel verrichtte Jezus een groter wonder dan door het genezen van de meest verschrikkelijke lichamelijke ziekte; Hij genas de geestelijke krankheid die leidt tot de eeuwige dood. Deze berouwvolle vrouw werd één van Zijn trouwste volgelingen. Met zelfopofferende liefde en toewijding vergold zij Hem Zijn vergevende genade.

In Zijn daad van vergiffenis schenken aan deze vrouw en haar bemoedigen een beter leven te gaan leiden, straalt het karakter van Jezus met de schoonheid van volmaakte gerechtigheid. Hoewel Hij de zonde niet vergoelijkt noch het gevoel van schuld vermindert, zoekt Hij niet te veroordelen, maar te behouden. De wereld had voor deze afgedwaalde vrouw slechts verachting en hoon; maar Jezus spreekt woorden van vertroosting en hoop. De Zondeloze heeft erbarming met de zwakheid van de zondares en steekt haar de helpende hand toe. Terwijl de huichelachtige Farizeeën haar aanklagen, zegt Jezus tot haar: “Ga heen, zondig van nu af niet meer!”

Het is niet de volgeling van Christus die, met afgewende ogen, zich van de dwalende afkeert en hem zo ongehinderd zijn weg naar de ondergang laat vervolgen. Zij die snel anderen beschuldigen en zich beijveren hen voor het gerecht te brengen, zijn dikwijls in hun eigen leven meer schuldig dan zij. De mensen haten de zondaar, terwijl zij de zonde liefhebben. Christus haat de zonde, maar heeft de zondaar lief. Dit zal de geest zijn van allen die Hem volgen. Christelijke liefde is traag in het oordelen, neemt snel berouw waar, is bereid te vergeven, te bemoedigen, de afgedwaalde terecht te helpen op het pad der heiligheid, en zijn voeten hierop te schragen.

Hoofdstuk 51—Het licht des levens

"Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het Licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben". Toen Jezus deze woorden uitsprak, was Hij in de voorhof van de tempel, die bijzonder in verband stond met de diensten tijdens het Loofhuttenfeest. In het midden van deze voorhof stonden twee hoge voetstukken, waarop grote lampen stonden. Na het avondoffer werden alle lampen ontstoken, die hun licht verspreidden over Jeruzalem. Deze plechtigheid was ter gedachtenis aan de vuurkolom die Israël in de woestijn leidde, en werd ook beschouwd als een heenwijzing op de komst van de Messias, 's Avonds, wanneer de lampen ontstoken waren, was de voorhof een schouwspel van grote vreugde. Grijsaards, de priesters van de tempel, en de oversten van het volk, verenigden zich in de feestelijke dansen op het geluid van de instrumentale muziek en het gezang van de Levieten.

Door het verlichten van Jeruzalem brachten de mensen hun hoop tot uitdrukking op de komst van de Messias, Die Zijn Licht over Israël zou doen schijnen. Maar voor Jezus had dit schouwspel een diepere betekenis. Zoals de heldere lampen van de tempel alles rondom verlichtten, zo verlicht Christus, de bron van geestelijk licht, de duisternis van de wereld. Toch was het zinnebeeld onvolkomen. Het grote licht, dat Zijn eigen hand aan de hemel had gesteld, was een meer wezenlijke voorstelling van de heerlijkheid van Zijn zending. Het was morgen; de zon was juist opgekomen boven de Olijfberg, en haar stralen vielen met verblindende schittering op de marmeren paleizen, en deed het goud van de muren van de tempel oplichten, toen Jezus daarop wees en zei: "Ik ben het Licht der wereld".

Door iemand die naar deze woorden luisterde, werden ze lange tijd daarna geciteerd in die prachtige verzen: "In het Woord was leven, en het leven was het licht der mensen; en het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet gegrepen". "Het waarachtige licht, dat iedere mens verlicht, was komende in de wereld". En lang nadat Jezus naar de hemel was opgevaren, dacht ook Petrus terug aan het beeld dat Christus gebruikt had, toen hij, geïnspireerd door de Heilige Geest, schreef: "En wij achten het profetische woord daarom des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten".

In de openbaring van God aan Zijn volk was licht altijd een symbool van Zijn tegenwoordigheid geweest. Op het scheppende woord was in den beginne licht verschenen in de duisternis. Licht was omhuld geweest in de wolkkolom bij dag en de vuurkolom bij nacht, waardoor het grote leger van Israël werd geleid. Licht straalde met ontzagwekkende majesteit rondom de Here op Sinaï. Licht rustte op het verzoendeksel in de tabernakel. Licht vulde de tempel van Salomo bij de inwijding ervan. Licht scheen op de heuvels van Bethlehem, toen de engelen de boodschap van verlossing brachten aan de herders die daar de wacht hielden.

God is licht, en in de woorden: “Ik ben het Licht der wereld”, verklaarde Jezus, dat Hij één was met God, en dat Hij verbonden was met het gehele menselijke gezin. Hij was Degene Die in den beginne het licht had doen schijnen “uit het duister”. Hij is het licht van zon, maan en sterren. Hij was het geestelijk licht, dat in symbool en type en profetie over Israël geschenen had. Maar dit licht was niet alleen aan het Joodse volk gegeven. Zoals de zonnestralen doordringen tot in de verste uithoeken der aarde, zo schijnt het licht van de Zonne der Gerechtigheid op iedere ziel.

Dat was “het waarachtige licht, dat iedere mens verlicht,... komende in de wereld”. De wereld heeft zijn grote leraars gehad, mensen met een geweldig verstand, die schitterende onderzoekingen hebben gedaan, mensen wier uitspraken tot denken hebben aangezet, en die uitgestrekte terreinen van kennis hebben opengelegd; en deze mensen zijn geëerd als gidsen en weldoeners van hun geslacht. Maar er is Eén Die hoger staat dan zij. “Allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden”. “Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die aan de boezem des Vaders is, Die heeft Hem doen kennen”. We kunnen de lijn van de grote leraars van de wereld zover volgen als menselijke berichtgeving reikt; maar het Licht was eerder dan zij. Zoals de maan en de sterren van het zonnestelsel schijnen door het teruggekaatste licht van de zon, zo weerkaatsen, voor zover hun leer waar is, de grote denkers van de wereld de stralen van de Zon der Gerechtigheid. Iedere juweel der gedachten, iedere glimp van begrip komt van het Licht der wereld. In deze dagen horen we veel over “hogere ontwikkeling”. De ware “hogere ontwikkeling” ontvangen we van Hem “in Wie al de schatten der wijsheid en kennis verborgen zijn”. “In het Woord was leven, en het leven was het licht der mensen”. “Wie Mij volgt”, zei Jezus, “zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben”.

Met de woorden: “Ik ben het Licht der wereld”, verklaarde Jezus, dat Hij de Messias was. De bejaarde Simeon had, in de tempel waar Jezus nu leerde, over Hem gesproken als van een “licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor Uw volk Israël”. Met deze woorden maakte hij op Hem een profetie van toepassing die welbekend was voor geheel Israël. Door de profeet Jesaja had de Heilige Geest verklaard: “Het is te gering, dat Gij Mij tot een knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; Ik stel U tot een licht der volken, opdat Mijn heil reike tot het einde der aarde”. Men nam algemeen aan, dat deze profetie van de Messias sprak, en toen Jezus zei: “Ik ben het Licht der wereld”, moesten de mensen wel inzien, dat Hij er aanspraak op maakte, de Beloofde te zijn.

In de ogen van de Farizeeën en oversten scheen deze aanspraak een aanmatigende opmerking. Dat een mens gelijk zij zich dergelijke aanmatigingen veroorloofde, konden zij niet toelaten. Schijnbaar zonder acht te slaan op Zijn woorden, vroegen zij: “Wie zijt Gij?” Zij wilden Hem dwingen om van Zichzelf te verklaren, dat Hij de Christus was. Zijn verschijning en Zijn werk waren zó afwijkend van de verwachtingen van het volk, dat, zoals

Zijn sluwe vijanden geloofden, een rechtstreekse aankondiging van Hemzelf, dat Hij de Messias was, aanleiding zou zijn dat men Hem als een bedrieger zou verwerpen. Maar op hun vraag: “Wie zijt Gij?” antwoordde Jezus: “Wat spreek Ik eigenlijk nog met u?” Dat wat geopenbaard was in Zijn woorden, was ook geopenbaard in Zijn karakter. Hij was de belichaming van de waarheden die Hij leerde. “Ik doe niets uit Mijzelf”, vervolgde Hij, “doch Ik spreek dit, gelijk de Vader Mij geleerd heeft. En Die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt”. Hij poogde niet Zijn aanspraak op het Messiasschap te bewijzen, maar toonde Zijn eenheid met God. Indien hun geest opengestaan had voor Gods liefde, zouden zij Jezus hebben aangenomen.

Onder Zijn toehoorders werden velen in het geloof tot Hem getrokken, en tot hen zei Hij: “Als gij in Mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij, en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken”. Deze woorden kwetsten de Farizeeën. Zij negeerden het feit, dat het volk reeds lang onder een vreemd juk doorging, en riepen toornig uit: “Wij zijn Abrahams nageslacht en zijn nooit iemands slaven geweest; hoe zegt Gij dan: Gij zult vrij worden?”2 Jezus zag deze mensen aan, slaven van kwaadwilligheid, wier gedachten gericht waren op wraak, en Hij antwoordde bedroefd: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een ieder die de zonde doet, is een slaaf der zonde”. Zij verkeerden in de ergste soort slavernij die bestaat — ze werden beheerst door de geest van het kwade.

Iedere ziel die weigert zich aan God over te geven, staat onder de heerschappij van een andere kracht. Hij behoort zichzelf niet toe. Hij spreekt misschien over vrijheid, maar hij bevindt zich in de meest ramp-zalige slavernij. Het is hem niet vergund de schoonheid der waarheid te zien, want zijn geest wordt beheerst door Satan. Terwijl hij zichzelf vleit met de gedachte, dat hij de voorschriften van zijn eigen oordeel naleeft, gehoorzaamt hij de wil van de vorst der duisternis. Christus kwam om de boeien van de zondeslavernij der ziel te verbreken. “Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn”. “De wet van de Geest des levens” maakt ons “in Christus Jezus vrij... van de wet der zonde en des doods”.

In het werk der verlossing is geen dwang. Er wordt geen uiterlijk geweld gebruikt. Onder de invloed van de Geest van God wordt de mens vrijgelaten te kiezen wie hij dienen wil. In de verandering die plaatsvindt wanneer de ziel zich aan Christus overgeeft, ligt de hoogste zin van vrijheid. Het verdrijven van de zonde is het werk van de ziel zelf. Het is waar, we hebben niet de kracht om onszelf te bevrijden van de macht van Satan; maar wanneer we verlangen bevrijd te worden van zonden en in onze grote nood roepen om sterkte van buiten en boven ons, dan worden de krachten van de ziel doordrenkt met de goddelijke kracht van de Heilige Geest, en zij gehoorzamen aan datgene wat de ziel hun voorschrijft in het volbrengen van de wil van God.

De enige voorwaarde om de vrijheid van de mens mogelijk te maken, is het één worden met Christus. “De waarheid zal u vrijmaken”, en Christus is de waarheid. De zonde kan

alleen zegevieren door de geest te verzwakken en de vrijheid van de ziel teniet te doen. Onderwerping aan God is een herstel van de persoon tot de ware heerlijkheid en waardigheid van de mens. De goddelijke wet, waaraan wij ons moeten onderwerpen, is “de wet der vrijheid”. De Farizeeën hadden verklaard, dat zij de kinderen van Abraham waren. Jezus zei hun, dat deze aanspraak alleen bevestigd kon worden door de werken van Abraham te doen. De ware kinderen van Abraham zouden, evenals Hij deed, een leven leiden van gehoorzaamheid aan God. Zij zouden niet trachten Iemand te doden Die de waarheid welke Hem van God gegeven was, verkondigde. Door tegen Christus samen te zweren, deden de rabbi’s niet de werken van Abraham. Een louter natuurlijke afstamming van Abraham was waardeloos. Zonder geestelijke verwantschap met hem — die geopenbaard zou worden door het bezit van dezelfde geest en door het doen van dezelfde werken — waren ze niet zijn kinderen.

Dit beginsel is evenzeer van kracht met betrekking tot een vraag die de christelijke wereld lang heeft beziggehouden — de vraag van de apostolische opvolging. Afstamming van Abraham werd niet bewezen door naam of afkomst, maar door gelijkheid in karakter. Zo berust ook de apostolische opvolging niet op het overdragen van het kerkelijk gezag, maar op een geestelijke verwantschap. Een leven dat gedreven wordt door de geest der apostelen, door het geloof en het onderwijs in de waarheid, zoals zij die leerden — dit is het ware bewijs van apostolische opvolging. Dit maakt de mensen tot opvolgers van de eerste evangeliepredikers.

Jezus ontkende, dat de Joden de kinderen van Abraham waren. Hij zei: “Gij doet de werken van uw vader”. Spottend antwoordden zij: “*Wij* zijn niet uit hoererij geboren, wij hebben één Vader, God”. Deze woorden, die een toespeling maakten op de omstandigheden van Zijn geboorte, waren bedoeld als een aanval tegen Jezus in tegenwoordigheid van hen die in Hem begonnen te geloven. Jezus sloeg geen acht op de lage verdachtmaking, maar Hij zei: “Indien God uw Vader was, zoudt gij Mij liefhebben, want Ik ben van God uitgegaan en gekomen”.

Hun werken getuigden van hun verwantschap met hem die een leugenaar en moordenaar was. “Gij hebt de duivel tot vader”, zei Jezus, “en wilt de begeerten van uw vader doen. Die was een mensenmoorder van den beginne en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid... Maar omdat Ik u de waarheid zeg — Mij gelooft gij niet”. Het feit dat Jezus de waarheid sprak, en dit deed met zekerheid, was de reden waarom Hij niet werd aangenomen door de Joodse leiders. Het was de waarheid, die deze eigengerechtige mensen kwetste. De waarheid stelde de bedrieglijkheid van de dwaling aan de kaak; ze veroordeelde hun leer en leven, en was niet welkom. Zij wilden liever hun ogen sluiten voor de waarheid dan zich vernederen te bekennen dat zij gedwaald hadden. Zij hadden de waarheid niet lief. Zij verlangden haar niet, hoewel het de waarheid was.

”Wie van u overtuigt Mij van zonde? Als Ik waarheid spreek, waarom gelooft gij Mij niet?”2 Dag aan dag, drie jaar lang, hadden Zijn vijanden Jezus vervolgd, en getracht een schandvlek in Zijn karakter te ontdekken. Satan en alle bondgenoten van het kwade hadden getracht Hem te overwinnen; maar zij vonden in Hem niets waarmee zij voordeel konden behalen. Zelfs de duivelen waren gedwongen te belijden: “Gij zijt de Heilige Gods”. Jezus leefde de wet uit ten aanschouwen van de hemel, ten aanschouwen van de niet gevallen werelden, en ten aanschouwen van de zondige mensen. Voor engelen, mensen en boze geesten had Hij onbetwist de woorden uitgesproken die van de lippen van ieder ander godslastering geweest zouden zijn: “Ik doe altijd wat Hem behaagt”.

Het feit dat de Joden, hoewel zij geen zonde in Christus vonden, Hem niet wilden aannemen, bewees, dat zijzelf niets met God gemeen hadden. Zij herkenden Zijn stem niet in de boodschap van Zijn Zoon. Zij meenden, dat zij een oordeel over Christus brachten, maar door Hem te verwerpen spraken zij het vonnis over zichzelf uit. “Wie uit God is”, zei Jezus, “hoort de woorden Gods; daarom hoort gij niet, omdat gij uit God niet zijt”.

Deze les geldt voor alle tijden. Menigeen die er behagen in schept om spitsvondigheden te bedenken, kritiek uit te oefenen, en te zoeken naar iets in het Woord van God dat hij in twijfel kan trekken, denkt dat hij daardoor blijk geeft van een onafhankelijke gedachtengang en van scherpzinnigheid. Het veronderstelt, dat hij een oordeel kan vellen over de Bijbel, terwijl hij in werkelijkheid zichzelf veroordeelt. Hij laat blijken, dat hij niet in staat is om waarheden die van hemelse oorsprong zijn en die de eeuwigheid omvatten, op hun juiste waarde te schatten. In tegenwoordigheid van de grote berg van Gods gerechtigheid, is zijn geest niet van ontzag vervuld. Hij houdt zich bezig met het zoeken naar nietigheden en geeft daardoor blijk van een bekrompen, aardse natuur, een hart dat zijn vermogen om God te waarderen, snel aan het verliezen is. Hij wiens hart gehoor heeft gegeven aan de goddelijke aanraking, zal zoeken naar datgene wat zijn kennis van God zal vermeerderen en het karakter zal verbeteren en verheffen. Zoals een bloem zich naar de zon wendt, opdat de heldere stralen haar de schoonste kleuren zullen kunnen verlenen, zo zal de ziel zich keren naar de Zon der Gerechtigheid, opdat het licht van de hemel het karakter zal sieren met de liefelijke eigenschappen van het karakter van Christus.

Jezus vervolgde met een scherpe tegenstelling te schilderen tussen de Joden en Abraham: “Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd Mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd”. Abraham had er zeer naar verlangd, de beloofde Heiland te zien. Hij zond een vurig gebed op, om voor zijn dood de Messias nog te mogen zien. En hij heeft Christus gezien. Hem werd een bovennatuurlijk licht gegeven, en hij zag het goddelijke karakter van Christus. Hij zag Zijn dag, en was verblijd. Hem werd een inzicht gegeven in het goddelijk offer voor de zonde. Aangaande dit offer had hij een voorbeeld in zijn eigen ervaring. Het bevel kwam tot hem: “Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak... en offer hem... tot een brandoffer”. Hij legde de zoon der belofte, de zoon op wie zijn hoop was gevestigd, op het offeraltaar. En terwijl hij toen naast het altaar wachtte, het mes reeds opgeheven om

God te gehoorzamen, hoorde hij een stem van de hemel, die zei: “Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden”. Deze verschrikkelijke beproeving werd aan Abraham opgelegd, opdat hij de dag van Christus zou mogen zien, en de grote liefde van God voor de wereld zou beseffen, een liefde zó groot, dat Hij, om de wereld uit haar verderf te redden, Zijn eniggeboren Zoon gaf om de meest schandelijke dood te sterven.

Abraham leerde van God de belangrijkste les die ooit aan een sterveling gegeven werd. Zijn gebed, dat hij Christus zou mogen zien voor hij stierf, werd verhoord. Hij zag Christus; hij zag alles wat een sterveling kan zien en beleven. Door een volledige overgave was hij in staat het visioen van Christus dat hem was gegeven, te verstaan. Hem werd getoond, dat God, door Zijn eniggeboren Zoon te geven om zondaren te redden van een eeuwig verderf, een groter en heerlijker offer bracht dan ooit een mens zou kunnen brengen.

Abrahams ervaring gaf antwoord op de vraag: “Waarmede zal ik de Here tegemoet treden en mij buigen voor God in den hoge? Zal ik Hem tegemoet treden met brandofferen, met éénjarige kalveren? Zal de Here welgevallen hebben aan duizenden rammen, aan tienduizenden oliebeken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht van mijn schoot voor de zonde mijner ziel?”. In de woorden van Abraham: “God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon”, en in Gods voorziening van een offer in de plaats van Isaak, werd te kennen gegeven, dat geen mens verzoening kan doen voor zichzelf. Het heidense systeem van offeranden was volkomen onaanvaardbaar voor God. Geen vader moest zijn zoon of dochter offeren als zondoffer. Alleen de Zoon van God kan de schuld van de wereld dragen.

Door zijn eigen lijden werd Abraham in staat gesteld de zending en het offer van de Heiland te aanschouwen. Maar Israël wilde datgene wat zo weinig welkom was voor hun trotse harten, niet verstaan. De woordenvan Christus betreffende Abraham hadden voor Zijn toehoorders geen diepe betekenis. De Farizeeën zagen daarin slechts nieuwe grond tot spitsvondig redetwisten. Zij antwoordden vinnig met een grijns, alsof zij wilden bewijzen dat Jezus een dwaas was: “Gij zijt nog geen vijftig jaar, en hebt Gij Abraham gezien?” Met plechtige waardigheid antwoordde Jezus: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, BEN IK”. Stilte viel over de grote schare. De naam van God, die aan Mozes gegeven werd om de gedachte van eeuwige tegenwoordigheid tot uitdrukking te brengen, was door een rabbi uit Galilea als de Zijne opgeëist. Hij had aangekondigd, dat Hij de In-Zichzelf-Bestaande was, Hij Die aan Israël beloofd was, “Wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid”.

Wederom schreeuwden de priesters en rabbi’s tegen Jezus, dat Hij een godslasteraar was. Zijn bewering, dat Hij één was met God, had hen reeds eerder aangezet om Hem te doden, en enkele maanden later verklaarden zij eenvoudig: “Niet om een goed werk willen wij u stenigen, maar om godslastering en omdat Gij, een mens, Uzelf God maakt”. Omdat Hij de

Zoon van God was en dit openlijk beleed, wilden zij Hem ter dood brengen. Nu namen velen van het volk, die de zijde van de priesters en rabbi's kozen, stenen op om naar Hem te werpen. "Maar Jezus verborg Zich en verliet de tempel". Het Licht scheen in de duisternis, maar "de duisternis heeft het niet gegrepen".

"En voorbijgaande zag Hij een man die sedert zijn geboorte blind was. En Zijn discipelen vroegen Hem en zeiden: Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in Hem openbaar worden... Na dit gezegd te hebben, spuwde Hij op de grond en maakte slijk van dit speeksel en Hij legde hem het slijk op de ogen en zeide tot hem: Ga heen, was u in het badwater Silóam, hetgeen vertaald wordt door: Uitgezonden. Hij dan ging heen, wies zich en kwam terug".

De Joden geloofden algemeen dat de zonde in dit leven werd gestraft. Iedere ziekte werd beschouwd als de straf voor een verkeerde daad, van de lijder zelf of van zijn ouders. Het is waar, dat alle lijden het gevolg is van de overtreding van Gods wet, maar deze waarheid was verdraaid. Satan, de aanstichter van de zonde en alle gevolgen daarvan, had de mensen ertoe gebracht ziekte en dood te beschouwen als zaken die van God kwamen — als een straf die willekeurig werd toebedeeld ten gevolge van de zonde. Daarom had iemand over wie een ernstige ziekte of ramp was gekomen, bovendien nog de last te dragen, dat hij werd beschouwd als een groot zondaar.

Op deze wijze werd voor de Joden de weg bereid om Jezus te verwerpen. Hij Die "onze ziekten op Zich genomen heeft, en onze smarten gedragen", werd door de Joden beschouwd als een "geplaagde, een door God geslagene en verdrukte";en zij verborgen hun gelaat voor Hem. God had een les gegeven die bedoeld was om dit te voorkomen. De geschiedenis van Job had getoond, dat lijden door Satan veroorzaakt wordt en door God bestierd wordt voor genadevolle doeleinden. Maar Israël verstond de les niet. Dezelfde dwaling waarvoor God de vrienden van Job had berispt, kwam opnieuw bij de Joden tot uiting in hun verwerping van Christus.

Het geloof van de Joden wat betreft het verband tussen zonde en lijden, bestond ook bij de discipelen van Christus. Terwijl Jezus hun fout verbeterde, verklaarde Hij hun niet de oorzaak van de ziekte van de man, maar vertelde hun wat de uitkomst zou zijn. Door die ziekte zouden de werken Gods openbaar worden. "Zolang Ik in de wereld ben", zei Hij, "ben Ik het licht der wereld". Nadat Hij daarna de ogen van de blinde man gezalfd had, zond Hij hem heen om zich te wassen in het badwater Siloam, en het gezichtsvermogen van de man werd hersteld. Zo beantwoordde Jezus de vraag van de discipelen op een praktische wijze, zoals Hij gewoonlijk antwoord gaf op vragen die Hem uit nieuwsgierigheid werden gesteld. De discipelen werden niet aangemaand, een gesprek te voeren over de vraag wie er gezondigd of niet gezondigd had, maar om een begrip te krijgen van de kracht en genade van God, Die aan de blinde het gezicht had teruggeven. Het was duidelijk dat er geen

geneeskracht in de aarde was, noch in het water waarin de blinde man zich moest gaan wassen, maar dat die kracht in Christus was.

De Farizeeën moesten wel verbaasd zijn over de genezing. Toch waren zij meer dan ooit met haat vervuld, want het wonder was op een sabbat verricht. De buren van de jongeman en zij die hem tevoren, toen hij nog blind was, gekend hadden, zeiden: “Is hij dat niet, die zat te bedelen?”Zij zagen hem twijfelend aan; want toen zijn ogen geopend werden, veranderde en verhelderde zijn gelaat, en hij geleek een ander mens. De vraag ging van de een naar de ander. “Sommigen zeiden: Hij is het; anderen zeiden: Neen, maar hij gelijkt op hem”. Maar hij die deze grote zegen ontvangen had, sprak het verlossende woord over deze vraag door te zeggen: “Ik ben het”. Toen vertelde hij hen over Jezus, en op welke wijze hij genezen was, en zij vroegen: “Waar is Hij? Hij zeide: Ik weet het niet”.

Toen brachten zij hem voor een raad van Farizeeën. Weer vroeg men de man, hoe hij ziende was geworden. “En hij zeide tot hen: Hij legde slijk op mijn ogen, ik wies mij, en nu kan ik zien. Sommigen dan van de Farizeeën zeiden: Deze mens komt niet van God, want Hij houdt de sabbat niet”. De Farizeeën hoopten Jezus als een zondaar te kunnen aanmerken, zodat Hij niet de Messias zou zijn. Zij wisten niet, dat Hij Die de sabbat had gemaakt en alle verplichtingen daarvan kende, de blinde man had genezen. Zij schenen verbazingwekkend ijverig te zijn voor het houden van de sabbat, doch op diezelfde dag beraamden zij moordplannen. Velen echter waren zeer onder de indruk toen ze van dit wonder hoorden, en zij waren ervan overtuigd, dat Hij Die de ogen van de blinde had geopend, meer dan een gewoon mens was. In antwoord op de beschuldiging, dat Jezus een zondaar was omdat Hij de sabbat niet hield, zeiden zij: “Hoe kan een zondig mens zulke tekenen doen?”

Weer deden de rabbi’s een beroep op de blinde man: “Wat zegt gij van Hem, daar Hij uw ogen geopend heeft? En hij zeide: Hij is een profeet”. Daarna verklaarden de Farizeeën, dat hij niet blind geboren was en ziende was geworden. Zij riepen zijn ouders en vroegen hun het volgende: “Is dit uw zoon, van wie gij zegt, dat hij blind geboren is?Daar was de man zelf, die verklaarde dat hij blind was geweest en dat zijn gezichtsvermogen was hersteld; maar de Farizeeën wilden het bewijs dat zij zelf zagen, liever ontkennen dan toegeven dat zij dwaalden. Zo machtig is het vooroordeel, zo verwrongen de farizeese gerechtigheid.

De Farizeeën hadden nog één hoop, en dat was: de ouders van de man bevreesd te maken. Met schijnbare oprechtheid vroegen zij: “Hoe kan hij dan nu zien?” De ouders vreesden zich aan verdenking bloot te stellen; immers er was verklaard, dat een ieder die Jezus als de Christus zou erkennen, “uit de synagoge zou worden gebannen”, dat wil zeggen, zij zouden voor dertig dagen buiten de synagoge gesloten worden. Gedurende deze tijd kon geen kind worden besneden en geen dode worden betreurd in het huis van de overtreder. Het vonnis werd beschouwd als een grote ramp; en indien dit faalde om berouw op te wekken, volgde er een nog veel zwaardere straf. Het grote werk dat aan hun zoon

gedaan was, had de ouders overtuigd, maar zij antwoordden: “Wij weten, dat dit onze zoon is, en dat hij blind geboren is; maar hoe hij nu zien kan, weten wij niet, en wie zijn ogen geopend heeft, wij weten het niet; vraagt het hemzelf, hij heeft zijn leeftijd, hij zal voor zichzelf spreken”. Zo schoven zij alle verantwoordelijkheid van zichzelf op hun zoon af, want zij durfden Christus niet te belijden.

De moeilijke positie waarin de Farizeeën nu werden geplaatst, hun ondervraging en hun vooroordeel, hun gebrek aan geloof in de feiten van deze zaak, openden de ogen van de menigte, in het bijzonder van het gewone volk. Jezus had dikwijls Zijn wonderen verricht op de openbare weg, en Zijn werk was altijd van zodanige aard, dat daardoor lijden werd verlicht. De vraag die in de harten van velen leefde, was: Zou God zulke machtige werken doen door een bedrieger, zoals de Farizeeën met klem beweerden dat Jezus was? Het twistpunt begon er voor beide zijden ernstig uit te zien.

De Farizeeën zagen, dat zij openbaarheid gaven aan het werk dat door Jezus gedaan werd. Zij konden het wonder niet loochenen. De blinde man was vol vreugde en dankbaarheid; hij aanschouwde de heerlijke natuur en was verrukt over de schoonheid van de aarde en het uitspansel. Hij sprak vrij over zijn ervaring, en weer trachten zij hem het zwijgen op te leggen, met de woorden: “Geef Gode de eer; wij weten, dat deze Mens een zondaar is”. Dat wil zeggen: Zeg niet wederom, dat deze Man u het gezichtsvermogen heeft geschonken; het is God die dit heeft gedaan.

De blinde man antwoordde:”Of Hij een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan”. Toen vroegen zij hem opnieuw: “Wat heeft Hij aan u gedaan? Hoe heeft Hij uw ogen geopend?”4 Door hun vele woorden trachtten zij hem in verwarring te brengen, zodat hij misschien zou denken, dat hij misleid was. Satan en zijn boze engelen stonden aan de zijde der Farizeeën en verbonden hun kracht en listen met het menselijk verstand om de invloed van Christus tegen te werken. Zij stompten de overtuiging af, die sterker werd in veler hart. Engelen van God waren ook aanwezig om de man wiens gezichtsvermogen was hersteld, te sterken.

De Farizeeën beseften niet, dat zij met iemand anders te doen hadden dan met de ongeletterde man die blind geboren was; zij kenden Hem niet, met Wie zij strijd voerden. Goddelijk licht scheen tot in de hoeken van de ziel var. de blinde man. Terwijl deze huichelaars trachtten hem van zijn geloof te brengen, hielp God hem om door de kracht en de gevatheid van zijn antwoorden te laten zien, dat zij hem niet in hun strikken zouden kunnen vangen. Hij antwoordde: “Ik heb het u al gezegd, en gij hebt er niet naar gehoord; waarom wilt gij het opnieuw horen? Wilt gij soms ook discipelen van Hem worden? En zij scholden hem uit en zeiden: Gij zijt een discipel van Hem, maar wij zijn discipelen van Mozes; wij weten, dat God tot Mozes gesproken heeft, maar van Deze weten wij niet, vanwaar Hij komt”.

De Here Jezus kende de vuurproef die deze man doorstond, en Hij schonk hem genade en bespraaktheid, zodat hij een getuige van Christus werd. Hij antwoordde de Farizeeën met woorden die een scherp verwijt waren voor zijn ondervragers. Zij maakten er aanspraak op, dat zij de Schriften verklaarden, dat zij de godsdienstige leiders van het volk waren; en nochtans was hier Iemand Die wonderen verrichtte, en zij beleden dat zij onkundig waren van de bron van Zijn kracht en van Zijn karakter en aanspraken. “Hierin is toch iets wonderlijks”, zei de man, “dat gij niet weet, vanwaar Hij komt, maar mijn ogen heeft Hij geopend. Wij weten, dat God naar zondaars niet hoort, maar is iemand godvruchtig, en doet hij Zijn wil, die verhoort Hij. Van eeuwigheid is het niet gehoord, dat iemand de ogen van een blindgeborene geopend heeft. Als Deze niet van God was gekomen, Hij had niets kunnen doen”.

De man was zijn ondervragers op hun eigen terrein tegemoet getreden. Op zijn redenering hadden zij geen antwoord. De Farizeeën waren zeer verbaasd, en zij zwegen — met stomheid geslagen door zijn scherpe, besliste woorden. Een ogenblik lang bleef het stil. Toen trokken de dreigend uitziende priesters en rabbi’s hun mantels dichter om zich heen, alsof ze vreesden door aanraking met hem besmet te worden — “Gij zijt geheel in zonden geboren, en wilt gij ons leren?”6 en op deze wijze wierpen zij hem uit.

Jezus hoorde wat zij gedaan hadden; en toen Hij de man kort daarna aantrof, zei Hij: “Gelooft gij in de Zoon des mensen?” Voor de eerste maal keek de blinde man in het gelaat van Hem Die hem genezen had. Voor de Raad had hij gezien hoe zijn ouders bezorgd en ontsteld waren; hij had naar de vertoornde gezichten van de rabbi’s gekeken; nu rustten zijn ogen op het liefderijke, vredige gelaat van Jezus. Reeds had hij, tegen een hoge prijs, Hem erkend als een afgezant van de goddelijke macht; nu werd hem een hogere openbaring geschonken.

Op de vraag van de Heiland: “Gelooft gij in de Zoon des mensen?” antwoordde de blinde met de vraag: “Wie is Hij, Here, dat ik in Hem moge geloven?” En Jezus zeide: “Gij hebt Hem niet slechts gezien, maar Die met u spreekt, Die is het”. De man wierp zich in aanbidding aan de voeten van de Heiland. Niet alleen was zijn natuurlijk gezichtsvermogen aan hem teruggegeven, maar ook de ogen van Zijn begripsvermogen waren geopend. Christus was geopenbaard aan zijn ziel, en hij nam Hem aan als de Gezondene Gods.

Een groepje Farizeeën was naderbij gekomen, en toen Jezus hen zag, dacht Hij aan de tegenstelling die zich steeds openbaart in de uitwerking van Zijn woorden en werken. Hij zei: “Tot een oordeel ben Ik in deze wereld gekomen, opdat wie niet zien, zien mogen, en wie zien, blind worden”. Christus was gekomen om de ogen van de blinden te openen, om licht te geven aan hen die in duisternis vertoeven. Hij had verklaard, dat Hij het Licht der wereld was, en het wonder, zojuist verricht, was een getuigenis van Zijn zending. De mensen die de Heiland aanschouwden bij Zijn komst, werden begunstigd met een vollediger openbaring van de goddelijke tegenwoordigheid dan de wereld ooit te voren had mogen

zien. De kennis van God werd op volkomener wijze geopenbaard. Maar juist in deze openbaring kwam een oordeel over de mensen. Hun karakter werd beproefd, hun bestemming werd bepaald.

De openbaring van de goddelijke kracht, die aan de blinde man zowel het natuurlijke als het geestelijke gezichtsvermogen had geschonken, had de Farizeeën in nog diepere duisternis achtergelaten. Sommigen van Zijn toehoorders, die voelden, dat de woorden van Christus op hen van toe-passing waren, vroegen: “Zijn wij soms ook blind?”2 Jezus antwoordde: “Indien gij blind waart, zoudt gij geen zonden hebben”. Indien God het voor u onmogelijk had gemaakt om de waarheid te kennen, zou uw onwetenheid geen schuld ten gevolge hebben. “Maar nu zegt gij: wij zien”. U meent, dat u in staat bent om te zien, en verwerpt het enige middel waardoor u ziende kunt worden. Tot allen die hun nood beseffen, kwam Christus met oneindige hulp. Maar de Farizeeën wilden niet belijden dat zij iets nodig hadden; zij weigerden tot Christus te komen, en daarom werden zij in blindheid gelaten — een blindheid waaraan zijzelf schuldig waren. Jezus zei: “Daarom blijft uw zonde”.

Hoofdstuk 52—De Goddelijke Herder

"Ik ben de Goede Herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen". "Ik ben de Goede Herder en Ik ken de Mijne, en de Mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken, en Ik zet Mijn leven in voor de schapen". Weer wist Jezus de aandacht van zijn toehoorders te trekken door het gebruik van beelden die hun vertrouwd waren. Hij had de invloed van de Geest vergeleken met het koele, verfrissende water. Hij had Zichzelf voorgesteld als het licht, de bron van leven en blijdschap voor de natuur en voor de mens. Nu stelt Hij Zijn verhouding tot hen die in Hem geloven, voor in een prachtig landelijk beeld. Met geen ander beeld dan dit waren Zijn toehoorders meer vertrouwd, en de woorden van Christus verbonden het voor eeuwig met Hemzelf. Nooit zouden de discipelen meer kunnen zien naar de herders die hun kudden hoeden, zonder zich de les van de Heiland te herinneren. Zij zouden Christus zien in iedere trouwe herder. Zij zouden zichzelf zien in iedere hulpeloze en afhankelijke kudde.

Dit beeld had de profeet Jesaja toegepast op de zending van de Messias, in de troostrijke woorden: "Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem; verhef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda: Zie hier is uw God!... Hij zal als een herder Zijn kudde weiden, in Zijn arm de lammeren vergaderen en ze in Zijn schoot dragen". David had gezongen: "De Here is mijn Herder; mij ontbreekt niets". En de Heilige Geest had door Ezechiël verklaard: "Dan zal Ik één herder over hen aanstellen, die hen weiden zal". "De verlorene zal Ik zoeken en de afgedwaalde terughalen; de gewonde zal Ik verbinden en de zieke versterken". "Ik zal met hen een verbond des vredes sluiten". "Dan zullen zij de volken niet langer tot een prooi zijn... maar zij zullen veilig wonen, zonder dat iemand hen opschrikt".

Christus paste deze profetieën op Zichzelf toe, en Hij liet de tegenstelling zien tussen Zijn eigen karakter en dat van de leiders van Israël. De Farizeeën hadden juist iemand uit de schaapskooi verdreven, omdat hij het waagde te getuigen van de kracht van Christus. Zij hadden een ziel, die door de Ware Herder tot Zich getrokken werd, uitgesloten. Daarmede hadden zij getoond, dat zij niet op de hoogte waren van het werk dat hun was opgedragen, en hun vertrouwenspositie als herders der kudde onwaardig waren. Jezus stelde hun nu de tegenstelling voor ogen tussen hen en de Goede Herder, en Hij wees op Zichzelf als de ware bewaker van de kudde des Heren. Voordat Hij dit evenwel doet, spreekt Hij van Zichzelf in een andere beeldspraak.

Hij zei: "Wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover; maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen". De Farizeeën onderkenden niet, dat deze woorden tegen hen gesproken werden. Toen zij in hun hart de betekenis ervan overwogen, vertelde Jezus hun eenvoudig: "Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal Hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden. De dief komt niet dan om te stelen en te slachten en te verdelgen;

Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed". Christus is de deur die toegang geeft tot de schaapskooi van God. Door deze deur zijn al Zijn kinderen, van de vroegste tijden af, binnengekomen. In Jezus zoals Deze werd afgebeeld in typen, zoals Hij werd afgeschaduwd in symbolen, zoals Hij werd bekendgemaakt in de voorzegging der profeten, zoals Hij werd ontsluierd in de lessen door Hem aan de discipelen gegeven, en in de wonderen door Hem voor de mensenkinderen verricht, hebben zij aanschouwd "Het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt", en door Hem worden zij binnen de schaapskooi van Zijn genade gebracht. Velen zijn gekomen en hebben andere doelstellingen voor het geloof van de wereld naar voren gebracht; plechtigheden en stelsels zijn uitgedacht waardoor de mensen rechtvaardiging en vrede met God hopen te verkrijgen, en op deze wijze toegang tot Zijn schaapskooi te vinden. Maar de enige deur is Christus, en allen die iets in het midden hebben gebracht om de plaats van Christus in te nemen, allen die getracht hebben de schaapskooi langs enig andere weg binnen te komen, zijn dieven en rovers.

De Farizeeën waren niet door de deur binnengekomen. Zij waren de schaapskooi binnengeklommen langs een andere weg dan Christus, en zij brachten niet het werk van de ware herder ten uitvoer. De priesters en oversten, de schriftgeleerden en Farizeeën verwoestten de levende weiden en verontreinigden de bronnen van het water des levens. De geïnspireerde woorden geven een getrouwe beschrijving van deze valse herders: "Zwakke versterkt gij niet, zieke geneest gij niet, wonde verbindt gij niet, afgedwaalde haalt gij niet terug... maar gij heerst over hen met hardheid en geweldenarij".

Door alle eeuwen heen hebben wijsgeren en leraars de wereld theorieeën voorgeschilderd om aan de nood der ziel te voldoen. Ieder heidens volk heeft zijn grote leraars gehad en zijn godsdienstige systemen die andere wegen ter verlossing boden dan Jezus, de ogen der mensen van het aangezicht des Vaders afwendden, en hun harten vervulden met vreés voor Hem Die hun slechts zegeningen heeft geschonken. De strekking van hun werk is, dat zij God beroven van datgene wat zowel door schepping als door verlossing Hem toebehoort. En deze valse leraars beroven eveneens de mens. Miljoenen mensen gaan gebukt onder valse godsdiensten, gebonden door de slaafse vrees, door trage onverschilligheid, zij zwoegen als lastdieren, beroofd van hoop en vreugde of bezieling in dit leven, en met slechts een sombere angst voor het hiernamaals. Alleen het evangelie van de genade Gods kan de ziel opheffen. Het aanschouwen van de liefde Gods, zoals deze werd geopenbaard in Zijn Zoon, zal het hart beroeren en de krachten der ziel opwekken zoals dat door niets anders kan geschieden. Christus kwam om het beeld Gods in de mens te herscheppen; en een ieder die de mens doet afkeren van Christus, doet hem afkeren van de bron van ware ontwikkeling; hij ontneemt hem de hoop en het doel en de heerlijkheid des levens. Hij is, een dief en een rover.

"Wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen". Christus is zowel de deur als de Herder. Hij komt binnen door Zichzelf. Door Zijn eigen offer wordt Hij de Herder der schapen. "Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij

roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten. Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit, en de schapen volgen hem, omdat ze zijn stem kennen". Van alle schepselen is het schaap een van de schuchterste en meest hulpeloze, en in het Oosten is de zorg van de herder voor zijn kudde onvermoeid en onafgebroken. Eertijds en ook nu nog, was er weinig veiligheid buiten de steden. Stropers uit de zwervende grensstammen, of roofdieren in hun schuilplaatsen in de rotsen, lagen op de loer om de kudden te beroven. De herder waakte over hetgeen hem was toevertrouwd, hoewel hij wist, dat dit ging op gevaar af voor zijn eigen leven. Jakob, die de kudden van Laban hoedde op de weidegronden van Haran, zei als beschrijving van zijn eigen onvermoeide arbeid: "Des daags sloopte mij de hitte en des nachts de koude, en de slaap week van mijn ogen". En bij het hoeden van de schapen van zijn vader, trad de jonge David geheel alleen de leeuw en de beer tegemoet, en redde het geroofde lam van tussen hun tanden.

Wanneer een herder zijn kudden over de rotsachtige heuvels leidt, door wouden en woeste ravijnen, naar de grasrijke plekjes langs de rivier; wanneer hij over hen waakt in de bergen gedurende de eenzame nacht, hen behoedend voor rovers, teder zorgend voor de zieken en zwakken, geraakt zijn leven nauw met het hunne verbonden. Een sterke, tedere gehechtheid bindt hem aan datgene wat aan zijn zorg is toevertrouwd. Hoe groot de kudde ook is, de herder kent elk schaap. Elk schaap heeft zijn naam, en luistert naar die naam wanneer de herder het roept. Zoals een aardse herder zijn schapen kent, zo kent ook de goddelijke Herder Zijn kudde, die verstrooid is over de gehele wereld. "Gij toch zijt Mijn schapen, de schapen die Ik weid; gij zijt mensen en Ik ben uw God, luidt het woord van de Here Here". Jezus zegt: "Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn". "Ik heb u in Mijn handpalmen gegrift".

Jezus kent ons persoonlijk, en is bewogen door het gevoel van onze zwakheden. Hij kent ons allen bij name. Hij kent het huis waarin wij wonen, de naam van ieder die daarin woont. Hij heeft soms Zijn dienstknechten opdracht gegeven om naar een bepaalde straat in een bepaalde stad te gaan, naar een zeker huis, om één van Zijn schapen op te zoeken. Jezus kent iedere ziel zo volkomen, alsof die de enige was voor wie de Heiland is gestorven. De wanhoop van ieder mens raakt Zijn hart. De kreet om hulp bereikt Zijn oor. Hij is gekomen om alle mensen tot Zich te trekken. Hij zegt tot hen: "Volg Mij", en Zijn Geest beweegt hun harten om hen tot Hem te trekken. Velen weigeren getrokken te worden. Jezus weet wie zij zijn. Hij weet ook wie vol vreugde Zijn roep horen, en bereid zijn onder Zijn herderlijke zorg te komen. Hij zegt: "Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken ze en zij volgen Mij". Hij zorgt voor een ieder alsof er geen ander op de aardbodem bestond.

"Hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten... en de schapen volgen hem, omdat ze zijn stem kennen". De herder in het Oosten drijft zijn schapen niet. Hij is niet afhankelijk van geweld of vrees; maar terwijl hij voor hen uitgaat, roept hij hen. Zij kennen zijn stem en luisteren naar de roep. Zo doet ook de Heiland-Herder met Zijn

schapen. De schrift zegt: “Gij leiddet Uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aaron”. Door de profeet verklaart Jezus: “Ik heb u liefgehad met eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken in goedertierenheid”. Hij dwingt niemand Hem te volgen. “Met mensenbanden trok Ik hen”, zegt Hij, “met koorden der liefde”.

Het is niet de vrees voor straf of de hoop op een eeuwige beloning, die de discipelen van Christus ertoe brengt Hem te volgen. Zij aanschouwen de onvergelijke liefde van de Heiland, zoals deze werd geopenbaard door heel Zijn pelgrimstocht op aarde, van de kribbe van Bethlehem tot het kruis van Golgotha, en de aanblik van Hem trekt hen aan, vertedert en onderwerpt de ziel. Liefde ontwaakt in het hart van degenen die Hem aanschouwen. Zij horen Zijn stem en zij volgen Hem. Zoals de herder voor zijn schapen uitgaat en zelf eerst de gevaren van de weg tegemoet treedt, zo doet Jezus dat ook met Zijn volk. “Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit”. De weg naar de hemel is gewijd door de voetsporen van de Heiland. Het pad mag steil en ruw zijn, maar Jezus is ook langs die weg gegaan; Zijn voeten hebben de wrede doornen neergedrukt om het pad gemakkelijker te maken voor ons. Iedere last die wij moeten dragen, heeft Hij Zelf gedragen.

Hoewel Hij nu is opgevaren tot in de tegenwoordigheid van God, en de troon van het heelal deelt, heeft Jezus Zijn ontfermende geest geenszins verloren. Op het ogenblik staat datzelfde tedere, medelijdende hart open voor alle smarten der mensheid. Heden wordt die hand die doorstoken werd, uitgestoken om Zijn kinderen die in de wereld zijn, nog overvloediger te zegenen. “Zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit Mijn hand roven”. De ziel die zichzelf aan Christus heeft gegeven, is kostbaarder in Zijn ogen dan de gehele wereld. De Heiland zou door het lijden van Golgotha zijn gegaan om één mens te redden voor Zijn koninkrijk. Hij zal nooit één mens voor wie Hij reeds is gestorven, verlaten. Tenzij Zijn volgelingen verkiezen Hem te verlaten, zal Hij hen vasthouden.

In al onze beproevingen hebben wij een nimmer falende Helper. Hij laat ons niet alleen, om te worstelen met de verzoeking, om strijd te voeren met het boze en ten slotte verpletterd te worden onder lasten en smart. Hoewel Hij nu is onttrokken aan sterfelijke ogen, kan het oor des geloofs Zijn stem horen, die zegt: Vrees niet, Ik ben met u. “Ik ben... de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden”. Ik heb uw smarten gedragen, uw worstelingen ervaren, uw verzoekingen het hoofd geboden. Ik ken uw tranen; Ik heb ook geweend. De smarten die te diep zijn om in welk mensenoor ook te fluisteren, ken Ik. Denk niet, dat gij alleen en verlaten zijt. Hoewel uw pijn geen enkele snaar in enig hart op aarde doet trillen, zie op Mij, en leef. “Bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en Mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de Here”.

Hoezeer de herder zijn schapen mag liefhebben, hij houdt van zijn zonen en dochters meer. Jezus is niet alleen onze Herder; Hij is onze “Eeuwige Vader”. En Hij zegt: “Ik ken de Mijne, en de Mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken”. Welk een verklaring is dit! — de eniggeboren Zoon, Hij Die aan de boezem des Vaders is, Hij Die door God verklaard is te zijn “de Man Die Mijn metgezel is”, — de gemeenschap tussen Hem en de eeuwige God wordt genoemd om de gemeenschap tussen Christus en Zijn kinderen op aarde voor te stellen! Omdat wij de gave Zijns Vaders zijn en de beloning voor Zijn werk, heeft Jezus ons lief. Hij heeft ons lief als Zijn kinderen. Lezer, lezeres, Hij heeft u lief. De hemel zelf kan niets beters, niets groters. schenken. Heb daarom vertrouwen.

Jezus dacht aan alle mensen over de gehele aarde die door valse herders werden misleid. Zij die Hij verlangde te verzamelen als schapen Zijner weide, waren verstrooid onder wolven, en Hij zei: “Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden, en zij zullen naar Mijn stem horen, en het zal worden één kudde, één herder”. “Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik Mijn leven afleg om het weder te nemen”. Dat wil zeggen, Mijn Vader heeft u zó liefgehad, dat Hij Mij nog te meer liefheeft, omdat Ik Mijn leven geef om U te verlossen. Door uw plaatsvervanger en borg te worden, door Mijn leven te geven, door uw verplichtingen, uw overtredingen op Mij te nemen, heb Ik Mij bemind gemaakt bij de Vader.

”Ik leg Mijn leven af om het weder te nemen. Niemand ontneemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen”. Terwijl Hij als lid van het menselijk gezin sterfelijk was, was Hij als God de fontein des levens voor de wereld. Hij had de naderende dood kunnen weerstaan, en Hij had kunnen weigeren onder de macht van de dood te komen; maar vrijwillig legde Hij Zijn leven af, om leven en onsterfelijkheid aan het licht te brengen. Hij droeg de zonde der wereld, verdroeg de vloek daarvan, gaf Zijn leven als een offerande, opdat de mens niet voor eeuwig zou sterven. “Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen... Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen”.

Hoofdstuk 53—De laatste reis vanuit Galilea

Toen het einde van Zijn dienstwerk naderde, kwam er een verandering in Christus' wijze van optreden. Tot nu toe had Hij getracht drukte en openbaarheid te vermijden. Hij had het eerbetoon van de mensen geweigerd en was snel van plaats tot plaats gegaan, wanneer de geestdrift van het volk te Zijnen gunste zó oplaaide, dat ze niet meer te bedwingen scheen. Steeds weer had Hij bevel gegeven, dat niemand mocht verklaren, dat Hij de Christus was.

Ten tijde van het Loofhuttenfeest was Zijn reis naar Jeruzalem snel en in het geheim verlopen. Toen Zijn broeders bij Hem erop aandrongen, dat Hij Zich openlijk als de Messias zou aankondigen, luidde Zijn antwoord: "Mijn tijd is nog niet gekomen". Hij ging de weg naar Jeruzalem onopgemerkt, en kwam onaangekondigd de stad binnen, zonder door de menigte geëerd te worden. Maar dit was niet het geval bij Zijn laatste reis. Hij had Jeruzalem voor enige tijd verlaten vanwege de kwaadwilligheid van de priesters en de rabbi's. Maar nu ging Hij op weg om terug te keren, reizend op de meest openlijke wijze, langs een omweg, en voorafgegaan door een zodanige aankondiging van Zijn komst als Hij nooit tevoren had gedaan. Hij trok op naar het toneel van Zijn grote offerande, en hierop moest de aandacht van het volk gericht worden.

"Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden". Zoals de ogen van geheel Israël gericht waren geweest op de opgerichte slang, het symbool dat voor hun genezing was aangewezen, zo moesten de ogen van allen worden getrokken tot Christus, het offer dat redding bracht aan de verloren wereld. Het was een verkeerd begrip aangaande het werk van de Messias, en gebrek aan geloof in het goddelijk karakter van Jezus, dat Zijn broeders ertoe had gebracht bij Hem erop aan te dringen, dat Hij Zich openlijk aan het volk zou voorstellen op het Loofhuttenfeest. In een geest hieraan verwant, zouden de discipelen Hem nu verhinderd hebben, de reis naar Jeruzalem te maken. Zij herinnerden zich Zijn woorden betreffende datgene wat Hem daar zou ten deel vallen, zij kenden de dodelijke vijandschap van de godsdienstige leiders, en zij zouden gaarne hun Meester hebben afgeraden, daarheen te gaan.

Het was voor het hart van Christus een zeer moeilijke taak, Zijn weg te vervolgen tegen de vrees, de teleurstelling en het ongeloof van Zijn geliefde discipelen in. Het was moeilijk hen te leiden naar de zielsangst en wanhoop die hen in Jeruzalem wachtten. En Satan was aanwezig om zijn verleidingen aan de Zoon des mensen op te dringen. Waarom zou Hij nu naar Jeruzalem gaan, waar een wisse dood Hem wachtte? Overal rondom Hem hongerden zielen naar het Brood des levens. Overal wachtten lijdenden op Zijn woord van genezing. Het werk dat door het evangelie Zijner genade zou worden verricht, was nog maar pas begonnen. En Hij was een man in de volle kracht van Zijn leven. Waarom zou Hïj niet uitgaan naar de uitgestrekte akkers der wereld met de woorden Zijner genade, en de aanraking van Zijn genezende kracht? Waarom verschafte Hij Zichzelf niet de vreugde van het schenken van licht en blijdschap aan die miljoenen die in duisternis en droefenis

leefden? Waarom zou Hij het binnenhalen van de oogst overlaten aan Zijn discipelen, die zo zwak van geloof waren, zo traag van begrip, zo langzaam, wanneer het op handelen aankwam? Waarom zou Hij nu de dood onder ogen zien en het werk achterlaten, terwijl het nog in de kinderschoenen stond? De vijand, die in de woestijn zich tegenover Christus had gesteld, viel Hem nu aan met heftige en sluwe verleidingen. Indien Jezus een ogenblik had toegegeven, indien Hij Zijn levensloop in de geringste bijzonderheid zou hebben veranderd om Zichzelf te redden, dan zouden de vertegenwoordigers van Satan hebben getriomfeerd, en de wereld zou verloren zijn geweest.

Maar Jezus had "Zijn aangezicht" gericht "om naar Jeruzalem te reizen". De enige wet in Zijn leven was de wil Zijns Vaders. Bij het bezoek aan de tempel, toen Hij nog een jongen was, had Hij tot Maria gezegd: "Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?" In Kana, toen Maria had verlangd, dat Hij Zijn wondere kracht zou openbaren, was Zijn antwoord: "Mijn ure is nog niet gekomen". Met dezelfde woorden had Hij Zijn broeders geantwoord, toen zij bij Hem erop aandrongen, dat Hij naar het feest zou gaan. Maar in Gods grote plan was het uur vastgesteld waarop Hijzelf geofferd zou worden voor de zonden der mensen, en dat uur zou spoedig aanbreken. Hij zou niet falen of struikelen. Zijn schreden zijn gericht naar Jeruzalem, waar Zijn vijanden reeds lang plannen hebben beraamd om Hem het leven te benemen; nu zal Hij het afleggen. Hij was vastbesloten de weg te gaan naar vervolging, verloochening, verwerping, veroordeling en dood.

"En Hij zond boden voor Zich uit. En zij gingen heen en kwamen in een dorp der Samaritanen om alles voor Hem gereed te maken". Maar de mensen weigerden Hem te ontvangen, omdat Hij op weg was naar Jeruzalem. Hiermee gaven zij als hun mening te kennen, dat Christus voorkeur toonde voor de Joden, die zij met intense bitterheid haatten. Was Hij gekomen om de tempel te herstellen en om te aanbidden op de berg Gerizim, dan zouden ze Hem met blijdschap hebben ontvangen; maar Hij ging naar Jeruzalem, en zij wilden Hem geen gastvrijheid bewijzen. Weinig beseften zij, dat zij de beste gave van de hemel van hun deur zonden. Jezus verzocht de mensen Hem te ontvangen, Hij vroeg de gunsten hunner handen, ten einde dicht bij hen te kunnen komen en de rijkste zegeningen te schenken. Voor iedere vriendelijkheid, Hem bewezen, schonk Hij een hartelijke genade. Maar dit alles ging voor de Samaritanen verloren vanwege hun vooroordeel en dweepzucht.

Jacobus en Johannes, de boodschappers van Christus, ergerden zich zeer aan de belediging hun Here aangedaan. Zij waren vol verontwaardiging, omdat Hij door de Samaritanen, die Hij eerde door Zijn tegenwoordigheid, zo grof werd behandeld. Kort geleden waren ze met Hem op de berg der verheerlijking geweest, en ze hadden Hem gezien, verheerlijkt door God en geëerd door Mozes en Elia. Aan deze openlijke belediging van de zijde der Samaritanen mocht, meenden zij, niet zonder een opmerkelijke straf worden voorbijgegaan.

Zij kwamen tot Christus en verhaalden Hem de woorden van het volk en vertelden Hem, dat zij zelfs geweigerd hadden Hem voor de nacht onderdak te verschaffen. Zij meenden, dat Hem een verschrikkelijk onrecht was aangedaan, en daar ze in de verte de berg Karmel zagen, waar Elia de valse profeten had verslagen, zeiden ze: “Wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel nederdale en dezen verslinde gelijk ook Elia gedaan heeft?” Zij waren verbaasd toen zij zagen dat hun woorden Jezus pijn deden, en nog verbaasder waren zij toen ze Zijn berisping hoorden: “Gij weet niet, van hoedanige geest gij zijt. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden”. En Hij ging naar een ander dorp.

Het behoort niet tot de zending van Christus, mensen te dwingen Hem aan te nemen. Het is Satan en de mensen die door zijn geest gedreven worden, die trachten het geweten te dwingen. Onder het voorwendsel van ijver voor gerechtigheid brengen mensen die zich verbonden hebben met boze engelen, lijden over hun medemensen, om hen daardoor te bekeren tot hun godsdienstige ideeën; maar Christus toont steeds genade, steeds tracht Hij te zegevieren door Zijn liefde te openbaren. Hij kan geen mededinger in de ziel toelaten, geen gedeeltelijk dienen aanvaarden; maar Hij verlangt slechts vrijwillig gediend te worden, een gewillige overgave van het hart dat door liefde wordt gedrongen. Er bestaat geen overtuigender bewijs, dat wij de geest van Satan bezitten, dan de neiging om hen die ons werk niet waarderen of die in strijd met onze ideeën handelen, te pijnigen en te doden.

Ieder mens is met lichaam, ziel en geest het eigendom van God. Christus stierf om allen te verlossen. Niets kan Gode meer onbehaaglijk zijn dan dat mensen door hun godsdienstige dweperij lijden brengen over degenen die gekocht zijn door het bloed van de Heiland. ”En Hij stond op en vertrok vandaar naar het gebied van Judea en het Overjordaanse, en weder kwamen de scharen bij Hem samen en weder leerde Hij hen, zoals Hij gewoon was”. Een aanzienlijk gedeelte van de laatste maand van Christus’ dienstwerk werd doorgebracht in Perea, de provincie in “het Overjordaanse”, vanuit Judea gezien. Hier verdrong de menigte elkaar waar Hij ook maar was, zoals tijdens het begin van Zijn dienstwerk in Galilea, en Hij herhaalde veel van wat Hij vroeger geleerd had.

Zoals Hij de twaalven had uitgezonden, zo wees Hij “nog andere zeventig, en zond ze henen voor Zijn aangezicht twee aan twee, naar iedere stad en plaats waar Hij komen zou”. Deze discipelen waren enige tijd bij Hem geweest, ter opleiding voor hun werk. Toen de twaalven werden uitgezonden voor hun eerste zelfstandige opdracht, vergezelden andere discipelen Jezus op Zijn reis door Galilea. Op deze wijze hadden zij het voorrecht van nauwe omgang met Hem, en ontvingen ze rechtstreeks, persoonlijk onderricht. Nu zou dit grotere aantal werkers ook met een zelfstandige opdracht uitgaan.

De aanwijzingen die aan de zeventig gegeven werden, waren gelijk aan die welke de twaalven hadden ontvangen; maar het gebod dat aan de twaalven was gegeven, namelijk om geen stad binnen te gaan die behoorde aan de Heidenen of Samaritanen, werd niet aan de

zeventig gegeven. Hoewel Christus zojuist door de Samaritanen was afgewezen, was Zijn liefde jegens hen onveranderd. Toen de zeventig uitgingen in Zijn naam, bezochten zij allereerst de steden van Samaria.

Het persoonlijk bezoek van de Heiland aan Samaria, en later, de lofbetuigingen over de barmhartige Samaritaan, en de dankbare vreugde van die melaatse, een Samaritaan, die als enige van de tien terugkeerde om Christus te danken, hadden een grote betekenis voor de discipelen. De les drong diep in hun hart door. In Zijn opdracht aan hen, juist voor Zijn hemelvaart, noemde Jezus Samaria met Jeruzalem en Judea als de plaatsen waar zij het eerst het evangelie moesten prediken. Zijn leer had hen voorbereid om deze opdracht te vervullen. Toen zij in de naam van hun Meester naar Samaria gingen, bemerkten zij, dat de mensen bereid waren hen te ontvangen. De Samaritanen hadden gehoord van Christus' woorden van lof en van Zijn genadewerken, verricht voor mensen van hun volk. Zij zagen, dat, niettegenstaande de ruwe wijze waarop zij Hem behandeld hadden, Hij alleen gedachten van liefde jegens hen had, en hun harten werden gewonnen. Na Zijn hemelvaart ontvingen zij de boodschappers van de Heiland, en de discipelen haalden een kostbare oogst binnen onder hen die eenmaal hun verbitterste vijanden waren geweest. "Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal Hij niet uitdoven; naar waarheid zal Hij het recht openbaren". "En op Zijn naam zullen de Heidenen hopen".

Toen Hij de zeventig uitzond, gebood Jezus dezen, evenals Hij de twaalven bevolen had, hun aanwezigheid niet op te dringen daar waar zij niet welkom waren. "Als gij in een stad komt waar men u niet ontvangt", zei Hij, "gaat naar buiten op haar straten en zegt: Ook het stof van uw stad dat aan onze voeten kleeft, wissen wij af tegen u; doch weet dit, dat het koninkrijk Gods nabij gekomen is". Zij moesten dit niet doen uit wraakgevoelens of vanwege gekwetste waardigheid, maar om te tonen welk een verschrikkelijke zaak het is, de boodschap des Heren of Zijn gezanten af te wijzen. De dienstknechten des Heren verwerpen, wil zeggen Christus Zelf verwerpen.

"Ik zeg u", voegde Jezus eraan toe, "dat het voor Sodom in die dag draaglijker zal zijn dan voor die stad". Toen keerden Zijn gedachten zich naar de Galilese steden, waar zoveel van Zijn dienstwerk verricht was. Met diep bedroefde stem riep Hij uit: "Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaïda, want indien in Tyrus en Sidon die krachten waren geschied welke in u geschied zijn, reeds lang zouden zij, in zak en as gezeten, zich bekeerd hebben. Doch het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn in het oordeel dan voor u. En gij, Kapernaüm, zult gij tot de hemel verheven worden? Tot het dodenrijk zult gij nederdalen".

Aan die drukke steden rond het Meer van Galilea waren de rijkste zegeningen vrij aangeboden. Dag aan dag was de Vorst des levens onder hen inen uitgegaan. De heerlijkheid van God, die profeten en koningen verlangd hadden te zien, had geschenen op de menigten die zich verdrongen in de voetsporen van de Heiland. Nochtans hadden zij de hemelse Gave geweigerd.

Met veel vertoon van voorzichtigheid hadden de rabbi's het volk gewaarschuwd tegen het aanvaarden van de nieuwe leerstellingen die geleerd werden door deze nieuwe Leraar, want Zijn theorieën en handelwijze waren in strijd met de leer der vaderen. De mensen geloofden wat de priesters en Farizeeën leerden, in plaats van zelf te trachten het Woord van God te begrijpen. Zij eerden de priesters en oversten, in plaats van God te eren, en zij verwierpen de waarheid om hun eigen overleveringen te kunnen behouden. Velen waren onder de indruk geraakt en bijna overreed; maar zij handelden niet naar hun overtuiging, en men rekende hen niet tot de zijde van Christus. Satan stelde hun zijn verleidingen voor ogen, totdat het licht duisternis scheen. Zo verwierpen velen de waarheid die de redding der ziel zou gebleken zijn.

De Ware Getuige zegt: "Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop". Iedere waarschuwing, iedere berisping en iedere smeekbede in het Woord van God of door middel van Zijn boodschappers, is een klop op de deur van het hart. Het is de stem van Jezus, Die vraagt binnengelaten te worden. Iedere keer wanneer wij geen acht slaan op deze klop, wordt het vermogen om open te doen zwakker. Indien wij vandaag de indrukken van de Heilige Geest veronachtzamen, zullen ze morgen minder sterk zijn. Het hart wordt minder ontvankelijk voor indrukken en vervalt in het gevaarlijk weinig denken aan de kortstondigheid van het leven en aan de grote eeuwigheid die daarachter ligt. Onze veroordeling in het oordeel zal niet het gevolg zijn van het feit dat wij gedwaald hebben, maar van het feit dat wij geen acht hebben geslagen op de door de hemel gezonden gelegenheden om de waarheid te leren kennen.

Evenals de apostelen hadden de zeventig bovennatuurlijke gaven ontvangen als een zegel van hun opdracht. Toen hun werk volbracht was, keerden ze vol vreugde terug, met de woorden: "Here, ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in Uw naam". Jezus antwoordde: "Ik zag de Satan als een bliksem uit de hemel vallen". Tonelen uit verleden en toekomst stonden Jezus voor ogen. Hij aanschouwde Lucifer toen hij voor het eerst uit de hemelse oorden werd geworpen. Hij zag vooruit naar de tonelen van Zijn eigen grote strijd, wanneer voor de ogen van alle werelden het karakter van de bedrieger geopenbaard zou worden. Hij hoorde de kreet: "Het is volbracht!"0, die aankondigde, dat de verlossing van het verloren geslacht voor altijd zeker was gesteld, dat de hemel voor eeuwig was veilig gesteld tegen de beschuldigingen, de misleidingen en de voorwendselen die Satan zou influisteren.

Over het kruis van Golgotha met zijn strijd en schande, zag Jezus uit naar die grote, laatste dag, wanneer de vorst van de machten in de lucht zijn ondergang tegemoet zal gaan op de aarde, die zolang werd ontsierd door zijn opstandigheid. Jezus zag, hoe het werk van de boze voor altijd beëindigd was en hoe de vrede Gods hemel en aarde vervulde. Vanaf dat ogenblik zouden Christus' volgelingen Satan beschouwen als een overwonnen vijand. Aan het kruis zou Jezus de overwinning voor hen behalen; Hij wenste, dat zij die overwinning zouden aanvaarden als de hunne. "Zie", zei Hij, "Ik heb u macht gegeven om op slangen en

schorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen".

De alvermogende kracht van de Heilige Geest is de verdediging van iedere berouwvolle ziel. Niet één die onder boetedoening en in geloof aanspraak heeft gemaakt op Zijn bescherming, zal Christus in de macht van de vijand laten komen. De Heiland staat aan de zijde van de Zijnen die verleid en beproefd worden. Met Hem is geen falen mogelijk, geen verlies, geen onmogelijkheid of nederlaag; wij vermogen alle dingen door Hem Die ons kracht geeft. Wanneer verleidingen en beproevingen komen, wacht dan niet om alle moeilijkheden te vereffenen, maar zie op Jezus, uw Helper.

Er zijn christenen die over het geheel te veel spreken en denken over de macht van Satan. Zij denken aan hun tegenstander, zij denken aan hem in gebeden, zij spreken over hem, en in hun verbeelding wordt hij almaar groter. Het is waar, dat Satan een machtig wezen is; maar Gode zij dank, wij hebben een machtige Heiland, Die de boze uit de hemel heeft geworpen. Satan verheugt zich wanneer wij zijn macht vergroten. Waarom spreken we niet over Jezus? Waarom vergroten we niet Zijn macht en Zijn liefde? De regenboog der belofte, die de troon in den hoge omgeeft, is een eeuwigdurend getuigenis, dat "God alzo de wereld heeft liefgehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe". Deze boog getuigt aan het heelal dat God nooit Zijn volk zal verlaten in hun strijd tegen de boze. Het is voor ons een verzekering van kracht en bescherming zolang als de troon zelf zal blijven bestaan.

Jezus voegde eraan toe: "Evenwel, verheugt u niet hierover, dat de geesten zich aan u onderwerpen, maar verheugt u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen". Verheugt u niet over het bezit van macht, opdat u niet uw afhankelijkheid van God uit het oog verliest. Wees voorzichtig, dat u niet zelfgenoegzaam wordt en in eigen kracht gaat werken, en niet in de geest en kracht van uw Meester. Het "ik" staat altijd klaar om het zich als een verdienste aan te rekenen, wanneer het werk enige mate van succes heeft. Het "ik" wordt gevleid en verhoogd, en op de geest van anderen wordt niet de indruk gemaakt dat God alles in allen is. De apostel Paulus zegt: "Als ik zwak ben, dan ben ik machtig". Wanneer wij onze zwakheid beseffen, dan leren we afhankelijk te zijn van een macht die niet in onszelf is. Niets kan zulk een sterke invloed op het hart krijgen als een voortdurend gevoel van onze verantwoordelijkheid tegenover God. Niets raakt zo volledig de diepste motieven van ons gedrag als een besef van de vergevende liefde van Christus. Wij moeten in aanraking komen met God, dan zullen wij doordrenkt worden van Zijn Heilige Geest, dat ons in staat stelt in contact te komen met onze medemensen. Verheug u er dan over, dat u door Christus verbonden zijt met God, leden van het hemelse gezin. Wanneer u hoger ziet dan uzelf, zult u voortdurend de zwakheid van de mens beseffen. Hoe minder u het "ik" koestert, des te duidelijker en vollediger zal uw begrip van de uitmuntendheid van uw Heiland worden. Hoe nader u uzelf verbindt met de bron van licht en kracht, des te groter licht zal over u

uitgestort worden en des te grotere kracht zult u hebben om voor God te werken. Verheugt u, dat u één bent met God, één met Christus, en met het gehele gezin des hemels.

Terwijl de zeventig luisterden naar de woorden van Christus, gaf de Heilige Geest hun harten indrukken van levende werkelijkheid en schreef de waarheid op de tafelen van hun ziel. Hoewel menigten hen omringden, waren zij als het ware ingesloten met God. Jezus wist, dat zij de bezieling van dat uur hadden aangegrepen, en "Hij verblijdde Zich door de Heilige Geest en zeide: Ik dank U, Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens geopenbaard. Ja, Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U. Alle dingen zijn Mij overgegeven door Mijn Vader, en niemand weet wie de Zoon is dan de Vader, en wie de Vader is dan de Zoon en wie de Zoon het wil openbaren".

De geëerde mensen der wereld, de zogenaamde grote en wijze mensen, met al hun wijsheid waarop ze prat gaan, konden het karakter van Christus niet begrijpen. Zij beoordeelden Hem naar de uiterlijke schijn, naar de vernedering die Hem als menselijk wezen ten deel viel. Maar aan vissers en tollenaars werd het gegeven de Onzichtbare te zien. Zelfs de discipelen slaagden er niet in alles te begrijpen wat Jezus hun wilde openbaren; maar van tijd tot tijd, wanneer ze zich overgaven aan de macht van de Heilige Geest, werd hun geest verlicht. Zij beseften dat de machtige God, gekleed in de mantel der menselijke natuur, onder hen was. Jezus verheugde Zich erover, dat, ofschoon deze kennis niet in het bezit was van de wijzen en verstandigen, ze geopenbaard was aan deze nederige mensen. Dikwijls waren zij, wanneer Hij de Geschriften van het Oude Testament hun voor ogen stelde en aantoonde hoe die van toepassing waren op Hemzelf en Zijn verzoeningswerk, gewekt door Zijn Geest en tot een hemelse atmosfeer verheven. Van de geestelijke waarheden die waren uitgesproken door de profeten, hadden zij een helderder begrip dan de oorspronkelijke schrijvers van die boeken zelf hadden bezeten. Voortaan zouden zij de Geschriften van het Oude Testament niet meer lezen als de leerstellingen van de schriftgeleerden en Farizeeën, niet meer als uitspraken van wijze mannen die nu dood waren, maar als een nieuwe openbaring van God. Zij aanschouwden Hem "Die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn".

De enige manier om een meer volkomen begrip van de waarheid te verkrijgen, is het hart gevoelig en onderworpen te houden door de Geest van Christus. De ziel moet gereinigd worden van ijdelheid en trots, en ontledigd worden van alles wat haar in zijn macht heeft gehad, en Christus moet op de troon geplaatst worden. Menselijke wetenschap is te beperkt om de verzoening te begrijpen. Het verlossingsplan is zó verreikend, dat wijsbegeerte het niet kan verklaren. Het zal altijd een geheimenis blijven, dat door de meest diepzinnige redenering niet gepeild kan worden. De kennis des heils kan niet verklaard worden; maar zij kan door de ervaring gekend worden. Alleen hij die zijn eigen zondigheid ziet, kan de dierbaarheid van de Heiland onderscheiden. De lessen die Christus leerde, terwijl Hij

langzaam aan reisde van Galilea naar Jeruzalem, bevatten een schat van onderricht. Gretig luisterden de mensen naar Zijn woorden. In Perea waren de mensen, evenals in Galilea, minder in de macht van de Joodse dweepzucht dan in Judea, en Zijn leer vond weerklank in hun hart.

Gedurende deze laatste maanden van Zijn dienstwerk werden vele van de gelijkenissen van Christus gesproken. De priesters en rabbi's vervolgden Hem met steeds toenemende bitterheid, en Zijn waarschuwingen aan hen waren gehuld in beeldspraak. Zij konden zijn bedoeling niet misver-staan, maar nochtans konden zij in Zijn woorden niets .vinden waarop ze een beschuldiging tegen Hem zouden kunnen baseren. In de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar vormde het zelfgenoegzame gebed: "O God, ik dank U, dat ik niet zó ben als andere mensen", een scherpe tegenstelling met de smeekbede van de boeteling: "Wees mij, zondaar, genadig!" Zo laakte Christus de huichelarij van de Joden. En met het beeld van de onvruchtbare vijgeboom en van de grote maaltijd, voorzegde Hij de vloek die weldra zou vallen over het onboetvaardige volk. Zij die minachtend de uitnodiging voor het feest de blijde boodschap hadden afgeslagen, hoorden Zijn waarschuwende woorden: "Ik zeg u: Niemand van die mannen welke genodigd waren, zal van mijn maaltijd proeven".

Allerkostelijkst was het onderricht dat gegeven werd aan de discipelen. De gelijkenissen van de volhardende weduwe, en van de vriend die te middernacht om brood kwam vragen, gaven nieuwe kracht aan Zijn woorden: "Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden". En dikwijls werd hun wankelend geloof gesterkt door de herinnering aan wat Christus had gezegd: "Zal God dan Zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en laat Hij hen wachten? Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen".

De prachtige gelijkenis van het verloren schaap werd door Christus herhaald. En Hij voerde de les daarvan nog hoger op door te vertellen over de verloren penning en de verloren zoon. De discipelen konden op dat ogenblik de overtuigingskracht van deze lessen niet ten volle beseffen; maar na de uitstorting van de Heilige Geest, toen zij de inzameling der heidenen en de jaloerse toorn van de Joden zagen, begrepen zij de les van de verloren zoon beter, en konden zij de blijdschap van Christus' woorden begrijpen: "Wij moesten feest vieren en vrolijk zijn", "want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden". En toen zij uitgingen in de naam van de Meester en tegenover scheldwoorden en armoede en vervolging stonden, versterkten zij dikwijls hun harten door datgene te herhalen wat Jezus hun op het hart had gedrukt tijdens Zijn laatste reis: "Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het koninkrijk te geven. Verkoopt uw bezittingen om aalmoezen te geven. Maakt u beurzen die niet oud worden, een schat die nooit opraakt, in de hemelen, waar geen dief bij komt en geen mot ze schaadt. Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn".

Hoofdstuk 54—De barmhartige Samaritaan

In de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan illustreert Christus de aard van ware godsdienst. Hij laat zien, dat deze niet bestaat in stelsels, geloofsbelijdenissen of heilige handelingen, maar in het verrichten van liefdedaden, in het in ware goedheid brengen van het grootste goed aan anderen. Terwijl Christus het volk leerde, "stond een wetgeleerde op om Hem te verzoeken en zeide: Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?" De grote schare wachtte in ademloze spanning op het antwoord. De priesters en rabbi's hadden gedacht Christus te vangen door de wetgeleerde deze vraag te laten stellen. Maar de Heiland gevoelde niets voor een twistgesprek. Hij verlangde, dat de vraagsteller zelf het antwoord zou geven. "Wat staat in de wet geschreven?" zei Hij; "Hoe leest gij?" De Joden beschuldigden Jezus er nog steeds van, dat Hij de wet die op de Sinaï gegeven was, licht achtte; maar Hij stelde de vraag aangaande de behoudenis afhankelijk van het houden van de geboden Gods.

De wetgeleerde antwoordde: "Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf". Jezus zei: "Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven".De wetgeleerde was niet tevreden over het standpunt en de werken van de Farizeeën. Hij had de Schriften bestudeerd met het verlangen om hiervan de ware betekenis te leren kennen. Hij stelde bijzonder veel belang in de zaak, en had in oprechtheid gevraagd: "Wat moet ik doen?" In zijn antwoord betreffende de eisen van de wet ging hij aan de gehele verzameling van de ceremoniële en rituele voorschriften voorbij. Hiervoor eiste hij geen waardering op, maar hij bracht de twee grote beginselen waaraan de gehele wet en de profeten hangen, naar voren. Dit antwoord, dat door Christus goedgekeurd werd, plaatste de Heiland tegenover de rabbi's in het voordeel. Zij konden Hem niet veroordelen voor het bevestigen van datgene wat door een uitlegger van de wet naar voren was gebracht.

"Doe dat en gij zult leven", zei Jezus. Hij stelde de wet voor als een goddelijke eenheid, en met deze les leerde Hij, dat het niet mogelijk is, het ene gebod te houden en het andere te breken; immers, hetzelfde beginsel beheerst alle geboden. De bestemming van de mens zal worden bepaald door zijn gehoorzaamheid aan de gehele wet. Boven alles liefde tot God en onbevooroordeelde liefde tot de naaste zijn de beginselen die in het leven tot uiting moeten worden gebracht.

De wetgeleerde kwam tot de ontdekking, dat hij zelf een overtreder van de wet was. Hij werd door de diepgaande woorden van Christus schuldig verklaard. De rechtvaardigheid van de wet, die hij beweerde te verstaan, had hij niet in praktijk gebracht. Hij had aan zijn medemensen geen liefde bewezen. Berouw was nodig; maar in plaats van berouw te tonen, probeerde hij zichzelf te rechtvaardigen. Liever dan de waarheid te erkennen, zocht hij aan te tonen, hoe moeilijk het vervullen van het gebod is. Op deze wijze hoopte hij zowel aan de beschuldiging te ontkomen als zichzelf te rechtvaardigen in de ogen van het volk. De

woorden van de Heiland hadden aangetoond, dat zijn vraag overbodig was, aangezien hij in staat was geweest die zelf te beantwoorden. Toch stelde hij nog een vraag, die luidde: “En wie is mijn naaste?”

Onder de Joden veroorzaakte deze vraag een eindeloze redetwist. Zij kenden geen twijfel ten opzichte van de Heidenen en Samaritanen; dezen waren vreemden en vijanden. Maar waar moest de scheidingslijn getrokken worden tussen de mensen van hun eigen volk, en tussen de verschillende lagen van de maatschappij? Wie moest de priester, de rabbi, de oudste als zijn naaste beschouwen? Zij brachten hun leven door in een kringloop van plechtige handelingen om zichzelf te reinigen. Aanraking met de onwetende en zorgeloze menigte, zo leerden zij, zou de oorzaak zijn van een verontreiniging die moeizame inspanning zou vereisen om ze te verwijderen. Moesten zij de “onreinen” als hun naasten beschouwen?

Weer weigerde Jezus betrokken te worden in een geschilpunt. Hij laakte niet de dweepzucht van hen die toezagen om Hem te kunnen veroordelen. Maar met een eenvoudig verhaal hield Hij Zijn toehoorders zulk een beeld van het uitstorten van hemelse liefde voor, dat aller harten daardoor werden ontroerd, en aan de wetgeleerde een erkentenis van de waarheid werd ontlokt. Het middel om duisternis te verdrijven, is: licht toe te laten. De beste manier om een dwaling aan te vatten, is: de waarheid naar voren te brengen. Het is de openbaring van Gods liefde, die de misvorming en zonde van het hart dat op zichzelf gericht is, aan het licht brengt.

”Een zeker mens”, zei Jezus, “daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen. Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij. Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij”. Dit was geen denkbeeldig schouwspel, maar een werkelijke gebeurtenis waarvan bekend was, dat ze precies zo was als werd voorgesteld. De priester en de Leviet die aan de overzijde waren voorbijgegaan, bevonden zich in het gezelschap dat naar de woorden van Christus luisterde.

Op zijn reis van Jeruzalem naar Jericho moest de reiziger een gedeelte van de woestijn van Judea doortrekken. De weg voerde door een woeste, rotsachtige ravijn, die door rovers onveilig werd gemaakt en dikwijls het toneel van geweldpleging was. Hier werd de reiziger aangevallen, ontdaan van alles wat waarde had, gewond en gekwetst, en halfdood achtergelaten aan de kant van de weg. Terwijl hij daar zo lag, kwam de priester langs; maar hij wierp alleen een blik op de gewonde man. Toen verscheen de Leviet. Nieuwsgierig naar wat er was gebeurd, hield hij stil en keek naar het slachtoffer. Hij was overtuigd van hetgeen hij behoorde te doen; maar het was geen aangename plicht. Hij wenste, dat hij niet langs die weg was gekomen, zodat hij de gewonde man niet had behoeven te zien. Hij maakte zichzelf wijs, dat de zaak hem niet aanging.

Beide mannen stonden in heilige dienst en gaven voor, dat zij de Schriften uitlegden. Zij behoorden tot de groep mensen die in het bijzonder waren gekozen om vertegenwoordigers van God bij het volk te zijn. Zij moesten "tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden", opdat zij de mensen ertoe zouden leiden Gods grote liefde voor het mensdom te verstaan. Het werk waartoe zij geroepen waren, was hetzelfde werk dat Jezus beschreven had als het Zijne, toen Hij zei: "De Geest des Heren is op Mij, daarom is het dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid".

De engelen des hemels aanschouwen de ellende van Gods gezin op aarde, en in het verlichten van druk en lijden zijn zij bereid, met de mensen samen te werken. God had in Zijn voorzienigheid de priester en de Leviet langs de weg geleid waar de gewonde man in pijn lag, opdat ze zijn behoefte aan barmhartigheid en hulp zouden zien. De gehele hemel was in afwachting om te zien of de harten van deze mensen door medelijden zouden worden bewogen voor menselijke smart. De Heiland was Degene Die de Hebreeërs in de woestijn onderricht had gegeven; vanuit de wolkkolom en de vuurkolom had Hij een les gegeven die zich geheel onderscheidde van de les die het volk nu van hun priesters en leraars ontving. De voorzieningen van de wet ten opzichte van de barmhartigheid hadden zelfs betrekking op de lagere dieren, die hun nood en lijden niet in woorden kunnen uitdrukken. Aan Mozes waren voor de kinderen Israels aanwijzingen gegeven, die het volgende inhielden: "Wanneer gij een verdwaald rund of ezel van uw vijand aantreft, zult gij hem zeker terugbrengen. Wanneer gij de ezel van uw vijand onder zijn last ziet bezwijken, zult gij dit niet onverschillig aan hem overlaten, gij zult hem zeker helpen met afladen". Maar met de man die door rovers was gewond, gaf Jezus een beeld van een broeder die in lijden was. Hoeveel te meer zouden hun harten vervuld moeten zijn van medelijden voor hem dan voor een lastdier! Door Mozes was hun de boodschap gegeven, dat de Here hun God, "de grote, sterke en vreselijke God", "wees en weduwe recht doet en de vreemdeling liefde bewijst". Om die reden gaf Hij het bevel: "Daarom zult gij de vreemdeling liefde bewijzen". "Gij zult hem liefhebben als uzelf".

Job had gezegd: "Geen vreemdeling overnachtte buiten, mijn deuren deed ik open voor de reiziger". En toen twee engelen in mensengedaante naar Sodom kwamen, boog Lot zich met zijn aangezicht ter aarde en zei: "Zie toch, mijne heren, neemt toch uw intrek in het huis van uw knecht, overnacht". De priester en de Leviet waren met al deze lessen vertrouwd, maar zij hadden ze in hun leven niet in praktijk gebracht. Opgeleid in de school van nationaal fanatisme, waren zij zelfzuchtig, bekrompen geworden en geneigd tot het uitsluiten van anderen. Toen zij op de gewonde man neerkeken, konden ze niet zeggen, of hij tot hun volk behoorde of niet. Zij dachten, dat hij misschien tot de Samaritanen zou kunnen behoren, en wendden zich af. De wetgeleerde zag in hun handelwijze zoals Christus

die beschreef, niets dat tegenstrijdig was met datgene wat hem, met betrekking tot de voorschriften van de wet, was geleerd. Maar nu werd een ander toneel naar voren gebracht:

Een zeker Samaritaan, die op reis was, kwam op de plaats waar de gewonde lag, en toen hij hem zag, had hij medelijden met hem. Hij vroeg zich niet af, of de vreemdeling een Jood of een Heiden was. Indien het een Jood was, dan wist de Samaritaan heel goed, dat deze, in het tegenovergestelde geval, de man in het gezicht zou spuwen, en hem met verachting zou voorbijgaan. Maar hij aarzelde daarom niet. Hij dacht er niet over na, dat hij zelf gevaar liep geweld aangedaan te worden als hij op die plaats langer toefde. Het was voldoende, dat daar een mens in nood en lijden voor hem lag. Hij deed zijn eigen mantel uit om hem daarmee te bedekken. De olie en wijn die hij nodig had voor zijn eigen reis, gebruikte hij om de gewonde man te verbinden en te verkwikken. Hij tilde hem op zijn eigen rijdier en bewoog zich langzaam voort, met gelijke tred, zodat de vreemdeling niet zou schokken en nog meer pijn zou moeten lijden. Hij bracht hem naar een herberg en zorgde voor hem gedurende de nacht, liefderijk over hem wakend. Toen in de morgen de zieke wat beter was geworden, waagde de Samaritaan het, zijn weg te vervolgen. Maar voordat hij dit deed, stelde hij hem onder de zorg van de herbergier, betaalde voor de onkosten, en liet een bedrag achter voor zijn verzorging; en zelfs hiermee nog niet tevreden, trof hij voorzieningen voor alle verdere behoeften, door tot de waard te zeggen: “Verzorg hem, en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis”.

Het verhaal was uit en Jezus richtte Zijn ogen op de wetgeleerde, met een blik die hem scheen te doorgronden en Hij zei: “Wie van deze drie dunkt *u* dat de naaste geweest is van de man die in handen der rovers was gevallen?” De wetgeleerde wilde zelfs nu de naam Samaritaan niet uitspreken, en hij antwoordde: “Die hem barmhartigheid bewezen heeft”. Jezus zei: “Ga heen, doe *gij* evenzo”. De vraag: “Wie is mijn naaste?” is voorgoed beantwoord. Christus heeft aangetoond dat onze naaste niet alleen wil zeggen: een van de kerk of van het geloof waartoe wij behoren. De vraag verwijst niet naar ras of kleur, of naar standenverschil. Onze naaste is iedere persoon die onze hulp nodig heeft. Onze naaste is iedere ziel die gewond en gekwetst is door de vijand. Onze naaste is iedereen die het eigendom van God is.

In de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan geeft Jezus een beeld van Zichzelf en Zijn zending. De mens was misleid, gebeukt, beroofd en te gronde gericht door Satan, en achtergelaten om om te komen; maar de Heiland had deernis met ons in onze hulpeloze toestand. Hij verliet Zijn heerlijkheid om ons te komen redden. Hij vond ons op het moment van sterven, en heeft onze zaak op Zich genomen. Hij genas onze wonden. Hij bekleedde ons met Zijn mantel der gerechtigheid. Hij stelde voor ons een veilige schuilplaats open en trof volledige voorzieningen voor ons ten koste van Zichzelf. Hij stierf om ons te verlossen. Wijzend op Zijn eigen voorbeeld, zegt Hij tot Zijn volgelingen: “Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt”. “Gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt”.

De vraag die de wetgeleerde aan Jezus had gesteld, luidde: “Wat moet ik doen?” En Jezus, Die liefde voor God en de mensen ziet als de som der gerechtigheid, had gezegd: “Doe dat, en gij zult leven”. De Samaritaan had geluisterd naar wat een vriendelijk liefdevol hart hem ingaf, en daarmede had hij bewezen een dader der wet te zijn. Christus gebood de wetgeleerde: “Ga heen, doe gij evenzo”. Doen, en niet alleen zeggen, wordt van de kinderen van God verlangd. “Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft”.

Deze les is niet minder nodig in de wereld van nu dan toen Jezus deze woorden uitsprak. Zelfzucht en koude vormendienst hebben bijkans het liefdevuur gedoofd, en de goede eigenschappen die het karakter een aangename reuk moeten geven, verdreven. Velen die Zijn naam belijden, hebben het feit uit het oog verloren, dat christenen Christus moeten vertegenwoordigen. Indien wij niet daadwerkelijk onszelf ten bate van anderen verloochenen in de familiekring, in onze omgeving, in de gemeente, en waar we ook mogen zijn, dan zijn we geen christenen, ongeacht wat we belijden.

Christus had Zijn belangen verbonden met die der mensheid, en Hij vraagt ons, één te worden met Hem voor de redding van mensen. “Om niet hebt gij het ontvangen”, zegt Hij, “geeft het om niet”. Zonde is het allergrootste kwaad, en het staat aan ons erbarmen te hebben met de zondaar en hem te helpen. Er zijn velen die dwalen en die hun schande en hun dwaasheid gevoelen. Zij hongeren naar bemoedigende woorden. Zij zien op hun fouten en gebreken, totdat zij bijna tot wanhoop worden gebracht. Deze zielen mogen wij niet verwaarlozen. Indien wij christenen zijn, zullen wij niet aan de overzijde voorbijgaan en zo ver mogelijk verwijderd blijven van degenen die juist het meest onze hulp nodig hebben. Wanneer we mensen in nood zien, of dat nu door ziekte of door zonde komt, mogen we nooit zeggen: Dat gaat mij niet aan.

“Helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid”. Dring door geloof en gebed de macht van de vijand terug. Spreek woorden van geloof en moed, die als een genezende balsem voor de gekwetste en gewonde zullen zijn. Velen, zeer velen zijn zwak en moedeloos geworden in de grote worsteling des levens, terwijl één woord van vriendelijkc bemoediging hun kracht gegeven zou hebben om te overwinnen. Nooit mogen wij één lijdende ziel voorbijgaan zonder te trachten hem de vertroosting, waardoor wij vertroost worden door God, mede te delen.

Dit alles is slechts de vervulling van het beginsel der wet, het beginsel dat wordt geïllustreerd door de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan, en dat werd getoond in het leven van Jezus. Zijn karakter openbaart de ware betekenis van de wet, en laat zien wat er wordt bedoeld met onze naaste liefhebben als onszelf. En wanneer de kinderen van God barmhartigheid, vriendelijkheid en liefde jegens alle mensen aan de dag leggen, getuigen zij ook van de aard van de grondbeginselen des hemels. Zij getuigen van het feit: “De wet des Heren is volmaakt, zij verkwikt de ziel”. En een ieder die niet deze liefde openbaart,

overtreedt de wet die hij beweert in ere te houden. Want de geest die wij openbaren jegens onze broeders, verklaart wat onze geest is tegenover God. De liefde Gods in het hart is de enige bron van liefde voor onze naaste. “Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, Die hij niet gezien heeft, niet liefhebben”. Geliefden, “indien wij elkander liefhebben, blijft God in ons, en Zijn liefde is in ons volmaakt geworden”.

Hoofdstuk 55—Niet met uiterlijke vertoning

Sommigen van de Farizeeën waren tot Jezus gekomen met de vraag, “wanneer het koninkrijk Gods komen zou”. Meer dan drie jaren waren voorbijgegaan sinds Johannes de Doper de boodschap bracht die als de roep van een bazuin over het land had geschald: “Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”. En nog zagen deze Farizeeën geen teken van de oprichting van het koninkrijk. Velen van hen die Johannes hadden verworpen en bij iedere stap Jezus hadden tegengewerkt, deden het voorkomen, alsof Zijn zending had gefaald. Jezus antwoordde: “Het rijk Gods komt niet met uiterlijke vertoning”;3 “ook zal men niet zeggen: zie, hier is het, of daar! Want zie, het koninkrijk Gods is bij u”. Het koninkrijk Gods begint in het hart. Kijk niet hier of daar uit naar uiterlijke tekenen van aardse macht om de komst van het koninkrijk te kenmerken.

”Er zullen dagen komen”, zei Hij tot Zijn discipelen, “dat gij zult begeren één der dagen van de Zoon des mensen te zien en gij die niet zult zien”. Omdat Mijn zending niet gepaard gaat met werelds vertoon, bestaat het gevaar, dat u de heerlijkheid daarvan niet zult opmerken. U beseft niet, hoe groot uw voorrecht is, dat ge Hem onder u hebt, Die, ofschoon gehuld in menselijke gedaante, het leven en het licht der mensen is. De dagen zullen komen, dat u met verlangen zult terugblikken op de gelegenheden die u nu hebt om te wandelen en te spreken met de Zoon van God.

Vanwege hun zelfzucht en aardsgezindheid konden zelfs de discipelen van Jezus niet de geestelijke heerlijkheid begrijpen die Hij aan hen trachtte te openbaren. Pas na de hemelvaart van Christus, toen Hij tot de Vader was gegaan, en na de uitstorting van de Heilige Geest op de gelovigen, waardeerden de discipelen volkomen het karakter en de zending van de Heiland. Nadat zij de doop van de Geest ontvangen hadden, begonnen zij te beseffen, dat zij in de tegenwoordigheid waren geweest van de Here der heerlijkheid. Toen de woorden van Christus hun in herinnering werden gebracht, werd hun geest geopend om de profetieën te verstaan, en de wonderen die Hij had verricht, te begrijpen. De wonderen van Zijn leven gingen aan hun geestesoog voorbij, en zij waren als mensen die uit een droom waren ontwaakt. Zij beseften: “Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid”. Christus was werkelijk van God neergedaald naar een zondige wereld om de gevallen zonen en dochters van Adam te redden. De discipelen schenen zichzelf nu van veel minder belang toe dan voordat zij dit hadden beseft. Zij werden het nooit moede Zijn woorden en werken te verhalen. Zijn lessen, die zij slechts vaag hadden begrepen, kwamen nu als een nieuwe openbaring tot hen. De Schriften werden voor hen als een nieuw boek.

Toen de discipelen de profetieën die getuigden van Christus, onderzochten, werden zij in gemeenschap gebracht met de Godheid, en zij leerden van Hem Die was opgevaren naar de hemel, hoe zij het werk dat Hij op aarde was begonnen, moesten voltooien. Zij erkenden het

feit, dat in Hem een kennis was die geen mens, zonder hulp van goddelijke macht, kon bevatten. Zij hadden de hulp nodig van Hem over Wie koningen, profeten en rechtvaardige mensen tevoren hadden gesproken. Met verbazing lazen en herlazen zij de profetische beschrijvingen van Zijn karakter en werk. Hoe vaag hadden zij de geschriften der profeten verstaan! Hoe traag waren zij geweest in het opnemen van de grote waarheden die van Christus getuigden! Terwijl ze Hem zagen in Zijn vernedering, toen Hij als mens onder de mensen wandelde, hadden zij het geheimenis van Zijn vleeswording, het tweeledig karakter van Zijn natuur, niet begrepen. Hun ogen waren bevangen, zodat zij niet volledig het goddelijke in het menselijke onderkenden. Maar hoezeer verlangden zij, nadat zij verlicht waren door de Heilige Geest, Hem wéér te zien, en Zich aan Zijn voeten te zetten! Hoezeer wensten zij, dat zij tot Hem konden komen, en dat Hij de Schriften die zij niet konden begrijpen, zou verklaren! Met hoeveel aandacht zouden zij naar Zijn woorden luisteren! Want had Christus bedoeld toen Hij tot hen zei: "Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen"?7 Hoe verlangend waren zij om dat alles te weten! Zij betreurden het, dat hun geloof zo zwak was geweest, dat hun ideeën zover bezijden de waarheid waren geweest, dat zij zozeer hadden gefaald in het verstaan van de werkelijkheid.

Een voorloper was door God gezonden om de komst van de Christus aan te kondigen en om de aandacht van het Joodse volk en van de wereld te vestigen op Zijn zending, opdat de mensen zich zouden toebereiden om Hem aan te nemen. De wonderbaarlijke Mens, Die door Johannes was aangekondigd, was meer dan dertig jaar lang onder hen geweest, en zij hadden Hem niet werkelijk gekend als de door God Gezondene. Berouw maakte zich van de discipelen meester, omdat zij hadden toegelaten dat het overheersend ongeloof hun mening had doortrokken en hun begrip verduisterd. Het licht van deze donkere wereld had geschenen te midden van haar duisternis, en zij hadden niet begrepen vanwaar deze stralen kwamen. Zij vroegen zich af, waarom zij zodanig hadden gehandeld, dat Christus hen noodzakelijkerwijs had moeten berispen. Dikwijls herhaalden zij Zijn gesprekken en zeiden: Waarom stond Hij toe, dat aardse overwegingen en de tegenstand van de priesters en rabbi's ons verwarden, zodat wij niet begrepen dat Iemand groter dan Mozes in ons midden was, dat Iemand wijzer dan Salomo ons onderricht gaf? Hoe traag waren onze oren! Hoe zwak ons verstand!

Thomas wilde niet geloven vóórdat hij zijn vinger gelegd had in de wonde die de Romeinse soldaten Hem hadden toegebracht. Petrus had Hem verloochend in Zijn vernedering en verwerping. Deze pijnlijke herinneringen kwamen hun in duidelijke trekken voor ogen. Zij waren met Hem geweest, maar zij hadden Hem niet gekend, noch Hem op Zijn juiste waarde geschat. Maar hoe beroerden deze dingen nu hun hart, naarmate ze hun ongeloof inzagen!

Toen de priesters en oversten tegen hen samenwerkten, en zij voor raadsvergaderingen werden geleid en in de gevangenis werden geworpen, verheugden de volgelingen van Christus zich, "dat zij verwaardigd waren ter wille van de naam smadelijk behandeld te

zijn”. Zij verheugden zich erover, dat zij voor mensen en engelen mochten bewijzen, dat zij de heerlijkheid van Christus erkenden, en verkozen Hem ten koste van alles te volgen.

Het is nu evenzeer waar als het was in de dagen van de apostelen, dat zonder de verlichting van de goddelijke Geest, een mens de heerlijkheid van Christus niet kan onderscheiden. De waarheid en het werk van God worden niet op hun waarde geschat door een wereldsgezinde en schipperende christenheid. De volgelingen van de Meester vinden we niet op de wegen van gemakzucht, aanzien der wereld of wereldgelijkvormigheid. Zij treden ver vooruit, op de paden van harde arbeid en vernedering en schande, vooraan in de strijd “tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten”. En nu worden zij, evenals in de dagen van Christus, verkeerd begrepen en berispt en onderdrukt door de priesters en Farizeeërs van hun tijd.

Het koninkrijk Gods komt niet met uiterlijke vertoning. Het evangelie van de genade Gods, met zijn geest van zelfverloochening, kan nooit in harmonie zijn met de geest der wereld. De beginselen van die beiden zijn elkaar vijandig. “Een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is”.

Maar heden zijn er in de godsdienstige wereld velen die, naar zij geloven, werken voor de oprichting van het koninkrijk van Christus als een aardse, tijdelijke heerschappij. Zij verlangen onze Here tot heerser te maken over de koninkrijken van deze wereld, de heerser aan de hoven en in de legerkampen van deze wereld, in de gerechtsgebouwen, de paleizen en op de marktplaatsen. Zij verwachten, dat Hij zal regeren door wettelijke verordeningen, die door het menselijk gezag worden opgelegd. Aangezien Christus hier nu niet persoonlijk aanwezig is, willen zij zich wel verbinden in Zijn plaats te handelen, de wetten van Zijn koninkrijk ten uitvoer te brengen. In de dagen van Christus wensten de Joden de oprichting van een dergelijk koninkrijk. Zij zouden Jezus hebben aangenomen, indien Hij gewillig was geweest een tijdelijke heerschappij te vestigen, met geweld datgene door te voeren wat zij beschouwden als de wetten van God, en hen de uitvoerders van Zijn wil en de dragers van Zijn gezag te maken. Maar Hij zei: “Mijn koninkrijk is niet van deze wereld”. Hij wilde de aardse troon niet aanvaarden.

De regering waaronder Jezus leefde, was corrupt en onderdrukkend; overal heersten schreeuwende misstanden — afpersing, onverdraagzaamheid, en meedogenloze wreedheid. Toch probeerde de Heiland niet, burgerlijke hervormingen teweeg te brengen. Hij viel niet de nationale misbruiken aan, en veroordeelde ook de nationale vijanden niet. Hij mengde Zich niet in het gezag of beheer van hen die aan de macht waren. Hij Die ons voorbeeld was, hield Zich afzijdig van aardse regeringen. Niet omdat Hij voor de smarten der mensen onverschillig was, maar omdat de middelen ter verbetering niet enkel in menselijke en

uiterlijke maatregelen lagen. Om een doeltreffende uitwerking te verkrijgen, moest de genezing de mensen persoonlijk bereiken en het hart vernieuwen.

Niet door beslissingen van gerechtshoven of raadsvergaderingen of vergaderingen van een wetgevende macht, niet door de bescherming van de groten der aarde wordt het koninkrijk van Christus opgericht, maar door het inplanten van het karakter van Christus in de mens door het werk van de Heilige Geest. “Doch allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun die in Zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn”. Hier vinden we de enige macht die de verheffing van de mensen kan bewerken. En het menselijk middel om dit werk tot stand te brengen, is de onderwijzing en de naleving van het Woord van God.

Toen de apostel Paulus zijn dienstwerk in Corinthe begon, in die dichtbevolkte, rijke en goddeloze stad, die bezoedeld was met de weerzinwekkende ondeugden van het heidendom, zei hij: “Ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Die gekruisigd”. Toen hij later schreef aan enigen van degenen die door de vuilste zonden besmet waren geweest, kon hij zeggen: “Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd door de naam van de Here Jezus Christus en door de Geest van onze God”. “Ik dank God te allen tijde over u, vanwege de genade Gods, die u in Christus Jezus geschonken is”.

Heden ligt, evenals in de dagen van Christus, ‘het werk van Gods Koninkrijk niet in handen van hen die roepen om erkenning en steun bij aardse heersers en menselijke wetten, maar in handen van hen die in Zijn naam aan de mensen de geestelijke waarheden verklaren, welke in degenen die ze aannemen, de ervaring van Paulus zal teweeg brengen: “Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij”. Dan zullen zij, evenals Paulus, arbeiden voor het welzijn van mensen. Hij zei: “Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen”.

Hoofdstuk 56—Het zegenen van de kinderen

Jezus heeft altijd de kinderen liefgehad. Hij aanvaardde hun kinderlijke sympathie en hun oprechte, ongekunstelde liefde. De dankbare lofspraak van hun reine lippen klonk Hem als muziek in de oren en verkwikte Zijn geest, wanneer Hij verdrukt was door de omgang met sluwe en huichelachtige mensen. Overal waar de Heiland heenging, wonnen Zijn vriendelijk gelaat en Zijn zachtmoedig, prettig optreden de liefde en het vertrouwen van de kinderen. Onder de Joden was het de gewoonte, de kinderen tot een rabbi te brengen, opdat hij ze de handen zou opleggen en zegenen; maar de discipelen van de Heiland meenden dat Zijn werk te belangrijk was om op deze wijze onderbroken te worden. Toen de moeders met hun kleinen tot Hem kwamen, keken de discipelen afkeurend naar hen. Zij meenden, dat deze kinderen te jong waren om door een bezoek aan Jezus een zegen te ontvangen, en zij kwamen tot de overtuiging, dat Hij misnoegd zou zijn over hun aanwezigheid. Maar het was over de discipelen, dat Hij misnoegd was. De Heiland begreep de zorg en last van de moeders die trachtten hun kinderen op te voeden in overeenstemming met het Woord van God. Hij had hun gebeden verhoord. Hijzelf had hen tot Zich getrokken.

Eén moeder had met haar kind haar huis verlaten om Jezus te zoeken. Onderweg vertelde ze aan een buurvrouw wat ze ging doen, en de buurvrouw wenste, dat Jezus ook haar kinderen zou zegenen. Zo kwamen verschillende moeders samen, met hun kleintjes. Sommige kinderen waren reeds geen kleuters meer, maar grotere kinderen en jongelui. Toen de moeders hun wens te kennen gaven, luisterde Jezus met medegevoel naar het verzoek, dat Hem bedeesd en onder tranen werd gedaan. Maar Hij wachtte af om te zien, hoe Zijn discipelen hen zouden behandelen. Toen Hij zag, dat zij de moeders wegzonden, menende Hem daarmee een gunst te bewijzen, toonde Hij hun hun vergissing aan met de woorden: “Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het koninkrijk Gods”. Hij nam de kinderen in Zijn armen, Hij legde hun de handen op en gaf hun de zegen waarvoor zij kwamen.

De moeders waren vertroost. Zij keerden naar huis terug, versterkt en gezegend door de woorden van Christus. Zij waren bemoedigd om hun last met nieuwe opgewektheid op zich te nemen en vol hoop voor hun kinderen te werken. De moeders van tegenwoordig moeten Zijn woorden in hetzelfde geloof aannemen. Christus is vandaag even zeker een persoonlijke Verlosser als in de tijd toen Hij als mens onder de mensen leefde. Hij is heden even zeker de Helper van moeders als toen Hij in Judea de kleinen in Zijn armen nam. De kinderen in ons huis zijn evenzeer gekocht door Zijn bloed als de kinderen lang geleden. Jezus kent de zorg van ieder moederhart. Hij Die een moeder had die streed met armoede en gebrek, leeft mee met iedere moeder in haar moeiten. Hij Die een lange reis maakte om het bezorgde hart van een Kananese vrouw te verlichten, wil hetzelfde doen voor de moeders van nu. Hij Die aan de weduwe in Naïn haar enige zoon teruggaf, en Die in Zijn

zielestrijd aan het kruis Zijn eigen moeder bedacht, wordt ook nu ontroerd door de smart van een moeder. In iedere droefenis en iedere nood zal Hij troost en hulp geven.

Laten moeders met hun moeilijkheden tot Jezus komen. Zij zullen genade vinden die genoeg is om haar te helpen bij de leiding van haar kinderen. De poorten staan open voor iedere moeder die haar zorgen zou willen leggen aan de voeten van de Heiland. Hij Die zei: "Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet", nodigt ook nog altijd de moeders haar kleinen te brengen om door Hem gezegend te worden. Zelfs de zuigeling in de armen van zijn moeder mag, door het geloof van de biddende moeder, vertoeven in de schaduw van de Almachtige. Johannes de Doper was vanaf zijn geboorte vol van de Heilige Geest. Indien wij in gemeenschap met God willen leven, mogen wij verwachten dat de Heilige Geest onze kleintjes zal vormen, zelfs van hun vroegste ogenblikken af.

Jezus zag in de kinderen die met Hem in aanraking werden gebracht, de mannen en vrouwen die erfgenamen zouden zijn van Zijn genade en onderdanen van Zijn koninkrijk, en van wie sommigen om Zijnentwille martelaren zouden worden. Hij wist, dat deze kinderen naar Hem zouden luisteren en Hem zouden aannemen als hun Verlosser, dat zij daartoe veel meer bereid waren dan de volwassenen, van wie velen wereldwijs en hardvochtig waren. Bij Zijn onderricht daalde Hij af tot hun peil. Hij, de Majesteit des hemels, achtte Zich niet te hoog om hun vragen te beantwoorden, en Zijn belangrijke lessen te vereenvoudigen, om tegemoet te komen aan hun kinderlijk verstand. Hij strooide in hun geest het zaad der waarheid, dat jaren later zou opkomen en vruchten dragen ten eeuwigen leven.

Het is nog altijd waar, dat kinderen het meest ontvankelijk zijn voor de prediking van het evangelie; hun harten staan open voor de goddelijke invloeden, en ze onthouden de ontvangen lessen heel gemakkelijk. De kleine kinderen kunnen christenen zijn en een ervaring hebben in overeenstemming met hun leeftijd. Het is voor hen noodzakelijk om in de geestelijke dingen te worden opgevoed, en de ouders moeten hun al het mogelijke geven om karakters te vormen naar het evenbeeld van het karakter van Christus. Vaders en moeders moeten hun kinderen beschouwen als jongere leden van het gezin des Heren, die aan hen zijn toevertrouwd om voor de hemel te worden opgevoed. De lessen die wijzelf van Christus leren, moeten wij aan onze kinderen doorgeven, naarmate de jonge harten ze kunnen verstaan, en geleidelijk aan de schoonheid van de hemelse beginselen voor hen open te leggen. Zo wordt het christelijk tehuis een school waar de ouders doen als onderwijzers, terwijl Christus Zelf de voornaamste Leraar is.

Wanneer wij werken voor de bekering van onze kinderen, moeten we niet uitzien naar een heftige emotie als een noodzakelijk bewijs voor overtuiging van zonde. Het is ook niet noodzakelijk, dat wij precies de tijd weten, waarop zij zijn bekeerd .We moeten hun leren, hun zonden tot Jezus te brengen, Hem om vergeving te vragen, en te geloven dat Hij hun vergeeft en aanneemt zoals Hij de kinderen aannam toen Hij als mens op aarde was.

Wanneer de moeder haar kinderen leert haar te gehoorzamen, omdat ze haar liefhebben, dan leert ze hun de eerste les van het christelijk leven. De liefde van de moeder vertegenwoordigt voor het kind de liefde van Christus, en de kleintjes die hun moeder vertrouwen en gehoorzamen, leren ook de Heiland te vertrouwen en te gehoorzamen. Jezus was het toonbeeld voor kinderen en Hij was eveneens het voorbeeld van de Vader. Hij sprak als iemand die gezag heeft, en Zijn woord bezat kracht; toch gebruikte Hij in al Zijn omgang met ruwe en heftige mensen geen enkele onvriendelijke of onbeleefde uitdrukking. De genade van Christus in het hart zal aan de mens een hemelse waardigheid en begrip van welvoeglijkheid schenken. Hierdoor zal al wat ruw is, verzacht, en alles wat grof en onvriendelijk is, bedwongen worden. Ze zal vaders en moeders ertoe leiden hun kinderen te behandelen als verstandelijke wezens, zoals zij zelf graag behandeld zouden worden.

Ouders, bestudeert bij de opvoeding van uw kinderen de lessen die God in de natuur heeft gegeven. Indien u een anjer of een roos, of een lelie wilt leiden, hoe zoudt u dat doen? Vraagt de tuinman door welke wijze van behandeling hij iedere tak en ieder blad zo doet gedijen en hoe hij ze tot juiste verhoudingen en schoonheid brengt. Hij zal u vertellen dat dit niet gebeurde door ruwe aanraking, niet door gewelddadig optreden; hierdoor immers zouden de tere stengels breken. Maar het kwam tot stand door dikwijls er wat aandacht aan te besteden. Hij bevochtigde de aarde, beschermde de opgroeiende planten tegen harde windstoten en tegen de brandende zon, en God zorgde dat zij in liefelijkheid opgroeiden en bloeiden. Volgt bij de omgang met uw kinderen de werkwijze van de tuinman. Door zachte aanraking, door liefderijke zorgen moet u trachten hun karakter te vormen naar het voorbeeld van het karakter van Christus.

Moedigt het uitdrukking geven aan de liefde jegens God en elkander aan. De reden waarom er zoveel hardvochtige mannen en vrouwen in de wereld zijn, is, dat ware genegenheid is beschouwd als een zwakheid, en ontmoedigd en onderdrukt is. De betere natuur van deze mensen is in hun kinderjaren verstikt; en tenzij het licht van de goddelijke liefde hun koude zelfzucht doet smelten, zal hun geluk voor altijd verwoest zijn. Indien wij wensen, dat onze kinderen de gevoelige geest van Jezus zullen bezitten, en het medegevoel dat de engelen voor ons aan de dag leggen, dan moeten wij in hun kinderjaren de gulle, liefdevolle opwellingen aanmoedigen.

Leert de kinderen Christus te zien in de natuur. Neemt hen mee in de open lucht, onder de statige bomen, de tuin in; leert hen in alle wonderwerken der schepping een uitdrukking van Zijn liefde te zien. Leert hen, dat Hij de wetten heeft gemaakt die het levende beheersen, dat Hij ook wetten heeft gemaakt voor ons, en dat die wetten er zijn voor ons geluk en voor onze vreugde. Vermoeit hen niet met lange gebeden en langdradige vermaningen, maar leer hen door middel van gelijkenissen in de natuur, gehoorzaamheid aan de wet van God.

Wanneer u hun vertrouwen in u, als volgelingen van Christus, wint, zal het gemakkelijk zijn hun de grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, te doen kennen. Wanneer u tracht de heilswaarheden aan hen duidelijk te maken, en de kinderen te wijzen op Christus als een peroonlijke Heiland, zullen engelen u terzijde staan. De Here zal aan vaders en moeders genade geven om bij hun kleintjes belangstelling te wekken voor het geliefde verhaal van het Kindeke van Bethlehem, Dat waarlijk de hoop der wereld is. Toen Jezus Zijn discipelen zei, de kinderen niet te verbieden tot Hem te komen, sprak Hij tot Zijn volgelingen door alle eeuwen heen — tot de ambtsdragers in de gemeente, tot de predikanten, hun helpers en tot alle christenen. Jezus roept de kinderen, en Hij gebiedt ons: Laat hen komen; alsof Hij zou willen zeggen: Zij zullen komen, indien u ze niet tegenhoudt.

Laat uw onchristelijk karakter geen verkeerde voorstelling van Jezus geven. Houdt de kleintjes niet bij Hem weg door uw koudheid en hardheid. Geeft hun nooit reden te voelen dat de hemel geen prettige plaats voor hen zal zijn wanneer u er bent. Spreekt niet over godsdienst als over iets dat kinderen niet kunnen begrijpen, en handelt niet alsof er niet van hen wordt verwacht, dat zij Christus in hun kinderjaren aannemen. Geeft hun niet de verkeerde indruk dat de godsdienst van Christus een sombere godsdienst is, en dat zij, die tot de Heiland komen, alles moeten opgeven wat vreugde schenkt aan het leven. Wanneer de Heilige Geest werkt aan de harten van de kinderen, werkt dan met Hem mee. Leert hun, dat de Heiland hen roept, dat niets Hem grotere vreugde kan schenken dan dat zij zichzelf aan Hem geven in de bloei en jeugd hunner jaren.

De Heiland ziet met oneindige tederheid op de zielen die Hij heeft gekocht met Zijn eigen bloed. Zij zijn hetgene waarop Zijn liefde aanspraak maakt. Hij ziet op hen neer met onuitsprekelijk verlangen. Zijn hart gaat niet alleen uit naar de kinderen die zich zo goed gedragen, maar ook naar hen die bij hun geboorte onaangename karaktertrekken hebben medegekregen. Vele ouders begrijpen niet, hoezeer zij verantwoordelijk zijn voor die karaktertrekken in hun kinderen. Zij hebben niet de tederheid en wijsheid zich te bekommeren om de dwalenden, die zij gemaakt hebben tot wat zij zijn. Maar Jezus ziet met ontferming op deze kinderen neer, Hij gaat oorzaak en gevolg na. Hij die voor Christus werkt, kan een middel zijn deze kinderen tot de Heiland trekken. Door wijsheid en tact kan hij ze aan Zijn hart binden, hij kan hun moed en hoop geven, en door de genade van Christus kan hij ze van karakter veranderd zien, zodat van hen gezegd kan worden: “Voor zodanigen is het koninkrijk Gods”.

Hoofdstuk 57—”Eén ding ontbreekt u”

”En toen Hij op weg ging, liep iemand op Hem toe, viel op de knieën en vroeg Hem: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?” De jonge man die deze vraag stelde, was een overste. Hij had grote bezittingen en bekleedde een verantwoordelijke positie. Hij zag de liefde die Christus openbaarde aan de kinderen die tot Hem gebracht werden; hij zag op welk een tedere wijze Hij hen ontving en hen in Zijn armen nam, en in zijn hart ontbrandde liefde voor de Heiland. Hij gevoelde een verlangen om Zijn discipel te zijn. Hij was zó diep bewogen, dat hij, toen Christus Zijn weg vervolgde, Hem nasnelde en, terwijl hij aan Zijn voeten knielde, oprecht en ernstig de vraag, zo belangrijk voor zijn ziel en voor de ziel van iedere mens, stelde: “Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?”

“Waarom noemt gij Mij goed?” zei Christus, “niemand is goed dan God alleen”. Jezus wilde de oprechtheid van de overste op de proef stellen, en wilde van hem weten, in welk opzicht hij Hem goed vond. Besefte hij, dat Degene tot Wie hij sprak, de Zoon van God was? Wat was het ware gevoelen van zijn hart? Deze hooggeplaatste had een hoge dunk van zijn eigen gerechtigheid. Hij veronderstelde werkelijk niet, dat hij in enig opzicht in gebreke was gebleven, maar toch was hij niet volkomen tevreden. Hij gevoelde de behoefte aan iets dat hij niet bezat. Kon Jezus hem niet zegenen, zoals Hij de kleine kinderen had gezegend, en zo de behoefte van zijn ziel vervullen?

In antwoord op deze vraag vertelde Jezus hem, dat, wilde hij het eeuwige leven verkrijgen, gehoorzaamheid aan de geboden van God noodzakelijk was; en Hij noemde verscheidene geboden die de plicht van de mens tegenover zijn naaste omschrijven. Het antwoord van de overste was positief: “Dat alles heb ik in acht genomen van mijn jeugd af”;4 waarin schiet ik nog te kort?” Christus keek de jonge man in het gelaat, alsof Hij zijn leven peilde en zijn karakter doorzocht. Hij had hem lief en Hij verlangde zeer hem die vrede en genade en vreugde te schenken, die zijn karakter wezenlijk zou veranderen. “Eén ding ontbreekt u”, zei Hij; “ga heen, verkoop alles wat gij hebt en geef het aan de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel. En kom huiswaarts, neem het kruis op en volg Mij”.

Christus voelde Zich tot deze jongeman aangetrokken. Hij wist, dat hij oprecht was in zijn verklaring: “Dat alles heb ik van jongsaf in acht genomen”. De Verlosser verlangde in hem dat onderscheidingsvermogen te scheppen wat hem in staat zou stellen de noodzaak te zien van toewijding des harten en christelijke goedheid. Hij verlangde in hem een nederig en berouwvol hart te zien, dat zich bewust was van de verhevenste liefde die wij God moeten geven, en dat zijn gebreken verborg in de volmaaktheid van Christus.

Jezus zag in deze overste juist de hulp die Hij nodig had, indien de jongeman met Hem wilde samenwerken in het werk des behouds. Indien hij zich onder de leiding van Christus wilde stellen, zou hij een macht ten goede zijn. In opmerkelijke mate zou de overste Christus hebben kunnen vertegenwoordigen; immers hij bezat geschikte eigenschappen, die,

indien hij met de Heiland verbonden werd, hem in staat zouden stellen een kracht Gods onder de mensen te worden. Christus, Die zijn karakter doorgrondde, had hem lief. Liefde voor Christus ontwaakte in het hart van de overste; want liefde verwekt liefde. Jezus wilde hem gaarne zien als Zijn medewerker. Hij verlangde hem aan Zichzelf gelijk te maken, een spiegel waarin het beeld Gods zou worden weerkaatst. Hij verlangde de uitnemendheid van zijn karakter te ontwikkelen, en het te heiligen voor de dienst van de Meester. Indien de overste zich toen aan Christus zou hebben gegeven, zou hij in de atmosfeer van Zijn tegenwoordigheid zijn gegroeid. Indien hij deze keus had gedaan, hoe anders zou dan zijn toekomst zijn geweest!

”Eén ding ontbreekt u”, zei Jezus. “Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij”. Christus kende het hart van de overste. Slechts één ding ontbrak hem, maar dat was een uiterst belangrijk grondbeginsel. Hij had behoefte aan de liefde Gods in zijn ziel. Dit gebrek zou, indien er niet in werd voorzien, noodlottig voor hem blijken te zijn; zijn gehele natuur zou erdoor worden verdorven. Door daaraan toe te geven, zou zijn zelfzucht toenemen. Om de liefde van God te kunnen ontvangen, moest zijn ontzettende zelfingenomenheid worden prijsgegeven.

Christus stelde deze man op de proef. Hij deed een beroep op hem om te kiezen tussen de hemelse schat en wereldse grootheid. De hemelse schat was hem verzekerd, wanneer hij Christus wilde volgen. Maar zijn eigen ik moest zich overgeven; zijn wil moest onder de heerschappij van Christus worden geplaatst. De ware heiligheid van God werd aan de jonge overste aangeboden. Hij had het voorrecht een zoon van God te worden, en een medeërfgenaam met Christus van de hemelse schat. Maar hij moest het kruis opnemen, en de Heiland volgen op het pad der zelfverloochening.

De woorden van Christus tot de overste waren wel de uitnodiging: “Kiest dan heden wie gij dienen zult”. De keuze werd aan hem overgelaten. Jezus haakte naar zijn bekering. Hij had hem de zieke plek in zijn karakter aangetoond, en met welk een innige belangstelling zag Hij uit naar de beslissing, terwijl de jongeman de vraag overwoog! Indien hij zou besluiten Christus te volgen, moest hij in alles Zijn woorden gehoorzamen. Hij zou zich van zijn eerzuchtige plannen moeten afwenden. Met welk een ernstig, angstig verlangen, met welk een zielehonger zag de Heiland de jongeman aan, hopend dat hij aan de uitnodiging van de Geest van God gehoor zou geven!

Christus stelde de enige voorwaarde die de overste in een zodanige positie zou brengen, dat hij een christelijk karakter zou kunnen vervolmaken. Zijn woorden waren woorden van wijsheid, hoewel ze streng en veeleisend schenen. In het aannemen en gehoorzamen hiervan lag voor de overste de enige hoop op redding. Zijn verheven positie en zijn bezittingen oefenden op zijn karakter een haast onmerkbare invloed ten kwade uit. Als hij deze zou blijven koesteren, zouden ze zijn genegenheid tot God verdringen. Weinig of veel van God

terughouden betekende voor hem datgene vasthouden wat zijn zedelijke kracht en werkzaamheid zou verminderen; want indien de dingen van deze wereld worden gekoesterd, hoe onzeker en onwaardig ze ook mogen zijn, ze gaan ons geheel in beslag nemen.

De overste onderkende snel wat de woorden van Christus inhielden, en hij werd bedroefd. Indien hij de waarde van de aangeboden gave had beseft, zou hij zich schielijk hebben geschaard onder de volgelingen van Christus. Hij was een lid van de geëerbiedigde raad der Joden, en Satan verleidde hem met vleiende vooruitzichten voor de toekomst. Hij wilde de hemelse schat hebben, maar hij wenste ook de tijdelijke voordelen die zijn rijkdommen hem zouden brengen. Het speet hem, dat dergelijke voorwaarden bestonden; hij wenste het eeuwige leven, maar hij was niet bereid het offer te brengen. De prijs van het eeuwige leven scheen te hoog, en hij ging bedroefd heen, “want hij bezat vele goederen”.

Zijn bewering, dat hij de wet van God had gehouden, was een misleiding. Hij liet blijken, dat rijkdommen zijn afgod waren. Hij kon de geboden van God niet bewaren, terwijl de wereld de eerste plaats in zijn genegenheid innam. Hij had de gaven van God meer lief dan de Gever. Christus had de jongeman gemeenschap met Hemzelf aangeboden. “Volg Mij”, zei Hij. Maar de Heiland betekende niet zoveel voor hem als zijn eigen naam onder de mensen, of zijn bezittingen. Zijn aardse schat, die zichtbaar was, op te geven voor de hemelse schat, die onzichtbaar was, was een te groot risico. Hij weigerde het aanbod van het eeuwige leven, en ging weg, en nadien zou de wereld altijd door hem worden gediend. Duizenden maken deze beproeving door, en wegen Christus af tegen de wereld; en velen kiezen de wereld. Evenals de jonge overste wenden zij zich van de Heiland af, terwijl ze in hun hart zeggen: Ik wil deze man niet als mijn Leidsman hebben.

Christus’ bemoeienis met de jongeman wordt voorgesteld als een aanschouwelijke les. God heeft ons een gedragsregel gegeven, die ieder van Zijn dienstknechten moet volgen. Het is gehoorzaamheid aan Zijn wet, niet louter een wettelijke gehoorzaamheid, maar een gehoorzaamheid die in het leven doordringt en in het karakter aangetoond wordt. God heeft Zijn eigen maatstaf van karakter gesteld voor allen die onderdanen willen worden van Zijn koninkrijk. Alleen zij die medearbeiders met Christus willen worden, alleen zij die willen zeggen: Here, alles wat ik heb en alles wat ik ben, behoort U toe, zullen als zonen en dochters van God worden erkend. Allen moeten overwegen wat het betekent, de hemel te verlangen, en zich nochtans af te wenden vanwege de voorwaarden die worden gesteld. Bedenk wat het betekent “Neen” te zeggen tegen Christus. De overste zei: Neen, ik kan U niet alles geven. Zeggen wij hetzelfde? De Heiland doet het aanbod, het werk dat God ons te doen heeft gegeven, met ons te delen. Hij doet het aanbod de middelen die God ons heeft gegeven, te gebruiken om Zijn werk vooruit te brengen in de wereld. Alleen op deze wijze kan Hij ons redden.

De bezittingen van de overste waren hem toevertrouwd, opdat hij zou bewijzen, dat hij een getrouwe rentmeester was; hij moest deze goederen uitdelen ten zegen van hen die in

behoeftige omstandigheden verkeerden. Zo vertrouwt God ook nu mensen middelen, talenten en gelegenheden toe, opdat ze Zijn vertegenwoordigers zullen zijn bij het helpen van de armen en lijdenden. Hij die de hem toevertrouwde gaven gebruikt zoals God het bedoelt, wordt een medearbeider van de Heiland. Hij wint zielen voor Christus, omdat hij Diens karakter vertegenwoordigt.

Voor hen die evenals de jonge overste, hoge vertrouwensposities bekleden en grote bezittingen hebben, schijnt het misschien een te groot offer om alles op te geven ten einde Christus te volgen. Maar dit is de regel waaraan allen die Zijn discipelen willen worden, zich hebben te houden. Geen enkel gebrek aan gehoorzaamheid kan aanvaard worden. Zelfovergave is de inhoud van de predikingen van Christus. Dikwijls wordt dit voorgesteld en voorgeschreven in een taal die gebiedend schijnt te zijn, omdat er geen andere manier is om mensen te redden dan om die dingen af te snijden, die, wanneer ze onderhouden worden, het gehele wezen zullen neerhalen. Wanneer de volgelingen van Christus aan de Here het Zijne teruggeven, verzamelen zij zich een schat die hun gegeven zal worden, wanneer zij de woorden zullen horen: “Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf;., ga in tot het feest van uw Heer”. “Die, om de vreugde welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods”. De vreugde, zielen verlost te zien, zielen voor eeuwig gered te zien, is de beloning van allen die hun voeten plaatsen in de voetsporen van Hem Die zei: “Volg Mij”.

Hoofdstuk 58—"Lazarus, kom uit!"

Tot de trouwste discipelen van Christus behoorde Lazarus uit Bethanië. Vanaf hun eerste ontmoeting was zijn geloof in Christus sterk geweest; zijn liefde voor Hem was innig, en hij was zeer geliefd bij de Heiland. Het was voor Lazarus, dat het grootste wonder van Christus werd verricht. De Heiland zegende allen die Zijn hulp zochten; Hij heeft de gehele mensheid lief, maar met sommigen is Hij door een bijzonder liefderijke omgang verbonden. Zijn hart was door een sterke band van genegenheid verenigd met het gezin in Bethanië, en voor één van hen werd Zijn grootste wonderwerk verricht.

In het huis van Lazarus had Jezus dikwijls rust gevonden. De Heiland had geen eigen tehuis; Hij was afhankelijk van de gastvrijheid van Zijn vrienden en discipelen, en dikwijls, wanneer Hij vermoeid was en dorstte naar medeleven van mensen, was Hij verheugd geweest naar dit vredige gezin te kunnen ontkomen, weg van de achterdocht en naijver van de vertoornde Farizeeën. Hier werd Hij hartelijk welkom geheten en ontving Hij oprechte, heilige vriendschap. Hier kon Hij eenvoudig en volkomen vrijuit spreken, wetende dat Zijn woorden begrepen en op prijs gesteld werden.

Onze Heiland stelde een rustig huis en belangstellende toehoorders op prijs. Hij verlangde naar menselijke tederheid, wellevendheid en genegenheid. Zij die het hemels onderricht ontvingen, dat Hij altijd bereid was te geven, werden rijkelijk gezegend. Wanneer de scharen Christus volgden door de open velden, verklaarde Hij hun de schoonheden van de wereld der natuur. Hij trachtte de ogen van hun verstand te openen, opdat zij zouden zien, hoe de hand van God de wereld in stand houdt. Om waardering aan te kweken voor Gods goedheid en weldadigheid, vestigde Hij de aandacht van Zijn toehoorders op de zacht neervallende dauw, op de milde regenbuien en de heldere zonneschijn, die op gelijke wijze aan goeden en kwaden worden gegeven. Hij wenste, dat de mensen meer volkomen zouden beseffen, hoe God zorgt voor de menselijke wezens, die Hij heeft geschapen. Maar de scharen waren traag om te horen, en in het huis in Bethanië vond Christus rust van de vermoeiende strijd van het openbare leven. Hier openbaarde Hij de omvang van de Voorzienigheid aan een waarderend gehoor. In deze vertrouwelijke gesprekken verklaarde Hij aan Zijn toehoorders datgene wat Hij niet trachtte duidelijk te maken aan de bonte menigte. Het was niet nodig, dat Hij tot Zijn vrienden in gelijkenissen sprak.

Wanneer Christus Zijn prachtige lessen gaf, zat Maria aan Zijn voeten, eerbiedig en toegewijd luisterend. Bij een bepaalde gelegenheid ging Martha, verlegen met de zorg voor de maaltijd, naar Christus met de woorden: "Here, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij komt helpen". Dit gebeurde bij het eerste bezoek van Christus aan Bethanië. De Heiland en Zijn discipelen hadden juist de vermoeiende reis te voet vanaf Jericho gemaakt. Martha wilde het hun graag zo gemakkelijk mogelijk maken, en in haar bezorgdheid vergat ze de beleefdheid die ze haar Gast verschuldigd was. Jezus gaf haar zacht en kalm ten antwoord: "Martha, Martha, gij maakt u

bezorgd en druk over vele dingen, maar weinige zijn nodig, of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen". Maria verzamelde in haar geest de kostbare woorden die van de lippen van de Heiland kwamen, woorden die voor haar meer betekenden dan de kostbaarste juwelen op aarde.

Het "ene" dat Martha nodig had, was een kalme, toegewijde geest, een groter verlangen naar kennis aangaande het toekomstige, onsterfelijke leven, en de genadegaven die noodzakelijk zijn voor geestelijke vooruitgang. Zij had minder bezorgdheid nodig voor de dingen die voorbijgaan, en meer voor de dingen die voor eeuwig blijven bestaan. Jezus wil Zijn kinderen leren, iedere gelegenheid aan te grijpen om kennis te vergaren die hen wijs zal maken tot zaligheid. De zaak van Christus heeft plichtsgetrouwe, doortastende werkers nodig. Er is een groot arbeidsterrein voor de Martha's, met hun ijver voor actief godsdienstig werk. Maar laat hen eerst met Maria aan de voeten van Jezus zitten. Laten ijver, stiptheid en werklust geheiligd worden door de genade van Christus; dan zal het leven een onoverwinnelijke kracht ten goede worden.

Smart deed zijn intrede in het vredige huis waar Jezus had gerust. Lazarus werd door een plotselinge ziekte aangetast, en zijn zusters zonden een boodschap naar de Heiland, zeggende: "Here, zie, die Gij liefhebt, is ziek". Zij zagen de ernst van de ziekte die hun broer had aangegrepen, maar zij wisten, dat Christus had getoond in staat te zijn alle soorten ziekten te genezen. Zij geloofden, dat Hij met hen zou medeleven in hun smart; daarom drongen ze er niet op aan, dat Hij terstond zou komen, maar zonden alleen vol vertrouwen het bericht: "Die Gij liefhebt is ziek". Zij dachten, dat Hij terstond aan deze boodschap gehoor zou geven, en zo gauw Hij Bethanië kon bereiken, bij hen zou zijn.

Vol verlangen wachtten zij op bericht van Jezus. Zolang er nog een teken van leven in hun broeder was, baden zij en zagen uit naar de komst van Jezus. Maar de boodschapper keerde zonder Hem terug. Niettemin bracht hij de boodschap mee: "Deze ziekte is niet ten dode", en zij klemden zich vast aan de hoop dat Lazarus in leven zou blijven. Op tedere wijze trachtten zij woorden van hoop en bemoediging te spreken tot de zieke, die bijna bewusteloos was. Toen Lazarus stierf, waren zij bitter teleurgesteld; maar zij voelden de ondersteunende genade van Christus, en dit weerhield hen ervan ook maar enige blaam op de Heiland te werpen.

Toen Christus de boodschap ontving, meenden de discipelen, dat Hij deze koel ontving. Hij legde niet die smart aan de dag die ze van Hem verwachtten. Hen aanziende zei Hij: "Deze ziekte is niet ten dode, maar ter ere Gods, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt worde". Nog twee dagen bleef Hij op de plaats waar Hij was. Dit uitstel was voor de discipelen een raadsel. Welk een vertroosting zou Zijn aanwezigheid betekenen voor het getroffen gezin, dachten zij. De discipelen waren zeer goed op de hoogte van Zijn grote toegenegenheid voor de familie in Bethanië, en zij waren verbaasd dat Hij niet reageerde op de droeve boodschap: "Die Gij liefhebt, is ziek".

Christus scheen gedurende de twee dagen de boodschap uit Zijn gedachten te hebben verbannen want Hij sprak niet over Lazarus. De discipelen dachten aan Johannes de Doper, de voorloper van Jezus. Zij hadden zich verwonderd afgevraagd, waarom Jezus, Die de macht bezat om heerlijke wonderen te verrichten, had toegestaan dat Johannes in de gevangenis wegkwijnde en een geweldadigde dood stierf. Waarom redde Christus niet het leven van Johannes, terwijl Hij zulk een kracht bezat? Deze vraag was dikwijls gesteld door de Farizeeën, die dit voorstelden als een onweerlegbaar argument tegen de bewering van Christus dat Hij de Zoon van God was. De Heiland had Zijn discipelen gewaarschuwd voor beproevingen, verliezen en vervolging. Zou Hij hen alleen laten in de beproeving? Sommigen vroegen zich af, of ze zich hadden vergist in Zijn zending. Allen waren ernstig verontrust.

Na twee dagen wachten zei Jezus tot Zijn discipelen: “Laten wij weder naar Judea gaan”. De discipelen vroegen zich af, waarom Jezus, wanneer Hij naar Judea ging, twee dagen had gewacht. Maar bezorgdheid voor Christus en voor zichzelf was nu allesoverheersend in hun gedachten. Zij konden alleen maar gevaar zien in de wijze van handelen die Hij wilde volgen. “Rabbi”, zeiden zij, “onlangs trachtten de Joden U te stenigen en gaat Gij weder daar heen? Jezus antwoordde: Gaan er geen twaalf uren in een dag?” Ik word geleid door Mijn Vader; zolang Ik Zijn wil doe, is Mijn leven veilig. Mijn twaalf daguren zijn nog niet voorbij. De laatste ogenblikken van Mijn dag zijn aangebroken, maar terwijl er nog tijd over is, ben Ik veilig.

”Als iemand overdag loopt”, vervolgde Hij, “stoot hij zich niet, omdat hij het licht van deze wereld kan zien”. Hij die de wil van God doet, die wandelt op het pad dat God voor hem heeft aangegeven, kan niet struikelen of vallen. Het licht van Gods leidende Geest geeft hem een duidelijk begrip van zijn plicht en leidt hem nauwkeurig tot de afsluiting van Zijn werk. “Maar wanneer iemand bij nacht loopt, stoot hij zich, omdat het licht niet in hem is”. Hij die gaat op het pad van zijn eigen keuze, waar God hen niet heeft geroepen, zal struikelen. Voor hem wordt de dag veranderd in nacht, en waar hij zich ook bevindt, hij is niet veilig.

”Zo sprak Hij en daarna zeide Hij tot hen: Lazarus, onze vriend, is ingeslapen, maar Ik ga daarheen om hem uit de slaap op te wekken”. “Lazarus, onze vriend, is ingeslapen”. Hoe ontroerend zijn die woorden! Hoe vol erbarmen! Bij de gedachte aan het gevaar dat hun Meester zou lopen door naar Jeruzalem te gaan, hadden de discipelen bijna de getroffen familie in Bethanië vergeten. Maar Christus niet. De discipelen voelden zich terechtgewezen. Zij waren teleurgesteld geweest, omdat Christus niet vlugger op de boodschap ging. Zij waren in de verleiding gekomen, te denken dat Hij Lazarus en zijn zusters niet zo teder liefhad als zij vermoedden, anders zou Hij Zich toch haastig met de boodschapper terug naar Bethanië hebben begeven. Maar de woorden: “Lazarus, onze vriend, is ingeslapen”, maakten in hun geest de ware gevoelens wakker. Zij waren ervan overtuigd, dat Christus Zijn vrienden in hun beproeving niet had vergeten.

”De discipelen zeiden dan tot Hem: Here, als hij slaapt, zal hij herstellen. Doch Jezus had het bedoeld van zijn dood; zij echter meenden, dat Hij het van de rust van de slaap bedoelde”. Christus stelt de dood voor als een slaap voor Zijn gelovige kinderen. Hun leven is verborgen met Christus in God, en zij die sterven, zullen in Hem slapen, tot de laatste bazuin zal klinken. “Toen zeide Jezus ronduit tot hen: Lazarus is gestorven, en het verblijdt Mij om u, dat Ik daar niet geweest ben, opdat gij tot geloof komt; maar laten wij tot hem gaan”. Thomas kon niets anders zien dan dat de dood Zijn Meester wachtte, als Hij naar Judea zou gaan; en hij zei tot de andere discipelen: “Laten wij ook gaan om met Hem te sterven”. Hij kende de haat van de Joden tegen Christus. Het was hun bedoeling Zijn dood te bewerkstelligen, maar in deze bedoeling waren zij niet geslaagd, omdat er nog een gedeelte van de Hem toebedeelde tijd over was. Gedurende deze tijd werd Jezus door hemelse engelen bewaakt; en zelfs in het gebied van Judea, waar de rabbi’s plannen beraamden, hoe ze Hem gevangen zouden kunnen nemen en ter dood brengen, kon Hem geen kwaad overkomen.

De discipelen verwonderden zich over de woorden van Christus, toen Hij zei: “Lazarus is gestorven, en het verblijdt Mij... dat Ik daar niet geweest ben”. Had de Heiland naar eigen keuze het huis van Zijn lijdende vrienden vermeden? Ogenschijnlijk waren Maria en Martha en de stervende Lazarus aan hun lot overgelaten. Maar zij waren niet alleen. Christus zag alles wat er geschiedde, en na de dood van Lazarus werden de bedroefde zusters gesteund door Zijn genade. Jezus zag de smart in hun harten, terwijl hun broer worstelde met zijn sterke vijand, de dood. Hij voelde iedere hartewee toen Hij tot de discipelen zei: “Lazarus is gestorven”. Maar Christus had niet alleen aan de geliefden in Bethanië te denken; Hij moest ook de opleiding van Zijn discipelen in gedachte houden. Zij zouden Zijn vertegenwoordigers in de wereld moeten zijn, opdat de zegen des Vaders zich over allen zou uitstrekken. Om hunnentwille stond Hij toe, dat Lazarus stierf. Indien Hij hem van zijn ziekte genezen en hem zijn gezondheid hergeven zou hebben, zou het wonder dat het duidelijkste bewijs van Zijn goddelijk karakter is, niet verricht zijn.

Indien Christus in de ziekenkamer was geweest, zou Lazarus niet zijn gestorven; want dan zou Satan geen macht over hem hebben gehad. De dood zou zijn pijl niet op Lazarus hebben gericht in de tegenwoordigheid van de Levengever. Daarom bleef Christus weg. Hij liet toe, dat de vijand zijn macht toonde en uitoefende, opdat Hij hem zou kunnen terugdrijven als overwonnen tegenstander. Hij stond toe, dat Lazarus onder de heerschappij van de dood kwam; en de bedroefde zusters zagen hoe hun broer in het graf werd gelegd. Christus wist, dat wanneer zij zouden kijken naar het gelaat van hun gestorven broer, hun geloof in hun Verlosser zwaar op de proef zou worden gesteld. Maar Hij wist, dat door de strijd die zij nu doormaakten, hun geloof met veel grotere kracht zou gaan stralen. Hij onderging ieder gevoel van smart dat zij hadden te dragen. Hij had hen niet minder lief, omdat Hij vertoefde; maar Hij wist dat voor hen, voor Lazarus, voor Hemzelf en voor Zijn discipelen een overwinning moest worden behaald.

”Om u”, “opdat gij tot geloof komt”. Tot allen die zich uitstrekken om de leidende hand van God te gevoelen, is het ogenblik van de grootste ontmoediging de tijd waarop de goddelijke hulp het meest nabij is. Zij zullen met dankbaarheid terugzien op het donkerste gedeelte van hun weg. “Dan weet de Here de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen”. Uit iedere verzoeking en uit iedere beproeving zal Hij hen met een vaster geloof en een rijkere ervaring te voorschijn brengen.

Met het uitstellen om tot Lazarus te komen, had Christus een genadige bedoeling voor hen die Hem niet hadden aangenomen. Hij vertoefde, opdat Hij door Lazarus uit de dood op te wekken, aan Zijn hardnekkige, ongelovige volk nog een bewijs zou geven, dat Hij inderdaad “de op-standing en het leven”22 is. Hij was er afkerig van om alle hoop voor het volk, de arme, dwalende schapen van het huis Israëls, op te geven. Hij was hevig ontroerd over hun onboetvaardigheid. In Zijn genade was het Zijn bedoeling, hun nog één bewijs te geven, dat Hij de Hersteller was, Degene Die alleen leven en onsterfelijkheid aan het licht kon brengen. Dit moest een bewijs zijn dat niet door de priesters verkeerd kon worden verklaard. Dit was de reden van Zijn toeven, vóórdat Hij naar Bethanië ging. Dit bekronende wonder, de opwekking van Lazarus, zou het zegel Gods op Zijn werk zetten en op Zijn aanspraak op goddelijkheid.

Op reis naar Bethanië verschafte Jezus, volgens Zijn gewoonte, de zieken en behoeftigen hulp. Toen Hij de stad bereikte, zond Hij een boodschapper naar de zusters met het bericht van Zijn aankomst. Christus ging niet onmiddellijk het huis binnen, maar bleef wachten op een rustige plaats langs de weg. Het groot, uiterlijk vertoon dat door de Joden in acht werd genomen bij de dood van vrienden of verwanten, was niet in harmonie met de geest van Christus. Hij hoorde het geluid van de klaagzangen van de gehuurde rouwklagers, en Hij wenste de zusters niet te ontmoeten in dit verwarde toneel. Onder de rouwklagende vrienden waren verwanten van de familie, van wie sommigen hoge, verantwoordelijke posities bekleedden in Jeruzalem. Onder hen bevonden zich enkelen van de bitterste vijanden van Christus. Christus kende hun bedoelingen, en daarom maakte Hij Zich niet terstond bekend.

De boodschap werd zó stil aan Martha gegeven, dat de anderen in het vertrek het niet hoorden. Volkomen in beslag genomen door haar smart, hoorde Maria de woorden niet. Martha stond meteen op en ging naar buiten, haar Here tegemoet, maar Maria meende, dat zij naar de plaats ging waar Lazarus begraven lag, en zij bleef stil zitten met haar smart, zonder een kreet te uiten. Martha haastte zich Jezus tegemoet, haar hart gejaagd door tegenstrijdige gevoelens. Op Zijn gelaat, dat veel te kennen gaf, las zij dezelfde tederheid en liefde, die daar altijd waren geweest. Haar vertrouwen in Hem was niet gebroken, maar zij dacht aan haar zeer geliefde broer, die bij Jezus ook was bemind geweest. Terwijl de smart opwelde in haar hart, omdat Christus niet eerder was gekomen, maar terwijl er toch hoop in haar was, dat Hij zelf nu iets zou kunnen doen om hen te vertroosten, zei ze: “Here, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broer niet gestorven zijn”. Steeds weer, te midden van het rumoer dat gemaakt werd door de rouwklagers, hadden de zusters deze woorden herhaald.

Met menselijk en goddelijk medelijden keek Jezus in haar bedroefd, door zorgen gekwelde gelaat. Martha had niet de bedoeling, het verleden op te halen; alles werd uitgedrukt door die aandoenlijke woorden: “Here, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn”. Maar terwijl ze keek in dat liefdevolle gelaat, voegde ze eraan toe: “Ook nu weet ik, dat God U geven zal al wat Gij van God begeert”. Jezus moedigde haar geloof aan met de woorden: “Uw broeder zal opstaan”. Zijn antwoord was niet bedoeld om hoop op te wekken op een onmiddellijke verandering. Hij droeg de gedachten van Martha uit boven een tijdelijk herstel van haar broer en richtte ze op een wederopstanding van de rechtvaardigen. Dit deed Hij, opdat zij in de opwekking van Lazarus een belofte zou zien voor de opstanding van alle rechtvaardige doden, en een verzekering dat deze zou worden bewerkt door de kracht van de Heiland.

Martha antwoordde: “Ik weet, dat hij zal opstaan bij de opstanding ten jongsten dage”. Nog steeds trachtend haar geloof de juiste richting te geven, verklaarde Jezus: “Ik ben de opstanding en het leven”. In Christus is het leven, oorspronkelijk echt, aan niets anders ontleend. “Wie de Zoon heeft, heeft het leven”. De goddelijkheid van Christus is voor de gelovige de zekerheid voor het eeuwige leven. “Wie in Mij gelooft”, zei Jezus, “zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft gij dat?” Christus ziet hier vooruit op de tijd van Zijn tweede komst. Dan zullen de rechtvaardige doden onvergankelijk worden opgewekt en de levende rechtvaardigen zullen in de hemel worden opgenomen zonder de dood te zien. Het wonder dat Christus op het punt stond te verrichten, door Lazarus uit de dood op te wekken, zou de opwekking van al de rechtvaardige doden voorstellen. Door Zijn woord.en Zijn werken verklaarde Hij, dat Hij de Bewerker van de opstanding was. Hij Die Zelf spoedig aan het kruis zou sterven, stond daar met de sleutels van de dood, een overwinnaar van het graf, en deed Zijn recht en macht om eeuwig leven te schenken, gelden.

Op de woorden van de Heiland: “Gelooft gij dat?” antwoordde Martha: “Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, Die in de wereld komen zou”. Zij begreep de woorden van Christus niet in hun volle betekenis, maar ze beleed haar geloof in Zijn goddelijkheid, en haar vertrouwen, dat Hij in staat was datgene te verrichten wat Hem welbehaaglijk was. ”En na deze woorden ging zij heen en riep haar zuster Maria in stilte en zeide: Daar is de Meester en Hij roept u”. Zij bracht haar boodschap zo zacht mogelijk over, want de priesters en oversten waren gereed om Jezus gevangen te nemen, wanneer de gelegenheid zich voordeed. De kreten van de rouwklagers verhinderden dat haar woorden werden ge-hoord.

Toen Maria de boodschap hoorde, stond ze haastig op, en met een verlangende uitdrukking op haar gelaat verliet ze het vertrek. In de mening dat zij naar het graf was gegaan om daar te wenen, volgden de rouwklagers haar. Toen zij op de plaats aankwam waar Jezus wachtte, knielde ze aan Zijn voeten en zeide met bevende lippen: “Here, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn”. De kreten van de

rouwklagers deden haar pijn; want zij verlangde naar een paar rustige woorden alleen met Jezus. Maar zij kende de naijver en jaloersheid die gekoesterd werden in de harten van sommigen der aanwezigen tegen Christus, en dit weerhield haar, haar smart ten volle tot uitdrukking te brengen.

"Toen Jezus haar dan zag wenen en ook de Joden die met haar medegekomen waren, zag wenen, werd Hij verbolgen in de geest en diep ontroerd". Hij doorzag de harten van allen die daar bijeen waren. Hij zag, dat bij velen datgene wat doorging voor een betoon van smart, slechts uiterlijke schijn was. Hij wist, dat sommigen uit het gezelschap, die nu gehuichelde smart toonden, eerlang de dood zouden beramen, niet alleen van de machtige wonderdoener, maar ook van hem die uit de dood zou worden opgewekt. Christus had hen kunnen ontdoen van hun mantel van voorgewende smart. Maar Hij bedwong Zijn rechtvaardige verontwaardiging. De woorden die Hij in alle waarheid had kunnen spreken, sprak Hij niet uit, terwille van de geliefde die in smart aan Zijn voeten knielde en die waarlijk in Hem geloofde.

"Waar hebt gij hem gelegd?" vroeg Hij. "Zij zeiden tot Hem: Here, kom en zie". Samen liepen ze naar het graf. Het was een droevig schouwspel. Lazarus was zeer geliefd geweest, en Zijn zusters weenden om hem met eer. gebroken hart, terwijl degenen die zijn vrienden waren geweest, hun tranen vermengden met die van de diepbedroefde zusters. "Jezus weende"38 bij het zien van dit menselijk leed en het feit, dat de getroffen vrienden konden treuren over de dode, terwijl de Heiland der wereld daarbij stond. Hoewel Hij de Zoon van God was, had Hij nochtans de menselijke natuur aangenomen, en Hij werd bewogen door menselijke smart. Zijn teder, medelijdend hart wordt altijd tot medeleven gewekt door lijden. Hij weent met de wenenden, en verblijdt Zich met de blijden.

Maar het was niet alleen om Zijn menselijk medeleven met Maria en Martha dat Jezus weende. In Zijn tranen was een smart die zo hoog verheven is boven menselijke smart als de hemel hoger is dan de aarde. Christus weende niet om Lazarus, want Hij zou hem uit het graf roepen. Hij weende, omdat velen van hen die nu om Lazarus treurden, weldra de dood zouden beramen van Hem Die de opstanding en het leven is. Maar hoe slecht waren de ongelovige Joden in staat Zijn tranen te verklaren! Sommigen die alleen maar de uiterlijke omstandigheden van het schouwspel dat voor Hem lag, konden zien als een oorzaak voor Zijn droefheid, zeiden zacht: "Zie, hoe lief Hij hem had!" Anderen, die trachtten het zaad van het ongeloof te zaaien in de harten van hen die aanwezig waren, zeiden spottend: "Had Hij Die de ogen van de blinde heeft geopend, niet kunnen maken, dat ook deze niet stierf?" Indien het in de macht van Christus had gelegen om Lazarus te redden, waarom liet Hij dan toe, dat hij stierf?

Met een profetische blik zag Christus de vijandschap van de Farizeeën en Sadduceeën. Hij wist, dat zij reeds dachten over Zijn dood. Hij wist, dat sommigen van hen die ogenschijnlijk nu vol medeleven waren, spoedig voor zichzelf de deur der hoop en de

poorten van de Stad Gods zouden sluiten. Spoedig zou er, door Zijn vernedering en kruisiging, een toneel plaatsgrijpen waarvan de verwoesting van Jeruzalem het gevolg zou zijn, en in die tijd zou niemand klaagliederen zingen om de doden. De vergelding die over Jeruzalem zou komen, stond Hem duidelijk voor ogen. Hij zag Jeruzalem ingesloten door de Romeinse legioenen. Hij wist, dat velen die nu om Lazarus weenden, zouden sterven bij het beleg van de stad, en in hun dood zou geen hoop zijn.

Het was niet alleen om datgene wat Hij voor Zich zag, dat Christus weende. Het gewicht van de smart van eeuwen drukte op Hem. Hij zag de verschrikkelijke gevolgen van de overtreding van Gods wet. Hij zag, dat in de geschiedenis van de wereld, te beginnen bij de dood van Abel, de strijd tussen goed en kwaad ononderbroken was geweest. Wanneer Hij neerzag op de jaren die komen zouden, zag Hij lijden en smart, tranen en dood, die het lot van de mensen zouden zijn. Zijn hart werd verscheurd door de pijn van het mensdom van alle eeuwen en in alle landen. De ellende van het zondige geslacht rustten zwaar op Zijn ziel, en de fontein van Zijn tranen brak open, terwijl Hij verlangde al hun lijden te verlichten.

"Jezus dan, wederom bij Zichzelf verbolgen, ging naar het graf". Lazarus was neergelegd in een spelonk in een rots, en een zware steen was voor de opening geplaatst. "Neemt de steen weg!"2 zei Christus. In de mening, dat Hij alleen naar de dode wilde kijken, maakte Martha tegenwerpingen, zeggende dat het lichaam vier dagen geleden was begraven, en dat de ontbinding reeds een aanvang had genomen. Deze verklaring, die gegeven werd voordat Lazarus werd opgewekt, liet geen ruimte voor de vijanden van Christus, om te zeggen, dat er bedrog was gepleegd. In het verleden hadden de Farizeeën valse verklaringen in omloop gebracht betreffende de meest wonderlijke openbaringen van de kracht Gods. Toen Christus het dochtertje van Jaïrus had opgewekt, had Hij gezegd: "Het kind is niet gestorven, maar het slaapt". Daar zij slechts korte tijd ziek was geweest, en onmiddellijk na haar sterven was opgewekt, verklaarden de Farizeeën, dat het kind niet dood was geweest; dat Christus Zelf had gezegd, dat het slechts sliep. Zij hadden het willen doen voorkomen, alsof Christus geen zieken kon genezen, dat er bij Zijn wonderen bedrog te pas kwam. Maar in dit geval kon niemand ontkennen, dat Lazarus dood was.

Wanneer de Here op het punt staat een werk te verrichten, brengt Satan er iemand toe om tegen te werken. "Neemt de steen weg!"zei Christus. Tref, voor zover dit mogelijk is, voorbereidingen voor Mijn werk. Maar Martha's besliste en strevende geest deed zich gelden. Zij wilde niet, dat het in staat van ontbinding verkerende lichaam ten aanschouwen gebracht zou worden. Het menselijk hart is traag in het verstaan van de woorden van Christus, en het geloof van Martha had niet de volle betekenis van Zijn belofte begrepen.

Christus berispte Martha, maar Zijn woorden werden met de uiterste zachtmoedigheid gesproken. "Heb Ik u niet gezegd, dat gij, indien gij gelooft, de heerlijkheid Gods zien zult?" Waarom zou je twijfel hebben betreffende Mijn macht? Waarom zou je argumenten

aanvoeren tegen Mijn eisen? Je hebt Mijn woord. Als je wilt geloven, zal je de heerlijkheid Gods zien. Natuurlijke onmogelijkheden kunnen het werk van de Almachtige niet verhinderen. Twijfelzucht en ongeloof duiden niet op nederigheid. Onvoorwaardelijk geloof in de woorden van Christus is ware nederigheid, ware zelfovergave.

"Neemt *gij* de steen weg!" Christus had de steen kunnen gebieden zich te verwijderen, en de steen zou Zijn stem hebben gehoorzaamd. Hij had de engelen die aan Zijn zijde waren, bevel kunnen geven, dit te doen. Op Zijn bevel zouden onzichtbare handen de steen hebben verwijderd. Maar de steen moest door mensenhanden worden weggenomen. Zo wilde Christus aantonen, dat de mens moet samenwerken met God. Goddelijke kracht krijgt geen bevel om datgene te doen wat menselijke kracht kan doen. God handelt niet zonder de hulp van mensen. Hij geeft hun kracht en werkt met hen samen, wanneer zij de hun gegeven krachten en bekwaamheden gebruiken.

Aan het bevel wordt gevolg gegeven. De steen wordt afgewenteld. Alles wordt openlijk en weloverwogen gedaan. Aan allen wordt de kans gegeven te zien, dat hier geen bedrog wordt gepleegd. Daar ligt het lichaam van Lazarus in zijn rotsgraf, koud en stil in de dood. De kreten van de klaagzangers verstommen. Verbaasd en in afwachting staan de mensen rond het graf, wachtend om te zien wat gaat volgen. Rustig staat Christus voor het graf. Een heilige ernst rust op allen die aanwezig zijn. Christus gaat dichter naar de grafkelder toe. Terwijl Hij Zijn ogen opslaat naar de hemel, zegt Hij: "Vader, Ik dank U, dat Gij Mij verhoord hebt". Niet lang vóór deze gebeurtenis hadden de vijanden van Christus Hem beschuldigd van godslastering, en hadden stenen opgenomen om naar Hem te werpen, omdat Hij beweerde de Zoon van God te zijn. Zij beschuldigden Hem ervan, dat Hij wonderen verrichtte door de kracht van Satan. Maar hier beweert Christus, dat God Zijn Vader is, en met een volmaakt vertrouwen verklaart Hij, dat Hij de Zoon van God is.

In alles wat Hij deed, werkte Christus samen met Zijn Vader. Steeds had Hij ervoor gezorgd, duidelijk te doen uitkomen, dat Hij niet in eigen kracht werkte; door geloof en gebed verichtte Hij Zijn wonderen. Christus verlangde, dat allen Zijn verhouding tot Zijn Vader zouden kennen. "Vader", zei Hij, "Ik dank U, dat Gij Mij verhoord hebt. Zelf wist Ik, dat Gij Mij altijd verhoort, maar ter wille van de schare die rondom Mij staat, heb Ik gesproken, opdat zij geloven dat Gij Mij gezonden hebt". Nu zouden de discipelen en het volk het meest overtuigende bewijs ontvangen omtrent de verhouding die er bestond tussen Christus en God. Er zou hun worden getoond, dat de bewering van Christus geen misleiding was.

"En na dit gezegd te hebben, riep Hij met luider stem: Lazarus, kom naar buiten!", Zijn stem, helder en doordringend, dringt door in het oor van de dode. Terwijl Hij spreekt, flitst de goddelijkheid door het menselijke heen. Op Zijn gelaat, dat verlicht is door de heerlijkheid van God, zien de mensen de verzekering van Zijn kracht. Alle ogen zijn gericht op de opening van het graf. Alle oren zijn gespannen om het minste gerucht op te vangen.

Met intense en pijnlijke belangstelling wachten allen op de toets van de goddelijkheid van Christus, het bewijs, dat Zijn bewering, de Zoon van God te zijn, moet waar maken of voor altijd de hoop zal blussen.

Er beweegt iets in het stille graf, en hij die dood was, staat aan de ingang van de grafstede. Zijn bewegingen worden gehinderd door de doodsklederen, waarin hij was neergelegd, en Christus zegt tot de verbaasde toeschouwers: “Maakt hem los en laat hem heengaan”. Weer wordt hun getoond dat de mens vrijwillig met God moet samenwerken. De mens moet arbeiden voor de mens. Lazarus wordt ontbonden, en staat voor de schare, niet als iemand die uitgeteerd is door een ziekte, en zwak en wankel in de benen is, maar als een man in de bloei van zijn leven, als een man die op het hoogtepunt van zijn kracht is. Zijn ogen stralen van bevatting en liefde voor Zijn Heiland. Hij werpt zich in aanbidding aan de voeten van Jezus. De toeschouwers zijn aanvankelijk sprakeloos van verbazing, dan volgt er een onbeschrijfelijk toneel van vreugde en dankbaarheid. De zusters ontvangen hun broer terug in het leven als een geschenk van God, en met tranen van vreugde brengen ze stamelend hun dank aan de Heiland onder woorden. Maar terwijl broeder, zusters en vrienden zich verheugen over deze hereniging, trekt Jezus Zich van het toneel terug. Wanneer zij omzien naar de Levengever, is Hij onvindbaar.

Hoofdstuk 59—Samenzwering van de priesters

Bethanië lag zo dicht bij Jeruzalem, dat het nieuws van de opwekking van Lazarus al spoedig naar de stad werd overgebracht. Door spionnen die getuigen waren geweest van het wonder, kenden de Joodse leiders al spoedig de feiten. Terstond werd een vergadering van het Sanhedrin belegd om te besluiten wat zij zouden doen. Christus had nu Zijn macht over dood en graf volledig getoond. Dat machtig wonder was het kronende bewijs, door God aan de mensen gegeven, dat Hij Zijn Zoon naar de wereld had gezonden om hen te redden. Het was een openbaring van goddelijke kracht, die voldoende was om iedere geest die beheerst werd door een gezond verstand en een verlicht geweten, te overtuigen. Velen die getuigen waren van de opwekking van Lazarus, werden tot het geloof in Jezus gebracht. Maar de haat van de priesters tegen Hem nam toe. Zij hadden alle mindere aanwijzingen van Zijn goddelijkheid verworpen, en zij waren alleen maar woedend door dit nieuwe wonder. De dode was bij volle daglicht opgewekt en in tegenwoordigheid van een schare van getuigen. Geen list zou een dergelijk getuigenis kunnen wegredeneren. Juist om deze reden werd de vijandschap van de priesters nog dodelijker. Zij waren meer dan ooit besloten om een einde te maken aan het werk van Christus.

De Sadduceeën waren, hoewel zij niet gunstig over Christus dachten, niet zo uiterst kwaadwillig jegens Hem geweest als de Farizeeën. Hun haat was niet zo bitter geweest. Maar nu waren ze erg ongerust geworden. Zij geloofden niet in een opstanding uit de doden. De zogenaamde wetenschap aanvoerend, waren zij van de redenering uitgegaan dat het onmogelijk was een dood lichaam weer tot leven te brengen. Maar door een paar woorden van Christus was hun theorie omvergeworpen. Er was aangetoond, dat zij, zowel wat betreft de Schriften alsook de macht Gods, onwetend waren. Zij zagen geen mogelijkheid om de indruk die het wonder op het volk gemaakt had, weg te nemen. Hoe kon men bewerkstelligen, dat mensen zich afwendden van Hem Die erin was geslaagd het graf van zijn dode te beroven? Leugenachtige verhalen werden in omloop gebracht, maar het wonder kon niet worden ontkend, en zij wisten niet, hoe ze de uitwerking daarvan zouden kunnen tegengaan. Tot dusverre hadden de Sadduceeën het plan om Christus ter dood te brengen, niet aangemoedigd. Maar na de opwekking van Lazarus besloten zij, dat alleen door Zijn dood Zijn onverschrokken aanklachten tegen hen tot een einde gebracht konden worden.

De Farizeeën geloofden in de opstanding, en zij moesten wel zien dat dit wonder een bewijs was, dat de Messias onder hen was. Maar zij hadden het werk van Christus steeds tegengestaan. Vanaf het begin hadden zij Hem gehaat, omdat Hij hun huichelachtige aanspraken aan de kaak had gesteld. Hij had de mantel van strenge vormendienst, waaronder hun zedelijke misvormdheid was verborgen, weggerukt. De zuivere godsdienst die Hij leerde, had hun holle belijdenissen van vroomheid veroordeeld. Zij dorstten ernaar, wraak te nemen op Hem om Zijn scherpe verwijten. Zij hadden getracht Hem ertoe te brengen iets te doen of te zeggen dat hun gelegenheid zou geven Hem te veroordelen.

Verschillende malen hadden zij gepoogd Hem te stenigen, maar Hij had Zich rustig teruggetrokken, en zij hadden Hem uit het oog verloren.

De wonderen die Hij op de sabbat verrichtte, waren alle erop gericht, de zieken te helpen, maar de Farizeeën hadden getracht Hem te veroordelen als een sabbatschender. Zij hadden getracht de Herodianen tegen Hem op te zetten. Zij stelden het voor, alsof Hij trachtte een tegenkoninkrijk op te richten, en beraadslaagden met hen, hoe ze Hem zouden kunnen doden. Om de Romeinen tegen Hem op te zetten, hadden ze het doen voorkomen, dat Hij probeerde hun gezag omver te werpen. Zij hadden ieder voorwendsel beproefd om Hem te verhinderen het volk te beïnvloeden. Maar tot dusver waren hun pogingen verijdeld. De scharen die getuigen waren van Zijn werken van genade en die Zijn zuivere en heilige onderwijzingen hoorden, wisten dat dit geen daden of woorden waren van een sabbatschender of van een godslasteraar. Zelfs de dienaren die door de Farizeeën werden uitgezonden, waren zó beïnvloed door Zijn woorden, dat zij de handen niet aan Hem konden slaan. In wanhoop hadden de Joden ten slotte een gebod uitgevaardigd, dat ieder mens die beleed in Jezus te geloven, uit de synagoge zou worden geworpen.

Toen de priesters, de oversten en de oudsten dus bijeenkwamen om te beraadslagen, waren zij vastbesloten om Hem Die zulke wonderbare werken verrichtte dat alle mensen zich verwonderden, tot zwijgen te brengen. Farizeeën en Sadduceeën waren nauwer met elkander verbonden dan ooit tevoren. Hoewel ze tot dusverre verdeeld waren geweest, werden zij één in hun tegenwerking van Christus. In de vorige raadszittingen hadden Nicodemus en Jozef de veroordeling van Jezus verhinderd, en om deze reden werden zij nu niet opgeroepen. Bij de raadsvergaderingen waren anderen invloedrijke mannen aanwezig die in Jezus geloofden, maar hun invloed had geen enkel overwicht op die van de kwaadwillige Farizeeën.

Toch waren de leden van de raad het niet geheel met elkander eens. Het Sanhedrin was in deze tijd geen rechtsgeldige vergadering. Ze werd slechts getolereerd. Sommige leden vroegen zich af, of het wel verstandig was, Christus ter dood te brengen. Zij vreesden dat dit een opstand onder het volk zou teweegbrengen, waardoor de Romeinen ertoe gebracht zouden kunnen worden de priesters verdere gunsten te ontzeggen en hun de macht die zij nog bezaten, te ontnemen. De Sadduceeën werkten samen in hun haat jegens Christus, doch zij waren geneigd voorzichtig te zijn in hun handelingen, uit vrees dat de Romeinen hen zouden beroven van hun hoge positie.

In deze raad, die was bijeengeroepen om de dood van Christus voor te bereiden, was de Getuige aanwezig Die de hoogmoedige woorden van Nebukadnezar hoorde, Die getuige was van het afgodisch feest van Belsazar, Die tegenwoordig was toen Christus in Nazareth Zichzelf aankondigde als de Gezalfde. Deze Getuige bracht de oversten nu onder de indruk van het werk dat zij deden. Gebeurtenissen uit het leven van Christus rezen voor hen op met een duidelijkheid die hen verontrustte. Zij herinnerden zich het schouwspel in de tempel,

toen Jezus als kind van twaalf jaar voor de wetgeleerden stond en hun vragen stelde waarover zij zich verwonderden. Het wonder dat zojuist was verricht, getuigde ervan, dat Jezus niemand anders was dan de Zoon van God. In hun ware betekenis schoten de oudtestamentische Geschriften betreffende Christus door hun gedachten. Ontsteld en bezorgd vroegen de oversten: “Wat doen wij?” Er was verdeeldheid in de raad. Onder de indruk van de Heilige Geest konden de priesters en oversten de overtuiging niet uit hun gedachten bannen, dat zij tegen God streden.

Terwijl de raad in de grootste verwarring verkeerde, stond de hogepriester Kajafas op. Kajafas was een trots en wreed mens, aanmatigend en onverdraagzaam. Onder zijn familierelaties waren Sadduceeën, die koud, overmoedig, roekeloos en vol eerzucht en wreedheid waren, wat zij verborgen onder een mantel van voorgewende gerechtigheid. Kajafas had de profetieën bestudeerd, en hoewel hij niet op de hoogte was van de ware betekenis daarvan, sprak hij met veel gezag en zelfverzekerdheid: “Gij weet niets, en gij beseft niet, dat het in uw belang is, dat één mens sterft voor het volk en niet het gehele volk verloren gaat”. Zelfs indien Jezus onschuldig was, zo drong de hogepriester aan, moest Hij uit de weg geruimd worden. Hij veroorzaakte moeilijkheden, trok de mensen tot Zich en verminderde het gezag van de oversten. Hij was slechts één mens; het was beter dat Hij zou sterven dan dat het gezag van de oversten verzwakt zou worden. Indien het volk het vertrouwen in hun leiders zou verliezen, zou de nationale kracht te gronde gericht worden. Kajafas legde er de nadruk op, dat na dit wonder de volgelingen van Jezus waarschijnlijk een revolutie zouden ontketenen. Dan zullen de Romeinen komen, zei hij, en zij zullen onze tempel sluiten, en onze wetten afschaffen, waardoor zij ons als natie zullen vernietigen. Wat is het leven van deze Galileeër waard in vergelijking met het leven van de natie? Indien Hij het welzijn van Israël in de weg staat, bewijzen we dan God niet een dienst, door Hem uit de weg te ruimen? Het is beter dat één mens omkomt, dan dat het gehele volk te gronde gaat.

Door te verklaren, dat één mens voor het gehele volk moest sterven, liet Kajafas zien, dat hij enige kennis van de profetieën bezat, hoewel het een zeer beperkte was. Maar in zijn relaas over dit tafereel neemt Johannes de profetie op en laat de verstrekkende en diepe betekenis daarvan zien. Hij zegt: “En niet alleen voor het volk, maar om ook de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen”. Hoe blindelings erkende de hoogmoedige Kajafas de zending van de Heiland! Op de lippen van Kajafas werd deze zeer kostbare waarheid in een leugen verkeerd. De politiek die hij voorstond, was gebaseerd op een beginsel dat aan het heidendom ontleend was. Onder de heidenen had het vage bewustzijn, dat één mens zou moeten sterven voor het mensdom, geleid tot het brengen van mensenoffers. Kajafas stelde dus voor om door het offer van Jezus het schuldige volk te redden, niet van overtredingen, maar in overtredingen, opdat zij zouden kunnen voortgaan met zondigen. En door zijn redenering probeerde hij de tegenwerpingen tot zwijgen te brengen van hen die durfden beweren, dat er nog niets in Jezus was gevonden dat des doods waardig was.

Tijdens de raadszitting waren de vijanden van Christus diep overtuigd. De Heilige Geest had hun geest getroffen. Maar Satan streed om de macht over hen te krijgen. Met klem vestigde hij hun aandacht op de grieven die zij hadden verduurd ter wille van Christus. Hoe weinig had Hij hun gerechtigheid geëerd! Hij stelde een gerechtigheid voor ogen die veel groter is, en die allen die Gods kinderen willen zijn, moeten bezitten. Zonder aandacht te schenken aan hun vormen en plechtigheden, had Hij zondaren aangemoedigd om rechtstreeks tot God te gaan als tot een genadig Vader, en hun behoeften bekend te maken. Zo had Hij, naar hun mening, het priesterschap ter zijde gesteld. Hij had geweigerd de theologie van de rabbijnse scholen te erkennen. Hij had de snode praktijken van de priesters aan de kaak gesteld en had hun invloed onherstelbare schade toegebracht. Hij had de invloed van hun stelregels en overleveringen geschaad door te verklaren dat, hoewel zij met gestrengheid de ceremoniële wet handhaafden, zij de wet van God krachteloos maakten. Dit alles bracht Satan hun nu in gedachten.

Satan zei hun, dat, om hun gezag te handhaven, zij Jezus ter dood moesten brengen. Deze raad volgden zij op. Het feit, dat zij de macht die zij op dat ogenblik uitoefenden, zouden kunnen verliezen, was, naar zij meenden, voldoende reden om tot een besluit te komen. Met uitzondering van enkelen die hun mening niet durfden uit te spreken, ontving het Sanhedrin de woorden van Kajafas alsof het de woorden van God waren. De raad was opgelucht; de tweedracht verdween. Zij besloten Christus ter dood te brengen bij de eerste gunstige gelegenheid. Door het bewijs voor de goddelijkheid van Jezus te verwerpen, hadden deze priesters en oversten zichzelf opgesloten in een ondoordringbare duisternis. Zij waren volledig onder de macht van Satan gekomen, om door hem over de rand van de eeuwige ondergang gejaagd te worden. Nochtans was hun misleiding zo groot, dat zij bijzonder met zichzelf ingenomen waren. Zij beschouwden zichzelf als vaderlandslievenden, die het behoud van de natie nastreefden.

Het Sanhedrin was evenwel bevreesd overhaaste maatregelen tegen Jezus te nemen, opdat de mensen niet vertoornd zouden worden, en het geweld dat tegen Hem beraamd was, op hun eigen hoofden zou neerkomen. Hierom stelde de raad de uitvoering van het vonnis dat zij hadden uitgesproken, uit. De Heiland begreep het samenzweren van de priesters. Hij wist dat zij verlangden Hem uit de weg te ruimen en dat hun doel weldra bereikt zou zijn. Maar het lag niet op Zijn weg de crisis te verhaasten, en Hij trok zich terug uit dat gebied en nam Zijn discipelen met Zich mee. Zo handhaafde Jezus door Zijn eigen voorbeeld opnieuw het onderricht dat Hij aan Zijn discipelen had gegeven: “Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar een andere”. Er was een uitgestrekt terrein waarin gewerkt moest worden voor de redding van zielen, en tenzij trouw aan Hem dit vereiste, mochten de dienstknechten des Heren hun leven niet in gevaar brengen.

Jezus had nu drie jaren in het openbaar voor de mensen gearbeid. Zijn voorbeeld van zelfverloochening en belangeloze welwillendheid hadden zij voor ogen. Zijn leven van

reinheid, van lijden en toewijding was aan allen bekend. Toch was het slechts deze korte periode van drie jaar, dat de wereld de tegenwoordigheid van haar Verlosser verdragen kon.

Zijn leven was vol van vervolging en beledigingen geweest. Verdreven uit Bethlehem door een afgunstige koning, verworpen door Zijn eigen volk in Nazareth, zonder reden ter dood veroordeeld te Jeruzalem, vond Jezus, met Zijn weinige getrouwe navolgers, een tijdelijk onderdak in een vreemde stad. Hij Die altijd werd ontroerd door menselijke smart, Die de zieken genas, blinden het gezicht hergaf, doven het gehoor en stommen de spraak, Die de hongerigen te eten gaf en de treurenden troostte, werd verdreven uit het midden van het volk voor welks redding Hij had gearbeid. Hij Die wandelde op de woelige golven en door een woord hun woeste razen tot zwijgen gebracht, Die duivelen had uitgeworpen die bij het uitwerpen Hem hadden erkend als de Zoon van God, Die de slaap der doden had onderbroken, Die duizenden had geboeid door Zijn wijze woorden, was niet in staat de harten te bereiken van hen die verblind waren door vooroordeel en haat, en die hardnekkig het licht afwezen.

Hoofdstuk 60—De wet van het nieuwe koninkrijk

De tijd van het Pascha naderde, en weer begaf Jezus Zich op weg naar Jeruzalem. In Zijn hart was de vrede van volmaakte eenheid met de wil van de Vader, en vol geestkracht spoedde Hij Zich naar de plaats van offerande. Maar gevoelens van geheimzinnigheid, twijfel en vrees maakten zich meester van de discipelen. De Heiland "ging vóór hen uit, en zij waren zeer verbaasd, en zij die volgden, waren bevreesd". Weer riep Christus de twaalven tot Zich, en met een grotere duidelijkheid dan ooit tevoren openbaarde Hij hun het verraad en het lijden welke Hem wachtten. "Zie", zei Hij, "wij gaan op naar Jeruzalem, en al wat door de profeten geschreven is, zal aan de Zoon des mensen volbracht worden. Want Hij zal overgeleverd worden aan de heidenen en bespot en gesmaad en bespuwd worden, en zij zullen Hem geselen en doden, en ten derden dage zal Hij opstaan. En zij begrepen niets van deze dingen, en dit woord bleef hun duister, en zij wisten niet, waarvan gesproken werd".

Hadden ze niet kort tevoren overal verkondigd: "Het koninkrijk der hemelen is nabij?" Had Christus niet Zelf beloofd, dat velen met Abraham, Izaäk en Jakob zouden aanzitten in het koninkrijk Gods? Had Hij niet beloofd dat allen die iets om Zijnentwil verlaten hadden, een honderdvoudige vergoeding zouden ontvangen in dit leven, en een deel in Zijn koninkrijk? En had Hij niet aan de twaalven de bijzondere belofte gegeven van hoge ereplaats en in Zijn koninkrijk op tronen zitten en de twaalf stammen Israëls oordelen? Zelfs nu had Hij gezegd dat alles wat in de profeten over Hem geschreven was, vervuld zou worden. En hadden niet de profeten de heerlijkheid van het rijk van de Messias voorzegd? In het licht van deze gedachten schenen Zijn woorden betreffende verraad, vervolging en dood, vaag en schaduwachtig. Welke moeilijkheden ook tussenbeide mochten komen, zij geloofden, dat het koninkrijk spoedig opgericht zou worden.

Johannes, de zoon van Zebedeüs, was één van de eerste twee discipelen die Jezus waren gevolgd. Hij en zijn broer Jacobus behoorden tot de eerste groep mensen die alles verlaten hadden om Hem te dienen. Met blijdschap hadden zij hun huis en vrienden achtergelaten om bij Hem te kunnen zijn; zij hadden met Hem gewandeld en met Hem gesproken; zij waren bij Hem geweest in de huiselijke beslotenheid en tijdens de openbare bijeenkomsten. Hij had hun angsten tot zwijgen gebracht, hen uit gevaren verlost, hun lijden verlicht, hen getroost in hun verdriet, en met geduld en liefderijkheid had Hij hun onderricht gegeven, tot hun harten verbonden schenen te zijn met het Zijne, en in het vuur van hun liefde verlangden zij het dichtst bij Hem te zijn in Zijn koninkrijk. Bij iedere mogelijke gelegenheid nam Johannes zijn plaats in naast de Heiland, en Jacobus wenste geëerd te worden met een nauwe relatie met Hem.

Hun moeder was een volgelinge van Christus, en had Hem openlijk met haar bezittingen gediend. Met de liefde en eerzucht van een moeder voor haar zoons begeerde zij voor hen de meest eervolle plaats in het nieuwe koninkrijk. Zij moedigde hen daarom aan, een

verzoek hiertoe in te dienen. De moeder met haar zonen kwamen samen tot Jezus, en vroegen Hem, of Hij een verzoek waarop zij hun hart gezet hadden, wilde inwilligen. ”Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?” vroeg Hij. De moeder antwoordde: “Zeg dat deze mijn twee zonen mogen zitten, één aan Uw rechterzijde en één aan Uw linkerzijde in Uw koninkrijk”. Jezus behandelt hen liefderijk en berispt hen niet om hun zelfzucht, dat zij trachten voorrang te willen hebben boven hun broeders. Hij doorziet hun hart, Hij weet hoe sterk zij aan Hem gehecht zijn. Hun liefde is niet louter een menselijke toegenegenheid; ofschoon deze liefde bezoedeld is door de aarsheid van haar menselijk kanaal, is ze een uitvloeisel van de fontein van Zijn eigen verlossende liefde. Hij wil niet berispen, maar versterken en louteren. Hij zei: “Kunt gij de beker drinken die Ik drink, of met de doop gedoopt worden waarmede Ik gedoopt word?” Zij herinneren zich Zijn geheimzinnige woorden die wezen op beproeving en lijden, maar toch antwoorden zij vol vertrouwen: “Wij kunnen het”. Zij zouden het zich tot de hoogste eer tekenen, hun trouw te bewijzen door in alles wat hun Here zal overkomen, te delen.

”De beker die Ik drink, zult gij drinken, en met de doop waarmede Ik gedoopt word, zult gij gedoopt worden”, zei Hij; vóór Hem een kruis in plaats van een troon, twee misdadigers als Zijn metgezellen aan Zijn rechteren aan Zijn linkerhand. Johannes en Jacobus zouden met hun Meester delen in het lijden; de een was de eerste van de broederen die door het zwaard zou omkomen, de ander zou het langst van allen inspanning, schande en vervolging moeten dragen. “Maar het zitten aan Mijn rechterzijde en linkerzijde”, vervolgde Hij, “staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen die het bereid is door Mijn Vader”. In het koninkrijk Gods verkrijgen wij onze plaats niet door bevoordeling. Deze wordt niet verdiend en wordt ons ook niet toebedeeld door een willekeurige schenking. Ze is het resultaat van ons karakter. De kroon en de troon zijn de tekenen van een toestand die wij verkregen hebben; zij zijn de tekenen van zelfoverwinning door onze Here Jezus Christus.

Lang daarna, toen de discipelen hadden geleerd deel te hebben aan Christus door de gemeenschap aan Zijn lijden, openbaarde de Here aan Johannes, wat de voorwaarde is voor het dichtbij-zijn in Zijn koninkrijk. “Wie overwint”, zegt Christus, “hem zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk Ik heb overwonnen en gezeten ben met Mijn Vader op Zijn troon”. “Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel Mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam Mijns Gods... en Mijn nieuwe naam”. Zo schreef de apostel Paulus: “Wat mij aangaat, reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige Rechter, mij zal geven”.

Degene die het dichtst bij Christus zal staan, is hij die het diepst de geest van Zijn zelfopofferende liefde heeft ingedronken, — een liefde die “niet praalt,., niet opgeblazen is,., zichzelf niet zoekt,., niet verbitterd wordt,... het kwade niet toerekent”13 —, liefde die

de discipel beweegt, zoals zij onze Here bewoog, om alles te geven, om te leven en te werken en offers te brengen, tot de dood toe, voor de redding van mensen. Deze geest werd openbaar in het leven van Paulus. Hij zei: “Het leven is mij Christus”; want zijn leven openbaarde Christus aan de mensen; “en het sterven gewin”14 — winst voor Christus; de dood zelf zou de kracht van Zijn genade openbaar maken, en zielen tot Hem verzamelen. “Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam”, zei hij, “hetzij door mijn leven hetzij door mijn dood”.

Toen de tien anderen het verzoek van Jacobus en Johannes hoorden, waren ze erg boos. De hoogste plaats in het koninkrijk was juist datgene waarnaar een ieder voor zichzelf streefde, en zij waren toornig, dat de twee discipelen schijnbaar een voorrecht hadden verkregen boven hen.

Weer scheen de strijd over de vraag wie de grootste zou zijn, te ontbranden, toen Jezus de verontwaardigde discipelen tot Zich riep en tot hen zei: “Gij weet, dat zij die regeerders der volken heten, heerschappij over hen voeren, en hun rijksgenoten oefenen macht over hen. Zó is het echter onder u niet”. In de koninkrijken der wereld betekende positie zelfverheerlijking. Men nam aan, dat de mensen bestonden ten voordele van de regerende klassen. Invloed, rijkdom, ontwikkeling, dat waren zo de middelen voor de leiders om de scharen in hun macht te krijgen. De hogere klassen moesten denken, besluiten, zich verheugen en regeren; de lagere klassen moesten gehoorzamen en dienen. Godsdienst was, zoals alle andere dingen, een zaak van gezag. Men verwachtte van het volk, dat zij geloofden en handelden zoals hun oversten dat wilden. Het recht van de mens als mens, om voor zichzelf te denken en te handelen, werd in het geheel niet meer erkend.

Christus was bezig een koninkrijk op te richten dat andere beginselen heeft. Hij riep de mensen niet tot gezag, maar tot dienen, de sterken om de zwakheden van de zwakken te dragen. Macht, positie, talent en opvoeding gaven hun bezitter de hoogste verplichting zijn medemensen te dienen. Zelfs tot de nederigsten van de discipelen van Christus wordt gezegd: “Het geschiedt alles om uwentwil”.

”De Zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen”. Te midden van Zijn discipelen was Christus in ieder opzicht een dienaar, een lastdrager. Hij deelde in hun armoede. Hij verloochende Zichzelf om hunnentwil, Hij ging voor hen uit om de. moeilijker plaatsen te effenen, en spoedig zou Hij Zijn leven op aarde tot een voltooiing brengen door Zijn leven af te leggen. Het beginsel waarnaar Christus handelde, moet ook de leden van de gemeente, die Zijn lichaam zijn, aanzetten. Het plan en de grond van de verlossing is liefde. In het koninkrijk van Christus zijn zij de grootste, die het voorbeeld dat Hij hun heeft gegeven, navolgen, en die handelen als herders van Zijn kudde.

De woorden van Paulus openbaren de werkelijke waardigheid en eer van het christelijk leven: “Hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen dienstbaar gemaakt”. “Niet om

mijn eigen belang te zoeken, maar dat van zeer velen, opdat zij behouden worden". In gewetenszaken moet de ziel niet belemmerd worden. Niemand mag heersen over de gedachten van een ander, of hem zijn plicht voorschrijven. God geeft aan iedere ziel vrijheid van denken en zijn eigen overtuiging na te volgen. "Zo zal dan een ieder onzer voor zichzelf rekenschap geven aan God". "Ieder zij" in alle zaken waar het om een beginsel gaat, "voor zijn eigen besef ten volle overtuigd". In het koninkrijk van Christus is geen hooghartige onderdrukking, gedwongen levenshouding. De engelen des hemels komen niet naar de aarde om te heersen en eerbewijzen af te dwingen, maar als boodschappers van genade, om te werken met de mensen voor de verheffing van het mensdom.

De beginselen en zelfs de woorden van het onderricht van de Heiland bleven, in hun goddelijke schoonheid, achter in het geheugen van de geliefde discipel. Tot in zijn laatste dagen was het hoofdthema van het getuigenis van Johannes aan de gemeenten Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt: dat wij elkander zouden liefhebben". "Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij Zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten". Dit was de geest waarmee de eerste gemeente was doortrokken. Na de uitstorting van de Heilige Geest was "de menigte van hen die tot het geloof gekomen waren,.. één van hart en ziel, en ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat, zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk". "Want er was ook niet één behoeftig onder hen". "En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus, en er was grote genade over hen allen".

Hoofdstuk 61—Zacheüs

Op weg naar Jeruzalem kwam “Jezus Jericho binnen en ging erdoor”. Op enkele kilometers van de Jordaan, in de westelijke hoek van het dal dat zich hier verwijdde tot een vlakte, lag de stad te midden van tropisch groen en weelderige schoonheid. Met haar palmbomen en rijke tuinen die werden bevochtigd door levende bronnen, glansde de stad als een smaragd, gezet in de kalkstenen heuvels en verlaten ravijnen die tussen Jeruzalem en de stad van de vlakte gelegen waren. Vele karavanen trokken, op hun weg naar het feest, door Jericho. Hun aankomst was altijd een tijd van feestvreugde, maar nu bracht een diepere belangstelling het volk in beweging. Het was bekend dat de rabbi uit Galilea, die onlangs Lazarus tot het leven had teruggebracht, zich onder de menigte bevond; en hoewel geruchten algemeen de ronde deden, dat de priesters plannen tegen hem smeedden, waren de scharen verlangend hem eer te bewijzen.

Jericho was een van de steden die in oude tijden waren afgezonderd voor de priesters, en in deze tijd hadden zeer veel priesters daar hun woonplaats. Maar de stad had ook een bevolking van een geheel onder-scheiden karakter. Het was een belangrijk handelscentrum, en men vond hier Romeinse officieren en soldaten, met vreemdelingen uit verschillende delen van de wereld, terwijl het inzamelen der belastingen de stad tot een woonplaats van vele tollenaars maakte.

”De opper tollenaar”, Zacheüs, was een Jood, en veracht door zijn landgenoten. Zijn positie en rijkdom waren de beloning voor een beroep dat zij verafschuwden, en dat werd beschouwd als een andere naam voor onrechtvaardigheid en afpersing. Toch was de rijke belastingambtenaar niet geheel de verharde man van de wereld die hij scheen te zijn. Onder de schijn van wereldsgezindheid en trots bevond zich een hart dat ontvankelijk was voor de invloed van God. Zacheüs had over Jezus gehoord. Het gerucht over Iemand Die Zich vriendelijk en beleefd had gedragen tegenover de vogelvrij verklaarde klassen, was wijd en zijd verbeid. In deze oppertollenaar werd een verlangen gewekt naar een beter leven. Slechts enige kilometers van Jericho had Johannes de Doper gepredikt aan de Jordaan, en Zacheüs had de oproep tot berouw gehoord. De aanwijzing die was gegeven aan de tollenaars: “Vordert niet meer dan u voorgeschreven is”, had, hoewel ze uiterlijk veronachtzaamd werd, een diepe indruk op hem gemaakt. Hij kende de Schriften, en was ervan overtuigd dat hij verkeerd handelde. Toen hij nu de woorden hoorde, waarvan men vertelde, dat ze van de grote Leraar kwamen, gevoelde hij, dat hij een zondaar was in de ogen van God. Nochtans deed datgene wat hij over Jezus gehoord had, de hoop in zijn hart opleven. Berouw en een ander leven waren mogelijk, zelfs voor hem; was niet één van de meest vertrouwde discipelen van de nieuwe Leraar een tollenaar? Zacheüs begon terstond de overtuiging te volgen die zich van hem had meester gemaakt, en terug te betalen aan hen die hij had tekort gedaan.

Reeds was hij begonnen op deze wijze op zijn schreden terug te keren, toen het nieuws door Jericho weerklonk, dat Jezus de stad binnenkwam. Zacheüs besloot Hem te zien. Hij begon te beseffen, hoe bitter de vruchten der zonde zijn, en hoe moeilijk het pad is van hem die probeert van de dwaalweg terug te keren. Verkeerd begrepen te worden, tegemoet getreden te worden met argwaan en wantrouwen, wanneer hij trachtte zijn fouten goed te maken, was moeilijk te verdragen. De oppertollenaar verlangde het gelaat te aanschouwen van Hem Wiens woorden hoop in zijn hart hadden gewekt. De straten waren overvol, en Zacheüs, die klein van gestalte was, kon niets zien over de hoofden van de mensen. Niemand wilde voor hem uit de weg gaan; dus rende hij een eindje voor de menigte uit, naar een plaats waar een vijgeboom met brede takken over de weg hing; de rijke belastinggaarder nu klom daarin, totdat hij een zitplaats had gevonden tussen de takken, vanwaar hij de stoet kon zien wanneer ze beneden voorbijtrok. De schare komt nader, ze gaat voorbij, en Zacheüs zoekt met verlangende ogen om de ene gestalte te vinden die hij verlangt te zien.

Boven het geschreeuw van de priesters en rabbi's en de welkomstkreten van de menigte, sprak dat onuitgesproken verlangen van de oppertollenaar tot het hart van Jezus. Plotseling staat een groep stil, juist onder de vijgeboom; de schare daarvoor en daarachter komt tot stilstand, en Iemand Wiens blik de ziel geheel schijnt te doorgronden, kijkt naar boven. Terwijl hij zijn oren bijna niet geloven kan, hoort de man in de boom de woorden: "Zacheüs, kom vlug naar beneden, want heden moet Ik in uw huis vertoeven".

De menigte maakt ruimte, en Zacheüs, voortgaande als in een droom, gaat voor naar zijn eigen huis. Maar de rabbi's kijken met vertoornde gezichten toe, en mompelen ontevreden en minachtend: "Hij is bij een zondig man binnengegaan om Zijn intrek te nemen". Zacheüs was overstelpt, verbaasd en sprakeloos door de liefde en de minzaamheid van Christus, Die Zich overboog naar hem, die zo onwaardig was. Nu maken liefde en trouw voor deze pasgevonden Meester zijn lippen los. Hij wil zijn belijdenis en zijn berouw bekendmaken. In tegenwoordigheid van de menigte "ging Zacheüs staan en zeide tot de Here: Zie, de helft van mijn bezit, Here, geef ik de armen, en indien ik iemand iets heb afgeperst, vergoed ik het viervoudig".

"En Jezus zeide tot Hem: Heden is aan dit huis redding geschonken, omdat ook deze een zoon van Abraham is". Toen de rijke jongeling zich had afgewend van Jezus, hadden de discipelen zich verwonderd over de woorden van hun Meester, toen Hij zei: "Hoe moeilijk zullen zij die geld hebben, het koninkrijk Gods binnengaan". Zij hadden tot elkander uitgeroepen: "Maar wie kan dan behouden worden?" Nu hadden ze een bewijs van de waarheid van Christus' woorden: "Wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God". Zij zagen hoe door de genade van God een rijk man het koninkrijk kon binnengaan.

Voordat Zacheüs het aangezicht van Christus had gezien, was hij begonnen met het werk dat hem deed kennen als een ware boeteling. Voordat hij door mensen was aangeklaagd, had hij reeds zijn zonden beleden. Hij was gezwicht voor de overredingskracht van de Heilige

Geest, en was begonnen datgene ten uitvoer te brengen wat de woorden leerden die voor het oude Israël en ook voor ons waren geschreven. De Here had lang geleden gezegd: “Wanneer uw broeder verarmt en zich bij u niet meer staande kan houden, dan zult gij hem — vreemdeling en bijwoner — ondersteunen, opdat hij bij u in het leven blijve. Gij zult geen rente of winst van hem nemen, maar gij zult voor uw God vrezen, opdat uw broeder bij u in het leven blijve. Gij zult hem uw geld niet op rente geven noch uw voedsel tegen winst”. “Gij zult elkander niet benadelen, maar voor uw God vrezen, want Ik ben de Here, uw God”. Deze woorden waren door Christus Zelf gesproken, toen Hij omhuld was door de wolkkolom, en de allereerste reactie van Zacheüs op de liefde van Christus werd geopenbaard in mededogen voor de armen en lijdenden.

De tollenaars hadden een overeenkomst gesloten om de mensen te kunnen onderdrukken en elkander te steunen in hun bedriegelijke praktijken. Met hun afpersing deden ze slechts datgene wat bijna algemeen gebruik was geworden. Zelfs de priesters en rabbi’s, die hen verachtten, waren er schuldig aan, zich door oneerlijke praktijken te verrijken, onder de dekmantel van hun heilige roeping. Maar zodra Zacheüs zich aan de invloed van de Heilige Geest overgaf, zette hij iedere praktijk die in strijd was met de onkreukbaarheid, aan de kant.

Berouw dat geen hervorming teweegbrengt, is niet oprecht. De gerechtigheid van Christus is geen mantel om onbeleden en nog niet opgegeven zonden mee te bedekken; het is een levensbeginsel dat het karakter verandert en het gedrag beheerst. Heiligheid betekent volledig voor God zijn; het is een volkomen overgave van hart en leven aan de inwoning van de hemelse beginselen. De christen moet in zijn zakelijk leven aan de wereld uitbeelden op welke wijze onze Here handelsondernemingen zou leiden. Bij iedere transactie moet hij duidelijk maken, dat God zijn Leraar is. “De Here heilig” moet geschreven staan op dagboeken en registers, op aktes, kwitanties en wissels. Zij die belijden volgelingen van Christus te zijn en op onrechtvaardige wijze zaken doen, dragen een vals getuigenis uit van het karakter van een heilig, rechtvaardig en genadig God. Iedere bekeerde ziel zal, evenals Zacheüs, de inkeer van Christus in zijn hart kenbaar maken door de onrechtvaardige praktijken die zijn leven kenmerkten, op te geven. Evenals de oppertollenaar zal hij een bewijs leveren van zijn oprechtheid door de geleden schade te vergoeden. De Here zegt: “De goddeloze geeft een pand terug, vergoedt het geroofde, wandelt naar de inzettingen die doen leven, zodat hij geen onrecht meer bedrijft — hij zal zeker leven. Geen van de zonden die hij bedreven heeft, zal hem meer worden toegerekend”.

Indien wij anderen hebben benadeeld door een onrechtvaardige handelsovereenkomst, indien wij bedrog hebben gepleegd in zaken doen, of iemand tekort hebben gedaan, hoewel het binnen de perken der wet kan zijn geschied, moeten we onze verkeerde daden belijden en voor zover dat in ons vermogen ligt, voor terugbetaling zorgen. Het is recht wanneer we niet alleen datgene teruggeven wat wij genomen hebben, maar alles wat daardoor verkregen

zou zijn, indien het op juiste en verstandige wijze benut was gedurende de tijd dat het in ons bezit was.

Tot Zacheüs zei de Heiland: “Heden is aan dit huis redding geschonken”. Niet alleen werd Zacheüs zelf gezegend, maar met hem zijn gehele gezin. Christus ging naar zijn huis om hem lessen in de waarheid te geven en om zijn huisgenoten te onderrichten in de dingen van het koninkrijk. Zij waren door de verachting van de rabbi’s en de kerkgangers uit de synagogen gebannen; maar nu schaarden zij zich, als het meest begunstigde gezin in heel Jericho, in hun eigen huis rond de goddelijke Leraar, en hoorden zelf de woorden des levens. Wanneer dat we Christus aannemen als een persoonlijke Heiland, komt er redding tot de ziel. Zacheüs had Jezus aangenomen, niet alleen als een doortrekkende gast in zijn huis, maar als Iemand Die zou blijven wonen in de tempel van zijn hart. De schriftgeleerden en Farizeeën klaagden hem aan als een zondig mens, zij murmureerden tegen Christus dat Deze zijn gast werd, maar de Here zag in hem een zoon van Abraham. Want “zij die uit het geloof zijn, zijn kinderen van Abrahem”.

Hoofdstuk 62—Het feest in het huis van Simon

Simon van Bethanië werd tot de discipelen van Jezus gerekend. Hij was een van de weinige Farizeeën die zich openlijk hadden aangesloten bij de volgelingen van Christus. Hij erkende Jezus als Leraar, en hoopte, dat Hij de Messias zou zijn, maar hij had Hem niet aangenomen als Heiland. Zijn karakter was niet veranderd; zijn beginselen waren dezelfde gebleven. Simon was genezen van melaatsheid, en dit had hem tot Jezus getrokken. Hij verlangde zijn dankbaarheid te tonen, en bij het laatste bezoek van Christus aan Bethanië richtte hij een maaltijd aan voor de Heiland en Zijn discipelen. Dit feestmaal bracht vele Joden te zamen. Er heerste in die tijd veel opwinding in Jeruzalem. Christus en Zijn zending trokken meer aandacht dan ooit tevoren. Zij die naar het feest gekomen waren, sloegen Zijn bewegingen nauwlettend gade, en sommigen van hen deden dat met onvriendelijke blikken.

De Heiland was slechts zes dagen vóór het Pascha in Bethanië aangekomen, en volgens Zijn gewoonte had Hij rust gezocht in het huis van Lazarus. De grote schare reizigers die doortrokken naar de stad, ver-spreidde het nieuws, dat Hij op weg was naar Jeruzalem, en dat Hij gedurende de sabbat in Bethanië zou rusten. Onder de mensen was grote geestdrift. Velen kwamen naar Bethanië, sommigen uit sympathie voor Jezus, en anderen uit nieuwsgierigheid om iemand te zien die uit de doden was opgewekt.

Velen verwachtten, dat zij van Lazarus een prachtig verhaal te horen zouden krijgen over de dingen die hij gezien had na de dood. Zij waren verbaasd dat hij hun niets vertelde. Hij had hun daarover niets te ver-tellen. De Inspiratie verklaart: “De doden weten niets... Zowel hun liefde als hun haat en hun naijver zijn reeds lang vergaan”. Maar Lazarus had wel een heerlijk getuigenis te geven betreffende het werk van Christus. Tot dit doel was hij uit de dood opgewekt. Met zekerheid en macht verklaarde hij, dat Jezus de Zoon van God was.

De berichten die de bezoekers van Bethanië mee terugbrachten naar Jeruzalem, deden de opwinding toenemen. De mensen waren verlangend Jezus te zien en te horen. Men stelde zich algemeen de vraag, of Lazarus Hem zou vergezellen naar Jeruzalem, en of de profeet tijdens het Pascha tot koning gekroond zou worden. De priesters en oversten zagen, dat hun invloed op het volk nog steeds zwak was, en hun woede tegen Jezus werd nog heviger. Zij konden nauwelijks wachten tot de gelegenheid zich zou voordoen om Hem voorgoed uit de weg te ruimen. Toen de tijd verstreek, begonnen ze bang te worden, dat Hij ten slotte toch niet naar Jeruzalem zou komen. Zij herinnerden zich, hoe dikwijls Hij hun moordzuchtige plannen op niets had doen uitlopen, en zij waren bevreesd, dat Hij nu hun gedachten en plannen tegen Hem doorzien had, en zou wegblijven. Zij konden hun ongerustheid slecht verbergen, en stelden elkander de vraag: “Wat dunkt u? Zou Hij wel op het feest komen?”

Er werd een vergadering van priesters en Farizeeën bijeengeroepen. Sinds de opwekking van Lazarus waren de gevoelens van het volk zo volkomen vóór Christus, dat het gevaarlijk zou zijn Hem in het openbaar te grijpen. De gezagdragers besloten dus Hem in het geheim gevangen te nemen en het verhoor zo stil mogelijk te doen verlopen. Zij hoopten, dat,

wanneer Zijn veroordeling bekend werd, het wisselend getij van publieke opinie ten gunste van hen zou keren. Zo waren ze van plan Jezus ter dood te brengen. Maar zolang Lazarus in leven was, wisten de priesters en rabbi's, dat zij niet veilig zouden zijn. Alleen al het bestaan van de man die vier dagen in het graf was geweest en die tot het leven was teruggebracht door een woord van Jezus, zou vroeg of laat een reactie ontketenen. Het volk zou zich wreken op zijn leiders, die het leven hadden genomen van Iemand Die een dergelijk wonder kon verrichten. Het Sanhedrin besloot daarom dat ook Lazarus moest sterven. Zó ver brengen naijver en vooroordeel hun slaven. De haat en het ongeloof van de Joodse leiders waren zó toegenomen, dat ze zelfs iemand die door oneindige kracht uit het graf was bevrijd, het leven wilden benemen.

Terwijl deze samenzwering gaande was in Jeruzalem, werden Jezus en Zijn vrienden uitgenodigd voor het feestmaal bij Simon. De Heiland zat aan de tafel met Simon, die Hij van een afschuwelijke ziekte had genezen, aan de ene zijde, en Lazarus, die Hij uit de dood had opgewekt, aan de andere zijde. Martha diende op, maar Maria luisterde ernstig naar ieder woord dat over Jezus' lippen kwam. Jezus had haar, in Zijn genade, haar zonden vergeven, Hij had haar geliefde broer uit het graf doen komen, en het hart van Maria was vol dankbaarheid. Zij had Jezus horen spreken over Zijn naderende dood, en in haar oprechte liefde en smart verlangde zij Hem eer te bewijzen. Tegen een groot persoonlijk offer had ze een kruik "echte, kostbare nardusmirre"3 gekocht, waarmede ze Zijn lichaam wilde zalven. Maar nu verklaarden velen, dat Hij tot koning gekroond zou worden. Haar smart werd verkeerd in vreugde, en zij was vol verlangen om de eerste te zijn, die haar Here zou eren. Zij brak de kruik zalf en goot de inhoud over het hoofd en de voeten van Jezus; terwijl ze daarna wenend neerknielde en Zijn voeten bevochtigde met haar tranen, droogde zij ze af met haar lange, losse haar.

Ze had getracht opzien te vermijden, en haar handelingen zouden onopgemerkt hebben kunnen blijven, maar de mirre vervulde de kamer met zijn geur en maakte haar daad bekend aan allen die aanwezig waren. Judas nam haar deze daad zeer kwalijk. In plaats van te wachten wat Christus erover zou zeggen, begon hij zich te beklagen tegen de mensen die in zijn buurt waren, en een blaam te werpen op Christus, dat Hij zulk een verkwisting toeliet. Op listige wijze deed hij veronderstellingen die waarschijnlijk ontevredenheid zouden veroorzaken.

Judas was penningmeester van de discipelen, en uit hun kleine voorraad had hij heimelijk voor zijn eigen gebruik genomen, en zo had hij hun geldmiddelen tot een droevig beetje verkleind. Hij was fel om alles wat hij kon bemachtigen, in de beurs te stoppen. Dikwijls maakte men gebruik van het geld in de beurs om de armen te helpen; en wanneer er iets gekocht werd waarvan Judas meende dat het niet volstrekt noodzakelijk was, placht hij te zeggen: Waarom deze verkwisting? Waarom is het geld dat hiervoor is besteed, niet gedaan in de beurs die ik draag voor de armen? Nu was de daad van Maria zulk een opmerkelijke tegenstelling met zijn zelfzucht, dat hij beschaamd stond; en zoals zijn gewoonte was,

probeerde hij een waardig motief te vinden voor zijn bezwaar tegen haar gave. Hij wendde zich tot de discipelen en vroeg: “Waarom is deze mirre niet voor driehonderd schellingen verkocht en aan de armen gegeven? Maar dit zeide hij niet, omdat hij zich om de armen bekommerde, maar omdat hij een dief was en als beheerder der kas de inkomsten wegnam”. Judas had geen hart voor de armen. Indien de zalf van Maria verkocht, en de opbrengst daarvan onder zijn beheer was gekomen, zouden de armen er geen voordeel van hebben gehad.

Judas had een hoge dunk van zijn eigen leiderscapaciteiten. Hij meende, dat hij als beheerder van gelden ver verheven was boven zijn medediscipelen, en hij had ervoor gezorgd, dat zij hem in hetzelfde licht zagen. Hij had hun vertrouwen gewonnen en had een grote invloed op hen. Zijn vermeende medelijden met de armen misleidde hen, en zijn listige verdachtmaking maakte, dat zij wantrouwend keken naar de toewijding van Maria. Het gerucht werd doorgegeven langs de tafel: “Waartoe die verkwisting? Want deze mirre had duur verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden”.

Maria hoorde de woorden van kritiek. Haar hart beefde in haar. Zij was bevreesd, dat haar zuster haar zou berispen om haar verkwisting. Ook de Meester zou kunnen denken, dat zij zorgeloos was. Zij stond op het punt zich zonder verdediging of verontschuldiging stil te verwijderen, toen de stem van haar Here weerklonk: “Laat haar begaan; waarom valt gij haar lastig?” Hij zag, dat zij in verlegenheid en angst geraakte. Hij wist, dat zij door deze daad van dienstbaarheid haar dankbaarheid tot uitdrukking had gebracht voor de vergeving van haar zonden, en Hij bracht verlichting voor haar gedachten. Zijn stem verheffende boven het gemompel van kritiek, zei Hij: “Zij heeft een goede daad aan Mij verricht. De armen hebt gij immers altijd bij u en gij kunt hun weldoen, wanneer gij maar wilt; maar Mij hebt gij niet altijd. Zij heeft gedaan, wat zij kon; van te voren heeft zij Mijn lichaam gezalfd voor de begrafenis”.

De welriekende gave die Maria over het dode lichaam van de Heiland had willen uitgieten, had zij over Zijn levende gestalte doen vloeien. Bij de begrafenis had de zoetheid daarvan alleen kunnen doordringen in het graf; nu werd Zijn hart erdoor verblijd, met de verzekering van haar geloof en liefde. Jozef van Arimathea en Nicodemus offerden hun liefdegave niet aan Jezus tijdens Zijn leven. Met bittere tranen brachten zij hun kostbare specerijen voor zijn koude, ongevoelige gestalte. De vrouwen die specerijen naar het graf brachten, bemerkten dat zij tevergeefs kwamen, want Hij was opgestaan. Maar Maria die haar liefde uitstortte over de Heiland, terwijl Hij haar toewijding nog kon opmerken, zalfde Hem voor de begrafenis. En toen Hij de duisternis van Zijn grote beproeving inging, droeg Hij de herinnering aan die daad met Zich mee, een voorproef van de liefde van Zijn verlosten die voor eeuwig Zijn deel zou zijn.

Er zijn vele mensen die hun kostbare geschenken voor de doden brengen. Wanneer zij rondom de koude stille gestalte staan, worden de woorden van liefde vrijuit gesproken.

Tederheid, waardering, toewijding, dit alles wordt uitgestort over iemand die het ziet noch hoort. Indien deze woorden waren gesproken toen de vermoeide geest er zoveel behoefte aan had, toen het oor kon horen en hart kon voelen, hoe kostelijk zou dan hun geur zijn geweest! Maria kende niet de volledige betekenis van haar liefdedaad. Zij kon haar aanklagers niet antwoorden. Zij kon niet verklaren waarom zij die gelegenheid had uitgekozen om Jezus te zalven. De Heilige Geest had het plan voor haar gemaakt, en zij had aan Zijn aandrang gehoor gegeven. De Inspiratie verwaardigt zich niet een reden op te geven. Als een ongeziene persoonlijkheid spreekt hij tot geest en ziel, en zet het hart tot daden aan. Hij rechtvaardigt zichzelf.

Christus vertelde Maria de betekenis van haar daad, en hierdoor gaf Hij haar meer dan Hij ontvangen had. “Toen zij deze mirre over Mijn lichaam uitgoot”, zei Hij, “heeft zij dat gedaan om Mijn begrafenis voor te bereiden”. Zoals de albasten kruik gebroken werd en het gehele huis vervulde met haar geur, zo moest Christus sterven, zo moest Zijn lichaam verbroken worden; maar Hij zou uit het graf verrijzen, en de reuk van Zijn leyen zou de aarde vervullen. “Zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk”.

“Voorwaar, Ik zeg u”, verklaarde Christus, “overal waar het evangelie verkondigd zal worden, over de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van wat zij gedaan heeft”. De Heiland zag in de toekomst en sprak met zekerheid over Zijn evangelie. Het zou over de gehele wereld gepredikt worden. En overal waar het evangelie zou komen, zou het geschenk van Maria zijn geur verspreiden, en harten zouden gezegend worden door haar spontane daad. Koninkrijken zouden opkomen en ondergaan; de namen van vorsten en overwinnaars zouden vergeten worden; maar de daad van deze vrouw zou onsterfelijk worden gemaakt op de bladzijden van de gewijde geschiedenis. Totdat er geen tijd meer zou zijn, zou de albasten kruik de geschiedenis vertellen van de overvloedige liefde van God voor een gevallen mensdom.

De daad van Maria was een opmerkelijke tegenstelling tot die welke Judas op het punt stond te gaan doen. Welk een scherpe les had Christus hem kunnen geven, toen hij het zaad van kritiek en kwaaddenkendheid zaaide in de geest van de discipelen! Hoe terecht had de aanklager aan-geklaagd kunnen worden! Hij die de drijfveren van ieder hart leest en iedere daad begrijpt, had voor de mensen die aanwezig waren op het feestmaal, de donkere bladzijden uit de geschiedenis van Judas kunnen ontsluiten. Het holle voorwendsel waarop de verrader zijn woorden baseerde, had blootgelegd kunnen worden; want, in plaats van medelijden te hebben met de armen, beroofde hij hen van het geld dat bestemd was om hen te helpen. Er had verontwaardiging tegen hem kunnen worden opgewekt om het feit, dat hij de weduwe, de vrees en de huurling onderdrukte. Maar indien Christus Judas zou hebben ontmaskerd, zou dit zijn aangevoerd als een reden voor het verraad. En hoewel hij ervan beschuldigd zou zijn, dat hij een dief was, zou Judas sympathie hebben opgewekt, zelfs

onder de discipelen. De Heiland berispte hem niet, en vermeed op deze wijze hem een verontschuldiging te geven voor zijn ontrouw.

Maar de blik die Jezus op Judas wierp, overtuigde hem dat de Heiland zijn geveins doorzag en zijn lage, verachtelijke karakter las. En door de daad van Maria te prijzen, die zo streng veroordeeld was, had Christus Judas berispt. Tevoren had de Heiland hem nooit iets verweten. Nu stak het verwijt hem in het hart. Hij besloot wraak te nemen. Na de maaltijd ging hij rechtstreeks naar het paleis van de hogepriester, waar hij de raad vergaderd vond, en hij bood aan, Jezus door verraad in hun handen te geven. De priesters verheugden zich zeer. Aan deze leiders van Israël was het voorrecht gegeven om Christus aan te nemen als hun Heiland, zonder geld of prijs. Maar zij weigerden de kostbare gift die hun aangeboden was in de tederste geest van omarmende liefde. Zij weigerden om dat behoud, dat meer waarde heeft dan goud, te aanvaarden, en kochten hun Here voor dertig zilverstukken.

Judas had aan geldgierigheid toegegeven, totdat daardoor iedere goede trek in zijn karakter werd overschaduwd. Hij misgunde Jezus het offer dat Hem werd gebracht. Zijn hart brandde van naijver, omdat de Heiland een gift ontving die gepast was voor de vorsten der aarde. Voor een som gelds die veel minder was dan de prijs van de kruik mirre, verried hij zijn Here. De discipelen waren niet als Judas. Zij hadden de Heiland lief. Maar zij waardeerden Zijn verheven karakter niet geheel. Indien zij hadden beseft wat Hij voor hen had gedaan, dan zouden zij hebben gevoeld, dat niets wat aan Hem werd geschonken, verkwist was. De Wijzen uit het Oosten, die zo weinig van Jezus afwisten, hadden een beter begrip getoond van de eer die Hem toekwam. Zij brachten kostbare gaven aan de Heiland, en bogen zich in eerbetoon voor Hem toen Hij nog slechts een klein Kindje was en gelegd werd in een kribbe.

Christus waardeert daden van oprechte wellevendheid. Wanneer iemand Hem een gunst bewees, zegende Hij die persoon met hemelse hoffelijkheid. Hij weigerde niet de eenvoudigste bloem die was geplukt door de hand van een kind, en Hem in liefde werd aangeboden. Hij nam de geschenken van kinderen aan en zegende de gevers en schreef hun namen in het boek des levens. In de Schriften wordt het zalven van Jezus door Maria genoemd dat haar onderscheidde van de andere Maria's. Daden uit liefde en eerbied voor Jezus zijn een blijk van geloof in Hem als de Zoon van God. En de Heilige Geest noemt als blijk van de trouw van een vrouw aan Christus: "Dat zij... de voeten der heiligen gewassen, verdrukten ondersteund en alle goed werk behartigd heeft".

Christus verheugde Zich zeer over het ernstige verlangen van Maria om de wil van haar Here te doen. Hij aanvaardde de rijkdom van zuivere genegenheid, die Zijn discipelen niet begrepen, niet wilden begrijpen. Het verlangen dat Maria had om deze dienst aan haar Here te bewijzen, was voor Christus van meer waarde dan al de kostbare zalf in de wereld, omdat het uitdrukking gaf aan haar waardering voor de Verlosser der wereld. Het was de liefde van Christus, die haar drong. De onvergelijkelijke heerlijkheid van het karakter van Christus

vervulde haar ziel. Die zalf was een symbool van het hart van de geefster. Het was een uiterlijke blijk van een liefde die gevoed werd door hemelse stromen, tot ze overvloeide.

Het werk van Maria was juist' de les die de discipelen nodig hadden, om hun te laten zien dat het tot uitdrukking brengen van hun liefde voor Hem, Christus welbehaaglijk zou zijn. Hij was alles voor hen geweest, en zij beseften niet, dat zij spoedig verstoken zouden zijn van Zijn tegen-woordigheid, dat zij Hem weldra geen bewijs van hun dankbaarheid voor Zijn grote liefde meer zouden kunnen geven. De eenzaamheid van Christus, toen Hij, afgesneden van de hemelse hoven, het leven van de mensen leefde, is door de discipelen nooit zo begrepen of op de juiste waarde geschat als dit had moeten zijn. Dikwijls had Hij smart, omdat Zijn dis-cipelen Hem niet datgene gaven wat Hij van hen had moeten ontvangen. Hij wist, dat, indien zij onder de invloed stonden van hemelse engelen die Hem begeleidden, ook zij van mening zouden zijn, dat geen offerande voldoende waarde had om de geestelijke genegenheid van het hart tot uitdrukking te brengen.

Datgene wat zij later wisten, gaf hun een waar inzicht in de vele dingen die zij voor Jezus hadden kunnen doen om hun liefde en dankbaarheid van hun hart tot uitdrukking te brengen terwijl zij bij Hem waren. Toen Jezus niet langer bij hen was, en zij zich inderdaad voelden als schapen zonder herder, begonnen ze in te zien hoe zij Hem attenties hadden kunnen bewijzen die blijdschap in Zijn hart zouden hebben gebracht. Zij beschuldigden niet langer Maria, maar zichzelf. O, indien zij slechts hun veroordelende houding hadden kunnen terugnemen, het feit dat zij de armen een geschenk meer waardig achtten dan Christus! Zij voelden het verwijt scherp, toen zij Zijn gewonde lichaam van het kruis afnamen.

Hetzelfde gebrek blijkt in onze wereld vandaag. Slechts weinigen waarderen alles wat Christus voor hen is. Indien zij dit deden, zou de grote liefde van Maria tot uitdrukking worden gebracht, de mirre zou vrijuit worden weggegeven. De kostbare zalfolie zou geen verkwisting worden genoemd. Niets zou te kostbaar worden geacht om aan Christus te geven, geen zelfverloochening of zelfopoffering zou te groot zijn om te worden verdragen om Zijnentwille. De woorden die zij in hun verontwaardiging spraken: "Waartoe die verkwisting?" stelde Christus duidelijk het grootste offer dat ooit gebracht werd, voor ogen, — de gave van Hemzelf als een verzoening voor een verloren wereld. De Here zou voor Zijn menselijk gezin zó mild zijn, dat er van Hem niet gezegd zou kunnen worden, dat Hij meer had kunnen doen. In de gave van Jezus gaf God de gehele hemel. Vanuit menselijk oogpunt bezien was een dergelijk offer een dwaze verkwisting. Volgens het menselijk verstand was het gehele verlossingsplan een verkwisting van genadegaven en redmiddelen. Zelfverloochening en een algehele opoffering komen ons overal tegemoet. Terecht kunnen de legerscharen des hemels met verbazing neerzien op het mensdom, dat weigert opgeheven en verrijkt te worden door de grenzeloze liefde die in Christus tot uitdrukking werd gebracht. Terecht kunnen zij uitroepen: Waarom deze grote verkwisting?

Maar de verzoening voor een wereld zou volkomen, overvloedig en volledig zijn. Het offer van Christus was uitermate overvloedig om iedere ziel, die door God geschapen is, te bereiken. Het kon niet zodanig worden beperkt, dat het niet het aantal overschreed die de grote Gave wilden aanvaarden. Niet alle mensen worden gered; nochtans is het verlossingsplan geen verkwisting dat het niet alles tot stand brengt waarin zijn overvloedigheid zou kunnen voorzien. Er moet meer dan genoeg zijn.

Simon, de gastheer, was onder de invloed geraakt van de kritiek van Judas op het geschenk van Maria, en hij was verwonderd over het optreden van Jezus. Zijn farizeïsche trots was gewond. Hij wist dat velen van zijn gasten Christus met wantrouwen en misnoegen beschouwden. Simon zei bij zichzelf: “Indien deze de profeet was, zou Hij wel weten, wie en wat deze vrouw is die Hem aanraakt: dat zij een zondares is”. Door Simon te genezen van zijn melaatsheid, had Christus hem van een zekere dood gered. Maar nu vroeg Simon of de Heiland wel een profeet was. Omdat Christus deze vrouw toestond tot Hem te naderen, omdat Hij haar niet vol verontwaardiging afwees als iemand wier zonden te groot waren om vergeven te worden, omdat Hij niet toonde, dat Hij besefte dat zij een gevallen vrouw was, kwam Simon in de verleiding om te denken dat Hij geen profeet was. Jezus weet niets van deze vrouw die zo openlijk haar gevoelens toont, meende hij, anders zou Hij haar niet toestaan Hem aan te raken.

Maar het was Simons onwetendheid betreffende God en Christus, die hem deed denken zoals hij dacht. Hij besefte niet, dat Gods Zoon moest handelen op Gods manier, met ontferming, tederheid en genade. Het was Simons manier om geen aandacht te schenken aan de boetvaardigheid van Maria. Haar dood, het kussen van de voeten van Christus en het zalven daarvan met mirre, verergerden zijn hardvochtigheid. Hij dacht, dat, indien Christus een profeet was, Hij zondaren zou herkennen en bestraffen. Op deze onuitgesproken gedachte van Simon antwoordde de Heiland: “Simon, Ik heb u iets te zeggen... Een schuldeiser had twee schuldenaars. De een was hem vijfhonderd schellingen schuldig, de ander vijftig. Toen zij niet konden betalen, schonk hij het hun beiden. Wie van hen zal hem dan het meest liefhebben? Simon antwoordde en zeide: Ik onderstel, hij wie hij het meeste geschonken heeft. Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geoordeeld”.

Zoals Nathan tegenover David deed, zo verborg Christus Zijn raak antwoord onder de sluier van een gelijkenis. Hij legde Zijn gastheer de last op, zijn eigen oordeel uit te spreken. Simon had de vrouw die hij verachtte, tot zonde gebracht. Zij was bijzonder slecht door hem behandeld. Door de twee schuldenaars in de gelijkenis werden Simon en de vrouw voorgesteld. Het was niet Jezus’ bedoeling te leren, dat twee personen zich in verschillende mate verplicht moeten voelen, want ieder was dankbaarheid schuldig die nooit terugbetaald kon worden. Maar Simon had het gevoel, dat hij rechtvaardiger was dan Maria, en Jezus wenste, dat hij zag hoe groot zijn schuld werkelijk was. Hij wilde hem tonen, dat zijn schuld in werkelijkheid groter was dan de schuld van haar, evenveel groter als de schuld van vijfhonderd penningen groter was dan de schuld van vijftig schellingen.

Simon begon zichzelf nu in een nieuw licht te zien. Hij zag nu, hoe Maria beschouwd werd door Iemand Die meer was dan een profeet. Hij zag, dat Christus met een scherpe, profetische blik in haar hart de liefde en toewijding had gezien. Hij werd beschaamd, en besefte, dat hij in tegenwoordigheid was van Iemand Die hoger stond dan hijzelf. ”Ik ben in uw huis gekomen”, vervolgde Christus; “water voor Mijn voeten hebt gij Mij niet gegeven”; maar met tranen van berouw, die door liefde werden voortgebracht, heeft Maria Mijn voeten gewassen, en heeft ze afgedroogd met de haren van haar hoofd. “Een kus hebt gij Mij niet gegeven”, maar deze vrouw die gij veracht, “heeft van dat Ik binnengekomen ben, niet opgehouden Mijn voeten te kussen”. Christus somde de kansen op die Simon had gehad om zijn liefde voor Zijn Here te tonen en zijn waardering voor wat er voor hem was gedaan. Duidelijk, maar nochtans met kiese hoffelijkheid, verzekerde de Heiland Zijn discipelen, dat Zijn hart treurt, wanneer Zijn kinderen nalaten om hun dankbaarheid aan Hem te tonen in woorden en liefdedaden.

Hij Die de harten doorzoekt, las de beweegreden die leidde tot de daad van Maria, en Hij zag ook de geest die Simon ertoe dreef deze woorden te spreken. “Ziet gij deze vrouw?” zei Hij tot hem. Zij is een zondares. “Ik zeg u: Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde”. Simons koelheid en achteloosheid tegenover de Heiland toonde aan, hoe weinig hij de genade, die hij had ontvangen, waardeerde. Hij had gedacht, dat hij Jezus eerde door Hem in zijn huis uit te nodigen. Maar nu zag hij zichzelf zoals hij werkelijk was. Terwijl hij meende, dat hij zijn Gast doorzag, had zijn Gast hem doorzien. Hij zag, hoe juist het oordeel van Chritus over hem was. Zijn godsdienst was een gewaad van farizeïsme geweest. Hij had de ontferming van Jezus veracht. Hij had Hem niet erkend als de Vertegenwoordiger van God. Terwijl Maria een zon-dares was wier zonden waren vergeven, was hij een zondaar wiens zonden niet vergeven waren. De strenge regel van gerechtigheid, die hij tegen haar had willen inbrengen, veroordeelde hemzelf.

Simon was ontroerd door de zachtmoedigheid van Jezus, dat Hij hem niet openlijk voor de ogen van zijn gasten bestrafte. Hij was niet behandeld op de manier waarop hij Maria had willen behandeld zien. Hij zag, dat Jezus niet zijn schuld aan anderen wilde openbaar maken, maar door een juiste voorstelling van de zaak zijn geest trachtte te overtuigen, en door een medelijdende vriendelijkheid zijn hart te onderwerpen. Een strenge veroordeling zou Simon verhard hebben tegen berouw, maar een geduldige vermaning overtuigde hem van zijn ongelijk. Hij zag de grootheid van de schuld die hij bij zijn Here had. Zijn hoogmoed werd vernederd, hij kreeg berouw, en de trotse Farizeeër werd een nederige, zelfopofferende discipel.

Maria was beschouwd als een groot zondares, maar Christus kende de omstandigheden die haar leven hadden gevormd. Hij had iedere vonk van hoop in haar hart kunnen uitblussen, maar Hij deed het niet. Hij was het, die haar uit wanhoop en ellende had opgeheven. Zevenmaal had zij gehoord hoe Hij de boze geesten die haar hart en haar geest

beheersten, bestrafte. Zij had gehoord, hoe Hij luid tot de Vader riep om harentwille. Zij wist hoezeer de zonde Zijn onbevlekte reinheid kwetst, en in Zijn kracht had zij overwonnen. Toen in de ogen van de mensen haar geval hopeloos scheen, zag Christus in Maria nog mogelijkheden voor het goede. Hij zag de betere trekken van haar karakter. Het verlossingsplan heeft het mensdom grote mogelijkheden gegeven, en in Maria zouden die mogelijkheden werkelijkheid worden. Door Zijn genade kreeg zij deel aan de goddelijke natuur. Zij die gevallen was en wier geest een woonplaats van duivelen was geweest, werd zeer dicht tot de Heiland gebracht in gemeenschap en dienstwerk. Maria zat aan Zijn voeten en leerde van Hem. Maria goot de kostbare zalfolie over Zijn hoofd, en waste Zijn voeten met haar tranen. Maria stond naast het kruis en volgde Hem naar het graf. Maria was de eerste die bij het graf kwam na Zijn opstanding. Maria was de eerste die een opgestane Heiland verkondigde.

Jezus kent de omstandigheden van iedere ziel. U moogt zeggen: Ik ben zondig, heel zondig. Dat kan waar zijn; maar hoe slechter u bent, des te meer hebt u Jezus nodig. Hij zendt geen wenende, berouwvolle zondaar weg. Hij vertelt aan niemand al datgene wat Hij zou kunnen openbaren, maar Hij zegt tot iedere bevende ziel, moed te vatten. Hij zal Zijn genade vrijelijk schenken aan allen die tot Hem komen om vergeving en herstel. Christus zou de engelen des hemels opdracht kunnen geven om de schalen van Zijn toorn uit te gieten over de wereld, om hen die vervuld zijn van haat tegen God, te vernietigen. Hij zou deze donkere vlek uit Zijn heelal kunnen wegvagen. Maar dat doet Hij niet. Heden staat Hij voor het reukofferaltaar, en biedt God de gebeden aan van degenen die Zijn hulp verlangen. De zielen die zich tot Jezus wenden om hulp, heft Hij uit boven de beschuldiging en de twist van tongen. Geen mens of engel kan deze zielen in staat van beschuldiging stellen. Christus verenigt hen met Zijn eigen goddelijk-menselijke natuur. Zij staan naast de grote Zondendrager, in het licht dat uit de troon van God stroomt. “Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het, Die rechtvaardigt; wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, Die ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons pleit”.

Hoofdstuk 63—"Uw Koning komt"

"Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende op een ezel, op een ezelhengst, een ezelinnejong". Vijfhonderd jaar vóór de geboorte van Christus voorzegde de profeet Zacharia aldus de komst van de Koning naar Israël. Deze profetie zal nu vervuld worden. Hij Die zo lang alle eerbewijzen heeft geweigerd, komt nu naar Jeruzalem als de beloofde erfgenaam van de troon van David. Het was op de eerste dag van de week dat Christus Zijn triomftocht naar Jeruzalem maakte. Veel mensen die naar Bethanië waren gekomen om Hem te zien, vergezelden Hem nu, vol verlangen getuige te zijn van Zijn ontvangst. Vele mensen waren op weg naar de stad om het Pascha te vieren, en zij sloten zich aan bij de menigte die Jezus begeleidde. De gehele natuur scheen zich te verheugen. De bomen waren met groen bekleed, en hun bloesem vervulde de lucht met een fijne geur. Nieuw leven en vreugde bezielde het volk. De hoop op een nieuw koninkrijk leefde weer op.

Daar Jezus de bedoeling had, Jeruzalem binnen te rijden, had Hij twee van Zijn discipelen uitgezonden om Hem een ezelin en haar hengstveulen te brengen. De Heiland was bij Zijn geboorte afhankelijk van de gastvrijheid van vreemdelingen. De stal waarin Hij lag, was een geleende rustplaats. En hoewel de beesten op duizend bergen van Hem zijn, is Hij nu afhankelijk van de vriendelijkheid van een vreemde om een dier te verkrijgen, waarop Hij, als Koning van de stad, Jeruzalem kan binnenrijden. Maar opnieuw wordt Zijn goddelijkheid geopenbaard, zelfs in de nauwkeurige aanwijzingen die voor deze boodschap aan Zijn discipelen worden gegeven. Zoals Hij had voorzegd, werd het verzoek: "De Here heeft ze nodig", terstond ingewilligd. Jezus koos voor dit doel een hengstveulen waarop nog nooit iemand had gereden. Met blijde geestdrift spreidden de discipelen hun mantels over het dier en deden hun Meester daarop plaatsnemen. Tot op dat ogenblik had Jezus altijd te voet gereisd, en de discipelen hadden zich aanvankelijk verwonderd afgevraagd, waarom Hij nu zou verkiezen te rijden. Maar in hun harten herleefde de hoop met de vreugdevolle gedachte, dat Hij op het punt stond de hoofdstad binnen te gaan, Zichzelf tot Koning uit te roepen, en Zijn koninklijke macht te bevestigen. Terwijl ze hun boodschap deden, deelden zij hun vurige verwachtingen aan de vrienden van Jezus mede, en de opwinding verspreidde zich wijd en zijd, waardoor de verwachtingen van het volk tot een hoogtepunt werden gevoerd.

Christus volgde het Joodse gebruik voor een koninklijke intocht. Het dier waarop Hij reed, was het dier waarop de koningen van Israël plachten te rijden, en de profetie had voorzegd, dat op deze wijze de Messias tot Zijn koninkrijk zou komen. Nauwelijks was Hij op de ezel gezeten, of een luide triomfkreet weerklonk door de lucht. De schare heette Hem welkom als Messias, hun Koning. Jezus aanvaardde nu het eerbetoon dat Hij nooit tevoren had toegestaan, en de discipelen namen dit aan als een bewijs, dat hun blijde verwachtingen verwezenlijkt zouden worden, doordat ze Hem op de troon zouden zien. De menigte was

ervan overtuigd dat het uur van hun bevrijding op handen was. In hun verbeelding zagen zij reeds de Romeinse legers uit Jeruzalem verdreven, en Israël wederom een onafhankelijke natie. Allen waren gelukkig en opgewonden; de mensen wedijverden met elkander in het brengen van eerbewijzen aan Hem. Zij konden geen uiterlijke pracht en praal ten toon spreiden, maar zij gaven Hem de aanbidding van hun blijde harten. Zij waren niet in staat Hem kostbare geschenken te geven, maar zij spreidden hun overkleren als een tapijt op Zijn pad, en zij strooiden ook de bladerrijke takken van de olijfboom en van de palm op de weg. Zij konden de triomfantelijke stoet niet met koninklijke standaards doen voorafgaan, maar zij sneden de wuivende palmtakken af, het overwinningsembleem van de natuur, en wuifden ermee omhoog onder luide toejuichingen en hosannageroep.

Terwijl zij voortgingen, werd de menigte aanhoudend groter, doordat degenen die over de komst van Jezus hadden gehoord, zich haastig bij de stoet aansloten. Toeschouwers vermengden zich voortdurend met de menigte en vroegen: Wie is dit? Wat betekent al die opschudding? Zij hadden allemaal over Jezus gehoord, en verwachtten dat Hij naar Jeruzalem zou gaan; maar zij wisten, dat Hij tot op dat ogenblik ieder streven om Hem op de troon te plaatsen, van de hand had gewezen, en ze waren zeer verbaasd te vernemen dat Hij het was. Zij vroegen zich af wat deze ver-andering in Hem Die verklaard had, dat Zijn koninkrijk niet van deze wereld was, kon hebben teweeggebracht.

Hun vragen waren tot zwijgen gebracht door een triomfkreet. Steeds weer wordt deze door de enthousiaste menigte herhaald; de mensen die op grote afstand zijn, nemen de kreet over, en het weergalmt over de omliggende heuvels en dalen. En nu sluiten grote menigten uit Jeruzalem zich bij de stoet aan. Van de mensen die samengekomen zijn om het Pascha te vieren, gaan duizenden uit om Jezus welkom te heten. Zij begroeten Hem door met palmtakken te wuiven en met het uitjubelen van gewijde liederen. De priesters in de tempel blazen de bazuin voor de avonddienst, maar er zijn slechts weinig mensen die daaraan gehoor geven, en de oversten zeggen verontrust tegen elkander: “De gehele wereld loopt Hem na”.

Nooit tevoren tijdens Zijn leven op aarde had Jezus een dergelijke demonstratie toegelaten. Hij voorzag duidelijk wat het gevolg hiervan zou zijn. Het zou Hem aan het kruis brengen. Maar het was Zijn bedoeling, Zich openlijk aan te dienen als de Verlosser. Hij wilde de aandacht vestigen op het offer dat Zijn zending naar een gevallen wereld zou bekronen. Terwijl de mensen in Jeruzalem samenkwamen om het Pascha te vieren, stelde Hij, het tegenbeeldige Lam, door een vrijwillig handeling Zichzelf beschikbaar als offerande. Het zou voor Zijn gemeente in alle eeuwen die zouden volgen, noodzakelijk zijn, om Zijn dood voor de zonden der wereld tot het onderwerp te maken van diepgaande overdenking en studie. Ieder feit dat hiermee was verbonden, moest boven alle twijfel worden verheven. Het was toen noodzakelijk, dat de ogen van alle mensen op dat ogenblik op Hem werden gericht; de gebeurtenissen die voorafgingen aan Zijn grote offerande, moesten van dien aard zijn, dat zij de aandacht zouden vestigen op het offer zelf. Na een

demonstratie als die welke gepaard ging met Zijn intocht in Jeruzalem, zouden aller ogen Zijn snelle gang naar de laatste gebeurtenissen volgen.

De gebeurtenissen die verbonden waren met deze triomftocht, zouden door iedereen worden besproken en Jezus in ieders gedachten brengen. Na Zijn kruisiging zouden velen zich deze gebeurtenissen, in verband met Zijn terechtstelling en dood, herinneren. Zij zouden ertoe worden gebracht, de profetieën te bestuderen, en zouden ervan worden overtuigd, dat Jezus de Messias was; en in alle landen zou het aantal bekeerlingen die tot het geloof kwamen, toenemen. Bij dit ene zegepralende schouwspel tijdens Zijn leven op aarde, had de Heiland kunnen verschijnen, vergezeld door engelen des hemels en aangekondigd door de bazuin Gods; maar een dergelijke demonstratie zou in strijd zijn geweest met het doel van Zijn zending, in strijd met de wet die Zijn leven had beheerst. Hij bleef trouw aan het nederige lot dat Hij op Zich had genomen. Hij moest de last der mensheid dragen, totdat Zijn leven zou zijn gegeven voor het leven van de wereld.

Deze dag, die in de ogen van de discipelen de mooiste dag van hun leven scheen, zou door sombere wolken zijn overschaduwd, indien zij hadden geweten dat dit vreugdebetoon slechts een voorspel tot het lijden en de dood van hun Meester was. Hoewel Hij hun herhaaldelijk verteld had over Zijn gewisse offerande, vergaten zij toch, te midden van de vreugdevolle triomf van deze dag, Zijn smartelijke woorden, en zagen verlangend uit naar Zijn voorspoedige regering op de troon van David. Voortdurend sloten zich meer mensen bij de stoet aan, en behoudens enkele uitzonderingen werden allen die zich aansloten, gegrepen door de bezieling van het ogenblik, en zij hielpen mee, het geroep der hosanna's te doen aanzwellen die steeds opnieuw weergalmden van heuvel tot heuvel en van dal tot dal. Voortdurend weerklonken de kreten: "Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij Die komt in de naam des Heren; Hosanna in de hoogste hemelen!"

Nooit tevoren had de wereld een dergelijke triomftocht gezien. Het was niet een optocht als van de beroemde overwinnaars der aarde. Geen stoet treurige gevangenen, als zegetekenen van koninklijke macht, was het kenmerkend deel van dat schouwspel. Maar rondom de Heiland bevonden zich de heerlijke zegetekenen van Zijn liefdewerken voor de zondige mensheid. Daar waren de gevangenen die Hij gekend had uit de macht van Satan, en die God loofden om hun verlossing. De blinden aan wie Hij het gezicht hergeven had, gingen voorop. De stommen wier tongen Hij had losgemaakt, riepen het luidst hosanna. De kreupelen, die Hij genezen had, sprongen van vreugde en waren het meest bedrijvig in het afbreken van de palmtakken en het wuiven daarmee voor de Heiland. Weduwen en wezen prezen luid de naam van Jezus om Zijn genadewerken, aan hen bewezen. De melaatsen die Hij genezen had, spreidden hun reine kleren uit op Zijn pad en begroetten Hem als de Koning der heerlijkheid. Zij die door Zijn stem uit de slaap des doods waren opgewekt, bevonden zich onder de menigte. Lazarus, wiens lichaam tot ontbinding was overgegaan in het graf, maar die zich nu verheugde in de kracht van zijn leven, leidde het dier waarop de Heiland reed.

Vele Farizeeën waren getuigen van dit schouwspel, en, brandend van naijver en haat, trachtten zij de stroom van de gevoelens van het volk te keren. Zij wendden al hun invloed aan om de mensen tot zwijgen te brengen; maar hun verzoeken en dreigementen deden de geestdrift slechts toenemen. Zij vreesden dat deze menigte, die door haar aantal zo sterk was, Jezus tot koning zou uitroepen. Als laatste redmiddel drongen zij zich door de menigte tot op de plaats waar Jezus was, en richtten zich tot Hem met de verwijtende en dreigende woorden: "Meester, bestraf Uw discipelen". Zij verklaarden, dat dergelijke luidruchtige demonstraties in strijd waren met de wet, en dat zij door het gezag niet zouden worden toegestaan. Maar zij werden tot zwijgen gebracht door het antwoord van Jezus: "Ik zeg u, indien dezen zwegen, zouden de stenen roepen". Dit toneel van triomf geschiedde op Gods eigen beschikking. Het was voorzegd door de profeet, en de mens had geen macht om Gods bedoeling tegen te gaan. Indien de mensen Zijn plan niet ten uitvoer hadden gebracht, dan zou Hij aan de dode stenen een stem hebben gegeven, en zij zouden Zijn Zoon met lofzang hebben begroet. Terwijl de tot zwijgen gebrachte Farizeeën zich terugtrokken, werden de woorden van Zacharia opnieuw geuit door honderden stemmen: "Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig en rijdende op een ezel, op een ezelhengst, een ezelinnejong".

Toen de stoet de top van de heuvel bereikte en zou afdalen om de stad binnen te gaan, hield Jezus stil, en de gehele menigte met Hem. Voor hen lag Jeruzalem in zijn luister, badend nu in het licht van de onder-gaande zon. De tempel trok aller ogen tot zich. In statige pracht stak hij boven alles uit en scheen omhoog te wijzen naar de hemel, alsof hij de mensen wees op de enige ware en levende God. De tempel was reeds lang de trots en de glorie van het Joodse volk. Ook de Romeinen waren trots op zijn schoonheid. Een door de Romeinen aangestelde koning had zich met de Joden verenigd om de tempel te herbouwen en te verfraaien, en de keizer van Rome had de tempel met zijn geschenken verrijkt. De kracht, rijkdom en heerlijkheid ervan had dit bouwwerk tot één van de wonderen der wereld gemaakt.

Terwijl de naar het westen neigende zon de hemel in gulden gloed zette, deed haar stralende glans het zuiver witte marmer van de tempelmuren oplichten en de zuilen met hun gouden kapitelen schitteren. Vanaf de top van de heuvel waar Jezus en Zijn volgelingen stonden, leek het een massief bouwwerk van sneeuw, dat met gouden pieken was vastgezet. Bij de ingang van de tempel bevond zich een wijnstok van goud en zilver met groene bladeren en geweldige trossen druiven, vervaardigd door de allerbekwaamste kunstenaars. Dit beeld stelde Israël voor als een vruchtbare wijnstok. Het goud, het zilver en het levende groen waren met zeldzame smaak en verfijnd vakmanschap samengevoegd; terwijl hij zich sierlijk om de witte en schitterende zuilen slingerde en zich met glinsterende, ranken vastklemde aan hun gouden versierselen, ving hij de glans van Je ondergaande zon op, en straalde met een heerlijkheid die aan de hemel scheen te zijn ontleend.

Jezus staart naar het schouwspel, en de grote menigte staakt haar kreten, getroffen door deze plotselinge aanblik van schoonheid. Aller ogen richten zich op de Heiland, in de verwachting dat ze op Zijn gelaat de bewondering zullen zien die zijzelf gevoelen. Maar in plaats daarvan zien zij grote droefheid. Zij zijn verbaasd en teleurgesteld te zien dat Zijn ogen zich met tranen vullen, en Zijn lichaam heen en weer schudt als een boom die door de storm wordt bewogen, terwijl een kreet van smart, als uit de diepten van een gebroken hart, over Zijn bevende lippen komt. Welk een aanblik was dit voor de engelen! Hun geliefde Meester tot tranen toe bewogen! Welk een aanblik was dit voor de blijde schare, die Hem onder vreugdegeroep en het wuiven met palmtakken begeleidde naar de heerlijke stad, waar Hij, naar men van harte hoopte, spoedig zou regeren! Jezus had geweend aan het graf van Lazarus, maar dat was als een god-delijke droefenis, uit medeleven met het menselijk leed. Maar deze plotselinge smart was als een klaagtoon te midden van een groot triomfkoor. Midden in een toneel van vreugde, waarbij allen Hem eer bewezen, was de Koning van Israël in tranen; geen stille vreugdetranen, maar tranen en zuchten van niet te weerhouden zielesmart. De mensen werden door een plotselinge somberheid overvallen. Hun toejuichingen verstomden. Velen weenden uit medegevoel met een smart die zij niet konden verstaan.

Jezus stortte geen tranen in het vooruitzicht van Zijn eigen beproevingen. Vlak voor Hem lag Gethsemane, waar weldra de verschrikking van een grote duisternis He'm zou overschaduwen. Ook de Schaapspoort, waardoor eeuwenlang de offerdieren waren geleid, was in zicht. Deze poort zou weldra voor Hem, het grote Tegenbeeld, op Wiens offer voor de zonde van de wereld al deze offeranden hadden gewezen, worden geopend. Dichtbij was Golgotha, de plaats van Zijn naderende foltering. Toch weende en klaagde de Verlosser niet in geestessmart om deze dingen, die Hem deden denken aan Zijn wrede dood. Zijn smart was niet zelfzuchtig. De gedachte aan Zijn eigen lijden maakte die edele, zelfopofferende ziel niet bevreesd. Het was de aanblik van Jeruzalem, die door het hart van Jezus sneed — Jeruzalem, dat de Zoon van God had verworpen en met Zijn liefde had versmaad, dat weigerde zich door Zijn machtige wonderen te laten overtuigen en dat op het punt stond om Hem het leven te be-nemen. Hij zag wat de stad was, in haar misdaad haar Verlosser te verwerpen, en wat ze geweest had kunnen zijn, indien ze Hem Die alleen haar wonde kon genezen, zou hebben aangenomen. Hij was gekomen om haar te redden; hoe zou Hij haar nu kunnen prijsgeven?

Israël was een begunstigd volk geweest; God had hun tempel tot Zijn woonplaats gemaakt; die was "schoon door zijn verhevenheid; een vreugde voor de ganse aarde". Daar was het gedenkteken van meer dan duizend jaren van Christus' wakende zorg en tedere liefde, zoals een vader voor zijn enigste kind koestert. In die tempel hadden de profeten hun plechtige waarschuwingen uitgesproken. Daar waren de brandende wierookvaten bewogen, terwijl de wierookgeur, vermengd met de gebeden van de tempelgangers, waren opgestegen naar God. Daar had het bloed van dieren gestroomd, als zinnebeeld van het bloed van

Christus. Daar had Jehova Zijn heerlijkheid geopenbaard boven het verzoendeksel. Daar hadden de priesters hun dienst gedaan, en had de pracht van symbolen en plechtigheden eeuwenlang plaatsgevonden. Maar aan dit alles moest een einde komen.

Jezus hief Zijn hand op — die zo dikwijls de zieken en lijdenden had gezegend — en terwijl Hij de hand uitstrekte naar de ten ondergang gedoemde stad, riep Hij met door smart gebroken stem uit: “Och, of gij ook op deze dag verstond wat tot uw vrede dient!” Hier zweeg de Heiland even, en zei niet wat de toestand van Jeruzalem zou zijn geweest, indien de stad de hulp had aangenomen die God wilde geven — de gave van Zijn geliefde Zoon. Indien Jeruzalem had geweten wat het was zijn voorrecht te kennen, en had acht geslagen op het licht dat de hemel het had gezonden, dan had de stad kunnen staan in de luister van voorspoed, de koningin van koninkrijken, vrij in de kracht van de haar door God gegeven macht. Dan zouden er geen gewapende soldaten aan haar poorten hebben gestaan, geen Romeinse banieren zouden op haar muren hebben gewapperd. De heerlijke bestemming waarmede Jeruzalem gezegend had kunnen worden indien de stad haar Verlosser had aangenomen, kwam de Zoon van God voor ogen. Hij zag, dat Jeruzalem door Hem had kunnen worden genezen van zijn verschrikkelijke ziekte, bevrijd van slavernij, en bevestigd als de machtige hoofdstad van de aarde. Vanaf zijn muren zou de vredesduif zijn uitgegaan naar alle volken. De stad zou de krans der heerlijkheid van de wereld zijn geweest.

Maar het lichte beeld van wat Jeruzalem had kunnen zijn, vervaagt voor de ogen van de Heiland. Hij beseft, wat de stad nu is, onder het Romeinse juk, de toorn Gods dragend, gedoemd tot Zijn vergeldend oordeel. Hij neemt de gebroken draad van Zijn klaagzang weer op: “Maar thans is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen waarin uw vijanden een bolwerk tegen u zullen opwerpen en u omsingelen en u van alle zijden in het nauw brengen, en zij zullen u en uw kinderen in u vertreden en zij zullen in u geen steen op de andere laten, omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat God naar u omzag”.

Christus was gekomen om Jeruzalem en zijn kinderen te redden; maarfarizeïsche trots, huichelarij, naijver en kwaadwilligheid hadden Hem verhinderd Zijn bedoeling uit te voeren. Jezus kende de verschrikkelijke vergelding die zou komen over de ten ondergang gedoemde stad. Hij zag Jeruzalem omringd door legers, Hij zag hoe de belegerde inwoners de hongerdood werden ingedreven, hoe moeders zich voedden met de dode lichamen van hun eigen kinderen, en hoe ouders en kinderen elkander het laatste stukje voedsel ontrukten, hoe natuurlijke genegenheid door het knagend gevoel van honger werd vernietigd. Hij zag dat de hardnekkigheid van de Joden, die gebleken was uit hun afwijzing om door Hem behouden te worden, hen ook ertoe zou brengen om te weigeren zich te onderwerpen aan de binnenstromende legers. Hij aanschouwde Golgotha, waar Hij verhoogd zou worden, waar kruisen zo dicht op elkaar zouden staan als bomen in een bos. Hij zag hoe de ongelukkige inwoners werden gemarteld op de pijnbank en door kruisiging, de prachtige paleizen verwoest, de tempel in een ruïne werd veranderd, en dat er van de kolossale tempelmuren

geen steen op de andere zou worden gelaten, terwijl de stad werd omgeploegd als een akker. Terecht weende de Heiland, toen Hij dat verschrikkelijke toneel aanschouwde.

Jeruzalem was Zijn zorgenkind geweest, en zoals een liefderijk vader treurt om een weerspannige zoon, zo weende Jezus over de geliefde stad. Hoe kan Ik u prijsgeven? Hoe kan Ik aanzien dat ge aan de verwoesting wordt overgegeven? Moet Ik toelaten, dat ge de beker van uw ongerechtigheid vol maakt? Eén ziel heeft zoveel waarde, dat, in vergelijking daarmee, de wereld in het niet zinkt; maar hier zou een heel volk verloren gaan. Wanneer de snel ter kimme neigende zon niet meer aan de hemel te zien zou zijn, zou de genadedag voor Jeruzalem voorbij zijn. Terwijl de stoet stilstond op de top van de Olijfberg, was het nog niet te laat voor Jeruzalem om berouw te tonen. De engel der genade vouwde zijn vleugels dicht om af te stappen van de gouden troon en zo plaats te maken voor gerechtigheid en een snel komend oordeel. Maar Christus' liefdevolle hart pleitte nog steeds voor Jeruzalem, dat Zijn genade had versmaad, dat Zijn waarschuwingen had veracht en op het punt stond zijn handen te bezoedelen met Zijn bloed. Indien Jeruzalem slechts berouw wilde tonen, was het nog niet te laat. Zou, terwijl de laatste stralen van de ondergaande zon bleven toeven op tempel, toren en tinne, een goede engel de stad nog leiden tot de liefde van de Heiland, en haar ondergang afwenden? Prachtige en onheilige stad, die de profeten had gestenigd, die de Zoon van God had verworpen, die zichzelf, door onboetvaardigheid, in de boeien der slavernij sloot — haar dag van genade was welhaast voorbij!

Toch spreekt de Geest van God nogmaals tot Jeruzalem. Voordat de dag voorbij is, komt er een ander getuigenis tot Christus. De stem der getuigen gaat luider spreken, gehoor gevend aan de roep van een profetisch verleden. Indien Jeruzalem de roep zal horen, indien de stad de Heiland Die haar poorten binnengaat, zal aannemen, kan het nog gered worden. De geruchten, dat Jezus de stad nadert met een grote toeloop van mensen, hebben de oversten in Jeruzalem bereikt. Maar dezen hebben geen welkom voor de Zoon van God. Angstig gaan zij uit, Hem tegemoet, in de hoop de schare uiteen te kunnen drijven. Wanneer de stoet op het punt staat de Olijfberg af te dalen, wordt hij opgevangen door de oversten. Zij vragen naar de oorzaak van dit luidruchtige vreugdebetoon. Wanneer zij de vraag stellen: "Wie is dit?" geven de discipelen, vervuld met de Geest der Inspiratie, antwoord op de vraag. In welsprekende zinnen herhalen zij de profetieën betreffende Christus:

Adam zal u zeggen: Hij is het zaad der vrouw, dat de kop van de slang zal vermorzelen. Vraag het aan Abraham; hij zal u zeggen: Het is "Melchizedek, de koning van Salem", Koning des vredes. Jakob zal u zeggen: Hij is Silo uit de stam van Juda. Jesaja zal u zeggen: "Immanuel". "Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst". Jeremia zal u zeggen: De Spruit van David, "de Here onze Gerechtigheid". Daniël zal u zeggen: Hij is de Messias. Hosea zal u zeggen: "De Here, de God der heerscharen, Wiens naam Here is". Johannes de Doper zal u zeggen: Hij is "het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt". De discipelen zagen de haat van de Joden tegen Christus, maar zij zagen nog niet in, waartoe deze zou leiden. Zij begrepen de ware toestand van Israël nog

niet; evenmin konden zij de vergelding die over Jeruzalem zou komen, verstaan. Dit openbaarde Christus hun door een veelbetekende aanschouwelijke les.

De laatste roep die tot Jeruzalem was gericht, was tevergeefs geweest. De priesters en de oversten hadden gehoord hoe de profetische stem uit het verleden weerklonk via de menigte, als antwoord op de vraag: "Wie is dit?" maar zij aanvaardden deze stem niet als die der Inspiratie. In hun woede en verbazing probeerden zij het volk tot zwijgen te brengen. Er bevonden zich Romeinse ambtsdragers onder de menigte, en bij hen klaagden de vijanden van Jezus Hem aan als leider van een opstand. Zij deden het voorkomen, dat Hij op het punt stond de tempel in te nemen en als koning over Jeruzalem te gaan regeren.

Maar de kalme stem van Jezus bracht de rumoerige menigte een ogenblik tot zwijgen, toen Hij opnieuw verklaarde dat Hij niet was gekomen om een tijdelijke heerschappij te vestigen; Hij zou spoedig opvaren naar Zijn Vader, en Zijn aanklagers zouden Hem niet meer zien, totdat Hij zou wederkomen in heerlijkheid. Dan, te laat voor hun behoudenis, zouden zij Hem erkennen. Deze woorden sprak Jezus met droefheid en met bijzondere kracht. De Romeinse ambtsdragers zwegen en stonden bedremmeld. Hoewel goddelijke invloed voor hen vreemd was, werden hun harten bewogen zoals dat nooit tevoren het geval was geweest. Op het kalme, plechtige gelaat van Jezus lazen zij liefde, welwillendheid en rustige waardigheid. Zij werden ontroerd door een medegevoel dat zij niet konden begrijpen. In plaats van Jezus gevangen te nemen, waren zij meer geneigd Hem eer te bewijzen. Zij wendden zich tot de priesters en oversten en beschuldigden hen ervan, dat zij verwarring hadden gesticht. Deze leiders, verbitterd en verslagen, wendden zich tot het volk met hun klachten, en redetwistten heftig onder elkander.

Intussen ging Jezus onopgemerkt naar de tempel. Daar was alles rustig, want het gebeuren op de Olijfberg had de mensen weggeroepen. Een korte tijd bleef Jezus in de tempel en keek ernaar met droeve ogen. Daarop trok Hij Zich met Zijn discipelen terug en keerde weer naar Bethanië. Toen de mensen Hem zochten om Hem op de troon te plaatsen, was Hij niet te vinden. De gehele nacht bracht Jezus door in gebed, en 's morgens ging Hij weer naar de tempel. Op weg daarheen kwam Hij langs een tuin beplant met vijgebomen. Hij werd hongerig. "En toen Hij van verre een vijgeboom zag die bladeren had, ging Hij daarheen om te zien of Hij er ook iets aan vinden zou. En erbij gekomen, vond Hij er niets aan dan bladeren; want het was de tijd niet voor vijgen".

Het was nog niet de tijd voor rijpe vijgen, uitgezonderd in bepaalde streken, en op de hooglanden rondom Jeruzalem kon men terecht zeggen: "Het was de tijd niet voor vijgen". In de boomgaard waar Jezus naartoe was gegaan, scheen echter één boom alle andere voor te zijn. Die was reeds overdekt met bladeren. Het is naar de natuur van de vijgeboom, dat aleer de bladeren zich ontvouwen, de groeiende vruchten te voorschijn komen. Daarom beloofde deze boom, die vol bladeren was, gerijpt fruit. Maar de schijn bedroog. Toen Jezus

de takken onderzocht, van de dikke tak geheel onderaan tot het twijgje in de top, vond Hij "niets dan bladeren". Het was een grote hoeveelheid in het oog lopend loof, niets meer.

Christus sprak er een vernietigende vloek over uit. "Nooit ete meer iemand vrucht van u in eeuwigheid!" zei Hij. De volgende morgen, toen de Heiland er. Zijn discipelen opnieuw op weg waren naar de stad, trokken de dorre takken en wegkwijnende bladeren hun aandacht. "Rabbi", zei Petrus, "zie, de vijgeboom die Gij vervloekt hebt, is verdord". Het feit, dat Christus de vijgeboom had vervloekt, had de discipelen zeer verbaasd. Het scheen hun niet in overeenstemming te zijn met Zijn karakter en werken. Dikwijls hadden zij gehoord hoe Hij verklaarde dat Hij niet was gekomen om de wereld te oordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden. Zij herinnerden zich Zijn woorden: "De Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden". Zijn wonderwerken waren verricht om te herstellen, nooit om te vernietigen. De discipelen hadden Hem alleen gekend als de Hersteller, de Genezer. Deze daad stond op zichzelf. Wat was het doel hiervan? vroegen zij zich af. God "heeft een welbehagen in goedertierenheid". "Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze". Voor Hem is het werk van verwoesting en het aanzeggen van een oordeel een "vreemd werk". Maar in genade en liefde licht Hij de sluier op van de toekomst, en laat de mensen de gevolgen zien van een zondig leven.

Het vervloeken van de vijgeboom was een sprekende gelijkenis. Die onvruchtbare boom, die met zijn aanmatigende lommer praalde voor de ogen van Christus Zelf, was een symbool van het Joodse volk. De Heiland wilde Zijn discipelen de oorzaak en de stelligheid van Israëls ondergang duidelijk maken. Voor dit doel gaf Hij de boom zedelijke kwaliteiten, en maakte hem zo tot een verklaarder van goddelijke waarheid. De Joden onderscheidden zich duidelijk van alle andere volken, doordat zij beleden God trouw te zijn. Zij waren bijzonder door Hem begunstigd en maakten meer dan andere volken aanspraak op rechtvaardigheid. Maar zij waren verdorven door liefde voor de wereld en winstbejag. Zij gingen prat op hun kennis, maar waren niet op de hoogte van Gods geboden, en ze waren vol huichelarij. Zoals de onvruchtbare boom, spreidden zij hun opzichtige takken uit, weelderig om te zien en schoon voor het oog, maar zij gaven "niets dan bladeren". De Joodse godsdienst, met zijn prachtige tempel, zijn gewijde altaren, zijn priesters met de heilige hoeden op, en zijn indrukwekkende plechtigheden, was inderdaad prachtig wat het uiterlijk betreft, maar nederigheid, liefde en weldadigheid ontbraken eraan.

Geen van de bomen' in de boomgaard droeg nog vruchten; maar de bladerloze bomen wekten geen verwachtingen en stelden niet teleur. Door deze bomen werden de Heidenen voorgesteld. Zij waren even verstoken van godsvrucht als de Joden; maar zij hadden niet beleden dat Zij God dienden. Zij hielden niet vol grootspraak de schijn van goedheid op. Zij waren blind voor de wegen en werken van God. Voor hen was het nog geen tijd voor vijgen. Zij wachtten nog op een dag die hun licht en hoop zou brengen. De Joden, die grotere

zegeningen van God hadden ontvangen, werden verantwoordelijk gesteld voor het misbruik van deze gaven. De voorrechten waarop zij pochten, deden hun schuld slechts toenemen.

Jezus was hongerig naar de vijgeboom gekomen, om voedsel te vinden. Zo was Hij ook naar Israël gekomen, hongerend om bij hen vruchten der gerechtigheid te vinden. Hij had hun rijkelijk Zijn gaven gegeven, opdat zij vrucht zouden dragen tot zegen voor de wereld. Iedere kans en ieder voorrecht was hun gegeven, en daarvoor verlangde Hij hun medeleven en medewerking bij Zijn werk der genade. Hij verlangde in hen zelfopoffering en mededogen te zien, ijver voor God, en een innig zielsverlangen naar het behoud van hun medemensen. Indien zij de wet van God hadden onderhouden, dan zouden ze hetzelfde onzelfzuchtige werk hebben gedaan dat Christus deed. Maar liefde voor God en de mensen werd door trots en zelfgenoegzaamheid onmogelijk gemaakt. Zij brachten de ondergang over zich door te weigeren anderen te dienen. De schatten der waarheid die God hun had toevertrouwd, gaven zij niet door aan de wereld. In de onvruchtbare boom konden zij zowel hun zonde als de straf daarvoor lezen. Verdord onder de vloek van de Heiland, verschrompeld en dor oprijzend, uitgedroogd bij de wortels, liet de vijgeboom zien, wat er van het Joodse volk zou worden, wanneer de genade Gods van hen zou worden weggenomen. Daar zij weigerden de zegen door te geven, zouden ze deze niet langer ontvangen. “Het is uw verderf, Israël”, zegt de Here.

Deze waarschuwing geldt voor alle tijden. Het feit dat Christus de boom die Hij door Zijn macht had geschapen, vervloekte, is als een waarschuwing voor alle kerken en alle christenen. Niemand kan de wet van God uitleven zonder anderen te dienen. Maar er zijn veel mensen die niet het barmhartige, onzelfzuchtige leven van Christus leven. Sommigen die menen dat zij uitstekende christenen zijn, begrijpen niet waaruit het dienen van God bestaat. Zij maken plannen en beijveren zich om zichzelf te behagen. Zij handelen slechts met betrekking tot zichzelf. Tijd heeft alleen waarde voor hen, wanneer zij voor zichzelf kunnen vergaren. In alle zaken van het leven is dit hun doel. Niet voor anderen, maar voor zichzelf dienen zij. God schiep hen om te leven in een wereld waarin onbaatzuchtige dienst moet worden verricht. Het was Zijn bedoeling, dat zij hun medemensen op iedere mogelijke wijze zouden helpen. Maar hun ik is zó groot, dat zij niets anders kunnen zien. Zij hebben geen contact met de mensheid. Zij die op deze wijze voor zichzelf leven, zijn als de vijgeboom, die alle schijn voorwendde, maar geen vruchten droeg. Zij nemen de vormen van godsdienst in acht, doch doen dit zonder berouw of geloof. Volgens hun belijdenis eren zij de wet van God, maar de gehoorzaamheid ontbreekt. Zij zeggen het, maar doen het niet. In het vonnis dat werd uitgesproken over de vijgeboom, toont Christus aan hoe gehaat in Zijn ogen dit ijdel vertoon is. Hij verklaart, dat degene die openlijk zondigt, minder schuldig is dan hij die belijdt God te dienen maar geen vruchten tot Zijn eer voortbrengt.

De gelijkenis van de vijgeboom, die werd uitgesproken vóór het bezoek van Christus aan Jeruzalem, stond rechtstreeks in verband met de les die Hij leerde door het vervloeken van

de onvruchtbare boom. Voor de onvruchtbare boom in de gelijkenis pleitte de tuinman: “Laat hem nog dit jaar staan; ik zal er eerst nog eens omheen graven en er mest bij brengen; en indien hij in het komende jaar vrucht draagt, dan is het goed; maar anders, dan moet gij hem omhakken”. Aan de onvruchtbare boom was in grotere mate zorg besteed. Hij zou alle voordelen hebben. Maar indien hij onvruchtbaar zou blijven, zou niets hem van de vernietiging kunnen redden. In de gelijkenis werd het resultaat van het werk van de tuinman niet voorzegd. Het was afhankelijk van de mensen tot wie de woorden van Christus werden gesproken. Zij werden voorgesteld door de onvruchtbare boom, en het was aan hen te beslissen wat hun bestemming zou zijn. Ieder voorrecht dat de Hemel kon geven, was hun geschonken, maar zij trokken geen winst uit hun vermeerderde zegeningen. Door het feit dat Christus de onvruchtbare vijgeboom vervloekte, werd het resultaat getoond. Zij hadden hun eigen ondergang beslist.

Meer dan duizend jaar lang had het Joodse volk Gods genade misbruikt en Zijn oordelen getart. Ze hadden Zijn waarschuwingen in de wind geslagen en Zijn profeten gedood. Het volk in de dagen van Christus stelde zich verantwoordelijk voor deze zonden door dezelfde koers te volgen. Door het verwerpen van de genadegaven en waarschuwingen die hun werden gegeven, lag de schuld op die generatie. De boeien die het volk eeuwenlang had gesmeed, bevestigden de mensen in de dagen van Christus aan zichzelf. In iedere eeuw wordt aan de mensen hun dag van licht en voorrecht gegeven, een proeftijd waarin zij zich kunnen laten verzoenen met God. Maar er is een grens aan deze genade. Genade kan jaren pleiten en veronachtzaamd en verworpen worden; maar er komt een tijd wanneer de genade voor de laatste maal pleit. Het hart wordt zó verhard, dat het niet meer reageert op de Geest van God. Dan smeekt de zoete, innemende stem de zondaar niet meer, en de berispingen en waarschuwingen verstommen.

Die dag was voor Jeruzalem gekomen. Jezus weende uit zielsangst over de ten ondergang gedoemde stad, maar Hij kon haar niet verlossen. Hij had ieder hulpmiddel gebruikt. Door de waarschuwingen van Gods Geest in de wind te slaan, had Israël het enige middel dat hen kon helpen, verworpen. Er was geen andere macht waardoor zij bevrijd konden worden. Het Joodse volk was een zinnebeeld van de mensen van alle eeuwen die het pleiten van de Oneindige Liefde verachten. De tranen van Christus toen Hij weende over Jeruzalem, golden de zonden van alle tijden. In de oordelen die over Israël werden uitgesproken, kunnen zij die de berispingen en waarschuwingen van Gods Heilige Geest verwerpen, hun eigen veroordeling lezen.

In deze generatie zij er velen die hetzelfde terrein betreden als de ongelovige Joden deden. Zij zijn getuige geweest van de openbaring van de kracht Gods; de Heilige Geest heeft tot hun harten gesproken; maar zij klemmen zich vast aan hun ongeloof en weerspannigheid. God zendt hun waarschuwingen en berisping, maar zij willen hun fouten niet belijden, en zij verwerpen Zijn boodschap en Zijn boodschapper. Juist het middel dat Hij gebruikt tot hun herstel, wordt hun tot een struikelblok.

De profeten van God werden door het afvallige Israël gehaat, omdat hun verborgen zonden door hen aan het licht werden gebracht. Achab beschouwde Elia als zijn vijand, omdat de profeet getrouw was in het bestraffen van de heimelijke ongerechtigheden van de koning. Zo ontmoet ook heden de dienstknecht van Christus, die de zonden bestraft, spot en afwijzing. De waarheid van de Bijbel, de godsdienst van Christus, vecht tegen een sterke stroom van zedelijke onreinheid. Het vooroordeel is nu nog sterker in de harten der mensen dan dit in de dagen van Christus het geval was. Christus voldeed niet aan de verwachtingen van de mensen; Zijn leven was een terechtwijzing voor hun zonden, en zij verwierpen Hem. Zo is ook nu de waarheid van Gods Woord niet in harmonie met de praktijken van de mensen en hun natuurlijke neigingen, en duizenden verwerpen het licht daarvan. Mensen die door Satan gedreven worden, werpen twijfel op over het Woord Gods, en zij verkiezen hun onafhankelijk oordeel te behouden. Zij verkiezen de duisternis boven het licht, maar zij doen dat met gevaar voor hun eigen zielen. Zij die vitten over de woorden van Christus, vonden steeds maar aanleiding tot vitten, totdat zij zich geheel afwendden van de Waarheid en het Leven. Zo is het ook nu. Het is niet Gods bedoeling iedere tegenwerping die het vleselijk hart tegen Zijn waarheid zou kunnen maken, weg te nemen. Voor hen die de kostbare lichtstralen die de duisternis zouden verlichten, afwijzen, blijven de gehèimenissen van het Woord Gods altijd geheimenissen. Voor hen is de waarheid verborgen. Zij wandelen blindelings en kennen niet de ondergang die hen wacht.

Christus overzag vanaf de hoogte van de Olijfberg de wereld en alle eeuwen; en Zijn woorden zijn van toepassing op iedere ziel die op het pleiten van de goddelijke genade geen acht slaat. Hij heeft Zich vandaag gericht tot u, die Zijn liefde versmaadt. U bent het, ja u, die de dingen behoort te weten die tot uw vrede dienen. Christus stort bittere tranen over u, die geen tranen hebt om voor uzelf te storten. Reeds blijkt die noodlottige hardheid van hart, die de ondergang werd van de Farizeeën, in u. En ieder blijk van de genade van God, iedere straal van goddelijk licht, zal de ziel of vertederen en onderwerpen, of haar stijven in hopeloze onboetvaardigheid. Christus voorzag dat Jeruzalem verstokt en onboetvaardig zou blijven; toch lagen alle schuld, alle gevolgen van versmade genade, voor zijn eigen poort. Zo zal het zijn met iedere ziel die dezelfde weg volgt. De Here verklaart: “Ht is uw verderf, Israël”. “Hoor, gij aarde, zie, Ik breng onheil over dit volk, de vrucht van hun eigen overleggingen, want zij luisteren niet naar Mijn woorden, en Mijn wet verwerpen zij”.

Hoofdstuk 65—De tempel opnieuw gereinigd

Aan het begin van Zijn dienstwerk had Christus allen die door hun onheilige handel de tempel verontreinigden, daaruit verdreven; en Zijn streng en van goddelijk gezag getuigend optreden had de berekenende kooplieden met angst vervuld. Aan het einde van Zijn dienstwerk kwam Hij wederom naar de tempel en bemerkte, dat deze nog werd ontheiligd, zoals dit eertijds gebeurde. De stand van zaken was zelfs nog erger dan vroeger. De buitenste voorhof van de tempel geleek een geweldige verzamelplaats voor vee. De klanken van boze woordenwisselingen tussen de onderhandelaars vermengden zich met het geluid van de dieren en het heldere gerinkel van munten, en daar tussendoor hoorde men de stemmen van mensen die een heilig ambt vervulden. De ambtsdragers van de tempel waren zelf betrokken bij het kopen en verkopen en het wisselen van geld. Zó volledig werden zij beheerst door hun winstbejag, dat zij in de ogen van God niet beter waren dan dieven.

De priesters en oversten begrepen weinig van het plechtige werk dat zij moesten verrichten. Bij ieder Pascha en Loofhuttenfeest moesten duizenden dieren worden geslacht, en hun bloed werd door de priesters opgevangen en op het altaar gegoten. De Joden waren met de offerande van bloed vertrouwd geraakt, en hadden bijna het feit uit het oog verloren dat het de zonde was, die al dit vergieten van dierenbloed noodzakelijk maakte. Zij onderscheidden niet, dat dit een voorafschaduwing was van het bloed van Gods geliefde Zoon, dat vergoten zou worden voor het leven der wereld, en dat bij het brengen van offeranden de mensen moesten gewezen worden op de gekruisigde Verlosser.

Jezus keek naar de schuldeloze slachtoffers, die gebracht werden, en zag hoe de Joden deze grote bijeenkomsten tot tonelen van bloedvergieten en wreedheid maakten. In plaats van ootmoedig berouw over zonden, hadden zij het aantal offerdieren vermeerderd, alsof God kon worden geëerd door een dienst waarbij het hart niet was betrokken. De priesters en oversten hadden hun harten door zelfzucht en geldgierigheid verhard. Juist de symbolen die wezen op het Lam Gods, hadden zij gemaakt tot een middel om winst te verkrijgen. Op deze wijze was in de ogen van het volk de heiligheid van de offerdienst in grote mate teniet gedaan. De verontwaardiging van Jezus werd opgewekt; Hij wist dat Zijn bloed, dat zo spoedig voor de zonden van de wereld zou worden vergoten, door de priesters en de oudsten even weinig waard geacht zou worden als dierebloed dat zij voortdurend deden vloeien.

Tegen deze praktijken had Christus door middel van de profeten reeds gesproken. Samuel had gezegd: “Heeft de Here evenzeer welgevallen aan brandoffers en slachtoffers als aan horen naar des Heren stem? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen”. En Jesaja, die in een profetisch visioen de afval van de Joden zag, spreekt hen aan als bestuurders van Sodom en Gomorra: “Hoort het woord des Heren, bestuurders van Sodom; neigt uw oren tot de onderwijzing van onze God, volk van Gomorra. Waartoe dient mij de menigte uwer slachtoffers? zegt de Here; oververzadigd ben Ik van de brandoffers van rammen en van het vet van mestkalveren, en aan het bloed van

stieren, schapen en bokken heb Ik geen welgevallen. Wanneer gij komt om voor Mijn aangezicht te verschijnen — wie heeft dit van u verlangd Mijn voorhoven plat te treden?” “Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit Mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen; leert goed te doen, tracht naar recht, houdt de geweldenaar in toom, doet recht aan de wees, verdedigt de rechtszaak der weduwe”.

Hij Die deze profetieën Zelf had gegeven, herhaalde de waarschuwing nu voor de laatste maal. Als vervulling van de profetie had het volk Jezus tot koning van Israël uitgeroepen. Hij had hun eerbewijzen aangenomen en het ambt van koning aanvaard. In deze geest moest Hij handelen. Hij wist, dat Zijn pogingen om een corrupt priesterdom te verbeteren, tevergeefs zouden zijn; niettemin moest Zijn werk verricht worden; het bewijs van Zijn goddelijke zending moest aan een ongelovig volk worden gegeven.

Weer gleed de doordringende blik van Jezus over de ontheiligde voorhof van de tempel. Aller ogen richtten zich op Hem. Priester en overste, Farizeeër en heiden keken met verwondering en ontzag op naar Hem Die met de majesteit van Hemelkoning voor hen stond. Goddelijkheid flitste door het menselijke en bekleedde Christus met een waardigheid en heerlijkheid die Hij nooit tevoren had geopenbaard. Zij die het dichtst bij Hem stonden, trokken zich, zo ver als de menigte dit toeliet, terug. Behalve het gezelschap van enkelen van Zijn discipelen, stond de Heiland alleen. Ieder geluid verstomde. De diepe stilte scheen ondraaglijk. Christus sprak met een kracht als een geweldige storm die de mensen deed zwiepen: “Staat er niet geschreven, dat Mijn huis een bedehuis zal heten voor alle volken? Maar gij hebt het tot een rovershol gemaakt”. a Zijn stem klonk als een bazuin door de tempel. De ontstemming op Zijn gelaat scheen een verterend vuur. Met gezag beval Hij: “Neemt dit alles hier vandaan”.

Drie jaar geleden waren de oversten van de tempel over hun vlucht voor het bevel van Jezus beschaamd geweest. Sinds die tijd hadden zij zich verwonderd over hun vrees, en over hun onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan één enkele man van nederige afkomst. Zij hadden gemeend, dat het onmogelijk was, dat zij zich nog eens op een zo onwaardige wijze zouden overgeven. Toch waren zij nu meer bevreesd dan tevoren, en ze haastten zich nog meer om Zijn bevel te gehoorzamen. Er was niemand die Zijn gezag in twijfel durfde trekken. Priesters en handelaars vluchtten uit Zijn tegenwoordigheid, terwijl ze hun vee voor zich uitdreven.

Terwijl ze zich van de tempel verwijderden, kwamen ze een menigte tegen die met hun zieken naar de Grote Genezer vroegen. Het verhaal dat de vluchtenden deden, maakte, dat sommigen van deze mensen terugkeerden. Zij waren bevreesd een zo machtig Iemand te ontmoeten Wiens blik alleen al de priesters en oversten uit Zijn tegenwoordigheid had verdreven. Maar een groot aantal drong zich door de menigte, die zich voorthaastte, vol verlangen om Hem Die hun enige hoop was, te bereiken. Toen de schare uit de tempel was gevlucht, waren velen achtergebleven. Bij hen sloten de nieuw-aangekomenen zich aan.

Weer was de voorhof van de tempel vol zieken en stervenden, en wederom diende Jezus hen.

Na verloop van tijd waagden de priesters en oversten het om naar de tempel terug te keren. Toen de paniek geluwd was, werden zij ongerust en wilden weten wat de volgende daad van Jezus zou zijn. Zij verwachtten, dat Hij de troon van David in bezit zou nemen. Toen ze stilletjes naar de tempel terugkeerden, hoorden zij de stemmen van mannen, vrouwen en kinderen die God prezen. Nadat zij waren binnengegaan, stonden zij als aan de grond genageld bij het aanschouwen van het wonderlijke toneel. Zij zagen dat zieken genezen werden, blinden het gezicht terugkregen, doven het gehoor ontvingen en dat kreupelen van vreugde opsprongen. De kinderen verheugden zich het meest. Jezus had hun ziekten genezen; Hij had hen in Zijn armen gesloten, hun kussen van dankbare genegenheid aanvaard, en enkelen van hen waren aan Zijn borst in slaap gevallen terwijl Hij de mensen leerde. Nu loofden de kinderen Hem met blijde stemmen. Zij herhaalden hun hosanna's van de vorige dag en zwaaiden voor de Heiland triomfantelijk met hun palmtakken. De tempel weergalmde steeds weer van hun uitroepen: "Gezegend Hij Die komt in de naam des Heren!" "Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend". "Hosanna, de Zoon van David!"

Het geluid van die blijde, ongedwongen stemmen was een aanstoot voor de oversten van de tempel. Zij begonnen pogingen aan te wenden om een dergelijke demonstratie te doen eindigen. Ze wezen de mensen erop, dat het huis van God door de voeten der kinderen en door de vreugdekreten ontheiligd was. Toen zij bemerkten, dat hun woorden geen indruk op het volk maakten, deden de oversten een beroep op Christus: "Hoort Gij wat dezen zeggen? Jezus zeide tot hen: Ja; hebt gij nooit gelezen: Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt Gij lof bereid?" De profetie had voorzegd, dat Christus tot koning zou worden uitgeroepen, en dat woord moest worden vervuld. De priesters en oversten van Israël weigerden Zijn heerlijkheid te verkondigen, en God werkte aan de harten der kinderen om Zijn getuigen te zijn. Indien de stemmen der kinderen zouden hebben gezwegen, dan zouden de zuilen in de tempel de lof van de Heiland hebben doen weerklinken.

De Farizeeën waren uitermate in de war en ontsteld. Iemand Wie zij geen vrees konden inboezemen, beheerste hier het terrein. Jezus had Zijn plaats ingenomen als wachter van de tempel. Nooit tevoren had Hij zulk een koninklijk gezag gebruikt. Nooit tevoren hadden Zijn woorden en werken zo'n grote macht bezeten. Hij had heerlijke dingen gedaan in geheel Jeruzalem, maar nooit op zulk een plechtige en indrukwekkende wijze. In aanwezigheid van de mensen die getuigen waren geweest van Zijn wonderwerken, durfden de priesters en oversten Hem niet openlijk hun vijandigheid te tonen. Hoewel zij vertoornd en verbijsterd waren door Zijn antwoord, konden zij die dag verder niets bereiken.

De volgende morgen overwoog het Sanhedrin opnieuw, hoe zij tegen Jezus zouden moeten optreden. Drie jaar geleden hadden zij een teken verlangd voor Zijn Messiasschap.

Sinds die tijd had Hij in het gehele land machtige werken verricht. Hij had de zieken genezen, op wonderlijke wijze duizenden mensen gevoed, op de golven gewandeld en de kolkende zee doen bedaren door Zijn woord. Steeds weer las Hij de harten der mensen als een open boek; Hij had boze geesten uitgeworpen en doden opgewekt. De oversten hadden de bewijzen voor ogen dat Hij de Messias was. Zij besloten nu geen teken te vragen voor Zijn gezag, maar Hem te dwingen iets toe te geven of te verklaren waarop Hij veroordeeld zou kunnen worden.

Zij begaven zich naar de tempel, waar Hij leerde, en stelden Hem vervolgens de vraag: "Krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen? Of wie heeft U de bevoegdheid gegeven om deze dingen te doen?" Zij verwachtten dat Hij zou beweren, dat Zijn gezag van God kwam. Zij hadden het plan een dergelijke verklaring te ontkennen. Maar Jezus antwoordde hun met een vraag die ogenschijnlijk op een ander onderwerp betrekking had, en Hij stelde Zijn antwoord aan hen afhankelijk van hun antwoord op deze vraag. "Vanwaar was de doop van Johannes?" zei Hij; "Uit de hemel of uit de mensen?" De priesters zagen, dat zij voor een lastige keuze waren gesteld, waarvan geen spitsvondigheid hen zou redden. Indien zij zeiden, dat de doop van Johannes uit de hemel was, zou hun inconsequentie aan het licht komen. Christus zou zeggen: "Waarom hebt gij hem dan niet geloofd P"11 Johannes had van Christus getuigd: "Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt". Indien de priesters het getuigenis van Johannes geloofden, hoe konden zij dan ontkennen dat Christus de Messias was? Indien zij datgene verklaarden wat zij werkelijk geloofden, namelijk dat het werk van Johannes uit de mensen was, zouden ze een storm van verontwaardiging over zich brengen; de mensen geloofden immers, dat Johannes een profeet was.

Met intense belangstelling wachtte de schare op de beslissing. Zij wisten, dat de priesters hadden beleden, dat zij het werk van Johannes aannamen, en zij verwachtten dat zij zonder verdere vragen zouden erkennen, dat hij van God gezonden was. Maar nadat zij heimelijk met elkander hadden overlegd, besloten de priesters zich niet in de vingers te snijden. Huichelachtig betuigden ze onwetendheid en zeiden: "Wij weten het niet". "Dan zeg Ik u ook niet", zei Christus, "krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe".

Schriftgeleerden, priesters en oversten waren allen tot zwijgen gebracht. Beschaamd en teleurgesteld stonden ze daar met neergeslagen ogen en durfden Christus geen verdere vragen te stellen. Door hun lafhartigheid en besluiteloosheid hadden zij in grote mate de eerbied van het volk verspeeld, dat nu toekeek en zich amuseerde bij het zien hoe deze trotse, eigenrechtige mensen waren verslagen.

Al deze woorden en daden van Christus waren belangrijk, en de invloed ervan werd in steeds grotere mate na Zijn kruisiging en hemelvaart gevoeld. Velen van hen die vol spanning hadden gewacht op het resultaat van de ondervraging van Jezus, zouden ten slotte Zijn discipelen worden, voor de eerste maal tot Hem getrokken door Zijn woorden op die

historische dag. Het schouwspel in de voorhof van de tempel zou in hun gedachten nooit vervagen. De tegenstelling tussen Jezus en de overpriesters was opvallend, terwijl zij met elkander spraken. De trotse tempelbeambte was gekleed in een rijk, kostbaar gewaad. Op zijn hoofd droeg hij een schitterend hoofddeksel. Zijn houding was koninklijk, zijn haar en zijn lange golvende baard waren vergrijsd van ouderdom. Zijn verschijning boezemde de toeschouwers ontzag in. Voor deze doorluchtige personnage stond de Majesteit des hemels, zonder pracht of praal. Zijn kleding was niet meer schoon door de reis; Zijn gelaat was bleek en drukte gelaten droefenis uit; toch waren daarop een waardigheid en goedheid geschreven die een vreemde tegenstelling vormden met de trotse, zelfgenoegzame, vertoornde houding van de hogepriester. Velen van hen die getuigen waren geweest van de woorden en daden van Jezus in de tempel, sloten Hem vanaf dat ogenblik in hun hart als een profeet van God. Maar terwijl de gevoelens van het volk ten gunste van Hem veranderden, nam de haat van de priesters tegen Jezus toe. De wijsheid waardoor Hij ontkwam aan de netten die voor Zijn voeten gespannen waren, gaf, als nieuwe blijk van Zijn goddelijkheid, te meer voedsel aan hun woede.

Het was niet de bedoeling van Christus om in Zijn strijd met de rabbi's Zijn tegenstanders te vernederen. Het verheugde Hem niet te zien, dat zij zich in een moeilijk parket bevonden. Hij moest een belangrijke les leren aan de mensen. Hij had Zijn vijanden vernederd door toe te laten dat zij verward raakten in het net dat zij voor Hem gespannen hadden. Het feit dat zij beleden onwetend te zijn betreffende de aard van de doop van Johannes, gaf Hem gelegenheid te spreken, en Hij maakte van die gelegenheid gebruik door ze hun ware toestand onder ogen te brengen, daarbij nog een waarschuwing toevoegend aan de vele die Hij reeds had gegeven. ”Wat dunkt u?” zei Hij. “Iemand had twee kinderen. Hij ging naar de eerste en zeide: Kind, ga en werk vandaag in de wijngaard. En hij antwoordde en zeide: Ja, heer, maar hij ging niet. En hij ging naar de tweede en sprak evenzo. En deze antwoordde en zeide: Ik wil niet, maar later kreeg hij berouw en ging toch. Wie van de twee heeft de wil van zijn vader gedaan?”

Deze plotselinge vraag maakte, dat Zijn toehoorders minder op hun hoede waren. Zij hadden goed naar de gelijkenis geluisterd en antwoordden nu onmiddellijk: “De laatste”. Terwijl Hij Zijn blik op hen richtte, antwoordde Jezus op strenge en plechtige toon: “Voorwaar Ik zeg u, de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het koninkrijk Gods. Want Johannes heeft u de weg der gerechtigheid gewezen en gij hebt hem niet geloofd. De tollenaars en de hoeren echter hebben hem geloofd, doch hoewel gij dat zaagt, hebt gij later geen berouw gekregen en ook in hem geloofd”.

De priesters en oversten konden niet anders dan het juiste antwoord geven op de vraag van Christus, en op deze wijze vernam Hij, wat hun mening ten gunste van de laatste zoon was. Deze zoon stelde de tollenaars voor, die door de Farizeeën werden veracht en gehaat. De tollenaars waren door en door slecht geweest. Zij hadden inderdaad de wet van God overtreden, in hun leven hadden zij een absolute tegenstand tegen Zijn geboden getoond. Zij

waren ondankbaar en goddeloos geweest; toen hun gezegd werd, dat ze moesten gaan werken in de wijngaard des Heren, hadden ze vol minachting geweigerd. Maar toen Johannes kwam, die berouw en doop predikte, namen de tollenaars zijn boodschap aan en werden gedoopt.

De eerste zoon stelde de leiders van het Joodse volk voor. Sommigen van de Farizeeën hadden berouw getoond en de doop van Johannes aangenomen; maar de leiders wilden niet erkennen dat hij van God kwam. Zijn waarschuwingen en berispingen brachten hen niet tot bekering. Zij "verwierpen voor zichzelf de raad Gods, daar zij niet door hem gedoopt waren". Zij behandelden zijn boodschap met minachting. Toen ze geroepen werden, zeiden ze evenals de eerste zoon: "Ja, heer", maar zij gingen niet; de priesters en de oversten wendden gehoorzaamheid voor, maar zij betoonden een valse gehoorzaamheid. Ze beleden veel vrome dingen, zij maakten er aanspraak op, dat zij de wet van God gehoorzaamden, maar zij boden slechts valse gehoorzaamheid. De tollenaars werden door de Farizeeën veroordeeld en vervloekt als trouwelozen; maar dezen toonden door hun geloof en werken, dat zij het koninkrijk der hemelen binnengingen vóór die eigengerechtige mensen aan wie groot licht was gegeven, maar wier werken niet overeenkwamen met hun godzalige belijdenis.

De priesters en oversten wilden deze diepgaande waarheden niet verduren; zij bleven zwijgen, evenwel hopende dat Jezus iets zou zeggen wat ze tegen Hem zouden kunnen aanwenden; maar zij moesten nog meer dulden. "Hoort een andere gelijkenis", zei Christus. "Er was een heer des huizes die een wijngaard plantte en er een heg omheen zette en er een wijnpers in groef en een toren bouwde; en hij verhuurde die aan pachters en ging buitenslands. Toen nu de tijd der vruchten naderde, zond hij zijn slaven naar die pachters om zijn vruchten in ontvangst te nemen. Maar de pachters grepen zijn slaven, sloegen de ene, doodden de andere en stenigden een derde. Hij zond weder andere slaven, nog meer dan eerst, en zij behandelden hen op dezelfde wijze. Ten laatste zond hij zijn zoon tot hen, zeggende: Mijn zoon zullen zij ontzien. Maar toen de pachters de zoon zagen, zeiden zij tot elkander: Dit is de erfgenaam, komt, laten wij hem doden om zijn erfenis aan ons te brengen. En zij grepen hem en wierpen hem buiten de wijngaard en doodden hem. Wanneer nu de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die pachters doen?"

Jezus richtte Zich tot alle mensen die aanwezig waren, maar de priesters en oversten antwoordden. "Een kwade dood zal hij die kwaden doen sterven", zeiden zij, "en de wijngaard zal hij verhuren aan andere pachters, die hem de vruchten op tijd zullen afleveren". De sprekers hadden aanvankelijk de toepassing van de gelijkenis niet begrepen, maar nu zagen ze in, dat ze hun eigen veroordeling hadden uitgesproken. In de gelijkenis stelde de heer des huizes God voor, de wijngaard het Joodse volk, en de heg de goddelijke wet, die hun bescherming was. De toren was een symbool van de tempel. De heer van de wijngaard had alles gedaan wat nodig was om de wijngaard te doen gedijen. "Wat was er nog aan Mijn wijngaard te doen", zegt Hij, "dat Ik er niet aan gedaan heb?"

Aldus werd Gods onvermoeide zorg voor Israël voorgesteld. En zoals de pachters een verschuldigd gedeelte van de vruchten van de wijngaard aan de heer moesten teruggeven, zo moest Gods volk Hem eren door een leven dat in overeenstemming was met hun heilige voorrechten. Maar zoals de pachters de slaven hadden gedood die de meester tot hen had gezonden om de vruchten te halen, zo hadden de Joden de profeten ter dood gebracht die God gezonden had om hen op te roepen tot berouw. Boodschapper na boodschapper was gedood. Tot dusverre kon men niet twijfelen aan de toepassing van de gelijkenis, en in hetgeen volgde, was het verhaal niet minder duidelijk. In de geliefde zoon, die de heer van de wijngaard ten slotte naar zijn ongehoorzame dienstknechten zond, en die zij grepen en ter dood brachten, zagen de priesters en oversten een duidelijk beeld van Jezus en het lot dat Hem te wachten stond. Reeds maakten ze plannen om Hem te doden Die de Vader als een laatste beroep op hen gezonden had. Met de vergelding die over de ondankbare pachters kwam, werd de ondergang beschreven van hen die Christus ter dood zouden brengen.

Terwijl Hij hen met ontferming aanzag, vervolgde de Heiland: “Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot hoeksteen geworden; van de Here is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom, Ik zeg u, dat het koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk dat de vruchten daarvan opbrengt. En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden, en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen”. Deze profetie hadden de Joden dikwijls hardop in de synagogen gelezen en op de Messias toegepast. Christus was de hoeksteen van het Joodse godsdienstige stelsel en van het gehele verlossingsplan. Deze hoeksteen waren de Joodse bouwlieden, de priesters en de leiders van Israël nu bezig te verwerpen. De Heiland vestigde hun aandacht op de profetie, waardoor zij het gevaar waarin zij verkeerden, zouden zien. Met ieder middel dat binnen Zijn bereik lag, probeerde Hij hun de aard van de daad die zij van plan waren te verrichten, duidelijk te maken.

En Zijn woorden hadden nog een andere bedoeling. Door het stellen van de vraag: “Wanneer nu de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die pachters doen?” was het de bedoeling van Christus, de Farizeeën ertoe te brengen te antwoorden zoals ze deden. Het was Zijn bedoeling, dat zij zichzelf zouden veroordelen. Zijn waarschuwingen, die faalden om hen tot berouw te brengen, zouden hun ondergang bezegelen, en Hij wilde dat zij zouden zien, dat zij die ondergang over zichzelf hadden gebracht. Het was Zijn bedoeling hun de rechtvaardigheid van God te tonen in het terugtrekken van de voorrechten, dat reeds begonnen was, en dat zou eindigen, niet alleen in de verwoesting van hun tempel en hun stad, maar in de verstrooiing van het volk.

De toehoorders zagen de waarschuwing. Maar ondanks het vonnis dat zij zelf hadden uitgesproken, waren de priesters en oversten bereid om het beeld volkomen te maken door te zeggen: “Dit is de erfgenaam, komt, laten wij hem doden”. “En hoewel zij Hem trachtten te grijpen, vreesden zij de schare”, want de gevoelens van het volk waren ten gunste van Christus.

Door de profetie van de verworpen steen aan te halen, sprak Christus van iets dat werkelijk was voorgevallen in de geschiedenis van Israël. Terwijl deze woorden in het bijzonder van toepassing waren op de tijd van de eerste komst van Christus en bijzonder sterk tot de Joden hadden moeten spreken, ligt daarin ook een les voor ons. Toen de tempel van Salomo werd gebouwd, werden de geweldige stenen voor de muren en het fundament geheel gereedgemaakt in de steengroeve; nadat zij naar het bouwterrein waren gebracht, werd er geen stuk gereedschap meer voor ge-bruikt; de werklieden behoefden de stenen slechts op hun plaats te leggen. Voor de fundering had men één steen van ongewone afmetingen en van een bijzondere vorm meegebracht; maar de werklieden konden er geen plaats voor vinden, en wilden hem niet aannemen. Zij ergerden zich eraan, dat hij hun daar ongebruikt in de weg lag. Lang bleef het de verworpen steen. Maar toen de bouwlieden de hoek wilden gaan bouwen, zochten zij lange tijd naar een steen die groot en sterk genoeg was en de juiste vorm had om die bijzondere plaats in te nemen en het grote gewicht te dragen dat erop zou rusten. Indien zijn hun keus verkeerd bepaalden voor deze belangrijke plaats, dan zou de veiligheid van het gehele gebouw in gevaar komen.

Zij moesten een steen vinden die de inwerking van de zon, de vorst en van stormen zou kunnen weerstaan. Verschillende stenen had men reeds op onderscheidene tijden gekozen, maar onder de druk van het gewldige gewicht waren zij in stukken gebroken. Andere boden geen weerstand aan de veranderingen in de omstandigheden. Maar ten slotte viel de aandacht op de steen die zo lang reeds was verworpen. Hij was blootgesteld geweest aan de lucht, de zon en de storm, zonder het geringste barstje te vertonen. De bouwlieden onderzochten die steen. Hij had op één na alle proeven doorstaan. Indien hij de proef van zware druk zou kunnen weerstaan, besloten ze hem aan te nemen als hoeksteen. De proef werd genomen. De steen werd geaccepteerd, gebracht naar de aangewezen plaats, en daar bleek hij precies te passen. In een profetisch visioen werd aan Jesaja getoond, dat deze steen een symbool was van Christus. Hij zegt:

”De Here der heerscharen, Hèm zult gij heilig achten en Hij moet het voorwerp van uw vrees en Hij moet het voorwerp van uw schrik zijn. Dan zal Hij tot een heiligdom zijn, en tot een steen waaraan men zich stoot en tot een rotsblok waarover men struikelt, voor de beide huizen van Israël, tot een klapnet en tot een valstrik voor de bewoners van Jeruzalem. En velen onder hen zullen struikelen en vallen, verpletterd, gestrikt en gevangen worden”. De profeet wordt meegenomen in een profetisch visioen naar de eerste komst, en hem wordt getoond, dat Christus de beproevingen en testen zal moeten doorstaan waarvan de behandeling van de hoeksteen van de tempel van Salomo een symbool vormde. “Daarom, zo zegt de Here Here: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag; hij diegelooft, haast niet”.

Met oneindige wijsheid koos God de steen voor de fundering en legde die Zelf neer. Hij noemde die “een vaste grondslag”. De gehele wereld kan daarop haar lasten en smarten leggen; hij kan ze alle dragen. Men kan er volkomen veilig op bouwen. Christus is “een

beproefde steen". Hij stelt hen die op Hem vertrouwen, nooit teleur. Hij heeft iedere beproeving doorstaan. Hij heeft de last van Adams schuld en de schuld van zijn nageslacht gedragen en is meer dan overwinnaar geworden over de machten der duisternis. Hij heeft de lasten gedragen die op Hem geworpen worden door iedere berouwvolle zondaar. In Christus heeft het schuldige hart verlichting gevonden. Hij is de vaste grondslag. Allen die zich van Hem afhankelijk maken, rusten in volkomen veiligheid.

In de profetie van Jesaja wordt van Christus verklaard, dat Hij zowel een vaste grondslag als een struikelblok is. Schrijvende onder de inspiratie van de Heilige Geest, laat de apostel Petrus duidelijk zien voor wie Christus een grondslag is en voor wie een steen des aanstoots. "Indien gij geproefd hebt, dat de Here goedertieren is. En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilige priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom staat er in een schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. U dan die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt: De steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een hoeksteen en een steen des aanstoots en een rots der ergenis voor hen die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het woord, stoten".

Voor hen die geloven, is Christus een vaste grondslag. Dezen zijn het die op de Rots vallen en gebroken worden. Hierdoor worden onderworpenheid aan Christus en geloof in Hem voorgesteld. Op de Rots te vallen en gebroken te worden, wil zeggen: onze zelfgerechtigheid opgeven en tot Christus gaan met de nederigheid van een kind, berouwhebbend over onze overtredingen, en gelovend in Zijn vergevende liefde, en zo bouwen we ook door het geloof en door gehoorzaamheid op Christus als onze grondslag.

Op deze levende steen kunnen Joden zowel als Heidenen zeker bouwen. Hij is breed genoeg voor allen, en sterk genoeg om het gewicht en de last van de gehele wereld te steunen. En door verbondenheid met Christus, de levende steen, worden allen die op deze grondslag bouwen, levende stenen. Vele mensen worden door hun eigen pogingen uitgehouwen, gepolijst en verfraaid; maar zij kunnen geen "levende stenen"32 worden, omdat zij niet met Christus verbonden zijn. Zonder deze verbondenheid kan geen mens behouden worden. Indien het leven van Christus niet in ons is, kunnen wij de stormen der verzoeking niet weerstaan. Onze eeuwige veiligheid is afhankelijk van ons bouwen op de veilige grondslag. Vele mensen bouwen heden ten dage op fundamenten die niet zijn beproefd. Wanneer de regen valt, en de storm woedt en de vloed opkomt, zal hun huis instorten, omdat het niet gebouwd is op de eeuwige Rots, de uiterste Hoeksteen, Christus Jezus.

“Voor hen die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het woord, stoten”, is Christus een rots der ergernis. Maar “de steen die de bouw-lieden afgekeard hadden, die is geworden tot een hoeksteen”. Evenals de afgekeurde steen had Christus tijdens Zijn zending op aarde verachting en schande verdragen. Hij was “veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte... Hij was veracht en wij hebben hem niet geacht”. Maar de tijd was nabij, dat hij verheerlijkt zou worden. Door de opwekking uit de doden zou Hij verklaard worden “Gods Zoon te zijn in kracht”. Bij Zijn tweede komst zou Hij geopenbaard worden als de Here van hemel en aarde. Zij die nu op het punt stonden Hem te kruisigen, zouden Zijn grootheid erkennen. Voor de ogen van het heelal zou de afgekeurde Steen een hoofd des hoeks worden.

En “op wie hij valt, die zal hij vermorzelen”. De mensen die Christus verwierpen, zouden weldra zien hoe hun stad en hun volk vernietigd zou worden. Hun heerlijkheid zou verbroken worden, en verstrooid als stof in de wind. En wat was het, dat de Joden vernietigde? Het was de rots die, indien zij daarop gebouwd zouden hebben, hun tot veiligheid geweest zou zijn. Het was de goedheid Gods, die zij hadden veracht, gerechtigheid die zij hadden vertrapt, genade die zij hadden veracht. De mensen stelden zichzelf tegenover God, en alles wat hun heil had kunnen zijn, werd in hun ondergang verkeerd. Alles wat God ten leven had ingesteld, bleek voor hen ten dode te zijn. Het kruisigen van Christus door de Joden bracht de verwoesting van Jeruzalem met zich mee. Het bloed dat op Golgotha werd vergoten, was het gewicht dat hen deed zinken naar ondergang in deze wereld en in de wereld die komen zal. Zo zal het ook zijn op de laatste dag, wanneer het oordeel zal komen over hen die de genade Gods hebben verworpen. Christus, hun steen des aanstoots, zal in hun ogen dan een wrekende berg schijnen. De heerlijkheid van Zijn aangezicht, die voor de rechtvaardigen het leven is, zal voor de goddelozen een verterend vuur zijn. Omdat hij liefde heeft afgewezen en genade heeft veracht, zal de zondaar vernietigd worden.

Door middel van vele voorbeelden en herhaalde waarschuwingen toonde Jezus aan, wat het verwerpen van de Zoon van God voor de Joden voor gevolgen zou hebben. Met deze woorden richtte Hij Zich tot allen, in iedere eeuw, die weigeren Hem aan te nemen als hun Verlosser. Iedere waarschuwing is voor hen bestemd. De ontheiligde tempel, de ongehoorzame zoon, de ontrouwe rentmeesters, de minachtende bouwlieden, al deze dingen vinden we terug in de ervaringen van iedere zondaar. Tenzij hij zich bekeert, zal het oordeel waarvan zij een voorafbeelding waren, zijn deel zijn.

Hoofdstuk 66—Strijd

De priesters en oversten hadden zwijgend naar de rake verwijten van Christus geluisterd. Zij konden niets inbrengen tegen Zijn beschuldigingen. Maar zij waren slechts te vaster besloten om Hem in de val te laten lopen, en met dit doel voor ogen zonden zij tot Hem spionnen, “die zich voor-deden als vrome mensen, om Hem op een woord te vatten, ten einde Hem te kunnen overleveren aan het gezag en de beschikking van de stadhouder”. Zij zonden niet de oude Farizeeën, die Jezus vaak ontmoet had, maar jonge mannen die vurig en ijverig waren en van wie zij meenden dat Jezus hen niet kende. Deze waren vergezeld van enige Herodianen, die de woorden van Christus moesten horen, opdat ze tegen Hem zouden kunnen getuigen wanneer Hij verhoord zou worden. De Farizeeën en Herodianen waren bittere vijanden geweest, maar nu waren ze één in hun vijandschap tegen Christus.

De Farizeeën hadden zich altijd geërgerd aan het feit dat de Romeinen belasting van hen eisten. Zij meenden, dat het betalen van schatting in strijd was met de wet van God. Nu zagen zij een gelegenheid om een strik voor Jezus uit te zetten. De spionnen kwamen tot Hem en zeiden ogenschijnlijk oprecht, alsof ze graag wilden weten wat hun plicht was: “Meester, wij weten dat Gij rechtuit spreekt en leert en niemand naar de ogen ziet, maar in waarheid de weg Gods leert; is het ons geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?” De woorden: “Wij weten dat Gij rechtuit spreekt en leert”, zouden, indien zij oprecht waren geweest, een heerlijke erkenning zijn geweest. Maar zij werden gesproken om te misleiden; niettemin was hun getuigenis waar. De Farizeeën wisten, dat Christus rechtuit sprak en leerde, en zij zullen geoordeeld worden naar hun eigen getuigenis.

Zij die de vraag aan Jezus stelden, meenden dat zij hun bedoeling voldoende hadden verborgen; maar Jezus las hun harten als een open boek en bracht hun huichelachtigheid onder woorden. “Wat verzoekt gij Mij?” zei Hij. Op deze wijze gaf Hij hun een teken dat zij niet gevraagd hadden, door te laten zien dat Hij hun verborgen bedoeling las. Zij raakten nog meer in verwarring, toen Hij eraan toevoegde: “Toont Mij een schelling”. Zij brachten er een, en Hij stelde hun de vraag: “Wiens beeldenaar en opschrift draagt hij? Zij zeiden: Van de keizer”. Terwijl Hij wees naar het opschrift op de munt, zei Jezus: “Geeft dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is”.

De spionnen hadden verwacht dat Jezus hun vraag rechtstreeks zou beantwoorden, hetzij bevestigend, hetzij ontkennend. Indien Hij zou zeggen: Het is tegen de wet om Caesar belasting te betalen, zou Hij worden aangeklaagd bij de Romeinse autoriteiten en wegens aansporing tot verzet in arrest worden gesteld. Maar in geval Hij betaling van de schatting rechtmatig zou verklaren, waren zij van plan Hem voor het volk te beschuldigen, daar Hij Zich tegen de wet Gods stelde. Nu waren ze beschaamd en verslagen. Hun plannen waren in de war gestuurd. De beknopte manier waarop hun vraag was beantwoord, bood hun geen gelegenheid om meer te zeggen.

Christus' antwoord was geen ontwijking, maar een eerlijk antwoord op de vraag. Terwijl Hij een Romeinse munt, waarop de naam en de beeltenis van Caesar waren geslagen, in Zijn hand hield, verklaarde Hij, dat, aangezien zij leefden onder de bescherming van de Romeinse macht, zij die macht de steun die zij eiste, moesten verlenen, zolang dit niet in strijd kwam met een hogere plicht. Maar terwijl ze op vreedzame wijze onderdanig moesten zijn aan de wetten van het land, moesten ze te allen tijde in de eerste plaats God trouw blijven. De woorden van de Heiland: "Geeft... Gode wat Gods is", vormden een streng verwijt aan de samenzwerende Joden. Indien zij getrouw hun verplichtingen aan God hadden vervuld, zouden zij geen verslagen volk zijn geworden, onderworpen aan een vreemde macht. Geen Romeins vaandel zou over Jeruzalem hebben gewapperd, geen Romeinse schildwacht zou aan de poorten hebben gestaan, geen Romeinse stadhouder zou binnen hun muren hebben geheerst. Het Joodse volk betaalde nu de boete voor zijn afvalligheid van God.

Toen de Farizeeën het antwoord van Christus vernamen, "verwonderden zij zich en zij lieten Hem verder ongemoeid en gingen weg". Hij had hun huichelachtigheid en aanmatiging berispt, en terwijl Hij dat deed, had Hij een belangrijk beginsel naar voren gebracht dat duidelijk de grens van de plicht van de mens tegenover de regering op aarde en zijn plicht tegenover God aangeeft. In veler gedachten had zich een netelige vraag vastgezet. Voortaan hielden zij zich steeds aan het juiste beginsel. En hoewel velen ontevreden heengingen, zagen zij, dat het beginsel dat aan de vraag ten grondslag lag, duidelijk naar voren was gebracht, en zij verwonderden zich over het scherpe inzicht van Christus.

Zodra de Farizeeën tot zwijgen waren gebracht, traden de Sadduceeën naar voren met hun listige vragen. Deze twee partijen stonden in bittere vijandschap tegenover elkaar. De Farizeeën hielden streng vast aan de overleveringen. Zij waren nauwgezet in uiterlijke ceremoniën, ijverig in wassingen, vasten en lange gebeden, en lieten goed merken dat zij aalmoezen gaven. Maar Christus verklaarde, dat zij de wet van God teniet deden door leerstellingen te onderwijzen die inzettingen van mensen waren. Als groep waren zij dweepziek en huichelachtig; toch waren er onder hen mensen die oprecht vroom waren, die de leer van Christus aannamen en Zijn discipelen werden. De Sadduceeën verwierpen de overleveringen van de Farizeeën. Zij beleden dat zij het grootste gedeelte van de Schriften geloofden en dit als richtlijn voor hun leven aannamen; in de praktijk waren zij echter sceptici en materialisten.

De Sadduceeën ontkenden het bestaan van engelen, de opstanding der doden, en de leerstelling van een toekomstig leven met zijn beloningen en straffen. Op al deze punten verschilden zij van de Farizeeën. Tussen de beide partijen was de opstanding in het bijzonder een strijdpunt. De Farizeeën geloofden vast in de opstanding, maar in deze twistgesprekken werd hun mening betreffende de toekomende dingen verward. De dood werd voor hen een onverklaarbaar geheimenis. Het feit dat zij niet in staat waren de argumenten van de Sadduceeën te weerleggen, was hun een voortdurende bron van ergernis.

De gesprekken tussen de beide par-tijen eindigden meestal in boze twisten, waardoor zij verder uiteengeraakten dan voordien.

In aantal waren de Sadduceeën veel geringer dan hun tegenstanders, en zij hadden niet zo’n sterke invloed op het gewone volk; velen van hen echter waren rijk, en zij bezaten de invloed die door rijkdom verleend wordt. In hun rijen bevonden zich de meeste priesters, en uit hen werd gewoonlijk de hogepriester gekozen. Dit gebeurde evenwel onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat hun sceptische mening niet naar voren zou worden gebracht. Ter wille van het grote aantal en de populariteit van de Farizeeën was het voor de Sadduceeën noodzakelijk naar het uiterlijk in te stemmen met hun leerstellingen, wanneer zij het priesterambt bekleed-den; maar alleen reeds het feit, dat zij te verkiezen waren voor een dergelijk ambt, gaf invloed aan hun dwalingen.

De Sadduceeën verwierpen de leer van Jezus; Hij werd gedreven door een geest waarvan zij niet wilden erkennen dat die zich op deze wijze openbaarde; en Zijn leer betreffende God en het toekomstig leven was in tegenspraak met hun theorieën. Zij geloofden in God als het enige wezen dat boven de mensen stond; zij redeneerden echter, dat een overheersende voorzienigheid en een goddelijke vooruitziende blik de mens zou beroven van de macht, zedelijk vrij te zijn, en hem zou verlagen tot de toestand van een slaaf. Het was hun overtuiging, dat God, nadat Hij de mens had geschapen, deze aan zichzelf overliet, onafhankelijk van een hogere invloed. Zij beweerden, dat de mens vrij was om zijn eigen leven te beheersen, en vorm te geven aan de gebeurtenissen van de wereld; dat zijn bestemming in zijn eigen handen lag. Zij ontkenden, dat de Geest van God werkt door middel van menselijk streven of natuurlijke middelen. Niettemin waren zij nog ervan overtuigd, dat door op de juiste wijze gebruik te maken van zijn natuurlijke krachten, de mens verheven en verlicht kon worden; dat door harde en strenge eisen zijn leven gereinigd kon worden.

Hun ideeën over God hadden hun karakter gevormd. Daar naar hun mening Hij geen belang in de mensen stelde, hadden ze weinig achting voor elkander; er was weinig eenheid onder hen. Doordat zij weigerden de invloed van de Heilige Geest op de daden der mensen te erkennen, misten ze Zijn kracht in hun leven. Evenals de rest van de Joden pochten zij veel op hun geboorterecht als kinderen van Abraham en op het feit, dat zij zich strikt hielden aan de eisen van de wet; maar zij waren ontbloot van de ware geest van de wet van het geloof en de goedwilligheid van Abraham. Hun natuurlijke sympathieën werden binnen enge grenzen gehouden. Zij geloofden dat het voor alle mensen mogelijk was de gemakken en zegeningen van het leven te verkrijgen; en hun harten werden niet geraakt door de nood en het lijden van anderen. Zij leefden voor zichzelf.

Door Zijn woorden en Zijn werken getuigde Christus van een goddelijke kracht die bovennatuurlijke resultaten heeft, van een toekomstig leven na het tegenwoordige, van God als een Vader van de kinderen der mensen, en Die voortdurend waakt over hun ware

belangen. Hij openbaarde de werking van de goddelijke kracht in goedheid en erbarmen, wat een berisping was voor het zelfzuchtig uitsluiten van anderen van de Sadduceeën. Hij leerde, dat, zowel voor het tijdelijk als voor het eeuwig welzijn van de mens, God aan het hart werkt door de Heilige Geest. Hij toonde aan, dat het een dwaling is op menselijke kracht te vertrouwen voor die verandering van karakter die alleen tot stand kan worden gebracht door de Geest van God.

Deze leer wilden de Sadduceeën te schande maken. Door een twistgesprek met Jezus uit te lokken, vertrouwden ze erop Hem een slechte naam te kunnen geven, zelfs indien ze er niet voor konden zorgen, dat Hij zou worden veroordeeld. Zij hadden de opstanding gekozen als onderwerp waarover zij Hem vragen wilden stellen. Indien Hij het met hen eens zou zijn, zou Hij nog meer aanstoot geven aan de Farizeeën. Indien Hij met hen van mening zou verschillen, waren zij besloten om Zijn leer belachelijk te maken.

De Sadduceeën redeneerden, dat, indien het lichaam in zijn onsterfelijke staat uit dezelfde bestanddelen zou bestaan als in zijn sterfelijke staat, het, wanneer het uit de doden opgewekt zal worden, ook vlees en bloed moet hebben, en in de eeuwige wereld het leven weer moet opvatten dat op aarde is afgebroken. In dat geval trokken zij daaruit de conclusie, dat de aardse verhoudingen weer zouden worden opgevat, dat man en vrouw herenigd zouden worden, dat huwelijken voltrokken zouden worden, en alle dingen op dezelfde wijze zouden voortgaan als vóór de dood, waarbij de zwakheden en hartstochten van dit leven werden voortgezet in het leven hierna.

In antwoord op hun vragen lichtte Jezus de sluier van de toekomst op. “In de opstanding”, zei Hij, “huwen zij niet en worden zij niet ten huwelijk genomen, maar zij zijn als engelen in de hemel”. Hij liet de Sadduceeën zien, dat zij verkeerd waren in hun geloof. Hun grondslag was fout. “Gij dwaalt”, voegde Hij eraan toe, “want gij kent de Schriften niet, noch de kracht Gods”. Hij beschuldigde hen niet, zoals Hij de Farizeeën had beschuldigd, van huichelarij, maar van dwaling in de leer.

De Sadduceeën hadden zich gevleid met de gedachte dat zij van alle mensen zich het strikst aan de Schriften hielden. Maar Jezus liet hen zien, dat zij de ware betekenis daarvan niet hadden gekend. Die kennis moest doordringen tot het hart door de verlichting van de Heilige Geest. Hun onwetendheid aangaande de Schriften en de kracht Gods, zo verklaarde Hij, was de oorzaak van hun geloofsverwarring en geestelijke duisternis. Zij trachtten de geheimenissen Gods binnen de perken van hun sterfelijk beredenering te brengen. Christus maande hen aan, hun geest open te stellen voor die heilige waarheden die het verstand zouden verbreden en versterken. Duizenden worden ontrouw omdat hun menselijke geest de geheimenissen Gods niet kan bevatten. Zij kunnen de wonderlijke openbaring van de goddelijke kracht in Zijn voorzieningen niet verklaren, daarom verwerpen zij de bewijzen van een dergelijke kracht en schrijven die toe aan natuurlijke krachten die zij nog minder kunnen verstaan. De enige sleutel tot de geheimenissen die ons omringen, is, dat wij in al

deze dingen de tegenwoordigheid en de kracht van God erkennen. De mensen moeten God erkennen als de Schepper van het heelal, als Degene Die alle dingen beveelt en uitvoert. Zij hebben een bredere blik op Zijn karakter nodig en op de geheimenissen van Zijn macht.

Christus verklaarde aan Zijn toehoorders, dat, indien er geen opstanding van de doden was, de Schriften waarin zij beleden te geloven, van geen nut zouden zijn. Hij zei: “Wat nu de opstanding der doden betreft, hebt gij niet gelezen, wat door God tot u gesproken is, toen Hij zeide: Ik ben de God van Abraham, en de God van Izak, en de God van Jakob? Hij is niet een God van doden, maar van levenden”. God rekent met dingen die er niet zijn alsof ze er waren. Hij ziet het einde vanaf het begin en aanschouwt het resultaat van Zijn werk alsof het reeds voltooid was. De geliefde doden, vanaf Adam tot de laatste heilige die sterft, zullen de stem de Zoon van God horen en uit de graven opstaan tot een onsterfelijk leven. God zal hun God zijn, en zij zullen Zijn volk zijn. Er zal een nauwe en tedere verhouding zijn tussen God en de opgestane heiligen. Deze toestand, waarvan Zijn plan een voorsmaak geeft, aanschouwt Hij alsof ze reeds bestond. De doden leven voor Hem.

Door de woorden van Christus werden de Sadduceeën tot zwijgen gebracht. Zij konden Hem niet antwoorden. Er was geen woord gesproken waarvan zij ook maar enigszins gebruik zouden kunnen maken om Hem te veroordelen. Zijn tegenstanders hadden niets dan de verachting van het volk gewonnen. De Farizeeën evenwel wanhoopten er nog niet aan, of ze Hem ertoe zouden kunnen brengen iets te zeggen dat ze tegen Hem zouden kunnen gebruiken. Zij haalden een zekere kundige schriftgeleerde ertoe over, Jezus te vragen welk van de tien geboden van de wet het belangrijkst was. De Farizeeën hadden de eerste vier geboden, die wijzen op de plicht van de mens jegens zijn Maker, verheven alsof deze van veel meer belang zouden zijn dan de andere zes, die de plicht van de mens jegens zijn medemensen beschrijven. Als gevolg daarvan schoten zij veel tekort in praktische godsvrucht. Jezus had de mensen hun grote gebrek laten zien en had de noodzaak van goede werken geleerd door te verklaren dat de boom aan zijn vruchten wordt gekend. Hierom had men Hem ervan beschuldigd dat Hij de laatste zes geboden stelde boven de eerste vier.

De wetgeleerde naderde Jezus met een rechtstreekse vraag: “Welk gebod is het eerste van alle?” Het antwoord van Jezus is ondubbelzinnig en krachtig: “Het eerste is: Hoor Israël, de Here, onze God, de Here is één, en gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht”. “Dit is het... eerste gebod”. Het tweede is gelijk het eerste, zei Christus, want het vloeit eruit voort: “Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Een ander gebod, groter dan deze, bestaat niet”. “Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten”.

De eerste vier van de tien geboden worden samengevat in het ene grote voorschrift: “Gij zult de Here, Uw God, liefhebben met geheel uw hart”. De laatste zes worden samengevat in het andere: “Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”. Deze beide geboden zijn een uitdrukking van het beginsel der liefde. Men kan niet het eerste houden en het tweede

breken, noch kan men het tweede houden, terwijl het eerste wordt verbroken. Wanneer God zijn rechtmatige plaats inneemt op de troon van het hart, zal de juiste plaats aan de naaste worden gegeven. Wij zullen hem liefhebben als onszelf. En alleen wanneer wij God liefhebben boven alles, is het mogelijk onze naaste onpartijdig lief te hebben.

En aangezien alle geboden worden samengevat in liefde voor God en de mensen, volgt daaruit, dat men geen gebod kan breken zonder dit beginsel geweld aan te doen. Aldus leerde Christus Zijn toehoorders, dat de wet van God niet uit vele verschillende geboden bestaat waarvan sommige meer gewicht hebben, terwijl andere van weinig belang zijn en ongestraft kunnen worden verwaarloosd. Onze Here stelt de eerste vier en de laatste zes geboden voor als een goddelijk geheel, en leert dat liefde tot God getoond moet worden door gehoorzaamheid aan al Zijn geboden. De schriftgeleerde die de vraag aan Jezus gesteld had, kende de wet goed en was verbaasd over Zijn woorden. Hij verwachtte niet, dat Hij zulk een diepe en grondige kennis van de Schriften zou openbaren. Hij had een breder inzicht verkregen omtrent de beginselen die aan de heilige voorschriften ten grondslag liggen. In tegenwoordigheid van samengestroomde priesters en oversten erkende hij eerlijk, dat Christus de juiste verklaring van de wet had gegeven, door te zeggen:

“Inderdaad, Meester, naar waarheid hebt Gij gezegd, dat Hij één is, en dat er geen ander is dan Hij. En Hem lief te hebben uit geheel het hart en uit geheel het verstand en uit geheel de kracht, en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan alle brandoffers en slachtoffers”. De wijsheid van het antwoord van Christus had de schriftgeleerde overtuigd. Hij wist dat de Joodse godsdienst meer bestond uit uiterlijke plechtigheden dan uit innerlijke vroomheid. Hij gevoelde enigszins hoe waardeloos offers waren die zuiver voor de vorm gebracht werden, en het vergieten van bloed voor de uitdelging van zonden zonder dat geloof erbij te pas kwam. Liefde en gehoorzaamheid voor God en een onzelfzuchtige houding tegenover de mensen schenen voor hem meer waarde te hebben dan al deze vormen. De bereidheid van deze man om de juistheid van de redenering van Jezus te erkennen, en zijn besliste en prompte antwoord waar de mensen bij waren, openbaarde een geest die volkomen verschillend was van de geest van de priesters en oversten. Het hart van Jezus ging in ontferming uit naar de eerlijke schriftgeleerde, die het gewaagd had de boze blikken van de priesters en de dreigementen van de oversten te trotseren om te spreken naar de overtuiging van zijn hart. “En Jezus, ziende dat hij verstandig geantwoord had, zeide tot hem: Gij zijt niet verre van het koninkrijk Gods”.

De schriftgeleerde was dichtbij het koninkrijk Gods door het feit, dat hij inzag dat rechtvaardige daden meer aannemelijk zijn voor God dan brandoffers en slachtoffers. Maar het was nodig, dat hij het goddelijk karakter van Christus zou erkennen, en door geloof in Hem kracht zou ontvangen om de werken der gerechtigheid te doen. De eredienst had geen waarde, indien die niet door een levend geloof met Christus werd verbonden. Zelfs de zedenwet bereikt haar doel niet, tenzij men deze wet verstaat in haar verband met de Heiland. Christus had steeds weer aan-getoond, dat de wet van Zijn Vader een diepere

inhoud had dan alleen maar dwingende bevelen. In de wet ligt hetzelfde beginsel opgesloten dat in het evangelie wordt geopenbaard. De wet wijst op de plicht van de mens en toont hem zijn schuld. Op Christus moet hij zien om vergeving te verkrijgen en kracht om datgene te doen wat de wet voorschrijft.

De Farizeeën waren dicht om Jezus heen gedrongen, toen Hij de vraag van de schriftgeleerde beantwoordde. Nu wendde Hij Zich om en stelde hun een vraag: “Wat dunkt u van de Christus? Wiens Zoon is Hij?”2 Deze vraag was bedoeld om hun geloof aangaande de Messias te beproeven — om aan het licht te brengen of zij Hem eenvoudig zagen als een mens of als de Zoon van God. Een koor van stemmen antwoordde: “Davids zoon”. Dit was de titel die de profetie aan de Messias gegeven had. Toen Jezus door Zijn machtige wonderen Zijn goddelijkheid openbaarde, toen Hij de zieken genas en de doden opwekte, hadden de mensen onder elkander de vraag gesteld: “Dit is toch niet de zoon van David?” De Syrofenicische vrouw, de blinde Bartimeüs en vele anderen hadden tot Hem om hulp geroepen: “Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David”. Terwijl Hij Jeruzalem binnenreed, had men Hem toegejuicht met de vreugdevolle kreet: “Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij Die komt in de naam des Heren”. En de kleine kinderen in de tempel hadden die dag de blijde lofprijzing herhaald. Maar velen die Jezus de Zoon van David noemden, erkenden niet Zijn goddelijkheid. Zij begrepen niet, dat de Zoon van David ook de Zoon van God was.

In antwoord op de verklaring dat de Christus de Zoon van David was, zei Jezus: “Hoe kan David Hem dan door de Geest zijn Here noemen, als hij zegt: De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden onder Uw voeten gelegd heb. Indien David Hem dus Here noemt, hoe kan Hij dan zijn zoon zijn? En niemand kon Hem daarop iets antwoorden en evenmin durfde iemand van die dag af Hem meer iets vragen”.

Hoofdstuk 67—Wee over de Farizeeën

Het was de laatste dag van Christus' onderwijzing in de tempel. Aller aandacht van de grote scharen die in Jeruzalem waren bijeengekomen, was op Hem gericht; de mensen waren in groten getale de tempelhoven binnengekomen en hadden de strijd die daar gevoerd werd, gadegeslagen en zij hadden begerig ieder woord dat van Zijn lippen kwam, opgevangen. Nooit tevoren was een dergelijk toneel gezien. Daar stond de jonge Galileeër, Die geen aardse eer of koninklijke onderscheiding bezat. Om Hem heen stonden de priesters in hun kostbare gewaden, de oversten met hun ambtskleding en onderscheidingen die hun hoge positie kenmerkten, en schriftgeleerden met in hun handen de boekrollen, waaruit ze veelvuldig citeerden. Jezus stond rustig voor hen, met de waardigheid van een vorst. Als iemand die bekleed is met gezag van de hemel, zo keek Hij onbevreesd naar Zijn tegenstanders, die Zijn leer hadden verworpen en veracht, en die Hem naar het leven stonden. Zij hadden Hem in groten getale aangevallen, maar hun samenzweringen, om Hem in hun netten te vangen en Hem te veroordelen, waren tevergeefs geweest. Steeds weer had Hij hun uitdagingen beantwoord en de zuivere, heldere waarheid gesteld tegenover de duisternis en dwalingen van de priesters en Farizeeën. Hij had deze leiders hun ware toestand voor ogen gesteld en de vergelding die zeker zou volgen, indien zij zouden volharden in hun euveldaden. De waarschuwingen waren nauwgezet gegeven. Toch was er nog een werk dat Christus moest doen. Hij moest nog een ander doel bereiken.

De belangstelling van het volk voor Christus en voor Zijn werk was voortdurend toegenomen. Zij werden aangetrokken door Zijn leer, maar zij raakten ook zeer verward. Zij hadden eerbied gehad voor de priesters en rabbi's vanwege hun verstand en schijnbare vroomheid. In alle godsdienstige zaken hadden zij steeds onvoorwaardelijk aan hun gezag gehoorzaamd. Toch zagen zij nu, hoe deze mannen trachtten schande te brengen over Jezus, een leraar wiens deugd en kennis uit iedere aanval weer stralender te voorschijn traden. Zij keken naar de norse gezichten van de priesters en oudsten, en daar zagen ze verlegenheid en verwarring. Zij verwonderden zich erover, dat de oversten niet in Jezus geloofden, terwijl Zijn leer zo duidelijk en eenvoudig was. Ze wisten zelf niet welke richting ze moesten inslaan. Met intense bezorgdheid keken ze naar de bewegingen van hen wier raad zij steeds hadden opgevolgd.

In de gelijkenissen die Christus uitgesproken had, wilde Hij zowel de oversten waarschuwen als onderricht geven aan de mensen die gewillig waren om te worden onderwezen. Maar het was noodzakelijk, dat Hij nog duidelijker sprak. Door hun eerbied voor de overlevering en door hun blinde vertrouwen in de corrupte priesters, waren de mensen tot slaven gemaakt. Deze boeien moest Christus verbreken. Het karakter van de priesters, de oversten en de Farizeeën moest meer volkomen aan het licht worden gebracht.

"De schriftgeleerden en de Farizeeën", zei Hij, "hebben zich gezet op de stoel van Mozes. Alles dan, wat zij u ook zeggen, doet dat en onderhoudt dat, maar doet niet naar hun

werken, want zij zeggen het wel, maar doen het niet". De schriftgeleerden en Farizeeën maakten er aanspraak op, dat zij waren bekleed met goddelijk gezag gelijk aan Mozes. Zij matigden het zich aan, zijn plaats in te nemen als uitleggers van de wet en rechters van het volk. Als zodanig eisten zij van het volk de grootste eerbied en gehoorzaamheid. Jezus gebood Zijn toehoorders te doen wat de rabbi's volgens de wet leerden, maar niet hun voorbeeld te volgen. Zij brachten zelf hun leer niet in praktijk. En zij leerden veel dat in tegenspraak was met de Schriften. Jezus zei: "Zij binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren". De Farizeeën schreven een massa regels voor die hun grondslag vonden in de overlevering en die op onredelijke wijze de persoonlijke vrijheid beknotten. En bepaalde gedeelten van de wet verklaarden zij zodanig, dat daardoor het volk verplichtingen werden opgelegd die zijzelf heimelijk veronachtzaamden en waarvan zij beweerden, indien dat hun oogmerk diende, uitgezonderd te zijn.

Zij waren er voortdurend op gericht hun vroomheid ten toon te spreiden. Niets was hun voor dit doel te heilig. God had betreffende hetgeen Hij gebood, tot Mozes gezegd: "Gij zult het ook tot een teken op uw hand binden en het zal u een voorhoofdband tussen uw ogen zijn". Deze woorden hebben een diepe betekenis. Wanneer men het Woord van God overpeinst en dat in de praktijk brengt, zal de gehele mens veredeld worden. De handen zullen door rechtvaardige en barmhartige daden de beginselen van Gods wet als een zegel openbaren. Zij zullen rein worden gehouden van steekpenningen en van alles wat verdorven en bedriegelijk is. Zij zullen bezig zijn met werken van liefde en medelijden. De ogen die gericht zijn op een edel doel, zullen helder en eerlijk zijn. Het uitdrukkingsvolle gelaat, het sprekende oog, zullen getuigen van het vlekkeloze karakter van hem die het Woord van God liefheeft en eert. Maar de Joden in de dagen van Christus zagen dit alles niet in. Het gebod dat aan Mozes was gegeven, werd zo verklaard, dat de Schriftuurlijke voorschriften door de mens op het lichaam moesten worden gedragen. Zij werden daarom geschreven op stroken perkament en op opvallende wijze om het hoofd en de polsen gebonden. Maar dit leidde er niet toe, dat de wet van God meer invloed kreeg op het hart. Deze stroken perkament werden alleen gedragen als onderscheidingsteken, om aandacht te trekken. Men meende de dragers een voorkomen van toewijding te geven dat de eerbied van het volk zou afdwingen. Jezus bracht deze ijdele uiterlijke vertoning een slag toe:

"Al hun werken doen zij om in het oog te lopen bij de mensen, want zij maken hun gebedsriemen breed en hun kwasten groot, zij houden van de eerste plaats bij de maaltijden en van de erezetels in de synagogen, en van de begroetingen op de markten en om door de mensen rabbi genoemd te worden. Gij zult u niet rabbi laten noemen; want één is uw Meester en gij zijt allen broeders. En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want één is uw Vader, Hij Die in de hemelen is. Laat u ook geen leidslieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus". In zulke duidelijke woorden stelde de Heiland het zelfzuchtige streven aan de kaak, dat steeds naar positie en macht haakte, daarbij een valse nederigheid

ten toon spreidend terwijl het hart vol was van hebzucht en naijver. Wanneer mensen voor een maaltijd werden uitgenodigd, kregen de gasten een plaats volgens hun rang, en zij die de ereplaats kregen, ontvingen de meeste aandacht en bijzondere gunsten. De Farizeeën legden het altijd erop aan, zich deze eerbewijzen te verzekeren. Deze handelwijze werd door Jezus berispt.

Hij laakte ook de ijdelheid die naar voren kwam in het begeren van de titel “rabbi”, of meester. Een dergelijke titel, zo verklaarde Hij, kwam aan geen mens toe, maar aan Christus. Priesters, schriftgeleerden en oversten, uitleggers en onderzoekers der wet, waren allen broeders, kinderen van één Vader. Jezus drukte de mensen op het hart, dat zij aan geen mens een eretitel mochten geven die erop zou wijzen dat zij macht hadden over hun geweten of over hun geloof. Indien Christus heden op aarde zou zijn, omringd door mensen die de titel “Eerwaarde” of “Weleerwaarde” dragen, zou Hij dan niet Zijn woorden herhalen: “Laat u ook geen leidslieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus”5? De Schrift verklaart van God: “Heilig en eerwaardig is Zijn naam”. Aan welk menselijk wezen komt een dergelijke titel toe? Hoe weinig openbaart de mens van de wijsheid en de rechtvaardigheid die deze titel inhoudt! Hoevelen van hen die zich deze titel aanmatigen, geven een verkeerde voorstelling van het karakter en de naam van God! Helaas, hoe dikwijls zijn wereldse eerzucht, heerszucht en de laagste zonden verborgen onder de bestikte klederen van een hoog en heilig ambt! De Heiland vervolgde:

“Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn. Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden, en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden”. Steeds weer had Christus geleerd dat ware grootheid wordt gemeten met zedelijke waarden. In de achting van de hemel bestaat karaktergrootheid in leven voor het welzijn van onze medemensen, in het verrichten van daden van liefde en barmhartigheid. Christus, de Koning der heerlijkheid, werd een dienaar van de gevallen mens. ”Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars”, zei Jezus, “want gij sluit het koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet binnen en die trachten binnen te gaan, laat gij niet toe daarin te komen”. Door de Schriften te verdraaien, verblindden de priesters en wetgeleerden de geest van hen die anders kennis ontvangen zouden van het koninkrijk van Christus, en dat innerlijke, goddelijke leven dat noodzakelijk is voor ware heiligheid.

”Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij eet de huizen der weduwen op, terwijl gij voor de schijn lange gebeden uitspreekt. Daarom zult gij zwaarder oordeel ontvangen”. De Farizeeën hadden een grote invloed op het volk, en hiervan maakten zij gebruik om hun eigen belangen te dienen. Zij wonnen het vertrouwen van vrome weduwen, en beweerden dan, dat het hun plicht was, de eigendommen die zij hadden, te wijden aan godsdienstige doeleinden. Nadat zij de beschikking over hun geld gekregen hadden, gebruikten de sluwe oplichters het voor eigen belangen. Om hun oneerlijkheid te bedekken, spraken zij in het openbaar lange gebeden uit en maakten veel vroom vertoon. Christus verklaarde, dat deze huichelarij een zwaarder oordeel over hen zou brengen.

Hetzelfde verwijt geldt voor velen in onze tijd die hoog opgeven van hun vroomheid. Hun leven is bevlekt met zelfzucht en hebzucht, maar zij werpen over dit alles een kleed van ogenschijnlijke reinheid, en op deze wijze misleiden ze voor een tijdlang hun medemensen. Maar zij kunnen God niet misleiden. Hij leest iedere bedoeling van het hart en zal ieder mens oordelen naar zijn werken.

Christus veroordeelde misbruiken meedogenloos, maar Hij waakte ervoor de plichten niet te verkleinen. Hij laakte de zelfzucht die de giften van de weduwen afperste en op verkeerde wijze gebruikte. Tegelijkertijd prees Hij de weduwe die haar offer voor de schatkist van God bracht. Het feit dat de mens de gave verkeerd gebruikte, kon Gods zegen niet van de gever afkeren.

Jezus bevond Zich in de voorhof waar de offerkisten waren, en Hij keek naar de mensen die hun gaven kwamen brengen. Vele rijken brachten hoge bedragen, die zij met veel vertoon aanboden. Jezus zag hun bedroefd aan, maar zei niets over hun grote offers. Na enige tijd lichtte Zijn gelaat op, toen Hij zag, hoe een arme weduwe aarzelend naderde, alsof ze bang was dat men haar zou zien. Terwijl de rijken en hoogmoedigen voorbijschreden om hun gaven af te dragen, deinsde zij terug, alsof ze nauwelijks verder durfde te gaan. En toch verlangde zij iets te doen, hoe weinig het ook was, voor de zaak die zij liefhad. Zij keek naar de gave in haar hand. Die was erg klein in vergelijking tot de gaven van de mensen om haar heen, maar het was alles wat zij bezat. Ze wachtte haar kans af, offerde dan haastig haar twee geldstukken en keerde zich om ten einde snel weg te gaan. Maar terwijl ze dat deed, ontmoette haar blik de ogen van Jezus, die ernstig op haar waren gericht.

De Heiland-riep Zijn discipelen tot Zich en gebood hen te letten op de armoede van de weduwe. Toen ving haar oor Zijn lofwoorden op. “Waarlijk, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft meer dan allen daarin geworpen”. Tranen van vreugde kwamen in haar ogen, toen ze voelde, dat haar daad werd begrepen en gewaardeerd. Velen zouden haar hebben aangeraden haar kleine bezit voor eigen gebruik te houden; wanneer het in handen werd gegeven van de weldoorvoede priesters, zou het verloren gaan onder de vele kostbare gaven die naar de schatkist werden gebracht. Maar Jezus begreep haar motief. Zij geloofde dat de tempeldienst door God was ingesteld, en ze was verlangend om al het mogelijke te doen om die te onderhouden. Ze deed wat ze kon, en haar daad zou een teken tot haar gedachtenis zijn door alle tijden heen, en haar vreugde tot in eeuwigheid. Haar hart was bij haar gaven; de waarde daarvan werd niet geschat naar de waarde van het muntstuk, maar naar de liefde voor God en de belangstelling voor Zijn werk, die haar tot de daad hadden gebracht.

Jezus zei van de arme weduwe: “Zij heeft meer dan alle daarin geworpen”. De rijken hadden gegeven uit hun overvloed, velen van hen om door de mensen gezien en geëerd te worden. Hun grote gaven hadden hen van geen enkel gemak of zelfs luxe beroofd; die hadden geen offer geëist en konden in waarde niet vergeleken worden met de penning van de weduwe.

Het is het motief, dat aan onze daden karakter geeft en ze bestempeld als waardeloos of van hoge zedelijke waarde. Niet de grote dingen die ieder oog ziet en ieder oor hoort, vindt God het kostbaarst. Kleine dienstbewijzen die blijmoedig gedaan worden, kleine geschenken die geen vertoon geven, en die in de ogen van mensen waardeloos kunnen zijn, hebben dikwijls in Zijn ogen de meeste waarde. Een gelovig en liefderijk hart is dierbaarder voor God dan de allerkostbaarste gave. De arme weduwe; gaf haar levensonderhoud om het weinige dat zij deed, te kunnen doen. Zij beroofdq zichzelf van voedsel, om die twee koperstukjes te kunnen geven aan de zaak die zij liefhad. En ze deed het in het geloof, vertrouwende dat haar hemelse Vader haar grote nood niet over het hoofd zou zien. Het waren deze onzelfzuchtige geest en dat kinderlijke geloof, waarmee zij de lof van de Heiland won.

Onder de armen zijn er velen die verlangen hun dankbaarheid te tonen aan God over Zijn genade en waarheid. Zij verlangen in hoge mate samen met hun welgestelde broeders Zijn dienst te steunen. Deze zielen moeten niet afgewezen worden. Laat hen hun penningen vastleggen bij de bank des hemels. Indien zij gegeven worden met een hart dat vervuld is van liefde voor God, worden deze schijnbare kleinigheden gewijde gaven, offeranden van onschatbare waarde, waarover God glimlacht en die Hij zegent.

Toen Jezus van de weduwe zei: “Zij heeft meer dan allen daarin geworpen”, waren Zijn woorden waar, niet alleen wat betreft het motief, maar ook betreffende de resultaten van haar gift. De “twee koperstukjes... dat is een duit”, hebben een bedrag aan geld in de schatkist van God gebracht dat veel groter was dan de bijdragen van die rijke Joden. De invloed van de kleine gift is geweest als een stroom, klein aan het begin, maar breder en dieper wordend, naarmate hij door de eeuwen heen voortvloeide. Op wel duizenderlei manieren heeft deze gave bijgedragen tot verlichting voor de armen en tot verbreiding van het evangelie. Haar voorbeeld van zelfopoffering heeft zijn invloed en uitwerking gehad op duizenden harten in ieder land en in iedere eeuw. Het heeft zowel rijken als armen aangesproken, en hun offeranden hebben de waarde van haar gift doen toenemen. Gods zegen op de penning der weduwe heeft die gemaakt tot een bron van grote resultaten. Zo is het met iedere gave die gegeven wordt en met iedere daad die verricht wordt met een oprecht verlangen tot eer van God. Ze wordt verbonden met de plannen van de Almachtige. De resultaten daarvan ten goede kan geen mens meten.

De Heiland vervolgde Zijn veroordelingen over de schriftgeleerden en Farizeeën: “Wee u, blinde wegwijzers, die zegt: Heeft iemand bij de tempel gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij het goud van de tempeJ gezworen, dan is hij gebonden. Gij dwazen en blinden, wat toch is meer, het goud of de tempel die het goud geheiligd heeft? En heeft iemand bij het altaar gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij de gave die daarop ligt, gezworen, dan is hij gebonden. Gij blinden, immers, wat is meer, de gave of het altaar dat de gave heiligt?” De priesters legden Gods geboden volgens hun eigen verkeerde en bekrompen maatstaf uit. Zij waagden het, nauwkeurige onderscheidingen te maken omtrent

de betrekkelijke schuld van verschillende zonden, waarbij zij sommige zonden licht achtten, en andere, die misschien kleinere gevolgen hadden, als onvergeeflijk behandelden. Tegen geldelijke vergoeding ontsloegen zij mensen van hun geloften. En voor hoge bedragen aan geld lieten zij soms ernstige misdaden ongemoeid. Tegelijkertijd spraken deze priesters en oversten in andere gevallen een hard oordeel uit over geringe misstappen.

”Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw. Dit moest men doen en het andere niet nalaten”. Met deze woorden veroordeelt Christus opnieuw het misbruiken van een heilige verplichting. De verplichting zelf zet Hij niet terzijde. Het tiendstelsel was door God ingesteld, en het was van de vroegste tijden af in acht genomen. Abraham, de vader der gelovigen, betaalde tienden van alles wat hij bezat. De Joodse leiders erkenden dat men verplicht was tienden te betalen, en dat was juist; maar zij lieten het niet aan de mensen over om naar hun eigen overtuiging te doen wat hun plicht was. Voor ieder geval werden willekeurige regels vastgesteld. De voorschriften waren zó ingewikkeld geworden, dat het voor hen onmogelijk was die nog te vervullen. Niemand wist, wanneer men aan zijn verplichtingen had voldaan. Zoals God het had gegeven, was het stelsel rechtvaardig en redelijk, maar de priesters en rabbi’s hadden het tot een moeizame last gemaakt.

Alles wat God gebiedt, is van belang. Christus erkende, dat het betalen van tieden een plicht is; maar Hij liet zien, dat dit geen verontschuldiging mag zijn voor het verwaarlozen van andere plichten. De Farizeeën waren erg nauwkeurig in het betalen van tienden over tuinkruiden, zoals de munt, de dille en de komijn; dit kostte hun weinig, en bezorgde hun de naam van nauwgezet en heilig te zijn. Tegelijkertijd onderdrukten hun nutteloze beperkingen het volk en verwoestten hun eerbied voor het heilige stelsel dat God Zelf had gegeven. Zij hielden de gedachten van de mensen bezig met onbelangrijke verschillen en wendden hun aandacht af van de meest belangrijke waarheden. De gewichtigste zaken van de wet — oordeel, barmhartigheid en trouw — werden verwaarloosd. “Dit”, zegt Christus, “moest men doen en het andere niet nalaten”. Andere wetten waren door de rabbi’s op gelijke wijze verdraaid. In de voorschriften die Mozes gegeven had, was het verboden iets onreins te eten. Het nuttigen van varkensvlees en het vlees van bepaalde andere dieren werd verboden, omdat de kans bestond dat daardoor het bloed verontreinigd zou worden en het leven verkort. Maar de Farizeeën lieten deze beperkingen niet zoals God ze had gegeven. Zij gingen tot onverantwoorde uitersten. Men eiste onder andere van de mensen, dat zij al het water dat gebruikt werd, zouden zeven voor het geval dat daarin een heel klein insect zou kunnen zijn, dat gerekend zou moeten worden onder de onreine dieren. Jezus stelde deze kleinzielige eisen tegenover de grote omvang van hun werkelijke zonden, en zei tot de Farizeeën:”Gij blinde wegwijzers, die de mug uitzift, maar de kameel doorzwelgt”.

”Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op witte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en

allerlei onreinheid”. Zoals het gewitte en prachtig versierde graf de ontbindende resten daarbinnen verborg, zo verborg de uiterlijke heiligheid van de priesters en de oversten hun ongerechtigheid. Jezus vervolgde:

”Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij bouwt de grafsteden der profeten en verfraait de gedenktekenen der rechtvaardigen, en gij zegt: Indien wij geleefd hadden in de dagen onzer vaderen, zouden wij met hen geen gemene zaak gemaakt hebben ten opzichte van het bloed der profeten. Gij getuigt dus van uzelf, dat gij zonen zijt van de moordenaars der profeten”. Om hun achting te tonen voor de gestorven profeten, beijverden de Joden zich om hun graven te verfraaien; maar zij trokken geen voordeel uit hun lezingen en sloegen ook geen acht op hun berispingen.

In de dagen van Christus hechtte men een bijgelovige waarde aan de rustplaatsen van de doden, en grote sommen geld werden verkwist voor het versieren. In de ogen van God was dit afgoderij. Door hun ongerechtvaardigde eerbied voor de doden, lieten de Joden zien dat zij niet God liefhadden boven alles en hun naaste als zichzelf. Dezelfde afgoderij wordt ook heden nog bedreven. Velen maken zich er schuldig aan, de weduwe en de wees, de zieke en de arme te verwaarlozen, om dure gedenktekenen te kunnen bouwen voor de doden. Tijd, geld en arbeid worden rijkelijk aan dit werk besteed, terwijl de plichten tegenover de levenden — plichten die Christus ons duidelijk heeft opgelegd — nagelaten worden.

De Farizeeën bouwden de graven van de profeten en versierden hun gedenktekenen en zeiden tot elkander: Indien wij geleefd hadden in de dagen van onze vaderen, zouden wij geen gemene zaak met hen hebben gemaakt bij het vergieten van het bloed van Gods dienstknechten. Terzelfdertijd maakten zij plannen om Zijn Zoon het leven te benemen. Dit moet een les zijn voor ons. Het moet onze ogen openen voor de macht van Satan om de geest die zich afwendt van het licht der waarheid, te misleiden. Velen volgen het spoor van de Farizeeën. Zij eren hen die voor hun geloof zijn gestorven. Zij verwonderen zich over de verblindheid van de Joden die Christus verwierpen. Hadden wij in Zijn tijd geleefd, zo beweren zij, zouden wij met blijdschap Zijn leer hebben ontvangen; wij zouden nooit gedeeld hebben in de schuld van hen die de Heiland verwierpen. Maar wanneer gehoorzaamheid aan God zelfopoffering en vernedering eist, dan onderdrukken deze zelfde mensen hun overtuiging en weigeren te gehoorzamen. Zo leggen zij dezelfde geest aan de dag als de Farizeeën die door Christus werden veroordeeld.

De Joden hadden geen flauw besef van de verschrikkelijke verantwoordelijkheid die het verwerpen van Christus met zich meebracht. Vanaf het ogenblik dat het eerste onschuldige bloed werd vergoten, toen de rechtvaardige Abel viel door de hand van Kaïn, was dezelfde geschiedenis herhaald, met toenemende schuld. Door alle eeuwen heen hadden de profeten hun stem verheven tegen de zonden van koningen, machthebbers en van het volk, en hadden de woorden gesproken die God hun ingaf, en met gevaar voor hun leven Zijn wil gehoorzaamd. Van geslacht tot geslacht had zich een verschrikkelijke straf opgehoopt voor

hen die licht en waarheid verwierpen. Deze straf brachten de vijanden van Christus nu op hun eigen hoofd. De zonde van de priesters en de oversten was groter dan die van enige vorige generatie. Doordat zij de Heiland verwierpen, stelden zij zichzelf verantwoordelijk voor het bloed van alle rechtvaardige mensen die gedood waren vanaf Abel tot Christus. Zij waren op het punt de beker van hun ongerechtigheid te doen overlopen. En weldra zou die over hun hoofden in vergeldende gerechtigheid worden uitgegoten. Hiervoor waarschuwde Jezus hen:

"Opdat over u kome al het rechtvaardige bloed dat vergoten werd op aarde, van het bloed van Abel, de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar. Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht". De schriftgeleerden en Farizeeën die naar Jezus luisterden, wisten dat Zijn woorden juist waren. Zij wisten, hoe de profeet Zacharias was vermoord. Terwijl de waarschuwingswoorden van God op zijn lippen waren, greep een duivelse woede de afvallige vorst aan, en op zijn bevel werd de profeet ter dood gebracht. Zijn bloed had de sporen nagelaten op dezelfde stenen van de voorhof waar zij stonden, en kon niet worden uitgewist; het bleef daar om te getuigen tegen het afvallige Israël. Zolang de tempel daar zou staan, zou de vlek van dat rechtvaardige bloed tot God roepen om wraak. Terwijl Jezus sprak over deze verschrikkelijke zonden, ging een huiver van afschuw door de menigte.

Terwijl Hij in de toekomst zag, verklaarde Jezus, dat de onboetvaardigheid van de Joden en hun onverdraagzaamheid jegens de dienstknechten Gods dezelfde zouden zijn in de toekomst als die in het verleden geweest waren. "Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Van hen zult gij sommigen doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad". Profeten en wijzen, vol van geloof en de Heilige Geest, — Stefanus, Jacobus en vele anderen — zouden veroordeeld en ter dood worden gebracht. Zijn hand opgeheven naar de hemel, terwijl een goddelijk licht Zijn gestalte omulde, sprak Christus als rechter tot degenen die voor Hem stonden. Zijn stem, die zo dikwijls zachtmoedig en smekend in hun oren had geklonken, was nu streng met verwijt en veroordeling. De toehoorders sidderden. Nooit zou de indruk die Zijn woorden en Zijn blik maakten, worden uitgewist.

Christus' verontwaardiging was gericht tegen de huichelarij, de grove zonden, waardoor de mensen bezig waren hun eigen ziel te gronde te richten, doordat ze de mensen bedrogen en God onteerden. In de schijnschone, bedriegelijke redenering van de priesters en oversten zag Hij de werking van de machten van Satan. Scherp en grondig had Hij de zonde aan de kaak gesteld; maar Hij sprak geen woorden van wraak. Hij was heilig vertoornd tegen de vorst der duisternis; maar Hij openbaarde geen geprikkelde geest. Zo zal ook de christen die in harmonie met God leeft en de goede karaktertrekken liefde en barmhartigheid bezit, een rechtvaardige verontwaardiging gevoelen over de zonde, maar hij zal zich niet door zijn hartstocht laten meeslepen om te smaden die hem smaden. Zelfs wanneer hij mensen

ontmoet die door een duistere macht ertoe worden gedreven om te volharden in de leugen, zal hij zijn kalmte en zelfbeheersing in Christus bewaren.

Goddelijk mededogen tekende zich af op het gelaat van de Zoon van God, toen Hij een wijlende blik wierp op de tempel en daarna op Zijn toehoorders. Met een stem die verstikt was door diepe zielesmart en bittere tranen, riep Hij uit: "Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild". Dit is de strijd die gepaard gaat met het afscheid. In de klacht van Christus stortte het hart van God Zelf zich uit. Het is het geheimzinnig vaarwel van de lankmoedige liefde van de Godheid.

Farizeeën zowel als Sadduceeën waren tot zwijgen gebracht. Jezus riep Zijn discipelen en maakte Zich gereed om de tempel te verlaten, niet als iemand die verslagen is en gedwongen wordt om de tegenwoordigheid van zijn tegenstanders te verlaten, maar als iemand wiens werk volbracht was. Hij trok Zich terug als overwinnaar in de strijd. De kostelijke waarheden die op die gedenkwaardige dag van de lippen van Christus klonken, werden in de harten van velen als schatten bewaard. Daaruit ontsproten nieuwe gedachten, werden nieuwe verlangens gewekt, en begon een nieuwe geschiedenis. Na de kruisiging en de opstanding van Christus kwamen deze mensen naar voren en vervulden hun goddelijke opdracht met een wijsheid en ijver die overeenkwamen met de grootheid van het werk. Zij droegen een boodschap uit die sprak tot de harten van de mensen, en die het oude bijgeloof, dat lange tijd het leven van duizenden in de groei had belemmerd, deed verzwakken. Voor hun getuigenis werden menselijke theorieën en filosofieën als ijdele fabels. Machtig waren de gevolgen die voortvloeiden uit de woorden die de Heiland sprak tot die verbaasde, van ontzag vervulde menigte in de tempel te Jeruzalem.

Maar Israël als volk had zich van God afgescheiden. De natuurlijke takken van de olijfboom werden afgebroken. Terwijl Hij voor de laatste maal naar het binnenste van de tempel keek, zei Jezus met treurend gemoed: "Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij Die komt in de naam des Heren!" Tot op dat ogenblik had Hij de tempel het huis Zijns Vaders genoemd; maar nu, wanneer de Zoon van God Zich buiten die muren zou begeven, zou de tegenwoordigheid van God voor altijd worden onttrokken aan de tempel die ter Zijner ere was gebouwd. Vanaf dat ogenblik zouden de plechtigheden daarin zonder betekenis, de tempeldienst een schijnvertoning zijn.

Hoofdstuk 68—In de buitenste voorhof

”Er waren enige Grieken onder hen die opgingen om op het feest te aanbidden; dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaïda in Galilea was, en vroegen hem en zeiden: Heer, wij zouden Jezus wel willen zien. Filippus ging en zeide het aan Andreas; Andreas en Filippus gingen en zeiden het aan Jezus”. In deze tijd scheen het alsof het werk van Christus op wrede wijze te gronde zou gaan. Hij was als overwinnaar te voorschijn gekomen uit de strijd met de priesters en de Farizeeën, maar het was duidelijk, dat Hij nooit door hen zou worden aangenomen als de Messias. De beslissende scheiding was gekomen. In de ogen van Zijn discipelen was de zaak hopeloos. Maar Christus naderde de voleinding van Zijn werk. De grote gebeurtenis, die niet alleen het Joodse volk aanging, maar de gehele wereld, zou weldra plaatsvinden. Toen Christus het gretige verzoek hoorde: “Wij zouden Jezus wel willen zien”, waarin de hongerende kreet van de gehele wereld weerklonk, lichtte Zijn gelaat op en Hij zei: “De ure is gekomen dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden”. In het verzoek van de Grieken zag Hij een belofte van de resultaten van Zijn grote offerande.

Deze mensen kwamen van het Westen om de Heiland te vinden aan het einde van Zijn leven, zoals de Wijzen uit het Oosten waren gekomen aan het begin. Ten tijde van de geboorte van Christus was het Joodse volk zó in beslag genomen door hun eigen eerzuchtige plannen, dat zij niet op de hoogte waren van Zijn komst. De Magiërs uit een heidens land kwamen naar de kribbe met hun gaven om de Heiland te aanbidden. Zo kwamen deze Grieken, als vertegenwoordigers van de volkeren, stammen en naties der aarde, om Jezus te zien. Zo zouden de mensen uit alle landen en uit alle tijden worden getrokken door het kruis van de Heiland. Zo zullen velen “komen van Oost en West en zullen aanliggen met Abraham en Izak en Jakob in het koninkrijk der hemelen”.

De Grieken hadden van de triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem gehoord. Sommigen hadden verondersteld, dat Hij de priesters en de oversten uit de tempel had verdreven, en dat Hij de troon van David in bezit zou nemen en als koning over Israël zou heersen, en dat gerucht hadden zij doorgegeven. De Grieken verlangden de waarheid te weten omtrent Zijn zending. “Wij zouden Jezus wel willen zien”, zeiden ze. Aan hun wens werd voldaan. Toen het verzoek aan Jezus werd overgebracht, was Hij in dat gedeelte van de tempel waarvan allen behalve de Joden waren uitgesloten, maar Hij ging uit naar de Grieken in de buitenste voorhof en had een persoonlijk gesprek met hen.

Het uur van de verheerlijking van Christus was gekomen. Hij stond in de schaduw van het kruis, en de vraag van de Grieken toonde Hem aan, dat het offer dat weldra door Hem gebracht zou worden, vele zonen en dochters tot God zou brengen. Hij wist dat de Grieken Hem weldra zouden zien in omstandigheden waarvan ze op dat ogenblik niet droomden. Zij zouden Hem zien staan naast Barabbas, een rover en moordenaar, wiens loslating gekozen zou worden boven de Zoon van God. Zij zouden horen hoe de mensen, aangezet door de

priesters en oversten, hun keus deden. En op de vraag: “Wat moet ik dan doen met Jezus Die Christus genoemd wordt?” zou het antwoord luiden: “Hij moet gekruisigd worden!” Door deze verzoening te doen voor de zonden der mensen, wist Christus dat Zijn koninkrijk vervolmaakt zou worden en over de gehele wereld zou worden uitgebreid. Hij zou werken als de Hersteller, en Zijn Geest zou overwinnen. Een ogenblik lang zag Hij in de toekomst, en hoorde hoe stemmen in alle delen van de wereld uitriepen: “Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt”. In deze vreemdelingen zag Hij de belofte van een grote oogst, wanneer de scheidsmuur tussen Joden en Grieken zou zijn afgebroken en alle natiën, tongen en volken de boodschap des heils zouden horen. De voorsmaak hiervan, de vervulling van Zijn hoop, kwam tot uitdrukking in Zijn woorden: “De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden”. Maar de wijze waarop de verheerlijking zou plaatsvinden, was nooit uit de gedachten van Christus. Het binnenhalen van de heidenen zou volgen op Zijn naderende dood. Slechts door Zijn dood zou de wereld behouden kunnen worden. Evenals een tarwekorrel moest de Zoon’ des mensen in de aarde worden geworpen en sterven, en worden begraven, zodat Hij niet meer gezien werd; maar Hij zou wederom leven.

Christus schilderde Zijn toekomst en illustreerde deze met dingen uit de natuur, zodat de discipelen het zouden kunnen begrijpen. Het ware resultaat van Zijn zending zou bereikt moeten worden door Zijn dood. “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u”, zei Hij, “indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort”. Wanneer de tarwekorrel in de aarde valt en sterft, komt ze op en draagt vrucht. Zo zou de dood van Christus eindigen met vruchten voor het koninkrijk Gods. Overeenkomstig de wet van het plantenrijk zou leven het gevolg zijn van Zijn dood. Zij die de aarde bewerken, hebben dit voorbeeld voortdurend voor zich. Jaar in, jaar uit behoudt de mens zijn voorraad graan door ogenschijnlijk het beste gedeelte weg te werpen. Een tijd lang moet het verborgen blijven in de voor, terwijl de Here het gadeslaat. Dan verschijnt de halm, dan de aar, en dan het koren in de aar. Maar deze ontwikkeling kan niet plaatsvinden indien het graan niet begraven wordt en zo aan het oog onttrokken en, naar het schijnt, verloren.

Het zaad dat in de grond wordt begraven, brengt vrucht voort, en deze wordt op haar beurt weer gezaaid. Op deze wijze wordt de oogst verveelvoudigd. Zo zal de dood van Christus aan het kruis van Golgotha vrucht dragen tot eeuwig leven. Het overdenken van dit offer zal de heerlijkheid zijn van degenen die, als vruchten daarvan, tot in eeuwigheid zullen leven. De tarwekorrel die zijn eigen leven spaart, kan geen vrucht voortbrengen. Hij blijft alleen. Christus kon, indien Hij wilde, Zichzelf van de dood redden. Maar indien Hij dit zou doen, zou Hij alleen moeten blijven. Hij zou geen zonen en dochters tot God kunnen brengen. Slechts door Zijn leven op te geven, kon Hij het mensdom leven schenken. Slechts door in de aarde te vallen en te sterven, kon Hij het zaad worden voor die grote oogst — de menigte die uit iedere natie, geslacht en taal en volk vrijgekocht is voor God.

Met deze waarheid verbindt Christus de les van zelfopoffering die allen moeten leren: “Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven”. Allen die als medearbeiders van Christus vrucht willen voortbrengen, moeten eerst in de aarde vallen en sterven. Het leven moet worden geworpen in de voor van de nood der wereld. Eigenliefde en eigenbelang moeten te gronde gaan. En de wet van zelfopoffering is de wet van zelfbehoud. De landman behoudt zijn graan door het weg te werpen. Zo is het ook in het leven van de mens. Geven is leven. Het leven dat behouden zal worden, is het leven dat vrijelijk gegeven wordt in de dienst van God en de mensen. Zij, die om Christus wil hun leven in deze wereld opofferen, zullen het behouden tot in het eeuwige leven.

Het leven dat voor zichzelf wordt besteed, is als het graan dat wordt opgegeten. Het verdwijnt, maar er is geen toename. Een mens kan al het mogelijke voor zichzelf verzamelen; hij kan leven en plannen maken voor zichzelf; maar zijn leven gaat voorbij, en hij heeft niets. De wet van zelfbehoud is de wet van zelfvernietiging. Indien iemand Mij wil dienen”, zei Jezus, “hij volge Mij, en waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienaar zijn. Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren”. Allen die met Jezus het kruis der offerande hebben gedragen, zullen met Hem delen in Zijn heerlijkheid. Het was de vreugde van Christus in Zijn vernedering en pijn, dat Zijn discipelen met Hem verheerlijkt zouden worden. Zij zijn de vrucht van Zijn zelfopoffering. De verwezenlijking in hen van Zijn eigen karakter en geest is Zijn beloning en zal in der eeuwigheid Zijn vreugde zijn. Deze vreugde delen zij met Hem, wanneer de vrucht van hun arbeid en offers gezien worden in de harten en levens van anderen. Zij zijn medearbeiders van Christus, en de Vader zal hen eren zoals Hij de Zoon eert.

De boodschap van de Grieken, die een voorafschaduwing was van het inzamelen der heidenen, bracht Jezus Zijn gehele zending in gedachten. Het verlossingswerk ging aan Zijn geestesoog voorbij, vanaf het ogenblik dat het plan in de hemel gemaakt werd tot aan de dood die nu zo dichtbij was. Een geheimzinnige wolk scheen de Zoon van God te omgeven. De somberheid daarvan werd gevoeld door degenen die dicht bij Hem stonden. Hij zat verdiept in gedachten. Eindelijk werd de stilte verbroken door Zijn droeve stem: “Nu is Mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure!” Christus dronk van tevoren reeds uit de lijdenskelk. Zijn menselijke natuur schrok terug voor het uur van verlatenheid, wanneer Hij naar alle schijn zelfs door God verlaten zou worden, wanneer allen Hem zouden zien, veracht, door God geslagen en bezocht. Hij deinsde terug voor het feit, dat Hij voor het volk tentoongesteld zou worden, dat Hij zou worden behandeld als de ergste misdadiger, dat Hij een schandelijke en oneervolle dood zou sterven. Een voorgevoel van Zijn strijd tegen de machten der duisternis, een besef van de afschuwelijke last van menselijke overtredingen, en van de toorn des Vaders over de zonde, maakten dat de geest van Jezus uitgeput werd en over Zijn gelaat een doodskleur kwam.

Toen kwam de onderwerping aan de wil van de Vader: “Maar hiertoe”, zei Hij, “ben Ik in deze ure gekomen. Vader, verheerlijk Uw naam!” Alleen door het sterven van Christus kon het koninkrijk van Satan omvergeworpen worden. Alleen zo kon de mens worden verlost en God worden verheerlijkt. Jezus stemde toe in de zielestrijd, Hij aanvaardde het offer. De majesteit des hemels stemde toe te lijden als de Drager der zonden. “Vader, verheerlijk Uw naam!” zei Hij. Terwijl Christus deze woorden uitsprak, kwam er een antwoord uit de wolk die boven Zijn hoofd hing: “Ik heb Hem verheerlijkt en zal Hem nogmaals verheerlijken!” Het gehele leven van Christus, vanaf de kribbe tot op het ogenblik waarop deze woorden werden gesproken, had God verheerlijkt; en in de komende beproeving zou Zijn goddelijk-menselijke lijden inderdaad de naam des Vaders verheerlijken.

Terwijl de stem werd gehoord, flitste er een licht uit de wolk en omhulde Christus, alsof de armen van Oneindige Kracht als een muur van vuur om Hem heen werden gesloten. De mensen zagen met angst en verwondering bij dit schouwspel toe. Niemand durfde te spreken. Met gesloten lippen en ingehouden adem hielden allen, terwijl zij daar stonden, hun ogen op Jezus gericht. Nadat het getuigenis van de Vader was gegeven, steeg de wolk op en verspreidde zich in de hemel. Voorlopig was de zichtbare band tussen Vader en Zoon verbroken. ”De schare dan, die daar stond en toehoorde, zeide, dat er een donderslag geweest was; anderen zeiden: Een engel heeft tot Hem gesproken”. Maar de Grieken die de vraag gesteld hadden, zagen de wolk, hoorden de stem, begrepen de betekenis daarvan en wisten Wie Christus in waarheid was; aan hen werd Hij geopenbaard als de door God Gezondene.

De stem van God was gehoord bij de doop van Jezus bij het begin van Zijn dienstwerk en wederom bij Zijn verheerlijking op de berg. Nu, aan het einde van Zijn dienstwerk, werd de stem voor de derde maal gehoord, door een groter aantal mensen en onder bijzondere omstandigheden. Jezus had juist de plechtige waarheid uitgesproken betreffende de toeestand van de Joden. Hij had Zijn laatste beroep op hen gedaan en hun oordeel uitgesproken. Nu plaatste God wederom Zijn zegel op de zending van Zijn Zoon. Hij erkende Hem Die door Israël was verworpen. “Niet om Mij is die stem er geweest”, zei Jezus, “maar om u”. Het was het bekronend bewijs, dat Hij de Messias was, het teken van de Vader dat Jezus de waarheid had gesproken en de Zoon van God was.

”Nu gaat er een oordeel over deze wereld”, vervolgde Christus; “nu zal de overste dezer wereld buitengeworpen worden; en als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken. En dit zeide Hij, om aan te duiden, welke dood Hij sterven zou”. Dit is de crisis van de wereld. Indien Ik het zoenoffer word voor de zonden der mensen, zal de wereld worden verlicht. Satans macht over de zielen der mensen zal worden verbroken. Het geschonden beeld van God zal in het mensdom worden hersteld, en een gezin van gelovige heiligen zal uiteindelijk het hemels tehuis beërven. Dit is het resultaat van de dood van Christus. De Heiland is verzonken in gedachten aan het triomftoneel dat Hem voor ogen

komt. Hij ziet het kruis, het wrede, schandelijke kruis, met alle verschrikkingen die daarmee gepaard gaan, stralend in heerlijkheid.

Maar het werk van de verlossing der mensheid is niet alles wat door het kruis tot stand wordt gebracht. De liefde van God wordt geopenbaard aan het heelal. De vorst dezer wereld wordt buitengeworpen. De beschuldigingen die Satan tegen God heeft ingebracht, worden ontzenuwd. De blaam die hij tegen de hemel heeft gericht, is voor altijd weggenomen. Engelen en mensen worden tot de Verlosser getrokken. “Als Ik van de aarde verhoogd ben”, zei Hij, “zal Ik allen tot Mij trekken”.

Vele mensen stonden rondom Christus toen Hij deze woorden uitsprak, en iemand zei: “Wij hebben uit de wet gehoord, dat de Christus tot in eeuwigheid blijft; hoe kunt gij dan zeggen, dat de Zoon des mensen moet verhoogd worden? Wie is deze Zoon des mensen? Jezus dan zeide tot hen: Nog een korte tijd is het licht onder u. Wandelt, terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalle; en wie in de duisternis wandelt, weet niet waar hij heengaat. Gelooft in het licht, zolang gij het licht hebt, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn”.

”En hoewel Hij zovele tekenen voor hun ogen gedaan had, geloofden zij niet in Hem”. Eenmaal hadden zij de Heiland gevraagd: “Wat voor teken doet Gij dan, opdat wij mogen zien en U geloven?”Oneindig veel tekenen waren hun gegeven; maar zij sloten hun ogen en verhardden hun harten. Nu de Vader Zelf gesproken had en zij nog niet om een teken konden vragen, weigerden zij nog steeds te geloven. ”En toch geloofden zelfs uit de oversten velen in Hem, maar ter wille van de Farizeeën kwamen zij er niet voor uit, om niet uit de synagoge te worden gebannen”. Zij hadden de eerbewijzen van mensen meer lief dan de goedkeuring van God. Om zich verwijten en schande te besparen, verloochenden zij Christus en verwierpen het eeuwige leven dat hun werd aangeboden. En hoevelen hebben sindsdien door alle eeuwen heen hetzelfde gedaan! Op hen zijn de waarschuwende woorden van de Heiland van toepassing: “Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat”. “Wie Mij verwerpt”, zei Jezus, “en Mijn woorden niet aanneemt, heeft een die hem oordeelt: het woord dat Ik heb gesproken, dat zal hem oordelen ten jongsten dage”. Wee degenen die de tijd van hun bezoeking niet kennen! Langzaam en vol droefenis verliet Christus voorgoed het gebied van de tempel.

Hoofdstuk 69—Op de Olijfberg

De woorden van Christus tot de priesters en oversten: “Zie, uw huis wordt aan u overgelaten”, hadden hen bevreesd gemaakt. Zij wendden onverschilligheid voor, maar steeds kwam weer de vraag bij hen op, wat deze woorden zouden hebben te beduiden. Een onzichtbaar gevaar scheen hen te bedreigen. Zou het kunnen zijn, dat de prachtige tempel, die de roem van de natie vormde, spoedig in een puinhoop zou worden veranderd? Het voorgevoel van onheil werd door de discipelen gedeeld, en zij wachtten met ongerustheid op een nadere verklaring van Jezus. Terwijl ze met Hem de tempel verlieten, vestigden zij Zijn aandacht op de kracht en de schoonheid daarvan. De stenen van de tempel waren van het zuiverste marmer, volmaakt wit, en sommige daarvan hadden bijna ongelooflijke afmetingen. Een gedeelte van de muur had de belegering van het leger van Nebukadnezar doorstaan. Door het volmaakte metselwerk scheen het één grote steen, die in zijn geheel uit de steengroeve was gegraven. Hoe die machtige muren omver zouden kunnen worden geworpen, begrepen de discipelen niet.

Wat moeten de onuitgesproken gedachten van die Verworpene zijn geweest, toen Zijn aandacht op de schoonheid van de tempel werd gevestigd! Het schouwspel dat voor Hem lag, was inderdaad prachtig, maar Hij zei bedroefd: Ik zie het alles. De gebouwen zijn inderdaad schitterend. U wijst erop, dat deze muren schijnbaar niet te verwoesten zijn; maar luistert naar Mijn woorden: De dag zal komen waarop “geen steen op de andere zal worden gelaten, die niet zal worden weggebroken”.

De woorden van Christus waren gesproken tot een groot aantal toehoorders maar toen Hij alleen op de Olijfberg was gezeten, kwamen Petrus, Jacobus, Johannes en Andreas tot Hem. “Zeg ons”, zeiden zij, “wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van Uw komst en van de voleinding der wereld?” Jezus antwoordde Zijn discipelen niet met een afzonderlijke uiteenzeting over de verwoesting van Jeruzalem en de grote dag van Zijn komst. Hij mengde de beschrijvingen van deze twee gebeurtenissen dooreen. Indien Hij de toekomstige gebeurtenissen aan Zijn discipelen zou hebben geopenbaard zoals Hij die aanschouwde, zouden zij niet in staat zijn geweest de aanblik te verdragen. In Zijn barmhartigheid jegens hen haalde Hij de beschrijvingen van die twee grote gebeurtenissen dooreen, en liet het aan de discipelen zelf over de betekenis daarvan te bestuderen. Terwijl Hij sprak over de verwoesting van Jeruzalem, reikten Zijn profetische woorden over die gebeurtenis tot aan de beslissende grote brand op die dag wanneer de Here zal verrijzen van Zijn plaats om de wereld te straffen voor haar ongerechtigheden, wanneer de aarde het op haar vergoten bloed aan het licht zal brengen en haar geslagenen niet langer zal bedekken. Deze gehele redevoering werd niet alleen gegeven voor de discipelen, maar tevens voor hen die de laatste tonelen van de geschiedenis der aarde zouden beleven.

Terwijl Hij Zich tot de discipelen wendde, zei Christus: “Ziet toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder Mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij

zullen velen verleiden". Vele valse messiassen zullen optreden, en beweren dat zij wonderen verrichten, en verklaren dat de tijd van de verlossing van het Joodse volk is gekomen. Deze zullen velen misleiden. De woorden van Christus zijn in vervulling gegaan. Tussen Zijn dood en de belegering van Jeruzalem verschenen vele valse christussen. Maar Zijn waarschuwing werd ook gegeven aan de mensen die in deze tijd op de wereld leven. Dezelfde misleidingen die plaatsvonden vóór de verwoesting van Jeruzalem, zijn door de eeuwen aangewend en zullen opnieuw aangewend worden.

"Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet". Vóór de verwoesting van Jeruzalem streden de mensen om de oppermacht. Keizers werden vermoord. Degenen waarvan men meende dat zij dicht bij de troon stonden, werden ter dood gebracht. Er waren oorlogen en geruchten van oorlogen. "Dat moet geschieden", zei Christus, " maar het einde is het nog niet. Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der weeën"6Christus zei: Wanneer de rabbi's deze tekenen zien, dan zullen zij verklaren, dat het Gods oordeel is over de volken, omdat ze Zijn uitverkoren volk in slavernij houden. Zij zullen verklaren, dat deze tekenen een bewijs zijn voor de komst van de Messias. Laat u niet misleiden; ze zijn het begin van Zijn oordelen. De mensen hebben op zichzelf gezien. Ze hebben geen berouw gehad en hebben zich niet bekeerd, dat Ik hen zou genezen. De tekenen die zij verklaren als voorboden van hun bevrijding uit de slavernij, zijn tekenen van hun ondergang.

"Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om Mijns naams wil. En dan zullen velen ten val komen en zij zullen elkander overleveren en elkander haten". Dit alles hebben de christenen verdragen. Vaders en moeders hebben hun kinderen verraden. Kinderen hebben hun ouders verraden. Vrienden hebben hun vrienden overgeleverd aan het Sanhedrin. De vervolgers voerden hun opzet uit door Stefanus, Jacobus en andere christenen ter dood te brengen.

Door middel van Zijn dienstknechten gaf God het Joodse volk een laatste kans om tot berouw te komen. Hij openbaarde Zichzelf door Zijn getuigen, wanneer zij gevangen genomen, verhoord en in de gevangenis geworpen werden. Niettemin spraken hun rechters een doodvonnis over hen uit. Zij waren mannen op wie de wereld geen prijs stelde, en door hen te doden, kruisigden de Joden opnieuw de Zoon van God. Zo zal het opnieuw gebeuren. De machthebbers zullen wetten maken waardoor de godsdienstvrijheid wordt beperkt. Zij zullen zich het recht aanmatigen dat God alleen toekomt. Zij zullen denken dat zij het geweten, dat alleen door God beheerst dient te worden, kunnen dwingen. Reeds nu beginnen zij daarmee; dit werk zullen zij blijven doen, totdat zij een grens bereiken die zij niet kunnen overschrijden. God zal tussenbeide komen ter wille van Zijn trouwe volk, dat Zijn geboden bewaart.

Bij iedere gelegenheid waarbij mensen vervolgd worden, nemen zij die daarvan getuigen zijn, een beslissing, hetzij vóór, hetzij tegen Christus. Zij die medegevoel tonen met de mensen die ten onrechte worden veroordeeld, laten zien dat zij Christus zijn toegedaan. Anderen nemen aanstoot, omdat de beginselen der waarheid regelrecht ingaan tegen hun praktijken. Velen struikelen en vallen, en worden ontrouw aan het geloof dat zij eens verdedigden. Zij die afvallen in de tijd van beproeving, zullen om hun eigen veiligheid te verzekeren, vals getuigenis geven en hun broeders verraden. Christus heeft ons hiervoor gewaarschuwd, opdat wij niet verbaasd zullen zijn over de onnatuurlijke, wrede handelwijze van hen die het licht verwerpen.

Christus gaf Zijn discipelen een aanduiding van de verwoesting die over Jeruzalem zou komen, en Hij vertelde hun, hoe ze zouden kunnen ontkomen: “Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is. Laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de bergen, en die binnen de stad zijn, de wijk nemen en die op het land zijn, er niet binnengaan, want dit zijn de dagen van vergelding, waarin alles wat geschreven is, in vervulling gaat”. Deze waarschuwing werd gegeven, opdat men er veertig jaar later, bij de verwoesting van Jeruzalem, acht op zou slaan. De christenen namen de waarschuwing ter harte, en niet één christen kwam om bij de val van de stad.

“Bidt, dat uw vlucht niet in de winter valle en niet op een sabbat”, zei Christus. Hij Die de sabbat had gemaakt, heeft die niet teniet gedaan door hem aan het kruis te nagelen. De sabbat werd niet van nul en gener waarde bij Zijn dood. Veertig jaar na Zijn kruisiging zou hij nog steeds worden geheiligd. Veertig jaar lang moesten de discipelen bidden, dat hun vlucht niet op een sabbat zou vallen.

Van de verwoesting van Jeruzalem ging Christus snel over op een grotere gebeurtenis, de laatste schakel in de keten van de geschiedenis der aarde de komst van de Zoon van God in majesteit en heerlijkheid. Tussen deze twee gebeurtenissen zag Christus lange eeuwen van duisternis, eeuwen die voor Zijn gemeente werden aangeduid door bloed en tranen en zielestrijd. De discipelen konden het toen niet verdragen deze eeuwen te aanschouwen, en Jezus ging daaraan voorbij met een korte opmerking. “Er zal dan een grote verdrukking zijn”, zei Hij, “zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort”. Meer dan duizend jaar lang zou een vervolging, zoals de wereld nooit tevoren had gekend, over de volgelingen van Christus komen. Miljoenen en miljoenen van Zijn getrouwe getuigen zouden worden gedood. Als God Zijn hand niet had uitgestrekt om Zijn volk te bewaren, zouden allen zijn omgekomen. “Doch ter wille van de uitverkorenen”, zei Hij, “zullen die dagen worden ingekort”.

Nu spreekt onze Here over Zijn tweede komst in woorden die niet mis te verstaan zijn, en Hij waarschuwt voor de gevaren die Zijn komst in de wereld zullen voorafgaan. “Indien dan

iemand tot u zegt: Zie, hier is de Christus, of: Hier, gelooft het niet. Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, waren het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden. Zie, Ik heb het u voorzegd. Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woestijn, gaat er niet heen; zie, Hij is in de binnenkamer, gelooft het niet. Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn". Eén van de tekenen van de verwoesting van Jeruzalem, die Christus opnoemde, was: "Vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden". Er stonden inderdaad valse profeten op, die het volk misleidden en grote scharen naar de woestijn trokken. Magiërs en tovenaars, die beweerden een wondere kracht te bezitten, trokken de mensen achter zich aan naar de eenzame bergen. Maar deze profetie werd ook uitgesproken voor het laatste der dagen. Dit teken is gegeven als een teken van de tweede komst. Zelfs nu doen valse christenen en valse profeten tekenen en wonderen om Zijn discipelen te verleiden. Horen wij niet de roep: "Zie, Hij is in de woestijn"14? Zijn niet duizenden de woestijn ingegaan in de hoop, Christus te zullen vinden? En horen wij nu niet vanuit duizenden bijeenkomsten waar de mensen belijden gemeenschap te hebben met de geesten der gestorvenen, de kreet: "Zie, Hij is in de binnenkamer"15? Dat is juist datgene wat het spiritisme beweert. Maar wat zegt Christus? "Gelooft het niet. Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn".

De Heiland geeft tekenen van Zijn komst, en meer dan dat. Hij bepaalt de tijd waarin het eerste van die tekenen verschijnen zal "Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid. En Hij zal Zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen Zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere".

Aan het einde van de grote pauselijke vervolging, verklaarde Christus, zou de zon verduisterd worden, en de maan zou haar licht niet geven. Vervolgens zouden de sterren van de hemel vallen. En Hij zegt: "Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is. Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur". Christus heeft tekenen van Zijn komst gegeven. Hij verklaart, dat wij kunnen weten, wanneer Hij nabij is, voor de deur. Hij zegt van de mensen die deze tekenen zullen zien: "Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt". De tekenen zijn verschenen. Nu hebben wij zekerheid, dat de komst des Heren nabij is. "De hemel en de aarde zullen voorbijgaan", zegt Hij, "maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan".

Christus komt met de wolken en met grote heerlijkheid. Een schare stralende engelen zal met Hem komen. Hij zal komen om de doden op te wekken en de levende heiligen te veranderen van heerlijkheid tot heerlijkheid. Hij zal komen om hen te eren die Hem hebben liefgehad en Zijn geboden hebben bewaard, en om hen tot Zich te nemen. Hij heeft noch hen noch Zijn belofte vergeten. Daar zal de gezinsverband weer worden gesmeed. Wanneer we naar onze doden kijken, kunnen we denken aan de morgen wanneer de bazuin Gods zal klinken en "de doden onvergankelijk zullen worden opgewekt en wij veranderd zullen worden". Nog een korte tijd, en wij zullen de Koning in Zijn schoonheid aanschouwen. Nog een korte tijd, en Hij zal alle tranen van onze ogen afwissen. Nog een korte tijd, en Hij zal ons doen staan "onberispelijk... voor Zijn heerlijkheid in grote vreugde". Daarom zei Hij, toen Hij deze tekenen van Zijn komst te kennen gaf: "Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt".

Maar de dag en het uur van Zijn komst heeft Christus niet geopenbaard. Hij verklaarde duidelijk aan Zijn discipelen, dat Hijzelf het uur van Zijn tweede verschijning niet bekend kon maken. Indien Hij vrij was geweest dit te openbaren, waarom zou Hij hen dan hebben behoeven te vermanen om voortdurend te blijven uitzien? Er zijn mensen die beweren, dat zij precies de dag en het uur van de verschijning van de Here kennen. Met grote ernst beschrijven zij de toekomst. Maar de Here heeft hen aangezegd, het terrein waarop zij zich begeven hebben, te verlaten. De juiste tijd van de tweede komst van de Zoon des mensen is Gods geheimenis.

Christus wijst op de toestand van de wereld bij Zijn komst, en vervolgt: "Zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn. Want zoals zij in (die) dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag waarop Noach in de ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn". Christus schildert geen tijdelijk millennium, een duizendjarig rijk, waarin allen zich moeten voorbereiden op de eeuwigheid. Hij zegt ons, dat gelijk het was in de dagen van Noach, het zo zal zijn wanneer de Zoon des mensen wederkomt.

Hoe was het in de dagen van Noach? "De Here zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten, te allen tijde slechts boos". De bewoners van de aarde van vóór de zondvloed wendden zich af van Jehova en weigerden Zijn heilige wil te doen. Zij volgden hun eigen onheilige inbeeldingen en verdorven ideeën. Vanwege hun verdorvenheid werden zij omgebracht; op het ogenblik gaat het met de wereld in dezelfde richting. Er treden geen vleiende tekenen van een duizendjarige heerlijkheid naar voren. De overtreders van Gods wet vervullen de aarde met goddeloosheid. Hun weddenschappen, hun wedrennen, hun speculaties, hun losbandigheid, hun wellustige praktijken, hun ontembare hartstochten vervullen de wereld snel met geweld.

In de profetie over de verwoesting van Jeruzalem zei Christus: “Omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. En dit evangelie van het koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn”. Deze profetie zal opnieuw in vervulling gaan. De toenemende ongerechtigheid van die tijd vindt haar tegenhanger in deze generatie. Zo is het ook met de voorzegging betreffende de prediking van het evangelie. Vóór de val van Jeruzalem schreef Paulus, geïnspireerd door de Heilige Geest, dat het evangelie gepredikt was aan “de ganse schepping onder de hemel”. Zo zal ook nu, vóór de komst van de Zoon des mensen, het eeuwig evangelie gepredikt worden aan alle volk en stam en taal en natie”. God “heeft een dag bepaald waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen”. Christus zegt ons, wanneer die dag zal worden ingeluid. Hij zegt niet, dat de gehele wereld zich zal bekeren, maar: “Dit evangelie van het koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn”. Door het evangelie aan de wereld te brengen, hebben wij de macht om de komst des Heren te verhaasten. Wij moeten niet alleen uitzien naar de dag van God, maar die ook verhaasten.31 Indien de gemeente van Christus het werk had gedaan dat haar was toegewezen, zou de gehele wereld reeds in het verleden zijn gewaarschuwd, en de Here Jezus zou naar onze aarde gekomen zijn in kracht en grote heerlijkheid.

Nadat Hij de tekenen van Zijn komst had gegeven, zei Christus: “Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden, weten, dat het koninkrijk Gods nabij is”. “Ziet toe, blijft waakzaam”. God heeft de mensen altijd gewaarschuwd voor komende oordelen. Zij die geloof hadden in Zijn boodschap voor hun tijd, en die hun geloof in daden omzetten, in gehoorzaamheid aan Zijn geboden, ontkwamen aan de oordelen die over de ongehoorzamen en ongelovigen kwamen. Het woord kwam tot Noach: “Ga in de ark, gij en geheel uw huis, want u heb Ik in dit geslacht voor Mijn aangezicht rechtvaardig bevonden”. Noach gehoorzaamde en werd behouden. Tot Lot kwam de boodschap: “Staat op, verlaat deze plaats, want de Here gaat de stad verwoesten”. Lot stelde zichzelf onder de bescherming van de hemelse boodschappers en werd behouden. Zo ontvingen de discipelen van Christus de waarschuwing voor de verwoesting van Jeruzalem. Zij die uitzagen naar het teken van de komende verwoesting en uit de stad wegvluchtten, ontkwamen aan de ondergang. Zo zijn ook wij nu gewaarschuwd voor de tweede komst van Christus en voor de verwoesting die over de wereld zal komen. Zij die acht slaan op de waarschuwing, zullen worden behouden.

Omdat wij niet precies het uur weten van Zijn komst, worden we bevolen te waken. “Zalig die slaven die de heer bij zijn komst wakende zal aantreffen”. Zij die uitzien naar de komst van Christus zitten niet meer in werkloze afwachting. De verwachting van de komst des Heren moet maken dat de mensen de Here en Zijn oordeel over hun overtredingen vrezen. Zij moeten wakker gemaakt worden om hun grote zonde te zien: het verwerpen van Zijn aangeboden genade. Zij die uitzien naar de Here, reinigen hun zielen door gehoorzaamheid aan de waarheid. Met opmerkzaam waken verenigen zij ernstige arbeid.

Daar zij weten dat de Here voor de deur is, wordt hun ijver en verlangen versterkt om met de god-delijke wezens mede te werken voor de behoudenis van zielen. Zij zijn de getrouwe en wijze dienstknechten, die het huishouden van de Here "op tijd hun deel geven". Zij verkondigen de waarheid die nu in het bijzonder van toepassing is. Evenals Henoch, Noach en Abraham ieder de waarheid voor hun tijd verkondigden, zo zullen nu de dienstknechten van Christus een bijzondere waarschuwing geven aan hun geslacht.

Maar Christus brengt een andere klasse onder ogen: "Als die slaaf slecht was, en in zijn hart zou zeggen: Mijn heer blijft uit, en hij zou beginnen zijn medeslaven te slaan en met de dronkaards zou eten en drinken, dan zal de heer van die slaaf komen op een dag dat hij het niet verwacht". De slechte slaaf zegt in zijn hart: "Mijn heer blijft uit". Hij zegt niet, dat Christus niet komen zal. Hij spot niet met de gedachte aan de tweede komst. Maar in zijn hart en door zijn daden en woorden verklaart hij, dat de komst des Heren uitgesteld is. Hij verbant uit de gedachten van anderen de overtuiging dat de Here spoedig komt. Zijn invloed brengt de 'mensen tot een aanmatigend, zorgeloos uitstel. Zij worden gestijfd in hun wereldzin en bedwelming. Aardse hartstochten, verdorven gedachten nemen bezit van de geest. De slechte dienstknecht eet en drinkt met de dronkaards, sluit zich aan bij de wereld in zijn jacht naar plezier. Hij slaat zijn medeslaven en beschuldigt en veroordeelt hen die trouw zijn aan hun Meester. Hij doet mee met de wereld. Hij groeit met zijn soort op in overtreding. Op verschrikkelijke wijze wordt hij aan hen gelijk. Met de wereld wordt hij in de strik gevangen. "Dan zal de heer van die slaaf komen... op een uur dat hij het niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het lot der huichelaars doen delen".

"Indien gij dan niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief, en gij zult niet weten op welk uur Ik u zal overvallen". De komst van Christus zal de valse leraars verrassen. Zij zeggen: "Het is (alles) vrede en rust". Evenals de priesters en de leraars vóór de val van Jeruzalem, zien zij ernaar uit, dat de kerk aardse voorspoed en eer zal kennen. De tekenen der tijden verklaren zij als zodanig. Maar wat zegt het Woord der Inspiratie? "Een plotseling verderf overkomt hun". Voor allen die op de gehele aardbodem wonen, voor allen die van deze wereld hun tehuis maken, zal de dag des Heren komen als een strik. Hij komt voor hen als een binnensluipende dief.

De wereld is, met al zijn rumoer, met al zijn goddeloze plezier, gedompeld in een slaap, de slaap van vleselijke veiligheid. Mensen verwijzen de komst des Heren naar de verre toekomst. Zij lachen om de waarschuwingen. Vol trots pocht men: Alles blijft zó, als het van het begin der schepping af geweest is". "De dag van morgen zal zijn als die van vandaag, nog veel geweldiger". Wij willen dieper wegzinken in de liefde voor genoegens. Maar Christus zegt: "Zie, Ik kom als een dief". Op hetzelfde ogenblik waarop de wereld spottend vraagt: "Waar is de belofte van Zijn komst?" gaan de tekenen in vervulling. Terwijl zij uitroepen: "Het is (alles) vrede en rust", nadert een plotseling verderf. Wanneer de spotter, de mens die de waarheid verwerpt, aanmatigend is geworden, wanneer de vaardigheid van het werk in de verschillende branches om geld te verzamelen voortgaat

zonder zich aan beginselen te houden, wanneer de onderzoeker ijverig zoekt naar kennis van alles behalve van zijn Bijbel, dan komt Christus als een dief.

Alles in de wereld is in beroering. De tekenen der tijden zijn dreigend. Ophanden zijnde gebeurtenissen werpen hun schaduwen voor zich uit. De Geest van God trekt Zich terug van de aarde, en de ene ramp volgt de andere ter zee en te land. Er zijn stormen, aardbevingen, branden, overstromingen en moorden, de een al erger dan de andere. Wie kan de toekomst lezen? Waar is zekerheid? Niets dat menselijk of aards is, is zeker. Schielijk scharen de mensen zich onder de banier die zij gekozen hebben. Rusteloos wachten zij af en slaan de bewegingen van hun leiders gade. Er zijn mensen die wachten op en uitzien naar de komst des Heren en daarvoor arbeiden. Een andere groep schaart zich onder het beleid van de eerste grote afvallige. Weinigen geloven met hart en ziel dat wij een hel te vermijden en een hemel te winnen hebben.

De crisis besluipt steelsgewijze ons. De zon schijnt aan de hemel en doet zijn gewone rondgang, en de hemelen verkondigen nog Gods eer. De mensen eten en drinken nog, planten en bouwen, huwen en geven ten huwelijk. Kooplieden kopen en verkopen nog. De mensen duwen elkander opzij, vechten om de hoogste positie. De liefhebbers van plezier gaan nog in groten getale naar de theaters, de wedrennen, de speelholen. De hoogste opwinding zegeviert, niettemin nadert het einde van de genadetijd met rasse schreden, en spoedig zal over ieder geval voor eeuwig worden beslist. Satan ziet, dat zijn tijd kort is. Hij heeft al zijn machten aan het werk gezet om de mensen te misleiden, te verleiden, bezig te houden en onder zijn invloed te houden, totdat de genadetijd voorbij zal zijn, en de deur der genade voor eeuwig gesloten is.

Plechtig komen tot ons door de eeuwen heen de waarschuwende woorden van onze Here vanaf de Olijfberg: “Ziet toe op uzelf, dat uw hart nimmer bezwaard worde door roes en dronkenschap en zorgen voor levensonderhoud, en die dag niet plotseling over u kome”. “Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen”.

Hoofdstuk 70—"Eén van deze Mijn minste broeders"

"Wanneer dan de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon Zijner heerlijkheid. En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden". Op deze wijze schilderde Christus op de Olijfberg Zijn discipelen het toneel van de grote oordeelsdag. En Hij wees erop, dat de beslissing ervan afhangt van één punt. Wanneer de volken voor Hem vergaderd zijn, zullen er slechts twee groepen zijn, en hun eeuwige bestemming zal worden bepaald door wat ze hebben gedaan of hebben nagelaten te doen voor Hem in de persoon van de armen en noodlijdenden.

Op die dag toont Christus de mensen niet het grote werk dat Hij gedaan heeft voor hen door Zijn leven te geven voor hun verlossing. Hij toont de trouwe arbeid die zij voor Hem hebben gedaan. Tot hen die Hij aan Zijn rechterhand stelt, zal Hij zeggen: "Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging der wereld af. Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen". Maar zij die door Christus geprezen worden, weten niet dat zij Hem hulp verleend hebben. Op hun verwonderde vragen antwoordt Hij: "In zoverre gij dit aan één van deze Mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan".

Jezus had Zijn discipelen verteld, dat zij door alle mensen zouden worden gehaat, dat zij vervolgd en gekweld zouden worden. Velen zouden van hun huis verdreven en tot armoede worden gebracht. Velen zouden in moeilijkheden geraken door ziekte en gebrek. Velen zouden in de gevangenis worden geworpen. Aan allen die vrienden en tehuis zouden verlaten om Zijnentwille, had Hij in dit leven een honderdvoud beloofd. Nu verzekerde Hij een bijzondere zegen aan allen die hun broeders zouden dienen. In allen die lijden om Mijn naam, zei Jezus, moet u Mij herkennen. Zoals u Mij zou dienen, zo moet u hen dienen. Dit is het bewijs, dat u Mijn discipelen bent.

Allen die geboren zijn in het hemelse gezin, zijn in een bijzondere betekenis broeders van onze Here. De liefde van Christus bindt de leden van Zijn gezin te zamen, en overal waar die liefde blijkt, wordt de goddelijke verwantschap geopenbaard. "Een ieder die liefheeft, is uit God geboren en kent God". Zij die in het oordeel door Christus geprezen worden, hebben misschien weinig van theologie geweten, maar zij hebben Zijn grondbeginselen liefgehad. Door de invloed van de goddelijke Geest zijn zij tot een zegen geweest voor de mensen in hun omgeving. Zelfs onder de heidenen zijn mensen die de geest van vriendelijkheid hebben gekoesterd: voordat de woorden des levens hun oren bereikten, hebben zij als vriend gehandeld jegens de zendelingen, en hen hulp verleend zelfs met gevaar voor hun eigen leven. Onder de heidenen zijn mensen die zonder dat te weten, God

dienen, mensen aan wie het licht nooit gebracht wordt door menselijke werktuigen, en toch zullen zij niet verloren gaan. Hoewel zij niet bekend zijn met de geschreven wet van God, hebben ze gehoord, hoe Zijn stem tot hen sprak in de natuur, en ze hebben de dingen gedaan die de wet vereist. Hun werken zijn het bewijs, dat de Heilige Geest hun hart heeft aangeraakt, en zij worden erkend als kinderen Gods.

Hoe verwonderd en verheugd zullen de nederigen onder de volken zijn, en onder de heidenen wanneer zij uit de mond van de Heiland horen: “In zoverre gij dit aan één van deze Mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan”. Hoe verblijd zal het hart van de Oneindige Liefde zijn, wanneer Zijn volgelingen bij Zijn goedkeurende woorden met verbazing en vreugde opzien! Maar de liefde van Christus is niet beperkt tot een bepaalde klasse. Hij stelt Zich gelijk met ieder mensenkind. Opdat wij leden zouden kunnen worden van het hemelse gezin, is Hij lid geworden van het aardse gezin. Hij is de Zoon des mensen en zo is Hij een broeder van iedere zoon en dochter van Adam. Zijn volgelingen mogen niet het gevoel hebben dat zij los staan van de verlorengaande wereld rondom hen. Zij maken deel uit van het grote weefsel dat de mensheid vormt; en de Hemel ziet op hen neer als broeders evenzeer van zondaren alsook van heiligen. De liefde van Christus omsluit de gevallenen, de dwalenden, en de met zonden beladenen; en ieder vriendelijke daad die bewezen wordt om een gevallen ziel op te heffen, iedere daad van barmhartigheid wordt aanvaard alsof we die aan Hem hadden bewezen.

De engelen des hemels worden uitgezonden om hen te dienen die erfgenamen des heils zullen zijn. We weten nu niet wie zij zijn; het is nog niet geopenbaard wie zullen overwinnen en zullen delen in de erfenis van de heiligen in het licht; maar engelen des hemels gaan de lengte en breedte der aarde door, terwijl zij trachten treurenden te troosten, mensen die in gevaar zijn te beschermen en de harten der mensen te winnen voor Christus. Niemand wordt veronachtzaamd of gepasseerd. God is geen aannemer des persoons en Hij zorgt gelijkelijk voor alle zielen die Hij geschapen heeft.

Wanneer u de deur voor de behoeftigen en lijdenden van Christus opent, verwelkomt u ongeziene engelen. U nodigt het gezelschap van hemelse wezens uit. Ze brengen een heilige atmosfeer van vreugde en vrede mee. Ze komen met lofliederen op hun lippen, en in de hemel wordt een melodie gehoord die daarop antwoordt. Iedere barmhartige daad klinkt daar als muziek. De Vader op Zijn troon rekent de onzelfzuchtige werkers onder Zijn meest kostbare schatten. De mensen aan de linkerhand van Christus, zij die Hem in de gestalte van de armen en lijdenden hadden verwaarloosd, waren zich niet bewust van hun schuld. Satan had hen blind gemaakt; ze hadden niet bemerkt wat zij hun broeders schuldig waren. Ze waren geheel door zichzelf in beslag genomen en hadden zich geen zorgen gemaakt over de noden van anderen.

Aan de rijken heeft God overvloed gegeven, zodat ze Zijn lijdende kinderen kunnen helpen en vertroosten; doch maar al te dikwijls staan ze onverschillig tegenover de

behoeften van anderen. Ze voelen zich verheven boven hun arme broeders. Ze stellen zich niet in de plaats van de arme man. Ze begrijpen de bezoekingen en worstelingen van de armen niet, en de barmhartigheid in hun hart sterft. In kostbare woningen en prachtige kerken sluiten de rijken zich af van de armen; de middelen die God hun heeft gegeven om daarmede de nood te lenigen, worden besteed aan het strelen van trots en zelfzucht. De armen worden dagelijks beroofd van het onderricht dat zij behoorden te ontvangen omtrent de tedere barmhartigheid van God; want Hij heeft ruimschoots voorzieningen getroffen dat ze gesteund zouden worden met de eerste levensbehoeften. Ze zijn gedwongen de armoede, die het leven bezwaart, te gevoelen, dikwijls komen zij in de verleiding jaloers en naijverig te worden en boze vermoedens te koesteren. Zij die zelf de last der armoede niet hebben gevoeld, behandelen maar al te dikwijls de armen op een minachtende wijze en geven hun het gevoel, dat ze als bedelaars worden beschouwd.

Maar Christus ziet dit alles aan en Hij zegt: Ik was het, Die hongerig en dorstig was. Ik was Die vreemdeling. Ik was het Die ziek was. Ik was het, Die in de gevangenis zat. Terwijl u genoot van uw overvloedig voorziene dis, kwam Ik om van honger in een krot of in de lege straat. Terwijl u op uw gemak in uw weelderige huis zat, had Ik geen plaats om Mijn hoofd neer te leggen. Terwijl u uw kleerkast met rijke gewaden volstopte, was Ik naakt. Terwijl u uw genoegens hebt nagejaagd, kwijnde Ik weg in de gevangenis. Toen u dat kleine beetje brood uitdeelde aan de armen die van honger omkwamen, toen u hun die dunne kleren gaf om zich tegen de nijpende vrieskou te beschermen, hebt u toen eraan gedacht, dat u dat aan de Here der heerlijkheid gaf? Al de dagen van uw leven was Ik bij u in de persoon van de mensen die het moeilijk hadden, maar u zocht Mij niet op. U wilde geen omgang met Mij zoeken. Ik ken u niet.

Velen denken dat het een groot voorrecht zou zijn, de plaatsen te bezoeken waar het leven van Christus op aarde zich heeft afgespeeld, te wandelen waar Hij heeft gewandeld, te kijken naar het meer aan welks oever Hij zo gaarne onderwijs gaf, en de heuvels en dalen waarop Zijn ogen zo dikwijls rustten. Maar we hoeven niet naar Nazareth te gaan of naar Kapernaüm of naar Bethanië om in de voetstappen van Jezus te wandelen. We zullen Zijn voetstappen vinden naast het ziekbed, in de armoedige krotten, in de dichtbevolkte stegen van de grote stad, en op iedere plaats waar mensenharten behoefte hebben aan vertroosting. Door te doen zoals Jezus deed toen Hij op aarde was, zullen we in Zijn voetsporen wandelen. Allen kunnen iets vinden om te doen. “De armen hebt gij altijd bij u”, zei Jezus, en niemand behoeft het gevoel te hebben, dat er geen plaats is waar hij voor Hem kan werken. Miljoenen en miljoenen mensen die op het punt staan ten onder te gaan, gebonden in ketenen van onwetendheid en zonde, hebben zelfs nog nooit gehoord van de liefde van Christus voor hen. Als onze omstandigheid en de hunne precies omgekeerd zouden zijn, wat zouden wij dan willen dat zij voor ons deden? De heilige verplichting rust op ons dit alles, zoveel als in ons vermogen ligt, voor hen te doen. De levensregel van Christus, waarbij een

ieder van ons in het oordeel zal staan of vallen, luidt: “Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus”.

De Heiland heeft Zijn kostbaar leven gegeven om daardoor een gemeente te stichten die in staat is zorg te dragen voor treurende, verzochte zielen. Een groep gelovigen kan arm, ongeletterd en onbekend zijn; evenwel in hun huis, in hun omgeving, in de gemeente en zelfs “nog verder”, kunnen zij in Christus een eigen werk doen waarvan de resultaten tot in de eeuwigheid zullen reiken. Doordat dit werk verwaarloosd wordt, komen zovele jonge discipelen nooit verder dan alleen maar het abc van christelijke ervaring. Het licht dat in hun eigen harten straalde, toen Jezus tot hen sprak: “Uw zonden worden u vergeven”, hadden zij brandend kunnen houden door mensen in nood te helpen. De rusteloze energie, die dikwijls een bron van gevaar is voor jonge mensen, zou geleid’ kunnen worden in kanalen waardoor stromen van zegen zouden kunnen uitstromen. In vlijtige arbeid voor het welzijn van anderen zou het eigen ik vergeten worden. Zij die anderen dienen, zullen zelf gediend worden door de grote Herder. Ze zullen zelf drinken van het levende water en verzadigd worden. Ze zullen niet verlangen naar opwindend vermaak of naar afwisseling in hun leven. De diepe belangstelling van hun hart zal zijn, zielen die op het punt staan verloren te gaan, te redden. Het omgaan met mensen zal vruchten afwerpen. De liefde van de Heiland zal harten in eenheid te zamen brengen.

Wanneer we beseffen, dat wij Gods medearbeiders zijn, zullen Zijn beloften niet onverschillig worden uitgesproken. Zij zullen branden in onze harten en gaan gloeien op onze lippen. Aan Mozes, die geroepen werd om een onwetend, ongeordend en opstandig volk te leiden, gaf God de belofte: “Moet Ik Zelf medegaan om u gerust te stellen?” “Ik ben immers met u! 11 Deze belofte geldt voor allen die in de plaats van Christus werken voor de zijnen die in moeilijkheden en ellende verkeren. Liefde voor de mensen is de naar de aardse gerichte openbaring van de liefde Gods. Om deze liefde in te planten, om ons kinderen van één gezin te maken, werd de Koning der heerlijkheid één van ons. En wanneer Zijn afscheidswoorden in vervulling gaan: “... dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad”, wanneer we de wereld liefhebben zoals Hij die liefhad, dan is voor ons Zijn zending volbracht. We zijn geschikt gemaakt voor de hemel, want we hebben de hemel in ons hart.

Maar “red hen die ten dode gegrepen zijn, wend u niet af van hen die ter slachting wankelen. Wanneer gij zegt: Zie, wij wisten dit niet — zal Hij Die de harten doorzoekt, het niet merken, en Hij Die op uw ziel let, het niet weten en de mens naar zijn doen vergelden?” Op de grote oordeelsdag zullen zij die niet voor Christus hebben gewerkt, die rustig hebben voortgeleefd, terwijl ze alleen aan zichzelf dachten, alleen voor zichzelf zorgden, door de Rechter der gehele aarde gesteld worden bij degenen die het kwade hebben gedaan. Zij ontvangen dezelfde veroordeling. Aan ieder ziel is een pand gegeven. Aan een ieder zal de Opperste Herder vragen: “Waar is de kudde die u gegeven was, de schapen uwer heerlijkheid? En “wat zult gij zeggen, wanneer Hij bezoeking over u doen zal?”

Hoofdstuk 71—Een dienstknecht van dienstknechten

In de opperzaal van een woning te Jeruzalem zat Christus aan tafel met Zijn discipelen. Ze waren bijeengekomen om het Pascha te vieren. De Heiland verlangde dit feest alleen met de twaalven te vieren. Hij wist, dat Zijn ure gekomen was; Hijzelf was het paaslam, en Hij zou worden gekruisigd op de dag dat het Pascha werd gegeten. Hij stond op het punt de beker des toorns te drinken; Hij moest weldra de uiteindelijke lijdensdoop ontvangen. Maar er restten Hem nog een paar rustige uren, en deze zouden worden doorgebracht tot welzijn van Zijn discipelen, die Hij zo liefhad. Het gehele leven van Christus was een leven van onbaatzuchtige dienst geweest. “Niet... om Zich te laten dienen, maar om te dienen”1, was de les geweest, die in al Zijn daden besloten lag. Maar de discipelen hadden die les nog niet geleerd. Bij dit laatste Pascha herhaalde Jezus door een voorbeeld, dat hun voorgoed in de gedachten en het hart grifte wat Hij hun had geleerd.

De gesprekken tussen Jezus en Zijn discipelen waren gewoonlijk tijden van kalme vreugde, door hen allen zeer gewaardeerd. Het vieren van het Pascha was steeds bijzonder belangrijk geweest; maar bij deze gelegenheid was Jezus bezorgd. Zijn hart was bezwaard, en over Zijn gelaat lag een schaduw. Toen Hij de discipelen in de opperzaal ontmoette, bemerkten zij, dat er iets was dat zwaar op Zijn gemoed drukte, en hoewel zij de oorzaak niet kenden, gevoelden zij mee met Zijn smart. Toen ze om de tafel vergaderd waren, zei Hij op zeer bedroefde toon: “Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd. Want Ik zeg u, dat Ik het voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het koninkrijk Gods. En Hij nam een beker op, sprak de dankzegging uit en zeide: Neemt deze en laat hem bij u rondgaan. Want Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het koninkrijk Gods gekomen is”.

Christus wist, dat de tijd gekomen was, dat Hij van de wereld zou scheiden en tot de Vader gaan. En omdat Hij de Zijnen die in de wereld waren, liefhad, heeft Hij hen liefgehad tot het einde.3 Hij bevond Zich nu in de schaduw van het kruis, en de pijn folterde Zijn hart. Hij wist dat Hij in het uur van Zijn verraad zou worden verlaten. Hij wist dat Hij op de meest vernederende wijze ter dood zou worden gebracht, zoals misdadigers ter dood werden gebracht. Hij kende de ondankbaarheid en wreedheid van de mensen, voor wier redding Hij was gekomen. Hij wist, hoe groot het offer was dat Hij moest brengen, en voor hoevelen het tevergeefs zou zijn. Daar Hij alles wist wat Hem te wachten stond, had Hij natuurlijk overstelpt kunnen zijn door de gedachte aan Zijn eigen vernedering en lijden. Maar Hij zag op de twaalven, die als de Zijnen bij Hem waren geweest en die, nadat Zijn schande en smart en ruwe behandeling voorbij waren, zouden achterblijven om in de wereld te strijden. Zijn gedachten betreffende datgene wat Hijzelf moest lijden, waren steeds vergezeld van gedachten aan Zijn discipelen. Hij dacht niet aan Zichzelf. Zijn zorg voor hen overheerste in Zijn gedachten.

Op die laatste avond met Zijn discipelen had Jezus hun veel te zeggen. Indien zij bereid waren geweest aan te nemen wat Hij hun verlangde mede te delen, dan zou hartbrekende angst, teleurstelling en ongeloof hun bespaard zijn gebleven. Maar Jezus zag, dat zij niet konden verdragen wat Hij hun te zeggen had. Terwijl Hij naar hun gezichten keek, kwamen de woorden van waarschuwing en vertroosting niet over Zijn lippen. Enige ogenblikken bleef het stil. Jezus scheen ergens op te wachten. De discipelen voelden zich niet op hun gemak. Het medeleven en de tederheid die door de smart van Christus waren opgewekt, schenen te zijn verdwenen. Zijn smartelijke woorden, die op Zijn lijden wezen, hadden slechts weinig indruk gemaakt. De blikken die zij elkander toewierpen, spraken van naijver en twist.

”Er ontstond ook onenigheid onder hen over de vraag, wie van hen als de eerste moest gelden”. Deze naijver en twist, die bleven voortduren in de tegenwoordigheid van Christus, smartten en verwondden Hem. De discipelen klemden zich vast aan hun geliefkoosde idee, dat Christus Zijn macht zou doen gelden en Zijn plaats innemen op de troon van David. En in hun hart verlangden zij allen de hoogste positie in het koninkrijk. Zij hadden zichzelf en de anderen geschat, en in plaats van hun broeders waardiger te achten, hadden zij zichzelf op de eerste plaats gesteld. Het verzoek van Jacobus en Johannes om aan de rechteren de linkerkant van de troon van Christus te mogen zitten, had de verontwaardiging van de anderen opgewekt. Dat de twee broeders zich aanmatigdén om de hoogste positie te vragen, bracht de tien anderen zó in beroering, dat zij dreigden van elkander te vervreemden. Zij gevoelden zich verkeerd beoordeeld, ze meenden, dat trouw en talenten niet werden gewaardeerd. Judas stond het felst tegenover Jacobus en Johannes.

Toen de discipelen de opperzaal binnenkwamen, waren hun harten vol haatdragende gevoelens. Judas drong zich aan de linkerkant naast Christus; Johannes bevond zich aan de rechterzijde. Indien er een hoogste positie was, dan was Judas vastbesloten die te verkrijgen, en ze meenden, dat die plaats naast Christus was. En Judas was een verrader. Er was nog een oorzaak van tweedracht gerezen. Bij een feestmaaltijd was het de gewoonte, dat een dienstknecht de voeten van de gasten waste, en bij deze gelegenheid waren voorbereidingen voor die dienst getroffen. De waterkan, het bekken en de handdoek voor de voetwassing waren voorhanden; maar er was geen dienstknecht, en het was aan de discipelen om die taak te vervullen. Maar elk van de discipelen gaf zich over aan gewonde trots, vastbesloten niet de rol van dienaar te spelen. Allen toonden een onverstoorbare onverschilligheid; zij schenen zich niet ervan bewust te zijn, dat er iets voor hen te doen was. Door hun stilzwijgen weigerden zij zichzelf te vernederen.

Hoe moest Christus deze arme zielen leiden, opdat Satan geen overwinning over hen zou behalen? Hoe kon Hij hen aantonen, dat alleen de belijdenis Zijn discipelen te zijn, hen niet tot discipelen kon maken, of hen kon verzekeren van een plaats in het koninkrijk? Hoe kon Hij hen laten zien, dat het liefdevol dienen en ware nederigheid zijn, die de mens waarlijk

groot maken? Hoe moest Hij liefde in hun harten verwekken, en hen in staat stellen te begrijpen wat Hij verlangde hun te vertellen?

De discipelen maakten geen aanstalten om elkander te dienen. Jezus wachtte enige tijd om te zien wat ze zouden doen. Toen stond Hij, de goddelijke Leraar, op van de tafel. Nadat Hij Zijn opperkleed, dat Hem in Zijn bewegingen zou hebben belemmerd, had afgelegd, nam Hij een doek en omgordde Zich daarmee. Met verbaasde belangstelling keken de discipelen toe, en in stilte wachtten zij af, wat er zou gebeuren. "Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen en af te drogen met de doek waarmede Hij omgord was". Deze daad opende de ogen der discipelen. Bittere schaamte en vernedering vervulden hun hart. Zij verstonden het onuitgesproken verwijt en zagen zichzelf in een volkomen nieuw licht.

Zo bracht Christus Zijn liefde voor Zijn discipelen tot uitdrukking. Hun zelfzuchtige geest vervulde Hem met droefheid, maar Hij ging niet met hen redetwisten over hun bezwaar. In plaats daarvan gaf Hij hun een voorbeeld dat zij nooit zouden vergeten. Zijn liefde voor hen werd niet gemakkelijk uitgeblust of verstoord. Hij wist, dat de Vader alle dingen in Zijn handen had gegeven, en dat Hij van God was gekomen en naar God ging. Hij was Zich volkomen bewust van Zijn goddelijkheid; maar Hij had Zijn koninklijke kroon terzijde gelegd, evenals Zijn koninklijke gewaden, en had de gestalte van een dienstknecht aangenomen. Een van de laatste daden tijdens Zijn leven op aarde was, Zichzelf te omgorden als een dienstknecht en de taak van een dienstknecht te vervullen.

Vóór het Pascha was Judas voor de tweede maal met de priesters en schriftgeleerden samengekomen, en had met hen de overeenkomst gesloten Jezus in hun handen over te leveren. Niettemin voegde hij zich daarna bij de discipelen alsof hij onschuldig was aan enig kwaad en alsof hij belang stelde in de voorbereidingen voor de maaltijd. De discipelen wisten niets van de plannen van Judas. Alleen Jezus kon zijn geheim lezen. Toch stelde Hij hem niet aan de kaak. Jezus hongerde naar zijn ziel. Hij gevoelde voor hem dezelfde last als voor Jeruzalem, toen Hij weende over de ten ondergang gedoemde stad. Zijn hart schreide: Hoe kan Ik u prijsgeven? De weerhoudende kracht van die liefde werd door Judas gevoeld. Toen de handen van de Heiland die bezoedelde voeten wasten en ze afdroogden met de doek, werd het hart van Judas geheel ontroerd door een opwelling om op dat ogenblik en op die plaats zijn zonde te belijden. Maar hij wilde zich niet vernederen. Hij verhardde zijn hart tegen het berouw; en de oude drijfveren, die voor een ogenblik ter zijde waren gesteld, beheersten hem weer. Judas nam nu aanstoot aan de daad van Christus, dat Hij de voeten der discipelen waste. Indien Jezus zo nederig kon zijn, meende hij, kon Hij nooit de koning van Israël zijn. Alle hoop op wereldse eer in een tijdelijk koninkrijk werd de bodem ingeslagen. Judas was ervan overtuigd, dat hij niets kon winnen door het volgen van Christus. Nadat hij had gezien, hoe Hij Zichzelf, naar hij meende, vernederde, werd hij versterkt in zijn plan Hem niet te erkennen en zichzelf als misleid te beschouwen. Hij werd bezeten door een boze

geest, en hij besloot het werk waarin hij had toegestemd om zijn Here te verraden, te voltooien.

Door het kiezen van zijn plaats aan tafel had Judas getracht zichzelf op de eerste plaats te stellen, en Christus diende als een dienaar hem het eerst. Johannes, jegens wie Judas zoveel bitterheid had gevoeld, werd als laatste gediend. Maar Johannes nam dit niet op als een verwijt of als een belediging. Terwijl de discipelen Christus' handeling gadesloegen, geraakten zij zeer onder de indruk. Toen de beurt aan Petrus was, riep hij in opperste verbazing uit: "Here, wilt Gij mij de voeten wassen?" De zelfvernedering van Christus brak zijn hart. Hij werd vervuld met schaamte toen hij bedacht, dat geen van de discipelen deze dienst verrichtte. "Wat Ik doe", zei Christus, "weet gij nu niet, maar gij zult het later verstaan". Petrus kon het niet verdragen te zien dat zijn Here, van Wie hij geloofde dat Hij de Zoon van God was, de rol van een dienstknecht vervulde. Zijn gehele ziel kwam in opstand tegen deze vernedering. Hij besefte niet, dat Christus hiertoe in de wereld was gekomen. Met grote nadruk verklaarde hij: "Gij zult mijn voeten niet wassen in eeuwigheid!"

Plechtig zei Christus tot Petrus: "Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij". De dienst die Petrus had geweigerd, was het type van een hogere reiniging. Christus was gekomen om de bezoedeling der zonde van de harten af te wassen. Door te weigeren dat Christus zijn voeten zou wassen, weigerde Petrus de hogere reiniging die in de lagere besloten lag. In wezen verwierp hij daardoor zijn Here. Het is niet vernederend voor de Meester, wanneer wij Hem toestaan het werk van onze reiniging te doen. Ware nederigheid is, het met een dankbaar hart aannemen van iedere voorziening die om onzentwille is gemaakt en ernstig Christus te dienen.

Na de woorden: "Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij", gaf Petrus zijn trots en eigenzinnigheid gewonnen. Hij kon de gedachte niet verdragen, dat hij van Christus zou kunnen worden gescheiden; dat zou de dood voor hem hebben betekend. "Here, niet alleen mijn voeten", zei hij, "maar ook de handen en het hoofd! Jezus zeide tot hem: Wie gebaad heeft, behoeft zich (alleen de voeten) te laten wassen, want hij is geheel rein". Deze woorden betekenen meer dan lichamelijke reinheid. Christus spreekt nog steeds over de hogere reiniging, die door de lagere werd geïllustreerd. Hij die uit het bad kwam, was rein, maar de in sandalen gestoken voeten werden spoedig stoffig en moesten dan weer worden gewassen. Zo waren Petrus en zijn broeders gewassen in de grote fontein die was geopend voor zonde en onreinheid.

Christus erkende hen als de Zijnen. Maar de verleiding had hen tot zonde gebracht, en zij hadden nog steeds Zijn reinigende genade van node. Toen Jezus Zich met de linnen doek omgordde om hen het stof van de voeten te wassen, verlangde Hij door diezelfde daad de vervreemding, naijver en trots uit hun harten weg te wassen. Dit was van veel meer belang dan het wassen van hun stoffige voeten. Met de geest die hen toen bezielde, waren zij geen van allen gereed om met Christus avondmaal te vieren. Slechts als zij in een staat van

nederigheid en liefde waren gebracht, zouden zij gereed zijn deel te hebben ‘aan het pascha maal of te delen in de gedachtenisviering die Christus op het punt stond in te stellen. Hun harten moesten worden gereinigd. Trots en zelfzucht brengen tweedracht en haat teweeg, maar dit alles waste Jezus weg door hun de voeten te wassen. Hun gevoelens veranderden. Terwijl Hij hen aanzag, kon Jezus zeggen “Gijlieden zijt rein”. Nu waren zij eensgezind in hun liefde voor elkander. Zij waren nederig geworden en gereed onderwezen te worden. Behalve Judas waren zij allen bereid elkander de hoogste plaats af te staan. Nu konden zij met nederige, dankbare harten de woorden van Christus ontvangen.

Evenals Petrus en zijn broeders zijn ook wij gewassen in het bloed van Christus, doch dikwijls wordt de reinheid van het hart bezoedeld door de aanraking met het kwade. We moeten tot Christus komen voor Zijn reinigende genade. Petrus deinsde ervoor terug, zijn vuile voeten in aanraking te brengen met de handen van Zijn Here en Meester; maar hoe dikwijls brengen wij ons zondige, bezoedelde hart in aanraking met het hart van Christus! Hoe smartelijk is voor Hem ons slechte humeur, onze ijdelheid en trots! Toch moeten wij al onze zwakheden en onreinheid tot Hem brengen. Hij alleen kan ons rein wassen. Wij zijn niet geschikt, gemeenschap met Hem te hebben, tenzij we gereinigd zijn door Zijn zoenoffer.

Jezus zei tot Zijn discipelen: “Gijlieden zijt rein, doch niet allen”. Hij had de voeten van Judas gewassen, maar diens hart was niet aan Hem overgegeven. Het was niet gereinigd. Judas had zich niet aan Christus onderworpen. Nadat Christus de voeten van de discipelen had gewassen en Zijn klederen had aangedaan en weer was gaan zitten, zei Hij tot hen: “Begrijpt gij wat Ik u gedaan heb? Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een slaaf staat niet boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zender”.

Christus wilde Zijn discipelen te verstaan geven dat, hoewel Hij hun de voeten had gewassen, dit niet in het minst afdeed aan Zijn waardigheid. “Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het”. En doordat Hij zo oneindig veel hoger stond dan zij, gaf Hij aan deze dienst genade en betekenis. Niemand was zo verheven als Christus, en niettemin vernederde Hij Zich tot de geringste plicht. Opdat Zijn volk niet misleid zou worden door de zelfzucht die in het natuurlijke hart woont en die sterker wordt door het dienen van zichzelf, gaf Christus Zelf een voorbeeld van nederigheid. Hij wilde dit belangrijke onderwerp niet aan een mens overlaten. Hij beschouwde het als van groot belang, dat Hijzelf, Hij Die God gelijk is, Zijn discipelen diende. Terwijl zij streden om de eerste plaats, boog Hij, voor Wie alle knie zich zal buigen, Wie te dienen de engelen der heerlijkheid zich een eer achten, Zich neder om de voeten te wassen van degenen die Hem Here noemden. Hij waste de voeten van Zijn verrader.

In Zijn leven en lessen heeft Christus een volmaakt voorbeeld gegeven van het onzelfzuchtig dienen, dat zijn oorsprong vindt in God. God leeft niet voor Zichzelf. Door de wereld te scheppen en alle dingen in stand te houden, dient Hij voortdurend anderen. "Hij laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen". Dit ideaal van dienen heeft God aan Zijn Zoon toevertrouwd. Het was Jezus gegeven aan het hoofd der mensheid te staan, opdat Hij deze door middel van Zijn voorbeeld zou leren, wat dienen betekent. Zijn gehele leven stond onder de wet van dienstbetoon. Hij hielp allen, diende allen. Op deze wijze maakte Hij de wet van God in Zijn leven waar, en toonde door Zijn voorbeeld aan, hoe wij die wet moeten gehoorzamen.

Steeds weer had Jezus getracht dit beginsel bij Zijn discipelen ingang te doen vinden. Toen Jacobus en Johannes om een hogere positie dan de anderen hadden verzocht, had Hij gezegd: "Wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn". In Mijn koninkrijk is voor het principe van voorkeur en voorrang geen plaats. De enige grootheid is de grootheid der nederigheid. Het enige onderscheid wordt gevonden in toewijding aan de dienst voor anderen. En nu Hij de voeten der discipelen had gewassen, zei Hij: "Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb". Met deze woorden gebood Christus hun niet alleen de gastvrijheid te beoefenen. Hiermee werd méér bedoeld dan het wassen van de voeten van hun gasten om het stof van de reis te verwijderen. Christus stelde hier een godsdienstige handeling in. Door de daad van onze Here werd deze nederige dienst gemaakt tot een gewijde instelling. Deze instelling moest door de discipelen in acht worden genomen, opdat zij voortdurend Zijn lessen in nederigheid en dienstbetoon in gedachten zouden houden.

Deze instelling is de door Christus aangewezen voorbereiding voor de dienst van het Avondmaal. Terwijl trots, onenigheid en het strijden om de eerste plaats worden gekoesterd, kan het hart niet in gemeenschap met Christus treden. We zijn niet gereed de gemeenschap met Zijn lichaam en bloed te ontvangen. Daarom heeft Jezus de gedachtenis aan Zijn nederigheid ingesteld, deze eerst in acht te nemen. Als zij tot deze instelling komen, moeten de kinderen Gods terugdenken aan de woorden van de Here van leven en heerlijkheid: "Begrijpt gij wat Ik u gedaan heb? Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een slaaf staat niet boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zender. Indien gij dit weet, zalig zijt gij, als gij het doet". In de mens woont die neiging zichzelf hoger te achten dan zijn broeder, om voor zichzelf te werken, om te streven naar de hoogste positie; en dikwijls heeft dit boze gevoelens en een bittere geest tot gevolg. De instelling die aan het Avondmaal des Heren voorafgaat, is bedoeld om de misverstanden uit de weg te ruimen, de mens van zijn zelfzucht te bevrijden, van zijn voetstuk van zelfverheffing af te halen tot verootmoediging van het hart, dat hem ertoe zal leiden zijn broeder te dienen.

De heilige Wachter des hemels is aanwezig wanneer dit geschiedt, om het daardoor te maken tot een daad van onderzoek der ziel, van overtuiging van zonden, en van de gezegende zekerheid, dat onze zonden zijn vergeven. Christus is daar in de volheid Zijner genade om de gedachtenstroom die in zelfzuchtige banen heeft gevloeid, te veranderen. De Heilige Geest bezielt de gevoelens van degenen die het voorbeeld van hun Here volgen. Wanneer we terugdenken aan de vernedering van de Heiland vooons, volgt de ene gedachte de andere; een keten van herinneringen wij opgewekt, herinneringen aan Gods grote goedheid en aan de vriendeliheid en tederheid van aardse vrienden. Vergeten zegeningen, misbruiktesweldaden, versmade vriendelijkheid komen in herinnering. Wortel van bitterheid die de kostbare plant der liefde hebben verstikt, worderaan het licht gebracht. Karaktergebreken, het verzaken van onze plicht, ondankbaarheid tegenover God, koelheid tegenover onze broeders worden ons in herinnering gebracht. We zien de zonde in het licht waarin God die ziet. Onze gedachten zijn niet meer gedachten van zelfgenoegzaamheid, maar van strenge zelfveroordeling en verootmoediging. De geest wordt aangezet om iedere scheidsmuur die de oorzaak van vervreemding is geweest, neer te halen. Kwaad denken en kwaadspreken worden weggedaan. Zonden worden beleden, ze worden vergeven. De verzachtende genade van Christus komt in de ziel, en de liefde van Christus brengt harten te zamen in een gezegende eenheid.

Wanneer de les van de voorbereidingsdienst op deze wijze wordt geleerd, wordt het verlangen naar een hoger geestelijk leven opgewekt. Aan dit verlangen zal de goddelijke Getuige gehoor geven. De ziel zal veredeld worden. Wij kunnen deelnemen aan het Avondmaal met de zekerheid dat de zonden vergeven zijn. Het zonlicht van de gerechtigheid van Christus zal de vertrekken van de geest en de tempel der ziel vervullen. Wij zien “het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt”.

Voor degenen die de geest van deze dienst aanvaarden, kan het nooit louter een vormendienst worden. De voortdurende les zal zijn: “Dient elkander door de liefde”. Door het wassen van de voeten van Zijn discipelen gaf Jezus het bewijs, dat Hij iedere dienst, hoe nederig ook, zou verrichten, indien dit hen te zamen met Hem tot erfgenaam zou maken van de eeuwige rijkdom van de schatten des hemels. Zijn discipelen beloofden op plechtige wijze, dat zij door dezelfde handeling te verrichten, evenzo hun broeders zouden dienen. Steeds wanneer deze instelling op de juiste wijze wordt gevierd, worden de kinderen Gods in een geheiligde verhouding gebracht, elkander te helpen en te zegenen. Zij beloven daarmee, dat hun leven aan onbaatzuchtig dienen zal worden gewijd. En dit niet alleen voor elkander. Hun arbeidsveld is even groot als het veld van hun Meester was. De wereld is vol mensen die onze dienst nodig hebben. De armen, de hulpelozen, de onwetenden zijn overal. Zij die gemeenschap gehad hebben met Christus in de opperzaal, zullen uitgaan om te dienen zoals Hij deed.

Jezus, Die door allen gediend werd, werd de dienstknecht van allen. En omdat Hij allen diende, zal Hij wederom door allen gediend en geëerd worden. En zij die willen deelhebben

aan Zijn goddelijke eigenschappen en met Hem willen delen in de vreugde bij het zien van verloste zielen, moeten Zijn voorbeeld van onzelfzuchtig dienen volgen. Dit alles lag besloten in de woorden van Jezus: “Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb”. Dit was de bedoeling van de dienst die Hij heeft ingesteld. En Hij zegt: “Indien gij dit weet”, indien ge de bedoeling van deze lessen kent, “zalig zijt gij, als gij het doet”.

Hoofdstuk 72—"Tot Mijn gedachtenis"

"De Here Jezus nam, in de nacht waarin Hij werd overgeleverd, een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en zeide: Dit is Mijn lichaam voor u, doet dit tot Mijn gedachtenis. Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot Mijn gedachtenis. Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt".

Christus stond op het tijdstip van overgang tussen twee bedelingen en de twee grote feesten, daaraan verbonden. Hij, het vlekkeloze Lam Gods, stond op het punt Zichzelf als een zondoffer te geven, en Hij zou op deze wijze een einde maken aan het stelsel van zinnebeelden en vormendienst dat vierduizend jaar lang op Zijn dood had gewezen. Terwijl Hij met Zijn discipelen het Pascha at, stelde Hij hiervoor in de plaats een dienst die een gedachtenis zou zijn aan Zijn grote offerande. Het nationale feest van de Joden zou voorgoed voorbij zijn. De dienst die Christus instelde, zou door Zijn volgelingen in alle landen en door alle eeuwen heen worden gehouden. Het Pascha was ingesteld als een herinnering aan de verlossing van Israël uit de slavernij in Egypte. God had verordend dat jaar voor jaar, als de kinderen zouden vragen naar de betekenis van deze instelling, de geschiedenis zou worden verteld. Deze wonderbaar lijke verlossing moest vers in de gedachten van allen bewaard blijven. De instelling van het Avondmaal des Heren werd gegeven om de grote verlossing te gedenken die tot stand kwam als gevolg van de dood van Christus. Tot Hij voor de tweede maal zal komen in macht en heerlijkheid, moet deze inzetting worden gevierd. Het is het middel waardoor Zijn grote werk steeds in onze gedachten blijft.

Ten tijde van de verlossing uit Egypte aten de kinderen Israëls het paasmaal staande, de lendenen omgord en met de staf in de hand, gereed voor de reis. De wijze waarop ze deze inzetting vierden, was in overeenstemming met hun omstandigheden; zij stonden immers op het punt het land Egypte uit te trekken, en ze moesten beginnen aan een pijnlijke en moeitevolle reis door de woestijn. Maar in de dagen van Christus waren de omstandigheden gewijzigd. Zij stonden nu niet op het punt een vreemd land uit te trekken, maar zij waren inwoners in hun eigen land. In over-eenstemming met de rust die hun was gegeven, namen de mensen toen in een liggende houding deel aan het paasmaal. Rondom de tafel werden ligbanken geplaatst en de gasten lagen daarop, leunende op de linkerarm en de rechterhand vrij voor gebruik bij het eten. In deze houding kon een gast zijn hoofd leggen aan de borst van diegene die naast hem aanlag op een hogere plaats. En de voeten, die aan de buitenzijde van de rustbank lagen, kon men wassen door langs de buitenkant van de kring te gaan.

Christus bevindt Zich nog aan de tafel waarop het paasmaal is bereid. De ongezuurde broden, die gebruikt waren voor het Pascha, liggen voor Hem. De wijn van het Pascha, die ongegist is, staat op tafel. Deze symbolen gebruikt Christus om Zijn eigen onbevlekte offer

voor te stellen. Niets dat door gisting, het symbool van zonde en dood, is bedorven, zou een voorstelling kunnen geven van het "onberispelijk en vlekkeloos Lam". "En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan Zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is Mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van Mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk Mijns Vaders".

Judas, de verrader, was aanwezig bij deze heilige dienst. Hij ontving van Jezus de symbolen van Zijn gebroken lichaam en van Zijn vergoten bloed. Hij hoorde de woorden: "Doet dit tot Mijn gedachtenis". En terwijl hij daar zat in de tegenwoordigheid van het Lam van God, peinsde de verrader over zijn eigen duistere bedoelingen, en hij koesterde zijn weerspannige, wraakzuchtige gedachten. Bij de voetwassing had Christus een overtuigend bewijs gegeven, dat Hij het karakter van Judas kende. "Gij zijt niet allen rein"5, zei Hij. Deze woorden overtuigden de valse discipel ervan, dat Christus zijn geheime bedoeling had doorzien. Nu sprak Christus nog duidelijker. Terwijl zij aan tafel zaten en Hij Zijn discipelen aanzag, zei Hij: "Ik spreek niet van u allen; Ik weet, wie Ik heb uitgekozen; maar het Schriftwoord moet vervuld worden: Hij die Mijn brood eet, heeft zijn hiel tegen Mij opgeheven".

Zelfs nu verdachten de discipelen Judas nog niet. Maar zij zagen, dat Christus zeer bezorgd was. Een voorgevoel van een verschrikkelijke ramp, waarvan ze de aard niet begrepen, overschaduwde hen als een wolk. Terwijl zij in stilte aten, zei Jezus: "Voorwaar, Ik zeg u, dat één van u Mij verraden zal". Bij deze woorden beving verbazing en verwarring hen. Zij konden niet begrijpen, hoe iemand van hen hun goddelijke Leraar op verraderlijke wijze zou kunnen behandelen. Om welke reden zouden zij Hem kunnen verraden? En aan wie? In wiens hart zou een dergelijk plan kunnen opkomen? Toch zeker niet in het hart van een van de twaalf begunstigden, die boven alle anderen het voorrecht van Zijn onderwijs hadden genoten, die Zijn wonderbaarlijke liefde hadden gedeeld en voor wie Hij zoveel zorg getoond had door hen in nauwe gemeenschap met Zichzelf te brengen.

Toen ze de draagwijdte van Zijn woorden gingen begrijpen, en zich herinnerden hoe waar alles was wat Hij zei, overviel hen angst en gebrek aan zelfvertrouwen. Zij begonnen hun eigen hart te doorzoeken om te zien of daarin enige gedachte tegen de Meester werd gekoesterd. Zeer pijnlijk getroffen stelde de een na de ander de vraag: "Ik ben het toch niet, Here?" Maar Judas bleef zwijgen. Johannes vroeg ten slotte in diepe wanhoop: "Here, wie is het?" En Jezus antwoordde hem: "Die zijn hand met Mij in de schotel heeft gedoopt, die zal Mij verraden. De Zoon des mensen gaat wel heen gelijk van Hem geschreven staat, doch wee die mens door wie de Zoon des mensen verraden wordt. Het ware voor die mens goed geweest, als hij niet geboren was". De discipelen keken elkander onderzoekend aan, terwijl ze vroegen: "Ik ben het toch niet, Here?" En nu trok het stilzwijgen van Judas aller ogen tot

hem. Te midden van de verwarde vragen en uitroepen van verbazing had Judas het antwoord van Jezus op de vraag van Johannes niet gehoord. Maar om nu te ontkomen aan de onderzoekende blikken van de discipelen, vroeg hij evenals zij hadden gedaan: "Ik ben het toch niet, Rabbi?"

Verbaasd en verward dat zijn bedoeling openbaar werd gemaakt, stond Judas haastig op om het vertrek te verlaten. "Jezus dan zeide tot hem: Wat gij doen wilt, doe het met spoed... Hij nam dan het stuk brood en vertrok terstond. En het was nacht". Nacht was het voor de verrader, toen hij zich afkeerde van Christus in de buitenste duisternis.

Tot aan het ogenblik waarop Judas deze stap deed, was de mogelijkheid tot berouw niet uitgesloten. Maar toen hij de tegenwoordigheid van zijn Here en van zijn medediscipelen verliet, was de uiteindelijke beslissing gevallen. Hij was de grens gepasseerd. De lankmoedigheid waarmede Jezus deze verzochte ziel tegemoet trad, was wonderbaarlijk. Niets dat gedaan kon worden om Judas te redden, was achterwege gelaten. Hoewel hij tot tweemaal toe was overeengekomen zijn Here te verraden, gaf Jezus hem nog steeds de gelegenheid om tot berouw te komen. Door de geheime bedoeling in het hart van de verrader te kennen te geven, gaf Christus het laatste, overtuigende bewijs van Zijn goddelijkheid. Dit was voor de valse discipel de laatste oproep tot berouw. Geen enkel beroep, dat het goddelijk-menselijke hart van Christus kon doen, was onbeproefd gelaten. De golven der genade, die teruggeworpen waren door koppige trots, keerden terug in een sterker getij van verzachtende liefde. Maar hoewel verbaasd en ongerust over de ontdekking van zijn schuld, werd Judas' besluit des te vaster. Na het Heilig Avondmaal ging hij heen om het verraderswerk te voltooien.

Met het uitspreken van een wee over Judas had Christus ook een barmhartige bedoeling voor de discipelen. Op deze wijze gaf Hij hun het overtuigend bewijs van Zijn Messiasschap. "Ik zeg het u, eer het geschiedt", zei Hij, "opdat gij, wanneer het geschiedt, gelooft, dat IK BEN". Indien Jezus gezwegen had, schijnbaar onwetend van datgene wat over Hem zou komen, dan hadden de discipelen kunnen denken, dat hun Meester geen goddelijke vooruitziende blik had, en verrast en verraden was en zo overgeleverd aan de moordzuchtige bende. Een jaar tevoren had Jezus Zijn discipelen verteld, dat Hij er twaalf had uitgekozen, en dat één van hen een duivel was. Nu zouden Zijn woorden tot Judas, die aan toonden, dat diens verraad volledig bekend was aan zijn Meester, het geloof van de ware volgelingen van Christus tijdens Zijn vernedering versterken. En wanneer Judas aan zijn verschrikkelijk einde gekomen zou zijn, dan zouden zij zich het wee herinneren dat Jezus over de verrader had uitgesproken.

En de Heiland had nog een ander doel. Hij had Zijn dienstbetoon niet onthouden aan hem van wie Hij wist, dat hij een verrader was. De discipelen begrepen Zijn woorden niet, toen Hij bij de voetwassing zei: "Gij zijt niet allen rein", en ook nog niet, toen Hij aan de maaltijd zei: "Hij die Mijn brood eet, heeft zijn hiel tegen Mij opgeheven". Maar

naderhand, toen de betekenis duidelijk was, konden zij het geduld en de genade van God tegenover de meest ernstige dwaling, overpeinzen.

Hoewel Jezus Judas vanaf het begin kende, waste Hij zijn voeten. En de verrader ontving het voorrecht om samen met Christus deel te hebben aan het Heilig Avondmaal. Een lankmoedige Heiland stelde alles in het werk wat de zondaar ertoe zou kunnen brengen Hem aan te nemen, berouw te hebben en gereinigd te worden van de smet der zonde. Dit voorbeeld geldt voor ons. Wanneer wij menen dat iemand dwaalt en in zonde leeft, mogen wij ons niet van hem afscheiden. Wij mogen ons niet zorgeloos van hem afkeren en hem zodoende ten prooi doen vallen aan de verleiding, of hem naar het strijdperk van Satan drijven. Dit is niet Christus' manier van handelen. Omdat de discipelen dwaalden en fouten maakten, waste Hij hun de voeten, en op één na werden alle twaalf zo tot berouw gebracht.

Het voorbeeld van Christus verbiedt mensen uit te sluiten van het Heilig Avondmaal. Het is waar, dat openlijke zonde de schuldige uitsluit. Dit leert de Heilige Geest duidelijk.17 Maar daarbuiten mag niemand oordelen. God heeft niet aan de mensen de beslissing overgelaten, wie bij deze gelegenheden aanwezig zullen zijn. Immers, wie kan het hart doorgronden? Wie kan het kaf van het koren onderscheiden? "Een ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker". Immers, "wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren". "Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt".

Wanneer gelovigen samenkomen om de inzettingen te vieren, zijn daar boodschappers aanwezig die niet door menselijke ogen worden gezien. Er kan zich een Judas in het gezelschap bevinden, en indien dit het geval is, zijn daar ook boodschappers van de vorst der duisternis, want zij vergezellen allen die weigeren zich te laten leiden door de Heilige Geest. Er zijn ook hemelse engelen aanwezig. Deze onzichtbare bezoekers zijn aanwezig bij iedere bijeenkomst van dien aard. Er kunnen in het gezelschap mensen komen die in hun hart niet de waarheid en de heiligheid dienen, maar die toch deel willen hebben aan de dienst. Men mag hun dat niet verbieden. Er zijn getuigen aanwezig die ook aanwezig waren toen Jezus de voeten van de discipelen en van Judas waste. Hogere dan mensenogen sloegen dat schouwspel gade.

Christus is daar door de Heilige Geest aanwezig om Zijn zegel te drukken op datgene wat Hijzelf heeft ingesteld. Hij is daar om het hart te overtuigen en te verzachten. Geen blik, geen gedachte aan berouw ont-gaat Zijn aandacht. Hij wacht op de berouwvolle zondaar die met een gebroken hart tot Hem komt. Alles is gereed om die ziel aan te nemen. Hij Die de voeten van Judas heeft gewassen, verlangt ernaar van ieder hart de vlek der zonde af te wassen.

Niemand moest zichzelf van het Avondmaal uitsluiten, omdat er wellicht mensen aanwezig kunnen zijn die onwaardig zijn. Er wordt een beroep gedaan op iedere discipel om

openlijk deel te nemen, en op deze wijze te getuigen dat hij Christus aanneemt als een persoonlijke Heiland. Juist bij deze door Hemzelf gegeven inzettingen ontmoet Christus Zijn volk, en bezielt hen door Zijn tegenwoordigheid. Harten en handen die onwaardig zijn, kunnen zelfs de instelling bedienen, nochtans is Christus aanwezig om Zijn kinderen te dienen. Allen die komen met een geloof dat op Hem is gebouwd, zullen rijkelijk worden gezegend. Allen die deze gelegenheden van goddelijk voorrecht verwaarlozen, zullen een verlies lijden. Van hen kan naar waarheid worden gezegd: “Gij zijt niet allen rein”.

Door met Zijn discipelen te delen in het brood en de wijn, verbond Christus Zichzelf op plechtige wijze aan hen als hun Verlosser. Hij vertrouwde hun het nieuwe verbond toe, waardoor allen die Hem aannemen, kinderen Gods worden en medeërfgenamen met Christus. Door dit verbond was iedere zegening die de hemel kon schenken voor dit leven en het toekomende, de hunne. Dit verbond zou worden bekrachtigd door het bloed van Christus. En de bediening van deze inzetting moest aan de discipelen het oneindig grote offer tonen dat gebracht was voor ieder van hen persoonlijk als een deel van het grote geheel van de gevallen mensheid.

Maar de dienst van het Avondmaal moet geen tijd van droefheid zijn. Dit was niet de bedoeling. Wanneer de discipelen des Heren rond Zijn dis bijeenkomen, moeten zij niet denken aan hun tekortkomingen en daarover treuren. Zij moeten niet stilstaan bij de godsdienstige ervaring die zij in het verleden hebben gemaakt, hetzij die ervaring nu verheffend of neerdrukkend is geweest. Zij moeten niet terugdenken aan de verschillen tussen hen en hun broeders. De voorbereidingsdienst heeft dit alles omvat. Het zelfonderzoek, de belijdenis van zonden, het bijleggen van geschillen, dit alles heeft plaatsgevonden. Nu komen zij om Christus te ontmoeten. Zij moeten niet in de schaduw van het kruis staan, maar in het reddende licht daarvan. Zij moeten hun ziel openstellen voor de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid. Met harten gereinigd door het dierbare bloed van Christus, in het volledige besef van Zijn tegenwoordigheid, hoewel Hij niet wordt gezien, zullen ze Zijn woorden horen: “Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u”.

Onze Here zegt: Wanneer u overtuigd is van uw zonden, bedenk dan, dat Ik voor u gestorven ben. Wanneer u verdrukt en vervolgd wordt en om Mijnentwille en ter wille van het evangelie moet lijden, denk dan aan Mijn liefde, die zó groot is, dat Ik voor u Mijn leven gaf. Wanneer uw plichten streng en hard lijken, en uw lasten te zwaar om te dragen, bedenk dan, dat Ik om uwentwille het kruis heb gedragen en de schande niet heb geacht. Wanneer uw hart terugdeinst voor het toetsende gericht, bedenk dan, dat uw Verlosser leeft om voor u te pleiten.

De dienst van het Avondmaal wijst op de tweede komst van Christus. Die was bestemd om deze hoop in de gedachten van de discipelen levendig te houden. Steeds wanneer zij bijeenkwamen om Zijn dood te gedenken, brachten zij zich weer in herinnering: “Hij nam

een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van Mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk Mijns Vaders". Toen zij werden vervolgd, vonden zij troost in de hoop op de wederkomst van hun Here. Onuitsprekelijk dierbaar was voor hen de gedachte: "Zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt".

Dit zijn de dingen die wij nooit moeten vergeten. De liefde van Jezus, met haar alles overheersende macht, moet levendig in onze herinnering worden gehouden. Christus heeft deze dienst ingesteld, opdat deze tot ons hart zou spreken over de liefde Gods, die om onzentwille tot uitdrukking werd gebracht. Er kan geen eenheid bestaan tussen onze zielen en God dan alleen door Christus. De eenheid en liefde tussen broeders moeten worden gesmeed en vereeuwigd door de liefde van Jezus. En niets minder dan de dood van Christus kon Zijn liefde tot een verzoening voor ons maken. Alleen door Zijn dood kunnen wij met vreugde uitzien naar Zijn tweede komst. Zijn offer is het middelpunt van onze hoop. Daarop moeten wij ons geloof bouwen.

De inzettingen die wijzen op de vernedering en het lijden van onze Here, worden te veel als een formaliteit beschouwd. Zij werden met een bepaalde bedoeling gegeven. Onze zintuigen moeten worden aangespoord om het geheimenis der godzaligheid aan te grijpen. Het is het voorrecht van allen veel meer te begrijpen van het verzoenend lijden van Christus dan we doen. "Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft", zó is de Zoon des mensen verhoogd, "opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe". Wij moeten zien op het kruis van Golgotha, waaraan onze stervende Heiland hangt. Onze eeuwige belangen eisen, dat wij geloof in Christus tonen.

Onze Here heeft gezegd: "Tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf... Want Mijn vlees is ware spijs en Mijn bloed is ware drank". Dit geldt voor onze vleselijke natuur. Zelfs dit aardse leven danken wij aan de dood van Christus. Het brood dat wij eten, is gekocht door Zijn gebroken lichaam. Het water dat wij drinken, werd betaald met Zijn vergoten bloed. Nooit eet iemand, heilige of zondaar, zijn dagelijks voedsel, of hij wordt gevoed door het lichaam en bloed van Christus. Het kruis van Golgotha heeft op ieder brood zijn stempel gedrukt. Het wordt weerspiegeld in iedere waterbron. Dit alles heeft Christus, door het instellen der symbolen van Zijn grote offer, onderwezen. Het licht dat uitstraalt van de avondmaalsdienst in de opperzaal, maakt de voorzieningen voor ons dagelijks leven heilig. De gezinsdis wordt de tafel des Heren, en iedere maaltijd een heilige handeling.

En hoeveel te meer zijn de woorden van Christus waar, wat betreft onze geestelijke natuur. Hij verklaart: "Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven". Door het leven aan te nemen dat voor ons aan het kruis van Golgotha werd uitgestort, kunnen wij

een geheiligd leven leiden. En dit leven hebben wij aangenomen door Zijn Woord aan te nemen, door die dingen te doen die Hij heeft geboden. Op deze wijze worden wij één met Hem. “Wie Mijn vlees eet”, zegt Hij, “en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij die Mij eet, leven door Mij”. Deze tekst is in het bijzonder van toepassing op het Heilig Avondmaal. Wanneer het geloof het grote offer van de Here overpeinst, wordt de ziel gelijkgemaakt aan het geestelijk leven van Christus. Die ziel zal door ieder Avondmaal geestelijke kracht ontvangen. De dienst vormt een levende band waardoor de gelovige met Christus wordt verbonden, en op deze wijze ook met de Vader. Op een bijzondere wijze vormt het Avondmaal een verbinding tussen afhankelijke menselijke wezens en God.

Wanneer we het brood en de wijn ontvangen, die een symbool zijn van Christus’ verbroken lichaam en vergoten bloed, wonen wij in gedachten het Avondmaal in de opperzaal bij. Het schijnt ons toe, dat wij gaan door de hof, gewijd door de zielestrijd van Hem Die de zonden heeft gedragen. Wij zijn getuige van de strijd waardoor onze verzoening met God tot stand kwam. Wij zien Christus als gekruisigde midden onder ons. Als wij opzien naar de gekruisigde Verlosser, begrijpen wij veel beter de belangrijkheid en de betekenis van het offer dat door de Majesteit des hemels werd gebracht. Het verlossingsplan wordt voor onze ogen verheerlijkt, en de gedachte aan Golgotha wekt in ons hart levende en heilige gevoelens. Lof voor God en het Lam zal in ons hart en op onze lippen zijn; want trots en zelfverheerlijking kunnen niet wonen in de ziel die de herinnering aan de tonelen van Golgotha levendig houdt.

Wie de onvergelijkelijke liefde van de Heiland aanschouwt, zal worden veredeld in zijn gedachten, zijn hart zal worden gereinigd en zijn karakter zal worden veranderd. Hij zal zijn als een licht in de wereld, om deze wonderbaarlijke liefde in zekere mate te weerkaatsen. Hoe meer wij nadenken over het kruis van Christus, des te meer zullen wij de woorden van de apostel tot de onze maken, wanneer hij zegt: “Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door Wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld”.

Hoofdstuk 73—Uw hart worde niet ontroerd

Terwijl Hij met goddelijke liefde en met het tederste medegevoel naar Zijn discipelen keek, zei Christus: “Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt”. Judas had de opperzaal verlaten en Christus was alleen met de elf discipelen. Hij stond op het punt te gaan spreken over Zijn naderend afscheid van hen; maar voordat Hij dit deed, wees Hij op het grote doel van Zijn zending. Dit hield Hij voortdurend voor ogen. Het was Zijn vreugde, dat al Zijn vernedering en lijden de naam des Vaders zou verheerlijken. Hierop richt Hij allereerst de gedachten van de discipelen. Dan spreekt Hij hen aan met de tedere bewoording: “Kinderkens”, zei Hij, “nog een korte tijd ben Ik bij u; gij zult Mij zoeken en, gelijk Ik de Joden gezegd heb: Waar Ik heen ga, kunt gij niet komen, zo spreek Ik thans ook tot u”.

De discipelen konden zich niet verblijden toen ze dit hoorden. Vrees beving hen. Zij drongen dichter om de Heiland heen. Hun Meester en Here, hun geliefde Leraar en Vriend, was hun dierbaarder dan het leven. Naar Hem hadden zij opgezien om hulp in hun moeilijkheden, om troost voor hun smarten en teleurstellingen. Nu zou Hij hen, een eenzaam, afhankelijk groepje, verlaten. Sombere voorgevoelens vervulden hun harten. Maar de woorden die de Heiland tot hen sprak, waren vol hoop. Hij wist, dat zij door de vijand zouden worden aangevallen, en dat Satans sluwheid het meeste suces heeft bij hen die dooi moeilijkheden worden terneergedrukt. Daarom deed Hij hen de blik afwenden van “het zichtbare” naar “het onzichtbare”. Hij wendde hun gedachten af van de aardse ballingschap op het hemels tehuis.

”Uw hart worde niet ontroerd”, zei Hij; “gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen — anders zou Ik het u gezegd hebben — want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben. En waar Ik heen ga, daarheen weet gij de weg”. Om uwentwille ben Ik in de wereld gekomen. Ik werk voor uw zaak. Wanneer Ik wegga, zal Ik nog ijverig voor u werken. Ik ben in de wereld gekomen om Mijzelf aan u te openbaren, opdat gij zoudt geloven. Ik ga naar de Vader om in uw belang met Hem samen te werken. Het doel van het weggaan van Christus was het tegengestelde van wat de discipelen vreesden. Het betekende geen definitieve scheiding. Hij ging hun vóór om hen een plaats te bereiden, opdat Hij zou kunnen wederkomen en hen tot Zich nemen. Terwijl Hij woningen voor hen bouwde, moesten zij karakters opbouwen naar de gelijkenis Gods.

Nog waren de discipelen verbijsterd. Thomas, die altijd met twijfel te kampen had, zei: “Here, wij weten niet, waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg? Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij. Indien gij Mij kendet, zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt gij Hem gezien”. Er zijn niet vele wegen die naar de hemel leiden. Iedereen mag niet zijn

eigen weg kiezen. Christus zegt: "Ik ben de weg..; niemand komt tot de Vader dan door Mij". Sedert het evangelie voor de eerste maal was gepredikt, toen in Eden werd verklaard dat het Zaad van de vrouw de kop van de slang zou vermorzelen,7 was Christus verhoogd als de weg, de waarheid en het leven. Hij was de weg toen Adam leefde, toen Abel het bloed van het geslachte lam, waardoor het bloed van de Verlosser werd voorgesteld, voor Gods aangezicht bracht. Christus was de weg waardoor de patriarchen en profeten werden gered. Hij is de enige weg die ons de toegang tot God biedt.

"Indien gij Mij kendet", zei Christus, "zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt gij Hem gezien". Maar nog begrepen de discipelen het niet. "Here, toon ons de Vader", riep Filippus uit, "en het is ons genoeg". Verwonderd over zijn traagheid van begrip vroeg Christus met smartelijke verbazing: "Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet?" Is het mogelijk, dat gij de Vader niet ziet in de werken die Hij door Mij doet? Gelooft ge niet, dat Ik ben gekomen om van de Vader te getuigen? "Hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader?" "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien". Christus had niet opgehouden God te zijn toen Hij mens werd. Hoewel Hij Zich had vernederd en de menselijke natuur had aangenomen, bezat Hij nog steeds de Godheid. Christus alleen kon de Vader aan de mensen tonen, en de discipelen hadden meer dan drie jaar lang het voorrecht gehad deze vertegenwoordiging waar te nemen.

"Gelooft Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is; of anders, gelooft om de werken zelf". Hun geloof kon veilig steunen op het getuigenis gegeven uit de werken van Christus, werken die geen mens uit zichzelf ooit had gedaan of ooit zou kunnen doen. Het werk van Christus had getuigd van Zijn goddelijkheid. Door Hem was de Vader geopenbaard. Indien de discipelen geloofden in deze levende verbinding tussen de Vader en de Zoon, zou hun geloof hen niet verlaten, wanneer ze het lijden en sterven van Christus zagen om een verlorengaande wereld te redden. Christus trachtte hen af te brengen van hun kleingeloof tot de ervaring die zij zouden kunnen ontvangen wanneer zij waarlijk beseften wie Hij was — God in het menselijk vlees. Hij verlangde, dat zij zouden inzien dat hun geloof tot God moest leiden en daar verankerd moest zijn. Hoe ernstig en volhardend trachtte onze barmhartige Heiland Zijn discipelen voor te bereiden op de storm van verleiding, die spoedig over hen zou losbarsten! Hij wilde, dat ze met Hem in God geborgen waren.

Terwijl Christus deze woorden uitsprak, straalde de heerlijkheid Gods van Zijn gelaat, en alle aanwezigen gevoelden een heilig ontzag, terwijl ze met gespannen aandacht naar Zijn woorden luisterden. Hun harten werden met meer beslistheid op Hem gericht, en terwijl ze in groter liefde tot Christus werden getrokken, werden ze ook tot elkander gebracht. Zij gevoelden dat de hemel zeer nabij was, en dat de woorden waarnaar zij luisterden, voor hen een boodschap waren van hun hemelse Vader.

“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u”, vervolgde Christus, “wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen”. De Heiland verlangde zeer, dat Zijn discipelen zouden begrijpen met welk doel Zijn goddelijkheid verenigd was met de menselijke natuur. Hij kwam naar de wereld om de heerlijkheid Gods te openbaren, opdat de mens door de vernieuwende kracht daarvan zou worden verheven. God werd in Hem geopenbaard, opdat Hij in hen geopenbaard zou worden. Jezus openbaarde geen eigenschappen en gebruikte geen krachten die de mensen door het geloof in Hem niet kunnen bezitten. Zijn volmaakte menselijke natuur kunnen al Zijn volgelingen bezitten, indien zij zich aan God willen onderwerpen zoals Hij dat deed.

”En grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader”. Hiermee bedoelde Christus niet dat de werken van de discipelen van een meer verheven aard zouden zijn dan de Zijne, maar dat de omvang daarvan groter zou zijn. Hij sprak niet alleen over het doen van wonderen, maar over alles wat zou plaatsvinden door de invloed van de Heilige Geest. Na de hemelvaart van de Here beseften de discipelen de vervulling van Zijn belofte. De tonelen van kruisiging, opstanding en hemelvaart van Christus waren een levende werkelijkheid voor hen. Zij zagen dat de profetieën letterlijk waren vervuld. Zij onderzochten de Schriften, en namen datgene wat daarin werd geleerd, aan met een geloof en een zekerheid die tevoren niet waren gekend. Zij wisten dat de goddelijke Leraar alles was waarop Hij aanspraak had gemaakt. Wanneer zij spraken over hun ervaring en de liefde van God prezen, werden de harten der mensen verzacht en onderworpen, en grote scharen geloofden in Jezus.

De belofte die de Heiland aan Zijn discipelen gaf, is ook een belofte aan Zijn gemeente in de laatste tijd. Het was niet Gods bedoeling, dat Zijn heerlijk plan om de mensen te verlossen slechts geringe gevolgen zou hebben. Allen die aan het werk gaan en niet vertrouwen in wat zij zelf kunnen doen, maar in wat God voor en door hen kan doen, zullen voorzeker de vervulling van Zijn belofte zien. “Grotere nog dan deze”, verklaarde Hij, “want Ik ga tot de Vader”.

Nog steeds waren de discipelen niet op de hoogte van de onbegrensde hulpmiddelen en macht van de Heiland. Hij zei tot hen: “Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in Mijn naam”. Hij verklaarde, dat het geheim voor hun succes zou zijn het vragen in Zijn naam om kracht en genade. Hij zou voor de Vader staan om voorbede voor hen te doen. Het gebed van de nederige smekeling brengt Hij, ter wille van die ziel, naar voren als Zijn eigen verlangen. Ieder oprecht gebed wordt in de hemel gehoord. Het wordt wellicht niet op vloeiende wijze onder woorden gebracht; maar indien het uit het hart komt, zal het opstijgen naar het heiligdom waar Jezus dienst doet, en Hij zal het voor de Vader brengen zonder een onbeholpen gekozen, gestameld woord, schoon en welriekend door de wierook van Zijn eigen volmaaktheid.

Het pad der oprechtheid en reinheid is geen pad zonder hindernissen, maar in iedere moeilijkheid moeten wij een oproep tot gebed zien. Geen levend wezen heeft enige kracht

die hij niet van God heeft ontvangen, en de bron waar deze kracht vandaan komt, staat open voor het zwakste menselijke wezen. “Wat gij ook vraagt in Mijn naam”, zei Jezus, “Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Indien gij Mij iets vraagt in Mijn naam, Ik zal het doen”. Christus gebood Zijn discipelen te bidden “in Mijn naam”. In de naam van Christus moeten Zijn volgelingen voor God komen. Door de waarde van het offer dat voor hen werd gebracht, hebben zij waarde in de ogen des Heren. Om de toegekende rechtvaardigheid van Christus worden zij kostbaar geacht. Om Christus’ wille vergeeft God degenen die Hem vrezen. Hij ziet in hen niet de verdorvenheid van de zondaar. Hij herkent in hen het beeld van Zijn Zoon in Wie zij geloven.

De Here is teleurgesteld wanneer Zijn kinderen een geringe dunk van zichzelf hebben. Hij verlangt dat Zijn uitverkoren erfdeel zichzelf schat naar de prijs die Hij voor hen heeft betaald. God wilde hen hebben, anders zou Hij Zijn Zoon niet hebben gezonden om hen tegen zulk een hoge prijs te verlossen. Hij wil hen gebruiken, en het behaagt Hem wanneer zij de hoogste dingen vragen, opdat zij daardoor Zijn naam mogen verheerlijken. Zij kunnen grote dingen verwachten, indien zij in Zijn beloften geloof hebben. Maar bidden in de naam van Christus betekent veel. Het betekent, dat we Zijn karakter moeten aannemen, Zijn geest moeten openbaren, en Zijn werken moeten werken. De belofte van de Heiland wordt ons gegeven op een voorwaarde. “Wanneer gij Mij liefhebt”, zegt Hij, “zult gij Mijn geboden bewaren”. Hij redt de mens, niet in zijn zonden, maar van zijn zonden, en zij die Hem liefhebben, zullen hun liefde tonen door gehoorzaamheid.

Alle ware gehoorzaamheid komt voort uit het hart. Christus werkte met Zijn hart. En indien wij daarin toestemmen, zal Hij Zich zó vereenzelvigen met onze gedachten en bedoelingen, zó onze harten en gedachten vormen overeenkomstig Zijn wil, dat wij, wanneer wij Hem gehoorzamen, slechts datgene zullen doen waartoe wij worden gedrongen. De gezuiverde en geheiligde wil zal zijn hoogste vreugde vinden in het dienen van God. Wanneer we God kennen zoals we het voorrecht hebben Hem te kennen, zal ons leven een leven van voortdurende gehoorzaamheid zijn. Door het naar waarde schatten van het karakter van Christus, door gemeenschap met God, zal de zonde door ons worden gehaat.

Zoals Christus als mens de wet naleefde, zo kunnen ook wij dat doen wanneer wij de Sterke vastgrijpen om kracht te ontvangen. Maar wij mogen de verantwoordelijkheid voor onze plicht niet op de schouders van anderen leggen, en afwachten tot zij ons vertellen wat wij moeten doen. Wij kunnen ons niet om raad afhankelijk stellen van mensen. De Here wil ons onze plicht even gaarne leren als Hij dat anderen doet. Indien wij in geloof tot Hem gaan, zal Hij Zijn geheimenissen aan ons persoonlijk openbaren. Onze harten zullen dikwijls brandende zijn in ons wanneer Iemand tot ons nadert om met ons te spreken, zoals Hij dat deed met Henoch. Zij die besluiten om in geen enkel opzicht iets te doen dat God mishaagt, zullen, nadat zij hun zaak aan Hem hebben voorgelegd, precies weten welke weg zij moeten volgen. En zij zullen niet alleen wijsheid ontvangen, maar ook kracht. Kracht om te

gehoorzamen, te dienen, zal hun worden geschonken, zoals Christus dat heeft beloofd. Alles wat Christus werd gegeven — “alle dingen”20 om in de nood van de gevallen mensen te voorzien — werd aan Hem gegeven als het hoofd en de vertegenwoordiger van de mensheid. “En wij ontvangen van Hem al wat wij bidden, daar wij Zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor Zijn aangezicht”.

Alvorens Hij Zichzelf als slachtoffer offerde, zocht Christus naar de meest belangrijke en volkomen gift om aan Zijn volgelingen te schenken, een gift die de onuitputtelijke bronnen van genade binnen hun bereik zou brengen. “Ik zal de Vader bidden”, zei Hij, “en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, Die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn. Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u”. Tevoren was deze Geest reeds in de wereld; vanaf het begin van het verlossingswerk had Hij aan de harten der mensen gewerkt. Maar terwijl Christus op aarde was, hadden de discipelen geen andere hulp begeerd. Niet voordat zij beroofd waren van Zijn tegenwoordigheid, zouden zij hun behoefte aan de Geest gevoelen, en dan zou Hij komen.

De Heilige Geest is de vertegenwoordiger van Christus, maar ontdaan van de menselijke gestalte, en onafhankelijk daarvan. Belemmerd door de menselijke natuur kon Christus niet overal persoonlijk aanwezig zijn. Daarom was het in hun belang dat Hij naar de Vader zou gaan en de Geest zou zenden om Zijn opvolger op aarde te zijn. Niemand zou dan voordeel kunnen hebben door de plaats waar hij woonde of door zijn persoonlijk contact met Christus. Door de Geest zou Christus voor allen bereikbaar zijn. In deze zin zou Hij dichter bij hen zijn dan indien Hij niet naar de hemel was gevaren.

”Wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door Mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren”. Jezus las de toekomst van Zijn discipelen. Hij zag hoe één van hen naar het schavot werd geleid, een ander naar het kruis, een ander in ballingschap te midden van de eenzame rotsen der zee, hoe anderen werden vervolgd en gedood. Hij bemoedigde hen met de belofte dat Hij in iedere beproeving met hen zou zijn. Die belofte heeft niets van zijn kracht verloren. De Here weet alles van Zijn getrouwe dienstknechten die om Zijns naams wil in gevangenschap zijn of verbannen naar eenzame eilanden. Hij vertroost hen met Zijn eigen tegenwoordigheid. Wanneer ter wille van de waarheid de gelovige staat voor de rechtbank van onrechtvaardige rechters, staat Christus aan zijn zijde. Alles wat hun wordt verweten, geldt Christus. Christus wordt steeds opnieuw veroordeeld in de persoon van Zijn discipelen. Wanneer één van hen door gevangenismuren is ingesloten, verblijdt Christus het hart met Zijn liefde. Wanneer iemand moet sterven om Zijn naam, zegt Christus: “Ik ben... de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk”. Het leven dat voor Mij wordt geofferd, wordt behouden voor de eeuwige heerlijkheid.

Op alle tijden en in alle plaatsen, in alle smarten en bezoekingen, wanneer het vooruitzicht duister schijnt en de toekomst verward, en we ons hulpeloos en alleen gevoelen, zal de Trooster worden gezonden als antwoord op het gelovige gebed. Omstandigheden kunnen ons scheiden van iedere aardse vriend; maar geen omstandigheid, geen afstand kan ons scheiden van de hemelse Trooster. Waar we ook zijn, waar we ook mogen heengaan, Hij is altijd aan onze rechterhand om te steunen, kracht te geven, te schragen en te bemoedigen.

De discipelen verstonden nog niet de woorden van Christus in hun geestelijke betekenis, en Hij verklaarde wederom, wat Hij bedoelde. Door de Geest, zei Hij, zou Hij Zichzelf aan hen openbaren. “De Trooster, de Heilige Geest, Die de Vader zenden zal in Mijn naam, Die zal u alles leren”. Dan zult u niet meer zeggen dat u het niet begrijpt. Niet langer zult u zien in een spiegel, in raadselen. Gij zult “samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat”.

De discipelen zouden moeten getuigen van het leven en de werken van Christus. Door hun woorden zou Hij spreken tot alle mensen op de aardbodem, Maar door de vernedering en dood van Christus zouden zij een grote beproeving en teleurstelling moeten doormaken. Opdat na deze ervaring hun woorden juist zouden zijn, beloofde Jezus, dat de Trooster hun zou “te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb”.

”Nog veel heb Ik u te zeggen”, vervolgde Hij, “maar gij kunt het thans niet dragen; doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen”. Jezus had een groot terrein van waarheid voor Zijn discipelen geopend. Maar het was bijzonder moeilijk voor hen om Zijn lessen gescheiden te houden van de overleveringen en inzettingen van de schriftgeleerden en Farizeeën. Zij waren opgevoed, dat zij de leer van de rabbi’s moesten aannemen als de stem van God, en dit had nog steeds macht over hun geest en beïnvloedde hun gevoelens. Aardse gedachten, tijdelijke dingen namen nog steeds in hun denken een grote plaats in. Zij begrepen het geestelijk karakter van het koninkrijk van Christus niet, hoewel Hij dit zo dikwijls aan hen had uitgelegd. Hun gedachten waren verward. Zij begrepen niet de waarde van de Schriften die Christus naar voren bracht. Vele van Zijn lessen schenen aan hen verspild te zijn. Jezus zag dat zij de ware betekenis van Zijn woorden niet vatten. Vol ontferming beloofde Hij, dat de Heilige Geest hun deze woorden opnieuw te binnen zou brengen. En vele dingen, die niet begrepen zouden worden door de discipelen, zei Hij niet. Deze zouden hun ook door de Geest worden geopenbaard. De Geest zou hun verstand verlichten, zodat zij de hemelse dingen zouden leren verstaan. “Wanneer Hij komt, de Geest der waarheid”, zei Jezus, “zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid”.

De Trooster wordt genoemd de “Geest der waarheid”. Zijn werk is het de waarheid te omschrijven en te verdedigen. Eerst woont Hij in het hart als de Geest der waarheid, en op deze wijze wordt Hij de Trooster. Er is vertroosting en vrede in de waarheid, maar in onwaarheid kan geen ware vrede en vertroosting worden gevonden. Door onjuiste theorieën en overleveringen krijgt Satan macht over de geest. Door de mens tot valse maatstaven te leiden, misvormt hij het karakter. Door de Schriften spreekt de Heilige Geest tot het verstand, en drukt de waarheid in het hart. Op deze wijze brengt Hij dwaling aan het licht en verbant ze uit de ziel. Door de Geest der waarheid, Die werkt door het Woord van God, onderwerpt Christus Zijn uitverkoren volk aan Zichzelf.

Door aan Zijn discipelen het dienstwerk van de Heilige Geest te beschrijven, trachtte Jezus hen te bezielen met de vreugde en hoop die Zijn eigen hart vervulden. Hij verheugt Zich over de overvloedige hulp waarin Hij voor Zijn gemeente had voorzien. De Heilige Geest was de hoogste van alle gaven die Hij, voor de verheffing van Zijn volk, aan Zijn Vader kon vragen. De Geest zou als een wederbarende macht worden gegeven, en zonder deze zou het offer van Christus geen waarde hebben gehad. De macht van de boze was door de eeuwen heen sterker geworden, en het was verbazingwekkend hoe de mens zich aan deze gevangenschap had onderworpen. De zonde kon alleen worden weerstaan en overwonnen door de machtige werking van de Derde Persoon van de Godheid, Die zou komen, niet met beperkte macht maar in de volheid van de kracht Gods. De Geest bekrachtigt datgene wat gewrocht is door de Verlosser der wereld. Door de Geest wordt het hart rein gemaakt. Door de Geest krijgt de gelovige deel aan de goddelijke natuur. Christus heeft Zijn Geest gegeven als een goddelijke kracht om alle geërfde en aangekweekte neigingen tot het kwade te overwinnen, en om Zijn eigen karakter op de gemeente te drukken.

Van de Geest zei Jezus: “Hij zal Mij verheerlijken”. De Heiland kwam om de Vader te verheerlijken door het openbaren van Zijn liefde; zo zou de Geest Christus verheerlijken door Zijn genade aan de wereld te openbaren. Het beeld van God moet in de mens opnieuw weerkaatst worden. De eer van God, de eer van Christus zijn betrokken in de volmaaktheid van het karakter van Zijn volk.

”Als Hij (de Geest der waarheid) komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel”. De prediking des Woords zal nutteloos zijn zonder de voortdurende tegenwoordigheid en hulp van de Heilige Geest. Dit is de enige succesvolle leraar van de goddelijke waarheid. Slechts wanneer de waarheid tot het hart door de Geest wordt vergezeld, zal het geweten worden gewekt en het leven veranderen. Iemand kan in staat zijn het Woord Gods naar voren te brengen, hij kan op de hoogte zijn van alle geboden en beloften daarvan, maar tenzij de Heilige Geest de waarheid tot het hart doet doordringen, zullen geen zielen op de Rots vallen en verbroken worden. Geen goede opleiding, geen voordelen, hoe groot ook, kunnen zonder de medewerking van de Geest van God, iemand maken tot een kanaal van licht. Het zaaien van het zaad des evangelies zal geen succes hebben, indien het zaad niet door de dauw des hemels tot leven wordt gewekt. Voordat één

boek van het Nieuwe Testament was geschreven, voordat na de hemelvaart van Christus, één evangelieprediking was gehouden, kwam de Heilige Geest over de biddende apostelen. Toen getuigden hun vijanden van hen: "Gij hebt Jeruzalem vervuld met uw leer".

Christus heeft aan Zijn gemeente de gave van de Heilige Geest beloofd, en die belofte komt ons evenzeer toe als de eerste discipelen. Maar evenals aan iedere belofte is hieraan een voorwaarde verbonden. Er zijn vele mensen die geloven en belijden dat zij op de belofte des Heren aanspraak maken; zij spreken *over* Christus en *over* de Heilige Geest, doch ontvangen daarvan geen zegen. Zij geven hun ziel niet over om door de hemelse machten te worden geleid en bestuurd. Wij kunnen de Heilige Geest niet gebruiken. De Geest moet ons gebruiken. Door de Geest werkt God in Zijn kinderen "om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken". Maar velen willen zich hieraan niet onderwerpen. Zij willen het zelf klaarspelen. Daarom ontvangen zij de hemelse gift niet. Alleen aan hen die nederig op God wachten, die uitzien naar Zijn leiding en genade, wordt de Geest gegeven. De kracht van God wacht erop, dat zij daarom vragen en die aanvaarden. Deze beloofde zegen brengt, indien wij daarop in het geloof aanspraak maken, alle andere zegeningen met zich mee. Zij worden gegeven naar de rijkdom van de genade van Christus, en Hij is bereid die te schenken aan iedere ziel naar de mate dat zij kan ontvangen.

In Zijn toespraak tot de discipelen maakte Jezus geen droevige toespelingen op Zijn eigen lijden en dood. Het laatste dat Hij hun schonk, was vrede. Hij zei: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd". Voordat zij de opperzaal verlieten, ging de Heiland Zijn discipelen voor in een loflied. Zijn stem werd gehoord, niet in tonen van een droeve klaagzang, maar in de vreugdevolle tonen van het Paschahallelujah: *"Looft de Here, alle gij volken, prijst Hem, alle gij natiën; want Zijn goedertierenheid is machtig over ons, en des Heren trouw is tot in eeuwigheid. Hallelujah".*

Na de lofzang vertrokken zij. Door de drukke straten zochten zij hun weg, de stadspoort uit naar de Olijfberg. Langzaam gingen zij voort, een ieder bezig met zijn eigen gedachten. Toen zij begonnen af te dalen in de richting van de berg, zei Jezus op diep bedroefde toon: "Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen in deze nacht. Want er staat geschreven: Ik zal de Herder slaan en de schapen der kudde zullen verstrooid worden". De discipelen luisterden met smart en verwondering. Zij herinnerden zich hoe in de synagoge te Kapernaum, toen Christus over Zichzelf had gesproken als het Brood des levens, velen aanstoot daaraan hadden genomen en zich van Hem hadden afgewend. Maar de twaalven hadden getoond dat zij niet ontrouw waren. Petrus, sprekende uit naam van zijn broeders, had toen zijn trouw aan Christus verklaard. Toen had de Heiland gezegd: "Heb Ik niet u twaalven uitgekozen? En één van u is een duivel". In de opperzaal had Jezus gezegd, dat één van de twaalven Hem zou verraden, en dat Petrus Hem zou verloochenen. Maar nu omsloten Zijn woorden hen allen.

Nu wordt de stem van Petrus gehoord die heftig protesteert: “A1 zouden allen aanstoot aan U nemen, ik zeker niet!” In de opperzaal had hij verklaard: “Ik zal mijn leven voor U inzetten”. Jezus had hem gewaarschuwd, dat hij diezelfde nacht zijn Heiland zou verloochenen. Nu herhaalt Christus de waarschuwing: “Voorwaar, Ik zeg u, heden, in deze nacht, voordat de haan tweemaal kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen”. Maar Petrus “zeide steeds heftiger: Al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen. Evenzo spraken zij ook allen”. In hun zelfvertrouwen ontkenden zij de herhaalde verklaring van Hem Die het wist. Zij waren niet voorbereid op de beproeving; wanneer de verleiding tot hen zou komen, zouden zij hun eigen zwakheid begrijpen.

Toen Petrus zei, dat Hij zijn Here zou volgen in de gevangenis en in de dood, meende hij daarvan ieder woord; maar hij kende zichzelf niet. In zijn hart waren kwade elementen verborgen, waaraan door de om-standigheden leven zou worden ingeblazen. Indien hij niet opmerkzaam werd gemaakt op dit gevaar, zou dit zijn eeuwige ondergang blijken te zijn. De Heiland zag eigenliefde en zelfverzekerdheid in hem, waardoor zelfs zijn liefde voor Christus zou worden overtroffen. Veel zwakheid, niet uitgeroeide zonde, zorgeloosheid van geest, opvliegendheid en roeke-loosheid bij het zich begeven in de verzoeking, hadden zich in zijn leven geopenbaard. De ernstige waarschuwing van Christus was een oproep om zijn hart te doorzoeken. Petrus moest zichzelf wantrouwen, en een dieper geloof hebben in Christus. Indien hij de waarschuwing nederig had aanvaard, dan zou hij een beroep hebben gedaan op de Herder der kudde om Zijn schapen te bewaren. Toen hij op het Meer van Galilea bijna zonk, riep hij uit: “Here, red mij!”2 Toen werd de hand van Christus uitgestrekt om zijn hand te grijpen. En indien hij nu tot Jezus geroepen zou hebben: Red mij van mijzelf, dan zou hij behouden zijn. Maar Petrus gevoelde, dat hij niet werd vertrouwd, en hij meende, dat dit wreed was. Hij had reeds aanstoot genomen en volhardde nog meer in zijn zelfvertrouwen.

Jezus ziet met ontferming op Zijn discipelen neer. Hij kan hen voor de beproeving niet bewaren, maar Hij laat hen niet zonder vertroosting achter. Hij verzekert hun, dat Hij de boeien van het graf zal verbreken en dat Zijn liefde voor hen niet zal ophouden. “Nadat Ik zal zijn opge-wekt”, zegt Hij, “zal Ik u voorgaan naar Galilea”. Voordat zij Hem hebben verloochend, hebben zij reeds zekerheid van Zijn vergeving. Na Zijn dood en opstanding wisten zij, dat hun vergeving was geschonken, en dat zij Christus dierbaar waren. Jezus en de discipelen waren op weg naar Gethsemane, aan de voet van de Olijfberg, een afgelegen plaats die Hij dikwijls had bezocht om te mediteren en te bidden. De Heiland had Zijn discipelen Zijn zending aan de wereld verklaard, en de geestelijke band met Hem, die zij zouden moeten onderhouden. Nu geeft Hij een illustratie van deze les. De maan schijnt helder en laat Hem een rijk bloeiende wijnstok zien. Hij vestigt de aandacht van de discipelen daarop en gebruikt deze wijnstok als een symbool.

Ik ben de Ware Wijnstok”, zegt Hij. In plaats van een sierlijke palm te kiezen, een trotse ceder of een sterke eik, neemt Jezus de wijnstok met zijn ranken die zich vastgrijpen, als een

beeld van Hemzelf. De palmboom, de ceder en de eik staan op zichzelf. Zij hebben geen steunpunt nodig. Maar de wijnstok slingert zich om het latwerk en klimt zo hemelwaarts. Zo was ook Christus in Zijn menselijkheid afhankelijk van de goddelijke kracht. “Ik kan van Mijzelf niets doen”, had Hij verklaard. ”Ik ben de Ware Wijnstok”. De Joden hadden de wijnstok altijd beschouwd als de edelste plant, en een voorbeeld van alles wat krachtig, voortreffelijk en vruchtdragend was. Israël was voorgesteld als een wijnstok die God had geplant in het Beloofde Land. De Joden baseerden hun hoop op behoud, op het feit van hun verwantschap met Israël. Maar Jezus zegt: Ik ben de Ware Wijnstok. Denk niet, dat door met Israël te zijn verbonden, gij deel zult krijgen aan het leven Gods, en erfgenamen zult zijn van Zijn belofte. Alleen door Mij kan het geestelijk leven worden ontvangen.

”Ik ben de Ware Wijnstok en Mijn Vader is de Landman”. Op de heuvels van Palestina had onze hemelse Vader deze goede Wijnstok geplant, en Hijzelf was de Landman. Velen werden door de schoonheid van deze Wijnstok aangetrokken, en verklaarden, dat Hij van hemelse oorsprong moest zijn. Maar in de ogen van de leiders van Israël was het een takje opgeschoten uit dorre aarde. Zij namen de plant en vernielden ze en vertrapten ze onder hun onheilige voeten. Zij meenden, dat zij die voorgoed vernietigden. Maar de hemelse Landman verloor Zijn plant geen ogenblik uit het oog. Toen de mensen dachten, dat zij ze hadden gedood, nam Hij ze op, en plantte ze opnieuw, nu aan de andere zijde van de muur. De Wijnstok zou niet langer zichtbaar zijn. Hij was verborgen voor de ruwe aanvallen van mensen. Maar de ranken van de Wijnstok hingen over de muur. Zij moesten de Wijnstok vertegenwoordigen. Door deze konden de enten nog met de Wijnstok verbonden worden. Van de ranken plukte men de vruchten. Er is een oogst geweest die door de voorbijgangers is geplukt.

”Ik ben de Wijnstok, gij zijt de ranken”, zei Christus tot Zijn discipelen. Hoewel Hij weldra van hen zou worden weggenomen, zou de geestelijke verbinding met Hem onveranderd blijven. De verbinding van de rank met de wijnstok, zei Hij, stelt de verhouding voor die gij met Mij moet hebben. De loot wordt geënt op de levende wijnstok, en draad voor draad, ader voor ader vergroeit hij met de wijnstok. Het leven van de wijnstok wordt het leven van de rank. Zo ontvangt de ziel die dood is door overtredingen en zonden, leven door de verbinding met Christus. Door geloof in Hem als een persoonlijke Verlosser wordt de verbinding tot stand gebracht. De zondaar verbindt zijn zwakheid met de kracht vanChristus, zijn leegte met de volheid van Christus, zijn zwakheid met de blijvende macht van Christus. Dan heeft hij het gevoelen van Christus in zich. De menselijke natuur van Christus heeft onze menselijke natuur geraakt, en onze menselijke natuur is in aanraking gekomen met het goddelijke. Op deze wijze krijgt de mens, door de werking van de Heilige Geest, deel aan de goddelijke natuur. Hij wordt aangenomen in de Geliefde.

Deze verbinding met Christus moet, wanneer ze eenmaal tot stand is gekomen, onderhouden worden. Christus zei: “Blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij

niet blijft". Dit is geen toevallige aanraking, geen verbinding voor af en toe. De rank wordt een deel van de levende wijnstok. Het meedelen van leven, kracht en vruchtbaarheid van de wortel aan de ranken is onbekommerd en ononderbroken. Gescheiden van de wijnstok kan de rank niet leven. Evenmin, zei Jezus, kunt gij leven zonder Mij. Het leven dat ge van Mij ontvangen hebt, kan alleen door een voortdurend contact worden behouden. Zonder Mij kunt ge geen zonde overwinnen, of aan een verleiding weerstand bieden.

"Blijft in Mij, gelijk Ik in u". Blijven in Christus betekent een voortdurend ontvangen van Zijn Geest, een leven van onvoorwaardelijke overgave aan Zijn dienst. Het verbindingskanaal tussen de mens en zijn God moet voortdurend openstaan. Zoals een rank van de wijnstok voortdurend sappen onttrekt aan de levende wijnstok, zo moeten wij ons vastklemmen aan Jezus, en van Hem door het geloof de kracht en volmaaktheid van Zijn eigen karakter ontvangen. De wortel zendt het voedsel door de rank naar de buitenste twijgjes. Zo deelt Christus de stroom van geestelijke kracht mee aan iedere gelovige. Zolang de ziel met Christus verbonden is, is er geen gevaar dat hij zal verdorren of vergaan.

Het leven van de wijnstok zal blijken uit de geurige vrucht aan de takken. "Wie in Mij blijft", zei Jezus, "gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen". Wanneer wij leven door het geloof in de Zoon van God, zullen de vruchten des Geestes in ons leven worden gezien; er zal er niet één ontbreken.

"Mijn Vader is de Landman. Elke rank aan Mij die geen vrucht draagt, neemt Hij weg". Terwijl de rank ogenschijnlijk verbonden is met de wijnstok, is het mogelijk dat er geen levengevende band bestaat. Dan zal de rank niet groeien of vrucht dragen. Zo kan er een schijnbare verbondenheid met Christus zijn, zonder dat er ware verbinding met Hem door het geloof is. Het belijden van een godsdienst brengt de mens in de kerk, maar het karakter en het gedrag laten zien of zij in verbinding staan met Christus. Indien zij geen vruchten voortbrengen, zijn het geen ware ranken. Hun gescheiden zijn van Christus brengt een ondergang met zich mee, zo volkomen als voorgesteld door de dode rank. "Wie in Mij niet blijft", zei Christus, "is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand".

"Elke" rank "die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage". Van de uitverkoren twaalven die Jezus waren gevolgd, zou er weldra één als een verdorde rank worden weggenomen, de anderen zouden onder het snoeimes van de bittere beproeving doorgaan. Jezus verklaarde met plechtige tederheid de bedoeling van de Landman. Het snoeien zal pijn veroorzaken, maar het is de Vader Die het mes hanteert. Zijn hand is niet ruw en Zijn hart niet onverschillig. Er zijn takken die over de grond slepen; deze moeten worden losgesneden van de aardse steunpunten waaraan hun ranken zich vasthechten. Zij moeten hemelwaarts reiken en hun steun in God vinden. Het overtollig gebladerte, dat de levensstroom aan de vruchten onttrekt, moet worden weggesnoeid. De al te weelderige groei moet worden afgesneden, om ruimte te maken voor de genezende stralen van de Zon der

Gerechtigheid. De Landman snoeit datgene wat schade zou kunnen doen, opdat de vruchten rijker en overvloediger mogen zijn.

"Hierin is Mijn Vader verheerlijkt", zei Jezus, "dat gij veel vrucht draagt". God verlangt door u de heiligheid, de vrijgevigheid en het erbarmen van Zijn eigen karakter te openbaren. Toch gebiedt de Heiland de discipelen niet, te werken om vrucht te dragen. Hij zegt hun, in Hem te blijven. "Indien gij in Mij blijft", zegt Hij, "en Mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden". Door het Woord blijft Christus in Zijn volgelingen. Dit is dezelfde levengevende verbinding die wordt voorgesteld door het eten van Zijn vlees en het drinken van Zijn bloed. De woorden van Christus zijn geest en leven. Indien ge ze ontvangt, ontvangt ge het leven van de Wijnstok. U leeft "van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat". Het leven van Christus in u brengt dezelfde vruchten voort als in Hem. Door te leven in Christus, u vast te klemmen aan Christus, ondersteund te worden door Christus, voedsel te ontvangen van Christus, draagt u dezelfde vruchten als Christus.

In deze laatste bijeenkomst met Zijn discipelen was het grote verlangen waaraan Christus uitdrukking gaf, dat ze elkander zouden liefhebben gelijk Hij hen liefhad. Steeds weer sprak Hij hierover. "Dit gebied Ik u", zei Hij steeds weer, "dat gij elkander liefhebt". Het eerste dat Hij hun op het hart drukte toen Hij alleen was met hen in de opperzaal, was: "Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt". Voor de discipelen was dit gebod nieuw, want zij hadden elkander niet liefgehad zoals Christus hen liefhad. Hij zag dat nieuwe ideeën en gevoelens hen moesten gaan beheersen; dat nieuwe beginselen door hen in praktijk moesten worden gebracht; door Zijn leven en dood zouden zij een nieuwe opvatting omtrent liefde krijgen. Het gebod elkander lief te hebben, had een nieuwe betekenis in het licht van Zijn zelfopoffering. Het gehele werk der genade is één voortdurende dienst van liefde en zelfverloochende, zelfopofferende inspanning. Gedurende ieder uur van Christus' verblijf op aarde stroomde de liefde van God uit Hem voort met onweerstaanbare kracht. Allen die met Zijn Geest zijn aangedaan, zullen liefhebben zoals Hij liefhad. Het beginsel dat Christus bewoog, zal ook hen bewegen bij alles wat zij voor en met elkander doen.

Deze liefde is het bewijs van hun discipelschap. "Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt", zei Jezus, "indien gij liefde hebt onder elkander". Wanneer mensen met elkander zijn verbonden, niet door geweld of door eigenbelang, maar door liefde, dan tonen zij de uitwerking van een invloed die verheven is boven elke menselijke invloed. Waar deze eenheid bestaat, is het een bewijs, dat het beeld Gods wordt hersteld in de mensen, dat een nieuw levensbeginsel is ingeplant. Het toont aan, dat er kracht is in de goddelijke natuur om de bovennatuurlijke machten van het kwade te weerstaan, en dat de genade van God de zelfzucht, die eigen is aan het natuurlijke hart, beteugelt.

Deze liefde zal, indien zij in de gemeente wordt geopenbaard, zeker de toorn van Satan opwekken. Christus stippelde geen gemakkelijke weg voor Zijn discipelen uit. "Indien de

wereld u haat", zei Hij, "weet dan, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld. Gedenkt het woord dat Ik tot u gesproken heb: Een slaaf staat niet boven zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren. Maar dit alles zullen zij u aandoen om Mijn naam, want zij kennen Hem niet, Die Mij gezonden heeft". Het evangelie moet worden uitgedragen als een aanvallende oorlogsvoering, te midden van tegenstand, gevaar, verlies en lijden. Maar zij die dit werk doen, volgen slechts de voetsporen van hun Meester.

Als Verlosser der wereld werd Christus voortdurend geplaatst tegenover een schijnbaar falen. Hij, de Boodschapper van genade aan deze wereld, scheen slechts weinig te doen van het werk dat Hij verlangde te doen door te verheffen en te redden. Satanische invloeden werkten Hem voortdurend tegen. Maar Hij wilde niet ontmoedigd worden. Door de profetie van Jesaja verklaarde Hij: "Tevergeefs heb Ik Mij afgemat, voor niets en vruchteloos Mijn kracht verbruikt. Evenwel, Mijn recht is bij de Here en Mijn vergelding is bij Mijn God... om Israël tot Hem vergaderd te doen worden — en Ik werd geëerd in de ogen des Heren en Mijn God was Mijn sterkte". Aan Christus is de belofte gegeven: "Zo zegt de Here, Israëls Verlosser, Zijn Heilige, tot de diep verachte, de bij het volk verafschuwde... Zo zegt de Here... Ik zal u behoeden en u stellen tot een verbond voor het volk om het land weder te herstellen, om verwoeste eigendommen weer tot een erfdeel te maken, om de gevangenen te zeggen: Gaat uit! tot hen die in de duisternis zijn: Komt te voorschijn!... Zij zullen hongeren noch dorsten, woestijngloed noch zonnesteek zal hen treffen, want hun Ontfermer zal hen leiden en hen voeren aan waterbronnen". .

Op dit woord steunde Jezus, en Hij gaf Satan geen kans. Toen de laatste stappen van Christus' vernedering zouden worden gedaan, toen de diepste smart over Zijn ziel zou komen, zei Hij tot Zijn discipelen: "De overste der wereld komt en heeft aan Mij niets". "De overste dezer wereld is geoordeeld". Nu zal hij buitengeworpen worden.66 Met een profetische blik ging Christus de tonelen na, die zouden plaatsvinden in Zijn laatste grote strijd. Hij wist, dat wanneer Hij zou uitroepen: "Het is volbracht", de gehele hemel zou triomferen. Zijn oor hoorde de verre muziek en de overwinningskreten in de hemelse hoven. Hij wist, dat de doodsklok van het rijk van Satan dan zou worden geluid, en dat de naam van Christus van wereld tot wereld door het universum zou worden verkondigd.

Christus verheugde Zich, dat Hij meer kon doen voor Zijn volgelingen dan zij konden vragen of denken. Hij sprak met zekerheid, wetende, dat er, alvorens de wereld werd gemaakt, een almachtig bevel was uitgegaan. Hij wist dat waarheid, gewapend met de almacht van de Heilige Geest, zou overwinnen in de strijd tegen het kwade, en dat de met bloed bevlekte banier triomfantelijk zou waaien boven Zijn volgelingen. Hij wist dat het leven van Zijn vertrouwde discipelen gelijk zou zijn aan het Zijne, een reeks van

ononderbroken overwinningen, hier niet als zodanig gezien, maar in het grote hiernamaals als zodanig zouden worden erkend.

”Dit heb Ik tot u gesproken”, zei Hij, “opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen”. Christus faalde niet en werd niet ontmoedigd, en Zijn volgelingen moeten een geloof openbaren dat even standvastig is. Zij moeten leven zoals Hij heeft geleefd, en werken zoals Hij heeft gewerkt, omdat ze van Hem afhankelijk zijn als de grote Meester-Werker. Zij moeten moed, werkkracht en volharding bezitten. Hoewel schijnbare onmogelijkheden hun weg versperren, moeten zij door Zijn genade voorwaarts gaan. In plaats van de moeilijkheden te betreuren, wordt er een beroep op hen gedaan om ze te overwinnen. Zij moeten nergens aan wanhopen, en op alles hopen. Met de gouden keten van Zijn onvergelijkelijke liefde heeft Christus hen verbonden aan de troon van God. Het is Zijn bedoeling dat de hoogste kracht van het heelal, die uit de Bron van alle kracht ontspringt, hun zal toebehoren. Zij zullen kracht hebben om het boze te weerstaan, kracht die door aarde, dood noch hel kan worden overwonnen, kracht die hen in staat zal stellen te overwinnen zoals Christus heeft overwonnen.

Het is de bedoeling van Christus dat de orde van de hemel, het regeringsplan van de hemel, de goddelijke harmonie van de hemel aanwezig zullen zijn in Zijn gemeente op aarde. Op deze wijze wordt Hij in Zijn volk verheerlijkt. Door hen zal de Zon der Gerechtigheid met onverduisterde luister in de wereld schijnen. Christus heeft Zijn gemeente overvloedige mogelijkheden geschonken, opdat Hij grote heerlijkheid zou ontvangen uit Zijn verloste, gekochte bezit. Hij heeft Zijn volk bekwaamheden en zegeningen geschonken opdat zij Zijn eigen volmaaktheid zouden kunnen representeren. De gemeente, aangedaan met de gerechtigheid van Christus, is Zijn schatkamer waarin de rijkdommen van Zijn genade, Zijn barmhartigheid en Zijn liefde volkomen tot ontplooiing moeten komen. Christus ziet Zijn volk in hun reinheid en volmaaktheid als de beloning voor Zijn vernedering, en tot vermeerdering van Zijn heerlijkheid — Christus, het grote Middelpunt, van Wie alle heerlijkheid uitstraalt.

Met krachtige, hoopvolle woorden beëindigde de Heiland Zijn onderricht. Toen stortte Hij de last van Zijn ziel uit in een gebed voor Zijn discipelen. Terwijl Hij Zijn ogen ophief naar de hemel, zei Hij: “Vader, de ure is gekomen; verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U verheerlijke, gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken. Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt”.

Christus had het werk dat Hem te doen was gegeven, voleindigd. Hij had God op aarde verheerlijkt. Hij had de naam des Vaders geopenbaard. Hij had hen bijeengebracht die Zijn werk onder de mensen zouden voortzetten. En Hij zei: “Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar

hen in Uw naam, die Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn, zoals Wij". "En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn... Ik in hen en Gij in Mij. dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt gelijk Gij Mij liefgehad hebt". Zo geeft Christus, met de woorden van iemand die goddelijk gezag heeft, Zijn uitverkoren gemeente over in de armen des Vaders. Als een toegewijde Hogepriester bemiddelt Hij voor Zijn volk. Als een trouwe Herder vergadert Hij de kudde in de schaduw van de Almachtige, in de sterke en veilige schaapskooi. Hem wacht de laatste strijd met Satan, en Hij gaat uit die tegemoet.

Hoofdstuk 74—Gethsemane

Vergezeld van Zijn discipelen ging de Heiland langzaam de weg naar de hof van Gethsemane. De paschamaan stond, helder en vol, aan de wolkeloze hemel. De stad van pelgrimstenten lag in stilzwijgen gehuld. Jezus had ernstig met Zijn discipelen gesproken en had hen onderricht; maar toen Hij Gethsemane naderde, werd Hij opmerkelijk stil. Dikwijls had Hij deze plaats bezocht om er te mediteren en te bidden, maar nooit was Zijn hart zo vol smart geweest als in deze nacht van Zijn laatste zielestrijd. Gedurende Zijn gehele leven op aarde had Hij gewandeld in het licht van Gods tegenwoordigheid. Wanneer Hij in conflict was met mensen die werden bezield door de geest van Satan zelf, kon Hij zeggen: "Die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt".

Maar nu scheen Hij te zijn uitgesloten van het licht van Gods ondersteunende tegenwoordigheid. Nu werd Hij gerekend tot de overtreders. Hij moest de schuld van het gevallen mensdom dragen. De ongerechtigheden van ons allen moesten worden gelegd op Hem, Die geen zonde heeft gekend. De zonde is in Zijn ogen zó verschrikkelijk, het gewicht van de schuld die Hij moet dragen, is zó zwaar, dat Hij ertoe komt te vrezen, daardoor voor altijd te zijn uitgesloten van de liefde Zijns Vaders. Gevoelende hoe verschrikkelijk de toorn Gods tegen de overtreding is, roept Hij uit: "Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe".

Toen zij de hof naderden, hadden de discipelen de verandering opgemerkt die over hun Meester kwam. Nooit eerder hadden zij Hem zo diep bedroefd en stilzwijgend gezien. Terwijl Hij voortging, nam die vreemde droefheid nog toe; toch durfden zij Hem niet naar de oorzaak te vragen. Zijn gestalte wankelde alsof Hij op het punt stond te vallen. Toen ze in de hof waren aangekomen, keken de discipelen ongerust naar de plaats waar Hij Zich gewoonlijk terugtrok, opdat hun Meester zou kunnen rusten. Iedere stap die Hij nu deed, ging met grote moeite gepaard. Hij kreunde luid, alsof Hij leed onder de druk van een verschrikkelijke last. Tot tweemaal toe ondersteunden Zijn metgezellen Hem, anders zou Hij ter aarde zijn gevallen.

Bij de ingang van de hof liet Jezus Zijn discipelen achter, op drie na, en verzocht hen voor zichzelf en voor Hem te bidden. Met Petrus, Jacobus en Johannes ging Hij een afgezonderd gedeelte in. Deze drie discipelen waren de metgezellen die het nauwst met Christus waren verbonden. Zij hadden Zijn heerlijkheid op de berg der verheerlijking aanschouwd; zij hadden Mozes en Elia met Hem zien spreken; zij hadden de stem uit de hemel gehoord; nu, in Zijn grote strijd, verlangde Christus hen in Zijn nabijheid te hebben. Dikwijls hadden ze de nacht in dit afgelegen oord met Hem doorgebracht. Bij deze gelegenheden plachten zij, nadat ze enige tijd hadden gewaakt en gebeden, op enige afstand van hun Meester ongestoord te slapen, totdat Hij hen in de morgen wekte om uit te gaan en opnieuw te arbeiden. Maar nu verlangde Hij, dat zij de nacht met Hem in gebed zouden

doorbrengen. Toch kon Hij niet verdragen, dat zelfs zij getuigen zouden zijn van de zielestrijd die Hij zou moeten doorstaan.

"Blijft hier", zei Hij, "en waakt met Mij". Hij ging wat verder van hen weg — niet zo ver dat zij Hem niet zouden kunnen horen of zien — en viel op Zijn aangezicht ter aarde. Hij gevoelde, dat Hij door de zonde gescheiden werd van Zijn Vader. De kloof was zó wijd, zó zwart, zó diep, dat Zijn geest daarvoor huiverde. Hij mocht Zijn goddelijke kracht niet gebruiken om aan deze doodsangst te ontkomen. Als mens moest Hij lijden onder de gevolgen van de zonden der mensheid.

Christus bevond Zich nu in een geheel andere positie dan ooit tevoren. Zijn lijden kan het best worden beschreven met de woorden van de profeet: "Zwaard, waak op tegen Mijn herder, tegen de Man Die Mijn metgezel is, luidt het woord van de Here der heerscharen". Als de plaatsvervanger en borg voor de zondige mens, leed Christus onder de goddelijke rechtvaardigheid. Hij zag wat rechtvaardigheid betekende. Tot op dit ogenblik was Hij een bemiddelaar geweest voor anderen; nu verlangde Hij ernaar Zelf een bemiddelaar te hebben.

Toen Christus gevoelde hoe Zijn eenheid met de Vader werd verbroken, vreesde Hij, dat in Zijn menselijke natuur Hij niet in staat zou zijn de komende strijd met de machten der duisternis te doorstaan. In de woestijn der verzoeking had het lot der mensheid op het spel gestaan. Christus was toen overwinnaar. Nu was de verleider gekomen voor de laatste verschrikkelijke strijd. Hierop had hij zich gedurende drie jaren van het dienstwerk van Christus voorbereid. Alles kwam nu voor hem erop aan. Indien hij hier zou falen, was zijn hoop op de heerschappij verloren; de koninkrijken der wereld zouden ten slotte aan Christus toebehoren; hijzelf zou ten val gebracht en buitengesloten worden. Maar indien Christus overwonnen zou kunnen worden, zou de aarde het koninkrijk van Satan worden, en het mensdom zou voor altijd in zijn macht zijn. Met datgene voor ogen waarom de strijd werkelijk ging, was de ziel van Christus met vrees vervuld voor de scheiding van God. Satan vertelde Hem, dat de scheiding eeuwig zou zijn indien Hij de borg zou worden voor een zondige wereld. Hij zou vereenzelvigd worden met het koninkrijk van Satan en nooit meer één worden met God.

En wat kon er door dit offer worden gewonnen? Hoe hopeloos schenen de schuld en de ondankbaarheid van de mensen! Satan schilderde de toestand in de ruwste taferelen voor de Verlosser af: Het volk dat aanspraak erop maakt in tijdelijke en geestelijke voordelen boven alle andere te staan, heeft U verworpen. Zij zoeken U, het fundament, het middelpunt en het zegel van de beloften die hen als een bijzonder volk zijn gegeven, om te brengen. Een van Uw eigen discipelen, die naar Uw onderricht heeft geluisterd en een van de eersten is geweest in de activiteiten van de gemeente, zal U verraden. Een van Uw vurigste volgelingen zal U verloochenen. Allen zullen U verlaten. Christus' hele wezen verafschuwde deze gedachte. Dat zij wier redding Hij op Zich had genomen, zij die Hij zo

innig liefhad, zouden deelnemen aan de samenzweringen van Satan, sneed Hem in de ziel. De strijd was verschrikkelijk. Deze strijd omvatte de schuld van Zijn volk, van Zijn beschuldigers en verrader, de schuld van een wereld die in verdorvenheid lag. De zonden der mensen wogen zwaar op Christus, en het gevoel van de toorn Gods tegen de zonden vernietigde Zijn leven.

Zie, hoe Hij de prijs overweegt die voor de ziel van de mens moet worden betaald. In Zijn angst klemt Hij Zich vast aan de koude grond, alsof Hij wil voorkomen dat Hij verder van God zal worden afgetrokken. De kille dauw van de nacht valt op Zijn vooroverliggende gestalte, maar Hij slaat geen acht erop. Van Zijn bleke lippen komt de bittere kreet: “Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan”. Maar zelfs nu voegt Hij eraan toe: “Doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt”.

Het menselijk hart hunkert naar medegevoel in zijn lijden. Dit verlangen gevoelde Christus tot in het diepste van Zijn wezen. In de uiterste strijd van Zijn ziel kwam Hij tot Zijn discipelen met een brandend verlangen om enkele woorden van vertroosting te horen van hen die Hij zo dikwijls had gezegend en vertroost en beschermd in smart en ellende. Hij, Die altijd woorden van medegevoel voor hen had gehad, leed nu in bovenmenselijke zielestrijd, en Hij wenste te weten, dat zij voor Hem en voor zichzelf baden. Hoe duister scheen de boosheid der zonde! Verschrikkelijk was de aanvechting om het mensdom de gevolgen van zijn eigen schuld te laten dragen, terwijl Hij onschuldig voor God stond. Indien Hij slechts wist, dat Zijn discipelen dit begrepen en waardeerden, zou Hij versterkt worden.

Met moeite stond Hij op en wankelde naar de plaats waar Hij Zijn metgezellen had achtergelaten. Maar Hij “vond hen slapende”. Indien Hij hen biddende had gevonden, zou het Hem hebben geholpen. Indien zij hulp bij God hadden gezocht, opdat de machten van Satan hen niet zouden kunnen overwinnen, zou Hij vertroost zijn door hun standvastig geloof. Maar zij hadden geen acht geslagen op de herhaalde waarschuwing: “Waakt en bidt”. Aanvankelijk hadden zij zich veel zorgen gemaakt toen zij zagen hoe hun Meester, Die gewoonlijk zo kalm en waardig was, worstelde met een leed dat alle begrip te boven ging. Zij hadden gebeden, terwijl ze de luide kreten van de Lijdende hoorden. Zij waren niet van plan hun Meester te verzaken, maar zij schenen verlamd te zijn door een verdoving die zij van zich hadden kunnen afschudden, indien zij hadden volhard in het smeken tot God. Zij beseften niet de noodzaak van waakzaamheid en ernstig gebed om de verzoeking te kunnen weerstaan.

Juist voordat Hij Zijn schreden naar de hof richtte, had Jezus tot de discipelen gezegd: “Gij zult allen aanstoot aan Mij nemen in deze nacht”. Zij hadden Hem ten stelligste verzekerd, dat zij met Hem in de gevangenis en in de dood zouden gaan. En de arme, zelfgenoegzame Petrus had daaraan toegevoegd: “A1 zouden allen aanstoot aan U nemen, ik zeker niet!” Maar de discipelen vertrouwden op zichzelf. Zij zagen niet op de machtige

Helper, zoals Christus hun had aangeraden te doen. En zo kwam het, dat, toen de Heiland de meeste behoefte had aan hun medeleven en gebeden, zij slapende werden gevonden. Zelfs Petrus sliep.

En Johannes, de liefhebbende discipel, die aan de borst van Jezus had gelegen, sliep. De liefde van Johannes voor Zijn Meester had hem toch zeker wakker moeten houden. Zijn ernstige gebeden hadden zich moeten verenigen met de gebeden van Zijn geliefde Heiland in de tijd van Diens uiterste smart. De Verlosser had voor Zijn discipelen lange nachten doorgebracht in gebed, dat hun geloof niet zou falen. Indien Jezus aan Jacobus en Johannes thans de vraag die Hij hun eens had voorgelegd, zou hebben gesteld: "Kunt gij de beker drinken die Ik zal drinken?" zouden zij het niet gewaagd hebben te zeggen: "Wij kunnen het".

De discipelen ontwaakten bij de stem van Jezus, maar ze herkenden Hem ternauwernood, zó was Zijn gelaat door de zielsangst veranderd. Jezus richtte Zich tot Petrus en zei: "Simon, slaapt gij? Waart gij niet bij machte één uur te waken? Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak". De zwakheid van Zijn discipelen wekte het medegevoel van Jezus op. Hij vreesde dat zij niet in staat zouden zijn, de beproeving die in Zijn verraad en dood over hen zou komen, te doorstaan. Hij berispte hen niet, maar zei: "Waakt en bidt dat gij niet in verzoeking komt". Zelfs in Zijn grote angst trachtte Hij hun zwakheid te verontschuldigen. "De geest is wel gewillig", zei Hij, "maar het vlees is zwak".

Wederom werd de Zoon des mensen door een bovenmenselijke zielsangst aangegrepen, en zwak en uitgeput wankelde Hij terug naar de plaats waar Hij tevoren had gestreden. Zijn lijden was nog groter dan tevoren. Terwijl Hij door zielsangst werd aangegrepen, "werd Zijn zweet als bloeddruppels, die op de aarde vielen". De cypressen en palmbomen waren de stille getuigen van Zijn zielesmart. Van hun begroeide takken drupte de zware dauw op Zijn geslagen gestalte, alsof de natuur weende over Zijn Maker, Die alleen streed met de machten der duisternis.

Korte tijd tevoren had Jezus gestaan als een machtige cederboom, en de storm van tegenstand die in woede over Hem losbarstte, weerstand geboden. Koppigheid en harten vervuld van kwaadwilligheid en arglistigheid hadden tevergeefs getracht Hem te verwarren en te overmeesteren. Hij stond in goddelijke majesteit als de Zoon van God. Nu was Hij als een riet, geslagen en gebogen door een woedende storm. Hij was genaderd tot de voltooiing van Zijn werk als een overwinnaar, die bij iedere schrede een zege had behaald op de machten der duisternis. Als iemand die reeds verheerlijkt was, had Hij aanspraak gemaakt op het één-zijn met God. Met vaste stem had Hij Zijn lofzangen gezongen. Hij had tot Zijn discipelen woorden van bemoediging en tederheid gesproken. Nu was het uur van de macht der duisternis gekomen. Nu werd Zijn stem in de stille avondlucht vernomen, niet op triomfantelijke toon, maar vol menselijke angst. De woorden van de Heiland bereikten de

oren van de slaperige discipelen: “Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan tenzij dan dat Ik die drinke, Uw wil geschiede!”

De eerste opwelling van de discipelen was, naar Hem toe te gaan; maar Hij had hun geboden daar te blijven, en te waken in de gebeden. Toen Jezus tot hen kwam, vond Hij hen nog steeds slapende. Wederom had Hij verlangen gevoeld naar gezelschap, naar enkele woorden van Zijn discipelen, die verlichting zouden brengen en de betovering der duisternis, die Hem bijna overweldigde, zouden verbreken. Maar hun ogen waren zwaar; “en zij wisten niet, wat zij Hem zouden antwoorden”. Zijn aanwezigheid maakte hen wakker. Zij zagen hoe Zijn gelaat getekend was door het bloedige angstzweet, en zij werden met vrees vervuld. Zij konden Zijn zielesmart niet begrijpen. “Zozeer misvormd, niet meer menselijk was Zijn verschijning, en niet meer als die der mensenkinderen Zijn gestalte”.

Jezus wendde Zich af en zocht weer de plaats van afzondering op, en viel voorover, overmeesterd door de afschuw van een grote duisternis. De menselijke natuur van de Zoon van God beefde in dat uur der beproeving. Hij bad nu niet voor Zijn discipelen, dat hun geloof niet te kort zou schieten, maar voor Zijn eigen op de proef gestelde, worstelende ziel. Het verschrikkelijke ogenblik was gekomen — dat ogenblik dat beslissend zou zijn voor de bestemming van de gehele wereld. Het lot der mensheid hing aan een zijden draad. Christus zou zelfs nu nog kunnen weigeren om de beker, die de schuldige mens toekwam, te drinken. Het was nog niet te laat. Hij zou het bloedig zweet kunnen afwissen van Zijn voorhoofd, en de mens laten omkomen in zijn ongerechtigheid. Hij zou kunnen zeggen: Laat de overtreder de straf voor zijn zonde ontvangen, en Ik zal teruggaan naar Mijn Vader. Zal de Zoon van God de bittere beker van vernedering en zielesmart drinken? Zal de Onschuldige lijden onder de gevolgen van de vloek der zonde, om de schuldigen te redden? De woorden komen bevend over de bleke lippen van Jezus: “Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dat Ik die drinke, Uw wil geschiede!”

Driemaal heeft Hij dit gebed uitgesproken. Driemaal is de mens in Hem teruggedeinsd voor dat laatste kronende offer. Maar nu komt de geschiedenis van de mensheid de Verlosser der wereld voor de geest. Hij ziet dat de overtreders van de wet, indien zij aan zichzelf worden overgelaten, moeten omkomen. Hij ziet de hulpeloosheid van de mensen. Hij ziet de macht der zonde. Het gejammer en geklaag van een ten ondergang gedoemde wereld rijzen voor Hem op. Hij ziet het lot dat haar boven het hoofd hangt, en Zijn besluit is genomen. Hij zal de mens redden, wat het Hemzelf ook zal kosten. Hij aanvaardt Zijn doop met bloed, opdat door Hem miljoenen vergankelijke mensen het eeuwige leven zullen mogen beërven. Hij heeft de hemelse hoven verlaten, waar alles reinheid, geluk en heerlijkheid is, om het ene verloren schaap te redden, de ene wereld die door overtreding is gevallen. En Hij zal Zich van Zijn zending niet afwenden. Hij zal de verzoening teweegbrengen voor een geslacht dat de zonde heeft gewild. Zijn gebed ademt nu nog slechts onderwerping: “Indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, Uw wil geschiede!”

Nadat Hij deze beslissing had genomen, viel Hij als dood op de grond waarvan Hij gedeeltelijk was opgerezen. Waar waren nu Zijn discipelen, om hun handen teder onder het hoofd van hun verzwakte Meester te leggen en dat voorhoofd te betten dat inderdaad meer ontsierd was dan dat van mensenkinderen? De Heiland heeft de wijnpers alleen getreden, en van de volken was niemand bij Hem.Maar God leed met Zijn Zoon mede. Engelen zagen de zielestrijd van de Heiland. Zij zagen hoe hun Here omsingeld was door legioenen satanische strijdkrachten, Zijn gestalte neergebogen onder het gewicht van een sidderende, geheimzinnige vrees. Er heerste stilte in de hemel. Geen harp werd aangeraakt. Indien stervelingen de verbazing van de engelenschare hadden kunnen aanschouwen, toen deze met zwijgende smart toezag hoe de Vader Zijn stralen van licht, liefde en heerlijkheid van Zijn geliefde Zoon afscheidde, dan zouden ze beter hebben begrepen hoe verschrikkelijk in Zijn ogen de zonde is.

De niet gevallen werelden en de hemelse engelen hadden met gespannen belangstelling toegezien hoe de strijd zijn einde naderde. Satan en zijn kwade bondgenoten, de legioenen van de afval, sloegen vol spanning deze grote crisis in het verlossingswerk gade. De machten van goed en kwaad wachtten om te zien welk antwoord er zou komen op het gebed dat Christus tot driemaal toe had herhaald. Engelen hadden verlangd verlichting te brengen aan de goddelijke Lijder, maar dit mocht niet zijn. Er werd voor de Zoon van God geen weg ter ontkoming gevonden. In deze verschrikkelijke crisis, toen alles op het spel stond, toen de geheimzinnige beker beefde in de hand van de Lijder, openden de hemelen zich, een licht scheen in de verschrikkelijke duisternis van het crisisuur, en de machtige engel die in Gods tegenwoordigheid staat en die de plaats inneemt waarvan Satan was gevallen, kwam aan Christus' zijde.

De engel kwam niet om de beker uit Christus' hand te nemen, maar door de verzekering van de liefde van de Vader, Hem de kracht te geven die te drinken. Hij kwam om de goddelijk-menselijke Smekeling te versterken. Hij wees Hem op de geopende hemelen en vertelde Hem over de zielen die, als gevolg van Zijn lijden, zouden worden behouden. Hij verzekerde Hem, dat Zijn Vader groter en machtiger is dan Satan, dat Zijn dood de volkomen nederlaag van Satan tot gevolg zou hebben en dat het koninkrijk van deze wereld aan de heiligen des Allerhoogsten zou worden gegeven. Hij verzekerde Hem, dat Hij "door Zijn moeitevol lijden" zou "zien tot verzadiging toe"20 en dat Hij velen zou behouden, voor eeuwig behouden.

De zielestrijd van Christus was nog niet ten einde, maar Zijn neerslachtigheid en ontmoediging verlieten Hem. De storm was geenszins gaan liggen, maar Hij Die onder die storm gebukt ging, werd gesterkt om de woede ervan te weerstaan. Kalm en vredig trad Hij te voorschijn. Een hemelse vrede lag op Zijn met bloed bevlekt gelaat. Hij had datgene doorstaan wat geen mens ooit zou kunnen doorstaan, want Hij had het lijden van de dood voor ieder mens gesmaakt.

De slapende discipelen waren plotseling ontwaakt door het licht dat hun Heiland omgaf. Zij zagen hoe de engel zich boog over hun Meester, Die met het aangezicht ter aarde lag. Zij zagen hoe hij het hoofd van de Heiland ophief en aan zijn borst deed steunen, en hoe hij naar de hemel wees. Zij hoorden zijn stem, als zoete muziek, woorden van vertroosting en hoop spreken. De discipelen dachten terug ‘aan hetgeen zij op de berg der verheerlijking hadden gezien. Zij herinnerden zich de heerlijkheid waarmee Jezus in de tempel was omgeven, en de stem van God die uit de wolk sprak. Nu werd diezelfde heerlijkheid opnieuw geopenbaard, en zij vreesden niet langer voor hun Meester. Hij stond onder de hoede van God; er was een machtige engel gezonden om Hem te beschermen. Weer geven de discipelen in hun vermoeidheid toe aan de vreemde bedwelming die hen overmant. Weer vindt Jezus hen slapende. Terwijl Hij vol droefheid op hen neerziet, zegt Hij: ‘Slaapt nu maar en rust. Zie, de ure is nabijgekomen, en de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen van zondaren”.

Terwijl Hij deze woorden sprak, vernam Hij de voetstappen van de menigte die Hem zocht, en zei: “Staat op, laten wij gaan. Zie, die Mij overlevert, is nabij”. Toen Jezus naar voren trad om Zijn verrader te ontmoeten, waren er geen sporen zichtbaar van de strijd die Hij kort tevoren had gestreden. Voor Zijn discipelen staande, zei Hij: “Wie zoekt gij? Zij antwoordden Hem: Jezus de Nazoreeër”. Jezus antwoordde: “Ik ben het”. Toen deze woorden werden gesproken, ging de engel die Jezus kort te voren had gediend, tussen Hem en de menigte staan. Een goddelijk licht bestraalde het gelaat van de Heiland, en de gestalte als van een duif overschaduwde Hem. In de tegenwoordigheid van deze goddelijke heerlijkheid kon de moordlustige menigte geen ogenblik blijven staan. Zij deinsden terug. Priesters, oudsten, soldaten, zelfs Judas vielen als dood ter aarde. De engel trok zich terug en het licht verbleekte. Jezus had de gelegenheid om te ontkomen, maar Hij bleef staan, kalm en beheerst. Als een verheerlijkte stond Hij te midden van de verharde bende, die nu hulpe-loos aan Zijn voeten ter aarde lag. De discipelen keken toe, stil van verwondering en ontzag.

Maar het schouwspel veranderde snel. De menigte kwam overeind. De Romeinse soldaten, de priesters en Judas verzamelden zich rondom Christus. Zij schenen zich te schamen voor hun zwakheid, en vreesden dat Hij alsnog zou ontkomen. Weer stelde de Verlosser de vraag: “Wie zoekt gij?” Zij hadden het bewijs ontvangen, dat Hij Die voor hen stond, de Zoon van God was, maar zij wilden zich niet laten overtuigen. Op de vraag: “Wie zoekt gij?” antwoordden zij weer: “Jezus de Nazoreeër”. Toen zei de Heiland: “Ik zeide u, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, laat dezen heengaan”, wijzende op Zijn discipelen. Hij wist, hoe zwak hun geloof was, en Hij trachtte hen te beschermen tegen verzoeking en beproeving. Hij was bereid Zichzelf voor hen op te offeren.

Judas, de verrader, vergat niet de rol die hij zou spelen. Toen de menigte de hof binnenkwam, had hij vooropgelopen, direct gevolgd door de hogepriester. Aan de vervolgers van Jezus had hij een teken gegeven, zeggende: “Die ik zal kussen, Die is het;

grijpt Hem". Nu doet hij alsof hij niets met hen te maken heeft. Hij treedt dicht op Jezus toe en neemt Zijn hand als een vertrouwde vriend. Met de woorden: "Wees gegroet, Rabbi", kust hij Hem herhaaldelijk, en doet het voorkomen alsof hij weent uit medelijden over het gevaar waarin Jezus verkeert.

Jezus zei tot hem: "Vriend, waartoe zijt gij hier?Zijn stem trilde van smart, toen Hij eraan toevoegde: "Judas, verraadt gij de Zoon des mensen met een kus?" Deze smeekbede had het geweten van de verrader moeten wakker schudden en zijn weerspannige hart raken; maar eergevoel, trouw en menselijke tederheid hadden hem verlaten. Hij stond daar driest en uitdagend, en toonde geen neiging tot medelijden. Hij had zichzelf aan Satan overgegeven, en hij bezat geen kracht hem te weerstaan. Jezus weigerde de kus van de verrader niet. De menigte werd vrijmoedig, toen zij zagen hoe Judas de gestalte aanraakte van Hem Die zo kort geleden voor hun ogen verheerlijkt was. Zij grepen Jezus nu aan, en begonnen die dierbare handen, die steeds bezig waren geweest met goeddoen, te binden.

De discipelen hadden gedacht dat hun Meester niet zou toelaten, dat Hij gevangen genomen werd. Immers, dezelfde macht die de menigte als doden ter aarde deed vallen, kon hen hulpeloos maken, totdat Jezus en Zijn metgezellen zouden zijn ontkomen. Zij waren teleurgesteld en verontwaardigd, toen ze zagen hoe de touwen te voorschijn kwamen om de handen te binden van Hem Die zij liefhadden. Petrus trok in zijn toorn haastig zijn zwaard en probeerde zijn Meester te verdedigen, maar hij sloeg alleen het oor af van de dienstknecht van de hogepriester. Toen Jezus zag, wat er gebeurd was, maakte Hij Zijn handen los, hoewel die stevig waren vastgebonden door de Romeinse soldaten, en zei: "Laat het hierbij". Hij raakte het gewonde oor aan en het werd terstond genezen. Toen zei Hij tot Petrus: "Breng uw zwaard weder op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen. Of meent gij, dat Ik Mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen ter zijde stellen?"3 — een legioen in de plaats van ieder van Zijn discipelen. De discipelen dachten: O, waarom redt Hij niet Zichzelf en ons? In antwoord op hun onuitgesproken gedachte voegde Hij eraan toe: "Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, die zeggen dat het aldus moet geschieden?" "De beker die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?"

De officiële waardigheid van de Joodse leiders was voor hen geen beletsel om mee te doen aan de vervolging van Jezus. Zijn gevangenneming was een te belangrijke zaak om aan ondergeschikten over te laten; de sluwe priesters en oudsten hadden zich aangesloten bij de tempelwacht en het gespuis en waren Judas gevolgd naar Gethsemane. Wat een gezelschap voor die waardigheidsbekleders om zich bij aan te sluiten — een menigte die op sensatie uit was, en gewapend was met allerlei werktuigen, alsof zij op een wild dier gingen jagen! Christus wendde Zich om naar de priesters en oudsten en richtte Zijn onderzoekende blik op hen. De woorden die Hij sprak, zouden zij nooit vergeten zolang zij leefden. Zij waren gelijk de scherpe pijlen van de Almachtige. Vol waardigheid zei Hij: Gij trekt tegen Mij uit met zwaarden en stokken zoals ge zoudt uittrekken tegen een dief of een rover. Dag

in dag uit heb Ik bij u in de tempel gezeten en geleerd. Ge hebt iedere gelegenheid gehad uw hand op Mij te leggen, en ge hebt niets gedaan. De nacht is beter geschikt voor uw werk. “Dit is uw ure, en de macht der duisternis”.

De discipelen waren ten zeerste beangst toen ze zagen hoe Jezus toeliet dat Hij werd gegrepen en gebonden. Zij namen er aanstoot aan, dat Hij deze vernedering duldde voor Zichzelf en voor hen. Ze konden Zijn gedrag niet begrijpen, en zij namen het Hem kwalijk dat Hij Zich aan de schare overgaf. In hun verontwaardiging en vrees deed Petrus het voorstel, dat zij zichzelf zouden redden. Gehoor gevend aan dit voorstel “lieten zij Hem alleen en vluchtten allen”. Maar Christus had voorzegd, dat zij Hem zouden verlaten. “Zie”, had Hij gezegd, “de ure komt en is gekomen, dat gij verstrooid wordt, een ieder naar het zijne en Mij alleen laat. En toch ben Ik niet alleen, want de Vader is met Mij”.

Hoofdstuk 75—Voor Annasen het hof van Kajafas

Zij leidden Jezus haastig over de beek Kedron, langs tuinen en olijfhoven en door de stille straten van de slapende stad. Het was na middernacht, en de kreten van de jouwende menigte die Hem volgde, weerklonken luid door de nachtelijke stilte. De Heiland was gebonden en zwaar bewaakt, en Hij bewoog Zich pijnlijk voort. Maar vol vurige haast gingen de mannen die Hem gevangen hadden genomen, met Hem naar het paleis van Annas, de gewezen hogepriester.

Annas was het hoofd van de dienstdoende priesterfamilie, en uit eerbied voor zijn leeftijd werd hij door het volk als hogepriester erkend. Zijn raad werd gezocht en uitgevoerd alsof het de stem van God was. Eerst moest hij Jezus zien als gevangene van de priestermacht. Hij moést aanwezig zijn bij het verhoor van de gevangene, uit vrees dat de minder ervaren Kajafas niet erin zou kunnen slagen het doel dat zij zich hadden gesteld, te bereiken. Zijn listigheid, geslepenheid en spitsvondigheid moesten bij deze gelegenheid worden gebruikt; want Christus' veroordeling moest in elk geval verzekerd zijn.

Christus zou officieel voor het Sanhedrin worden verhoord; maar voor Annas werd Hij aan een voorlopig verhoor onderworpen. Onder de heer schappij van Rome kon het Sanhedrin een doodvonnis niet ten uitvoe brengen. Zij konden alleen een gevangene verhoren, en een oordeel over hem uitspreken dat door het Romeinse gezag moest worden bekrachtig Het was daarom noodzakelijk beschuldigingen tegen Jezus in te brengen die door de Romeinen als misdadig werden beschouwd. Er moest ook een aanklacht worden gevonden die Hem in de ogen van de Joden zou veroor delen. Niet weinigen onder de priesters en oversten waren door de leer van Christus overtuigd, en alleen vrees voor uitsluiting verhinderde hen Hem te belijden. De priesters herinnerden zich heel goed de vraag van Nicodemus: "Veroordeelt onze wet dan een mens, tenzij men zich eerst van hem op de hoogte gesteld heeft en kennis genomen van wat hij doet?"Deze vraag had destijds een einde gemaakt aan de vergadering en hun plannen verijdeld. Jozef van Arimathea en Nicodemus zouden nu niet worden opgeroepen, maar er waren anderen die het zouden kunnen wagen ten gunste van de gerechtigheid te spreken. Het verhoor moest zó worden geleid, dat de leden van het Sanhedrin eensgezind tegen Christus zouden zijn. Er waren twee beschuldigingen die de priesters wilden handhaven. Indien zij konden bewijzen, dat Jezus God had gelasterd, zou Hij door de Joden worden veroordeeld. Indien Hij van opruiing werd beschuldigd, zou Hij daarvoor door de Romeinen worden veroordeeld. Annas probeerde eerst de tweede beschuldiging te bevestigen. Hij ondervroeg Jezus aangaande Zijn discipelen en aangaande Zijn leerstellingen, in de hoop, dat de gevangene iets zou zeggen dat hem materiaal in handen zou geven waarmee hij zou kunnen werken. Hij probeerde Hem een uitspraak te ontlokken dat Hij trachtte een geheime gemeenschap te stichten, met de bedoeling een nieuw koninkrijk op te richten. Dan zouden de priesters Hem aan de Romeinen kunnen overleveren als een vredeverstoorder en een oproermaker.

Christus las de bedoeling van de priester als een open boek. Alsof Hij het geheimste van de ziel van Zijn ondervrager las, ontkende Hij, dat er tussen Hem en Zijn volgelingen een geheim verbond was, of dat Hij hen in het geheim en in het duister samenriep om Zijn plannen te verbergen. Hij had geen geheimen betreffende Zijn bedoelingen of leer. “Ik heb vrijuit tot de wereld gesproken”, antwoordde Hij, “Ik heb voortdurend in de synagoge geleerd en in de tempel, waar al de Joden bijeenkomen, en in het verborgen heb Ik niets gesproken”.

De Heiland stelde Zijn eigen werkwijze tegenover de methoden van Zijn aanklagers. Maandenlang hadden zij jacht op Hem gemaakt en getracht Hem in de val te lokken en Hem voor een geheime raad te brengen, waar zij door meineed zouden bereiken wat onmogelijk op eerlijke wijze kon worden verkregen. Nu brachten zij hun opzet ten uitvoer. Het gevangennemen te middernacht door de menigte, de bespotting en de hoon voordat Hij was veroordeeld, of zelfs beschuldigd, was hun werkwijze, niet de Zijne. Hun handelwijze was een schending van de wet. Hun eigen inzettingen verklaarden, dat ieder mens als onschuldig moest worden behandeld, totdat bewezen was dat hij schuldig was. De priesters werden door hun eigen inzettingen veroordeeld.

Jezus wendde Zich tot Zijn ondervrager en zei: “Waarom vraagt gij Mij?” Hadden de priesters en oversten geen spionnen uitgezonden om Zijn bewegingen gade te slaan en ieder woord van Hem over te brengen? Waren zij niet overal waar mensen samen waren, aanwezig geweest, en hadden zij niet aangaande alles wat Hij zei en deed de priesters ingelicht? “Vraag hun die gehoord hebben wat Ik tot hen gesproken heb”, antwoordde Jezus; “zie, dezen weten wat Ik gezegd heb”. Annas werd tot zwijgen gebracht door dit vastbesloten antwoord. Vrezende dat Christus iets zou zeggen over de manier waarop hij had gehandeld en wat hij liever verborgen wilde houden, zei hij op dat ogenblik niets meer tegen Hem. Een van zijn dienaars, die met toorn werd vervuld toen hij zag hoe Annas tot zwijgen was gebracht, sloeg Jezus in het gelaat, met de woorden: “Antwoordt Gij zó de hogepriester?”

Christus antwoordde kalm: “Indien Ik verkeerd gesproken heb, geef aan wat verkeerd was, maar indien het goed was, waarom slaat gij Mij?” Hij sprak geen vlammende woorden van wraakzucht. Zijn kalme antwoord kwam uit een zondeloos, geduldig en zachtmoedig hart, dat niet tot toorn kon worden gebracht. Christus leed zwaar onder hoon en belediging. Door de handen van de wezens die Hij had geschapen en voor wie Hij een oneindig groot offer bracht, ontving Hij iedere denkbare smaad. En Hij leed naarmate de volmaaktheid van Zijn heiligheid en Zijn haat tegen de zonde. Zijn verhoor door mensen die zich als duivels gedroegen, was voor Hem een voortdurend offer. Omringd te worden door menselijke wezens die door Satan werden beheerst, was voor Hem weerzinwekkend. En Hij wist dat Hij, door Zijn goddelijke macht te laten ontvlammen, Zijn wrede pijnigers in een ogenblik in het stof kon doen vallen. Dit maakte Zijn beproeving nog zwaarder te verdragen.

De Joden zagen uit naar een Messias Die Zich met uiterlijk vertoon zou openbaren. Zij verwachtten dat Hij, door een flits van Zijn overweldigende wil, de loop van de gedachten der mensen zou veranderen en hen zou noodzaken Zijn oppermacht te erkennen. Op deze wijze, meenden zij, zou Hij Zijn eigen verheerlijking verzekeren en hun eerzuchtige hoop vervullen. Toen Christus nu met verachting werd bejegend, kwam er een sterke verzoeking bij Hem op om Zijn goddelijk karakter te openbaren. Door een woord, een blik, kon Hij Zijn vervolgers dwingen te belijden, dat Hij Here was boven koningen en machthebbers, priesters en tempel. Maar het was Zijn moeilijke taak om de plaats te behouden die Hij had gekozen, één met de mensheid.

De engelen des hemels waren getuigen van iedere beweging die gemaakt werd tegen hun geliefde Meester. Zij verlangden Christus te bevrijden. Onder Gods gezag hebben de engelen onbegrensde macht. Bij één gelegenheid sloegen zij, in gehoorzaamheid aan het bevel van Christus, in één nacht honderdvijfentachtig duizend man van het Assyrische leger. Hoe gemakkelijk zouden de engelen, toen zij het schandelijke toneel van de rechtszitting van Christus aanschouwden, van hun verontwaardiging blijk hebben kunnen geven door de tegenstanders van God te vernietigen! Maar zij hadden geen bevel dit te doen. Hij Die Zijn vijanden ter dood had kunnen veroordelen, verdroeg hun wreedheid. Zijn liefde voor Zijn Vader, en Zijn gelofte gedaan van de grondlegging der wereld, om de Drager der zonde te worden, brachten Hem ertoe, zonder klagen de ruwe behandeling te verdragen van hen voor wier redding Hij was gekomen. Het was een deel van Zijn zending, dat Hij als mens alle beschimping en hoon moest verduren die de mensen op Hem konden leggen. De enige hoop voor de mensheid lag in deze onderwerping van Christus aan alles wat Hij uit de handen en de harten der mensen kon verdragen.

Christus had niets gezegd dat Zijn beschuldigers tegen Hem zouden kunnen gebruiken; nochtans werd Hij gebonden, om aan te tonen dat Hij veroordeeld was. Er moest evenwel een schijn van gerechtigheid worden opgehouden. Het was noodzakelijk, dat de vorm van een wettelijk verhoor in acht werd genomen. De gezagdragers waren vastbesloten dit te verhaasten. Zij kenden de achting die het volk voor Jezus koesterde, en vreesden dat, indien de gevangenneming ruchtbaar werd gemaakt, men een reddingspoging zou ondernemen. Bovendien zou er, indien het verhoor en de terechtstelling niet terstond plaatsvonden, een week uitstel noodzakelijk zijn in verband met de viering van het Pascha. Dit zou hun plannen kunnen verijdelen. Wanneer zij zich wilden verzekeren van de veroordeling van Jezus, waren zij voor een groot deel afhankelijk van het getier van de menigte, waarvan velen tot het uitschot van Jeruzalem behoorden. Indien er een week uitstel zou zijn, zou de opwinding afnemen, en het was waarschijnlijk, dat er dan een reactie zou komen. Het grootste deel van het volk zou ten gunste van Christus in oproer komen; velen zouden naar voren komen met een getuigenis om Hem van blaam te zuiveren en de machtige werken die Hij had gedaan, aan het licht te brengen. Dit zou de verontwaardiging van het volk opwekken tegen het Sanhedrin. Hun optreden zou veroordeeld worden, en Jezus zou worden

vrijgelaten, om nieuwe eerbewijzen van de scharen te ontvangen. De priesters en oversten besloten daarom dat Jezus in handen van de Romeinen moest worden overgeleverd voordat hun opzet bekend werd.

Maar allereerst moest er een beschuldiging worden gevonden. Zij hadden tot nu toe nog niets gewonnen. Annas gaf bevel dat Jezus naar Kajafas zou worden gebracht. Kajafas behoorde tot de Sadduceeën, van wie sommigen nu de meest verwoede vijanden van Jezus waren. Hijzelf was, hoewel hij geen sterk karakter bezat, precies even streng, harteloos en gewetenloos als Annas. Hij zou geen middel onbeproefd laten om Jezus te vernietigen. Het was nu vroeg in de morgen en heel donker; bij het licht van toortsen en lantaarns ging de gewapende bende met hun gevangene op weg naar het paleis van de hogepriester. Terwijl de leden van het Sanhedrin samenkwamen, ondervroegen Annas en Kajafas Jezus opnieuw, maar zonder succes.

Toen de raad was bijeengekomen in de rechtszaal, nam Kajafas zijn plaats in als voorzitter. Aan beide zijden zaten de rechters en zij die bijzonder belang bij het gerechtelijk onderzoek hadden. De Romeinse soldaten hadden plaatsgenomen op een verhoging beneden aan de troon. Aan de voet van de troon stond Jezus. Op Hem was de blik van de gehele menigte gericht. De opwinding was hevig. Van de gehele menigte was Hij alleen kalm en rustig. Zelfs de atmosfeer die Hem omringde, scheen doordrongen te zijn van een heilige invloed.

Kajafas had Jezus beschouwd als zijn mededinger. Het vurig verlangen van het volk om de Heiland te horen, en hun blijkbare bereidheid om Zijn leer aan te nemen, hadden de bittere naijver van de hogepriester opgewekt. Maar toen Kajafas nu de gevangene aanzag, werd hij getroffen door bewondering voor Zijn edele, waardige houding. Hij kwam tot de overtuiging, dat deze Man aan God verwant was. Het volgende ogenblik verbande hij toornig deze gedachte. Onmiddellijk hoorde men zijn stem met spottende, hooghartige klank eisen, dat Jezus één van Zijn wonderen voor hen zou verrichten. Maar zijn woorden kwamen tot de oren van de Heiland alsof Hij ze niet hoorde. De mensen vergeleken het opgewonden, kwaadaardige gedrag van Annas en Kajafas met de kalme, majestueuze houding van Jezus. Zelfs in de gedachten van die verharde menigte kwam de vraag op: Moet deze Man met Zijn goddelijke verschijning als een misdadiger worden veroordeeld?

Kajafas, die de sfeer die ontstond, aanvoelde, haastte zich verder met het verhoor. De vijanden van Jezus waren in grote verlegenheid. Zij waren erop uit, Zijn veroordeling tot een feit te maken, maar zij wisten niet, hoe zij dat moesten volbrengen. De leden van de raad bestonden uit Farizeeën en Sadduceeën. Er was een bittere vijandschap en tweedracht tussen hen; bepaalde twistpunten durfden zij zelfs niet aan te raken, uit vrees dat er een twist zou ontstaan. Met enkele woorden had Jezus hun vooroordelen die zij tegen elkander hadden, kunnen opv/ekken, en op deze wijze hun toorn van Zichzelf hebben afgewend. Kajafas wist dit, en hij wilde het vermijden een twistgesprek uit te lokken. Er waren meer

dan voldoende getuigen om te bewijzen, dat Christus de priesters en de schriftgeleerden had aangeklaagd, dat Hij hen huichelaars en moordenaars had genoemd; maar dit getuigenis was niet geschikt om naar voren te worden gebracht. De Sadduceeën hadden in hun vinnige strijd met de Farizeeën dezelfde taal gebezigd. En een dergelijk getuigenis zou geen gewicht in de schaal leggen bij de Romeinen, die zelf een afkeer hadden van de aanmatigingen van de Farizeeën. Er waren ruim voldoende bewijzen om aan te tonen, dat Jezus de Joodse overleveringen had veronachtzaamd, en oneerbiedig over veel van hun inzettingen had gesproken; maar wat betreft de overleveringen leefden Farizeeën en Sadduceeën in gewapende vrede met elkander, en dit bewijs zou ook niets betekenen voor de Romeinen. De vijanden van Christus durfden Hem niet te beschuldigen van het breken van de sabbat, uit vrees dat een onderzoek zou aantonen wat de aard van Zijn werk was. Indien de genezingswonderen die Hij had verricht, aan het licht zouden komen, zou het doel van de priesters worden verijdeld.

Valse getuigen waren omgekocht om Jezus te beschuldigen van aanstichting tot oproer en van poging tot het oprichten van een aparte regering. Maar hun getuigenis bleek vaag te zijn en zij spraken elkaar tegen. Wanneer zij werden ondervraagd, logenstraften zij hun eigen verklaringen. In het begin van Zijn dienstwerk had Christus gezegd: “Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen”. In de symbolische taal der profetie voorzegde Hij zo Zijn eigen dood en opstanding. “Hij sprak van de tempel Zijns lichaams”. Deze woorden hadden de Joden in letterlijke betekenis opgevat, alsof zij betrekking hadden op de tempel in Jeruzalem. Behalve deze woorden, konden de priesters in alles wat Christus had gezegd, niets tegen Hem vinden. Door deze woorden verkeerd voor te stellen, hoopten zij iets te bereiken.

De Romeinen hadden zich beziggehouden met het herbouwen en verfraaien van de tempel, en zij waren daar bijzonder trots op; indien men hiervoor op enigerlei wijze minachting aan de dag zou leggen, zou dit zeker hun verontwaardiging opwekken. Hier konden Romeinen en Joden, Farizeeën en Sadduceeën het eens worden; immers zij allen hadden een grote verering voor de tempel. Aangaande dit punt vond men twee getuigen wier verklaring niet zo tegenstrijdig was als dat van de anderen. Eén van hen die was omgekocht om Jezus te beschuldigen, verklaarde: “Deze heeft gezegd: Ik kan de tempel Gods afbreken en binnen drie dagen opbouwen”. Op deze wijze werden de woorden van Christus verdraaid. Indien zij waren overgebracht precies zoals Hij ze had gesproken, dan zouden ze zelfs bij het Sanhedrin niet tot Zijn veroordeling hebben geleid. Indien Jezus maar een mens was geweest, zoals de Joden beweerden, dan zou Zijn verklaring alleen op een onredelijke, pochende geest hebben gewezen, maar men zou er geen godslastering van hebben kunnen maken. Zelfs zoals het door de valse getuigen verkeerd werd voorgesteld, bevatten Zijn woorden niets dat door de Romeinen zou worden beschouwd als een misdaad waarop de doodstraf stond.

Geduldig luisterde Jezus naar de tegenstrijdige getuigenissen. Hij uitte geen woord tot verdediging van Zichzelf. Ten slotte waren Zijn aanklagers verward, verbijsterd en razend. Zij kwamen niets verder met het verhoor. Het leek alsof hun plannen zouden falen. Kajafas was wanhopig. Er bleef nog een laatste redmiddel: Christus moest gedwongen worden Zichzelf te veroordelen. De hogepriester verrees van de rechterstoel, zijn gelaat vertrokken van hartstocht, terwijl zijn stem en houding duidelijk erop wezen, dat hij, indien het in zijn macht was, de gevangene die voor hem stond, zou neerslaan. “Geeft Gij geen antwoord?” riep hij uit, “wat getuigen dezen tegen U?” Jezus bleef zwijgen. “Hij werd mishandeld, maar Hij liet Zich verdrukken en deed Zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open”. Eindelijk hief Kajafas zijn rechterhand op ten hemel en richtte zich tot Jezus in de vorm van een plechtige eed: “Ik bezweer U bij de levende God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God”.

Op dit beroep kon Christus niet blijven zwijgen. Er was een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken. Hij had niet gesproken, totdat men Hem rechtstreeks ondervroeg. Hij wist, dat, wanneer Hij nu zou antwoorden, dit Zijn dood zou bevestigen. Maar het beroep werd gedaan door de hoogst erkende gezagdrager van de natie, en in de naam van de Allerhoogste. Christus zou niet te kort schieten in de verschuldigde eerbied voor de wet. Meer dan dit, Zijn eigen verhouding tot de Vader was in geding. Hij moest een duidelijke verklaring geven van Zijn karakter en zending. Jezus had tot Zijn discipelen gezegd: “Een ieder dan die Mij belijden zal voor de mensen, die zal ook Ik belijden voor Mijn Vader”. Nu herhaalde Hij deze onderwijzing door Zijn eigen voorbeeld.

Ieder oor was gespitst tot luisteren en ieder oog was op Zijn gelaat gericht, toen Hij antwoordde: ‘Gij hebt het gezegd”. Een hemels licht scheen Zijn gelaat te verlichten, toen Hij vervolgde: “Doch Ik zeg u, van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels”.

Een ogenblik scheen de goddelijkheid van Christus door Zijn menselijke gedaante heen. De hogepriester sidderde voor de doordringende blik van de Heiland. Die ogen schenen zijn verborgen gedachten te lezen, en in te branden in zijn hart. Nooit in zijn latere leven vergat hij de onderzoekende blik van de vervolgde Zoon van God. ”Van nu aan”, zei Jezus, “zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels”. Met deze woorden gaf Christus een beeld van het tegenovergestelde van dat wat nu gebeurde. Hij, de Here van leven en heerlijkheid, zou gezeten zijn aan de rechterhand Gods. Hij zou de Rechter der gehele aarde zijn, en op Zijn beslissing zou er geen beroep kunnen zijn. Dan zou iedere geheime zaak in het licht van Gods aangezicht worden gebracht, en het oordeel over ieder mens zijn naar gelang van zijn werken.

De woorden van Christus deden de hogepriester ontstellen. De gedachte dat er een wederopstanding der doden zou zijn, waarbij allen zouden staan voor de rechterstoel Gods

om vergolden te worden naar hun werken, was een verschrikkelijke gedachte voor Kajafas. Hij wilde niet geloven, dat Hij in de toekomst naar zijn werken zou worden geoordeeld. Hij zag voor zijn geestesoog een panorama van de gebeurtenissen bij het laatste oordeel. Een ogenblik lang zag hij het vreselijke schouwspel, waarbij de graven hun doden teruggeven, met de geheimen waarvan hij had gehoopt dat ze voorgoed waren verborgen. Een ogenblik had hij het gevoel, alsof hij voor de eeuwige Rechter stond, Wiens oog, dat alle dingen ziet, in zijn ziel las en geheimen aan het licht bracht waarvan hij veronderstelde dat ze met de doden waren begraven.

Het schouwspel verdween voor het geestesoog van de priester. De woorden van Christus krenkten hem, de Sadduceeër, diep. Kajafas had de leerstelling van de wederopstanding, het oordeel en een toekomstig leven ontkend. Nu werd hij aangegrepen door een duivelse woede. Moest deze Man, Die als gevangene voor hem stond, zijn meest geliefde theorieën aanvallen? Terwijl hij zijn kleed scheurde, zodat de mensen zijn zogenaamde afschuw zouden kunnen zien, eiste hij dat de gevangene zonder verdere plichtplegingen wegens godslastering zou worden veroordeeld. “Waartoe hebben wij nog getuigen nodig?” zei hij; “Zie, nu hebt gij de godslastering gehoord. Wat dunkt u?” En zij allen verklaarden Hem schuldig.

Overtuiging vermengd met hartstocht bracht Kajafas ertoe te handelen zoals hij deed. Hij was woedend op zichzelf, omdat hij de woorden van Christus geloofde, en in plaats van zijn hart te scheuren in een diep besef van de waarheid, en te belijden dat Jezus de Messias was, scheurde hij zijn priesterlijke gewaden in vastbesloten verzet. Deze daad had een diepe betekenis. Kajafas vatte maar vaag de betekenis hiervan. Met deze daad, die hij verrichtte om de rechters te beïnvloeden en de veroordeling van Christus te bewerkstelligen, veroordeelde de hogepriester zichzelf. Door de wet van God werd hij uitgesloten van het priesterschap. Hij had zijn eigen doodvonnis uitgesproken.

Een hogepriester mocht zijn klederen niet scheuren. Bij de wet voor de Levieten was dit verboden en de doodstraf stond hierop. Onder geen enkele omstandigheid, bij geen enkele gelegenheid, mocht de priester zijn gewaad scheuren. Onder de Joden was het de gewoonte, dat bij de dood van vrienden de klederen werden gescheurd, maar deze gewoonte mochten de priesters niet navolgen. Door Christus was aan Mozes een bijzonder gebod hierover gegeven.

Alles wat door de priester werd gedragen, moest heel en zonder gebrek zijn. Door die prachtige ambtelijke gewaden werd het karakter voorgesteld van het grote tegenbeeld, Jezus Christus. Slechts het volmaakte, in kleding en houding, in woord en geest, kon aanvaardbaar zijn voor God. Hij is heilig, en Zijn heerlijkheid en volmaaktheid moesten door de aardse dienst worden voorgesteld. Niets anders dan het volmaakte kon op de juiste wijze de heiligheid van de hemelse dienst voorstellen. De sterfelijke mens zou misschien zijn eigen hart kunnen scheuren door een berouwvolle en nederige geest. Dit zou God erkennen. Maar

er mocht geen scheur in de priesterlijke gewaden worden gemaakt, want dit zou de voorstelling van de hemelse dingen ontsieren. De hogepriester die het waagde te verschijnen in het heiligdom en de dienst waar te nemen met een gescheurd kleed, werd beschouwd als iemand die zichzelf van God had afgescheiden. Door zijn kleed te scheuren, sneed hij zichzelf af van een representatief persoon te zijn. Hij werd niet langer door God aangenomen als dienstdoende priester. Deze handelwijze, die door Kajafas aan de dag werd gelegd, toonde menselijke hartstocht, menselijke onvolmaaktheid.

Door zijn klederen te scheuren maakte Kajafas de wet van God krachteloos, en volgde de overlevering van mensen. Een door mensen gegeven wet bepaalde, dat in geval van godslastering een priester, uit afschuw over de zonde, zijn klederen mocht scheuren, en onschuldig was. Aldus werd de wet van God door de wetten van mensen nietig verklaard. Iedere handeling van de hogepriester werd door de mensen met belangstelling gadegeslagen; en Kajafas zon op middelen om zijn vroomheid te tonen. Maar met deze daad, die bedoeld was als een beschuldiging tegen Christus, smaadde hij Hem van Wie God had gezegd: “Mijn naam is in Hem”. Hijzelf lasterde God. Terwijl hij onder de veroordeling Gods stond, sprak hij een vonnis uit over Christus als godslasteraar.

Toen Kajafas zijn klederen scheurde, was zijn daad veelbetekenend in verband met de plaats die het Joodse volk daarna tegenover God zou innemen. Het volk dat eens door God werd begunstigd, scheidde zichzelf af, en zou spoedig een volk zijn dat door Jehova niet meer erkend werd. Toen Christus aan het kruis uitriep: “Het is volbracht!”0, en het voorhangsel in de tempel doormidden scheurde, verklaarde de Heilige Wachter dat het Joodse volk Hem had verworpen Die het tegenbeeld was van al hun voorbeelden, de wezenlijke gestalte van al hun schaduwen. Israël werd van God gescheiden. Terecht kon Kajafas zijn ambtsgewaden, die aanduidden dat hij aanspraak erop maakte een vertegenwoordiger te zijn van de Grote Hogepriester, scheuren; want niet langer hadden zij betekenis voor hem en het volk. Terecht kon de hogepriester zijn kleed scheuren, in afschuw van zichzelf en het volk.

Het Sanhedrin had Jezus des doods schuldig bevonden; maar het was in strijd met de Joodse wet om een gevangene in de nacht te verhoren. Een wettige veroordeling kon slechts plaatsvinden bij daglicht en voor een voltallige raad. Desalniettemin werd de Heiland nu behandeld als een veroordeelde misdadiger, en Hij werd overgegeven om door de laagste en gemeenste mensen beschimpt te worden. Het paleis van de hogepriester lag rondom een open hof, waarin de soldaten en de schare waren bijeengekomen. Door deze hof werd Jezus geleid naar het wachtlokaal, terwijl er aan alle kanten met Zijn bewering dat Hij de Zoon van God was, werd gespot. Zijn eigen woorden: “gezeten aan de rechterhand der Macht”, en “komende op de wolken des hemels”, werden schimpend herhaald. Terwijl Hij in het arrestantenlokaal was en wachtte op Zijn wettelijk verhoor, was Hij niet beschermd. Het onwetend gespuis had de wreedheid gezien waarmee Hij voor de raad was behandeld, en maakte hieruit op, dat zij de vrijheid hadden alle duivelse elementen in hun karakter te

openbaren. Christus’ edele en goddelijke houding bracht hen tot razernij. Zijn zachtmoedigheid, Zijn onschuld, Zijn koninklijk geduld vervulden hen met een haat die uit Satan voortkwam. Genade en gerechtigheid werden met voeten getreden. Nooit werd een misdadiger op zulk een onmenselijke manier behandeld als de Zoon van God.

Maar een diepere smart verscheurde het hart van Jezus; de slag die de diepste pijn veroorzaakte, had geen vijandelijke hand Hem kunnen toebrengen. Terwijl Hij de schijnvertoning van een gerechtelijk onderzoek voor Kajafas onderging, werd Christus door één van Zijn eigen discipelen verloochend. Nadat zij hun Meester in de hof hadden verlaten, waagden twee van Zijn discipelen het de schare, die Jezus in arrest hield, op een afstand te volgen. Deze discipelen waren Petrus en Johannes. De priesters herkenden Johannes als een welbekende discipel van Jezus, en lieten hem toe in de zaal, in de hoop, dat hij, wanneer hij getuige was van de vernedering van zijn Leider, de gedachte zou afwijzen dat zo iemand de Zoon van God zou zijn. Johannes sprak ten gunste van Petrus, en zorgde ervoor dat ook hij kon binnenkomen.

Op de binnenplaats was een vuur ontstoken, want het was het koudste uur van de nacht, juist voor zonsopgang. Een groep mensen verzamelde zich om het vuur, en Petrus nam brutaalweg een plaats onder hen in. Hij wilde niet als een discipel van Jezus worden herkend. Door zich onverschillig onder de menigte te mengen, hoopte hij, dat men hem zou houden voor een van de mensen die Jezus naar de gerechtszaal hadden gebracht. Maar toen het licht op het gezicht van Petrus viel, wierp de vrouw die als portierster dienst deed, een onderzoekende blik op hem. Ze had opgemerkt dat hij met Johannes binnenkwam, ze bemerkte de verslagen uitdrukking op zijn gezicht, en dacht dat hij wel een discipel van Jezus zou kunnen zijn. Zij was een van de dienaressen uit het huis van Kajafas, en was nieuwsgierig. Ze zei tot Petrus: “Gij behoort toch ook niet tot de discipelen van deze mens?”2 Petrus was verward en verbijsterd; de ogen van het gezelschap werden terstond op hem gericht. Hij deed alsof hij haar niet begreep; maar ze hield aan en zei tot de mensen die om haar heen stonden, dat deze man met Jezus was. Petrus voelde zich gedwongen te antwoorden en zei toornig: “Vrouw, ik ken Hem niet!” Dit was de eerste verloochening en terstond kraaide de haan. O Petrus, zo spoedig schaamt ge u voor uw Meester! Zo vlug verloochent gij Uw Meester!

Toen de discipel Johannes de rechtszaal was binnengekomen, had hij niet geprobeerd te verbergen dat hij een volgeling van Jezus was. Hij begaf zich niet onder het ruwe gezelschap dat zijn Meester beschimpte. Men stelde hem geen vragen, want hij deed zich niet anders voor dan hij was en wekte op deze wijze geen argwaan. Hij zocht een afgelegen hoek op, veilig voor de aandacht van de bende, maar zo dicht bij Jezus als voor hem mogelijk was. Hier kon hij alles horen en zien wat tijdens het verhoor van zijn Here plaatsvond.

Het was niet de bedoeling van Petrus dat zijn ware aard bekend zou worden. Door een onverschillige houding aan te nemen, had hij zich geplaatst op het terrein van de vijand, en zo werd hij een gemakkelijke prooi voor de verleiding. Indien men een beroep op hem gedaan zou hebben om voor zijn Meester te vechten, dan zou hij een moedige soldaat zijn geweest; maar toen honend op hem werd gewezen, bewees hij, dat hij een lafaard was. Velen die niet terugdeinzen voor openlijke strijd voor him Here, worden door bespotting ertoe gebracht hun geloof te ver-loochenen. Door om te gaan met mensen die zij behoorden te vermijden, brengen zij zichzelf op de weg van de verzoeking. Zij lokken de vijand uit om hen te verzoeken, en worden ertoe gebracht dingen te zeggen of te doen waaraan zij zich onder andere omstandigheden nooit zouden hebben schuldig gemaakt. De discipel van Christus die in onze tijd zijn geloof verbergt uit angst voor lijden of verwijten, verloochent zijn Here evenzeer als Petrus dit deed in de gerechtszaal.

Petrus probeerde geen belangstelling aan de dag te leggen voor het verhoor van zijn Meester, maar zijn hart kromp ineen van smart toen hij de wrede spotternijen hoorde en de mishandeling waaronder Hij leed! Meer dan dat, hij was verwonderd en boos, omdat Jezus Zichzelf en Zijn volgelingen vernederde door Zich aan een dergelijke behandeling te onderwerpen. Om zijn ware gevoelens te verbergen, poogde hij zich te voegen bij de vervolgers van Jezus met hun ongepaste grappen. Maar zijn optreden was onnatuurlijk. Zijn handelwijze was bedrieglijk, en terwijl hij trachtte onverschillig te praten, kon hij zijn verontwaardiging niet bedwingen bij de smaad waarmee zijn Meester werd overladen.

Voor de tweede maal richtte de aandacht zich op hem en werd hij ervan beschuldigd een volgeling van Jezus te zijn. Nu verklaarde hij onder ede: “Ik ken die Mens niet”. Er werd hem nog een gelegenheid geboden. Een uur was verstreken toen een van de dienaren van de hogepriester, een naaste bloedverwant van de man wiens oor was afgeslagen, hem vroeg: “Zag ik u niet in de hof met Hem?”“Waarlijk gij zijt een van hen; want gij zijt ook een Galileeër en uw spraak gelijkt”. Toen hij dit hoorde, werd Petrus razend. De discipelen van Jezus waren bekend om hun kiese taal, en om zijn ondervragers volkomen te misleiden en de rol die hij speelde aannemelijk te maken, verloochende Petrus nu zijn Meester met vervloeking en verwensing. Opnieuw kraaide de haan. Toen hoorde Petrus het en hij herinnerde zich de woorden van Jezus: “Voordat de haan tweemaal kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen”.

Terwijl de onterende eden Petrus nog vers op de lippen lagen en het schrille hanegekraai nog in zijn oren klonk, wendde de Heiland Zich af van Zijn toornig kijkende rechters en keek Zijn arme discipel recht in het gelaat. Op hetzelfde ogenblik werden de ogen van Petrus naar zijn Meester getrokken. In dat vriendelijk gelaat las hij diep medelijden en smart, echter geen toorn.

De aanblik van dat bleke, lijdende gelaat, die bevende lippen, die blik van ontferming en vergiffenis, doorboorde zijn hart als een pijl. Zijn geweten werd wakker. De herinnering

leefde op. Petrus dacht weer aan zijn belofte van enkele uren geleden, dat hij met zijn Here in de gevangenis en in de dood zou gaan. Hij herinnerde zich zijn smart, toen de Heiland hem in de opperzaal vertelde, dat hij zijn Here in diezelfde nacht driemaal zou verloochenen. Petrus had juist verklaard, dat hij Jezus niet kende, maar nu besefte hij met bittere smart hoe goed zijn Here hém kende, en hoe nauwkeurig Hij zijn hart had doorgrond, waarvan de bedrieglijkheid hemzelf onbekend was.

Een stroom van herinneringen kwam bij hem boven. De tedere barmhartigheid van de Heiland, Zijn vriendelijkheid en lankmoedigheid, Zijn liefde en geduld jegens Zijn dwalende discipelen — dit alles herinnerde hij zich. Hij herinnerde zich de vermaning: “Simon, Simon, zie de Satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken”. Hij dacht met afschuw aan zijn eigen ondankbaarheid, zijn valsheid, zijn meineed. Nogmaals keek hij naar zijn Meester, en zag hoe een heiligschennende hand werd opgeheven om Hem in het gelaat te slaan. Niet in staat dit schouwspel langer te verdragen, snelde hij, door smart gebroken, de zaal uit.

Hij haastte zich voort, in de eenzame duisternis, hij wist niet waarheen, en dat liet hem ook onverschillig. Eindelijk bemerkte hij dat hij in Gethsemane was. Datgene wat daar enkele uren geleden had plaatsge-vonden, kwam hem levendig voor de geest. Het lijdende gelaat van zijn Here, bevlekt met bloedig zweet en vertrokken door zielestrijd, rees voor hem op. Hij bedacht met bitter berouw dat Jezus alléén had geweend en geworsteld in het gebed, terwijl zij die in dat uur van beproeving aan Zijn zijde hadden moeten zijn, sliepen. Hij herinnerde zich Zijn plechtige op-dracht: “Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt”. Hij was weer getuige van het toneel in de rechtszaal. De wetenschap, dat hij de zwaarste last had toegevoegd aande vernedering en smart van de Heiland, was een marteling voor zijn bloedend hart. Op dezelfde plaats waar Jezus in doodsstrijd Zijn ziel had uitgestort voor Zijn Vader, viel Petrus op zijn aangezicht, en wenste wel te sterven.

Toen Jezus hem geboden had te waken en te bidden, had Petrus door te slapen de weg bereid voor zijn grote zonde. Al de discipelen leden een groot verlies, doordat zij in dat kritieke uur sliepen. Christus kende de hevige beproeving die zij zouden moeten doormaken. Hij wist, hoe Satan zou werken om hun zintuigen te verlammen, zodat zij niet bereid zouden zijn voor de beproeving. Daarom gaf Hij hun deze waarschuwing. Indien die uren in de hof met waken en bidden waren doorgebracht, dan was Petrus niet van zijn eigen zwakke kracht afhankelijk geweest. Hij zou zijn Here niet hebben verloochend. Indien de discipelen met Christus in Zijn zielestrijd hadden gewaakt, zouden zij erop zijn voorbereid Zijn lijden aan het kruis te aanschouwen. Zij zouden enigermate de aard hebben begrepen van Zijn overweldigende zielestrijd. Zij zouden in staat zijn geweest zich Zijn woorden te herinneren die Zijn lijden, Zijn dood en Zijn opstanding voorzegden. Te midden van de duisternis van het zwaarste uur zouden enkele stralen van hoop de duisternis hebben verlicht en hun geloof gesteund.

Zodra het dag was, kwam het Sanhedrin opnieuw bijeen, en opnieuw werd Jezus de raadzaal binnengeleid. Hij had verklaard de Zoon van God te zijn, en zij hadden Zijn woorden verdraaid tot een aanklacht tegen Hem. Maar zij konden Hem hierop niet veroordelen, want velen van hen waren bij de nachtelijke zitting niet tegenwoordig geweest, en zij hadden Zijn woorden niet gehoord. En zij wisten dat het Romeinse gerechtshof daarin niets zou kunnen vinden dat de doodstraf waardig was. Doch indien zij allen deze woorden opnieuw van Zijn eigen lippen konden horen, zou hun doel bereikt zijn. Zijn aanspraak op het Messiasschap zouden zij kunnen verdraaien tot een oproerige politieke aanspraak.

"Indien Gij de Christus zijt", zeiden ze, "zeg het ons". Maar Christus bleef zwijgen. Zij gingen voort Hem met vragen te bestoken. Ten slotte sprak Hij op treurige toon: "A1 zeide Ik het u, gij zoudt het toch niet geloven; en al zou Ik u vragen, gij zoudt toch niet antwoorden". Maar opdat zij geen verontschuldiging zouden hebben, voegde Hij daaraan de plechtige waarschuwing toe: "Van nu aan zal de Zoon des mensen zijn gezeten aan de rechterhand der kracht Gods". "Zijt Gij dan de Zoon van God?"3 vroegen ze als uit één mond. "Hij zeide tot hen: Gij zegt zelf, dat Ik het ben". Toen riepen ze uit: "Wat hebben wij verder voor getuigenis nodig? Zelf hebben wij het immers uit Zijn mond gehoord".

En zo zou Jezus, volgens de derde veroordeling van de Joodse gezagdragers, moeten sterven. Alles wat nu nog nodig was, meenden zij, was, dat de Romeinen deze veroordeling zouden bekrachtigen en Hem in hun handen overleveren. Daarna volgde het derde toneel van smaad en bespotting, dat nog erger was dan datgene wat Hij van de onwetende volksmassa had ontvangen. Dit vond plaats in tegenwoordigheid van de priesters en oversten met hun toestemming. Elk gevoel van medelijden of menselijkheid was uit hun harten verdwenen. Indien hun argumenten zwak waren en Zijn stem niet tot zwijgen zouden kunnen brengen, hadden zij nog andere wapenen, zoals die door de eeuwen heen gebruikt zijn om ketters tot zwijgen te brengen — lijden en geweld, en de dood.

Toen de veroordeling van Jezus door de rechters was uitgesproken, nam een duivelse woede bezit van de mensen. Hun geschreeuw klonk als het gehuil van wilde beesten. De menigte stormde op Jezus toe, terwijl ze uitriepen: Hij is schuldig, breng Hem ter dood! Indien de Romeinse soldaten er niet waren geweest, zou Jezus niet in leven zijn gebleven om aan het kruis van Golgotha te worden genageld. Hij zou voor de ogen van Zijn rechters in stukken zijn gescheurd, indien het Romeinse gezag niet tussenbeide was gekomen, en met wapengeweld de gewelddaden van het gespuis had bedwongen.

Heidense mannen waren vertoornd over de ruwe behandeling van iemand tegen wie niets was bewezen. De Romeinse hoofdlieden verklaarden, dat de Joden, door een doodvonnis uit te spreken over Jezus, de Romeinse macht schonden, en dat het zelfs tegen de Joodse wet was om een man te veroordelen op zijn eigen getuigenis. Deze tussenkomst bracht een ogenblik van adempauze in de gebeurtenissen; maar de Joodse leiders waren als dood waar het medelijden en schaamte betrof. Priesters en oversten vergaten de waardigheid van hun

ambt, en beschimpten de Zoon van God met lelijke woorden. Zij hoonden Hem vanwege Zijn afkomst. Zij verklaarden dat Zijn aanmatiging, Zich de Messias te noemen, maakte, dat Hij de meest schandelijke dood verdiende. De meest liederlijke mensen begonnen de Heiland op een schandelijke wijze te grieven. Een oud kleed werd over Zijn hoofd geworpen, en Zijn kwelgeesten sloegen Hem in het gelaat, zeggende: “Profeteer ons, Christus, wie is het, die U geslagen heeft?” Toen het kleed weggenomen was, spuwde een snoodaard Hem in het gelaat. De engelen van God schreven getrouw iedere beledigende blik, woord en daad tegen hun geliefde Meester op. Eenmaal zullen de gemene lieden, die spotten en spuwden in het kalme, bleke gelaat van Christus, dat gelaat in zijn heerlijkheid aanschouwen, wanneer het zal stralen, helderder dan de zon.

Hoofdstuk 76—Judas

De geschiedenis van Judas toont ons het droevige einde van een leven dat door God geëerd had kunnen worden. Zou Judas zijn gestorven vóór zijn laatste reis naar Jeruzalem, dan zou hij beschouwd zijn als een man die een plaats onder de twaalven waard was, als één die zeer gemist zou worden. De afschuw die hem door de eeuwen heen heeft gevolgd, zou niet hebben bestaan, als het niet was om de eigenschappen die aan het einde van zijn geschiedenis werden geopenbaard. Maar het was met een bedoeling dat zijn karakter voor de wereld werd openbaar gemaakt. Het moest een waarschuwing zijn voor allen die, evenals hij, aan heilige zaken hun toevertrouwd, verraad zouden plegen.

Kort voor het Pascha had Judas zijn overeenkomst met de priesters om Jezus in hun handen over te leveren, hernieuwd. Er was toen afgesproken, dat de Heiland op één van de plaatsen waar Hij Zich gewoonlijk afzonderde voor meditatie en gebed, zou worden gegrepen. Sinds het feestmaal in het huis van Simon had Judas de gelegenheid gehad om na te denken over de daad die hij was overeengekomen om uit te voeren, maar zijn opzet was niet veranderd. Voor dertig zilverlingen — de prijs voor een slaaf — gaf hij de Here der heerlijkheid over aan schande en dood.

Judas bezat van nature een sterke liefde voor geld; maar hij was niet altijd verdorven genoeg geweest om een dergelijke daad te verrichten. Hij had de boze geest der hebzucht gekoesterd, totdat deze een overheersende drijfveer in zijn leven werd. De liefde voor de mammon overvleugelde zijn liefde voor Christus. Door slaaf te worden van één ondeugd, gaf hij zichzelf aan Satan, om tot elke mogelijke zonde te worden gedreven.

Judas had zich bij de discipelen aangesloten, toen grote scharen Christus volgden. Het onderricht van de Heiland bewoog hun harten telkens wanneer zij gespannen luisterden naar Zijn woorden, die Hij sprak in de synagoge, aan de oever van de zee en op de berg. Judas zag hoe lammen, zieken en blinden in groten getale uit de steden en dorpen naar Jezus kwamen. Hij zag hoe stervenden aan Zijn voeten werden gelegd. Hij was getuige van Je machtige werken van de Heiland, wanneer Hij de zieken genas, duivelen uitwierp en doden opwekte. Hij voelde in zijn eigen wezen de bewijzen van de macht van Christus. Hij erkende, dat de leer van Christus machtiger was dan alles wat hij ooit had gehoord. Hij had de Grote Leraar lief, en verlangde met Hem te zijn. Hij voelde een verlangen dat zijn karakter en leven zouden worden veranderd, en hij hoopte dat hij dit zou ervaren door zich met Jezus te verbinden. De Heiland wees Judas niet af. Hij gaf hem een plaats onder de twaalven. Hij vertrouwde hem het werk van een evangelist toe. Hij schonk hem de kracht om zieken te genezen en duivelen uit te werpen. Maar Judas kwam niet zover, dat hij zichzelf volkomen aan Christus overgaf. Hij gaf zijn wereldse eerzucht en zijn liefde voor geld niet op. Terwijl hij de positie van een dienaar van Christus aanvaardde, liet hij zich niet door God vormen. Hij meende, dat hij zijn eigen oordeel en inzichten zou kunnen behouden, en hij kweekte een gezindheid van kritiek leveren en beschuldigen.

Judas stond in hoog aanzien bij de discipelen en hij had op hen een grote invloed. Hijzelf had een hoge dunk van zijn eigen bekwaamheden, en zag op zijn broeders neer als mensen die ver beneden hem stonden in oordeel en bekwaamheid. Zij zagen hun gunstige gelegenheden niet, dacht hij, en maakten geen gebruik van de omstandigheden. Met zulke kortzichtige mannen als leiders zou de gemeente nooit tot bloei komen. Petrus was driftig; hij was gewoon te handelen zonder na te denken. Johannes, die alle waarheden uit de mond van Christus als schatten koesterde, werd door Judas beschouwd als een stumperige financier. Mattheüs, wiens opleiding hem had geleerd precies te zijn in alle dingen, nam het erg nauw met de eerlijkheid, en hij was steeds bezig de woorden van Christus te overdenken en werd hierdoor zó in beslag genomen, dat, naar Judas meende, men hem niet kon toevertrouwen op handige, vooruitziende wijze zaken te doen. Op deze wijze vormde Judas zich een oordeel over alle discipelen, en vleide zichzelf met de gedachte, dat de gemeente dikwijls verward en beschaamd zou staan, indien hij niet zo uitstekend de zaken zou regelen. Judas beschouwde zichzelf als een bekwaam man, die niet kon worden overtroffen. In zijn eigen mening deed hij de zaak eer aan, en als zodanig gedroeg hij zich ook steeds.

Judas was blind voor zijn eigen zwakke karakter, en Christus stelde hem op een plaats waar hij de gelegenheid zou hebben om dit in te zien en zich te verbeteren. Als penningmeester der discipelen was hij aangewezen om in de behoeften van het kleine gezelschap te voorzien en de noden van de armen te verlichten. Toen Jezus in de paschazaal tot hem zei: “Wat gij doen wilt, doe het met spoed”, meenden de discipelen dat Jezus hem verzocht had voor het feest te kopen wat nodig was, of om iets aan de armen te geven. Door het dienen van anderen had Judas een onbaatzuchtige geest kunnen ontwikkelen. Maar terwijl hij dagelijks luisterde naar de lessen van Christus en getuige was van Zijn onbaatzuchtig leven, bleef Judas zijn hebzuchtige aard koesteren. De kleine bedragen die in zijn handen kwamen, waren een voortdurende verleiding. Dikwijls wanneer hij een kleine dienst voor Christus verrichtte of tijd wijdde aan godsdienstige zaken, betaalde hij zichzelf uit deze povere bron. In zijn eigen ogen dienden deze voorwendsels om zijn handelingen te verontschuldigen, maar in Gods ogen was hij een dief.

De dikwijls herhaalde verklaring van Christus, dat Zijn koninkrijk niet van deze wereld was, ergerde Judas. Hij had een lijn uitgestippeld, volgens welke Christus, naar hij hoopte, zou werken. Het was zijn bedoeling geweest dat Johannes de Doper uit de gevangenis zou worden bevrijd. Maar zie, het werd toegelaten dat Johannes werd onthoofd. En in plaats Zijn koninklijk recht te laten gelden en de dood van Johannes te wreken, trok Jezus Zich met Zijn discipelen terug naar een landelijke plek. Judas wilde dat de strijd feller werd gevoerd. Hij meende, dat, als Jezus Zijn discipelen niet zou verhinderen hun plannen uit te voeren, het werk meer succes zou hebben. Hij bemerkte de toenemende vijandschap van de Joodse leiders, en zag hoe Jezus geen acht sloeg op hun uitdaging, wanneer zij van Hem een teken van de hemel eisten. Zijn hart stond open voor ongeloof, en de vijand zorgde voor twijfelende en opstandige gedachten. Waarom stond Jezus zoveel stil bij datgene wat

ontmoedigend was? Waarom voorzegde Hij beproeving en vervolging voor Zichzelf en Zijn discipelen? Het vooruitzicht een hoge positie te zullen bekleden in het nieuwe koninkrijk, had Judas ertoe gebracht zich met de zaak van Christus te verbinden. Zou zijn hoop teleurgesteld worden? Judas was nog niet tot de conclusie gekomen, dat Jezus niet de Zoon van God was; maar hij twijfelde en zocht naar een verklaring voor Zijn machtige werken.

Niettegenstaande de leer van de Heiland Zelf, opperde Judas voortdurend de idee dat Christus als koning in Jeruzalem zou regeren. Bij de spijziging van de vijfduizend probeerde hij dit tot stand te brengen. Bij deze gelegenheid hielp Judas bij het ronddelen van het voedsel aan de hongerige menigte. Hij had een gelegenheid om het goede te zien dat binnen zijn bereik lag om aan anderen mee te delen. Hij gevoelde de voldoening die altijd het gevolg is van het dienen van God. Hij hielp de zieken en de lijdenden uit de schare tot Christus te brengen. Hij zag welk een verlichting, welk een vreugde en blijdschap in de harten der mensen kwamen door de genezende kracht van Hem Die alles herstelt. Hij had de werkwijze van Christus kunnen begrijpen. Maar hij werd verblind door zijn eigen zelfzuchtige verlangens. Judas was de eerste om gebruik te maken van de geestdrift die door het wonder van de broden was opgewekt. Hij was het, die het plan opvatte om Christus met geweld te nemen en Hem koning te maken. Zijn hoop was hoog gespannen. Zijn teleurstelling was bitter.

De toespraak van Christus in de synagoge over het Brood des Levens was een keerpunt in de geschiedenis van Judas. Hij hoorde de woorden: “Tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf”. Hij zag dat Christus eerder geestelijke dan aardse goederen aanbood. Hij beschouwde zichzelf als iemand die vooruit zag, en hij meende te zien dat Jezus niet zou worden geëerd en Zijn volgelingen geen hoge positie zou kunnen verschaffen. Hij besloot zich niet zo nauw met Christus te verbinden, zodat hij zich zou kunnen terugtrekken. Hij zou afwachten. En hij wachtte af.

Vanaf dat ogenblik gaf hij uitdrukking aan zijn twijfel, wat de discipelen verwarde. Hij veroorzaakte onenigheid en misleidende gevoelens, door de naar voren gebrachte argumenten van de schriftgeleerden en de Farizeeën tegen de beweringen van Christus aan te halen. Al de kleine en grote moeilijkheden en lasten, de zorgen en schijnbare hindernissen bij de vooruitgang van het evangelie, verklaarde Judas als bewijzen tegen de waarheid ervan. Hij haalde teksten uit de Schriften aan die geen verband hielden met de waarheden die Christus naar voren bracht. Deze teksten, uit hun verband gerukt, verwarden de discipelen, waardoor de ontmoediging die hen voortdurend drukte, toenam. Nochtans werd dit alles door Judas op zulk een wijze gedaan, dat het scheen alsof hij zeer nauwgezet was. En terwijl de discipelen zochten naar bewijzen om de woorden van de Grote Leraar te bevestigen, leidde Judas hen dan bijna onmerkbaar op een ander spoor. Hij stelde op een bijzondere godsdienstige en schijnbaar wijze manier de zaken in een ander licht dan dat waarin Jezus ze had geplaatst en gaf zo aan Zijn woorden een betekenis die Hij daaraan niet had verleend. Zijn ideeën wekten voortdurend een eerzuchtig verlangen op naar tijdelijke

voorrechten, en op deze wijze werden de discipelen van de belangrijke dingen waarop zij acht hadden moeten slaan, afgeleid. De onenigheid wie van hen de grootste zou zijn, werd hoofdzakelijk door Judas uitgelokt.

Toen Jezus de voorwaarde van Zijn discipelschap aan de rijke jonge overste stelde, was Judas ontstemd. Hij meende dat er een vergissing was begaan. Indien mensen als deze hooggeplaatste zich bij de gelovigen zouden aansluiten, konden zij helpen het werk van Christus te steunen. Als Judas maar erkend werd als raadsman, zo dacht hij, dan zou hij vele plannen kunnen opperen voor de vooruitgang van de kleine gemeente. Zijn principes en methoden zouden enigszins verschillen van die van Christus, maar in deze dingen vond hij zichzelf wijzer dan Christus.

In alles wat Christus tot Zijn discipelen zei, was iets waarmee Judas het in zijn hart niet eens was. Onder zijn invloed deed de geest van misnoegen snel zijn werk. De discipelen zagen niet welke macht hier werkelijk bezig was; maar Jezus zag dat Satan zijn eigenschappen op Judas overbracht en op deze wijze een weg opende om zo de andere discipelen te beïnvloeden. Een jaar voor het verraad verklaarde Christus het volgende: “Heb Ik niet u twaalven uitgekozen? En één van u is een duivel”.

Toch kwam Judas niet in openlijk verzet en scheen de lessen van de Heiland niet in twijfel te trekken. Hij uitte geen protest, tot de tijd van het feestmaal in het huis van Simon. Toen Maria de voeten van de Heiland zalfde, openbaarde Judas zijn hebzuchtige gezindheid. Toen Jezus hem berispte, scheen zijn geest in bitterheid te veranderen. Gewonde trots en wraakzucht verbraken de hinderpalen, en de hebzucht, waaraan hij zolang had toegegeven, had hem in haar macht. Dit zal de ervaring zijn van een ieder die volhardt met het koesteren van de zonde. De verdorven beginselen waaraan geen weerstand wordt geboden en die niet worden overwonnen, luisteren naar de verzoeking van Satan, en de ziel wordt een gevangene van zijn wil.

Maar Judas was nog niet volkomen verhard. Zelfs nadat hij zich tot tweemaal toe had verbonden om de Heiland te verraden, was er gelegenheid voor berouw. Tijdens het paschamaal bewees Jezus Zijn goddelijkheid door de bedoeling van de verrader te openbaren. Op liefdevolle wijze betrok Hij Judas in Zijn dienst aan de discipelen. Maar op dit laatste bewijs van liefde werd geen acht geslagen. Toen was de zaak voor Judas beslist, en de voeten die Jezus had gewassen, gingen uit om het werk van de verrader te doen.

Judas beredeneerde, dat, indien Jezus moest worden gekruisigd, deze gebeurtenis toch zou plaatsvinden. Zijn eigen daad waardoor hij de Heiland verried, zou het resultaat niet veranderen. Indien Jezus niet moest sterven, zou het Hem alleen dwingen Zichzelf te bevrijden. Wat er ook gebeurde, Judas zou iets winnen door zijn verraad. Hij vond, dat hij een goede koop had gedaan door zijn Here te verraden. Judas geloofde echter niet, dat Christus zou toestaan dat Hij zou worden gevangengenomen. Door Hem te verraden, beoogde hij Hem een les te geven. Hij was van plan een rol te spelen waardoor de Heiland

hem voortaan zorgvuldig met gepaste eerbied zou behandelen. Maar Judas wist niet, dat hij Christus overleverde aan de dood. Hoe dikwijls hadden de schriftgeleerden en Farizeeën, wanneer de Heiland in gelijkenissen sprak, zich laten meeslepen door Zijn treffende uitbeeldingen! Hoe menigmaal hadden zij een oordeel over zichzelf uitgesproken! Wanneer de waarheid tot hun hart doordrong, waren zij dikwijls met woede vervuld en hadden stenen opgenomen om naar Hem te werpen; maar steeds weer was Hij ontkomen. Aangezien Hij aan zovele valstrikken was ontkomen, dacht Judas dat Hij zeker niet zou toestaan, nu te worden gevangengenomen.

Judas besloot de proef op de som te nemen. Indien Jezus werkelijk de Messias was, zou het volk, voor wie Hij zoveel gedaan had, zich om Hem scharen en Hem tot Koning uitroepen. Dit zou voorgoed zekerheid geven aan velen die nu in onzekerheid waren. Judas zou de eer hebben, dat hij de koning op de troon van David had geplaatst. En deze daad zou hem verzekeren van de hoogste positie naast Christus in het nieuwe koninkrijk. De valse discipel speelde zijn rol bij het verraad van Jezus. Toen hij in de hof tot de leider van de bende zei: “Die ik zal kussen, Die is het; grijpt Hem”, was hij er volkomen van overtuigd, dat Christus aan hun handen zou ontkomen. Als ze hem dan zouden laken, kon hij zeggen: Had ik u niet gezegd Hem te grijpen?

Judas zag, hoe de mannen die Christus gevangen namen, deden naar zijn woorden, en Hem stevig bonden. Met verbazing zag hij dat de Heiland toeliet, dat Hij werd weggeleid. Ongerust volgde hij Hem de hof uit naar het verhoor voor de Joodse oversten. Voortdurend wachtte hij erop, dat Hij Zijn vijanden zou verrassen, door voor hen te verschijnen als de Zoon van God, en zo al hun plannen en macht teniet te doen. Maar toen uur na uur verstreek, en Jezus Zich overgaf aan alle smaad die op Hem werd geladen, kwam er in het hart van de verrader de verschrikkelijke angst dat hij zijn Meester aan Diens dood verkocht had.

Toen de rechtszitting ten einde liep, kon Judas de foltering van zijn schuldig geweten niet langer verdragen. Plotseling weerklonk een schorre stem door de zaal, die door alle harten een rilling van angst deed gaan: Hij is onschuldig; spaar Hem, o Kajafas! Men zag nu hoe de lange gestalte van Judas zich door de ontstelde menigte heendrong. Zijn gelaat was bleek en verwilderd, en grote zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd. Hij snelde naar de rechterstoel en wierp de zilverstukken, die hij voor het verraad van zijn Here had ontvangen, voor de hogepriester. Hartstochtelijk greep hij de mantel van Kajafas en smeekte hem Jezus los te laten, terwijl hij verklaarde dat Hij niets des doods schuldig had gedaan. Kajafas schudde hem vertoornd van zich af, maar hij was verward en wist niet wat hij moest zeggen. De verraderlijkheid van de priesters werd onthuld. Het was duidelijk dat zij de discipel hadden omgekocht om zijn Meester te verraden.

”Ik heb gezondigd”, riep Judas weer, “onschuldig bloed verraden!” Maar de hogepriester won zijn zelfbeheersing terug en antwoordde honend: “Wat gaat ons dit aan? Gij moet zelf

maar zien wat ervan komt!" De priesters hadden Judas gaarne tot hun werktuig gemaakt; maar zij hadden zijn gemeenheid veracht. Toen hij zich met zijn bekentenis tot hen wendde, wezen ze hem met verachting af. Judas wierp zich nu aan de voeten van Jezus, erkende Hem als de Zoon van God en smeekte Hem Zichzelf te bevrijden. De Heiland maakte Zijn verrader geen verwijten. Hij wist, dat Judas geen berouw had; zijn belijdenis werd zijn schuldige ziel afgedwongen door een verschrikkelijk gevoel van verdoemenis en het vooruitzicht van een oordeel, maar hij gevoelde geen diepe, hartbrekende smart, dat hij de zondeloze Zoon van God had verraden en de Heilige Israels had verloochend. Toch sprak Jezus geen woord van veroordeling. Hij keek vol ontferming op Judas neer en zei: Voor dit uur ben Ik in de wereld gekomen.

Een gefluister van verwondering ging door de menigte. Met verbazing zagen zij de verdraagzaamheid van Christus tegenover Zijn verrader. Weer kwam de overtuiging over hen, dat deze Man meer dan een sterveling was. Maar, zo vroegen ze zich af, indien Hij de Zoon van God is, waarom bevrijdde Hij Zich dan niet van Zijn boeien om te triomferen over Zijn aanklagers?

Judas zag, dat zijn smeekbeden tevergeefs waren, en hij haastte zich de zaal uit, terwijl hij uitriep: Het is te laat! Het is te laat! Hij gevoelde, dat hij niet zou kunnen aanzien dat Jezus werd gekruisigd, en in wanhoop ging hij heen en verhing zich. Later op diezelfde dag, op weg van het gerechtsgebouw van Pilatus naar Golgotha, was er een onderbreking in de kreten en bespottingen van de verdorven menigte die Jezus naar de plaats der kruisiging begeleidde. Toen zij langs een verlaten plaats kwamen, zagen zij aan de voet van een dode boom het lichaam van Judas. Het was een afgrijselijk gezicht. Door zijn gewicht was het touw waarmee hij zich aan de boom had gehangen, gebroken. Door de val was zijn lichaam verschrikkelijk verminkt, en nu verslonden de honden het. Zijn overblijfselen werden onmiddellijk uit het gezicht begraven; maar er werd minder gespot onder de schare, en menig verbleekt gelaat sprak van de gedachten die hen bezighielden. De vergelding scheen reeds te komen over hen die schuldig waren aan het bloed van Jezus.

Hoofdstuk 77—In het gerechtsgebouw van Pilatus

In het gerechtsgebouw van Pilatus, de Romeinse stadhouder, staat Christus, gebonden als een gevangene. Rond Hem staat de wacht van soldaten, en de hal vult zich snel met toeschouwers. Buiten de ingang bevinden zich de rechters van het Sanhedrin, priesters, oversten, oudsten en de menigte. Nadat Jezus was veroordeeld, was de raad van het Sanhedrin naar Pilatus gekomen om het vonnis te zien bevestigd en uitgevoerd. Maar deze Joodse ambtsdragers wilden het Romeinse gerechtsgebouw niet binnengaan. Volgens hun ceremoniële wet zouden zij daardoor worden verontreinigd, en zo verhinderd zijn aan het feest van het Pascha deel te nemen. In hun verblinding zagen zij niet dat moordzuchtige haat hun harten had verontreinigd. Zij zagen niet dat Christus het ware Paaslam was, en aangezien zij Hem hadden verworpen, had het grote feest voor hen zijn betekenis verloren.

Toen de Heiland het gerechtsgebouw werd binnengeleid, keek Pilatus Hem onvriendelijk aan. De Romeinse stadhouder was haastig uit zijn slaapkamer geroepen, en hij besloot zijn werk zo snel mogelijk te verrichten. Hij was gereed de gevangene met gezaghebbende strengheid te behandelen. Hij nam zijn strengste houding aan en wendde zich om ten einde te zien wat voor man hij moest verhoren, voor wie hij zo vroeg uit zijn rust was gehaald. Hij wist dat het iemand moest zijn die de Joodse gezagdragers gaarne snel verhoord en gestraft wilden zien.

Pilatus keek naar de mannen die Jezus bewaakten, en toen bleef zijn blik onderzoekend op Jezus rusten. Hij moest tegen allerlei misdadigers optreden; maar nooit tevoren was er een man voor hem geleid die zozeer de kentekenen droeg van goedheid en adel. Op Zijn gelaat zag hij geen spoor van schuld, geen uitdrukking van angst, geen uitdaging of verzet. Hij zag een man met een kalme, waardige houding, wiens gelaat niet de kenmerken droeg van een misdadiger, maar het stempel des hemels.

De verschijning van Christus maakte een gunstige indruk op Pilatus. Zijn betere natuur kwam boven. Hij had gehoord van Jezus en Zijn werken. Zijn vrouw had hem iets verteld over de wonderwerken die werden verricht door de Galilese profeet, die de zieken genas en de doden opwekte. Nu herleefde dit alles als een droom in de gedachten van Pilatus. Hij herinnerde zich de geruchten die hij uit verschillende bronnen had vernomen. Hij besloot aan de Joden te vragen, waarvan zij de gevangene beschuldigden. Wie is deze Man, en waarom hebt gij Hem hier gebracht? zei hij. Welke beschuldiging brengt gij tegen Hem in? De Joden werden in de war gebracht. Daar zij wisten dat zij hun beschuldigingen tegen Christus niet konden bewijzen, wensten zij geen openbaar verhoor. Zij antwoordden, dat Hij een bedrieger was, die Jezus van Nazareth heette.

Opnieuw vroeg Pilatus: “Welke aanklacht brengt gij tegen deze Mens in?” De priesters antwoordden niet op deze vraag, maar zeiden de volgende woorden waaruit hun ergernis bleek: “Indien Hij geen boosdoener was, zouden wij Hem niet aan u overleveren”. Wanneer zij die het Sanhedrin vormen, de vooraanstaande mannen van het volk, u een man brengen

waarvan zij van oordeel zijn dat hij de dood verdient, is het dan nodig naar een aanklacht tegen hem te vragen? Zij hoopten indruk te maken op Pilatus door hem hun belangrijkheid te doen gevoelen, en hem op deze wijze ertoe te brengen hun verzoek in te willigen zonder een lange inleiding. Zij waren verlangend hun vonnis bevestigd te zien; want zij wisten dat de mensen die getuigen waren geweest van Christus' wonderwerken, een geschiedenis zouden kunnen vertellen die geheel verschillend was van de verzinsels die zijzelf nu opsomden.

De priesters dachten, dat zij met de zwakke, weifelmoedige Pilatus hun plannen zonder moeite zouden kunnen volvoeren. Het was reeds eerder gebeurd, dat hij het doodvonnis haastig had ondertekend en zo mannen ter dood had veroordeeld van wie zij wisten dat ze niet des doods schuldig waren. Naar zijn mening was het leven van een gevangene weinig waard; of hij onschuldig of schuldig was, was niet van bijzonder belang. De priesters hoopten dat Pilatus nu het doodvonnis over Jezus zou uitspreken zonder Hem te verhoren. Dit verzochten zij als een gunst ter gelegenheid van hun grote nationale feest.

Maar er was iets in de gevangene dat Pilatus hiervan weerhield. Hij durfde het niet te doen. Hij doorzag de bedoelingen van de priesters. Hij herinnerde zich nu hoe, niet zo lang geleden, Jezus Lazarus had opgewekt, een man die vier dagen dood was geweest; en hij besloot, voordat hij het doodvonnis tekende, te weten te komen wat de beschuldigingen tegen Hem waren, en of deze konden worden bewezen. Indien uw oordeel voldoende is, vroeg hij, waarom brengt ge de gevangene dan tot mij? "Neemt gij Hem en oordeelt Hem naar uw wet". Op deze wijze gedwongen, zeiden de priesters, dat zij reeds een vonnis over Hem hadden uitgesproken, maar dat zij het vonnis van Pilatus moesten hebben om hun veroordeling geldig te maken. Hoe luidt dan uw vonnis? vroeg Pilatus. Het doodvonnis, antwoordden zij; maar het is ons niet geoorloofd iemand ter dood te brengen. Ze vroegen Pilatus wat de schuld van Christus betrof, hen op hun woord te geloven, en hun vonnis te bekrachtigen. Zij zouden de verantwoordelijkheid aanvaarden voor de gevolgen.

Pilatus was geen rechtvaardige of gewetensvolle rechter; maar hoewel zijn zedelijke kracht gering was, weigerde hij aan dit verzoek te voldoen. Hij wilde Jezus niet veroordelen vooraleer er een beschuldiging tegen Hem was ingebracht. De priesters stonden voor een lastige keuze. Zij zagen dat zij hun huichelarij moesten hullen in de diepste verborgenheid. Zij moesten niet laten blijken, dat Christus op godsdienstige gronden was gevangengenomen. Indien dit als reden naar voren werd gebracht, dan zou hun handelwijze voor Pilatus van geen gewicht zijn. Zij moesten het doen voorkomen alsof Jezus de burgerlijke wet tegenwerkte; dan zou Hij als een politiek misdadiger kunnen worden veroordeeld. Onlusten en rebellie tegen de Romeinse regering kwamen voortdurend onder het Joodse volk voor. Tegen deze opstanden waren de Romeinen bijzonder krachtig opgetreden, en zij hielden voortdurend toezicht om alles wat tot een uitbarsting zou kunnen leiden, te onderdrukken.

Slechts een paar dagen tevoren hadden de Farizeeën getracht Christus in de val te lokken met de vraag: "Is het ons geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?" Maar Christus had hun huichelarij onthuld. De Romeinen die aanwezig waren, hadden het volkomen falen van de samenzweerders gezien, en hun misnoegen, toen Hij antwoordde: "Geeft dan de keizer wat des keizers is". Nu probeerden de priesters het te doen voorkomen alsof Christus bij deze gelegenheid had geleerd, wat zij gehoopt hadden. In hun uiterste nood riepen zij valse getuigen te hulp, "en zij begonnen Hem te beschuldigen, en zeiden: Wij hebben bevonden, dat Deze ons volk verleidt, doordat Hij verbiedt de keizer belasting te betalen, en van Zichzelf zegt, dat Hij de Christus, de Koning is". Drie beschuldigingen allen zonder grond. De priesters wisten dit, maar zij waren bereid meineed te plegen, indien zij daardoor hun doel konden bereiken.

Pilatus doorzag hun bedoeling. Hij geloofde niet, dat de gevangene plannen tegen de regering had gesmeed. Zijn zwakke, bescheiden verschijning was in volkomen tegenspraak met de aanklacht. Pilatus was ervan overtuigd, dat er een snood complot was gesmeed om een onschuldig man die de Joodse hoogwaardigheidsbekleders in de weg stond, uit de weg te ruimen. Hij wendde zich tot Jezus en vroeg: "Zijt Gij de Koning der Joden?" De Heiland antwoordde: "Gij zegt het". En terwijl Hij sprak, lichtte Zijn gelaat op alsof een zonnestraal erop viel.

Toen ze Zijn antwoord vernamen, riepen Kajafas en degenen die met hem waren Pilatus tot getuige, dat Jezus de misdaad waarvan Hij werd beschuldigd, had bekend. Met luide kreten eisten priesters, schriftgeleerden en oversten, dat Hij ter dood zou worden veroordeeld. De kreten werden overgenomen door de menigte, en het tumult was oorverdovend. Pilatus geraakte in verlegenheid. Toen hij zag dat Jezus geen antwoord gaf aan Zijn aanklagers, zei Pilatus tot Hem: "Geeft Gij niets ten antwoord? Zie, hoevele beschuldigingen zij tegen U inbrengen. Doch Jezus gaf hem niets meer ten antwoord".

Achter Pilatus staande, zichtbaar voor allen die zich in het gerechtsgebouw bevonden, hoorde Christus de laster; maar op alle valse beschuldigingen die tegen Hem werden ingebracht, antwoordde Hij geen woord. Zijn gehele houding toonde, dat Hij Zich ervan bewust was, onschuldig te zijn. Hij stond onbeweeglijk te midden van de woedende baren die op Hem inbeukten. Het was alsof de zware golven van toorn, die steeds hoger om Hem heen oprezen als de golven van de woedende oceaan, rondom Hem uiteenbraken, doch Hem niet raakten. Hij stond daar zwijgend, maar Zijn stilzwijgen was welsprekend. Het was als een licht dat van binnenuit de uiterlijke mens verlichtte.

Pilatus was zeer verwonderd over Zijn houding. Slaat deze Man geen acht op datgene wat er voorvalt, omdat Hij geen waarde hecht aan Zijn leven? vroeg hij zich af. Toen hij naar Jezus keek, Die smaad en hoon verdroeg zonder wederwoord, gevoelde hij, dat Hij niet zo zondig en onrechtvaardig kon zijn als de schreeuwende priesters. In de hoop de waarheid van Hem te vernemen en te ontkomen aan het tumult van de menigte, nam Pilatus Jezus

terzijde en vroeg Hem opnieuw: “Zijt Gij de Koning der Joden?” Jezus beantwoordde de vraag niet rechtstreeks. Hij wist dat de Heilige Geest met Pilatus worstelde, en Hij gaf hem de gelegenheid zijn overtuiging te erkennen. “Zegt gij dit uit uzelf”, vroeg Hij, “of hebben anderen u over Mij gesproken?” Dat wil zeggen, was het de aanklacht van de priesters, of een verlangen om licht van Christus te ontvangen, dat Pilatus deze vraag ingaf? Pilatus begreep wat Christus bedoelde; maar trots rees op in zijn hart. Hij wilde de overtuiging die zich bij hem naar voren drong, niet erkennen. “Ben ik soms een Jood?” zei hij. “Uw volk en de overpriesters hebben U aan mij overgeleverd; wat hebt Gij gedaan?”

De kostbare gelegenheid van Pilatus was voorbijgegaan. Toch liet Jezus hem niet zonder verder licht. Terwijl Hij niet rechtstreeks de vraag van Pilatus beantwoordde, verklaarde Hij in eenvoudige woorden Zijn eigen zending. Hij gaf Pilatus te verstaan, dat Hij geen aardse troon zocht. “Mijn koninkrijk is niet van deze wereld”, zei Hij; “indien Mijn koninkrijk van deze wereld geweest was, zouden Mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd; nu echter is Mijn koninkrijk niet van hier. Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder die uit de waarheid is, hoort naar Mijn stem”.

Christus bevestigde, dat Zijn woord in zichzelf een sleutel was waarmee het geheimenis voor diegenen die bereid waren het aan te nemen, kon worden geopend. Het bezit een kracht waardoor het zichzelf aanbeveelt, en dit was het geheim van de verbreiding van Zijn koninkrijk der waarheid. Hij verlangde dat Pilatus zou begrijpen, dat slechts door het aannemen en zich toeëigenen van de waarheid zijn verdorven karakter zou kunnen worden vernieuwd.

Pilatus had een verlangen om de waarheid te kennen. Zijn geest was verward. Hij greep begerig de woorden van de Heiland aan, en in zijn hart werd een groot verlangen opgewekt te weten wat ze werkelijk was en hoe hij ze zou kunnen verkrijgen. “Wat is waarheid?”vroeg hij Maar hij wachtte niet op een antwoord. Het rumoer buiten herinnerde hem aan de belangrijkheid van dit uur, want de priesters riepen luid om handelend optreden. Hij ging naar buiten tot de Joden en verklaarde met nadruk: “Ik vind geen schuld in Hem”.

Deze woorden van een heidens rechter waren een vernietigende berisping voor de oneerlijkheid en valsheid van de leiders van Israël die de Heiland beschuldigden. Toen de priesters en oversten dit van Pilatus hadden gehoord, kenden hun teleurstelling en woede geen grenzen. Zij hadden al lang plannen gemaakt en gewacht op deze gelegenheid. Toen ze voorzagen dat Jezus zou worden losgelaten, schenen ze bereid te zijn Hem in stukken te scheuren. Zij beschuldigden Pilatus op luide toon, en dreigden hem met de censuur van de Romeinse regering. Zij beschuldigden hem ervan, dat hij weigerde Jezus te veroordelen, Die, naar zij verzekerden, tegen Caesar in opstand was gekomen.

Er werden nu boze stemmen gehoord, die verklaarden dat de oproerige invloed van Jezus in het gehele land bekend was. De priesters zeiden: “Hij maakt het volk oproerig met Zijn leren door geheel Judea, reeds van het begin af, van Galilea tot hiertoe”. Tot op dat ogenblik dacht Pilatus er niet over Jezus te veroordelen. Hij wist, dat de Joden Hem vanwege hun haat en vooroordeel beschuldigden. Hij kende zijn plicht. De rechtvaardigheid vereiste, dat Christus onmiddellijk zou worden vrijgelaten. Maar Pilatus was bevreesd voor de ongenade van het volk. Indien hij zou weigeren Jezus in hun handen te geven, zou er een opstand ontstaan, en hiervoor was hij bevreesd. Toen hij vernam dat Christus uit Galilea kwam, besloot hij Hem naar Herodes te zenden, die over die provincie heerste, en die toen in Jeruzalem vertoefde. Door deze handelwijze meende Pilatus de verantwoordelijkheid voor de rechtszaak van zichzelf op Herodes af te schuiven. Hij vond ook dat dit een goede gelegenheid was om een oude onenigheid tussen hemzelf en Herodes goed te maken. En dat werd bewaarheid. De twee heersers werden bij het rechtsproces over de Heiland met elkander bevriend.

Pilatus gaf Jezus weer over aan de soldaten, en te midden van de bespotting en de smaad van het gespuis werd Hij haastig naar het gerechtsgebouw van Herodes geleid. “Toen Herodes Jezus zag, was hij zeer verheugd”. Hij had nooit tevoren de Heiland ontmoet, maar “hij had Hem reeds geruime tijd willen zien, omdat hij van Hem hoorde, en hij hoopte een of ander teken door Hem te zien geschieden”. Deze Herodes was de man wiens handen waren bevlekt met het bloed van Johannes de Doper. Toen Herodes voor het eerst van Jezus hoorde, werd hij door schrik bevangen, en hij zei: “Johannes, die ik onthoofd heb, die is opgewekt”19, “daarom werken die krachten in hem”. Nochtans verlangde Herodes Jezus te zien. Nu was de gelegenheid om het leven van deze profeet te redden, en de koning hoopte voorgoed de herinnering aan dat bloedend hoofd, dat in een schotel tot hem werd gebracht, uit zijn gedachten te bannen. Ook wilde hij zijn nieuwsgierigheid bevredigen, en hij dacht, dat, indien Christus Zijn vrijheid werd voorgehouden, Hij wel alles zou doen wat van Hem zou worden gevraagd.

Een grote groep priesters en oudsten had Christus naar Herodes vergezeld. En toen de Heiland werd binnengeleid, brachten deze hooggeplaatsten, opgewonden sprekend, nadrukkelijk hun beschuldigingen tegen Hem in. Maar Herodes besteedde weinig aandacht aan hun aanklachten. Hij gebood stilte, daar hij een gelegenheid wenste om Christus te verhoren. Hij beval dat de boeien van Christus moesten worden losgemaakt, tegelijkertijd Zijn vijanden ervan beschuldigend, Hem ruw te hebben behandeld. Terwijl hij met medelijden in het rustige gelaat van de Verlosser der wereld zag, las hij daarin alleen wijsheid en reinheid. Hij was evengoed als Pilatus ervan overtuigd, dat Christus was beschuldigd uit kwaadwilligheid en naijver.

Herodes ondervroeg Christus met veel woorden, maar de Heiland handhaafde een diep stilzwijgen. Op bevel van de koning werden toen de kreupelen en ongelukkigen binnengebracht, en Christus werd bevolen Zijn aanspraken te bewijzen door een wonder te

verrichten. De mensen zeggen, dat Gij de zieken kunt genezen, zei Herodes. Ik verlang er bijzonder naar te zien, dat Uw wijd verbreide roem geen leugen is. Jezus antwoordde niet, en Herodes drong verder aan: Indien Gij voor anderen wonderen kunt verrichten, verricht ze dan nu voor Uw eigen welzijn, en het zal U ten goede dienen. Opnieuw gebood hij: Geef ons een teken, dat Gij de macht bezit die het gerucht U heeft toegeschreven. Maar Christus was als iemand die niet hoort en niet ziet. De Zoon van God had de menselijke natuur aangenomen. Hij moest datgene doen wat een mens in gelijke omstandigheden zou doen. Daarom wilde Hij geen wonder verrichten om Zichzelf de pijn en de vernedering te besparen die mensen moeten verdragen wanneer ze in dezelfde omstandigheden verkeren.

Herodes beloofde, dat, indien Christus in zijn aanwezigheid een wonder zou verrichten, Hij zou worden vrijgelaten. De aanklagers van Christus hadden met eigen ogen de machtige werken gezien die door Zijn grote kracht tot stand waren gebracht. Zij hadden gehoord hoe Hij het graf gebood zijn doden terug te geven. Zij hadden de doden te voorschijn zien treden, gehoorzaam aan Zijn stem. Vrees overviel hen, dat Hij nu een wonder zou verrichten. Boven alles duchtten zij een openbaring van Zijn kracht. Een dergelijke openbaring zou een dodelijke slag aan hun plannen toebrengen, en wellicht zou het hun het leven kosten. Opnieuw brachten de priesters en oversten, zeer ongerust, hun beschuldigingen tegen Hem in. Zij verhieven hun stemmen en verklaarden: Hij is een verrader, een godloochenaar. Hij verricht Zijn wonderen door de kracht die Hem is gegeven door Beëlzebul, de overste der duivelen. De rechtszaal werd een toneel van verwarring, de een riep dit, de ander dat.

Het geweten van Herodes was nu heel wat minder gevoelig dan toen hij op het verzoek van Herodias om het hoofd van Johannes de Doper, van afschuw had gebeefd. Een tijdlang was hij door wroeging gekweld over zijn verschrikkelijke daad; maar door zijn losbandig leven waren zijn zedelijke opvattingen steeds lager geworden. Nu was zijn hart zó verhard, dat hij zelfs kon pochen op de straf die hij Johannes had opgelegd, omdat deze had gewaagd, hem te berispen. En nu bedreigde hij Jezus, door steeds weer te herhalen, dat hij de macht bezat om Hem vrij te laten of te veroordelen. Maar Jezus liet door geen enkel teken blijken, dat Hij het had gehoord.

Herodus ergerde zich aan dit zwijgen. Het scheen te wijzen op een volkomen onverschilligheid voor zijn gezag. Voor de ijdele, praalzieke koning zou een openlijke berisping minder aanstoot hebben gegeven dan op deze wijze te worden genegeerd. Toornig bedreigde hij Jezus opnieuw, Die nog steeds onbewogen en stilzwijgend daar stond.

De zending van Christus in deze wereld was niet om voldoening te schenken aan doelloze nieuwsgierigheid. Hij kwam om te genezen de gebrokenen van hart. Indien Hij een enkel woord had kunnen spreken om de wonden van de door zonden zieke zielen te genezen, dan zou Hij niet hebben gezwegen. Maar Hij had geen woorden voor dezulken die de waarheid onder hun onheilige voeten slechts zouden vertrappen.

Christus had tot Herodes woorden kunnen spreken die tot de oren van de verharde koning zouden zijn doorgedrongen. Hij had hem met vrees en beven kunnen treffen door de volkomen zondigheid van zijn leven voor hem open te leggen en de verschrikking van zijn naderende ondergang. Maar het zwijgen van Christus was de strengste berisping die Hij kon geven. Herodes had de waarheid die door de grootste der profeten tot hem was gesproken, verworpen, en hij zou geen andere boodschap meer ontvangen. De Majesteit des hemels had geen woord voor hem. Het oor dat altijd voor menselijke smart had opengestaan, luisterde niet naar de bevelen van Herodes. De ogen die steeds waren blijven rusten op de berouwvolle zondaar in ontfermende, vergevende liefde, keurden Herodes geen blik waardig. De lippen die de meest indrukwekkende waarheid hadden gesproken, die op de meest tedere wijze met de zondigste en verdorvenste mensen hadden gepleit, waren gesloten voor de hoogmoedige koning, die geen behoefte gevoelde aan een Heiland.

Herodes' gelaat werd donker van woede. Hij wendde zich tot de menigte, en toornig beschuldigde hij Jezus een bedrieger te zijn. Toen zei hij tot Christus: Indien Ge geen bewijs wilt geven voor Uw aanspraak, zal ik U overleveren aan de soldaten en het volk. Misschien slagen zij erin U te doen spreken. Indien Ge een bedrieger zijt, is de dood door hun handen het enige wat Ge verdient; indien Gij de Zoon van God zijt, redt dan Uzelf door een wonder te verrichten. Zodra deze woorden waren uitgesproken, stormde men op Christus aan. Als wilde beesten stortte de menigte zich op haar prooi. Jezus werd heen en weer gesleurd, terwijl Herodes zich aansloot bij de menigte om te trachten de Zoon van God te vernederen. Indien de Romeinse soldaten niet tussenbeide waren gekomen en de menigte hadden teruggedrongen, zou de Heiland in stukken zijn gereten.

"En Herodes met zijn krijgsmacht smaadde en bespotte Hem, en hij deed Hem een schitterend kleed om". De Romeinse soldaten sloten zich bij deze beschimping aan. Al wat deze slechte, verdorven soldaten, geholpen door Herodes en de Joodse hoogwaardigheidsbekleders, konden aanstichten, werd op de Heiland geladen. Toch begaf Zijn goddelijk geduld het niet. De vervolgers van Christus hadden getracht Zijn karakter aan het hunne te meten; zij hadden Hem even verdorven voorgesteld als zijzelf waren. Maar achter alle uiterlijke schijn van het ogenblik drong zich een ander schouwspel naar voren — een schouwspel dat zij eenmaal in al zijn heerlijkheid zullen zien. Er waren sommigen die beefden in de tegenwoordigheid van Christus. Terwijl de ruwe massa spottend voor Hem boog, wendden sommigen die daartoe ook naar voren waren gekomen, zich bevreesd en stil af. Herodes was overtuigd. De laatste stralen van het genadelicht schenen in zijn door de zonde verhard hart. Hij gevoelde dat dit geen gewoon mens was, want het goddelijke flitste door het menselijke heen. Op hetzelfde ogenblik dat Christus door spotters, overspelers en moordenaars werd omringd, had Herodes het gevoel dat hij een God op Zijn troon aanschouwde.

Verhard als hij was, durfde Herodes toch niet de veroordeling van Christus bekrachtigen. Hij wilde zichzelf ontheffen van de verschrikkelijke verantwoordelijkheid, en hij zond Jezus

terug naar het Romeinse gerechtsgebouw. Pilatus was teleurgesteld en zeer misnoegd. Toen de Joden terugkeerden met hun gevangene, vroeg hij ongeduldig, wat zij wilden dat hij zou doen. Hij herinnerde hen eraan, dat hij Jezus reeds had verhoord, en geen schuld in Hem had bevonden; hij zei, dat zij aanklachten tegen Hem hadden ingebracht, maar dat zij niet in staat waren geweest ook maar één beschuldiging te bewijzen. Hij had Jezus naar Herodes gezonden, de viervorst van Galilea, iemand van hun eigen natie, maar ook hij had in Hem niets gevonden waarop de doodstraf stond. "Ik zal Hem dus geselen", zei Pilatus, "en dan loslaten".

Hier toonde Pilatus zijn zwakheid. Hij had verklaard, dat Jezus onschuldig was, maar toch wilde hij Hem laten geselen, om Zijn aanklagers tevreden te stellen. Hij wilde rechtvaardigheid en beginsel opofferen om een schikking met de menigte te treffen. Dit plaatste hem in een ongunstige positie. De menigte maakte misbruik van zijn besluiteloosheid, en riep nogmaals luidkeels om het leven van de gevangene. Indien Pilatus vanaf het begin vastberaden was geweest en geweigerd had een man te veroordelen die hij zonder schuld had bevonden, dan zou hij de noodlottige keten hebben verbroken die hem zijn gehele verdere leven in verwijt en schuldgevoelens zou binden. Had hij zijn overtuiging van wat recht was, doorgevoerd, dan zouden de Joden niet hebben durven wagen hem de wet voor te schrijven. Christus zou ter dood zijn gebracht, maar de schuld had dan niet op Pilatus gerust. Doch Pilatus had stap voor stap zijn geweten geweld aangedaan. Hij had zichzelf verontschuldigd dat hij niet rechtvaardig en onpartijdig oordeelde, en nu bemerkte hij, dat hij bijna hulpeloos was overgeleverd in de handen van de priesters en oversten. Zijn weifelen en besluiteloosheid bleken zijn ondergang te zijn.

Zelfs nu werd Pilatus niet alleen gelaten om blindelings te handelen. Een boodschap van God waarschuwde hem voor de daad die hij op het punt stond te verrichten. Als antwoord op een gebed van Christus was de vrouw van Pilatus door een engel des hemels bezocht, en in een droom had zij de Heiland aanschouwd en met Hem gesproken. De vrouw van Pilatus was geen Jodin, maar toen ze in haar droom Jezus aanzag, twijfelde ze niet aan Zijn karakter of zending. Zij wist, dat Hij de Vorst Gods was. Zij zag Hem bij het verhoor in het gerechtsgebouw. Zij zag de handen die stevig waren gebonden als van een misdadiger. Ze zag hoe Herodes en zijn soldaten hun verschrikkelijk werk deden. Zij hoorde hoe de priesters en oversten, vervuld van naijver en woede, Hem uitzinnig beschuldigden. Zij hoorde de woorden: "Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven".

Zij zag hoe Pilatus Jezus overgaf om te worden gegeseld, nadat hij had verklaard: "Ik vind geen schuld in Hem". Zij hoorde de veroordeling die door Pilatus werd uitgesproken, en zag hoe hij Christus aan Zijn moordenaars overgaf. Zij zag hoe het kruis op Golgotha werd opgericht. Zij zag de aarde in duisternis gehuld, en hoorde de geheimzinnige kreet: "Het is volbracht". Haar blik zag nog een ander schouwspel, Zij aanschouwde Christus, gezeten op een grote witte wolk, terwijl de aarde in de ruimte wentelde en Zijn moordenaars

voor de tegenwoordigheid van Zijn heerlijkheid vluchtten. Met een kreet van schrik werd zij wakker, en terstond schreef ze waarschuwende woorden aan Pilatus.

Terwijl Pilatus nog aarzelde wat hij moest doen, drong zich een boodschapper door de menigte en overhandigde hem de brief van zijn vrouw, die luidde: "Bemoei u toch niet met die Rechtvaardige, want ik heb heden in een droom veel om Hem geleden". Pilatus' gelaat verbleekte. Hij was verward door zijn eigen tegenstrijdige gevoelens. Maar terwijl hij talmde om te handelen, vuurden de priesters en oversten het volk nog meer aan. Pilatus werd gedwongen te handelen. Hij herinnerde zich nu, dat er een gewoonte bestond die zou kunnen dienen om Christus' vrijlating te bewerkstelligen. Het was gebruikelijk op dit feest een of andere gevangene, die door het volk werd gekozen, los te laten. Deze gewoonte was van heidense afkomst; er was geen schijn van rechtvaardigheid in, maar de Joden hechtten zeer veel waarde eraan. De Romeinse autoriteiten hielden op dat ogenblik een man gevangen, Barabbas geheten en die ter dood was veroordeeld. Deze man beweerd dat hij de Messias was. Hij beweerde, dat hij gezag had om een nieuwe orde in te stellen, ten einde zaken in de wereld recht te zetten. Misleid door Satan beweerde hij, dat alles wat hij zou verkrijgen door diefstal of roof, hem toebehoorde. Hij had door satanische werking wonderlijke dingen gedaan, had volgelingen onder het volk gewonnen en had oproer tegen de Romeinse regering ontketend. Onder het mom van godsdienstige geestdrift was hij een verharde, niets ontziende schurk, uit op rebellie en wreedheid. Door het volk te laten kiezen tussen deze man en de onschuldige Heiland, meende Pilatus een rechtvaardigheidsgevoel bij hen te doen omstaan. Hij hoopte hun sympathie voor Jezus te winnen in verzet tegen de priesters en oversten. Hij wendde zich dus naar de menigte en zei met grote ernst: "Wie wilt gij, dat ik u zal loslaten? Barabbas, of Jezus Die Christus genoemd wordt?"

Als het gehuil van wilde beesten klonk het antwoord van de schare: "Laat ons Barabbas los!" Steeds luider werd de roep: Barabbas! Barabbas! In de mening dat het volk zijn vraag niet begrepen had, vroeg Pilatus: "Wilt gij dan, dat ik u de Koning der Joden loslaat?"Maar zij schreeuwden opnieuw: "Weg met Hem, laat ons Barabbas los!" "Wat moet ik dan doen met Jezus Die Christus genoemd wordt?" vroeg Pilatus. Opnieuw schreeuwde de deinende menigte als duivels. Duivels zelf in mensengestalte bevonden zich onder de menigte, en wat kon men anders verwachten dan het antwoord: "Hij moet gekruisigd worden!"? Pilatus was verontrust. Hij had niet gedacht dat het zover zou komen. Hij schrok ervoor terug, een onschuldig man over te leveren aan de meest schandelijke en wrede dood die kon worden opgelegd. Toen het stemmenrumoer was bedaard, wendde hij zich tot de mensen, zeggende: "Wat heeft Hij dan toch voor kwaad gedaan?"3 Maar de zaak was te ver gevorderd om nog te beredeneren. Zij wensten geen bewijs van de onschuld van Christus, maar Zijn veroordeling.

Toch probeerde Pilatus Hem te redden. "Hij zeide voor de derde maal tot hen: Wat heeft Deze dan toch voor kwaad gedaan? Ik heb niets in Hem gevonden waarop de doodstraf staat. Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten"!a Maar zelfs het noemen van Zijn vrijlating

bewoog het volk tot een tienvoudige woede. “Kruisig Hem! Kruisig Hem”!34 riepen zij. Steeds luider werd de storm die was uitgelokt door de besluiteloosheid van Pilatus.

Jezus, uitgeput door vermoeidheid en bedekt met wonden, werd gegrepen en voor de ogen van de menigte gegeseld. “De soldaten nu leidden Hem weg tot binnen het hof, dat is het gerechtsgebouw, en riepen de gehele afdeling bijeen. En zij trokken Hem een purperen kleed aan en zetten Hem een kroon op die zij van doornen hadden gevlochten. En zij begonnen Hem te begroeten: Wees gegroet, Gij Koning der Joden! En zij... bespuwden Hem en zij vielen op de knieën en bewezen Hem hulde”. Nu en dan greep een boosaardige hand de staf die zij in Zijn hand hadden geplaatst en sloeg tegen de kroon op Zijn voorhoofd, waardoor de doornen in Zijn slapen drongen en het bloed deden stromen langs Zijn gelaat en baard.

Verbaas u, o hemelen! en wees verwonderd, o aarde! Zie de onderdrukker en de onderdrukte. Een tot razernij gebrachte menigte omringt de Heiland der wereld. Spot en hoon worden vermengd met de ruwe bezweringen van godslastering. Zijn nederige afkomst en bescheiden leven worden door de wrede schare bekritiseerd. Zijn bewering dat Hij de Zoon van God is, wordt belachelijk gemaakt, en de gemene grappen en beledigende hoon gaan van mond tot mond.

Satan voerde de menigte aan bij het te schande maken van de Heiland. Het was zijn opzet, indien mogelijk, Hem tot vergelding uit te lokken, of Hem ertoe aan te zetten een wonder te verrichten om Zichzelf te bevrijden en aldus het verlossingsplan teniet te doen. Eén smet op Zijn leven als mens, één keer falen van Zijn menselijke natuur om de verschrikkelijke proef te doorstaan, en het Lam Gods zou een onvolkomen offerande zijn geweest, en de verlossing van de mens een mislukking. Maar Hij Die door een bevel de hemelse legerscharen te hulp kon roepen — Hij Die de bende in doodsangst kon verdrijven door een straal van Zijn goddelijke majesteit — onderwierp Zich in volkomen kalmte aan de ruwste beledigingen en gewelddaden.

De vijanden van Christus hadden om een wonder gevraagd als bewijs van Zijn goddelijkheid. Zij ontvingen een bewijs dat groter was dan wat zij ook hadden verlangd. Terwijl hun wreedheid Zijn folteraars verlaagde van mensen tot de gelijkenis van Satan, verhieven Zijn zachtmoedigheid en geduld Jezus boven het menselijke, en bewezen Zijn verwantschap met God. Zijn vernedering was het onderpand voor Zijn verhoging. De bloeddruppels van de zielestrijd, die van Zijn gewonde slapen neerstroomden langs Zijn gelaat en baard, waren de plechtige belofte voor Zijn zalving met “vreugdeolie”36 als onze Grote Hogepriester. Satans woede was groot, toen hij zag dat alle smaad die de Heiland werd aangedaan, niet het geringste geluid over Zijn lippen deed komen. Hoewel Hij de menselijke natuur had aangenomen, werd Hij door een goddelijke kracht gesteund, en week in niets af van de wil van Zijn Vader.

Toen Pilatus Jezus overgaf om te worden gegeseld en bespot, was het zijn bedoeling het medelijden van het volk op te wekken. Hij hoopte dat zij tot het besluit zouden komen, dat dit voldoende straf was. Zelfs de haat van de priesters, meende hij, zou nu wel bevredigd zijn. Maar met scherp opmerkingsvermogen zagen de Joden de zwakheid ervan in, op deze wijze een man te straffen die onschuldig was verklaard. Zij wisten dat Pilatus het leven van de gevangene probeerde te redden, en zij waren vastbesloten, dat Jezus niet zou worden vrijgelaten. Om ons te behagen en tevreden te stellen, heeft Pilatus Hem gegeseld, dachten zij, en indien wij de zaak tot een bepaald punt doordrijven, zullen wij zeker ons doel bereiken. Pilatus zond nu mannen heen om Barabbas naar het gerechtsgebouw te brengen. Hij stelde toen de twee gevangenen naast elkaar aan hen voor en terwijl hij op de Heiland wees, zei hij met plechtig smekende stem: “Zie de Mens”. “Zie, ik breng Hem voor u naar buiten, opdat gij weet, dat ik geen schuld in Hem vind”.

Daar stond de Zoon van God, gehuld in het spotkleed, met een kroon van doornen. Zijn rug tot het middel ontbloot, toonde de lange, wrede striemen, waaruit het bloed stroomde. Zijn gelaat was met bloed bevlekt en droeg de sporen van uitputting en pijn; maar nooit was het schoner geweest dan nu. Het gelaat van de Heiland was voor Zijn vijanden niet ontsierd. Iedere trek sprak van zachtmoedigheid en berusting en het tederste medelijden voor Zijn wrede vijanden. In Zijn optreden was geen lafhartige zwakheid, maar de kracht en de waardigheid der lijdzaamheid. Een treffende tegenstelling vormde de gevangene aan Zijn zijde. Iedere lijn in het gezicht van Barabbas deed hem kennen als de verharde bandiet, die hij was. De tegenstelling sprak tot ieder die het zag. Sommigen van de toeschouwers weenden. Terwijl ze naar Jezus opzagen, was hun hart vol medelijden. Zelfs de priesters en oversten waren ervan overtuigd dat Hij alles was waarop Hij aanspraak maakte.

De Romeinse soldaten die Christus omringden, waren niet allen verhard; sommigen keken ernstig in Zijn gelaat om één bewijs te vinden dat Hij een misdadiger of een gevaarlijk persoon was. Van tijd tot tijd wendden zij zich af en wierpen een minachtende blik op Barabbas. Er was geen diep inzicht voor nodig om hem geheel te doorgronden. Dan keerden zij zich weer tot Hem Die terechtstond. Met gevoelens van diep medelijden keken zij naar de goddelijke lijder. De stilzwijgende onderworpenheid van Christus prentte het schouwspel in hun geheugen om nooit meer te worden uitgewist, totdat zij of Hem erkenden als de Christus, of door Hem te verwerpen hun eigen bestemming bepaalden.

Pilatus was met grote verwondering vervuld over het gelaten geduld van de Heiland. Hij twijfelde er niet aan of het zien van deze Man, in tegenstelling met Barabbas, zou de Joden tot medelijden bewegen. Maar hij begreep niet de fanatieke haat van de priesters voor Hem Die als het Licht der wereld hun duisternis en dwaling openbaar had gemaakt. Zij hadden de schare bewogen tot een redeloze woede, en opnieuw hieven priesters, oversten en volk die verschrikkelijke kreet aan: “Kruisig Hem, kruisig Hem!” Ten slotte verloor Pilatus alle geduld met hun onredelijke wreedheid, en hij riep wanhopig uit: “Neemt gij Hem en kruisigt Hem; want ik vind geen schuld in Hem”.

De Romeinse stadhouder, hoewel vertrouwd met wrede tonelen, was met medelijden bewogen voor de lijdende gevangene, die, veroordeeld en gegeeseld, met bloedend voorhoofd en opengereten rug, toch nog de houding bezat van een koning op zijn troon. Maar de priesters verklaarden: “Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt”. Pilatus schrok. Hij had geen juist beeld van Christus en Zijn zending; maar hij had een onbestemd geloof in God en in wezens die boven het mensdom stonden. Een gedachte die hem al eens eerder door het hoofd was gegaan, nam nu een meer bepaalde vorm aan. Hij vroeg zich af, of het niet een goddelijk wezen zou kunnen zijn, dat voor hem stond, gekleed in het purperen spotkleed, en met doornen gekroond.

Opnieuw ging hij het gerechtshof binnen en zei tot Jezus: “Waar zijt Gij vandaan?”2 Maar Jezus gaf hem geen antwoord. De Heiland had vrijuit tot Pilatus gesproken, en Zijn zending als een getuigenis van de waarheid verklaard. Pilatus had op het licht geen acht geslagen. Hij had het hoge ambt van rechter te schande gemaakt door zijn beginselen en gezag te doen buigen voor de eisen van de menigte. Jezus had niet méér licht voor hem. Geërgerd door Zijn stilzwijgen, zei Pilatus hooghartig:

Spreekt Gij niet tot mij? Weet Gij niet, dat ik macht heb U los te laten, maar ook macht om U te kruisigen?”Jezus antwoordde: “Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware: daarom heeft hij die Mij aan u heeft overgeleverd, groter zonde”. Op deze wijze verontschuldigde de barmhartige Heiland, te midden van Zijn geweldig lijden en smart, voor zover dat mogelijk was de daad van de Romeinse stadhouder, die Hem overleverde om te worden gekruisigd. Welk een schouwspel was dit om voor alle tijden door te geven aan de wereld! Welk een licht werpt dit op het karakter van Hem Die de Rechter der ganse aarde is!

”Hij die Mij aan u heeft overgeleverd”, zei Jezus, “heeft groter zonde”. Hiermee bedoelde Christus Kajafas, die als hogepriester het Joodse volk vertegenwoordigde. Zij kenden de stelregels die de Romeinse gezagdragers beheersten. Zij hadden licht gehad in de profetieën die van Christus getuigden, en in Zijn eigen onderricht en wonderen. De Joodse rechters hadden onmiskenbare bewijzen ontvangen voor de goddelijkheid van Hem Die zij ter dood veroordeelden. En zij zouden volgens dit licht geoordeeld worden. De grootste schuld en de zwaarste verantwoordelijkheid rustte op hen die de hoogste posities in het land bekleedden, de schatbewaarders van de heilige dingen die hun waren toevertrouwd en die zij op lage wijze verloochenden. Pilatus, Herodes en de Romeinse soldaten wisten betrekkelijk weinig van Jezus. Zij meenden de priesters en oversten te behagen door Hem schandelijk te behandelen. Zij bezaten niet het licht dat het Joodse volk zo overvloedig had ontvangen. Indien het licht aan de soldaten was gegeven, die zouden Christus niet zo wreed hebben behandeld als zij nu deden.

Opnieuw deed Pilatus het voorstel om de Heiland vrij te laten. “Maar de Joden schreeuwden en zeiden: Indien gij Deze loslaat, zijt gij geen vriend van de keizer”. Op deze wijze deden de huichelaars alsof zij ijverden voor het gezag van de keizer. Van allen die de Romeinse heerschappij tegenstonden, waren de Joden de bitterste tegenstanders. Wanneer zij dat veilig konden doen, handhaafden zij op zeer tirannieke wijze hun eigen nationale en godsdienstige inzettingen; maar wanneer zij een wreed plan ten uitvoer wensten te brengen, verheerlijkten zij de macht van de keizer. Om de dood van Christus te bereiken, wilden zij aan een vreemde overheersing, die zij haatten, trouw betuigen.

”Een ieder die zich koning maakt”, zo vervolgden zij, “verzet zich tegen de keizer”. Hiermee raakten zij Pilatus’ zwakke punt. Hij stond bij het Romeinse rijk in verdenking, en hij wist dat een dergelijk bericht over hem zijn ondergang zou betekenen. Hij wist, dat, indien de Joden tegenwerking zouden ondervinden, hun woede zich tegen hem zou keren. Zij zouden niets onbeproefd laten om hun wraak te voltooien. Voor zich had hij een voorbeeld van de hardnekkigheid waarmee zij Iemand Die zij zonder reden haatten, naar het leven stonden.

Toen nam Pilatus plaats op zijn rechterstoel en stelde Jezus nogmaals voor aan het volk, zeggende: “Zie, uw Koning!” Weer hoorde men de uitzinnige kreet: “Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem!” Met een stem die wijd en zijd gehoord werd, vroeg Pilatus: “Moet ik dan uw Koning kruisigen?” Maar van de profane, godslasterlijke lippen klonken de woorden: “Wij hebben geen koning, alleen de keizer!”Aldus had het Joodse volk, door een heidense heerser te verkiezen, zich aan de theocratie onttrokken. Zij hadden God als hun Koning verworpen. Voortaan hadden zij geen bevrijder meer. Zij hadden geen koning, alleen de keizer. Hiertoe hadden de priesters en de leraars het volk gebracht. Hiervoor, en voor de verschrikkelijke gevolgen daarvan, waren zij verantwoordelijk. De zonde en de ondergang van een volk waren te wijten aan de godsdienstige leiders.

“Toen Pilatus zag dat niets baatte, maar dat er veeleer oproer ontstond, nam hij water, wies zich de handen ten aanschouwen van de schare en zei: Ik ben onschuldig aan Zijn bloed gij moet zelf maar zien wat ervan komt”. In vrees en zelfverloochening keek Pilatus naar de Heiland. In de zee van gezichten stond alleen het Zijne vredig. Pilatus zei in zijn hart: Hij is een God. Hij wendde zich tot de schare en verklaarde: Ik ben onschuldig aan Zijn bloed. Neem Hem en kruisig Hem. Maar let wel, priesters en oversten, ik verklaar Hem een rechtvaardig Man. Moge Hij van Wie Deze zegt dat het Zijn Vader is, u, en niet mij, oordelen voor wat er vandaag is geschied. Toen zei hij tot Jezus: Schenk mij vergiffenis voor deze daad. Ik kan U niet redden. En toen hij Jezus nogmaals gegeseld had, leverde hij Hem over om te worden gekruisigd.

Pilatus verlangde Jezus te bevrijden. Hij zag echter, dat hij dat niet kon doen en toch zijn eigen positie en eer behouden. Liever dan zijn wereldse macht te verliezen, verkoos hij een onschuldig leven op te offeren. Hoevelen offeren op dezelfde wijze hun beginselen op om

aan verlies of lijden te ontkomen! Geweten en plicht wijzen de ene weg aan, en eigenbelang een andere weg. De stroom beweegt zich sterk in de verkeerde richting, en hij die schippert met het kwaad, wordt meegevoerd in de diepe duisternis van schuld.

Pilatus gaf toe aan de eisen van het gepeupel. Liever dan het verlies van zijn positie te riskeren, leverde hij Jezus over om te worden gekruisigd. Maar ondanks zijn voorzorgen, kwam juist datgene waarvoor hij bevreesd was geweest, later over hem. Hij werd van alle eer ontdaan, zijn ambt werd hem ontnomen en door wroeging en gewonde trots gekweld, maakte hij, niet lang na de kruisiging, een einde aan zijn leven. Zo zullen zij die een compromis sluiten met de zonde, slechts leed en ondergang verwerven. “Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood”. Toen Pilatus verklaarde, dat hij onschuldig was aan het bloed van Christus, antwoordde Kajafas tartend: “Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!” Die verschrikkelijke woorden werden door de priesters en oversten overgenomen en door de menigte in een onmenselijk gebrul van stemmen herhaald. De gehele menigte antwoordde en zei: “Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!”

Het volk Israël had zijn keuze gedaan. Zij wezen op Jezus en zeiden: “Hem niet, maar Barabbas!” Barabbas, de rover en moordenaar, was de vertegenwoordiger van Satan. Christus was de vertegenwoordiger van God. Christus was verworpen; Barabbas was verkozen. Zij zouden Barabbas hebben. Door deze keuze te doen, namen zij hem aan die een leugenaar en mensenmoordenaar was van den beginne. Satan was hun leider. Als volk zouden zij handelen zoals hij hun gebood. Zijn werken zouden zij doen. Zijn heerschappij moesten zij verdragen. Dat volk dat Barabbas koos in plaats van Christus, zou de wreedheid van Barabbas gevoelen zolang de tijd zou duren.

Terwijl zij naar het gekastijde Lam Gods keken, hadden de Joden uitgeroepen: “Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!” Die verschrikkelijke kreet steeg op tot de troon van God. Dat vonnis, uitgesproken over zichzelf, werd in de hemel opgetekend. Dat gebed werd verhoord. Het bloed van de Zoon van God kwam over hun kinderen en kindskinderen, een altijddurende vloek.Op verschrikkelijke wijze werd dit werkelijkheid bij de verwoesting van Jeruzalem. Op verschrikkelijke wijze is dit geopenbaard in de toestand van het Joodse volk, negentienhonderd jaar lang — een tak die van de wijnstok is afgerukt, een dode, onvruchtbare tak, die opgeraapt en verbrand zal worden. Van land tot land in de gehele wereld, eeuw in eeuw uit, dood, dood in overtredingen en zonden!

Op verschrikkelijke wijze zal dat gebed worden verhoord in de grote oordeelsdag. Wanneer Christus naar de aarde zal wederkomen, zullen de mensen Hem niet zien als een gevangene, omringd door het gepeupel. Zij zullen Hem dan zien als de Koning des hemels. Christus zal komen in Zijn heerlijkheid, in de heerlijkheid Zijns Vaders, en in de heerlijkheid van de heilige engelen. Tienduizend maal tienduizenden en duizend duizenden engelen, de schone, triomferende zonen van God, die een ongeevenaarde

lieflijkheid en schoonheid bezitten, zullen Hem op Zijn weg vergezellen. Dan zal Hij zitten op de troon Zijner heerlijkheid, en voor Hem zullen alle volken verzameld worden. Dan zal elk oog Hem zien, ook zij die Hem hebben doorstoken. In plaats van de doornenkroon zal Hij een erekroon dragen — een kroon in een kroon. In plaats van die oude purperen koningsmantel, zal Hij gekleed zijn in een gewaad van het helderste wit, "zoals geen voller op aarde ze kan maken".

En op Zijn kleed en op Zijn dij zal een naam geschreven zijn: "Koning der koningen en Here der heren". Zij die Hem hebben bespot en geslagen, zullen daar zijn. De priesters en de oversten zullen opnieuw het schouwspel in de rechtszaal aanschouwen. Iedere bijzonderheid zal voor hen verschijnen, alsof het in letters van vuur was opgetekend. Dan zullen zij, die gebeden hebben: "Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!"0, het antwoord op hun gebed ontvangen. Dan zal de gehele wereld het weten en verstaan. Zij zullen beseffen Wie en wat zij, arme, zwakke, sterfelijke wezens, hebben bestreden. In vreselijke doodsangst en afschuw zullen zij tot de bergen en rotsen roepen: "Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem Die gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam; want de grote dag van Hun toorn is gekomen, en wie kan bestaan?"

Hoofdstuk 78—Golgotha

”En toen zij aan de plaats gekomen waren die Schedel genoemd wordt, kruisigden zij Hem daar”. ”Ten einde Zijn volk door Zijn eigen bloed te heiligen”, heeft Christus “buiten de poort geleden”. Vanwege de overtreding van de wet van God werden Adam en Eva uit Eden verbannen. Christus moest, als onze plaatsvervanger, lijden buiten de grenzen van Jeruzalem. Hij stierf buiten de poort, waar misdadigers en moordenaars werden terechtgesteld. Vol betekenis zijn de woorden: “Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden”.

Een grote menigte volgde Jezus van het gerechtsgebouw naar Golgotha. Het nieuws van Zijn veroordeling had zich door geheel Jeruzalem verbreid, en mensen van alle standen en rangen stroomden naar de plaats der kruisiging. De priesters en oversten waren door een belofte gebonden de volgelingen van Christus geen geweld aan te doen, indien Hijzelf aan hen werd overgeleverd, en de discipelen en de gelovigen uit de stad en de omgeving sloten zich aan bij de menigte die de Heiland volgde.

Toen Jezus voorbij de poort van het hof van Pilatus ging, werd het kruis dat voor Barabbas was gereedgemaakt, op Zijn gekneusde, bloedende schouders gelegd. Twee makkers van Barabbas zouden op dezelfde tijd als Jezus ter dood worden gebracht, en ook op hen werden kruisen gelegd. De last van de Heiland was te zwaar voor Hem in Zijn zwakke, pijnlijke toestand. Sinds het paschamaal met Zijn discipelen had Hij gegeten noch gedronken. Hij had in Gethsemane ten dode toe gestreden met satanische machten. Hij had de zielesmart van het verraad verdragen, en gezien hoe Zijn discipelen Hem in de steek lieten en vluchtten. Hij was naar Annas gevoerd, daarna naar Kajafas, toen naar Pilatus. Van Pilatus was Hij naar Herodes gezonden, en dan weer naar Pilatus. Van de ene belediging tot de volgende, van bespotting tot bespotting, tweemaal gemarteld door geseling — die gehele nacht was het ene toneel na het andere van dien aard geweest, dat daardoor de menselijke ziel tot het uiterste beproefd moest worden. Christus had niet gefaald. Hij had slechts woorden gesproken die erop gericht waren God te verheerlijken. Gedurende de gehele schandelijke vertoning van Zijn verhoor had Hij Zich vastbesloten en waardig gedragen. Maar toen na de tweede geseling het kruis op Hem werd gelegd, kon Zijn menselijke natuur het niet meer verdragen. Hij bezweek onder Zijn last.

De schare die de Heiland volgde, zag Zijn zwakke wankele schreden, maar ze toonde geen medelijden. Zij hoonden en beschimpten Hem, omdat Hij het zware kruis niet kon dragen. Opnieuw werd Hem de last opgelegd, en opnieuw viel Hij uitgeput ter aarde. Zijn vervolgers zagen, dat het onmogelijk voor Hem was, Zijn last verder te dragen. Zij vroegen zich af, of zij iemand konden vinden die de vernederende last zou kunnen torsen. De Joden zelf konden dit niet doen, omdat de verontreiniging hen zou verhinderen het Pascha te vieren. Zelfs niemand uit het gepeupel dat Hem volgde, zou zich vernederen om het kruis te dragen.

Op dit ogenblik komt juist een vreemdeling, Simon van Cyrene, die van het land kwam, de menigte tegen. Hij hoort het gehoon en gespot van de menigte; hij hoort de woorden die vol verachting worden herhaald: Maak ruimte voor de Koning der Joden. Hij blijft staan, verwonderd over het schouwspel; en wanneer hij zijn medelijden uitspreekt, grijpen zij hem en leggen het kruis op zijn schouders. Simon had over Jezus gehoord. Zijn zonen geloofden in de Heiland, maar hijzelf was geen discipel. Het dragen van het kruis naar Golgotha was een zegen voor Simon, en hij was sindsdien altijd dankbaar voor deze voorzienigheid. Het bracht hem ertoe het kruis van Christus te verkiezen en op te nemen, en voor altijd vol vreugde deze last te dragen.

In de menigte zijn er heel wat vrouwen die de onschuldig veroordeelde volgen naar de plaats waar Hij op wrede wijze zal sterven. Hun aandacht is op Jezus gericht. Sommigen van hen hebben Hem reeds eerder gezien. Sommigen hebben hun zieken en lijdenden tot Hem gebracht. Sommigen zijn zelf genezen. Het verhaal van de dingen die hebben plaatsgevonden, komt ter sprake. Zij verwonderden zich over de haat van de schare jegens Hem, voor Wie hun eigen harten vertederen en bijkans breken. En niettegenstaande het optreden van de woedende massa en de boze woorden van de priesters en oversten, geven deze vrouwen uiting aan hun medeleven. Wanneer Jezus uitgeput onder het kruis neervalt, breken zij uit in droeve klachten.

Dit was het enige dat de aandacht van Christus trok. Hoewel Hij zeer leed, terwijl Hij de zonden der wereld droeg, stond Hij niet onverschillig tegenover een uiting van smart. Hij keek deze vrouwen met teder mededogen aan. Zij geloofden niet in Hem. Hij wist dat ze Hem niet beklaagden als iemand die van God gezonden was, maar dat zij werden bewogen door gevoelens van menselijk medelijden. Hij verachtte hun medelijden niet, maar in Zijn hart ontwaakte een diepe sympathie voor hen. “Dochters van Jeruzalem”, zei Hij, “weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen”. Van het toneel voor Zijn ogen zag Christus vooruit naar het ogenblik van Jeruzalems verwoesting. Bij de verschrikkelijke gebeurtenis zouden velen van hen die nu om Hem weenden, met hun kinderen omkomen.

Van de val van Jeruzalem gingen de gedachten van Jezus naar een groter oordeel. In de verwoesting van de onboetvaardige stad zag Hij een symbool van de uiteindelijke verwoesting die over de wereld zou komen. Hij zei: “Dan zal men beginnen te zeggen tot de bergen: Valt op ons en tot de heuvelen: Bedekt ons. Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?” Met het groene hout stelde Jezus Zichzelf voor, de onschuldige Verlosser. God liet toe, dat Zijn toorn over de overtreding op Zijn geliefde Zoon viel. Jezus zou voor de zonden der mensen worden gekruisigd. Welk lijden zou dan de zondaar die voortging te zondigen, moeten dragen? Ieder die geen berouw toonde en niet geloofde, zou smart en ellende ondervinden, die met geen woorden kunnen worden beschreven.

Velen van de menigte die de Heiland naar Golgotha volgde, hadden Hem met vreugdevol hosannageroep en wuiven van palmtakken begeleid, toen Hij triomfantelijk Jeruzalem binnenreed. Maar niet weinigen van degenen die Hem toen hadden toegejuicht, omdat iedereen dit deed, uitten nu de kreet: “Kruisig Hem! Kruisig Hem!” Toen Christus Jeruzalem binnenreed, waren de verwachtingen van de discipelen ten top gestegen. Zij waren dicht bij hun Meester gebleven, daar zij gevoelden dat het een grote eer was, met Hem verbonden te zijn. Nu, in Zijn vernedering, volgden zij Hem op een afstand. Zij waren met smart vervuld, en gingen gebukt onder hun teleurgestelde verwachtingen. Hoezeer werden de woorden van Jezus bewaarheid: “Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen in deze nacht. Want er staat geschreven: Ik zal de herder slaan en de schapen der kudde zullen verstrooid worden”.

Toen ze op de plaats van de terechtstelling aankwamen, werden de gevangenen op de martelwerktuigen gebonden. De twee rovers verzetten zich hevig in de greep van degenen die hen op het kruis legden; maar Jezus bood geen tegenstand. Ondersteund door Johannes, de geliefde discipel, had de moeder van Jezus de schreden van haar Zoon naar Golgotha gevolgd. Ze had gezien, hoe Hij bezweek onder de last van het kruis, en had verlangd een steunende hand te leggen onder Zijn gewonde hoofd, en dat voorhoofd, dat eens aan haar borst had gerust, af te wissen. Maar dit droeve voorrecht werd haar niet verleend. Met de discipelen koesterde zij nog steeds de hoop, dat Jezus Zijn macht zou openbaren en Zich van Zijn vijanden zou bevrijden.

Opnieuw ontzonk haar de moed, wanneer zij terugdacht aan de woorden waarmee Hij juist die dingen die nu plaatsvonden, had voorzegd. Terwijl de rovers op het kruis werden gebonden, keek zij met angstige spanning toe. Zou Hij, Die het leven aan de doden had gegeven, toelaten dat Hijzelf werd gekruisigd? Zou de Zoon van God dulden, dat Hij zo wreed werd gedood? Moest zij haar geloof, dat Jezus de Messias was, opgeven? Moest ze getuige zijn van Zijn schande en smart, zonder zelfs het voorrecht te hebben Hem in Zijn lijden bij te staan? Zij zag hoe Zijn handen waren uitgestrekt op het kruis; de hamer en de spijkers werden gebracht, en toen de nagels werden gedreven door het tere vlees, droegen de tot in de ziel getroffen discipelen de bezwijmende gestalte van de moeder van Jezus weg van het wrede gebeuren.

Geen klacht kwam over de lippen van de Heiland. Zijn gelaat bleef kalm en vredig, maar grote droppels zweet stonden op Zijn voorhoofd. Er was geen medelijdende hand om het doodszweet van Zijn gelaat te wissen, noch klonken er woorden van deelneming en onveranderlijke trouw om Zijn menselijk hart te versterken. Terwijl de soldaten hun verschrikkelijk werk verrichtten, bad Jezus voor Zijn vijanden: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”. Zijn gedachten dwaalden af van Zijn eigen lijden naar de zonde van Zijn vervolgers, en naar de verschrikkelijke vergelding die hun deel zou zijn. Er werden geen vervloekingen uitgesproken over de soldaten die Hem zo ruw behandelden. Geen wraak werd ingeroepen over de priesters en oversten die zich verlustigden over de

voltooiing van hun plan. Christus beklaagde hen in hun onwetendheid en schuld. Hij fluisterde voor hun vergiffenis alleen een verontschuldiging: “Want zij weten niet wat zij doen”.

Indien zij geweten hadden, dat zij Iemand Die gekomen was om een zondig geslacht van de eeuwige ondergang te redden, overgaven om te worden gemarteld, dan zouden ze door zelfverwijt en afschuw zijn aangegrepen. Maar hun onwetendheid nam hun schuld niet weg; want het was hun voorrecht Jezus te kennen en aan te nemen als hun Heiland. Sommigen van hen zouden alsnog hun zonde inzien en berouw hebben en zich bekeren. Sommigen zouden door hun gebrek aan berouw het onmogelijk maken, dat het gebed van Jezus voor hen werd verhoord. Desondanks bereikte Gods bedoeling toch haar vervulling. Jezus verdiende het recht om, in de tegenwoordigheid des Vaders, de Pleitbezorger der mensen te worden.

Dit gebed van Christus voor Zijn vijanden omvatte de wereld. Het was bestemd voor iedere zondaar die had geleefd of nog zou leven, vanaf het begin der wereld tot aan het einde der tijden. Op allen rust de schuld van de kruisiging van Gods Zoon. Aan allen wordt vrijelijk de vergeving aangeboden. Een ieder “die wil”, kan vrede hebben met God, en het eeuwige leven beërven.

Zodra Jezus aan het kruis was genageld, werd het door sterke mannen opgeheven en met groot geweld gezet in de plaats die hiervoor gereed was gemaakt. Dit veroorzaakte de Zoon van God de allerhevigste pijn. Pilatus schreef toen een opschrift in het Hebreeuws, het Grieks en het Latijn en liet dat plaatsen op het kruis, boven het hoofd van Jezus. Het luidde: “Jezus de Nazoreeër, de Koning der Joden”. Dit opschrift ergerde de Joden. In de rechtszaal van Pilatus hadden zij geroepen: “Kruisig Hem!” “Wij hebben geen koning, alleen de keizer!” Zij hadden verklaard dat een ieder die een andere koning zou erkennen, een verrader was. Pilatus schreef de gevoelens op die zij hadden uitgedrukt. Er werd geen vergrijp genoemd, behalve dat Jezus de Koning der Joden was. Het opschrift was in werkelijkheid een erkenning van de trouw van de Joden jegens de Romeinse macht. Het verklaarde, dat een ieder die aanspraak erop zou maken de Koning van Israël te zijn, door hen des doods schuldig geoordeeld zou worden. De priesters hadden hun doel voorbijgestreefd. Toen zij samenzweringen tegen Christus smeedden om Hem te doden, had Kajafas verklaard, dat het wenselijk was dat één man zou sterven om de natie te redden. Nu kwam hun huichelachtigheid aan het licht. Door Christus om te brengen, waren zij bereid geweest zelfs hun nationaal bestaan op te offeren.

De priesters zagen wat zij hadden gedaan, en zij vroegen Pilatus om het opschrift te wijzigen. Zij zeiden: “Schrijf niet: De Koning der Joden, maar dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden”. Maar Pilatus was boos op zichzelf omdat hij tevoren zwak was geweest, en hij had een diepe verachting voor de naijverige, sluwe priesters en oversten. Hij antwoordde op koude toon: “Wat ik geschreven heb, dat heb ik ge-schreven”.

Een hogere macht dan Pilatus of de Joden had het plaatsen van dat opschrift boven het hoofd van Jezus geleid. Door Gods voorzienigheid zou dit tot nadenken leiden en het onderzoek van de Schriften opwekken. De plaats waar Christus werd gekruisigd, was dicht bij de stad. Duizenden mensen uit alle landen waren op dat ogenblik in Jeruzalem, en het opschrift, dat verklaarde, dat Jezus van Nazareth de Messias was, zou onder hun aandacht komen. Het was een levende waarheid, opgetekend door een hand die God had geleid.

Met het lijden van Christus aan het kruis werd de profetie vervuld. Eeuwen voor de kruisiging had de Heiland de bejegening voorzegd die Hem ten deel zou vallen. Hij zei: "Want honden hebben Mij omringd, een bende boosdoeners heeft Mij omsingeld, die Mijn handen en voeten doorboren. Al mijn beenderen kan Ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar Mij. Zij verdelen Mijn klederen onder elkander en werpen het lot over Mijn gewaad". De profetie betreffende Zijn klederen ging in vervulling zonder de raad of de tussenkomst van de vrienden of de vijanden van de Gekruisigde. Zijn kleding werd gegeven aan de soldaten die Hem aan het kruis hadden gehangen. Christus hoorde de twist van de mannen, toen zij de kledingstukken onder elkander verdeelden. Zijn onderkleed was aan één stuk geweven, zonder naad en zij zeiden: "Laten wij dit niet scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal".

In een andere profetie verklaarde de Heiland: "De smaad heeft Mij het hart gebroken, en Ik ben verzwakt. Ik wachtte op een teken van medelijden, maar tevergeefs, op troosters, maar Ik vond hen niet. Ja, zij gaven Mij gif tot spijze, en lieten Mij in Mijn dorst azijn drinken". Het was toegestaan om aan hen die de dood aan het kruis moesten sterven, een verdovende drank te geven, ten einde het gevoel van pijn te verdoven. Dit werd Jezus aangeboden; maar toen Hij het had geproefd, weigerde Hij het te drinken. Hij wilde niets aannemen dat Zijn Geest zou verduisteren. Zijn geloof moest onwrikbaar op God gericht blijven. Dit was Zijn enige kracht. Door Zijn zintuigen te benevelen, zou Hij Satan een kans geven.

De vijanden van Jezus gaven uiting aan hun woede jegens Hem, toen Hij aan het kruis hing. Priesters, oversten en schriftgeleerden sloten zich aan bij de menigte, die de stervende Heiland bespotte. Bij de doop en bij de verheerlijking op de berg werd de stem van God gehoord die verkondigde, dat Christus Zijn Zoon was. De Vader had, juist vóór het verraad van Christus, opnieuw gesproken en getuigd van Zijn goddelijkheid. Maar nu zweeg de stem van de hemel. Er werd geen getuigenis ten gunste van Christus gehoord. Alléén verdroeg Hij smaad en bespotting van verdorven mensen.

"Indien Gij Gods Zoon zijt", zo zeiden zij, "kom af van het kruis". "Laat Hij nu Zichzelf redden, indien Hij de Christus Gods is, de uitverkorene!"0 Bij de verzoeking in de woestijn had Satan verklaard: "Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden". "Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden", van de tinne des tempels. En Satan met zijn engelen, in mensengedaante, was aanwezig bij het kruis. De aartsvijand en

zijn legerscharen werkten samen met de priesters en de oversten. De leraars van het volk hadden de ongeletterde schare opgezet om het oordeel uit te spreken tegen Iemand Die velen van hen nooit hadden gezien, totdat zij ertoe werden aangezet om tegen Hem te getuigen. Priesters, oversten, Farizeeën en de ruwe volksmassa waren verenigd door een satanische woede. Godsdienstige leiders verbonden zich met Satan en zijn engelen. Zij deden wat hij van hen vroeg.

In Zijn lijden en sterven hoorde Jezus ieder woord, toen de priesters verklaarden: "Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. Laat de Christus, de Koning van Israël, nu afkomen van het kruis, dat wij het zien en geloven". Christus had van het kruis kunnen afkomen. Maar juist omdat Hij Zichzelf niet wilde redden, heeft de zondaar hoop op vergeving en genade bij God.

Terwijl zij de Heiland bespotten, haalden de mannen die beweerden uitleggers der profetie te zijn, juist die woorden aan waarvan de Inspiratie had voorzegd dat zij ze bij deze gelegenheid zouden uitspreken. Doch in hun blindheid zagen zij niet dat zij de profetie vervulden. Zij die honend de woorden uitspraken: "Hij heeft Zijn vertrouwen op God gesteld; laat Die Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in Hem heeft; want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon", hadden geen idee ervan, dat hun getuigenis door de eeuwen heen zou weerklinken. Maar hoewel spottend gesproken, brachten deze woorden de mensen ertoe de Schriften te bestuderen zoals ze dat nooit tevoren hadden gedaan. Wijze mannen hoorden ze, onderzochten ze, overpeinsden ze, en baden. Er waren mensen die niet rustten voordat zij, door Schrift met Schrift te vergelijken, de betekenis zagen van de zending van Christus. Nooit eerder was er zulk een algemene kennis van Jezus dan toen Hij aan het kruis hing. In de harten van velen die de kruisiging aanschouwden, en die de woorden van Christus hoorden, begon het licht der waarheid te schijnen.

Tijdens Zijn lijden aan het kruis kwam tot Jezus één enkele lichtglans ter vertroosting. Het was het gebed van de berouwvolle misdadiger. De beide mannen die met Jezus waren gekruisigd, hadden aanvankelijk op Hem geschimpt; en één van hen werd in zijn lijden steeds wanhopiger en uitdagender. Maar met zijn makker was dat niet het geval. Deze man was geen verstokt misdadiger; hij was op het verkeerde pad geraakt door slechte metgezellen, maar hij was minder schuldig dan velen van hen die naast het kruis stonden en de Heiland hoonden. Hij had Jezus gezien en gehoord, en hij was overtuigd door Zijn leer, maar was van Hem afgekeerd door de priesters en oversten. Terwijl hij zijn overtuiging trachtte te onderdrukken, was hij steeds dieper in de zonde gezonken, totdat hij werd gevangengenomen, als misdadiger moest terechtstaan en veroordeeld werd aan het kruis te sterven. In het gerechtsgebouw en op weg naar Golgotha was hij in het gezelschap van Jezus geweest. Hij had gehoord, hoe Pilatus verklaarde: "Ik vind geen schuld in Hem".

Hij had Zijn goddelijke houding opgemerkt, en Zijn medelijdende vergeving voor de mensen die Hem folterden. Aan het kruis ziet hij, hoe de vele grote godsdienstige leiders

verachtelijk de tong uitsteken, en de Here bespotten. Hij ziet hoe ze het hoofd schudden. Hij hoort, hoe de verwijtende woorden door zijn medeschuldige worden overgenomen: “Zijt Gij niet de Christus? Red Uzelf en ons!” Hij hoort hoe velen onder de voorbijgangers Jezus verdedigen. Hij hoort hoe ze Zijn woorden herhalen en getuigen van Zijn werken. De overtuiging dat dit de Christus is, keert bij hem terug. Hij wendt zich tot de andere misdadiger en zegt: “Vreest zelfs gij God niet, nu gij hetzelfde vonnis ontvangen hebt?” De stervende rovers hebben niet langer iets van de mensen te vrezen. Maar aan één van hen dringt zich de overtuiging op, dat er een God is Die hij moet vrezen, een toekomst waarvoor hij moet beven. En nu zal weldra de geschiedenis van zijn leven, door de zonde bezoedeld, afgesloten worden. “En wij terecht”, zo klaagt hij; “want wij ontvangen vergelding naar wat wij gedaan hebben, maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan”.

Er is nu geen twijfel meer. Er is geen onzekerheid, geen verwijt. Toen de rover voor zijn misdaad was veroordeeld, was hij volkomen wanhopig geworden; maar vreemde, tedere gedachten komen nu bij hem op. Hij denkt terug aan alles wat hij over Jezus heeft gehoord, hoe Hij de zieken heeft genezen en de zonden heeft vergeven. Hij heeft de woorden gehoord van hen die in Jezus geloofden en Hem wenend volgden. Hij heeft het opschrift boven het hoofd van de Heiland gezien en gelezen. Hij heeft gehoord, hoe de voorbijgangers het lazen, sommigen met smartelijk bevende lippen, anderen schertsend en spottend. De Heilige Geest verlicht zijn geest, en geleidelijk wordt de keten van bewijzen aaneengesmeed. Hij ziet in Jezus, Die geslagen en bespot aan het kruis hangt, het Lam Gods Dat de zonden der wereld wegneemt. Hoop en angst vermengen zich in zijn stem, terwijl de hulpeloze, stervende ziel zich vastklampt aan de stervende Heiland. “Jezus, gedenk mijner”, roept hij uit, “wanneer Gij in Uw Koninkrijk komt”.

Het antwoord komt snel. Zacht en melodieus van toon, vol liefde, ontferming en kracht klinken de woorden: “Voorwaar Ik zeg u heden, gij zult met Mij in het paradijs zijn”. Gedurende lange uren van zielsangst hebben hoon en spot de oren van Jezus bereikt. Terwijl Hij aan het kruis hangt, stijgt het geluid van de bespottingen en de vervloekingen nog tot Hem op. Met een verlangend hart heeft Hij geluisterd, of één van Zijn discipelen uiting zal geven aan zijn vertrouwen. Hij heeft alleen de treurige woorden gehoord: “Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was Die Israël verlossen zou”. Hoe weldadig was daarom voor de Heiland de uiting van geloof en liefde van de stervende rover! Terwijl de Joodse leiders Hem verloochenen, en zelfs de discipelen twijfelen aan Zijn goddelijkheid, roept de arme misdadiger, op de drempel der eeuwigheid, Jezus aan als Here. Velen waren bereid Hem Here te noemen toen Hij wonderen verrichtte en nadat Hij uit het graf was opgestaan; maar niemand erkende Hem, toen Hij stervend aan het kruis hing, uitgezonderd de berouwvolle rover, die tezelfder ure werd gered.

De omstanders vernamen de woorden van de rover toen hij Jezus Here noemde. De toon waarop de berouwvolle man sprak, trok hun aandacht. Zij, die aan de voet van het kruis over de klederen van Christus hadden getwist en die over Zijn gewaad het lot hadden geworpen,

hielden op om te luisteren. Hun boze stemmen verstomden. Met ingehouden adem zagen zij op naar Christus, en wachtten op het antwoord dat over die stervende lippen zou komen.

Toen Hij die veelbelovende woorden uitsprak, werd de donkere wolk die het kruis scheen te omhullen, doorbroken door een helder, stralend licht. Over de berouwvolle rover kwam de volmaakte vrede die het aannemen van God met zich meebrengt. Christus werd verheerlijkt in Zijn vernedering. Hij, Die in de ogen van alle anderen overwonnen scheen, was Overwinnaar. Hij werd erkend als de Drager der zonden. Mensen kunnen macht hebben over Zijn menselijk lichaam. Zij kunnen de heilige slapen doorboren met de doornenkroon. Zij kunnen Hem ontdoen van Zijn gewaad en twisten over de verdeling daarvan. Maar zij kunnen Hem niet beroven van de macht om zonden te vergeven. Door te sterven getuigt Hij van Zijn eigen goddelijkheid en van de heerlijkheid van Zijn Vader. Zijn oor is niet onmachtig, dat het niet zou kunnen horen, noch Zijn arm verkort, dat Hij niet zou kunnen verlossen.Het is Zijn koninklijk recht om volkomen te behouden allen die door Hem tot God komen.

Heden zeg Ik u, gij zult met Mij in het paradijs zijn.33 Christus beloofde niet, dat de rover die dag nog met Hem in het paradijs zou zijn. Hijzelf ging die dag niet naar het paradijs. Hij sliep in het graf, en op de opstandingsmorgen zei Hij: “Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader”. Maar op de dag van de kruisiging, de dag van schijnbare nederlaag en duisternis, werd de belofte gegeven. “Heden”, terwijl Hij als een boosdoener aan het kruis sterft, verzekert Christus de arme zondaar: “Gij zult met Mij in het paradijs zijn”. De rovers die met Jezus gekruisigd werden, hingen “aan weerszijden één, en Jezus in het midden”. Dit was gebeurd op aanwijzing van de priesters en oversten. De plaats van Christus tussen de rovers moest aanduiden, dat Hij de grootste misdadiger van de drie was. Op deze wijze ging de Schrift in vervulling: Hij werd “onder de overtreders geteld”. Maar de priesters zagen niet de volle betekenis van hun daad. Zoals Jezus, gekruisigd met de rovers, “in het midden” werd geplaatst, zo werd ook Zijn kruis geplaatst in het midden van een in zonde verkerende wereld. En de woorden van vergeving die tot de berouwvolle rover werden gesproken, ontstaken licht dat zal schijnen tot aan de uitersten der aarde.

Met grote verwondering zagen de engelen de oneindige liefde van Jezus, Die, terwijl Hij naar lichaam en geest de hevigste pijn leed, alleen aan anderen dacht, en de berouwvolle ziel aanmoedigde om te geloven. In Zijn vernedering sprak Hij als een profeet tot de dochters van Jeruzalem; als een priester en advocaat pleitte Hij bij de Vader om vergiffenis voor Zijn moordenaars; als een liefdevolle Heiland had Hij de zonden van een berouwvolle rover vergeven. Terwijl de ogen van Jezus over de menigte rondom Hem gleden, hield één gestalte Zijn aandacht gevangen. Aan de voet van het kruis stond Zijn moeder, gesteund door de discipel Johannes. Zij kon het niet verdragen weg te blijven uit de nabijheid van haar Zoon; en Johannes, die wist dat het einde nabij was, had haar wederom naar het kruis geleid. In Zijn stervensure dacht Christus aan Zijn moeder. Ziende naar haar door smart vertrokken gelaat en dan naar Johannes, zei Hij tot haar: “Vrouw, zie, uw zoon!”, daarna tot

Johannes: “Zie, uw moeder”. Johannes begreep de woorden van Christus, en aanvaardde hetgeen hem werd toevertrouwd. Hij nam Maria terstond met zich mee naar huis, en zorgde vanaf die ure op tedere wijze voor haar. O, barmhartige, liefhebbende Heiland; te midden van al Zijn lichamelijke pijn en geestelijke kwelling dacht Hij vol zorg aan Zijn moeder. Hij had geen geld om in haar onderhoud te voorzien; maar Johannes had Hem in het hart gesloten, en nu gaf Hij Zijn moeder aan Johannes als een kostbare nalatenschap. Op deze wijze gaf Hij haar wat zij het meest van node had — de tedere sympathie van iemand die haar liefhad, omdat zij Jezus beminde. En door haar aan te nemen als een heilig legaat dat hem werd toevertrouwd, ontving Johannes een rijke zegen. Zij was een blijvende herinnering aan zijn geliefde Meester.

Het volmaakte voorbeeld van de liefde van Christus voor Zijn moeder schijnt met onverminderde glans door de duisternis der eeuwen heen. Bijna dertig jaar lang had Jezus door Zijn dagelijkse arbeid geholpen de lasten van het gezin te dragen. En zelfs nu, in Zijn laatste doodsstrijd, denkt Hij eraan, te zorgen voor Zijn bedroefde, eenzame moeder. Dezelfde geest zal gezien worden in iedere discipel van onze Here. Zij die Christus volgen, zullen gevoelen dat het een deel van hun godsdienst is om hun ouders te eerbiedigen en voor hen te zorgen. Vanuit het hart waarin Zijn liefde wordt gekoesterd, zullen vader en moeder steeds zorg en teder medeleven ontvangen.

En nu stierf de Here der heerlijkheid als een losprijs voor het mensdom. Bij het overgeven van Zijn kostbare leven werd Christus niet door een triomfantelijke vreugde gesteund. Alles was dreigend en somber. Het was niet de angst voor de dood, die op Hem drukte. Het waren niet de pijn en de schande van het kruis, waardoor Zijn onuitsprekelijke zielsangst werd veroorzaakt. Christus was de Vorst der lijdenden; maar Zijn lijden kwam voort uit een besef van de boosaardigheid van zonde, een wetenschap die door de vertrouwdheid met het kwaad de mens heeft verblind voor de grote omvang hiervan. Christus zag, hoe sterk de greep van de zonde op het menselijk hart is, hoe weinigen gewillig zouden zijn om te breken van de macht ervan. Hij wist, dat zonder de hulp van God het mensdom moest omkomen, en Hij zag hoe grote scharen mensen omkwamen, terwijl er overvloedige hulp binnen hun bereik was.

verschrikkelijke openbaring van Zijn misnoegen vanwege de ongerechtigheid van ons allen gelegd. Hij werd als overtreder gerekend, opdat Hij ons zou kunnen verlossen van de vloek der wet. De schuld van iedere nakomeling van Adam drukte op Zijn hart. De toorn van God tegen de zonde, de verschrikkelijke openbaring van Zijn toorn vanwege de ongerechtigheid, vervulde de ziel van Zijn Zoon met verbijstering. Gedurende Zijn gehele leven had Christus de goede tijding van de genade van Zijn Vader en Zijn vergevende liefde aan een verloren wereld verkondigd. Redding voor de grootste der zondaren was Zijn onderwerp. Maar onder het verschrikkelijk gewicht van de last die Hij draagt, kan Hij niet het verzoenend gelaat van Zijn Vader zien. Het zich terugtrekken van Gods aangezicht van de Heiland in dit uur van uiterste zielestrijd, doorboorde Zijn hart met een smart die door de

mens nooit volkomen kan worden verstaan. Zó groot was deze zielepijn, dat Hij Zijn lichamelijke pijn nauwelijks gevoelde.

Satan kwelde met zijn hevige verzoekingen het hart van Jezus. De Heiland kon niet heenzien door de gewelven van het graf. De hoop kwam Hem niet in de zin, hoe Hij als overwinnaar uit het graf zou verrijzen, of vertelde Hem van de aanneming van Zijn offer door de Vader. Hij vreesde dat de zonde zó verwerpelijk was voor God, dat Hun scheiding voor eeuwig zou zijn. Christus gevoelde de zielsangst die de zondaar zal gevoelen wanneer genade niet langer zal pleiten voor het schuldige mensengeslacht. Het was het zondegevoel, dat de toorn des Vaders over Hem bracht als plaatsvervanger van de mens, en de beker die Hij moest drinken, zo bitter maakte en het hart van de Zoon van God brak.

Met verbazing waren de engelen getuigen van de wanhopige zielestrijd van de Heiland. De legerscharen des hemels bedekten hun gelaat voor dat verschrikkelijke schouwspel. De levenloze natuur uitte haar medegevoel met haar bespotte en stervende Maker. De zon weigerde op het verschrikkelijke schouwspel neer te zien. Haar stralen, vol en helder, verlichtten op het middaguur de aarde, toen scheen het alsof ze plotseling werden uitgedoofd. Volledige duisternis omhulde, als een lijkwade, het kruis. “Er kwam duisternis over het gehele land tot de negende ure”. Er was geen zonsverduistering of een andere natuurlijke oorzaak voor deze duisternis, die zo diep was als het middernachtelijk uur zonder maan of sterren. Het was een wonderlijk getuigenis dat door God werd gegeven, opdat het geloof van geslachten daarna versterkt zou worden.

In die dikke duisternis was de tegenwoordigheid Gods verborgen. Hij stelt het duister tot een beschutting, en verbergt Zijn heerlijkheid voor de ogen der mensen. God en Zijn heilige engelen waren bij het kruis. De Vader was met Zijn Zoon. Toch was Zijn tegenwoordigheid niet geopenbaard. Indien Zijn heerlijkheid door de wolk heen had geschenen, zou ieder mens die dat had aanschouwd, zijn gestorven. En in dat verschrikkelijke uur werd Christus niet vertroost door de tegenwoordigheid van de Vader. Hij heeft de wijnpers alleen getreden, en van het volk was niemand bij Hem.42

In de dichte duisternis omhulde God de laatste menselijke strijd van Zijn Zoon. Allen die Christus in Zijn lijden hadden gezien, waren overtuigd van Zijn goddelijkheid. Dat gelaat, wanneer de mensen het eenmaal gezien hadden, werd nooit meer vergeten. Zoals het gelaat van Kaïn zijn schuld als moordenaar uitdrukte, zo openbaarde het gelaat van Christus onschuld, kalmte, welwillendheid — het beeld Gods. Maar Zijn aanklagers wilden geen acht slaan op het zegel van de hemel. Gedurende drie lange uren van doodsstrijd was Jezus door de spottende menigte aangestaard. Nu werd Hij door de mantel Gods genadiglijk verborgen.

De stilte van het graf scheen over Golgotha te zijn gevallen. Een onuitsprekelijke angst hield de menigte die zich rondom het kruis had verzameld, gevangen. Het vloeken en bespotten verstomde midden in half geuite zinnen. Mannen, vrouwen en kinderen vielen

voorover ter aarde. Snelle bliksemstralen schoten nu en dan uit de wolk, en onthulden het kruis en de gekruisigde Verlosser. Priesters, oversten, schriftgeleerden, beulen en de menigte, zij allen meenden dat hun tijd van vergelding was aangebroken. Na enige tijd fluisterden sommigen dat Jezus nu van het kruis zou afkomen. Sommigen trachtten op de tast hun weg terug naar de stad te vinden, terwijl ze op hun borst sloegen en kermden van angst.

In het negende uur trok de duisternis zich van de mensen terug, maar de Heiland werd nog steeds daardoor omhuld. Het was een symbool van zielsangst en afschuw die op Zijn hart drukten. Geen oog kon de duisternis die het kruis omgaf, doorboren, en niemand kon de diepere duisternis doordringen die de lijdende ziel van Christus omhulde. De toornige bliksemschichten schenen naar Hem te worden toegeworpen, terwijl Hij aan het kruis hing. Toen "riep Jezus met luider stem, zeggende: Eli, Eli, lama sabachtani?" "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"3 Toen de uitwendige duisternis de Heiland omhulde, riepen vele stemmen uit: De wraak des hemels is op Hem. De bliksemstralen van Gods toorn worden op Hem gericht, omdat Hij beweerde de Zoon van God te zijn. Velen die in Hem geloofden, hoorden Zijn wanhopige roep. De hoop verliet hen. Indien God Jezus verlaten had, waarop zouden Zijn volgelingen dan vertrouwen?

Toen de duisternis de bedrukte geest van Christus verliet, gevoelde Hij weer Zijn lichamelijk lijden, en zei: "Mij dorst!" Een van de Romeinse soldaten werd met medelijden bewogen toen hij de verdroogde lippen zag, en hij stak een spons op een hysopstengel, en na deze in een vat azijn te hebben gedrenkt, reikte hij die aan Jezus. Maar de priesters spotten met Zijn pijn. Toen de duisternis de aarde bedekte, waren zij vol angst geweest; toen hun angst afnam, keerde de vrees terug, dat Jezus hun toch zou ontsnappen. Zijn woorden: "Eli, Eli, lama sabachthani?" verklaarden zij verkeerd. Met bittere verachting en spot zeiden ze: "Hij roept Elia". Zij weigerden de laatste kans om Zijn lijden te verlichten. "Stil", zeiden ze, "laat ons zien of Elia komt om Hem te redden".

De vlekkeloze Zoon van God hing aan het kruis, Zijn vlees opengereten door striemen; die handen, zo vaak zegenend uitgestrekt, aan de houten balk genageld; die voeten, zo onvermoeibaar in de dienst der liefde, aan het hout gespijkerd; dat koninklijk hoofd, doorboord met een doornenkroon; die bevende lippen, gevormd tot een kreet van ellende. En dat alles verdroeg Hij — de bloeddruppels die van Zijn hoofd, van Zijn handen, van Zijn voeten stroomden, de pijn die Zijn lichaam folterde, en de onuitsprekelijke zielepijn die Zijn hart vervulde omdat het gelaat van Zijn Vader voor Hem verborgen was — dat alles spreekt tot ieder mensenkind, zeggende: Het is voor u dat de Zoon van God erin toestemt deze last der schuld te dragen; voor u vernietigt Hij de heerschappij des doods en opent de poorten van het paradijs. Hij Die de woedende golven tot bedaren bracht en wandelde op de schuimende baren, Hij Die duivelen deed beven en vluchten, Die de ogen der blinden opende, en doden opwekte ten leven — Hij geeft Zichzelf aan het kruis als offerande, en dat

doet Hij uit liefde voor u. Hij, de Drager der zonde, verdraagt de toorn der goddelijke gerechtigheid, en wordt om uwentwille Zelf der zonde gelijk.

In stilte wachtten toeschouwers op het einde van het verschrikkelijke schouwspel. De zon scheen weer; maar het kruis was nog steeds in duisternis gehuld. Priesters en oversten keken in de richting van Jeruzalem; en zie, de dichte wolk hing nu boven de stad en de vlakten van Judea. De Zonne der Gerechtigheid, het Licht der wereld, trok Zijn stralen terug van de eens begunstigde stad Jeruzalem. De hevige bliksemstralen van Gods toorn werden op de ten ondergang gedoemde stad gericht. Plotseling trok de duisternis van het kruis weg, en op heldere toon, als een bazuin die door de gehele schepping scheen te weerklinken, riep Jezus uit: “Het is volbracht!” “Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest”. Een licht omgaf het kruis, en het gelaat van de Heiland straalde met een heerlijkheid als van de zon. Daarna boog Hij het hoofd op Zijn borst en stierf.

Te midden van de verschrikkelijke duisternis, schijnbaar van God verlaten, had Christus de laatste droesem gedronken uit de beker van menselijk leed. In die vreselijke uren had Hij Zich verlaten op datgene wat Zijn Vader Hem eertijds had gegeven, namelijk het bewijs dat Hij Hem aanvaardde. Hij kende het karakter van Zijn Vader; Hij begreep Zijn rechtvaardigheid, Zijn genade, en Zijn grote liefde. Door het geloof rustte Hij in Hem Die Hij steeds vol vreugde had gehoorzaamd. En toen Hij Zich in onderworpenheid aan God toevertrouwde, werd het gevoel, dat Hij de gunst des Vaders had verloren, weggenomen. Door het geloof was Christus overwinnaar.

Nooit tevoren was de aarde getuige geweest van zulk een schouwspel. De menigte stond als verlamd, en met ingehouden adem staarde zij naar de Heiland. Wederom daalde duisternis over de aarde, en een dof gerommel, als zware donder, werd gehoord. Er vond een hevige aardbeving plaats. De mensen werden door de schok tegen elkander geworpen. Er ontstond een geweldige verwarring en verbijstering. In het omliggende gebergte werden rotsen uiteengerukt en stortten met donderend geraas naar beneden, de vlakte in. Graven werden geopend en de doden werden uit hun graftomben geworpen. De schepping scheen sidderend in atomen uiteen te vallen. Priesters, oversten, soldaten, beulen en volk lagen sprakeloos van angst, met het aangezicht ter aarde.

Toen de luide roep: “Het is volbracht!”, van de lippen van Christus kwam, verrichtten de priesters hun werk in de tempel. Het was de tijd van het avondoffer. Het lam dat Christus voorstelde, was naar de tempel gebracht om te worden geslacht. Gekleed in zijn betekenisvolle, prachtige kleed stond de priester met opgeheven mes, zoals Abraham, toen hij op het punt stond zijn zoon te doden. Met intense belangstelling keken de mensen toe. Maar de aarde beeft en schudt; want de Here Zelf nadert. Met een scheurend geluid wordt het binnenste voorhangsel van de tempel door een ongeziene hand van boven naar beneden opengereten, waardoor voor de ogen der menigte de plaats die eens met de tegenwoordigheid van God was vervuld, wordt opengesteld. In deze plaats had de Schechina

verblijf gehouden. Hier had God boven het verzoendeksel Zijn heerlijkheid geopenbaard. Niemand, uitgezonderd de hogepriester, mocht ooit het voorhangsel optillen dat deze afdeling scheidde van de rest van de tempel. Hij ging daar eenmaal per jaar binnen om verzoening te doen voor de zonde van het volk. Maar zie, dit voorhangsel wordt in tweeën gescheurd. De heiligste plaats van het aardse heiligdom is niet langer heilig.

Overal heerst vrees en verwarring. De priester staat op het punt het offerdier te slachten; maar het mes valt uit zijn krachteloze hand, en het lam ontkomt. Type en antitype hebben elkaar ontmoet in de dood van Gods Zoon. Het grote offer is gebracht. De weg naar het heilige der heiligen is geopend. Er is een nieuwe, levende weg bereid voor allen. De zondige, treurende mensheid behoeft niet langer op de komst van de hogepriester te wachten. Voortaan zou de Heiland dienst doen als Priester en Middelaar in de hemel der hemelen. Het was alsof een levende stem tot de tempelgangers had gesproken: Er is nu een einde aan alle slachtoffers en offeranden voor de zonde. De Zoon van Ggd is gekomen naar Zijn Woord: “Zie, hier ben Ik — in de boekrol staat van Mij geschreven — om Uw wil, o God, te doen”. “Met Zijn eigen bloed”, is Hij “eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf”.

Hoofdstuk 79—"Het is volbracht!"

Christus legde Zijn leven niet af voordat Hij het werk waartoe Hij was gekomen, volbracht had, en met Zijn laatste ademtocht riep Hij uit: "Het is volbracht!" De strijd was gewonnen. Zijn rechterhand en Zijn heilige arm hadden Hem de zege gegeven. Als Overwinnaar plaatste Hij Zijn vaandel op de eeuwige hoogten. Was er geen vreugde onder de engelen? De gehele hemel triomfeerde over de overwinning van de Heiland. Satan was verslagen, en wist dat zijn rijk verloren was. Voor de engelen en de niet-gevallen werelden had de roep: "Het is volbracht!", een diepe betekenis. Voor hen was evenzeer als voor ons het grote verlossingswerk tot stand gebracht. Zij delen met ons in de vruchten van de overwinning van Christus.

Eerst bij de dood van Christus werd het karakter van Satan duidelijk geopenbaard aan de engelen en aan de nietgevallen werelden. De aartsafvallige had zichzelf zó in bedrog gehuld, dat zelfs heilige wezens zijn beginselen niet hadden begrepen. Zij hadden de aard van zijn opstandigheid niet duidelijk gezien. Het was een wezen met wonderlijke macht en heerlijkheid, dat zichzelf tegenover God had geplaatst. Van Lucifer zegt de Here: "Volmaakt zijt gij van gestalte, vol van wijsheid, volkomen schoon". Lucifer was de overdekkende cherub geweest. Hij stond in het licht van Gods tegenwoordigheid. Hij was de hoogste van alle geschapen wezens geweest en was de eerste bij het openbaren van Gods bedoelingen aan het heelal. Na zijn zondeval was zijn macht om te bedriegen des te misleidender en het onthullen van zijn karakter des te moeilijker, door de verheven positie die hij bij de Vader had bekleed.

God had Satan en zijn aanhangers zo gemakkelijk kunnen vernietigen als iemand die een kiezelsteen op de aarde werpt; Hij deed dit echter niet. Opstandigheid zou niet overwonnen worden door geweld. Dwingende kracht vinden we alleen in de heerschappij van Satan. De beginselen des Heren zijn niet van dien aard. Zijn gezag berust op goedheid, genade en liefde; en het uitdragen van deze beginselen is het middel dat dient te worden gebruikt. Gods heerschapij is zedelijk, en waarheid en liefde zullen de overwinnende kracht zijn.

Het was Gods bedoeling om de dingen te stellen op een eeuwige basis van veiligheid, en in de raad des hemels werd besloten, dat aan Satan de tijd moest worden gegeven om de beginselen te ontwikkelen die de grondslag vormden van zijn regering. Hij had beweerd, dat deze beginselen beter waren dan Gods beginselen. Nu werd er tijd aan de uitwerking van Satans beginselen gegeven, opdat die door het hemelse heelal zouden worden gezien.

Satan bracht de mens tot zonde, en het verlossingsplan werd in werking gesteld. Gedurende vierduizend jaar werkte Christus voor de verheffing van de mensen, en Satan voor hun ondergang en verlaging. En het hemels heelal aanschouwde dit alles. Toen Jezus in de wereld kwam, werd de macht van Satan tegen Hem gericht. Vanaf het ogenblik dat Hij als Kindeke in Bethlehem verscheen, werkte de verrader om Zijn ondergang te bewerken. Op alle mogelijke manieren zocht hij te verhinderen dat Jezus een volmaakte jeugd

ontwikkelde, een onbevlekte volwassenheid, een heilig dienstwerk en een vlekkeloos offer. Maar hij werd verslagen. Hij kon Jezus niet tot zonde verleiden. Hij kon Hem niet ontmoedigen of Hem afhouden van het werk waartoe Hij op aarde was gekomen. Vanaf de woestijn tot aan Golgotha woedde de storm van Satans gramschap over Hem; maar hoe onbarmhartiger deze storm werd, des te meer klemde de Zoon van God Zich aan de hand van Zijn Vader en spoedde Hij Zich voort langs Zijn met bloed bevlekt pad. Alle krachtsinspanningen van Satan om Hem te onderdrukken en te overwinnen, stelden Zijn smetteloos karakter in een des te zuiverder licht.

De gehele hemel en de niet-gevallen werelden waren van deze strijd getuige geweest. Met welk een intense belangstelling volgden zij de laatste gebeurtenissen van het conflict! Zij zagen hoe de Heiland de hof Gethsemane binnenging, Zijn ziel gebukt onder de verschrikking van een grote duisternis. Zij hoorden Zijn bittere kreet: “Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan”. Toen de tegenwoordigheid van de Vader werd teruggetrokken, zagen zij hoe vol leed Hij was door een bitter verdriet dat de laatste worsteling met de dood overtrof. Bloedig zweet kwam uit Zijn poriën, en druppelde op de aarde. Tot driemaal toe werd het gebed om verlossing Hem van de lippen geperst. De hemel kon het schouwspel niet langer verdragen, en er werd een boodschapper gezonden om de Zoon van God te troosten.

De hemel zag, hoe het Slachtoffer werd verraden en overgeleverd in de handen van de moordlustige bende en hoe Hij, onder spot en geweld, van de ene rechtbank naar de andere werd gedreven. De hemelingen hoorden, hoe Zijn vervolgers Hem hoonden om Zijn nederige afkomst. Zij hoorden hoe een van Zijn meest geliefde discipelen Hem onder vloeken en bezweringen verloochende. Zij zagen het waanzinnige werk van Satan en diens macht over de harten der mensen, O, verschrikkelijk schouwspel! de Heiland, Die te middernacht in Gethsemane wordt gegrepen, heen en weer gedreven tussen paleis en gerechtsgebouw, tot tweemaal toe aangeklaagd voor de priesters, tweemaal voor het Sanhedrin, tweemaal voor Pilatus en eenmaal voor Herodes, bespot, gegeseld, veroordeeld, en weggeleid om gekruisigd te worden, terwijl Hij de zware last van het kruis draagt, te midden van het weeklagen van de dochters van Jeruzalem en de hoon van het gepeupel.

De hemel zag met smart en verwondering, hoe Christus aan het kruis hing, terwijl het bloed van Zijn gewonde slapen vloeide en zweet vermengd met bloed op Zijn voorhoofd stond. Van Zijn handen en voeten viel het bloed, druppel voor druppel, op de rots waarin een gat voor de voet van het kruis was geboord. De wonden die door de nagelen waren ontstaan, scheurden, toen het gewicht van het lichaam aan Zijn handen trok. Zijn moeizame ademhaling werd snel en diep, terwijl Zijn ziel onder de last van de zonde der wereld hijgde. De gehele hemel was met verbazing vervuld, toen te midden van Zijn verschrikkelijke lijden, Christus het gebed uitsprak: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”. Doch daar stonden mensen, gevormd naar het beeld Gods, die zich verenigden om

het leven van Zijn eniggeboren Zoon te verpletteren. Welk een aanblik was dit voor het hemels heelal!

De overheden en machten der duisternis waren rondom het kruis verzameld, en wierpen de verschrikkelijke schaduw van ongeloof in de harten der mensen. Toen de Here deze wezens schiep om voor Zijn troon te staan, waren zij schitterend van heerlijkheid. Hun lieflijkheid en heiligheid waren in overeenstemming met hun verheven positie. Zij waren verrijkt met de wijsheid van God en omgord met de pracht des hemels. Zij waren de dienaars van Jehova. Maar wie zou in die gevallen engelen de serafijnen kunnen herkennen die eenmaal in de hemelse hoven dienst deden? Satanische machten werkten met kwade mensen samen om het volk te doen geloven, dat Christus de grootste der zondaren was, en Hem het voorwerp van verachting te maken. Zij die Christus bespotten toen Hij aan het kruis hing, waren bezield met de geest van de eerste grote opstandeling. Hij gaf hen die gemene en walgelijke woorden in. Hij inspireerde hen tot bespottingen. Maar met dit alles won hij niets.

Indien er één zonde in Christus gevonden was, indien Hij in één bijzonderheid aan Satan had toegegeven om aan de verschrikkelijke marteling te ontkomen, dan zou de vijand van God en mens hebben getriomfeerd. Christus boog het hoofd en stierf, maar Hij hield vast aan Zijn geloof en aan Zijn onderworpenheid aan God. "En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen: Nu is verschenen het heil en de kracht en het koningschap van onze God en de macht van Zijn Gezalfde; want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht aanklaagde voor onze God, is nedergeworpen".

Satan zag dat zijn vermomming was weggerukt. Zijn werk werd opengelegd voor de niet-gevallen engelen en voor het hemels heelal. Hij had zichzelf als een moordenaar geopenbaard. Door het bloed van de Zoon van God te vergieten, had hij zichzelf beroofd van de sympathie van de hemelse wezens. Van nu aan zou zijn werk beperkt zijn. Welke houding hij ook zou aannemen, hij zou niet langer de engelen kunnen opwachten, wanneer zij uit de hemelse hoven kwamen, en bij hen de broederen van Christus ervan beschuldigen, te zijn gekleed in gewaden van duisternis en bezoedeld met zonde. De laatste schakel van sympathie tussen Satan en de hemelse wereld was verbroken. Toch werd Satan toen niet vernietigd. De engelen begrepen zelfs toen nog niet alles waar het in de grote strijd om ging. De beginselen die op het spel stonden, moesten nog meer worden geopenbaard. En ter wille van de mens moest het bestaan van Satan voortduren. Mens zowel als engel moet de tegenstelling zien tussen de Vorst van het licht en de vorst der duisternis. Hij moet kiezen wie hij wil dienen.

Bij het begin van de grote strijd had Satan verklaard, dat aan de wet van God niet kon worden gehoorzaamd, dat rechtvaardigheid in strijd was met genade, en dat, indien de wet zou zijn overtreden, het onmogelijk zou zijn, dat de zondaar vergeving ontving. Iedere zonde moest bestraft worden, zo voerde Satan aan; en indien God de straf op de zonde zou

kwijtschelden, zou Hij geen God van waarheid en rechtvaardigheid zijn. Wanneer mensen de wet van God overtraden en Zijn wil trotseerden, jubelde Satan. Het was bewezen, zo verklaarde hij, dat de wet niet ge-hoorzaamd kon worden; de mens zou geen vergeving kunnen ontvangen. Omdat hij, na zijn opstand, uit de hemel was verbannen, eiste Satan dat het mensdom voorgoed van de gunst Gods zou worden uitgesloten. God kon niet rechtvaardig zijn, zo beweerde hij, en nochtans genade betonen aan de zondaar.

Maar zelfs als zondaar nam de mens een andere plaats in dan Satan. Lucifer in de hemel had gezondigd in het licht van Gods heerlijkheid. Aan hem was als aan geen ander geschapen wezen een openbaring gegeven van Gods liefde. Hoewel hij het karakter van God begreep en Zijn goedheid kende, verkoos Satan zijn eigen zelfzuchtige, onafhankelijke wil te volgen. Deze keuze was beslissend. God kon niets meer doen om hem te redden. Maar de mens werd misleid; zijn geest werd verduisterd door de redeneringen van Satan. De hoogte en diepte van de liefde Gods kende hij niet. Voor hem was er hoop, indien hij Gods liefde leerde kennen. Door Zijn karakter te aanschouwen, zou hij opnieuw tot God kunnen worden getrokken. Door Jezus werd Gods genade aan de mensen geopenbaard; maar genade doet de rechtvaardigheid niet te niet. De wet openbaart de eigenschappen van Gods karakter, en geen jota of tittel daarvan kon worden veranderd om aan de mens in zijn gevallen toestand tegemoet te komen. God heeft niet Zijn wet veranderd, maar Hij heeft Zichzelf, in Christus, geofferd voor de verlossing van de mens. God was “in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende”.

De wet eist gerechtigheid — een rechtvaardig leven, een volmaakt karakter; en dit heeft de mens niet te bieden. Hij kan niet voldoen aan de eisen van Gods heilige wet. Maar Christus heeft, door als mens naar de aarde te komen, een heilig leven geleid en een volmaakt karakter ont-wikkeld. Deze biedt Hij als een vrije gave allen aan die ze willen aannemen. Zijn leven staat in de plaats van het leven van de mensen. Op deze wijze hebben zij, door de genade van God, vergeving van bedreven zonden. Meer dan dit, Christus bekleedt de mens met de eigenschappen van God. Hij bouwt het menselijk karakter op naar de gelijkenis van het goddelijk karakter, een uitnemend bouwwerk van geestelijke kracht en schoonheid. Op deze wijze wordt de gerechtigheid van de wet vervuld in de mens die in Christus gelooft. God kan “rechtvaardig” zijn, “ook als Hij hem rechtvaardigt die uit het geloof in Jezus is”.

Gods liefde is niet minder tot uitdrukking gebracht door Zijn rechtvaardigheid dan door Zijn genade. Rechtvaardigheid is de grondslag van Zijn troon en de vrucht van Zijn liefde. Het was Satans bedoeling geweest om genade te scheiden van waarheid en rechtvaardigheid. Hij zocht te bewijzen dat de gerechtigheid van Gods wet een vijand van de vrede is. Maar Christus toont aan, dat deze dingen in Gods plan onverbrekelijk zijn verbonden; het ene kan niet bestaan zonder het andere. “Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar”.

Door Zijn leven en Zijn dood heeft Christus bewezen, dat Gods rechtvaardigheid niet Zijn genade teniet deed, maar dat de zonde kon worden vergeven, en dat de wet rechtvaardig is, en volmaakt kan worden gehoorzaamd. Satans beschuldigingen werden weerlegd. God had de mensen een onmiskenbaar bewijs van Zijn liefde gegeven. Nu zou er een andere misleiding naar voren worden gebracht. Satan verklaarde, dat genade rechtvaardigheid teniet deed, dat de dood van Christus de wet des Vaders ophief. Indien het mogelijk was geweest, dat de wet zou worden veranderd of opgeheven, dan zou Christus niet hebben behoeven te sterven. Maar afschaffing van de wet zou eeuwigdurende overtreding en het plaatsen van de wereld onder Satans macht betekenen. Juist omdat de wet onveranderlijk was, juist omdat de mens alleen kon worden behouden door gehoorzaamheid aan de eisen der wet, werd Jezus aan het kruis verhoogd. Niettemin stelde Satan het voor, alsof juist het middel waardoor Christus de wet bevestigde, deze teniet deed. Hier zal het laatste conflict in de grote strijd tussen Christus en Satan op neerkomen.

Dat de wet, die door Gods eigen stem werd gesproken, gebreken heeft, dat een deel daarvan is terzijde gesteld, is de bewering die Satan nu naar voren brengt. Het is het laatste grote bedrog dat hij in de wereld zal brengen. Hij behoeft niet de gehele wet aan te vallen; indien hij de mensen ertoe kan brengen één gebod te veronachtzamen, is zijn doel bereikt. Immers "wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle geboden". Door erin toe te stemmen één gebod te verbreken, worden de mensen in de macht van Satan gebracht. Door de wet van mensen te stellen in de plaats van de wet van God, zal Satan trachten de macht over de wereld te verkrijgen. Dit werk is voorzegd in de profetie. Van de grote afvallige macht, die de vertegenwoordiger is van Satan, wordt verklaard: "Hij zal woorden spreken tegen de Allerhoogste, en de heiligen des Allerhoogsten te gronde richten en hij zal erop uit zijn tijden en wet te veranderen, en zij zullen in zijn macht gegeven worden".

De mensen zullen beslist hun wetten instellen om de wetten van God tegen te werken. Zij zullen trachten het geweten van anderen te dwingen, en in hun ijver om deze wetten op te leggen, zullen zij hun medemensen onderdrukken. De strijd tegen de wet van God, die in de hemel begonnen was, zal voortgaan tot het einde des tijds. Ieder mens zal op de proef worden gesteld. Gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid is de vraag waarover door de gehele wereld moet worden beslist. Allen zullen geroepen worden om te kiezen tussen de wet van God en de wetten van de mensen. Hier zal de scheidslijn getrokken worden. Er zullen slechts twee klassen zijn. Ieder karakter zal volledig ontwikkeld zijn; en allen zullen tonen of zij de zijde van trouw of die van opstandigheid hebben gekozen.

Dan zal het einde komen. God zal Zijn wet van blaam zuiveren en Zijn volk verlossen. Satan en allen die zich bij hem in zijn opstand hebben aangesloten, zullen worden afgesneden. Zonde en zondaren zullen omkomen, met wortel en tak. — Satan de wortel, en zijn volgelingen de takken. Het woord zal worden vervuld aan de vorst der boosheid; "Omdat gij in uw hart uzelf gelijk gesteld hebt met een god... Ik... deed u weg, gij

beschuttende cherub, van tussen de vlammende stenen... een verschrikking zijt gij geworden, verdwenen zijt gij — voor altijd!" Verder: "Nog een wijle en de goddeloze is niet meer; als gij let op zijn plaats, dan is hij niet meer". "Zij zullen worden als hadden zij nooit bestaan".

Dit is geen daad van willekeurige macht van Gods zijde. Zij die zijn genade verwerpen, oogsten wat zij hebben gezaaid. God is de fontein des levens, en wanneer iemand verkiest de zonde te dienen, scheidt hij zich af van God en snijdt zich zodoende af van het leven. Hij is "vervreemd van het leven Gods". Christus zegt: "Allen die Mij haten, hebben de dood lief". God geeft hun een tijdlang het leven, zodat zij hun karakter kunnen ontwikkelen en hun beginselen openbaren. Wanneer dit volbracht is, ontvangen zij de gevolgen van hun eigen keuze. Door een leven van opstandigheid plaatsen Satan en al degenen die zich met hem verbinden, zichzelf zó in disharmonie met God, dat alleen reeds Zijn tegenwoordigheid voor hen een verterend vuur is. De heerlijkheid van Hem Die liefde is, zal hen vernietigen.

Aan het begin van de grote strijd begrepen de engelen dit niet. Indien Satan en zijn leger toen waren overgelaten om de volledige resultaten van hun zonde te oogsten, dan zouden zij vernietigd zijn; maar het zou niet duidelijk geweest zijn voor de hemelse wezens, dat dit het onvermijdelijke gevolg van de zonde was. In hun hart zou twijfel aan Gods goedheid zijn achtergebleven als een verderfelijk zaad, dat zijn dodelijke vruchten van zonde en leed zou hebben voortgebracht. Dit zal echter niet het geval zijn wanneer de grote strijd zal zijn beeindigd. Dan, wanneer het verlossingsplan is voltooid, is het karakter van God aan alle geschapen wezens geopenbaard. Zij hebben gezien, dat de voorschriften van Zijn wet volmaakt en onveranderlijk zijn. Dan heeft de zonde haar karakter geopenbaard, Satan zijn aard. Dan zal de verdelging van de zonde Gods liefde van alle blaam zuiveren en Zijn eer bevestigen voor een heelal van schepselen die zich verheugen om Zijn wil te doen, en in wier hart Zijn wet staat geschreven.

Daarom konden de engelen zich terecht verheugen, toen zij het kruis van de Heiland aanschouwden; want hoewel ze toen niet alles begrepen, wisten zij, dat de uitdelging van de zonde en van Satan voor altijd was verzekerd, dat de verlossing van de mens veilig was gesteld, en dat het heelal voor eeuwig was beveiligd. Christus Zelf begreep volkomen de gevolgen van het offer dat op Golgotha werd gebracht. Hij zag uit naar al deze dingen toen Hij uitriep: "Het is volbracht!"

Hoofdstuk 80—In het graf van Jozef

Eindelijk kon Jezus rusten. De lange dag van schande en marteling was ten einde. Terwijl de laatste stralen van de ondergaande zon de sabbat inluidden, lag de Zoon van God in de rust van Jozefs graf. Zijn werk volbracht, Zijn handen in vrede gevouwen, rustte Hij gedurende de heilige uren van de sabbatdag.

In den beginne hadden de Vader en de Zoon op de sabbat gerust van Hun scheppingswerk. Toen "de hemel en de aarde en al hun heer"1 voltooid waren, verheugden de Schepper en alle hemelse wezens zich in het gadeslaan van dat heerlijke schouwspel. "De morgensterren juichten tezamen en al de zonen Gods jubelden". Nu rustte Jezus van het verlossingswerk; en hoewel er smart was te midden van degenen die Hem op aarde liefhadden, was er vreugde in de hemel. In de ogen van de hemelse wezens was de belofte voor de toekomst heerlijk. Een herstelde schepping, een verlost mensdom, dat na de zonde te hebben overwonnen, nooit meer zou kunnen vallen — dit, het resultaat van het voltooide werk van Christus, zagen God en de engelen. De dag waarop Jezus rustte, is met dit toneel voor altijd verbonden. Want Zijn "werk is volkomen"3, en "al wat God doet, is voor eeuwig". Wanneer er een "wederoprichting van alle dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van Zijn heilige profeten, van oudsher", zijn zal, dan zal de sabbat der schepping, de dag waarop Jezus in het graf van Jozef rustte, nog een dag van rust en vreugde zijn. Hemel en aarde zullen zich verenigen in lofgezang, wanneer "van sabbat tot sabbat"6 de geredde volken in vreugdevolle aanbidding zullen buigen voor God en het Lam.

In de laatste gebeurtenissen van de dag van de kruisiging was een nieuw bewijs voor de vervulling van de profetie gegeven, en werd opnieuw van de goddelijkheid van Christus getuigd. Toen de duisternis van het kruis was opgetrokken, en de stervenskreet van de Heiland geuit was, werd onmiddellijk een andere stem gehoord, die zei: "Waarlijk, dit was een Zoon Gods". Deze woorden werden niet op fluisterende toon gesproken. Aller ogen werden gericht naar de plaats waar ze vandaan kwamen. Wie had er gesproken? Het was de centurio, de Romeinse krijgsman. Het goddelijk geduld van de Heiland, en Zijn plotselinge dood, met de overwinningskreet op Zijn lippen, hadden indruk gemaakt op deze heiden. In het gewonde, verbroken lichaam dat aan het kruis hing, herkende de hoofdman de gestalte van de Zoon van God. Hij kon zich niet weerhouden uiting te geven aan zijn geloof. Zo werd opnieuw een bewijs gegeven, dat onze Verlosser eenmaal het loon van Zijn werken zal zien. Zelfs op de dag van Zijn dood spraken drie mannen, die geheel van elkander verschilden, hun geloof uit — hij die de Romeinse wacht aanvoerde, hij die het kruis van de Heiland droeg en hij die aan het kruis aan Zijn zijde stierf.

Toen de avond viel, hing er een bovennatuurlijke stilte op Golgotha. De menigte verspreidde zich en velen keerden terug naar Jeruzalem, in een geheel andere stemming dan die morgen. Velen waren naar de kruisiging getrokken uit nieuwsgierigheid en niet uit haat tegen Christus. Toch geloofden zij de beschuldigingen van de priesters, en beschouwden

Christus als een boosdoener. In een onnatuurlijke opwinding hadden zij zich aangesloten bij het gepeupel dat Hem hoonde. Maar toen de aarde in duisternis was gehuld en zij daar stonden, door hun eigen geweten aangeklaagd, gevoelden zij zich schuldig aan een groot onrecht. Geen grappen en spottend gelach werden gehoord te midden van die verschrikkelijke somberheid; en toen deze was opgetrokken, gingen zij in ernstige stilte op weg naar hun huis. Zij waren ervan overtuigd, dat de beschuldigingen van de priesters vals waren, dat Jezus geen bedrieger was; en enkele weken later, toen Petrus predikte op de Pinksterdag, waren zij onder de duizenden die zich tot Christus bekeerden.

Maar de Joodse leiders waren niet veranderd door de gebeurtenissen waarvan zij getuigen waren geweest. Hun haat voor Jezus was niet verminderd. De duisternis die over de aarde was gekomen bij de kruisiging, was niet dichter dan de duisternis die de geest van de priesters en oversten omgaf. Bij Zijn geboorte had de ster Christus gekend en de Wijzen geleid naar de kribbe waar Hij lag. De hemelse legerscharen hadden Hem gekend en Zijn lof gezongen in de vlakten van Bethlehem. De zee had Zijn stem gekend en had Zijn bevel gehoorzaamd. Ziekte en dood hadden Zijn macht herkend en hun prooi aan Hem overgegeven. De zon had Hem gekend en bij het zien van Zijn stervensnood haar gelaat van licht verborgen. De rotsen hadden Hem gekend en gebeefd, zodat zij bij Zijn kreet in stukken braken. De levenloze natuur had Christus gekend en had van Zijn goddelijkheid getuigd. Maar de priesters en oversten van Israël kenden de Zoon van God niet.

Toch waren de priesters en oversten niet gerust. Zij hadden hun doel bereikt en Christus ter dood gebracht, maar zij hadden niet het gevoel van overwinning dat zij hadden verwacht. Zelfs in het uur van hun schijnbare triomf werden zij door twijfel gekweld over de vraag, wat er nu zou gaan gebeuren. Zij hadden de kreet: “Het is volbracht!”, “Vader in Uw handen beveel Ik Mijn geest!”, gehoord. Zij hadden gezien hoe de rotsen scheurden, en hadden de geweldige aardbeving waargenomen, en nu waren ze rusteloos en niet op hun gemak.

Zij waren naijverig geweest op de invloed die Christus had op de mensen, toen Hij leefde; nu waren ze in Zijn dood nog jaloers op Hem. Zij vreesden de dode Christus meer, veel meer, dan ze ooit de levende Christus hadden gevreesd. Zij waren bevreesd dat de aandacht van het volk nog verder zou worden gericht op de gebeurtenissen die met Zijn kruisiging gepaard gingen. Zij vreesden de gevolgen van het werk van die dag. Tot geen enkele prijs wilden ze, dat Zijn lichaam gedurende de sabbat aan het kruis bleef hangen. De sabbat naderde nu, en het zou een schending van de heiligheid van die dag zijn, wanneer de lichamen aan het kruis hingen. Met dit als voorwendsel vroegen de Joden aan Pilatus of de dood van de slachtoffers verhaast mocht worden en hun lichamen verwijderd zouden mogen worden, voordat de zon onderging.

Pilatus wilde evenmin als zij, dat het lichaam van Jezus aan het kruis zou blijven hangen. Nadat zijn toestemming was verkregen, werden de benen van de twee rovers gebroken om hun dood te verhaasten; maar men bemerkte, dat Jezus reeds was gestorven. De ruwe

soldaten waren in een mildere stemming gebracht door wat ze van Christus hadden gehoord en gezien, en zij werden ervan weerhouden Zijn ledematen te breken. Op deze wijze werd bij het offeren van het Lam Gods de wet van het Pascha vervuld: “Men zal er niets van laten overblijven tot de volgende morgen, en geen been eraan breken; geheel volgens de inzettingen van het Pascha zal men het vieren”. De priesters en oversten waren zeer verbaasd, toen zij bemerkten dat Christus dood was. De dood door het kruis was een langdurig proces; het was moeilijk vast te stellen, wanneer het leven was geweken. Men had nog nooit gehoord, dat iemand binnen zes uur na zijn kruisiging was gestorven. De priesters wilden zich ervan verzekeren dat Jezus dood was, en op hun voorstel stak een soldaat een speer in de zijde van de Heiland. Uit de wond die op deze wijze werd veroorzaakt, vloeiden twee overvloedige, duidelijk van elkaar te onderscheiden stromen, een van bloed, de ander van water. Dit werd opgemerkt door allen die het zagen, en Johannes stelt dit verschijnsel zeer beslist vast. Hij zegt: “Een van de soldaten stak met een speer in Zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit. En die het gezien heeft, heeft ervan getuigd, en zijn getuigenis is waarachtig, en hij weet dat hij de waarheid spreekt, opdat ook gij gelooft. Want dit is geschied opdat het Schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden. En weder zegt een ander Schriftwoord: Zij zullen zien op Hem Die zij doorstoken hebben”.

Na de opstanding lieten priesters en oversten het verhaal de ronde doen, dat Christus niet was gestorven aan het kruis, maar slechts bezwijmd was, en later weer tot leven kwam. Weer een ander bericht vertelde, dat het geen echt lichaam van vlees en beenderen was, maar een schijnlichaam, dat in het graf werd gelegd. De handelwijze van de Romeinse soldaten weerlegt deze leugens. Zij braken Zijn benen niet, omdat Hij reeds was gestorven. Om de priesters tevreden te stellen, doorstaken zij Zijn zijde. Indien het leven nog niet was uitgeblust, zou deze wond een onmiddellijke dood hebben veroorzaakt. Maar het was niet de steek van de speer, het was niet de pijn van het kruis die de dood van Jezus veroorzaakten. Die kreet, met “luider stem”12 op het ogenblik van Zijn sterven geuit, de stroom van bloed en water die uit Zijn zijde vloeide, verklaarden, dat Hij stierf aan een gebroken hart. Zijn hart werd gebroken door geestelijke smart. Hij werd gedood door de zonden der wereld.

Met de dood van Christus was de hoop van de discipelen vervlogen. Zij keken naar Zijn gesloten oogleden en gebogen hoofd, naar Zijn haar bedekt met bloed, naar Zijn doorboorde handen en voeten, en hun leed was onbeschrijfelijk. Tot het laatste toe hadden zij niet geloofd, dat Hij zou sterven; zij konden nauwelijks geloven, dat Hij werkelijk dood was. Door droefheid overmand, dachten zij niet aan Zijn woorden die deze gebeurtenissen hadden voorzegd. Niets van wat Hij had gezegd, kon hen nu vertroosten. Zij zagen alleen het kruis en zijn bloedend Offer. De toekomst scheen duister van wanhoop. Hun geloof in Jezus had schipbreuk geleden; maar nooit hadden zij hun Here zo liefgehad als op dat ogenblik. Nooit tevoren hadden zij zo gevoeld, wat Hij voor hen betekende en hoe groot hun behoefte aan Zijn tegenwoordigheid was.

Zelfs in de dood was het lichaam van Christus zeer dierbaar voor Zijn discipelen. Zij verlangden Hem een eervolle begrafenis te geven, maar wisten niet, hoe zij dit konden volbrengen. Verraad tegen de Romeinse regering was de misdaad waarvoor Jezus was veroordeeld, en personen die om deze overtreding ter dood werden gebracht, werden toevertrouwd aan een begraafplaats die speciaal voor zulke misdadigers was bestemd. De discipel Johannes was met de vrouwen uit Galilea bij het kruis gebleven. Zij konden het lichaam van hun Here niet achterlaten in de handen van de ongevoelige soldaten om te worden begraven in een eerloos graf. Toch konden zij dit niet verhinderen. Zij konden geen gunsten van de Joodse gezagdragers verkrijgen, en zij hadden geen invloed op Pilatus.

In deze noodtoestand kwamen Jozef van Arimathea en Nicodemus de discipelen te hulp. Deze beide mannen waren leden van het Sanhedrin, en kenden Pilatus persoonlijk. Beiden waren vermogende, invloedrijke mannen. Zij waren vastbesloten, het lichaam van Jezus een eervolle begrafenis te geven. Jozef ging vrijmoedig naar Pilatus toe en vroeg hem het lichaam van Jezus. Voor het eerst hoorde Pilatus nu, dat Jezus werkelijk dood was. Tegenstrijdige geruchten betreffende de gebeurtenissen die met de kruisiging verbonden waren, hadden hem bereikt, maar het feit dat Christus was gestorven, werd hem met opzet niet bekendgemaakt. Pilatus was gewaarschuwd door de priesters en oversten voor bedrog door de discipelen van Christus aangaande Zijn lichaam. Nadat hij het verzoek van Jozef had gehoord, liet hij daarom de centurio die bij de kruisiging de verantwoording droeg, bij zich roepen, en vernam met zekerheid dat Jezus dood was. Ook ontving hij van hem een verslag van de gebeurtenissen op Golgotha, waardoor het getuigenis van Jozef werd bevestigd.

Het verzoek van Jozef werd ingewilligd. Terwijl Johannes zich zorgen maakte over de begrafenis van zijn Meester, keerde Jozef terug met het bevel van Pilatus aangaande het lichaam van Christus; Nicodemus kwam en bracht een kostbaar mengsel van mirre en aloë, ongeveer honderd pond in gewicht, om Hem te balsemen. De meest geëerde man in Jeruzalem had bij zijn dood geen grotere eerbewijzen kunnen ontvangen. De discipelen waren zeer verbaasd toen ze zagen, dat deze vermogende oversten evenveel belang stelden in de begrafenis van hun Here als zijzelf.

Nicodemus noch Jozef hadden de Heiland openlijk aangenomen toen Hij nog leefde. Zij wisten dat een dergelijke stap hen zou uitsluiten van het Sanhedrin, en zij hoopten Hem door hun invloed bij de raadsvergaderingen te kunnen beschermen. Een tijdlang scheen het alsof ze daarin slaagden; maar de listige priesters, die zagen dat zij Christus gunstig gezind waren, hadden hun plannen gedwarsboomd. Tijdens hun afwezigheid was Jezus veroordeeld en overgegeven om gekruisigd te worden. Nu Hij dood was, verborgen zij niet langer hun genegenheid voor Hem. Terwijl de discipelen bevreesd waren om zichzelf openlijk als Zijn volgelingen te tonen, kwamen Nicodemus en Jozef hun vrijmoedig te hulp. De hulp van deze rijke, geëerde mannen was op dat ogenblik bijzonder nodig. Zij konden voor hun gestorven Meester doen wat voor de arme discipelen onmogelijk was; en hun rijkdom en

invloed beschermden hen in hoge mate voor de kwaadwilligheid van de priesters en oversten.

Teder en eerbiedig namen zij eigenhandig het lichaam van Jezus van het kruis af. Tranen van medegevoel vloeiden, toen ze naar Zijn met wonden en striemen bedekte gestalte keken. Jozef bezat een nieuw graf, dat was uitgehouwen in een rots. Dit graf had hij voor zichzelf bestemd; maar het lag dicht bij Golgotha en nu maakte hij het gereed voor Jezus. Het lichaam werd samen met de specerijen die Nicodemus had meegebracht, zorgvuldig in een linnen doek gewikkeld, en de Verlosser werd in het graf neergelegd. Daar strekten de drie discipelen de verminkte lede-maten uit en vouwden de gewonde handen op de levenloze borst. De Galilese vrouwen kwamen om te zien of alles was geschied wat voor de levenloze gestalte van hun geliefde Leraar kon worden gedaan. Toen zagen zij, hoe de zware steen voor de ingang van het graf werd gewenteld en de Heiland werd achtergelaten om te rusten. De vrouwen waren de laatsten bij het kruis en de laatsten bij het graf van Christus. Terwijl de schaduwen van de avond langer werden, vertoefden Maria Magdalena en de andere Maria’s in de omgeving van de rustplaats van hun Here, en vergoten tranen van smart om het lot van Hem Die zij liefhadden. En “toen zij teruggekeerd waren,... rustten zij op de sabbat naar het gebod”.

Dat was een sabbat om nooit te vergeten voor de bedroefde discipelen, en ook voor de priesters, oversten, schriftgeleerden, en voor het volk. Bij zonsondergang op de avond van de voorbereidingsdag klonken de trompetten, wat beduidde dat de sabbat was begonnen. Het Pascha werd gevierd zoals dat eeuwenlang gedaan was, terwijl Hij, op Wie dit alles heenwees, door verdorven handen was gedood en in het graf van Jozef lag. Op de sabbat vulden de voorhoven van de tempel zich met tempelgangers. De hogepriester, terug van Golgotha, was daar, schitterend gekleed in zijn priesterlijke gewaden. Priesters, met hun witte hoeden, vervulden ijverig hun plicht. Maar sommige aanwezigen gevoelden zich niet gerustgesteld, toen het bloed van stieren en geiten voor de zonde werd geofferd. Zij waren er zich niet van bewust dat type en antitype elkaar hadden ontmoet, dat er een oneindig offer voor de zonden van de wereld was gebracht. Zij wisten niet dat het uitvoeren van de rituele eredienst geen waarde meer had.

Maar nooit tevoren was deze dienst bijgewoond met zoveel tegenstrijdige gevoelens. De trompetten en de muziekinstrumenten en de stemmen van de zangers waren luid en helder zoals gewoonlijk. Maar alles was doordrongen van een vreemd gevoel. De een na de ander vroeg naar de vreemde gebeurtenis die had plaatsgevonden. Tot op die tijd was het heilige der heiligen gevrijwaard voor onbevoegden. Maar nu lag het open voor aller ogen. De zware voorhang van borduurwerk, van zuiver linnen gemaakt, prachtig bewerkt met goud, scharlaken en purper, was van boven naar beneden gescheurd. De plaats waar Jehova de hogepriester had ontmoet om Zijn heerlijkheid mee te delen, de plaats die Gods heilige audiëntiezaal was geweest, lag open voor ieders oog — een plaats die niet langer door de Here werd erkend. Met sombere voorgevoelens deden de priesters dienst voor het altaar. Het

ontsluieren van het heilig geheimenis van het heilige der heiligen vervulde hen met vrees voor een komende ramp.

Veler gedachten werden in beslag genomen door de dingen die op Golgotha voorgevallen waren. Vanaf de kruisiging tot aan de opstanding onderzochten vele van slaap verstoken ogen voortdurend de profetieën, sommigen om de volle betekenis te weten te komen van het feest dat zij vierden, anderen om bewijzen te vinden dat Jezus niet was wat Hij beweerde te zijn; en weer anderen zochten met bedroefde harten naar bewijzen dat Hij de ware Messias was. Hoewel zij met verschillende oogmerken onderzochten, geraakten allen overtuigd van dezelfde waarheid — dat de profetie in de afgelopen dagen was vervuld, en dat de Gekruisigde de Verlosser der wereld was. Velen die op dat ogenblik in de dienst verenigd waren, namen daarna nooit meer aan de plechtigheden bij het Pascha deel. Velen van de priesters werden van het ware karakter van Christus overtuigd. Hun onderzoekingen van de profetieën waren niet tevergeefs geweest, en na Zijn opstanding erkenden ze Hem als de Zoon van God.

Toen Nicodemus zag dat Jezus aan het kruis werd verhoogd, herinnerde hij zich de woorden die in de nacht op de Olijfberg werden gesproken: “En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe”. Op de sabbat, terwijl Christus in het graf lag, had Nicodemus de gelegenheid om na te denken. Zijn geest werd nu door een helderder licht verlicht, en de woorden die Jezus had gesproken, waren niet langer verborgen. Hij gevoelde, dat hij veel verloren had, doordat hij zich niet had verbonden met de Heiland gedurende Diens leven. Nu dacht hij terug aan de gebeurtenissen op Golgotha. Het gebed van Christus voor Zijn moordenaars, en Zijn antwoord op de smeekbede van de stervende rover, spraken tot het hart van de geleerde raadsman. Opnieuw zag hij op naar de Heiland in Zijn strijd, opnieuw hoorde hij die laatste kreet: “Het is volbracht!” gesproken alsof het de woorden van een overwinnaar waren. Opnieuw zag hij de wankelende aarde, de verduisterde hemel, het gescheurde voorhangsel, de bevende rotsen, en zijn geloof werd voor eeuwig bevestigd. Juist de gebeurtenis die de hoop van de discipelen vernietigd had, overtuigde Jozef en Nicodemus van de goddelijkheid van Jezus. Hun vrees werd overwonnen door de moed van een vast en onwankelbaar geloof.

Nooit had Christus zó de aandacht van de menigte getrokken als nu Hij in het graf was gelegd. Zoals ze dat gewoon waren, brachten de mensen hun zieken en lijdenden naar de tempelhoven, met de vraag: Wie kan ons iets zeggen over Jezus van Nazareth? Velen waren van verre gekomen om Hem te zoeken Die zieken had genezen en doden had opgewekt. Overal hoorde men de roep: Wij zoeken Christus, de Genezer! Bij deze gelegenheid werden degenen waarvan men meende dat ze de symptomen van melaatsheid vertoonden, door de priesters onderzocht. Velen moesten het aanhoren, hoe hun mannen, vrouwen of kinderen melaats werden bevonden, en gedoemd om weg te gaan van de bescherming van hun tehuis en de zorgen van hun vrienden, om de vreemdeling waarschuwend op een afstand te houden

met de treurige roep: “Onrein, onrein!” De liefhebbende handen van Jezus, die nooit hadden geweigerd de afstotelijke melaatse met genezende kracht aan te raken, waren gevouwen over Zijn borst. De lippen, die zijn smeekbede hadden beantwoord met de troostende woorden: “Ik wil het, word rein!”, zwegen nu. Velen deden een beroep op de overpriesters en oversten om medegevoel en verlichting, maar tevergeefs. Het was duidelijk, dat zij de levende Christus in hun midden wilden hebben. Met volhardende ernst vroegen ze naar Hem. Zij wilden niet worden afgewezen. Maar zij werden uit de voorhoven van de tempel verdreven, en er werden soldaten bij de poorten gezet om de menigte te weren die met hun zieken en stervenden kwam vragen om te worden binnengelaten.

De lijdenden die gekomen waren om door de Heiland genezen te worden, stortten ineen door hun teleurstelling. De straten waren vervuld van hun rouwklachten. De zieken stierven van verlangen naar de genezende aanraking van Jezus. Tevergeefs werden artsen geraadpleegd; zij bezaten niet de bekwaamheid van Hem Die in het graf van Jozef lag. De jammerklachten van de lijdenden overtuigden duizenden ervan, dat een groot licht uit de wereld was weggegaan. Zonder Christus was de aarde duisternis en somberheid. Velen wier stemmen de kreet: “Kruisig Hem, kruisig Hem”, hadden doen aanzwellen, beseften nu de ramp die hen was overkomen, en zij zouden, indien Hij nog in leven was geweest, even verlangend hebben geroepen: Geef ons Jezus!

Toen de mensen vernamen, dat Jezus door de priesters ter dood was gebracht, vroeg men feiten betreffende Zijn dood. De bijzonderheden van de rechtszitting werden zo geheim mogelijk gehouden; maar gedurende de tijd waarin Hij in het graf lag, was Zijn naam op de lippen van duizenden, en verhalen over Zijn zogenaamde verhoor, en de onmenselijkheid van de priesters en de oversten deden overal de ronde. Intellectuelen deden een beroep op de priesters en oversten om een verklaring te geven van de profetieën van het Oude Testament betreffende de Messias, en terwijl ze trachtten leugens tot een antwoord te vormen, werden zij als onzinnigen. De profetieën die op het lijden en sterven van Christus wezen, konden ze niet verklaren, en vele vragenstellers waren ervan overtuigd, dat de Schriften waren vervuld.

De wraak, waarvan de priesters hadden gemeend dat hij zoet zou zijn, was reeds bitterheid voor hen. Zij wisten dat zij de strenge afkeuring van het volk over zich haalden; zij wisten dat dezelfde mensen die zij tegen Jezus hadden beïnvloed, nu vol afschuw op hun eigen schandelijke werk neerzagen. Deze priesters hadden getracht te geloven, dat Jezus een bedrieger was, maar het was tevergeefs. Sommigen van hen hadden bij het graf van Lazarus gestaan en hadden gezien hoe de dode tot het leven werd teruggebracht. Zij beefden van vrees bij de gedachte, dat Christus Zelf uit de dood zou opstaan en opnieuw voor hen zou verschijnen. Zij hadden gehoord, hoe Hij verklaarde, dat Hij macht had om Zijn leven af te leggen en het weer op te nemen. Zij herinnerden zich, dat Hij gezegd had: “Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen”. Judas had hun de woorden overgebracht die door Jezus tot Zijn discipelen waren gesproken toen ze hun laatste reis naar

Jeruzalem maakten: “Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en schriftgeleerden en zij zullen Hem ter dood veroordelen. En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen, en ten derden dage zal Hij opgewekt worden”. Toen zij deze woorden gehoord hadden, hadden zij ermee gespot en ze belachelijk gemaakt. Maar nu herinnerden zij zich, hoe de voorzeggingen van Christus tot dusverre waren vervuld. Hij had gezegd, dat Hij weer zou opstaan op de derde dag, en wie kon zeggen, dat dit niet ook zou geschieden? Zij verlangden deze gedachten uit hun geest te bannen, maar konden dat niet. Evenals hun vader, de duivel, geloofden zij en sidderden.

Nu de vlaag van opwinding voorbij was, kwam het beeld van Christus hun voortdurend voor de geest. Zij zagen Hem, hoe Hij vredig en gelaten voor Zijn vijanden stond, terwijl Hij zonder murmureren hun hoon en beschimpingen verdroeg. Alle gebeurtenissen van Zijn verhoor en kruisiging kwamen hun weer in de gedachten met een overweldigende overtuiging dat Hij de Zoon Gods was. Zij gevoelden, dat Hij ieder ogenblik voor hen zou kunnen staan, de Aangeklaagde Die Zelf zou aanklagen, de Veroordeelde Die Zelf zou oordelen, de Gedode Die om recht zou vragen door de dood van Zijn moordenaars.

Zij vonden die sabbat weinig rust. Hoewel zij niet over de drempel van een heiden wilden stappen, uit vrees dat zij zich zouden verontreinigen, beraadslaagden zij toch over het lichaam van Christus. Dood en graf moesten Hem Die zij gekruisigd hadden, vasthouden. Toen “kwamen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk tot Pilatus, en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt. Geef daarom bevel het graf te verzekeren tot de derde dag; anders konden Zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden, en de laatste dwaling zou erger zijn dan de eerste. Pilatus zeide tot hen: Hier hebt gij een wacht, gaat heen en verzekert het naar uw beste weten”.

De priesters gaven aanwijzingen hoe het graf verzekerd moest worden. Een grote steen was voor de opening geplaatst. Over deze steen brachten zij touwen aan, waarvan zij de uiteinden aan de rots bevestigden en die verzegelden met het Romeinse zegel. De steen kon niet worden bewogen zonder het zegel te verbreken. Een wacht van honderd soldaten werd toen rond het graf gelegerd om te voorkomen dat men bedrieglijk te werk zou kunnen gaan. De priesters deden alles wat zij konden om het lichaam van Christus op de plaats te houden waar het was neergelegd. Hij werd zó veilig in Zijn graf verzegeld, alsof Hij daar door alle tijden heen zou moeten blijven. Zo beraadslaagden zwakke mensen en zo maakten zij plannen. Deze moordenaars hadden geen flauw idee hoe nutteloos hun pogingen waren. Maar door hun werk werd God verheerlijkt. Juist de pogingen die werden aangewend om de opstanding van Christus te verhinderen, zijn de meest overtuigende argumenten om die te bewijzen. Hoe groter het aantal soldaten was dat rond het graf was gelegerd, des te sterker zou het getuigenis zijn dat Hij was opgestaan. Honderden jaren vóór de dood van Christus had de Heilige Geest door de mond van de Psalmist ver-klaard: “Waarom woeden de volken

en zinnen de natiën op ijdelheid? De koningen der aarde scharen zich in slagorde en de machthebbers spannen samen tegen de Here en Zijn Gezalfde... Die in de hemel zetelt, lacht; de Here spot met hen”. Romeinse wachten en Romeinse wapenen waren niet bij machte om de Here des levens in het graf te houden. Het uur van Zijn verlossing was nabij.

Hoofdstuk 81—"De Here is opgestaan!"

De nacht van de eerste dag der week was langzaam voorbijgegaan. Het donkerste uur, juist voor het aanbreken van de dag, was gekomen. Christus was nog steeds een gevangene in Zijn enge graf. De grote steen was nog op zijn plaats; het Romeinse zegel was niet verbroken, de Romeinse soldaten stonden op wacht. En er waren onzichtbare wachten. Grote scharen boze engelen waren op deze plaats bijeen. Indien het mogelijk was geweest, had de vorst der duisternis met zijn leger van afvalligen het graf waarin de Zoon van God Zich bevond, voor altijd verzegeld gehouden. Maar een hemels leger omringde het graf. Engelen met uitnemende kracht bewaakten het graf en wachtten op de Vorst des levens om Hem te kunnen verwelkomen.

"En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heren daalde uit de hemel neder". Gekleed in de volle wapenrusting Gods, verliet deze engel de hemelse hoven. De heldere stralen van Gods heerlijkheid gingen voor hem uit en verlichtten zijn pad. "Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding wit als sneeuw. En de bewakers werden door vrees voor hem bevangen en zij werden als doden". Wel, priesters en oversten, waar is nu de macht van uw wacht? Dappere soldaten, die nooit bevreesd zijn geweest voor menselijke kracht, zijn nu als waren zij gevangengenomen zonder zwaard of speer. Het gelaat waarnaar zij opzien, is niet het gelaat van een sterfelijk krijgsman; het is het gelaat van de machtigste van Gods legerscharen. Deze boodschapper is degene die de plaats inneemt waaruit Satan is gevallen. Hij is het die op de heuvels van Bethlehem de geboorte van Christus verkondigde. Bij zijn nadering beeft de aarde; de legers der duisternis vluchten, en als hij de steen wegrolt, lijkt het alsof de hemel op de aarde neerdaalt. De soldaten zien, hoe hij de steen verwijdert zoals hij dat een kiezelsteen zou doen, en ze horen hoe hij roept: Zone Gods, kom uit, Uw Vader roept U. Zij zien, hoe Jezus uit het graf te voorschijn treedt, en ze horen hoe Hij over het verbroken graf verklaart: "Ik ben de opstanding en het leven". Terwijl Hij te voorschijn treedt in majesteit en heerlijkheid, buigen de legers van engelen zich diep in aanbidding voor de Verlosser, en heten Hem welkom met loftliederen.

Een aardbeving gaf het uur aan waarop Christus Zijn leven aflegde, een andere aardbeving getuigde van het ogenblik waarop Hij het in triomf weer opnam. Hij Die dood en graf had overwonnen, trad te midden van de wankelende aarde, de flitsende bliksem en de rollende donder als een overwinnaar uit de spelonk te voorschijn. Wanneer Hij zal wederkomen naar de aarde, zal Hij "niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven". "De aarde waggelt zeer als een beschonkene en zwaait heen en weer als een nachthut". "Als een boekrol worden de hemelen samengerold". "Op die dag zullen... de elementen door vuur vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden". "Maar de Here is een schuilplaats voor Zijn volk en een veste voor de kinderen Israels".

Bij de dood van Jezus hadden de soldaten gezien hoe midden op de dag de aarde werd gehuld in duisternis; maar bij de opstanding zagen zij, hoe de glans van de engelen de nacht

verlichtte, en zij hoorden hoe de bewoners van de hemel met grote vreugde en triomf zongen: Gij hebt Satan en de machten der duisternis overwonnen; Gij hebt de dood verslonden tot overwinning!

Christus kwam verheerlijkt uit het graf, en de Romeinse wacht aanschouwde Hem. Hun ogen waren gericht op het gelaat van Hem Die zij nog zo kort geleden hadden bespot en gehoond. In dit verheerlijkt Wezen zagen zij de Gevangene Die zij in de rechtszaal hadden gezien, voor Wie zij een doornenkroon hadden gevlochten. Dit was de Man Die onwankelbaar had gestaan voor Pilatus en Herodes, Zijn lichaam gewond door de wrede geseling. Dit was Hij Die aan het kruis was genageld, over Wie de priesters en oversten zelfvoldaan het hoofd hadden geschud en gezegd: “Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden”. Dit was de Man Die in het nieuwe graf van Jozef was gelegd. Het bevel des hemels had de Gevangene bevrijd. Indien er bergen op Zijn graf gestapeld zouden zijn, hadden deze niet kunnen verhinderen dat Hij daaruit kwam.

Bij het zien van de engelen en de verheerlijkte Heiland waren de Romeinse bewakers door vrees bevangen en als doden geworden. Toen het hemels leger aan hun blikken werd onttrokken, kwamen zij overeind, en zo snel hun bevende ledematen hen dragen konden, gingen zij naar de uitgang van de hof. Wankelend als beschonkenen, haastten zij zich naar de stad en vertelden het verwonderlijke nieuws aan hen die zij ontmoetten. Zij gingen op weg naar Pilatus, maar hun bericht was aan de Joodse leiders overgebracht, en de overpriesters en oudsten lieten hen halen om eerst in hun tegenwoordigheid te worden gebracht. De soldaten vormden een vreemd schouwspel. Bevend van vrees, met bleke gezichten, getuigden zij van de opstanding van Christus. De soldaten vertelden alles precies zoals zij het gezien hadden; zij hadden geen tijd gehad om iets anders dan de waarheid te bedenken of te vertellen. Met moeite zeiden ze: Het was de Zoon van God, Die gekruisigd werd; we hebben gehoord, hoe een engel verklaarde dat Hij de Majesteit des hemels is, de Koning der heerlijkheid.

Het gelaat van de priesters werd lijkbleek. Kajafas probeerde te spreken. Zijn lippen bewogen, maar er kwam geen geluid. De soldaten stonden op het punt de raadzaal te verlaten, toen een stem hen deed stilstaan. Kajafas had ten slotte zijn spraak hervonden. Wacht, wacht, zei hij. Vertel niemand iets van de dingen die ge hebt gezien. Er werd de soldaten een leugenachtig bericht gegeven. “Zegt”, zeiden de priesters, “Zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen, terwijl wij sliepen”. Hier streefden de priesters hun doel voorbij. Hoe konden de soldaten zeggen, dat de discipelen het lichaam hadden gestolen, terwijl zij sliepen? Als ze sliepen, hoe konden ze dat dan weten? En indien de discipelen schuldig waren bevonden het lichaam van Christus te hebben gestolen, zouden de priesters dan niet de eersten zijn om hen te veroordelen? Of als de schildwachten bij het graf hadden geslapen, zouden dan niet de priesters hebben vooropgestaan om hen bij Pilatus aan te klagen?

De soldaten waren ontzet bij de gedachte zichzelf ervan te moeten beschuldigen op hun post te hebben geslapen. Dit was een vergrijp dat met de dood kon worden gestraft. Moesten zij een vals getuigenis geven, en daarmee het volk bedriegen en hun eigen leven in gevaar brengen? Hadden zij niet hun vermoeiende wacht gehouden met slapeloze waakzaamheid? Hoe zouden zij een verhoor kunnen doorstaan, zelfs ter wille van geld, indien zij een meineed pleegden?

Om het getuigenis waarvoor zij vreesden tot zwijgen te brengen, beloofden de priesters, dat zij voor de veiligheid van de wacht zouden zorgen, door te zeggen dat Pilatus, evenmin als zij, zou willen dat een dergelijk verhaal werd rondverteld. De Romeinse soldaten verkochten hun onkreukbaarheid aan de Joden voor geld. Zij waren voor de priesters verschenen, belast met een zeer opzienbarende boodschap van waarheid; zij gingen weg met geld beladen, en op hun lippen een leugenachtig bericht dat door de priesters voor hen was ontworpen.

Intussen was het bericht van de opstanding van Christus aan Pilatus overgebracht. Hoewel Pilatus verantwoordelijk was voor het feit dat hij Christus had overgeleverd om te sterven, had hij er zich betrekkelijk weinig van aangetrokken. Terwijl hij de Heiland tegen zijn zin had veroordeeld, met een gevoel van medelijden, had hij tot op dat ogenblik geen werkelijke wroeging gevoeld. In vreselijke angst sloot hij zich nu op in zijn huis, vastbesloten om niemand te zien. Maar de priesters drongen tot zijn tegenwoordigheid door, vertelden het verhaal dat zij hadden verzonnen, en drongen erop aan dat hij het verwaarlozen van hun plicht door de wacht over het hoofd zou zien. Voordat hij hierin toestemde, ondervroeg hij in alle stilte de wachters. Dezen, bevreesd voor hun eigen veiligheid, durfden niets te verbergen, en Pilatus wist hun een verklaring te ontlokken van alles wat er was gebeurd. Hij zette de zaak niet verder voort, maar vanaf dat ogenblik bestond er voor hem geen vrede meer.

Toen Jezus in het graf werd gelegd, triomfeerde Satan. Hij hoopte stellig dat de Heiland Zijn leven niet weer zou nemen. Hij maakte aanspraak op het lichaam van de Here, en stelde zijn wacht bij het graf, en trachtte Christus gevangen te houden. Hij was bitter vertoornd, toen zijn engelen vluchtten bij het naderen van de hemelse boodschapper. Toen hij Christus in triomf te voorschijn zag treden, wist hij, dat zijn koninkrijk een einde zou hebben en hij uiteindelijk moest sterven. Door Christus ter dood te brengen, hadden de priesters zichzelf tot werktuigen van Satan gemaakt. Nu waren ze volkomen in zijn macht. Ze waren vastgeraakt in een strik waaruit ze geen mogelijkheid tot ontsnappen zagen, behalve door tegen Christus te blijven strijden. Toen zij het bericht van Zijn opstanding hoorden, vreesden zij de toorn van het volk. Zij gevoelden, dat hun eigen leven in gevaar was. De enige hoop voor hen om te kunnen bewijzen dat Christus een bedrieger was, was te loochenen dat Hij was opgestaan. Zij kochten de soldaten om en verzekerden zich van het stilzwijgen van Pilatus. Zij verspreidden hun leugenachtig verhaal heinde en ver.

Maar er waren getuigen die zij niet tot zwijgen konden brengen. Velen hadden het getuigenis van de soldaten over de opstanding van Christus gehoord. En sommigen van de doden die met Christus waren opgestaan, verschenen aan velen, en verklaarden dat Hij was opgestaan. Er bereikten de priesters berichten over mensen die deze opgestane doden hadden gezien en hun getuigenis gehoord. De priesters en oversten leefden in voortdurende vrees dat zij, terwijl ze op straat liepen, of binnen de beslotenheid van hun eigen huizen, van aangezicht tot aangezicht met Christus zouden komen te staan. Zij gevoelden, dat er geen veiligheid voor hen was. Grendels en tralies waren een armzalige bescherming tegen de Zoon van God. Dag en nacht stond hun dat verschrikkeliike schouwspel in het gerechtsgebouw voor ogen, waar zij hadden geroepen: “Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!” Nooit meer zou de herinnering aan dat schouwspel uit hun gedachten vervagen. Nooit meer zou een vredige slaap hun deel zijn.

Toen bij het graf van Christus de stem van de machtige engel werd gehoord, die zei: Uw Vader roept U! trad de Heiland uit het graf door een leven dat in Hemzelf was. Nu werd de waarheid bewezen van Zijn woorden: “Ik leg Mijn leven af om het weder te nemen... Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen”. Nu werd de profetie vervuld die Hij tot de overpriesters en oversten had gesproken: “Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen”. Over het verbroken graf van Jozef had Christus in triomf verklaard: “Ik ben de opstanding en het leven”. Deze woorden konden alleen door de Godheid worden gesproken. Alle geschapen wezens leven door de wil en de macht van God. Voor al hetgeen ze ontvangen, zijn ze afhankelijk van God. Van de hoogste seraf tot het nederigste levende wezen worden allen uit de Bron des levens gelaafd. Alleen Hij Die één is met God, kon zeggen: Ik heb macht Mijn leven af te leggen en Ik heb macht het weer te nemen. In Zijn goddelijkheid bezat Christus de macht om de banden des doods te verbreken.

Christus verrees uit de dood als de Eersteling van hen die sliepen. Hij was het tegenbeeld van de beweeggarve, en Zijn opstanding vond plaats juist op dezelfde dag waarop het beweegoffer voor de Here werd gebracht. Meer dan duizend jaar lang was deze symbolische plechtigheid uitgevoerd. Van de oogstvelden werden de eerste aren van het rijpe graan ingezameld, en wanneer de mensen naar Jeruzalem gingen voor het Pascha, werd de garve der eerstelingen als een dankoffer voor de Here bewogen. Voordat dit was geschied, kon de sikkel niet in het graan worden geslagen, het graan in schoven vergaderd worden. De garve die aan God was gewijd, stelde de oogst voor. Zo vertegenwoordigde Christus als Eersteling de grote geestelijke oogst die voor het koninkrijk Gods zou worden binnengehaald. Zijn opstanding is het zinnebeeld en de belofte van de opstanding van alle rechtvaardige doden. “Want indien wij geloven dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem”.

Toen Christus opstond, bracht Hij uit het graf een menigte gevangenen mee. De aardbeving bij Zijn dood had hun graven geopend, en toen Hij verrees, kwamen zij met

Hem uit de graven. Het waren mensen die medewerkers van God waren geweest, en die van de waarheid getuigd hadden ten koste van hun leven. Nu zouden zij getuigen zijn van Hem Die hen uit de doden had opgewekt. Gedurende Zijn dienstwerk had Jezus de doden tot leven doen herrijzen. Hij had de zoon van de weduwe te Naïn opgewekt, en het dochtertje van de overste van de synagoge, en Lazarus. Maar dezen werden niet met onsterfelijkheid bekleed. Nadat zij waren opgewekt, waren zij nog aan de dood onderworpen. Maar zij die uit het graf kwamen bij de opstanding van Christus, werden opgewekt ten eeuwigen leven. Zij voeren met Hem ten hemel als zegetekenen van Zijn overwinning over dood en graf. Dezen, zei Christus, zijn niet langer gevangenen van Satan: Ik heb hen vrijgekocht. Ik heb hen uit het graf doen herrijzen als de eerstelingen van Mijn macht, om met Mij te zijn waar Ik ben, en om nooit meer de dood te zien of smart te ondervinden.

Deze mensen gingen de stad in en verschenen aan velen, terwijl ze verklaarden: Christus is uit de dood opgestaan, en wij zijn met Hem herrezen. Op deze wijze werd de heilige waarheid van de opstanding onsterfelijk gemaakt. De herrezen heiligen getuigden van de waarheid van de woorden: "Herleven zullen uw doden — ook mijn lijk — opstaan zullen zij". Hun opstanding was een illustratie van de vervulling van de profetie: "Ontwaakt en jubelt, gij die woont in het stof! Want uw dauw is een dauw van het licht; en de aarde zal aan de schimmen het leven hergeven". Voor de gelovige is Christus de opstanding en het leven. In onze Heiland is het leven dat verloren was gegaan door de zonde, hersteld; immers Hij heeft leven in Zichzelf om levend te maken wie Hij wil. Hij is bekleed met het recht onsterfelijkheid te geven. Het leven dat Hij als mens heeft afgelegd, neemt Hij weer op en geeft het aan de mensheid. "Ik ben gekomen", zei Hij, "opdat zij leven en overvloed hebben". "Die gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven". "Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage".

Voor de gelovige is de dood slechts van geringe betekenis. Christus spreekt daarover alsof het een kort ogenblik is. "Indien iemand Mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen", "hij zal de dood in eeuwigheid niet smaken". Voor de christen is de dood slechts een slaap, een ogenblik van stilte en duisternis. Het leven is verborgen met Christus in God, en "wanneer Christus verschijnt, Die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid". De stem die van het kruis riep: "Het is volbracht!", werd bij de doden gehoord. Hij drong door de muren van grafkelders en beval de slapenden op te staan. Zo zal het zijn wanneer de stem van Christus uit de hemel zal worden gehoord. Die stem zal doordringen tot in de graven, en de grafkelders ontsluiten, en die in Christus gestorven zijn, zullen opstaan. Bij de opstanding van de Heiland werden enkele graven geopend, maar bij Zijn tweede komst zullen alle dierbare doden Zijn stem vernemen en zij zullen uitgaan tot een heerlijk, onsterfelijk leven. Dezelfde macht die Christus opwekte uit de doden, zal Zijn gemeente opwekken, en deze met Hem

verheerlijken, boven alle overheden, boven alle machten, boven iedere naam die genoemd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomende.

Hoofdstuk 82—"Waarom weent gij?"

De vrouwen die bij het kruis van Christus hadden gestaan, wachtten en waakten, totdat de uren van de sabbat voorbijgegaan waren. Op de eerste dag der week begaven zij zich zeer vroeg op weg naar het graf, en namen kostbare specerijen met zich mee om het lichaam van de Heiland te zalven. Zij dachten niet aan Zijn opstanding uit de doden. De zon van hun hoop was ondergegaan, en in hun harten was de nacht neergedaald. Terwijl ze voortliepen, spraken ze over Christus' werken van barmhartigheid en over Zijn vertroostende woorden. Maar zij herinnerden zich niet Zijn woorden: "Ik zal u wederzien".

Onkundig van hetgeen juist op dat ogenblik plaatsvond, naderden zij de hof, terwijl ze onderweg tot elkander zeiden: "Wie zal ons de steen afwentelen van de ingang van het graf?" Zij wisten dat zij de steen niet zouden kunnen verwijderen, maar toch vervolgden zij hun weg. En zie, de hemelen waren plotseling verlicht met een heerlijkheid die niet kwam van de opkomende zon. De aarde beefde. Ze zagen dat de grote steen was weggerold. Het graf was leeg. De vrouwen waren niet allen uit dezelfde richting naar het graf gekomen. Maria Magdalena was de eerste die het graf bereikte; en toen ze zag dat de steen was weggewenteld, ging zij haastig heen om het de discipelen te vertellen. Intussen bereikten de andere vrouwen de plaats. Om het graf straalde een licht, maar het lichaam van Jezus was er niet. Toen ze op die plaats bleven toeven, zagen zij plotseling, dat zij niet alleen waren. Een jongeling, gekleed in schitterende klederen, zat bij het graf. Het was de engel die de steen had weggerold. Hij had het uiterlijk van een mens aangenomen, om deze volgelingen van Jezus geen schrik aan te jagen. Nochtans omstraalde hem het licht van de hemelse heerlijkheid, en de vrouwen waren bevreesd. Zij wendden zich af om te vluchten, maar de woorden van de engel weerhielden hen op hun schreden. "Weest gij niet bevreesd", zei hij, "want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats waar Hij gelegen heeft. En gaat terstond op weg en zegt Zijn discipelen, dat Hij is opgewekt uit de doden". Weer kijken ze in het graf, en opnieuw horen zij de heerlijke tijding. Daar zit een andere engel in mensengedaante, en hij zegt: "Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u, hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gesproken heeft, zeggende dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan".

Hij is opgestaan, Hij is opgestaan! Steeds weer herhalen de vrouwen deze woorden. Nu hebben ze de specerijen voor de zalving niet nodig. De Heiland leeft, en is niet dood. Zij herinneren zich nu, dat, toen Hij over Zijn dood sprak, Hij zei, dat Hij weer zou opstaan. Welk een dag is dit voor de wereld! Snel verlieten de vrouwen het graf, "met vrees en grote blijdschap, en liepen haastig voort om het Zijn discipelen te berichten". Maria had het goede nieuws niet gehoord. Zij ging naar Petrus en Johannes met de droeve tijding: "Zij hebben de Here weggenomen uit het graf, en wij weten niet waar zij Hem hebben

neergelegd". De discipelen haastten zich naar het graf en vonden het zoals Maria had gezegd. Zij zagen de linnen windsels en de zweetdoek, maar zij vonden hun Here niet. Evenwel was dit zelfs een getuigenis, dat Hij was opgestaan. De graf doeken waren niet achteloos terzijde geworpen, maar zorgvuldig opgevouwen, elke doek op zijn eigen plaats. Johannes "zag het en geloofde". Hij verstond de Schrift nog niet, dat Christus uit de doden moest opstaan; maar hij herinnerde zich nu de woorden van de Heiland die Zijn opstanding voorzegden.

Het was Christus Zelf, Die deze grafdoeken met zoveel zorg had neergelegd. Toen de machtige engel naar het graf neerdaalde, voegde zich een andere engel bij hem, die met zijn groep over het lichaam van de Here de wacht had gehouden. Toen de engel uit de hemel de steen wegwentelde, ging de andere engel het graf binnen en maakte de windsels van het lichaam van Jezus los. Maar het was de hand van de Heiland, die iedere doek opvouwde en op zijn eigen plaats legde. In de ogen van Hem Die ster en atoom op gelijke wijze leidt, is niets onbelangrijk. Orde en volmaaktheid worden gezien in al Zijn werk. Maria was Johannes en Petrus naar het graf gevolgd; toen zij naar Jeruzalem terugkeerden, bleef zij achter. Toen ze in het lege graf keek, werd haar hart met smart vervuld. Naar binnen kijkend zag ze de twee engelen, de een aan het hoofdeind en de ander aan het voeteneind van de plaats waar Jezus had gelegen. "Vrouw, waarom weent gij?", vroegen ze haar. "Omdat zij mijn Here weggenomen hebben", antwoordde zij, "en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben".

Daarop wendde zij zich zelfs van de engelen af, omdat ze meende, dat ze iemand moest vinden die haar zou kunnen vertellen wat er met het lichaam van Jezus was gebeurd. Weer sprak een stem tot haar: "Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij?" Door haar tranen heen zag Maria de gestalte van een man, en denkend dat het de hovenier was, zei ze: "Heer, als gij Hem hebt weggedragen, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen". Indien iemand meende, dat het graf van deze rijke man een te eervolle plaats was om Jezus te begraven, zou zij zelf in een plaats voor Hem voorzien. Er was een graf dat door Christus' eigen stem was leeg geworden, het graf waar Lazarus had gelegen. Zou zij daar geen plaats vinden om haar Here te begraven? Ze voelde dat de zorg voor Zijn dierbaar, gekruisigd lichaam een grote troost zou zijn in haar smart.

Maar nu zei Jezus met Zijn eigen vertrouwde stem tot haar: "Maria". Nu wist ze, dat het geen vreemdeling was, die tot haar sprak, en toen ze zich omwendde, zag ze de levende Christus voor zich staan. In haar vreugde vergat ze, dat Hij gekruisigd was geweest. Ze snelde naar Hem toe, alsof ze Zijn voeten wilde omhelzen, en zei: "Rabboeni". Maar Christus hief Zijn hand op, met de woorden: Houd Mij niet vast, "want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God". En Maria ging met haar blijde boodschap op weg naar de discipelen.

Jezus weigerde de eer van Zijn volk aan te nemen, voordat Hij de verzekering had, dat Zijn offer door de Vader was aanvaard. Hij steeg op naar de hemelse hoven en vernam van God Zelf de verzekering, dat Zijn boetedoening voor de zonden der mensen overvloedig was geweest, dat door Zijn bloed allen eeuwig leven zouden verkrijgen. De Vader bekrachtigde het met Christus gemaakte verbond, dat Hij berouwvolle en gehoorzame mensen zou aannemen, en hen zou liefhebben gelijk Hij de Zoon liefheeft. Christus zou Zijn werk voltooien en Zijn plechtige belofte vervullen: "Ik zal de stervelingen kostbaarder maken dan gelouterd goud, en de mensen dan fijn goud van Ofir". Alle macht in hemel en op aarde was gegeven aan de Vorst des levens en Hij keerde terug naar Zijn volgelingen in een zondige wereld, om hun Zijn macht en heerlijkheid te verlenen.

Terwijl de Heiland in Gods tegenwoordigheid was en gaven voor Zijn gemeente ontving, dachten de discipelen aan Zijn lege graf en rouwklaagden en weenden. De dag die een dag vol vreugde was voor de gehele hemel, was voor de discipelen een dag van onzekerheid, verwondering en verwarring. Het feit, dat ze niet geloofden in het getuigenis dat de vrouwen gaven, bewijst hoe diep hun geloof was gezonken. Het nieuws van de opstanding van Christus was zó verschillend van datgene wat ze hadden verwacht, dat ze het niet konden geloven. Het was te mooi om waar te kunnen zijn, zo dachten ze. Zij hadden zoveel gehoord over de leerstellingen en zogenaamde wetenschappelijke theorieën van de Sadduceeën, dat de indruk die zij betreffende de opstanding hadden ontvangen, vaag was. Zij wisten nauwelijks wat de opstanding van de doden zou kunnen betekenen. Zij waren niet in staat dat belangrijke onderwerp te begrijpen.

"Gaat heen", hadden de engelen tot de vrouwen gezegd, "zegt Zijn discipelen en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult gij Hem zien, gelijk Hij u gezegd heeft". Deze engelen waren gedurende Christus' leven op aarde tot beschermengelen bij Hem geweest. Zij waren getuigen geweest van Zijn verhoor en kruisiging. Ze hadden Zijn woorden gehoord die Hij tot Zijn discipelen sprak. Dit bleek uit hun boodschap aan de discipelen, en die had hen van de waarheid moeten overtuigen. Zulke woorden konden alleen komen van de boodschappers van hun opgestane Here. "Zegt Zijn discipelen en Petrus", zeiden de engelen. Sinds de dood van Christus ging Petrus gebukt onder wroeging. Zijn schandelijke verloochening van de Here, en de blik vol liefde en smart van de Heiland, stonden hem steeds voor de geest. Van alle discipelen had hij het bitterst geleden. Aan hem wordt de verzekering gegeven, dat zijn berouw aanvaard en zijn zonde vergeven is. Hij wordt met name genoemd.

"Zegt Zijn discipelen en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult gij Hem zien". Alle discipelen hadden Jezus verlaten, en de oproep om Hem weer te ontmoeten, sluit hen allen in. Hij heeft hen niet van Zich gestoten. Toen Maria Magdalena hun vertelde, dat ze de Here had gezien, herhaalde ze de oproep om Hem in Galilea te ontmoeten. En nog een derde maal werd hun de boodschap gegeven. Nadat Hij was opgevaren tot de Vader, verscheen Jezus aan de andere vrouwen, zeggende: "Weest gegroet. Zij naderden Hem en grepen Zijn

voeten en zij aanbaden Hem. Toen zeide Jezus tot haar: Weest niet bevreesd. Gaat heen en bericht Mijn broeders, dat zij naar Galilea gaan, en daar zullen zij Mij zien".

Het eerste werk van Christus op aarde, na Zijn opstanding, was, Zijn discipelen te overtuigen van Zijn onverminderde liefde en tedere zorg voor hen. Om hun het bewijs te geven, dat Hij hun levende Heiland was, dat Hij de boeien van het graf had verbroken en niet langer kon worden vastgehouden door vijand de dood, om te bewijzen dat in Zijn hart dezelfde liefde was als toen Hij bij hen was als hun geliefde Leraar, verscheen Hij steeds weer aan hen. Hij wilde de koorden der liefde nog vaster om hen trekken. Gaat heen en zegt Mijn broeders, zei Hij, dat ze Mij in Galilea zullen ontmoeten. Toen zij deze aanwijzing, die hun zo beslist werd gegeven, hoorden, begonnen de discipelen over de woorden van Christus die Zijn opstanding voorzegden, na te denken. Maar zelfs nu verheugden zij zich niet. Zij konden hun twijfel en verwarring niet van zich afzetten. Zelfs toen de vrouwen verklaarden, dat zij de Here hadden gezien, wilden de discipelen het niet geloven. Zij meenden dat zij het zich slechts inbeelden.

De moeilijkheden schenen zich op te hopen. Op de zesde dag van de week hadden zij hun Meester zien sterven; op de eerste dag van de week bemerkten ze, dat ze van Zijn lichaam beroofd waren, en zij werden beschuldigd, dat zij het hadden gestolen om daardoor het volk te bedriegen. Zij wanhoopten of zij ooit de verkeerde indrukken die zich rond hen opstapelden, zouden kunnen rechtzetten. Zij waren bevreesd voor de vijandigheid van de priesters en voor de toorn van het volk. Zij verlangden naar de tegenwoordigheid van Jezus, Die hen bij iedere moeilijkheid had geholpen. Dikwijls herhaalden zij de woorden: "Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, Die Israël verlossen zou". Eenzaam en met droefheid in het hart herinnerden ze zich Zijn woorden: "Indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?" Zij kwamen samen in de opperzaal, en sloten en grendelden de deuren, in de wetenschap dat het lot van hun geliefde Leraar ieder ogenblik ook het hunne zou kunnen zijn.

En al die tijd hadden ze zich kunnen verheugen in de wetenschap, dat hun Heiland was opgestaan. Maria stond wenend in de hof, terwijl Jezus dicht bij haar was. Haar ogen waren zó verblind door tranen, dat ze Hem niet kon onderscheiden. En de harten van de discipelen waren zó vol smart, dat ze de boodschap van de engelen of de woorden van Christus Zelf niet geloofden. Hoevelen doen nu nog hetzelfde wat de discipelen deden! Hoevelen herhalen de wanhoopskreet van Maria: "Zij hebben mijn Here weggenomen... en ik weet niet waar zij Hem neergelegd hebben!" Tot hoevelen zouden de woorden van de Heiland kunnen worden gezegd: "Waarom weent gij? Wie zoekt gij?" Hij is dicht bij hen, maar hun door tranen verblinde ogen onderscheiden Hem niet. Hij spreekt tot hen, maar zij verstaan het niet. O, dat het gebogen hoofd toch mocht worden opgeheven, dat de ogen mochten worden geopend om Hem te aanschouwen, dat de oren mochten luisteren naar Zijn stem! "Gaat terstond op weg, en zegt Zijn discipelen dat Hij is opgewekt". Zeg hun, niet te kijken naar het nieuwe graf van Jozef, dat met een grote steen gesloten was en verzegeld met het

Romeinse zegel. Christus is daar niet. Kijk niet naar het ledige graf. Treur niet als degenen die hopeloos en hulpeloos zijn. Jezus leeft, en omdat Hij leeft, zullen ook wij leven. Laat uit dankbare harten, van lippen die zijn aangeraakt met een heilig vuur, het lied weerklinken: Christus is opgestaan! Hij leeft om voor ons te pleiten. Grijp deze hoop aan, en ze zal voor de ziel een kracht zijn als een veilig, beproefd anker. Geloof, en gij zult de heerlijkheid Gods zien.

Hoofdstuk 83—De wandeling naar Emmaüs

Laat in de namiddag van de opstandingsdag waren twee van de discipelen op weg naar Emmaüs, een stadje ongeveer twaalf kilometer van Jeruzalem. Deze discipelen namen geen vooraanstaande plaats in het werk van Christus in, maar zij waren ernstige gelovigen in Hem. Zij waren naar de stad gekomen om het Pascha te vieren, en waren bijzonder verslagen door de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden. Zij hadden het nieuws van die morgen gehoord over het wegnemen van het lichaam van Christus uit het graf, en ook het verhaal van de vrouwen die de engelen hadden gezien en Jezus ontmoet. Zij keerden nu naar huis terug om te mediteren en te bidden. Bedroefd zetten ze hun late tocht voort en spraken over de gebeurtenissen tijdens het verhoor en de kruisiging. Nooit tevoren waren ze zó volkomen ontmoedigd geweest. Zonder hoop en geloof wandelden zij voort in de schaduw van het kruis.

Zij waren nog niet ver gevorderd op hun reis, toen zich een vreemdeling bij hen aansloot, maar zij waren zó door hun droefheid en teleurstelling in beslag genomen, dat ze niet nauwkeurig op hem letten. Zij vervolgden hun gesprek, en brachten de gedachten die in hun hart leefden, tot uitdrukking. Zij beredeneerden de lessen die Christus had gegeven en die ze niet schenen te kunnen begrijpen. Terwijl ze spraken over de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden, verlangde Jezus hen te troosten. Hij had hun smart gezien; Hij begreep de tegenstrijdige, verwarrende ideeën, die de gedachte bij hen deed opkomen: Kan deze Man Die toeliet dat Hij zo werd vernederd, de Christus zijn? Zij konden hun smart niet bedwingen en weenden. Jezus wist, dat hun harten in liefde aan Hem waren verbonden, en Hij verlangde hun tranen af te wissen en hun vreugde en blijdschap te schenken. Maar eerst moest Hij hun lessen geven die ze nooit zouden vergeten.

”Hij zeide tot hen: Wat zijn dit voor gesprekken, die gij al wandelende met elkander voert? En zij bleven met somber gelaat staan. Eén dan van hen, genaamd Kleopas, antwoordde en zeide tot Hem: Zijt Gij de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is?” Zij vertelden Hem over hun teleurstelling met betrekking tot hun Meester, “Die een profeet was, machtig in werk en woord voor God en het ganse volk”. Maar “onze overpriesters en oversten”, zeiden ze, “hebben Hem overgegeven om Hem ter dood te veroordelen, en hebben Hem gekruisigd”. Met harten die pijn deden van teleurstelling en met bevende lippen voegden zij eraan toe: “Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was Die Israël verlossen zou. Maar met dit al is het thans reeds de derde dag sinds dit geschied is”.

Hoe vreemd, dat de discipelen zich de woorden van Christus niet herinnerden en niet beseften, dat Hij de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden, had voorzegd! Zij beseften niet, dat het laatste deel van Zijn openbaring even zeker zou worden vervuld als het eerste, dat Hij op de derde dag weer zou opstaan. Dit was het gedeelte waaraan ze hadden moeten denken. De priesters en oversten waren het niet vergeten. “De volgende dag dan, dat is na de

Voorbereiding, kwamen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk tot Pilatus, en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt". Maar de discipelen herinnerden zich deze woorden niet.

En Hij zeide tot hen: "O, onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in Zijn heerlijkheid in te gaan?" De discipelen vroegen zich verwonderd af, wie deze vreemdeling wel kon zijn, dat Hij tot in hun ziel kon doordringen en met zoveel ernst, liefde en medegevoel kon spreken, en tevens zo hoopgevend. Voor de eerste maal sinds het verraad van Christus begonnen ze weer hoop te krijgen. Voortdurend zagen ze ernstig naar hun metgezel, en dachten dat zijn woorden precies waren als de woorden die Christus zou hebben gesproken. Zij waren vervuld van verbazing, en hun harten begonnen te kloppen in vreugdevolle verwachting.

Beginnende met Mozes, wel de Alfa van de geschiedenis der Bijbel, legde Christus hen uit wat in al de Schriften op Hem betrekking had. Indien Hij eerst Zichzelf aan hen had bekend gemaakt, dan zouden hun harten tevredengesteld zijn geweest. In de volheid van hun vreugde zouden ze naar niets anders meer hebben gehongerd. Maar het was noodzakelijk, dat zij het getuigenis zouden verstaan dat van Hem in de symbolen en profetieën van het Oude Testament werd gegeven. Hierop moest hun geloof gegrond zijn. Christus verrichtte geen wonder om hen te overtuigen, maar het was Zijn eerste werk om de Schriften te verklaren. Zij hadden Zijn dood beschouwd als de vernietiging van al hun hoop. Nu toonde Hij uit de profeten aan, dat dit juist het krachtigste bewijs voor hun geloof was.

Bij het onderwijs aan deze discipelen, toonde Jezus aan, hoe belangrijk het Oude Testament was als getuigenis van Zijn zending. Velen die belijden christenen te zijn, verwerpen nu het Oude Testament, door te beweren dar het niet langer van nut is. Maar dat is niet wat Christus leert. Zó hoog achtte Hij de waarde daarvan, dat Hij eens zei: "Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen". Het is de stem van Christus, die spreekt door de mond van de patriarchen en profeten, vanaf de dagen van Adam tot aan de laatste gebeurtenissen. De Heiland is even duidelijk geopenbaard in het Oude Testament als in het Nieuwe. Het is het licht uit het profetisch verleden, dat het leven van Christus en de leer van het Nieuwe Testament doet schijnen met helderheid en schoonheid.

De wonderen van Christus zijn een bewijs van Zijn goddelijkheid; maar een sterker bewijs van het feit dat Hij de Verlosser der wereld is, vinden we in het vergelijken van de profetieën van het Oude Testament met de geschiedenis van het Nieuwe. Uitgaande van de profetie, gaf Christus Zijn discipelen een correct beeld van datgene wat Hij betekende voor de mensheid. Hun verwachting van een Messias die zijn troon en koninklijke macht zou aanvaarden in overeenstemming met de verlangens van de mensen, was misleidend geweest. Het zou in strijd zijn met een juist begrip van Zijn nederdalen vanuit de hoogste plaats tot de nederigste positie die iemand kon innemen. Christus verlangde dat de ideeën van Zijn

discipelen in ieder opzicht zuiver en waar zouden zijn. Zij moesten zoveel mogelijk begrijpen van de lijdensbeker die Hem was toebedeeld. Hij toonde hun, dat de verschrikkelijke strijd die zij tot nog toe niet konden vatten, de vervulling was van het verbond dat gemaakt was voordat de wereld was gegrondvest. Christus moest sterven, zoals iedere overtreder van de wet moet sterven indien hij blijft zondigen. Dit alles moest geschieden, maar het zou niet eindigen in een nederlaag, maar in een heerlijke, eeuwige overwinning. Jezus vertelde hun dat alles in het werk moest worden gesteld om de wereld van zonden te redden. Zijn volgelingen moeten leven zoals Hij leefde, en werken zoals Hij werkte, met geweldige, volhardende krachtsinspanning.

Op deze wijze sprak Christus tot Zijn discipelen, en zo opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften zouden kunnen verstaan. De discipelen waren vermoeid, maar het gesprek verflauwde niet. Woorden des levens en van zekerheid kwamen van de lippen van de Heiland. Maar nog waren hun ogen bevangen. Toen Hij hun vertelde over de verwoesting van Jeruzalem, zagen ze naar de ten ondergang gedoemdé stad en weenden. Maar ze hadden er nog weinig vermoeden van Wie hun reisgenoot was. Zij dachten er niet aan, dat het onderwerp van hun gesprek aan hun zijde ging; want Christus zinspeelde op Zichzelf, alsof Hij iemand anders was. Zij meenden, dat Hij één van de mensen was die het grote feest hadden bijgewoond en nu terugkeerde naar zijn huis. Hij liep even voorzichtig als zij over de ruwe stenen, en stond nu en dan met hen stil om een weinig te rusten. Zo gingen zij voort over de bergachtige weg, terwijl Hij Die weldra Zijn plaats zou innemen aan de rechterhand van God, en Die kon zeggen: “Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde”, naast hen wandelde.

Gedurende de tocht was de zon ondergegaan, en voordat de reizigers hun rustplaats hadden bereikt, hadden de arbeiders in de velden hun werk verlaten. Toen de discipelen op het punt stonden hun huis binnen te gaan, scheen het alsof de Vreemdeling Zijn reis wilde voortzetten. Maar de discipelen voelden zich tot Hem aangetrokken. Hun ziel hongerde om meer van Hem te horen. “Blijf bij ons”, zeiden zij. Het scheen alsof Hij de uitnodiging niet zou aannemen, maar zij drongen bij Hem erop aan, en zeiden: “Het is tegen de avond en de dag is reeds gedaald”. Christus gaf toe aan de smeekbede en “Hij ging binnen om bij hen te blijven”.

Indien de discipelen niet verder op hun uitnodiging hadden aangedrongen, zouden ze niet hebben geweten, dat hun reisgenoot de opgestane Here was. Christus dringt Zijn gezelschap nooit aan iemand op. Hij stelt belang in de mensen die Hem nodig hebben. Vol blijdschap zal Hij het nederigste huis binnengaan en het deemoedigste hart verheugd maken. Maar indien de mensen te onverschillig zijn om aan de hemelse Gast te denken, of Hem te vragen bij hen te blijven, dan gaat Hij verder. Op deze wijze lijden velen een groot verlies. Zij kennen Christus niet beter dan de discipelen toen Hij met hen wandelde op de weg.

De eenvoudige avondmaaltijd van brood is spoedig gereed. Het wordt voor de Gast geplaatst, Die Zijn plaats heeft ingenomen aan het hoofd van de tafel. Nu strekt Hij Zijn handen uit om het voedsel tezegenen. De discipelen deinzen verwonderd terug. Hun Metgezel spreidt Zijn handen uit op precies dezelfde wijze als hun Meester dat placht te doen. Ze kijken nog eens, en zie, in Zijn handen ontwaren zij de indrukken van de spijkers. Beiden roepen tegelijk uit: Het is de Here Jezus! Hij is opgestaan uit de dood! Zij staan op om Zich aan Zijn voeten te werpen en Hem te aanbidden, maar Hij is uit hun gezicht verdwenen. Ze kijken naar de plaats die was ingenomen door Iemand Wiens lichaam kortgeleden in het graf had gelegen, en zeggen tot elkander: “Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende?”

Maar nu ze dit grote nieuws te vertellen hebben, kunnen ze niet blijven zitten praten. Hun vermoeidheid en honger zijn verdwenen. Ze laten hun maaltijd onaangeroerd staan, en vol vreugde gaan ze onmiddellijk op weg over het pad waarlangs ze gekomen zijn, zich haastende om het nieuws te gaan vertellen aan de discipelen in de stad. Op sommige gedeelten is de weg niet veilig, maar zij klimmen over de steile gedeelten, uitglijdend over de gladde rotsen. Zij zien niet en weten niet, dat zij beschermd worden door Hem Die met hen langs deze weg is gegaan. Met hun pelgrimsstaf in de hand haasten zij zich voort, verlangend nog sneller te gaan dan zij al wagen. Zij geraken het spoor bijster, maar vinden het weer terug. Soms hard lopend, soms struikelend reppen zij zich voort, terwijl hun ongeziene Metgezel de gehele weg dicht naast hen blijft.

De nacht is donker, maar de Zon der Gerechtigheid schijnt over hen. Hun harten springen op van vreugde. Het lijkt hun alsof ze in een nieuwe wereld zijn. Christus is een levende Heiland. Zij treuren niet langer over Hem als over een dode. Christus is opgestaan, — steeds weer herhalen ze dat. Dit is de boodschap die zij aan de treurenden brengen. Zij moeten het heerlijke verhaal vertellen van de wandeling naar Emmaüs. Zij moeten vertellen wie Zich onderweg bij hen voegde. Zij brengen de belangrijkste boodschap die ooit aan de wereld werd gegeven, een boodschap van blijde tijding, waarvan de hoop van het menselijk geslacht voor tijd en eeuwigheid afhangt.

Hoofdstuk 84—“Vrede zij u”

Wanneer de twee discipelen Jeruzalem bereiken, gaan ze de stad binnen door de oostelijke poort, die bij feestelijke gelegenheden ‘s nachts is geopend. De huizen zijn donker en stil, maar in het licht van de opkomende maan vinden de reizigers hun weg door de smalle straten. Zij gaan naar de opperzaal waar Jezus de uren van de laatste avond vóór Zijn dood heeft doorgebracht. Ze weten, dat zij hier hun broeders kunnen vinden. Hoewel het laat is, weten zij, dat de discipelen niet zullen gaan slapen voordat zij met zekerheid hebben vernomen wat er met het lichaam van hun Here is gebeurd. Ze bemerken dat de deur van de zaal zorgvuldig is gegrendeld. Ze kloppen om te worden binnengelaten, maar er komt geen antwoord. Alles is stil. Dan noemen ze hun namen. De deur wordt voorzichtig geopend, zij gaan binnen, en ongezien gaat nog Iemand met hen naar binnen. Dan wordt de deur weer gegrendeld om spionnen te weren.

De reizigers treffen allen in verrassende opgewektheid aan. De stemmen van degenen die zich in het vertrek bevinden, breken los in dankzegging en lof, zeggende: “De Here is waarlijk opgewekt en is aan Simon verschenen”. Dan vertellen de twee reizigers, hijgend vanwege de haast waarmee ze gereisd hebben, het heerlijke verhaal hoe Jezus aan hen verschenen is. Ze hebben dit juist beëindigd, en enkelen zeggen dat ze het niet kunnen geloven, aangezien het te mooi is om waar te zijn, als, zie, een Ander voor hen staat. Ieders oog wordt op de Vreemdeling gericht. Niemand heeft geklopt om te worden binnengelaten. Geen voetstap is gehoord. De discipelen zijn geschrokken en vragen zich af wat dit betekent. Dan horen zij een stem die geen andere is dan de stem van hun Meester. Helder en duidelijk komen de woorden over Zijn lippen: “Vrede zij u!” ”En zij werden ontzet en verschrikt en meenden een geest te aanschouwen. Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart? Ziet Mijn handen en Mijn voeten, dat Ik het Zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb. (En bij dit woord toonde Hij hun Zijn handen en voeten)”.

Zij aanschouwden de handen en voeten, die geschonden waren door de wrede spijkers. Zij herkenden Zijn stem, die was als geen andere stem die zij ooit hadden gehoord. “En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij hier iets te eten? Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen”. “De discipelen dan waren verblijd, toen zij de Here zagen”. Geloof en vreugde namen de plaats in van ongeloof, en met gevoelens die niet in woorden konden worden uitgedrukt, beleden zij hun verrezen Heiland. Bij de geboorte van Jezus verkondigde de engel: Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen. En nu, bij Zijn eerste verschijning aan Zijn discipelen na Zijn opstanding, richtte de Heiland Zich tot hen met de gezegende woorden: “Vrede zij u”. Jezus is altijd bereid door Zijn woord vrede te geven aan zielen die met twijfel en vrees zijn beladen. Hij wacht op ons, dat wij de deur van ons hart voor Hem zullen openen en zeggen: Blijf bij ons. Hij zegt: “Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien

iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij".

De opstanding van Christus was een zinnebeeld van de uiteindelijke opstanding van allen die in Hem slapen. Het gelaat van de opgestane Heiland, Zijn optreden, Zijn woorden waren alle vertrouwd voor de discipelen. Zoals Jezus verrees uit de dood, zo zullen zij die in Hem slapen, weder opstaan. Wij zullen onze vrienden herkennen, zoals de discipelen Jezus herkenden. Al mogen zij in dit sterfelijk leven mismaakt geweest zijn, of ziek, of misvormd, zij zullen gezond en volmaakt gevormd verrijzen; nochtans zal in hun verheerlijkt lichaam hun persoonlijkheid volkomen bewaard blijven. Dan zullen wij kennen zoals wij gekend zijn.8 In het gelaat stralend van het licht dat van het gelaat van Jezus komt, zullen we de trekken herkennen van degenen die wij liefhebben.

Toen Jezus aan Zijn discipelen verscheen, herinnerde Hij hen aan de woorden die Hij vóór Zijn dood tot hen had gesproken, dat alles moest worden vervuld wat in de wet van Mozes en in de Profeten en in de Psalmen van Hem was geschreven. "Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen. En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derde dage opstaan uit de doden, en dat in Zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen".

De discipelen begonnen de aard en de draagwijdte van hun werk in te zien. Zij zouden de heerlijke waarheden die Christus aan hen had toevertrouwd,aan de wereld moeten verkondigen. De gebeurtenissen uit Zijn leven, Zijn dood en opstanding, de profetieën die naar deze gebeurtenissen wezen, de heiligheid van de wet van God, de geheimen van het verlossingsplan, de macht van Jezus om de zonden te vergeven — van al deze dingen waren zij getuigen, en zij moesten ze aan de gehele wereld bekendmaken. Zij moesten het evangelie van vrede en zaligheid door bekering en de macht van de Heiland verkondigen. "En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest. Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend". De Heilige Geest was nog niet volkomen geopenbaard, want Christus was nog niet verheerlijkt. De overvloediger uitstorting van de Geest vond eerst plaats na de hemelvaart van Christus. Pas toen zij deze ontvangen hadden, konden de discipelen de opdracht vervullen het evangelie aan de wereld te prediken. Maar de Geest werd hun nu voor een bijzonder doel gegeven. Voordat de discipelen hun officiële plichten konden vervullen in verband met de gemeente, blies Christus Zijn Geest op hen. Hij vertrouwde hun de meest geheiligde waarheid toe, en Hij verlangde de nadruk te leggen op het feit, dat zonder de Heilige Geest dit werk niet kon worden verricht.

De Heilige Geest is de adem van het geestelijk leven in de ziel. Het toebedelen van de Geest is het toebedelen van het leven van Christus. Degene die dit ontvangt, bekleedt Hij met de eigenschappen van Christus. Alleen zij die op deze wijze door God onderwezen zijn,

zij die de innerlijke werking van de Geest bezitten en in wier leven het leven van Christus wordt geopenbaard, mogen als Zijn vertegenwoordiger dienst doen in het belang van de gemeente.

”Wie gij hun zonden kwijtscheldt”, zei Jezus, “die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend”. Christus geeft hier aan niemand het recht over anderen te oordelen. In de Bergrede verbood Hij dit. Dit recht behoort God toe. Maar op de gemeente als organisatie legt Hij de verantwoording voor de afzonderlijke leden. Tegenover degenen die in zonde vallen, heeft de gemeente een plicht te waarschuwen, te onderrichten en, indien mogelijk, te herstellen. “Wederleg, bestraf en bemoedig”, zegt de Here, “met alle lankmoedigheid en onderrichting”. Treed getrouw op tegen verkeerde werken. Waarschuw iedere ziel die zich in gevaar bevindt. Laat niemand zichzelf misleiden. Noem de zonde bij zijn ware naam. Verkondig wat God gezegd heeft betreffende liegen, sabbatschending, stelen, afgodendienst en andere verkeerde dingen. “Wie dergelijke dingen bedrijven, zullen het koninkrijk Gods niet beërven”. Indien zij volharden in de zonde, wordt het oordeel dat gij aan de hand van Gods Woord hebt uitgesproken, in de hemel bevestigd. Door de zonde te verkiezen, verloochenen zij Christus; de gemeente moet tonen, dat zij haar goedkeuring niet hecht aan hun daden, anders zal zij zelf haar Here oneer aandoen. Zij moet over de zonde zeggen wat God daarover zegt. Zij moet deze behandelen zoals God heeft voorgeschreven, en haar optreden wordt in de hemel bekrachtigd. Hij die het gezag van de kerk minacht, minacht het gezag van Christus Zelf.

Maar er is ook een lichter zijde aan dit beeld. “Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden”. Laat deze gedachte worden hooggehouden. Laat, bij het werken voor de dwalenden, ieders oog op Christus gericht zijn. Laten de herders op tedere wijze zorgen voor de kudde uit de weide des Heren. Laten ze tot de dwalende spreken over de vergevende genade van de Heiland. Laten ze de zondaar aanmoedigen om berouw te tonen en te geloven in Hem Die kan vergeven. Laten ze verklaren op gezag van Gods Woord: “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid”. Allen die berouw hebben, ontvangen de verzekering: “Hij zal Zich wederom over ons ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee”.

Laat het berouw van de zondaar met dankbare harten door de gemeente worden aanvaard. Laat de berouwvolle zondaar uit de duisternis van het ongeloof tot het licht van geloof en gerechtigheid worden geleid. Laat zijn bevende hand in de liefhebbende hand van Jezus worden gelegd. Een dergelijke vergeving wordt in de hemel bekrachtigd. Slechts in deze zin heeft de gemeente de macht de zondaar te vergeven. Vergeving van zonden kan alleen worden verkregen door de verdiensten van Christus. Aan geen mens, ook aan geen organisatie van mensen, is de macht gegeven om een ziel van schuld te bevrijden. Christus gaf Zijn discipelen de opdracht om in Zijn naam aan alle volken vergeving van zonden te prediken, maar aan henzelf werd niet de macht gegeven om de smet der zonde uit te wissen.

De naam van Jezus is de enige “naam de mensen gegeven waardoor wij moeten behouden worden”.

Toen Jezus voor de eerste maal aan de discipelen in de opperzaal verscheen, was Thomas niet bij hen. Hij hoorde de berichten van de anderen, en ontving overvloedige bewijzen dat Jezus was opgestaan; maar somberheid en ongeloof vervulden zijn hart. Toen hij de discipelen over de heerlijke verschijningen van de verrezen Heiland hoorde spreken, dompelde dit hem in nog diepere wanhoop. Indien Jezus werkelijk uit de dood was verrezen, konden zij verder niet hopen op een letterlijk aards koninkrijk. En het wondde zijn ijdelheid te denken, dat de Meester Zich zou openbaren aan alle discipelen behalve aan hem. Hij was vastbesloten niet te geloven, en een week lang tobde hij over zijn rampzalige toestand, die nog donkerder scheen door de tegenstelling met de hoop en het geloof van de broeders. Gedurende deze periode verklaarde hij herhaalde malen: “Indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vinger niet steek in de plaats der nagels en mijn hand niet steek in Zijn zijde, zal ik geenszins geloven”. Hij wilde niet zien door de ogen van zijn broeders, of een geloof koesteren dat berustte op hun getuigenis. Hij had zijn Here vurig lief, maar hij had toegestaan dat naijver en ongeloof bezit namen van zijn geest en hart.

Een aantal discipelen maakten nu de vertrouwde opperzaal tot hun tijdelijk tehuis, en ‘s avonds kwamen allen, behalve Thomas, daar samen. Op een avond besloot Thomas de anderen op te zoeken. Ondanks zijn ongeloof had hij een flauwe hoop dat het goede nieuws waar was. Terwijl de discipelen hun avondmaaltijd gebruikten, spraken zij over de bewijzen die Christus hun in de profetieën had gegeven. “Jezus kwam, ‘terwijl de deuren gesloten waren, en Hij stond in hun midden en zeide: Vrede zij u! “Hij wendde Zich tot Thomas en zeide: “Breng uw vinger hier en zie Mijn handen en breng uw hand en steek die in Mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig”. Deze woorden toonden aan, dat Hij op de hoogte was van de gedachten en woorden van Thomas. De twijfelende discipel wist, dat gedurende een week niet één van zijn metgezellen Jezus had gezien. Zij hadden de Meester niet over zijn ongeloof kunnen vertellen. Hij herkende Hem Die voor hem stond, als zijn Here. Hij verlangde geen verder bewijs. Zijn hart sprong op van vreugde, en hij wierp zich aan de voeten van Jezus, terwijl hij uitriep: “Mijn Here en Mijn God!”

Jezus aanvaardde zijn belijdenis, maar berispte op liefdevolle wijze zijn ongeloof: “Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd. Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven”. Het geloof van Thomas zou voor Christus welgevalliger zijn geweest, indien hij gewillig was geweest te geloven op het getuigenis van zijn broeders. Indien de wereld nu het voorbeeld van Thomas zou volgen, dan zou niemand geloven en behouden worden; want allen die Christus aannemen, moeten dat doen door het getuigenis van anderen.

Velen die in twijfel zijn, verontschuldigen zichzelf door te zeggen, dat, indien zij de bewijzen zouden hebben die Thomas van zijn metgezellen ontving, zij zouden geloven. Ze beseffen niet, dat ze niet alleen dat bewijs hebben, maar veel meer. Velen die, evenals

Thomas deed, wachten tot alle reden tot twijfel is weggenomen, zullen nooit hun verlangen verwezenlijkt zien. Ze raken langzamerhand vast in hun ongeloof. Zij die zichzelf eraan gewennen naar de sombere zijde te kijken, en te mopperen en te klagen, weten niet wat ze doen. Ze zaaien het zaad der twijfel, en ze zullen een oogst van twijfel binnenhalen. In een tijd waarin geloof en vertrouwen uiterst belangrijk zijn, zullen velen op deze wijze bemerken, dat ze niet de macht hebben om te hopen en te geloven.

Door Zijn optreden tegenover Thomas gaf Jezus een les aan Zijn volgelingen. Zijn voorbeeld toont aan, hoe wij mensen moeten behandelen wier geloof zwak is en die hun twijfel tot iets belangrijks maken. Jezus overstelpte Thomas niet met verwijten en Hij ging ook niet met hem redetwisten. Hij openbaarde Zichzelf aan de twijfelaar. Thomas was bijzonder onredelijk geweest door voorwaarden te stellen voor zijn geloof, maar Jezus brak alle hindernissen af door Zijn overvloedige liefde en tegemoetkomendheid. Ongeloof wordt zelden door redetwisten over-wonnen. Het wordt daardoor eerder in een verdedigende positie gebracht, en vindt nieuwe steun en verontschuldigingen. Maar laat Jezus, in Zijn liefde en genade, geopenbaard worden als de gekruisigde Heiland, dan zal van veler lippen die eens onwillig waren, de belijdenis van Thomas worden gehoord: “Mijn Here en mijn God!”

Hoofdstuk 85—Nog eens bij het meer

Jezus had bepaald, dat Hij Zijn discipelen in Galilea zou ontmoeten; en spoedig nadat de week van het Pascha voorbij was, richtten zij hun schreden derwaarts. Hun afwezigheid te Jeruzalem tijdens het feest zou als ontrouw en afvalligheid zijn uitgelegd; daarom bleven zij tot het einde ervan. Maar toen dit voorbij was, keerden zij vol vreugde naar huis terug om de Heiland te ontmoeten, zoals Hij had verordend. Er bevonden zich zeven van de discipelen in het gezelschap. Zij droegen de eenvoudige kledij van vissers; zij waren arm aan aardse goederen, maar rijk aan kennis en werken der waarheid, wat hun in de ogen des Hemels de hoogste rang als leraars gaf. Zij hadden niet gestudeerd aan de profetenscholen; gedurende drie jaren hadden zij onderwijs ontvangen van de grootste Leraar Die de wereld ooit heeft gekend. Door Zijn onderricht waren zij edeler, intelligent en beschaafd geworden, machten waardoor mensen tot kennis der waarheid gebracht zouden kunnen worden.

Veel van de tijd van het dienstwerk van Christus was in de omgeving van het Meer van Galilea doorgebracht. Toen de discipelen bijeenkwamen op een plaats waar zij waarschijnlijk niet gestoord zouden worden, bemerkten zij, dat zt omringd waren door herinneringen aan Jezus en Zijn machtige werken. Op deze zee had Jezus, terwijl hun harten van angst vervuld waren en een sterke storm hen ten ondergang joeg, op de golven gewandeld om hen te redden. Hier was de storm gestild door Zijn woord. Zij konden het strand zien waar meer dan tienduizend mensen van een paar broodjes en visjes gevoed waren. Niet ver hier vandaan lag Kapernaüm, waar zovele wonderen hadden plaatsgevonden. Terwijl de discipelen het tafereel aanschouwden, waren hun gedachten vervuld van de woorden en daden van hun Heiland.

Het was een aangename avond, en Petrus, die nog steeds veel van zijn oude liefhebberij in boten en visvangst had, stelde voor, dat zij het meer zouden opgaan en hun netten zouden uitwerpen. Allen waren bereid met dit plan in te stemmen; zij hadden behoefte aan voedsel en kleding, waarin de opbrengst van een nacht succesvol vissen zou kunnen voorzien. Zo voeren zij uit in hun boten, maar zij vingen niets. De gehele nacht zwoegden zij, zonder succes. Tijdens die vermoeiende uren spraken zij over hun afwezige Here, en zij haalden de heerlijke gebeurtenissen op waarvan zij, tijdens Zijn dienstwerk bij het meer, getuigen waren geweest. Zij vroegen zich af hoe hun eigen toekomst zou zijn, en werden bedroefd over hetgeen voor hen lag. Al deze tijd volgde een eenzame toeschouwer op de kust hen met Zijn ogen, terwijl Hijzelf ongezien bleef. Eindelijk daagde de morgen. Het schip bevond zich slechts op kleine afstand van de oever, en de discipelen zagen een vreemdeling op de oever staan die hen aansprak met de vraag: “Kinderen, hebt gij ook enige toespijs?” Toen zij antwoordden: “Neen”, zei Hij tot hen: “Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden. Zij wierpen het (net) uit en konden het niet meer trekken vanwege de menigte der vissen”.

Johannes herkende de vreemdeling en riep naar Petrus: “Het is de Here!”Petrus was zó uitgelaten en zó verblijd, dat hij zich in zijn geestdrift in het water stortte en weldra aan de zijde van zijn Meester stond. De andere discipelen kwamen in hun boot, terwijl ze het net met de vissen meesleepten. “Toen zij dan aan land gekomen waren, zagen zij een kolenvuur liggen en vis daarop en brood”. Ze waren te zeer verbaasd om te vragen waar het vuur en het voedsel vandaan kwamen. “Jezus zeide tot hen: Brengt van de vissen die gij thans gevangen hebt”. Petrus snelde naar het net toe dat hij had laten schieten, en hielp zijn broeders om het op de oever te trekken. Nadat dit werk gedaan was en de voorbereidingen waren getroffen, nodigde Jezus Zijn discipelen om te komen eten. Hij brak het voedsel en verdeelde het onder hen, en werd herkend en beleden door alle zeven. Het wonder van de spijziging van de vijfduizend op de berghelling werd hun nu in gedachten gebracht; maar zij werden vervuld met een geheimzinnig ontzag, en zwijgend staarden zij naar de opgestane Heiland.

Zij herinnerden zich levendig de gebeurtenis bij het meer, toen Jezus hun had gevraagd Hem te volgen. Zij herinnerden zich nu, hoe zij, op Zijn bevel, waren uitgevaren naar het diepe gedeelte, en hun net hadden uitgeworpen, en dat de vangst zó overvloedig was geweest, dat het net gevuld werd, tot het bijna scheurde. Toen had Jezus hen geroepen om hun vissersboten te verlaten, en Hij had beloofd dat Hij hen vissers van mensen zou maken. Om deze gebeurtenis weer in hun gedachten te brengen en de indruk daarvan dieper te maken, had Hij opnieuw dit wonder ver-richt. Zijn daad was een vernieuwing van de opdracht aan de discipelen. Het liet hun zien, dat de dood van hun Meester niets had afgedaan van hun verplichting om het werk te doen dat Hij hun had toegewezen. Hoewel ze van Zijn persoonlijke tegenwoordigheid en van de middelen voor levensonderhoud die hun vroeger beroep hun verschafte, zouden zijn verstoken, zou de opgestane Heiland steeds voor hen blijven zorgen. Terwijl ze Zijn werk deden, zou Hij in hun behoeften voorzien. En Jezus had een bedoeling met de opdracht, het net aan de rechterzijde uit te werpen. Aan die kant stond Hij op de oever. Dat was de kant van het geloof. Indien zij in verbondenheid met Hem zouden werken, — wanneer Zijn goddelijke kracht zich verbond met hun menselijke krachtsinspanning —, dan kon het niet missen of zij zouden succes hebben.

Christus had nog een andere les te geven, die in het bijzonder op Petrus betrekking had. Petrus’ verloochening van de Here was een schandelijke tegenstelling geweest met zijn vroegere beloften van trouw. Hij had Christus schande aangedaan en had zich zo het wantrouwen van zijn broeders op de hals gehaald. Zij meenden dat hem niet zou worden toegestaan zijn vroegere positie onder hen in te nemen, en hijzelf voelde, dat hij datgene wat hem was toevertrouwd, had verbeurd. Voordat hij werd geroepen om weer zijn apostelambt op te nemen, moest hij voor hen allen blijk geven van zijn berouw. Indien hij dit niet deed, zou zijn zonde, hoewel hij daarover berouw had, zijn invloed als dienaar van Christus hebben kunnen teniet doen. De Heiland gaf hem de gelegenheid om het vertrouwen van zijn

broeders opnieuw te winnen en om, zover dat mogelijk was, de blaam weg te nemen die hij over het evangelie had gebracht.

Hier wordt een les gegeven voor alle volgers van Christus. Het evangelie gaat geen schikking aan met het kwade. Het kan de zonde niet verontschuldigen. Geheime zonden moeten in het geheim aan God worden beleden; maar voor een openbare zonde is een openbare belijdenis van node. De blaam van de zonde van de discipel wordt op Christus geworpen. Het maakt dat Satan triomfeert en dat wankelende zielen struikelen. Door bewijs te leveren van zijn berouw, moet de discipel, zover dat in zijn vermogen ligt, deze blaam wegnemen.

Terwijl Christus en Zijn discipelen samen aten aan de kant van het meer, zei de Heiland tot Petrus: “Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?” daarmede doelende op zijn broeders. Petrus had eens verklaard: “A1 zouden allen aanstoot aan U nemen, ik nooit!” Maar nu schatte hij zichzelf op juistere wijze: “Ja Here”, zei hij, “Gij weet, dat ik U liefheb”. Hier klinkt geen heftige verzekering, dat zijn liefde groter is dan de liefde van zijn broeders. Hij geeft over zijn toewijding niet zijn eigen mening te kennen. Hij doet een beroep op Hem Die alle gedachten van het hart kan lezen om te oordelen over zijn oprechtheid — “Gij weet, dat ik U liefheb”. En Jezus zegt hem: “Weid Mijn lammeren”.

Weer stelt Jezus Petrus op de proef, door Zijn eerste woorden te herhalen: ‘Simon, Zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief?”Ditmaal vroeg hij Petrus niet of hij Hem meer liefhad dan zijn broeders deden. Het tweede antwoord luidde evenals het eerste, zonder enige overdreven verzekering: “Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb”. Jezus zei tot hem: “Hoed Mijn schapen”. Nogmaals stelde de Heiland de pijnlijke vraag: “Hebt gij Mij lief?” Het deed Petrus pijn; hij meende dat Jezus twijfelde aan zijn liefde. Hij wist, dat zijn Here reden had om hem te wantrouwen, en met een smartend hart antwoordde hij: “Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb”. Opnieuw zei Jezus hem: “Weid Mijn schapen”.

Driemaal had Petrus openlijk zijn Here verloochend, en driemaal dreef Jezus hem ertoe, zijn liefde en trouw te verzekeren, door aan te dringen met die scherpe vraag die als een van weerhaken voorziene pijl zijn gewonde hart raakte. Voor de discipelen die daar samen waren, openbaarde Jezus de diepte van Petrus’ berouw en toonde Hij aan, hoe volkomen vernederd de eens zo zelfverzekerde discipel was. Petrus was van nature vooruitstrevend en impulsief, en Satan had van deze eigenschappen gebruik gemaakt om hem ten val te brengen. Juist voor de val van Petrus had Jezus tot hem gezegd: “De Satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen”. Die tijd was nu gekomen, en de ommekeer in Petrus was duidelijk. De diepgaande, toetsende vragen van de Heiland hadden hem geen enkel vrijpostig, zelfvoldaan antwoord

ontlokt; en door zijn vernedering en berouw was Petrus beter dan ooit toegerust om als herder van de kudde op te treden.

Het eerste werk dat Christus aan Petrus opdroeg, toen Hij hem in zijn dienstwerk hersteld had, was het voeden van de lammeren. Dit was een werk waarin Petrus weinig ervaring bezat. Het zou veel zorg en liefde vereisen, veel geduld en volharding. Hierdoor werd hij geroepen om hen te dienen die nog jong waren in het geloof, om de onwetenden te onderwijzen, hun de Schriften te verklaren en hen op te voeden tot nuttige mensen in de dienst van Christus. Tot op dat ogenblik was Petrus nog niet geschikt geweest dit te doen of zelfs ook maar de belangrijkheid ervan te begrijpen. Maar dit was het werk waartoe Jezus hem nu riep. Zijn eigen ervaring van lijden en berouw had hem voor dit werk geschikt gemaakt.

Voor zijn val sprak Petrus altijd ondoordacht zoals zijn gevoel het hem op dat ogenblik ingaf. Hij stond altijd klaar om anderen te verbeteren en zijn mening te uiten vooraleer hij een helder begrip had van zichzelf of van hetgeen hij wilde zeggen. Maar de bekeerde Petrus was geheel anders. Hij behield zijn vroegere geestdrift, maar de genade van Christus temperde zijn voortvarendheid. Hij was niet langer onbesuisd, zelfvoldaan en tevreden met zijn eigen oordeel, maar kalm, beheerst, en bereid iets te leren. Hij kon zowel de lammeren als de schapen van de kudde van Christus weiden.

De wijze waarop de Heiland tegen Petrus optrad, hield een les in voor hemzelf en voor zijn broeders. Het leerde hun, de overtreder met geduld, medeleven en vergevende liefde tegemoet te komen. Hoewel Petrus zijn Here had verloochend, wankelde de liefde die Jezus voor hem gevoelde, nooit. Zulk een liefde moet ook de onderherder gevoelen voor de schapen en de lammeren die aan zijn zorg zijn toevertrouwd. Terugdenkend aan zijn eigen zwakheid en falen zou Petrus op even zo tedere wijze optreden tegenover zijn kudde als Christus was opgetreden tegenover hem. De vraag die Christus aan Petrus had gesteld, was veelbetekenend. Hij noemde slechts één voorwaarde voor discipelschap en dienen. “Hebt gij Mij lief?” zei Hij. Dit is de meest noodzakelijke vereiste. Petrus mocht het andere hebben bezeten, zonder de liefde van Christus had hij geen trouwe herder over de kudde des Heren kunnen zijn. Kennis, welwillendheid, welsprekendheid, dankbaarheid en ijver zijn alle hulpmiddelen voor het goede werk; maar zonder de liefde van Jezus in het hart is het werk van de christenprediker een mislukking.

Jezus wandelde alleen met Petrus, want er was iets dat Hij alleen aan hem wilde mededelen. Vóór Zijn dood had Jezus tot hem gezegd: “Waar Ik heen ga, kunt gij Mij nu niet volgen, maar gij zult later volgen”. Hierop had Petrus geantwoord: “Here, waarom kan ik U thans niet volgen? Ik zal mijn leven voor U inzetten”. Toen hij dit zei, wist hij nog niet, naar welke hoogten en diepten de voeten van Christus zouden voorgaan. Petrus had gefaald toen de beproeving kwam, maar hij zou opnieuw een gelegenheid hebben om zijn liefde voor Christus te bewijzen. Om hem kracht te geven voor de laatste beproeving van

zijn geloof, openbaarde de Heiland hem zijn toekomst. Hij vertelde hem, dat, nadat hij een dienstig leven zou hebben geleid, wanneer ouderdom zijn kracht zou aantasten, hij metterdaad zijn Heiland zou volgen. Jezus zei tot hem: “Toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en gingt waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen waar gij niet wilt. En dit zeide Hij om te kennen te geven met welke dood hij God verheerlijken zou”.

Jezus maakte aldus Petrus de buitengewone wijze van zijn dood bekend. Hij voorzegde zelfs, dat hij zijn handen zou uitstrekken aan het kruis. Opnieuw zei Hij tot Zijn discipel: “Volg Mij”. Petrus was niet ontmoedigd door de openbaring. Hij was gewillig om op welke wijze ook voor zijn Here te sterven. Tot op dat ogenblik had Petrus Christus gekend naar het vlees, zoals velen Hem nu nog kennen; maar hij zou deze beperkte opvatting niet meer hebben. Hij kende Hem niet meer zoals hij Hem gekend had toen Hij met Hem tijdens Zijn leven als mens in aanraking was. Hij had Hem liefgehad als een mens, als een door de Hemel gezonden leraar; nu had hij Hem lief als God. Hij had de les geleerd, dat voor hem Christus alles in allen was. Nu was hij bereid te delen in de zelfopofferende dienst van zijn Here. Toen hij ten slotte naar het kruis werd geleid, werd hij, op eigen verzoek, gekruisigd met het hoofd naar beneden. Hij meende, het een te grote eer voor hem te zijn op dezelfde wijze te sterven als zijn Meester.

Voor Petrus waren de woorden: “Volg Mij”, vol onderricht. De les werd niet alleen voor zijn dood, maar ook voor iedere stap in zijn leven gegeven. Tot op dat ogenblik was Petrus geneigd geweest om zelfstandig op te treden. Hij had getracht plannen te maken voor het werk van God, in plaats van te wachten en Gods plan te volgen. Maar door de Here vooruit te snellen, kon hij niets bereiken. Jezus zegt hem: “Volg Mij”. Snel Mij niet vooruit. Dan zult ge de legerscharen van Satan niet alleen tegemoet te treden. Laat Mij u vooruitgaan, en ge zult door de vijand niet worden overwonnen.

Terwijl Petrus naast Jezus voortwandelde, zag hij, dat Johannes hen volgde. Hij werd vervuld met een verlangen om *diens* toekomst te weten, en hij zei “tot Jezus: Here, maar wat zal met deze gebeuren? Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij”. Petrus had eraan moeten denken, dat zijn Here hem alles zou openbaren wat voor hem het beste was om te weten. Het is de plicht van een ieder om Christus te volgen, zonder zich nodeloos ongerust te maken over het werk dat aan anderen is toegewezen. Door van Johannes te zeggen: “Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom”, verzekerde Jezus niet dat deze discipel zou blijven leven tot de tweede komst van de Here. Hij stelde slechts Zijn eigen oppermacht vast, en dat, indien Hij zou willen dat dit zou gebeuren, het geen enkele invloed op het werk van Petrus zou hebben. De toekomst van Johannes en Petrus lag in handen van hun Here. Gehoorzaamheid om Hem te volgen was de plicht die van elk van hen werd geëist.

Hoevelen zijn er heden als Petrus! Zij stellen belang in de zaken van anderen, en zijn vol verlangen om te weten wat de plicht van die anderen is, terwijl ze in gevaar verkeren hun eigen plicht te verzaken. Het is onze taak op Christus te zien en Hem te volgen. Wij zullen fouten zien in het leven van anderen, en gebreken in hun karakter. De mensheid is omringd door zwakheden. Maar in Christus zullen we volmaaktheid vinden. Door op Hem te zien, zullen wij worden veranderd. Johannes bereikte een zeer hoge leeftijd. Hij was getuige van de verwoesting van Jeruzalem, en van de ondergang van de trotse tempel, — een zinnebeeld van de uiteindelijke ondergang van de wereld. Tot in zijn laatste dagen leefde Johannes dicht bij zijn Here. De last van zijn getuigenis aan de gemeenten luidde: "Geliefden, laten wij elkander liefhebben";28 "wie in de liefde blijft, blijft in God, en God blijft in hem".

Petrus was opnieuw in zijn apostolaat bevestigd, maar de eer en het gezag dat hij van Christus ontving, hadden hem niet de oppermacht over zijn broeders gegeven. Dit had Christus duidelijk gemaakt, toen Hij als antwoord op de vraag van Petrus: "Wat zal met deze gebeuren?" had gezegd: "Wat gaat het u aan? Volg gij Mij". Petrus werd niet de waardigheid verleend van hoofd der kerk. De gunst die Christus hem had bewezen door hem zijn ontrouw te vergeven en hem het hoeden van de kudde toe te vertrouwen, en Petrus' eigen gelovig volgen van Christus, wonnen voor hem het vertrouwen van zijn broeders. Hij had veel invloed op de gemeente. Maar Petrus droeg de les die Jezus hem bij het Meer van Galilea had geleerd, zijn gehele leven met zich mee. Toen hij door de Heilige Geest aan de gemeenten schreef, zei hij: "De oudsten onder u vermaan ik dan als medeoudste en getuige van het lijden van Christus, die ook een deelgenoot ben van de heerlijkheid welke zal geopenbaard worden: hoedt de kudde Gods die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerende over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde. En wanneer de Opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven".

Hoofdstuk 86—"Gaat heen, onderwijst alle volkeren"

Toen Hij nog slechts één schrede van Zijn hemelse troon verwijderd was, gaf Christus de opdracht aan Zijn discipelen. "Mij is gegeven alle macht in hemel en op (de) aarde", zei Hij. "Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping". 'Steeds weer werden deze woorden herhaald, zodat de discipelen de betekenis daarvan zouden begrijpen. Over alle bewoners der aarde, hoog en laag, rijk en arm, moest het licht des hemels schijnen met heldere, krachtige stralen. De discipelen moesten, bij het reddingswerk voor de wereld, medearbeiders van hun Verlosser zijn.

De opdracht was aan de twaalven gegeven toen Christus met hen in de opperzaal samenkwam; maar nu werd hij aan een groter aantal gegeven. Bij de samenkomst op een berg in Galilea waren alle gelovigen die bijeengeroepen konden worden, vergaderd. Voor Zijn dood had Christus Zelf tijd en plaats van deze samenkomst aangegeven. De engel bij het graf herinnerde de discipelen aan Zijn belofte hen in Galilea te ontmoeten. De belofte werd opnieuw gegeven aan de gelovigen die tijdens de Paschaweek waren samengekomen in Jeruzalem, en door hen bereikten ze vele een-zamen die de dood van hun Here betreurden. Met gespannen belangstelling zagen allen naar het gesprek uit. Uit alle richtingen toestromend, gingen ze langs omwegen naar de plaats van samenkomst, ten einde de achterdocht van de jaloerse Joden niet op te wekken. Vol verbazing in hun hart kwamen ze, terwijl ze vurig met elkander spraken over het nieuws dat hen betreffende Christus had bereikt.

Op de aangewezen tijd hadden ongeveer vijfhonderd gelovigen zich in kleine groepjes op de berghelling verzameld, vol verlangen om al het mogelijke te vernemen van degenen die Christus gezien hadden sinds Zijn opstanding. De discipelen gingen van groep tot groep en vertelden alles wat zij van Jezus hadden gehoord en gezien, uitgaande van de Schriften zoals Hij dat voor hen had gedaan. Thomas vertelde het verhaal van zijn ongeloof, en zei hoe zijn twijfelingen waren weggevaagd. Plotseling stond Jezus onder hen. Niemand kon zeggen vanwaar en hoe Hij was gekomen. Velen van de aanwezigen hadden Hem nooit tevoren gezien; maar in Zijn handen en voeten zagen zij de tekenen van de kruisiging; Zijn gelaat was als het aangezicht Gods, en toen zij Hem zagen, aanbaden ze Hem.

Maar sommigen twijfelden. Zo zal het altijd zijn. Er zijn mensen die het moeilijk vinden om geloof te beoefenen, en zij stellen zich aan de zijde der twijfelaars. Deze mensen verliezen veel door hun ongeloof. Dit was het enige gesprek dat Jezus had met velen van de gelovigen na Zijn opstanding. Hij kwam en sprak tot hen de woorden: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op de aarde". De discipelen hadden Hem aanbeden voordat Hij sprak, maar Zijn woorden, die klonken van lippen die door de dood gesloten waren geweest, doordrongen hen met een bijzondere kracht. Hij was nu de opgestane Heiland. Velen van hen hadden gezien hoe Hij Zijn macht gebruikte om de zieken te genezen en de machten van Satan te bedwingen. Zij geloofden dat Hij macht bezat om Zijn koninkrijk in Jeruzalem op

te richten, macht om tegenstanders te onderdrukken en macht over de elementen der natuur. Hij had de woedende wateren tot zwijgen gebracht; Hij had gewandeld over de witte schuimkoppen der golven; Hij had doden tot het leven teruggeroepen. Nu verklaarde Hij, dat "alle macht"4 Hem was gegeven. Zijn woorden deden de gedachten van Zijn toehoorders uitstijgen boven de aardse en tijdelijke dingen naar de hemelse en eeuwige. Zij werden opgeheven tot het hoogste begrip van Zijn waardigheid en heerlijkheid.

De woorden van Christus op de berg waren de aankondiging dat Zijn offer ter wille van de mensen volkomen en volmaakt was. De voorwaarden voor de verzoening waren vervuld; het werk waartoe Hij in deze wereld was gekomen, was volbracht. Hij was op weg naar de troon van God, om door engelen, overheden en machten te worden geëerd. Hij was Zijn middelaarswerk begonnen. Bekleed met onbeperkt gezag, gaf Hij Zijn opdracht aan de discipelen: "Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld".

Het Joodse volk was beheerder geweest van de heilige waarheid; maar het farizeïsme maakte hen tot de meest bekrompen, de dweepzieksten van heel het menselijk geslacht. Alles wat met de priesters en oversten verband hield — hun kleding, gewoonten, plechtigheden en overleveringen — maakte hen ongeschikt om het licht der wereld te zijn. Zij beschouwden zichzelf, het Joodse volk, als de wereld. Maar Christus gaf aan Zijn discipelen de opdracht om een geloof en wijze van aanbidden te verkondigen dat niets in zich had van stand of afkomst, een geloof dat geschikt zou zijn voor alle volken, alle natiën, alle klassen van mensen.

Voordat Hij Zijn discipelen verliet, maakte Christus de aard van Zijn koninkrijk duidelijk. Hij bracht hun in herinnering wat Hij daarover reeds eerder had verteld. Hij verklaarde, dat het niet Zijn bedoeling was om in deze wereld een tijdelijk koninkrijk op te richten, maar een geestelijk. Hij zou niet als een aardse koning op de troon van David regeren. Weer opende Hij hun de Schriften en toonde aan, dat alles wat Hij had doorgemaakt, door de hemel was vastgesteld in de raadsvergaderingen tussen de Vader en Hemzelf. Alles was voorzegd door mannen die door de Heilige Geest waren geïnspireerd. Hij zei: Gij ziet, dat alles wat Ik u omtrent Mijn verwerping als Messias had geopenbaard, heeft plaatsgevonden. Alles wat Ik gezegd heb met betrekking tot de vernedering die Ik zou ondergaan en de dood die Ik zou sterven, is bewaarheid geworden. Op de derde dag ben Ik weder opgestaan. Onderzoek de Schriften nog ijveriger, en gij zult zien, dat in al deze dingen de bijzonderheden van de profetie aangaande Mij in vervulling zijn gegaan.

Christus gaf Zijn discipelen opdracht om het werk te doen dat Hij in hun handen had achtergelaten, en te beginnen te Jeruzalem. Jeruzalem was de plaats geweest waar Hij op wonderlijke wijze tot het mensdom was afgedaald. Daar had Hij geleden, was Hij verworpen en veroordeeld. Het land van Judea was Zijn geboortegrond. Daar had Hij,

gekleed in de mantel van de menselijke natuur, met de mensen gewandeld, en weinigen hadden bemerkt hoe dicht de hemel bij de aarde kwam toen Jezus in hun midden was. In Jeruzalem moest het werk van de discipelen beginnen. Met het oog op alles wat Christus daar had geleden en op het niet gewaardeerde werk dat Hij daar had verricht, hadden de discipelen kunnen pleiten voor een meer belovend arbeidsveld; maar zij hielden geen dergelijk pleidooi. Dezelfde grond waarop Hij het zaad der waarheid had uitgestrooid, moest door de discipelen worden bewerkt, en het zaad zou ontkiemen en een overvloedige oogst opbrengen. In hun werk zouden de discipelen vervolging ontmoeten door de naijver en de haat van de Joden; maar dit had hun Meester ook verdragen, en zij mochten deze niet ontvluchten. De genade moest het eerst aan de moordenaars van de Heiland worden aangeboden.

En er waren in Jeruzalem vele mensen die in het geheim in Jezus hadden geloofd en velen die door de priesters en oversten waren misleid. Ook aan dezen moest het evangelie worden gebracht. Zij moesten tot berouw worden geroepen. De heerlijke waarheid, dat door Christus alleen ver-geving van zonden kon worden verkregen, moest tot klaarheid worden gebracht. Terwijl geheel Jeruzalem in beroering was door de opwindende gebeurtenissen van de laatste weken, zou de prediking van het evangelie de diepste indruk maken.

Maar het werk zou daar niet eindigen. Het zou tot de einden der aarde worden uitgebreid. Tot Zijn discipelen zei Christus: Gij zijt getuigen geweest van Mijn leven van zelfopoffering. Gij zijt getuigen geweest van de moeiten die Ik voor Israël heb gedaan. Hoewel zij niet tot Mij wilden komen om behouden te worden, hoewel de priesters en oversten naar willekeur met Mij hebben gehandeld, hoewel zij Mij, zoals de Schriften hadden voorzegd, verworpen hebben, zullen zij toch nog een andere gelegenheid krijgen om de Zoon van God aan te nemen. Gij hebt gezien, dat allen die tot Mij komen en hun zonden belijden, vrijelijk door Mij worden ontvangen. Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Allen die willen, kunnen met God verzoend worden en het eeuwige leven ontvangen. Aan u, Mijn discipelen, draag Ik deze boodschap van genade op. Zij moest eerst aan Israël worden bekendgemaakt en dan aan alle natiën, tongen en volkeren. Ze moet aan de Joden en aan de Heidenen worden verteld. Allen die geloven, moeten in één gemeente worden bijeengebracht.

Door middel van de gave van de Heilige Geest zouden de discipelen een wonderbare kracht ontvangen. Hun getuigenis zou door wonderen en tekenen worden bevestigd. Er zouden wonderen worden verricht, niet alleen door de apostelen, maar ook door degenen die hun boodschap aannamen. Jezus zei: “In Mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden”.

In die tijd werd dikwijls vergiftiging toegepast. Gewetenloze mensen aarzelden niet om door dit middel mensen die hun eerzucht in de weg stonden, uit de weg te ruimen. Jezus wist, dat het leven van Zijn disci-pelen aan dit gevaar zou blootstaan. Door Zijn getuigen ter dood te brengen, zouden velen menen Gode een dienst te bewijzen. Daarom beloofde Hij hun bescherming tegen dit gevaar.

De discipelen zouden dezelfde macht bezitten die Jezus had, om “alle ziekte en kwaal onder het volk”7 te genezen. Door in Zijn naam de kwalen van het lichaam te genezen, zouden zij getuigen van Zijn macht om de ziel te genezen. En nu werd hun een nieuwe gave beloofd. De discipelen zouden onder andere volkeren prediken, en zij zouden macht ontvangen om in andere talen te spreken. De apostelen en degenen die bij hen behoorden, waren ongeletterde mensen, maar door de uitstorting van de Geest op de Pinksterdag werd hun rede, hetzij in hun eigen of in een vreemde taal gesproken, zuiver, eenvoudig en juist, zowel in woord als in uitspraak. Zo gaf Christus Zijn discipelen hun opdracht. Hij trof alle voorzieningen voor de vooruitgang van het werk en nam Zelf de verantwoordelijkheid voor het welslagen daarvan op Zich. Zo lang ze Zijn woord gehoorzaamden en in gemeenschap met Hem werkten, zouden ze niet falen. Gaat heen naar alle volkeren, zei Hij hun. Ga naar de verst gelegen delen van de bewoonde wereld, maar weet, dat Ik daar tegenwoordig zal zijn. Werk in geloof en vertrouwen, want nooit zal de tijd aanbreken dat Ik u zal verlaten.

De opdracht van de Heiland aan Zijn discipelen omsloot al de gelovigen. Het omvat alle gelovigen in Christus tot het einde des tijds. Het is een noodlottige vergissing om aan te nemen dat het werk tot redding van zielen alleen van de ingezegende predikant afhankelijk is. Allen tot wie de hemelse inspiratie is gekomen, hebben het evangelie toevertrouwd gekregen. Allen die het leven van Christus aannemen, zijn aangesteld om voor het behoud van hun medemensen te werken. Om dit werk te verrichten, werd de gemeente opgericht, en allen die de heilige belofte daarvan op zich nemen, verbinden zich daardoor medearbeiders van Christus te zijn.

”De Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het hoort, zegge: Kom!” Een ieder die het hoort, moet de uitnodiging herhalen. Wat iemands roeping ook zij in het leven, zijn eerste belangstelling moet zijn het winnen van zielen voor Christus. Misschien zal iemand niet in staat zijn om vergaderingen toe te spreken, maar hij kan voor enkelingen werken. Aan hen kan hij het onderricht doorgeven dat hij van zijn Here heeft ontvangen. Evangeliebediening bestaat niet alleen uit prediken. Zij die de zieken en lijdenden helpen, die hulp geven aan de behoeftigen, die woorden van troost spreken tot de moedelozen en de kleingelovigen, bedienen het evangelie. Dichtbij en veraf zijn zielen die onder een gevoel van schuld gebukt gaan. Het is geen moeite, zware arbeid of armoede waardoor het mensdom wordt omlaaggetrokken. Het is schuld, overtreding. Dit brengt onrust en ontevredenheid. Christus wilde, dat Zijn dienaren de door zonde zieke zielen dienden.

De discipelen moesten hun werk beginnen op de plaats waar zij zich bevonden. Het moeilijkste en minst belovende terrein mocht niet worden overgeslagen. Zo moet iedere medewerker van Christus beginnen op de plaats waar hij zich bevindt. In onze eigen families zijn zielen die hongeren naar medegevoel, naar het brood des levens. Het kan zijn, dat er kinderen zijn die voor Christus moeten worden opgeleid. Er zijn heidenen aan onze eigen deur. Laat ons getrouw het werk doen dat het meest voor de hand ligt. Laten onze pogingen daarna worden uitgebreid zover als Gods hand ons zal leiden. Het werk van velen kan beperkt schijnen door de omstandigheden, maar, waar het ook wordt verricht, indien het wordt verricht met geloof en getrouwheid, zal het gestuwd worden naar de verste uithoeken der aarde. Het werk van Christus scheen, toen Hij op aarde was, tot een klein gebied te zijn beperkt, maar menigten uit alle landen hoorden Zijn boodschap. God gebruikt dikwijls de eenvoudigste middelen om de grootste resultaten te bereiken. Het is Zijn bedoeling, dat ieder deel van Zijn werk zal afhangen van elk ander deel, als een raderwerk, alles functionerend in harmonie. De nederigste arbeider, gedreven door de Heilige Geest, zal onzichtbare snaren aanraken waarvan de trillingen zullen gaan tot de einden der aarde en een lied vormen door de eeuwen der eeuwigheid heen.

Maar we mogen het gebod: “Gaat heen in de gehele wereld”, niet uit het oog verliezen. Wij worden opgeroepen om onze ogen op te heffen naar de “nog verder”10 gelegen gebieden. Christus rukt de scheidsmuur neer, het verdeeldheid zaaiende vooroordeel van nationaliteit, en leert liefde voor heel het menselijk gezin. Hij heft de mensen uit boven de nauwe kring die hun zelfzucht voorschrijft; Hij doet alle grensscheidingen en kunstmatige onderscheidingen in de samenleving ophouden. Hij maakt geen onderscheid tussen buren en vreemdelingen, vrienden en vijanden. Hij leert ons iedere ziel in nood te beschouwen als een broeder, en de wereld als ons arbeidsterrein.

Toen de Heiland zei: “Gaat, maakt al de volken tot Mijn discipelen”, zei Hij ook: “Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: In Mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden”. De belofte reikt even ver als de opdracht. Het is niet zo, dat alle gaven zullen worden toebedeeld aan iedere gelovige. De Geest deelt “een ieder in het bijzonder” toe “gelijk Hij wil”. Maar de gaven des Geestes worden beloofd aan iedere gelovige naar gelang zijn behoefte voor het werk des Heren. De belofte is thans nog even krachtig en betrouwbaar als in de dagen van de apostelen. “Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen”. Dit is het voorrecht van Gods kinderen, en het geloof moet alles aangrijpen wat men kan bezitten als bevestiging van het geloof.

”Op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden”. Deze wereld is één groot ziekenhuis, maar Christus is gekomen om de wereld te genezen, om aan de gevangenen van Satan, verlossing te prediken. Hij bezat in Zichzelf gezondheid en kracht. Hij deelde van Zijn leven mee aan de zieken, de lijdenden, de door de duivel bezetenen. Hij

wees niemand af die tot Hem kwam om Zijn genezende kracht te ontvangen. Hij wist, dat zij die om hulp vroegen, zelf de ziekte over zich hadden gebracht; nochtans weigerde Hij niet hen te genezen. En wanneer levenskracht van Christus deze arme zielen doorstroomde, werden ze overtuigd van zonde, en velen werden van hun geestelijke ziekte zowel als van hun lichamelijke kwalen genezen. Het evangelie bezit nog steeds dezelfde kracht, en waarom zouden wij op het ogenblik niet dezelfde resultaten zien?

Christus gevoelt de smart van een ieder die lijdt. Wanneer boze geesten een menselijk lichaam verscheuren, gevoelt Christus de vloek. Wanneer koorts de levensstroom opbrandt, voelt Hij de zielestrijd. En Hij is even gewillig de zieken te genezen als toen Hij persoonlijk op aarde was. De dienstknechten van Christus zijn Zijn vertegenwoordigers, de kanalen waardoor Hij werkt. Hij verlangt door hen Zijn genezende kracht uit te oefenen. In de geneeswijze van de Heiland lagen lessen voor Zijn discipelen besloten. Eens zalfde Hij de ogen van een blinde man met klei, en gebood hem: "Ga heen, was u in het badwater Siloam... Hij dan ging heen, wies zich en kwam ziende terug". De genezing kon alleen door de kracht van de Grote Genezer tot stand worden gebracht; toch maakte Christus gebruik van eenvoudige hulpmiddelen uit de natuur. Terwijl Hij het niet deed voorkomen alsof Hij door middel van medicijnen genas, hechtte Hij zijn goedkeuring aan het gebruik van eenvoudige, natuurlijke geneesmiddelen.

Tot velen van de zieken die genezen werden, sprak Christus de woorden: "Zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkome". Op deze wijze leerde Hij hun, dat ziekte het gevolg is van het overtreden van Gods wetten, zowel de natuurlijke als de geestelijke. De grote ellende in de wereld zou niet bestaan, indien de mensen maar leefden in overeenstemming met het plan van de Schepper.

Christus was de Leidsman en Leraar van het oude Israël geweest, en Hij leerde hun, dat gezondheid een beloning is voor gehoorzaamheid aan de wetten van God. De grote Geneesheer Die de zieken in Palestina genas, had tot Zijn volk gesproken uit de wolkkolom, en had hun gezegd wat zij moesten doen en wat God voor hen zou doen. "Indien gij aandachtig luistert naar de stem van de Here, uw God", zei Hij, "en doet wat recht is in Zijn ogen, en uw oor neigt tot Zijn geboden en al Zijninzettingen onderhoudt, zal Ik u geen enkele van de kwalen opleggen die Ik de Egyptenaren opgelegd heb; want Ik, de Here, ben uw Heelmeester". Christus gaf Israël vaste regels voor hun levensgewoonten, en Hij verzekerde hun: "De Here zal alle ziekten van u afwenden". Wanneer zij de voorwaarden vervulden, werd de belofte aan hen waargemaakt. "Er was niet één zwak persoon onder hun stammen".

Dit zijn lessen voor ons. Er zijn voorwaarden die door allen die gezond willen blijven, in acht genomen moeten worden. Allen moeten leren welke deze voorwaarden zijn. Het behaagt de Here niet, wanneer wij onwetend zijn betreffende Zijn wetten, zowel de natuurlijke als de geestelijke. Wij moeten met God samenwerken aan het herstel van de

gezondheid voor het lichaam zowel als voor de ziel. En wij moeten ook anderen leren, hoe zij hun gezondheid kunnen bewaren en terugkrijgen. Voor de zieken moeten we geneesmiddelen gebruiken die God in de natuur heeft gegeven, en we moeten wijzen op Hem Die de Enige is Die hen kan genezen. Het is onze taak om de zieken en gebrekkigen in de armen van ons geloof tot Christus te brengen. We moeten ze leren te geloven in de grote Genezer. We moeten Zijn belofte aangrijpen en bidden om de openbaring van Zijn kracht. Het belangrijkste in het evangelie is herstel, en de Heiland zou willen dat wij de zieken, de hopelozen en de gebrekkigen zouden zeggen, Zijn kracht aan te grijpen.

De macht der liefde was in heel het genezende werk van Christus, en alleen door deel te hebben aan die liefde, door het geloof, kunnen wij instrumenten zijn voor Zijn werk. Indien wij nalaten de goddelijke band met Christus aan te doen, kan de stroom van levengevende kracht niet in rijke stromen van ons tot de mensen vloeien. Er zijn plaatsen waar de Heiland Zelf niet veel machtige wonderen kon verrichten vanwege hun ongeloof. Zo scheidt ook nu ongeloof de gemeente van haar goddelijke Helper. Zij heeft de eeuwige werkelijkheden slechts los in haar greep. Door haar gebrek aan geloof wordt God teleurgesteld en van Zijn eer beroofd.

De gemeente heeft de belofte van Christus' aanwezigheid, wanneer zij Zijn werk verricht. "Gaat heen, onderwijst alle volken", zegt Hij; "en zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld". Zijn juk op te nemen, is een van de eerste voorwaarden om Zijn kracht te ontvangen. Het leven van de gemeente hangt af van haar getrouwheid in het vervullen van de opdracht des Heren. Dit werk te verwaarlozen, betekent geestelijke zwakheid en verval uitnodigen. Waar niet actief voor anderen wordt gewerkt, taant de liefde en verzwakt het geloof. Het is de bedoeling van Christus, dat Zijn dienaren opvoeders van de gemeente in het evangeliewerk zullen zijn. Zij moeten de gemeente leren, hoe zij de verlorenen moeten zoeken en redden. Maar is dit het werk dat zij doen? Helaas, hoevelen werken hard om een sprankje leven te blazen in een gemeente die op het punt staat om te sterven! Hoevele gemeenten worden verzorgd als zieke lammeren door degenen die naar verloren schapen behoorden te zoeken! En al die tijd komen miljoenen en miljoenen mensen zonder Christus om.

Goddelijke liefde is, terwille van de mensen, tot haar onpeilbare diepten beroerd, en de engelen verwonderen zich, dat zij in degenen die zulk een grote liefde ontvangen, slechts oppervlakkige dankbaarheid waarnemen. Engelen verwonderen zich over de geringe waardering van de mensen voor de liefde Gods. Zouden wij willen weten hoe Christus daarover denkt? Hoe zouden een vader en een moeder zich gevoelen, indien zij wisten dat hun kind verdwaald in de koude en de sneeuw, veronachtzaamd was en achtergelaten om om te komen door mensen die het hadden kunnen redden? Zouden ze niet verschrikkelijk bedroefd zijn, diep verontwaardigd? Zouden zij niet zulke moordenaars aanklagen met een toorn brandend als hun tranen, hevig als hun liefde? Het lijden van ieder mens is het lijden van Gods kind, en zij die geen helpende hand uitsteken naar hun verloren gaande

medemensen, wekken Zijn rechtvaardige toorn op. Dit is de toorn des Lams. Tot hen die aanspraak maken op gemeenschap met Christus en toch onverschillig hebben gestaan tegenover de noden van hun medemensen, zal Hij op de grote oordeelsdag aanzeggen: “Ik weet niet, vanwaar gij zijt; gaat weg van Mij, alle gij werkers der ongerechtigheid”.

In de opdracht aan Zijn discipelen omschreef Christus niet alleen hun werk, maar Hij gaf hun ook de boodschap. Leert de volken, zei Hij, “onderhouden al wat Ik u bevolen heb”. De discipelen moesten onderwijzen wat Christus onderwezen had. Hier wordt niet alleen datgene bedoeld wat Christus persoonlijk had gesproken, maar ook datgene wat door alle profeten en leraars van het Oude Testament was gezegd. De leer van mensen is buitengesloten. Er is geen plaats voor overlevering, voor menselijke theorieën en gevolgtrekkingen, of voor de kerkelijke wetgeving. Wetten die door het kerkelijk gezag zijn ingesteld, zijn niet in de opdracht betrokken. Geen daarvan mocht door Christus’ dienstknechten geleerd worden. “De Wet en de Profeten”, samen met het getuigenis van Zijn eigen woorden en daden, vormen de schat die aan de discipelen werd toevertrouwd om aan de wereld te geven. De naam van Christus is hun wachtwoord, hun onderscheidingsteken, de band die hen bindt, het gezag waarop zij handelen, en de bron van hun succes. Geen ding dat niet door Hem wordt onderschreven, zal in Zijn koninkrijk worden erkend.

Het evangelie moet niet worden voorgesteld als een levenloze theorie, maar als een levende kracht waardoor het leven kan worden veranderd. God verlangt, dat degenen die Zijn genade ontvangen, van de kracht daarvan zullen getuigen. Mensen die Hem door hun gedrag het meest hebben tegengestaan, neemt Hij vrijelijk aan; wanneer zij berouw hebben, deelt Hij hun Zijn goddelijke Geest mee, stelt hen op de hoogste vertrouwensplaatsen en zendt hen uit in het kamp van de ontrouwen om Zijn oneindige genade te verkondigen. Hij wilde dat Zijn dienstknechten getuigenis zou-den afleggen van het feit dat door Zijn genade de mensen een karakter gelijk aan dat van Christus kunnen bezitten, en dat zij zich in de verzekering van Zijn grote liefde kunnen verheugen. Hij wil dat wij getuigen van het feit dat Hij niet tevreden zal zijn voordat het mensdom tot de heilige voorrechten van zonen en doch teren van Hem zal zijn teruggebracht en hersteld.

In Christus woont de tederheid van de herder, de genegenheid van de ouder, en de onvergelijkelijke genade van de barmhartige Heiland. Hij stelt Zijn zegeningen in de meest aanlokkelijke bewoordingen voor. Hij is niet tevreden louter met de aankondiging van deze zegeningen; Hij brengt ze op de meest aantrekkelijke wijze naar voren, ten einde een verlangen op te wekken, ze te bezitten. Zo moeten Zijn dienstknechten de rijkdommen van de heerlijkheid van de onuitsprekelijke Gave voorstellen. De wonderbaarlijke liefde van Christus zal harten doen smelten en inge-togen maken, wanneer een zuiver naar voren brengen van leerstellingen niets zou bereiken. “Troost, troost Mijn volk, zegt uw God”. “Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem; verhef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda: Zie, hier is uw God! Hij zal als

een herder Zijn kudde weiden, in Zijn arm de lammeren vergaderen en ze in Zijn schoot dragen". Vertel de mensen van Hem Die is "uitblinkend boven tienduizend", en aan Wie "alles bekoorlijkheid"28 is. Woorden alleen kunnen dat niet vertellen. Laat het in het karakter worden weerspiegeld en in het leven worden geopenbaard. Christus wil in iedere discipel Zijn beeltenis weerspiegeld zien. God heeft een ieder "tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons". In een ieder moet Christus' lankmoedige liefde, Zijn heiligheid, zachtmoedigheid, genade en waarheid aan de wereld worden geopenbaard.

De eerste discipelen gingen uit, het Woord predikende. Zij openbaarden Christus in hun leven. En de Here werkte mee, terwijl Hij "het Woord bevestigde door de tekenen die erop volgden". Deze discipelen bereidden zich voor op hun werk. Vóór de Pinksterdag kwamen zij samen, en deden alle geschillen weg. Zij waren eensgezind. Zij geloofden de belofte van Christus, dat de zegen zou worden gegeven, en zij baden in geloof. Zij vroegen niet alleen om een zegen voor zichzelf; zij gingen gebukt onder de last van de redding van zielen. Het evangelie moest tot de einden der aarde worden uitgedragen, en zij maakten aanspraak op de gave van kracht die door Christus was beloofd. Toen werd de Heilige Geest uitgestort, en duizenden werden op één dag bekeerd.

Zo kan het ook nu zijn. Laat in plaats van menselijke beschouwingen het Woord worden gepredikt. Laten de christenen hun onenigheden wegdoen en zichzelf aan God geven voor het redden van de verlorenen. Laat hen in het geloof om een zegen vragen, en ze zal komen. De uitstorting van de Geest in de dagen van de apostelen was de "vroege regen", en het resultaat was heerlijk. Maar de "late regen"zal nog overvloediger zijn.

Allen die ziel, lichaam en geest aan God wijden, zullen voortdurend nieuwe lichamelijke en geestelijke kracht ontvangen. De onuitputtelijke voorraden des hemels staan tot hun beschikking. Christus geeft hun de adem van Zijn Geest, het leven van Zijn eigen leven. De Heilige Geest stelt de grootste kracht in het werk in hart en verstand. De genade van God vergroot en vermenigvuldigt de vermogens, en iedere volmaaktheid van de goddelijke natuur komt hen bij het redden van zielen te hulp. Door het samenwerken met Christus zijn zij volmaakt in Hem, en in hun men-selijke zwakheid worden zij in staat gesteld om de werken van de Almachtige te verrichten.

De Heiland verlangt Zijn genade te openbaren aan en Zijn karakter te drukken op de gehele wereld. Ze is Zijn bezit, dat Hij heeft gekocht, en Hij verlangt de mensen vrij, rein en heilig te maken. Hoewel Satan dit werk poogt te verhinderen, kunnen er toch door het bloed dat voor de wereld werd vergoten, overwinningen worden behaald die eer aan God en het Lam zullen brengen. Christus zal niet voldaan zijn, voordat de overwinning volkomen is, en "Hij zal om Zijn moeitevol lijden het zien tot verzadiging toe". Al de volken der aarde zullen het evangelie van Zijn genade horen. Niet allen zullen Zijn genade aannemen, maar "een zaad zal Hem dienen; het zal voor de Here gehouden worden voor een

nakomelingschap". "Het koningschap, de macht en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven worden aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten", en "de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken". "En men zal van waar de zon ondergaat, de naam des Heren vrezen en van waar zij opgaat, Zijn heerlijkheid". "Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van de vreugdebode, die vrede aankondigt, die goede boodschap brengt, die heil verkondigt, die tot Sion spreekt: Uw God is Koning... Breekt uit in gejuich, jubelt eenparig, puinhopen van Jeruzalem; want de Here heeft Zijn volk getroost... De Here heeft Zijn heilige arm ontbloot voor de ogen van alle volken, en alle einden der aarde zullen zien het heil van onze God".

Hoofdstuk 87—“Naar Mijn Vader en uw Vader”

Voor Christus was de tijd gekomen om op te varen naar de troon van Zijn Vader. Als een goddelijke overwinnaar stond Hij op het punt met de zegetekenen van de overwinning naar de hemelse, hoven terug te keren. Vóór Zijn dood had Hij aan de Vader verklaard: “Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij mij te doen gegeven hebt”. Na Zijn opstanding vertoefde Hij nog enige tijd op aarde, met de bedoeling dat de discipelen goed bekend zouden worden met Hem in Zijn verrezen en verheerlijkt lichaam. Nu was Hij gereed om afscheid te nemen. Hij had de echtheid bewezen van het feit dat Hij een levende Heiland was. Zijn discipelen behoefden Hem niet langer te verbinden met het graf. Zij konden aan Hem denken als verheerlijkt voor het hemels universum.

Als plaats voor Zijn hemelvaart koos Jezus de plek die zo dikwijls door Zijn tegenwoordigheid werd geheiligd terwijl Hij onder de mensen woonde. Niet de berg Sion, de plaats van de stad Davids, niet de berg Moria, de plaats waar de tempel lag, werd aldus geëerd. Daar was Christus gelasterd en verworpen. Daar waren de golven der genade, steeds terugkerend in een sterkere stroom van liefde, teruggeworpen door harten die hard waren als een rots. Vandaar was Jezus, vermoeid en met een bezwaard hart, uitgegaan om op de Olijfberg rust te vinden. De heilige Schechina had, wijkende uit de eerste tempel, op de oostelijke berg gestaan, als ongenegen om de uitverkoren stad te verlaten; zo stond Christus op de Olijfberg, terwijl Hij met een diep medelijdend hart op Jeruzalem neerzag. De bossen en dalen van de berg waren gewijd door Zijn gebeden en tranen. De hellingen hadden de triomfantelijke kreten weerkaatst van de menigte die Hem tot koning uitriep. Op de glooiende helling van de berg had Hij een tehuis gevonden bij Lazarus in Bethanië. In de hof Gethsemane, aan de voet van de berg, had Hij gebeden en alleen de strijd gestreden. Vanaf deze berg zou Hij naar de hemel opvaren. Wanneer Hij zal wederkomen, zullen Zijn voeten op de top van deze berg rusten. Niet als een man van smarten, maar als een verheerlijkte, zegevierende koning zal Hij dan op de Olijfberg staan, terwijl de Hebreeuwse halleluja’s zich met de heidense hosanna’s zullen vermengen, en de stemmen van de verlosten als een machtig leger de roep zullen doen aanzwellen: Kroont Hem Here van allen!

Nu ging Jezus met de elf discipelen op weg naar de berg. Toen ze door de poort van Jeruzalem gingen, keken velen met verwondering naar het kleine gezelschap dat geleid werd door Iemand Die een paar weken tevoren door de oversten was veroordeeld en gekruisigd. De discipelen wisten niet, dat dit hun laatste gesprek met hun Meester zou zijn. Jezus bracht de dag in gesprek met hen door, Zijn vroegere onderwijzingen herhalend. Toen ze Gethsemane naderden, hield Hij stil, opdat ze zich de lessen zouden herinneren die Hij hun in de nacht van Zijn grote zielestrijd had gegeven. Weer keek Hij naar de wijnstok, waarmee Hij de eenheid van de gemeente met Hemzelf en de Vader had uitgebeeld; weer herhaalde Hij de waarheden die Hij toen had geopenbaard. Overal rondom Hem waren herinneringen

aan Zijn onbeantwoorde liefde. Zelfs de discipelen, die Hij zo innig liefhad, hadden in het uur van Zijn vernedering Hem verwijten gemaakt en Hem verlaten.

Christus had drieëndertig jaar lang op aarde vertoefd; Hij had daar schande, hoon en spot verdragen; Hij was verworpen en gekruisigd geworden. Zal Hij niet, op het punt om op te stijgen naar Zijn troon der heerlijkheid, — wanneer Hij terugblikt op de ondankbaarheid van het volk tot wier redding Hij is gekomen —, Zijn medelijden en liefde van hen terugtrekken? Zal Zijn genegenheid zich niet richten op dat rijk waar Hij wordt gewaardeerd, en waar zondeloze engelen op Zijn bevelen wachten? Neen; Zijn belofte aan die geliefden die Hij op aarde achterlaat, luidt: "Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld".

Toen zij de Olijfberg bereikt hadden, ging Jezus hen voor, dwars over de kruin, naar de omgeving van Bethanië. Hier bleef Hij staan, en de discipelen schaarden zich om Hem heen. Stromen van licht schenen van Zijn gelaat te stralen toen Hij liefdevol op hen neerzag. Hij verweet hun niet hun fouten en gebreken; woorden van innige tederheid waren het laatste dat zij van de lippen van hun Here hoorden. Met handen die zegenend waren uitgestrekt, alsof Hij hun van Zijn beschermende zorg wilde verzekeren, voer Hij langzaam van hen opwaarts, alsof Hij naar de hemel werd getrokken door een kracht, groter dan de aantrekkingskracht van de aarde. Terwijl Hij omhoog steeg, keken de verbaasde discipelen met spanning toe om de laatste glimp van hun opvarende Here op te vangen. Een wolk van heerlijkheid verborg Hem voor hun gezicht; en terwijl de wolkenwagen van engelen Hem opnam, herinnerden zij zich weer de woorden: "Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld". Tegelijkertijd vloeide van boven de zoetste en heerlijkste muziek van het engelenkoor tot hen.

Terwijl de discipelen nog omhoog staarden, spraken stemmen tot hen die klonken als de schoonste muziek. Zij wendden zich om en zagen twee engelen in mensengedaante, die tot hen de woorden spraken: "Galilese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen als gij Hem ten hemel hebt zien varen". Deze engelen behoorden tot de groep die in een stralende wolk gewacht had om Jezus naar Zijn hemels tehuis te begeleiden. Deze twee waren de meest verhevenen van de engelenschare; zij waren het, die bij Christus' opstanding naar het graf kwamen, en ze waren gedurende Zijn leven op aarde met Hem geweest. Met vurig verlangen had de gehele hemel gewacht op het einde van Zijn verblijf in een wereld die bevlekt was door de vloek der zonde. De tijd was nu gekomen, dat het hemels universum zijn Koning zou ontvangen. Verlangden deze twee engelen niet zich te voegen bij de schare die Jezus welkom heette? Maar in medegevoel en liefde voor degenen die Hij had achtergelaten, wachtten zij om hen te troosten. "Zijn zij niet allen dienende geesten die uitgezonden worden ten dienste van hen die het heil zullen beërven?"

Christus was opgevaren naar de hemel in de gestalte van een mens. De discipelen hadden gezien hoe de wolk Hem opnam. Dezelfde Jezus Die met hen had gewandeld en gesproken en gebeden; Die het brood met hen had gebroken; Die met hen was geweest in hun boten op het meer; en Die dezelfde dag met hen moeizaam de Olijfberg had beklommen — deze zelfde Jezus was nu heengegaan om de troon Zijns Vaders te delen. En de engelen hadden hen verzekerd, dat Dezelfde Die zij naar de hemel hadden zien opvaren, zou wederkomen zoals Hij was opgevaren. Hij zal komen "met de wolken, en elk oog zal Hem zien". "De Here Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan". Wanneer dan de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon Zijner heerlijkheid". Op deze wijze zal de belofte van de Here Zelf aan Zijn discipelen vervuld worden: "Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben". Zeer zeker konden de discipelen zich verheugen in de hoop op de wederkomst van hun Here.

Toen de discipelen naar Jeruzalem terugkeerden, zagen de mensen hen zeer verwonderd aan. Na de berechting en kruisiging van Christus had men gedacht dat zij terneergeslagen en beschaamd zouden zijn. Hun, vijanden verwachtten op hun gelaat een uitdrukking van smart en verslagenheid te zien. In plaats daarvan was er slechts blijdschap en triomf. Hun gelaat straalde van een geluk dat niet van deze aarde was. Zij treurden niet over teleurgestelde verwachtingen, maar waren vol lof en dankzegging aan God. Met blijdschap vertelden zij het heerlijke verhaal van Christus' opstanding en Zijn hemelvaart, en hun getuigenis werd door velen aange-nomen.

De discipelen hadden nu geen wantrouwen meer in de toekomst. Zij wisten dat Jezus in de hemel was, en dat Zijn medegevoel nog met hen was. Zij wisten dat zij een Vriend hadden op de troon van God, en zij waren verlangend hun gebeden in de naam van Jezus voor de Vader te brengen. In plechtig ontzag bogen zij zich neer tot gebed, terwijl ze de verzekering herhaalden: "Als gij de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in Mijn naam. Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in Mijn naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij". Zij strekten de hand des geloofs steeds hoger uit, met de machtige bede: "Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, Die ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons pleit". En Pinksteren bracht hun de volheid van vreugde door de tegenwoordigheid van de Trooster, juist zoals Christus had beloofd.

De gehele hemel wachtte om de Heiland in de hemelse hoven welkom te heten. Toen Hij opvoer, ging Hij vooraan, en de menigte van gevangenen die bij Zijn opstanding uit hun graf bevrijd waren, volgde Hem. De hemelse legerscharen sloten zich met gejuich en lofprijzingen en hemels gezang bij de vreugdevolle stoet aan. Als zij de stad Gods naderen, weerklinkt de oproep van de Hem begeleidende engelen: *"Heft, poorten, uw hoofden omhoog,en verheft u, gij aloude ingangen,opdat de Koning der ere inga". Vol vreugde*

antwoorden de wachters:"Wie is toch de Koning der ere?"Dit zeggen zij, niet omdat zij niet weten Wie Hij is, maar omdat zij het antwoord willen horen, de verheven lof:"De Here, sterk en geweldig,de Here, geweldig in de strijd. Heft, poorten, uw hoofden omhoog,en verheft ze, gij aloude ingangen,opdat de Koning der ere inga".Weer wordt de uitdaging gehoord:"Wie is Hij toch, de Koning der ere?"want het vermoeit de engelen nooit, te horen hoe Zijn naam wordt verheerlijkt.De engelen die Hem begeleiden geven ten antwoord:"De Here der heerscharen,Hij is de Koning der ere".

Dan worden de poorten van de stad Gods wijd geopend, en de schare van engelen stroomt onder het geluid van meeslepende muziek door de ingangen. Daar is de troon, omgeven door de regenboog der belofte. Daar zijn de cherubijnen en serafijnen. De bevelhebbers van de engelenscharen, de zonen Gods, de vertegenwoordigers van de niet gevallen werelden, zijn bijeengekomen. De hemelse raad, voor welke Lucifer God en Zijn Zoon had beschuldigd, de vertegenwoordigers van die zondeloze werelden waarover Satan de heerschappij meende te verkrijgen, zij zijn daar allen om de Verlosser welkom te heten. Zij verlangen Zijn triomf te vieren en hun Koning te verheerlijken.

Maar Hij weerhoudt hen daarvan. Nog niet; Hij kan de kroon der ere en het koninklijk gewaad nu niet aannemen. Hij treedt in de tegenwoordigheid van Zijn Vader. Hij wijst op Zijn gewonde hoofd, de doorstoken zijde, de doorboorde voeten; Hij heft Zijn handen op, die de tekenen der nagels dragen. Hij wijst op de tekenen van Zijn overwinning; Hij biedt God de beweeggarve aan, zij die met Hem zijn opgewekt als vertegenwoordigers van die grote schare die uit het graf zal verrijzen bij Zijn tweede komst. Hij nadert de Vader, bij Wie er vreugde is over één zondaar die zich bekeert; Die Zich over één zondaar verheugt met gezang. Voordat de aarde werd gegrondvest, hadden Vader en Zoon Zich in een verbond verenigd om de mens, indien hij door Satan zou worden overwonnen, te verlossen. Zij hadden de handen tot een plechtige gelofte ineengesloten, dat Christus Zich voor het menselijk geslacht zou borg stellen. Deze belofte heeft Christus vervuld. Toen Hij aan het kruis uitriep: “Het is volbracht!”, richtte Hij Zich tot de Vader. De overeenkomst was volledig uitgevoerd. Nu verklaart Hij: Vader, het is volbracht. Ik heb Uw wil gedaan, o Mijn God. Ik heb het verlossingswerk voltooid. Indien aan Uw gerechtigheid is voldaan, wil Ik “dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn... die Gij Mij gegeven hebt”.

De stem van God wordt gehoord, die verkondigt dat aan de gerechtigheid is voldaan. Satan is verslagen. Christus’ zwoegende, strijdende kinderen op aarde zijn “begenadigd... in de Geliefde”. Voor de hemelse engelen en de vertegenwoordigers van de niet-gevallen werelden worden zij gerechtvaardigd verklaard. Waar Hij is, daar zal Zijn gemeente zijn. “Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar”. De armen van de Vader omsluiten de Zoon, en het bevel wordt gegeven: “Hem moeten alle engelen Gods huldigen”.

Met onuitsprekelijke vreugde erkennen overheden en machten en krachten de oppermacht van de Vorst des levens. De engelenscharen vallen in aanbidding voor Hem neer, terwijl blijde kreten de hemelse hoven vervullen: “Het Lam Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de wijsheid en de sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof”. Triomfliederen vermengen zich met de muziek van de harpen der engelen, totdat de hemel schijnt over te vloeien van vreugde en lofgezang. De liefde heeft overwonnen. Het verlorene is gevonden. De hemelen weerschallen van stemmen die op verheven wijze verkondigen: “Hem Die op de troon gezeten is en het Lam zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden”.

Van dat hemels schouwspel komt de echo tot ons op aarde van de heerlijke woorden van Christus Zelf: “Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God”. Het hemelse en het aardse gezin zijn één. Voor ons is de Here opgevaren en voor ons leeft Hij. “Daarom kan Hij ook volkomen behouden wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten”.

In Afwachting van het Einde